

Tình Nhân Bé Nhỏ Của Tổng Tài Xấu Xa

Contents

Tình Nhân Bé Nhỏ Của Tổng Tài Xấu Xa	4
1. Chương 1	4
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	11
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	19
12. Chương 12	20
13. Chương 13	22
14. Chương 14	24
15. Chương 15	25
16. Chương 16	27
17. Chương 17	28
18. Chương 18 : Âm Hồn Bất Tán	30
19. Chương 19	31
20. Chương 20	33
21. Chương 21	34
22. Chương 22	36
23. Chương 23	37
24. Chương 24	39
25. Chương 25	41
26. Chương 26	42
27. Chương 27	44
28. Chương 28	45
29. Chương 29	47
30. Chương 30	48
31. Chương 31	49
32. Chương 32	50
33. Chương 33	52
34. Chương 34	53
35. Chương 35	54
36. Chương 36	56
37. Chương 37	58
38. Chương 38	59
39. Chương 39	60
40. Chương 40	62
41. Chương 41	63

42. Chương 42	64
43. Chương 43	66
44. Chương 44	67
45. Chương 45	69
46. Chương 46	70
47. Chương 47	71
48. Chương 48	73
49. Chương 49	74
50. Chương 50	75
51. Chương 51	77
52. Chương 52	78
53. Chương 53	80
54. Chương 54	81
55. Chương 55	83
56. Chương 56	85
57. Chương 57	86
58. Chương 58	87
59. Chương 59	89
60. Chương 60	90
61. Chương 61	92
62. Chương 62	93
63. Chương 63	94
64. Chương 64	96
65. Chương 65	97
66. Chương 66	99
67. Chương 67	100
68. Chương 68	102
69. Chương 69	104
70. Chương 70	105
71. Chương 71	107
72. Chương 72	110
73. Chương 73	113
74. Chương 74	115
75. Chương 75	118
76. Chương 76	120
77. Chương 77	123
78. Chương 78	125
79. Chương 79	128
80. Chương 80	130
81. Chương 81	132
82. Chương 82	134
83. Chương 83	138
84. Chương 84	140
85. Chương 85	142
86. Chương 86	144
87. Chương 87	146
88. Chương 88	149
89. Chương 89	151
90. Chương 90	153
91. Chương 92	156
92. Chương 93	158
93. Chương 94	161
94. Chương 95	163
95. Chương 96	165

96. Chương 97	167
97. Chương 98	170
98. Chương 99	172
99. Chương 100	174
100. Chương 101	178
101. Chương 102	182
102. Chương 103	184
103. Chương 104	186
104. Chương 105	188
105. Chương 106	190
106. Chương 107	193
107. Chương 108	195
108. Chương 109	197
109. Chương 110	199
110. Chương 111	202
111. Chương 112	204
112. Chương 113	206
113. Chương 114	209
114. Chương 115	211
115. Chương 116	213
116. Chương 117	216
117. Chương 118	218
118. Chương 119	221
119. Chương 120	223
120. Chương 121	226
121. Chương 122	228
122. Chương 123	230
123. Chương 124	233
124. Chương 125	235
125. Chương 126	237
126. Chương 127: Bị Giám Sát?	240
127. Chương 128: Nghi Vấn Chống Chất	242
128. Chương 129: Hung Thủ?	244
129. Chương 130: Sự Việc Không Đơn Giản	246
130. Chương 131: Thiên Thiên Mất Tích	248
131. Chương 132: Nhắm Vào Tiểu Bạch	250
132. Chương 133: Ai Biết Nội Tình?	252
133. Chương 134: Thân Thể Của Tiểu Bạch [1]	255
134. Chương 135: Thân Thể Của Tiểu Bạch [2]	257
135. Chương 136: Anh Hai	259
136. Chương 137: Ấm Áp	261
137. Chương 138: Đối Thủ Là Dạ Lang	263
138. Chương 139: Hứa Với Em Cả Đời	265
139. Chương 140: Đi Cứu Con Trai	268
140. Chương 141: Giữa Đường Bị Tai Nạn	270
141. Chương 142: Mất Trí Nhớ [1]	272
142. Chương 143: Mất Trí Nhớ [2]	275
143. Chương 144: Người Phụ Nữ Trời Định	278
144. Chương 145: Ghen Tuông	280
145. Chương 146: Nhớ Lại	282
146. Chương 147: Hoài Nghi [1]	284
147. Chương 148: Hoài Nghi [2]	287
148. Chương 149: Kế Hoạch [1]	289
149. Chương 150: Kế Hoạch [2]	291

150. Chương 151: Huyền Diệu	293
151. Chương 152: Kiếp Này Chỉ Vì Em Mà Rung Động	295
152. Chương 153: Nhận Tổ Quy Tông [1]	297
153. Chương 154: Nhận Tổ Quy Tông [2] (18+)	301
154. Chương 155: Nhận Tổ Quy Tông [2] (18+)	303
155. Chương 156: Hình Cảnh Quốc Tế?	305
156. Chương 157: Bật Vô Âm Tín	307
157. Chương 158: Kết Cục Lớn [1]	308
158. Chương 159: Kết Cục Lớn [2]	310
159. Chương 160: Kết Cục Lớn [3]	313
160. Chương 161: Kết Cục Lớn [4]	315
161. Chương 162: Kết Cục Lớn [5]	319
162. Chương 163: Kết Thúc	322
163. Chương 164: Kết Thúc 2	329

Tình Nhân Bé Nhỏ Của Tổng Tài Xấu Xa

Giới thiệu

Sau đêm ân ái, anh mới lộ rõ bản chất, thì ra anh không phải tổng giám đốc giàu có gì, mà cũng chỉ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-nhan-be-nho-cua-tong-tai-xau-xa>

1. Chương 1

Trong góc của một nhà hàng sang trọng, một chiếc bàn vô cùng nổi bật với đôi nam nữ và một cô gái với lối ăn mặc cực kỳ quái đản và quê mùa, khiến cho tất cả mọi người đều phải đồng loạt ngoài đầu qua nhìn chăm chăm.

Ở nơi sang trọng xa hoa như thế này, không ngờ vẫn còn có kẻ ăn mặc xấu xí quê mùa như vậy ư? Nhìn xem cái cách ăn mặc của cô ta kia, trời mùa hè nóng bức hơn bốn mươi độ, vẫn có thể điềm nhiên mặc một chiếc áo khoác xanh rộng thùng thình cùng chiếc quần cũng rộng thùng thình như thế sao? Ống tay áo gò mà dài dằng dặc, lồi thoi lệch thếch không chịu nổi, chẳng hợp gì với cái dáng người hoàn mỹ kia cả. Mái tóc dài mượt, lăn tăn gọn sóng khiến bao người ngưỡng mộ, lại bị túm qua loa bởi một sợi dây màu trắng, chặc chặc, thật quá tội nghiệp!

Dáng người cô kẻ ra thì cũng rất đẹp đó chứ, nếu chịu khó ăn mặc thời trang một chút, như đeo đai lưng mặc váy dài thì nhất định sẽ trở thành thiếu nữ vạn người mê. Khuôn mặt xinh đẹp kia lại bị cặp kính to đùng màu đen xỉ che mất phân nửa, cực kỳ hợp tông với bộ quần áo quái đản mà cô đang khoác trên người.

Cô gái này thật sự là kì quái, dường như cô thực sự thích trang phục rộng thùng thình giống như nữ tu sĩ

Ngồi đối diện với cô là một vị mỹ nữ toàn thân hàng hiệu, quần áo mỏng tang trông mát mẻ vô cùng. Chỉ cần liếc mắt nhìn qua một cái cũng đủ thấy rõ những đường cong gợi cảm trên thân hình kiều diễm kia rồi, hai người con gái ngồi đối diện nhau, đúng chẳng khác gì một bức tranh biếm họa cực kỳ đối lập!

Ngồi bên cạnh vị mỹ nữ hở hang còn có một anh chàng điển trai với đôi mắt sáng và cực kỳ dịu dàng, chiếc áo sơ mi trắng cùng chiếc quần dài xanh bụi của hắn, càng làm nổi bật vẻ đẹp trai phong độ!

Mỹ nam mỹ nữ ngồi bên cạnh nhau, thật giống như đôi Kim Đồng Ngọc Nữ khiến cho người ta phải cảm thấy hâm mộ. Lại nhìn sang cô gái quê mùa ngồi đối diện, tất cả đều không nhận được mà chép miệng lắc đầu.

Lúc này đây, anh chàng đẹp trai kia bỗng nhiên đứng dậy đi ra ngoài nghe điện thoại, cô gái ăn bận thùng thùng bây giờ mới ngẩng đầu lên, nâng cằm nhìn theo vị soái ca, rồi đột nhiên lắc đầu thờ ơ.

Cô gái xinh đẹp nhăn mặt lại: “Giả Tiểu Bạch, cậu muốn chết à!”

Thì ra cô gái kia tên là Giả Tiểu Bạch.

“Ầy! Lâm Hiểu Tình, cậu không hiểu đâu! Nhìn cậu cùng Hùng Lập Tân ở cùng một chỗ ngọt ngào như vậy, mình cũng không muốn nói chuyện yêu đương!” Giả Tiểu Bạch tháo kính mắt đen to dùng xuống.

Mắt kính của cô không phải to bình thường mà to tới như hai cái đít chai, úp lên mặt đem một nửa dung nhan xinh đẹp của cô che đi.

Ngay sau đó lại là một tiếng ai thán!

Lâm Hiểu Tình xinh đẹp cũng không chịu được Giả Tiểu Bạch – lần thứ n than thở. Từ lúc bữa ăn mới bắt đầu cô cứ than thở không thôi khiến cho tâm tình thường thức thức ăn một chút cũng không có.

“Nói đi! Cậu rốt cục muốn mẫu đàn ông nhìn như thế nào?” Lâm Hiểu Tình nói một câu ngắn gọn nhưng cũng đủ làm Giả Tiểu Bạch đỏ mặt.

“Cái gì? người ta chỉ muốn tìm đại soái ca để yêu, không cần tìm đàn ông, người ta hiện tại mới có hai mươi tuổi, chỉ nghe tới đàn ông thôi tóc gáy đều dựng lên hết, cứ gọi là soái ca có vẻ dễ nghe hơn.” (soái ca: trai đẹp, nhà giàu)

Lâm Hiểu Tình liếc mắt xem thường: “Vậy cậu nói cậu nghĩ như thế nào là soái ca? Có gì không giống nhau sao? Đàn ông với soái ca chính là cùng một loại mặt hàng, soái ca cũng chính là đàn ông!”

Giả Tiểu Bạch nhìn chằm chằm lên trần nhà hàng sang trọng, ánh mắt bắt đầu tỏa sáng, hưng phấn nói: “So với Đại Hùng còn phải đẹp trai hơn, còn phải có tiền hơn nữa!”

“Tôi xin! Cậu có thể không gọi Hùng Lập Tân bằng cái biệt danh này được không?” Lâm Hiểu Tình thấy bạn trai mình bị Giả Tiểu Bạch nói thế thật sự là rất khó chịu.

Giả Tiểu Bạch le lưỡi cười làm lạnh nói: “Thật xin lỗi, lỡ mồm...”

Lâm Hiểu Tình lúc này mới hài lòng gật đầu: “Ừ! Nhớ phải tôn trọng người đã cho cô nhi viện của các cậu chỉ phiếu một trăm ngàn.”

Nhớ tới tờ chi phiếu một trăm ngàn của Hùng Lập Tân, Giả Tiểu Bạch lại còn không biết xấu hổ mà có thể gọi hắn bằng cái biệt danh như vậy. Ngay cả vóc dáng hắn cũng rất cao, hơn nữa còn họ Hùng nhưng họ Hùng cũng không phải lỗi của hắn.

“Sau này gọi Hùng đại ca có được không?”

“Được!” Lâm Hiểu Tình liếc nhìn cách ăn mặc lạc hậu của Giả Tiểu Bạch, bất lực lắc đầu: “Cậu có thể đem cái mắt kính to dùng kia vứt đi ình nhờ!”

“Hả?” Giả Tiểu Bạch sững sờ cười hắc hắc: “Còn chưa hỏng ném đi rất phí!”

Ngất! Lâm Hiểu Tình thật sự không rõ là cô làm thế nào lại có loại bạn bè không thích ăn mặc đẹp như Giả Tiểu Bạch.

“Cậu suốt ngày đeo cái kính to đùng xấu xí kia thì khi nào mới có soái ca theo đuổi? Mình nói thật, cậu ăn mặc thật sự rất khó coi, nhìn ngoại hình của cậu khá xinh mà còn có thể coi là mỹ nữ. Chính là tại cậu đeo cái kính đen xì kia làm ất hết cả vẻ xinh đẹp, nhìn như bà già đấy.”

“Mình không phải bà già.”

Giản Tiểu Bạch suy sụp, hạ bả vai xuống lộ vẻ rất đáng thương: “Vậy làm sao bây giờ, mình nghèo lắm, không có tiền, không cha không mẹ. Cậu thì được sinh ra ở gia đình giàu có, căn bản không biết nỗi khổ tâm của mình!”

“Cái chuyện đó cùng việc mặc đẹp không có liên quan nhau, mấu chốt là cậu nên mặc quần áo có thể tôn lên vẻ đẹp của cậu, đem cái kính rẻ tiền này vứt đi. Cậu nói xem, kính mắt của cậu và kính viễn thị của bà lão có gì khác nhau!”

Giản Tiểu Bạch càng nhú mày: “Thật sự là khó coi như vậy sao?”

Cô tỏ vẻ đáng thương hỏi, Lâm Hiểu Tình không có ý ngừng lại, tiếp tục đả kích: “Nể tình hai chúng ta quen nhau đã lâu, chuyện tìm soái ca cứ giao ỉnh. Mình biết nơi có soái ca, nhất định rất được, nhưng điều kiện là cậu dứt khoát phải nghe lời mình.”

Nghe thấy soái ca Giản Tiểu Bạch mặt mày lập tức hớn hở. “Mình cam đoan nghe lời, cậu dẫn mình đi đi! Bây giờ đi luôn! Tốt nhất là đại soái ca thật nhiều tiền.”

“Nhìn bộ dạng của cậu kìa! Cô nhi viện lại thiếu tiền sao?” Lâm Hiểu Tình biết thừa, lúc cô nhi viện thiếu tiền, Giản Tiểu Bạch sẽ có ý định tìm soái ca giàu có làm bạn trai.

Giản Tiểu Bạch gật đầu: “Phải! Viện trưởng nói vừa nhận thêm vài đứa nhỏ còn bị tàn tật, còn phải chữa trị, hơn phân nửa tiền Hùng đại ca đưa đã đem ra ột đứa đi phẫu thuật rồi.”

“À?” Lâm Hiểu Tình cũng thở dài đáng thương!

Nói xong, cô lấy ví da sang trọng cùng bút và chi phiếu ra kí tên rồi đưa cho Giản Tiểu Bạch: “Cầm tạm năm trăm vạn này dùng đi!”

“Như vậy sao được! Mình cũng đã cầm nhiều tiền ở cậu, như vậy thật ngại quá!” Giản Tiểu Bạch thật ngưỡng ngùng vươn tay ra chỗ Lâm Hiểu Tình.

Lâm Hiểu Tình phẩy tay, cười nói: “Cậu còn khách khí với mình làm gì, chẳng phải cậu tám phần là muốn kiếm tiền quỳn góp cho cô nhi viện sao?”

Giản Tiểu Bạch ngưỡng ngùng cầm chi phiếu của cô “Vẫn là cậu hiểu rõ mình!”

Lâm Hiểu Tình cười: “Được rồi, ăn nhanh lên, ăn xong mình dẫn cậu đi xem cái gọi là lòng nhân hậu của người có tiền!”

2. Chương 2

Cái gì?

Giản Tiểu Bạch ngoan ngoãn ăn cơm, mơ hồ hỏi một câu: “Hùng đại ca không trở lại sao?”

“Anh ấy bận công chuyện, chúng ta đi bơi đi!”

Giản Tiểu Bạch kinh hãi thiếu chút nữa sặc cả cơm.

“Mình không biết bơi. Làm sao bây giờ?”

“Không biết bơi thì không bơi, đứng bên cạnh nhìn mình bơi được rồi.”

“Ha ha tốt lắm! Mình đi theo là được chứ gì.” Ai bảo cô ấy bây giờ là khách quý, vừa mới cho viện trưởng năm trăm vạn, rốt cuộc cũng giải quyết được việc khẩn cấp. Nhưng mà, đó cũng không phải biện pháp tốt.

Hai người đi vào hồ bơi sang trọng nhất, nơi này là sản nghiệp gia đình Lâm Hiểu Tình nên hẳn là Lâm Hiểu Tình phải biết rất rõ.

Đến đây đều là người có tiền, không thiếu soái ca cùng mỹ nữ, dĩ nhiên cũng có ông soái ca cùng bà mỹ nữ. Ba Lâm Hiểu Tình cũng thường xuyên đưa mẹ cô đến đây bơi.

Vừa mới bước vào cửa, quản lý phụ trách đã chạy đến chào hỏi: “Đại tiểu thư, vẫn như cũ chứ ạ?”

“Ừ.”

Tôn quản lý lập tức hấp tấp chạy đi chuẩn bị.

Giản Tiểu Bạch mở to mắt nhìn nơi trống lẹ này: “Đây là của nhà cậu?”

“Đừng nhìn nữa, mau vào đi, Tôn quản lý sẽ giúp chúng ta chuẩn bị áo tắm.” Lâm Hiểu Tình lôi Giản Tiểu Bạch đi vào bên trong.

Không biết gì, Giản Tiểu Bạch đành phải lạch bạch theo sát, nơi này thật lớn! Lần đầu tiên tới có chút lo sợ bất an. Giản Tiểu Bạch bị Lâm Hiểu Tình lôi đi, dọc đường đều ngậy ngốc nhìn, dáng vẻ giống ý hệt Lưu bà bà đi vào đại quan viên.

Bên thành bể bơi màu xanh lúc này đang có từng tốp năm hoặc ba người đang bơi. Bể bơi này tính ra còn đẹp hơn trung tâm bơi lội quốc gia!

“Thấy không, chúng ta sẽ qua đó thay quần áo! Đó là phòng riêng của mình.” Lâm Hiểu Tình chỉ tay vào cánh cửa bên phải nói.

Giản Tiểu Bạch gật đầu “Đi luôn hả?”

“Ừ, đi theo mình!” Lâm Hiểu Tình xoay người, liền nhìn thấy một anh chàng xa lạ cao ngất đang đi đến cửa, con mắt sáng ngời đầy vẻ nghịch ngợm. “Nhanh lên, mình đang nóng muốn chết, nhanh đi bơi thôi!”

Liếc nhìn soái ca vừa đi vào phòng thay đồ dành cho khách quý, Lâm Hiểu Tình cười đắc ý, Giản Tiểu Bạch thực sự là cô ngốc may mắn, một lát nữa khi cô đã mặc bikini vào, nhất định sẽ làm mọi người choáng váng. Cô rất hiểu dáng người của Giản Tiểu Bạch, tuyệt đối có thể thu hút được ánh mắt của mọi người, nói khoa trương một chút thì còn có thể so sánh với các cô nàng sexy của châu Âu.

Đầu tiên sẽ thu hút soái ca, sau đấy thì sẽ là một đám người...

Hai người đi vào bên trong thay áo tắm.

Lâm Hiểu Tình mặc bộ bikini mới nhất hiển nhiên Giản Tiểu Bạch cũng bị Lâm Hiểu Tình bắt phải mặc.

Lần đầu tiên mặc bikini, Giản Tiểu Bạch xấu hổ từ phòng thay đồ đi ra, mặt đỏ như ớt khỉ. “Hiểu Tình, mặc như vậy mình có cảm giác như không mặc gì ấy?”

Lâm Hiểu Tình nghe được lời này liền phá lên cười: “Tôi xin, chẳng lẽ ở bể bơi cậu còn muốn mặc áo bông?”

“Nhưng bộ thiếu vải này nhìn chỉ như cái khăn tay, làm thế nào có thể đi ra ngoài?” Giản Tiểu Bạch nhìn chăm chăm vào chiếc áo tắm cực kì nhỏ của mình. Cô dựa vào cửa phòng thay đồ không dám bước về phía trước nữa.

“Không nghe lời à?” Lâm Hiểu Tình không nể mặt nói, “Không nghe lời mình là mình không giúp được cậu đâu, đến lúc đó đối tác làm ăn của ba mình có ý tốt cũng không giúp cô nhi viện các cậu, quyền tiền có lẽ cũng quyền cho dân tị nạn châu Phi!”

“Được rồi mình nghe, mình nghe lời cậu mà!” Giản Tiểu Bạch lập tức hiện lên khuôn mặt tươi cười.

“Vậy thì đi ra đi!”

Giản Hiểu Tình nhăn nhăn nhí nhí đi theo Lâm Hiểu Tình ra khỏi phòng thay đồ đi tới bể bơi.

Đột nhiên Lâm Hiểu Tình dừng lại liếc nhìn tóc của cô: “Để mình giúp cậu sửa lại tóc.”

Vừa nói đã giúp cô sửa vài sợi tóc mai.

“Ưu điểm lớn nhất trên người cậu chính là vóc dáng đẹp! Còn có đôi mắt của cậu cũng rất lung linh nhưng đáng tiếc, bị mắt kính che mất.” Vừa nói Lâm Hiểu Tình vừa tháo kính xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn, ôn nhu lập tức xuất hiện trước mặt Lâm Hiểu Tình. Đôi mắt to sáng ngời long lanh hơi nước, lơ đãng, có thể hút hồn rất nhiều người.

Hài lòng nhìn ngoại hình của cô bây giờ, Lâm Hiểu Tình gật đầu nói: “Ôi! Nhìn vẻ đẹp của cậu chắc cánh đàn ông điên mất!”

“Cái gì vậy! Mình cái gì cũng không nhìn thấy, Hiểu Tình mình cận tới hơn tám độ, thiếu kính một ngày cũng không sống nổi. Nhanh đưa ỉnh!” Giản Tiểu Bạch gấp đến độ sắp khóc.

“Người mù còn không phải cả đời không được nhìn thấy ánh sáng, cậu thử nghiệm nửa ngày cuộc sống của người mù đi!” Lâm Hiểu Tình nắm tay cô đưa đến chỗ cách hồ bơi năm thước nói: “Ở chỗ này chờ mình một chút, mình đi cất kính.”

Lâm Hiểu Tình liếc mắt nhìn bóng dáng cao lớn cách đó không xa, dường như đang nhìn Giản Tiểu Bạch, ánh mắt dừng lại một chút. Lâm Hiểu Tình đặc ý cầm kính đi vào phòng thay đồ.

Giản Tiểu Bạch mở to mắt nhìn một mảng mơ hồ phía trước nhưng hết thấy đều là một khoảng mênh mông, chỉ nghe được tiếng bơi lội trong bể. Cặp mắt to sáng rực rỡ kia vội vàng tìm bóng dáng Lâm Hiểu Tình, đầy vẻ quyến rũ mà không hề hay biết.

3. Chương 3

“Tiểu thư có cần giúp đỡ không?” Có người vừa bắt chuyện với cô, giọng nói trầm thấp dễ nghe.

Là đàn ông! Nhưng cô không nhìn rõ mặt người đó, chỉ cảm thấy có một người cao lớn đứng bên cạnh mình.

Mặt Giản Tiểu Bạch lập tức mặt hơi phớt hồng, cô mặc thiếu vải như vậy lại cùng đàn ông trò chuyện thật sự là rất xấu hổ. Vô thức xoa tay vào nhau, cô nói: “Cám ơn! Tôi đang chờ bạn!”

“Ồ! Thị lực của cô không tốt sao?” Anh ta lại hỏi

Nghe được câu ấy, Giản Tiểu Bạch thấp giọng nói thầm: “Cứ để anh tưởng mình mù đi cũng được, dù sao mình với người mù cũng không khác nhau là mấy!”

Chu cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng, ghét nhất người khác nói cô mù, nhưng Lâm Hiểu Tình đã nói đeo kính hơn tám độ thì so với mù không khác biệt lắm, không có kính thì cũng là nửa người mù rồi. Cô ghét nhất người khác nói cô thị lực không tốt, dù đó là sự thật. Nhưng trong lòng vẫn khó chịu!

“Ha ha!” Tiếng cười trầm thấp của anh ta truyền đến chấn động lỗ tai của Giản Tiểu Bạch, người này nhất định đẹp trai lắm, ngay cả tiếng cười cũng gây ngất lòng người đến như thế. Giản Tiểu Bạch trong lòng nghĩ thầm. Mặt càng thêm đỏ ửng.

Người đàn ông ấy đúng là diện mạo hoàn hảo, thân hình cường tráng không thua gì siêu mẫu nam, toàn thân không có một chút nào bị coi là thừa thãi. Mặc cái quần bơi tứ giác (TY: đoạn này mình thắc mắc sao không phải là mình tam giác mà lại là tứ giác *săm soi xem xét*— Cáo: Tứ giác thì thành váy à @@) đứng nhìn đăm đăm nghiên cứu gương mặt đỏ ửng của Giản Tiểu Bạch!

Lâm Hiểu Tình lúc đi ra liền thấy một màn kịch hay: Giản Tiểu Bạch xấu hổ đứng với một anh chàng xa lạ cao lớn – chính là người cô nhìn thấy lúc nãy, còn trông như hai người đang nói chuyện.

Thấy Lâm Hiểu Tình đi ra, anh ta nhún vai, vội nói với Giản Tiểu Bạch: “Mỹ nữ, hẹn gặp lại!”

Giản Tiểu Bạch lại đỏ mặt hơn nữa. (Cáo: Đọc đoạn đầu mình nghĩ chị này phải mặt dày lắm cơ)

A! Ha ha, rất tốt! Lâm Hiểu Tình nhìn sang Giản Tiểu Bạch, trông cô như vườn hoa xuân, hai gò má đã nở đầy hoa đào.

“Nhìn rõ mặt mũi người ta không?” Lâm Hiểu Tình trêu tức hỏi.

Giản Tiểu Bạch lúc này mới nhận ra người đến là Lâm Hiểu Tình, gắt lên: “Nhìn được cái gì đâu, đưa năm ngón tay của mình lên còn không thấy, cậu mau trả mắt kính ỉn đi!”

“Xin cậu đấy! Ha ha không sao mình nắm tay của cậu!” Lâm Hiểu Tình nắm lấy tay Giản Tiểu Bạch, ánh mắt không quên nhìn về phía soái ca vừa rồi.

Anh chàng này mặt vuông mày kiếm, rất phong độ, là soái ca đích thực, khí chất cao quý, dũng mãnh như thần, khí thế khiến người ta rét lạnh. Lâm Hiểu Tình tìm trong đầu rất nhiều từ nhưng đều cảm thấy không đủ để miêu tả anh ta. Mấu chốt là: Dáng người so với tiêu chuẩn của người mẫu còn đẹp hơn, không có gì để chê cả. Nếu không có Hùng Lập Tân, Lâm Hiểu Tình cô sẽ không đem soái ca này cúng cho Giản Tiểu Bạch.

Soái ca ngồi phoir nể cách bọn họ hơn mười thước, ánh mắt làm bộ như lơ đãng thoáng nhìn sang bên này, Lâm Hiểu Tình biết hắn đang nhìn Giản Tiểu Bạch. Mắt cô xoay một vòng, nảy ra một ý hay.

Lúc này bể bơi không có nhiều người, im lặng dẫn Giản Tiểu Bạch tới gần bể bơi. Lâm Hiểu Tình tìm cơ hội thực hiện ý tưởng vừa nghĩ ra.

“Hiểu Tình, mình nhìn không rõ lắm, cậu đừng đưa mình đến gần bể bơi, mình không biết bơi!” Giản Tiểu Bạch không quên dặn cô một lần.

Lâm Hiểu Tình cười cười gian manh “Đương nhiên đương nhiên.”

Sau đó cô mang tâm địa xấu xa đi ra phía sau Giản Tiểu Bạch, thừa dịp Giản Tiểu Bạch chưa chuẩn bị, đẩy cô một cái, theo một tiếng thét chói tai, thân thể nhỏ bé của Giản Tiểu Bạch bay vào hồ, nổi lên một đám bọt lớn.

“Cứu với! Cứu với! Bạn tôi không biết bơi! Ai tới giúp với!” Lâm Hiểu Tình giả bộ lo lắng hô to.

Soái ca nghe thấy liền không nói hai lời, nhảy xuống bể bơi.

Giản Tiểu Bạch giãy dụa, chỗ này lại là khu nước sâu, Lâm Hiểu Tình cố ý đưa cô ra. Cô thật không rõ tại sao Lâm Hiểu Tình lại muốn hại cô!

Giản Tiểu Bạch hơi hé miệng ra liền uống một ngụm nước to, cơ thể cũng chìm xuống theo, ước chừng cô đã uống ba ngụm nước lớn. Chỉ cảm thấy muốn hít thở mà không được, cơ thể ngày càng chìm xuống.

Trời ạ! Ai tới cứu cô với!!!

Trước khi ý thức hoàn toàn biến mất, cô liền cảm giác được bàn tay bé nhỏ đang giãy dụa của mình được một bàn tay rắn chắc to lớn nắm lấy, cô đột nhiên nhẹ nhàng thở ra sau đó lại uống vào một ngụm nước.

Người này dùng sức kéo đầu cô lên khỏi mặt nước. Bởi vì vừa mới sặc nước nên lúc này đầu óc Giản Tiểu Bạch vẫn còn choáng váng nặng trĩu, xoang mũi và phổi đau rất rất khó chịu, vẫn còn cảm giác thiếu dưỡng khí.

Được cứu lên, Lâm Hiểu Tình lén le lưỡi, động tác này không thoát khỏi ánh mắt sắc bén của soái ca. Hắn ôm Giản Tiểu Bạch đến gần bờ để nhân viên phục vụ kéo cô lên.

Lâm Hiểu Tình đi tới làm bộ như rất quan tâm hỏi: “Tiểu Bạch không sao chứ? Đừng dọa mình!”

Giản Tiểu Bạch mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng Lâm Hiểu Tình, muốn trả lời nhưng cổ họng như bị bông, rất đau đớn. Căn bản không nói ra lời!

Bị sặc nước một trận bây giờ cô chỉ muốn ngủ!

“Anh ơi, anh mau cứu bạn của em, cô ấy có phải bị chết đuối không?” Lâm Hiểu Tình làm bộ như rất sợ hãi.

Soái ca nheo mắt lại nhìn cô một cái, lại nhìn xuống Giản Tiểu Bạch đang nằm: “Mau tránh ra, cô ấy thiếu không khí, cần làm hô hấp nhân tạo!” (TY: Hú hú, hô hấp nhân tạo... chụt chụt *hắc hắc* — Cáo: Sao mình thấy đoạn này ảnh cổ ý

4. Chương 4

Kì thật Lâm Hiểu Tình đã sớm biết, trò hay này đều dựa theo ý tưởng ngẫu hứng của cô, thời gian ngắn ngủi như vậy, Giản Tiểu Bạch sẽ không có việc gì! Cô đã không nghĩ tới xuất phát thuận lợi vậy mà tới đây lại gặp được một soái ca.

Ha ha, Giản Tiểu Bạch, cậu cứ cười thâm đi! Lâm Hiểu Tình trong lòng thật cao hứng đắc ý cười một tiếng thiếu chút nữa bị soái ca nhìn thấy. Lập tức lại giả bộ đáng vẻ lo lắng.

Nhìn xem soái ca đang áp lên cái miệng nhỏ nhắn của Giản Tiểu Bạch, không đúng, là đang làm việc cấp cứu khẩn cấp — hô hấp nhân tạo. (TY: chụt chụt, há há há Tác giả: kéo con điên này ra cho người ta làm việc)

Đáng tiếc sao! Đây là nụ hôn đầu tiên của Giản Tiểu Bạch! Lâm Hiểu Tình tận đáy lòng cầu nguyện chỉ mong khi cô tỉnh lại sẽ không cảm đau chặt thịt gà đuối giết cô. Cô đẩy Tiểu Bạch xuống nước là có dụng ý muốn soái ca và Tiểu Bạch đến gần nhau tạo cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân thôi mà? Nói trắng ra là cô đang tạo cơ hội cho bọn họ.

Soái ca thối thối mấy hơi vào cái miệng nhỏ nhắn của Giản Tiểu Bạch làm cô dần dần tỉnh lại. Cỗ sặc nước không có nặng như vậy, chẳng qua chỉ là quá sợ hãi mà thôi.

Lâm Hiểu Tình thấy cơ hội tới cũng yên tâm, thấy Tôn quản lý tới liền dặn dò một phen rồi về phòng chuyên dụng để thay quần áo.

Giản Tiểu Bạch tỉnh lại: “Hiểu Tình?”

Cô ngồi dậy, theo bản năng kêu tên Lâm Hiểu Tình nhưng không thấy người đâu cả!

Anh chàng nọ dùng đôi mắt chim ưng sắc bén quét qua bên cạnh, phát hiện cô nằng lén lút vừa rồi đã không thấy đâu.

Tôn quản lý đã chạy tới kêu lên: “Giản tiểu thư, đại tiểu thư còn có việc, nói cô tỉnh lại thì bảo chúng tôi đưa cô đi bệnh viện. Cô ấy bị lão gia kêu đi có việc gấp.”

Giản Tiểu Bạch trong lòng cảm thấy rất tủi thân, nước mắt cũng đã giàn dụa, Lâm Hiểu Tình! Cái cô này tám phần là uống nhầm thuốc, lại dám đem cô đẩy xuống bể bơi, biết rõ cô không biết bơi còn làm như vậy, muốn giết người cũng phải để cho người ta viết di chúc chứ. (TY: +.+!!)

Thấy nước mắt của Giản Tiểu Bạch, soái ca tự dưng thấy căng thẳng, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Tôn quản lý, nói: “Tôi đưa cô ấy về, không cần các anh đưa cô đi bệnh viện.”

“?” Giản Tiểu Bạch mở to hai mắt cố gắng nhớ xem âm thanh quen thuộc này đã nghe thấy ở đâu.

“Tôi nói Giản Tiểu Bạch tôi đưa cô về.” Anh kia nhắc lại một lần nữa.

“Làm sao anh biết tên của tôi?” Giản Tiểu Bạch nhất thời quên cả khóc, không nhin được hỏi.

A! Anh cười nhẹ “Tôi là ân nhân cứu mạng của cô, cô không nhìn thấy tôi sao?”

Nói xong anh ta ngồi xổm xuống, gương mặt tuấn tú để cách trước mắt Giản Tiểu Bạch mười centimet. Đột nhiên khuôn mặt tuấn tú tiến đến dọa trái tim Giản Tiểu Bạch nhảy lên một cái, đập loạn cả lên. Chưa từng có soái ca đẹp hơn cả diễn viên như thế đến gần cô, khiến mặt cô nhất thời đỏ bừng.

“Anh..anh..anh là ai?” Cô nhất thời kêu lên làm cổ họng đau rất khiến khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại.

“Ân nhân cứu mạng của cô, là tôi cứu cô từ bể bơi ra.” Soái ca thấy vẻ mặt thống khổ của cô tiện lời nói: “Tôi đưa cô về! Ngày mai giọng nói của cô sẽ khôi phục về bình thường.”

“Cám ơn anh nhưng anh vẫn nên giúp tôi tìm Lâm Hiểu Tình đi!” Giản Tiểu Bạch không muốn làm phiền đến hắn dù sao hắn cũng là người xa lạ.

Soái ca này liếc đôi mắt ưng nhìn qua cửa phòng thay đồ một lần nữa, ánh mắt lạnh lùng lại lóe lên, anh từ trước đến nay chưa cự tuyệt cô gái nào muốn dâng mình cho anh. Đây là do Giản Tiểu Bạch này xuất hiện rất đúng lúc trước mắt anh, anh phải đem về hưởng thụ một phen để không phụ lòng tốt của các cô kia. (TY: chết tỷ rồi, rước sói về nhà, rước cáo lên giường)

5. Chương 5

“Bạn của cô đi mất rồi!” Soái ca nói cho cô biết, con mắt lại nhẹ nhàng quan sát từng biểu hiện trên khuôn mặt cô. Hắn muốn nhìn xem cô định diễn trò gì tiếp theo.

Mới vừa rồi còn giả bộ thanh cao, đến nói chuyện còn đỏ mặt. Hắn biết hai người thực hiện rất tốt trò lừa bịp vừa rồi, bây giờ mới chuyển đến nhìn cô nàng mờ ám này. Bây giờ, Giản Tiểu Bạch kia lại đang diễn trò lạt mềm buộc chặt, khóe miệng hắn thoáng hiện lên nét cười trào phúng.

Nhưng cái miệng nhỏ nhắn của nàng thật sự rất ngọt, khiến hắn vẫn còn muốn tiếp tục dây dưa thêm lần nữa. (Cáo: Đọc mà sao thấy anh khổ nạn quá vậy hả nam chính) tay ôm quần áo, nhìn Giản Tiểu Bạch đang ngẩn người, hắn không khỏi có chút hoang mang. Cô gái này trông không giống loại tiểu thư nhà giàu, nhìn cô trông rất đơn thuần. Nhưng ngay sau đó, Mạc Tử Bắc lắc lắc đầu, tại sao đối với loại đàn bà mưu mô như vậy, hắn lại có thể sinh ra lòng thương hại?

Cô dùng những thủ đoạn như thế để săn đuổi đàn ông, cùng với mấy tiểu thư nhà giàu, cũng chẳng có gì khác biệt! Nghĩ đến đây, ánh mắt của hắn lại chuyển về trạng thái, lạnh vô biên!

Hắn muốn cho cô biết, động tới hắn, chính là động tới quỷ Satan!

6. Chương 6

Giản Tiểu Bạch lo lắng bất an mong Mạc Tử Bắc kia nói muốn đưa cô trở về đúng là có ý tốt, nếu vậy nhất định cô phải cảm ơn anh ta rất nhiều. Lúc về cô còn muốn tìm Lâm Hiểu Tình tính sổ, hỏi cô ấy cuối cùng có dụng ý gì! Nghĩ đến cô ấy đối xử với mình như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Giản Tiểu Bạch nhú chặt lại khí thế rất là đáng yêu.

Mạc Tử Bắc ánh mắt phức tạp đi tới đem áo khoác của mình choàng lên vai cô. “Mặc vào đi đừng để lộ đáng người nóng bỏng của cô!”

Giản Tiểu Bạch bị anh dọa sợ. Khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bởi vì lời nói của anh mà càng thêm đỏ ửng. Mạc Tử Bắc nhìn chằm chằm cô vài giây, ánh mắt lại nhin không được nheo lại, ánh mắt sắc bén làm người ta khiếp đảm, đáng tiếc Giản Tiểu Bạch nhìn không rõ lắm.

Mặc áo sơ mi của anh cài mấy khuy áo vào! Cặp đùi đẹp được vạt áo sơ mi phụ trợ nhìn càng thêm mê người.

“Đưa cho tôi!” Mạc Tử Bắc nói.

“Cái gì?” Giản Tiểu Bạch khó hiểu.

“Tay cô!” Dứt khoát đi lên dắt tay cô.

Giản Tiểu Bạch muốn rút về, ngược lại Mạc Tử Bắc nắm càng chặt. Người này thực bá đạo! Giản Tiểu Bạch thầm nghĩ.

Nhưng vẫn vội vàng cự tuyệt. “Mạc tiên sinh tôi có thể tự đi được!”

“Tự cô?” Mạc Tử Bắc cũng không buông ra, bàn tay của cô nhỏ bé mềm mại như không có xương nắm thực dễ bị nghiền không muốn buông ra. “Tự cô suốt ngày có thể đi ra ngoài sao?”

“Mạc tiên sinh tôi chỉ bị cận chứ không phải mù!” Giản Tiểu Bạch cau mày nhắc nhở anh. Ngay cả điều anh nói là sự thật nhưng mà cái giọng điệu trào phúng của anh khiến Giản Tiểu Bạch rất khó chịu, cô cảm thấy đã bị cận thị chứ cô nào có muốn như vậy đâu chứ.

“Hừ hừ!” Mạc Tử Bắc giễu cợt một hồi, không chút khách khí nói: “So với người mù cũng có mạnh hơn là bao nhiêu đâu!”

Anh dùng ngữ khí khẳng định, cái miệng nhỏ nhắn của cô khẽ cong rất chi là không vui. Sắc mặt cũng bởi vì tức giận cùng thẹn thùng mà càng thêm đỏ ửng.

Mạc Tử Bắc nhíu mày trong đôi mắt tối đen chợt lóe sáng, ánh mắt nghiền ngẫm: “Thế nào? Không vui sao?”

“Không có!” Về mặt xấu hổ vội vàng phủ nhận. Người đàn ông này có thuật đọc tâm sao? Sao tâm tư của cô đều bị anh nhìn thấu vậy?

Một trận tiếng cười trầm thấp truyền đến. Giản Tiểu Bạch nâng đôi mắt to xinh đẹp nhìn anh, đáng tiếc nhìn không rõ biểu cảm của anh, chỉ cảm thấy tiếng cười của anh giống như mang theo cái gì đó làm người ta không thoải mái.

“Mạc tiên sinh chúng ta đi thôi!” Vùng vẫy không thoát khỏi bàn tay to của anh, cô cũng không muốn lãng phí thời gian ở chỗ này. Cô phải đi tìm mắt kính dự phòng của mình, thật sự không muốn làm người mù để người khác nhạo báng.

“Vẫn còn vội vàng?” Mạc Tử Bắc nói ra ý nghĩ của mình.

Giản Tiểu Bạch lại nghe không rõ nguyên nhân. “Chẳng lẽ Mạc tiên sinh muốn ở trong này luôn sao?”

Khá lắm, cô nàng nhanh mồm nhanh miệng! Thị lực không tốt nhưng tài ăn nói cũng không tồi. Một trận tiếng cười phóng đảng không kèm chế được từ trong miệng Mạc Tử Bắc bật ra, thanh âm rất êm tai đáng tiếc lúc nói chuyện luôn mang theo trào phúng uống phỉ chất giọng tốt của bản thân rồi.

Mạc Tử Bắc gắt gao nắm bàn tay nhỏ bé của Giản Tiểu Bạch đi đến hồ bơi màu xanh lục ngoài đại sảnh, bàn tay to lớn hoàn toàn bao bọc lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Cô xấu hổ nhìn chằm chằm bàn tay đan chéo vào nhau của hai người. Tuy rằng thấy không rõ lắm nhưng vẫn cảm nhận được sự ấm áp của anh. Thì ra tay đàn ông là như vậy, cảm giác được anh nắm tay rất vững vàng.

Ở trong đại sảnh vài tên đàn ông háo sắc nhìn chằm chằm cặp đôi xinh đẹp của Giản Tiểu Bạch không dời mắt. Mạc Tử Bắc cau mày bắn tới một đạo ánh mắt giết người, đáng sợ tới mức mọi người không dám nhìn nữa, ngay sau đó bước chân của anh cũng nhanh hơn.

Giản Tiểu Bạch không rõ vì sao lại đi nhanh như vậy vừa rồi vẫn còn tốt cơ mà. Cô gần như theo không kịp bước chân anh. Chân của anh thật dài cô cảm thấy mình ột mét sáu mà đứng cũng chỉ đến vai anh, cảm giác người đàn ông này cao hơn cô không chỉ một cái đầu đâu! Anh đúng là rất cao!

Giản Tiểu Bạch đang đi dép lê bị anh kéo chạy từng bước nhỏ tới trước một chiếc xe thể thao màu đỏ, Mạc Tử Bắc mở cửa xe đem Giản Tiểu Bạch nhét vào trong. Thở dài một hơi, cuối cùng thoát khỏi ánh mắt đám đàn ông háo sắc kia, anh vòng qua bên kia tiến vào trong xe.

“Mạc tiên sinh phiền anh đưa tôi đến Dương Quả Hương!” Giản Tiểu Bạch nói địa chỉ của mình.

Mạc Tử Bắc nhạo báng nhưng không có trả lời, coi anh là tài xế sao? Làm tài xế cũng cần phải rõ ràng! Đó là yêu cầu người kia lấy cơ thể để trả phí!

“Mạc tiên sinh?” Giản Tiểu Bạch không nghe thấy anh trả lời nhin không được hỏi.

Mạc Tử Bắc lúc này không nhanh không chậm hỏi lại: “Dương Quả Hương? Nhà của cô sao?”

“Đó là nhà trọ tôi thuê.” Bởi vì là ân nhân cứu mạng nên Giản Tiểu Bạch không có giấu diếm.

Chuyên môn dùng để dụ dỗ đàn ông sau đó dùng để hẹn hò sao? Lời này không hỏi ra khỏi miệng. Sắc mặt Mạc Tử Bắc càng thêm âm trầm, anh chắc chắn cô là dân phụ chuyên môn dụ dỗ đàn ông. Kì quái là cô không phải là người phụ nữ giàu có sao? Đến câu lạc bộ bơi lội luôn luôn là người có tiền, người có tiền thì sao lại ở phòng trọ sơ sài?

“Cô ở một mình?”

7. Chương 7

Đúng vậy!

Mạc Tử Bắc lắc đầu rũ bỏ nghi hoặc nghĩ là cô thích ở nhà trọ làm chuyện kia chứ không muốn đi khách sạn.

Mười phút sau, xe dừng lại ở Sunshine Fruity, Giản Tiểu Bạch hí mắt nhìn cụm nhà cao tầng bên ngoài xe một chút: “Mạc tiên sinh ở đây là nhà số mấy vậy?”

“Số mười!”

Đúng rồi. Giản Tiểu Bạch thở phào nhẹ nhõm cuối cùng cũng về đến nhà.

Chỉ vào nhà trọ năm tầng cũ cũ cười nói: “Mạc tiên sinh đi lên uống chén trà rồi đi!”

“Cô thích uống trà?” Mạc Tử Bắc hết sức kinh ngạc.

“Đúng vậy! Cà phê rất mạnh uống vào sẽ mất ngủ.”

Giản Tiểu Bạch cũng không thật tình muốn mời Mạc Tử Bắc vào nhà, chỉ là xuất phát từ phép lịch sử mà thôi nhưng Mạc Tử Bắc lại thoải mái đáp: “Tốt hơn là uống trà!”

Để một người con trai đến chỗ ở của mình, cô gái này thật lớn mật! Hẳn chính là cần cô gái từ lâu đã không có xuất hiện chỗ mình như vậy.

Giản Tiểu Bạch xấu hổ cười mình biến khéo thành vụng rồi đành phải ngoan ngoãn đi trước dẫn đường.

Đến cửa, Giản Tiểu Bạch đột nhiên nhớ là không có chìa khóa! Cô mặc áo sơ mi của Mạc Tử Bắc, chìa khóa bị khóa ở phòng thay quần áo của Lâm Hiểu Tình.

Giản Tiểu Bạch xấu hổ nói với Mạc Tử Bắc: “Chìa khóa ở phòng thay quần áo ở câu lạc bộ của bạn tôi”.

Mạc Tử Bắc nhìn cánh cửa đơn giản một cước là có thể mở hỏi: “Cô xác định đây là nhà của cô sao?”

Giản Tiểu Bạch buồn cười gật đầu: “Tôi xác định”.

“Tôi có cách!”

Mạc Tử Bắc kéo Giản Tiểu Bạch ra phía sau một cước đá văng cửa. Cánh cửa đổ nát kia không chịu nổi lung lay suýt đổ nhưng cuối cùng vẫn còn đứng thẳng.

! Giản Tiểu Bạch lúc này mới phản ứng lại với cái gọi là cách của hấn, chính là phá cửa mà vào! Cách này ai không biết!

Cửa của tôi!

Giản Tiểu Bạch đau lòng một hồi không tìm thấy chìa khóa mà muốn tìm thấy mọt. “Cửa này phải sửa sao đây!”

“Không sao, chỉ là hỏng một chút thôi, cái cửa này của cô có phá hư hay không hư gì cũng không ảnh hưởng nhiều đến việc không phòng được trộm.” Mạc Tử Bắc an ủi cô. Mặt không đỏ, khí không suyễn không có một tia áy náy.

Giản Tiểu Bạch cảm thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của mình đầy hắc tuyến, cô hiện tại nhất định cười rất khó coi.

Còn không đi vào? Mạc Tử Bắc không biết cô còn chờ cái gì.

Đẩy ra cánh cửa lung lay, Giản Tiểu Bạch vào phòng ngủ sờ soạng ngăn kéo ở bàn học tìm kính mắt dự bị mà mình chuẩn bị sẵn. Đường nhiên cũng giống y hệt cái Lâm Hiểu Tình đã lấy.

Đeo kính lên thế giới lập tức rõ ràng sáng ngời.

Trên mặt Giản Tiểu Bạch lập tức đầy tươi cười xoay người đến phòng khách, Mạc Tử Bắc ngồi ở sô pha nhỏ của cô tựa tiểu phi tiểu nhàn cô.

A! Anh ta thật đẹp trai nha! Vừa rồi chỉ nhìn thấy khuôn mặt tuần tú liền biết anh ta là người dễ nhìn, vóc dáng rất cao. Hiện tại mới nhìn rõ làn da màu đồng lộ ra ở những chỗ không có áo lại nhớ tới áo sơ mi của anh đang bị mình mặc nhìn không được thề lưỡi rất là đáng yêu.

Giản Tiểu Bạch bỗng nhiên nhìn chăm chăm thân trên của Mạc Tử Bắc một lúc, anh ta có thua gì mấy người mẫu thân hình cường tráng, toàn thân không có một chút dư thừa, cánh tay trơn bóng của anh ta càng có vẻ không kèm chế được.

Giản Tiểu Bạch khuôn mặt nhỏ nhắn một trận nóng hầm hập! Nóng quá. Cô cảm thấy mình dường như rất giống mấy cô mê trai thiếu chút nữa chảy nước miếng.

Mạc Tử Bắc nhìn thấy cái kính mắt khoa trương trên gương mặt cô thì kinh ngạc thiếu chút nữa rút từ trên sô pha xuống. “Cô, mắt kính của cô?”

Gương mặt nhìn anh ta, môi anh ta vừa hé ra nói liền lộ ra một hàm răng trắng không ám màu khói, răng nanh trắng nõn vừa nhìn đã thấy thích. Ấy da! Nếu hôn môi cũng sẽ thực nhẹ nhàng khoan khoái, không có mùi thuốc lá bởi vì hút thuốc dẫn tới cản trở chức năng dạ dày làm cho giọng nói có mùi lạ không rõ. Là người đàn ông sạch sẽ! Cô rất thích! (Phong Vũ: Hóa ra cũng là sắc nữ.)

Cô cứ dán mắt nhìn chăm chú người ta, bộ dáng hai bảy, hai tám tuổi của Mạc Tử Bắc lúc đầu cứ nghĩ là hơn ba mươi bảy giờ nhìn lại thì cũng chỉ 27 hoặc 28 tuổi thôi.

Cô thích người đàn ông yêu mình phải lớn tuổi hơn mình. Nhưng lớn hơn quá nhiều cũng không được, vì người ta nói đàn ông lớn tuổi thiếu vợ cuộc sống sẽ không êm thấm. Trời ạ cô đây là suy nghĩ cái gì vậy? Mặc cỡ chết đi được! Khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bởi vì nghĩ đến hình ảnh khó coi mà đỏ bừng. Cô sao lại có thể đối với người đàn ông mới gặp mặt này mà sinh ra ý tưởng mê trai ấy chứ!

Mạc Tử Bắc không hiểu nguyên nhân chỉ nhìn thấy kính mắt Giản Tiểu Bạch đang đeo che khuất tất cả nét tình hoa nếu chưa từng nhìn thấy dung nhan xinh đẹp của cô khi không mang kính mắt thì nói cái gì cũng không thể bị một cô gái mang kiểu mắt kính này hấp dẫn.

Chỉ cần thấy cái kính mắt này là đã ngán tận cổ rồi làm gì mà hứng thú nổi!

Mạc Tử Bắc đánh giá Giản Tiểu Bạch thật kỹ, dáng vẻ của cô khi mặc cái áo sơ mi này của hắn vẫn rất đẹp, lúm xùm giống như vậy. Sau đó hắn thấy được cặp đùi đẹp thẳng tắp của cô lại nghĩ tới ánh mắt của cô càng thêm thâm thúy.

Bỏ đi ý nghĩ miên man trong đầu, Giản Tiểu Bạch nhìn ánh mắt Mạc Tử Bắc sâu xa nhìn chăm chăm chân của cô, Giản Tiểu Bạch cảm thấy mặt mình đều bị ánh mắt nóng bỏng của hắn nướng chín.

Không biết vì cái gì Giản Tiểu Bạch đột nhiên nhớ tới một câu Lâm Hiểu Tình đã nói ‘đàn ông chỉ có hai loại là háo sắc và vô cùng háo sắc’. Xem ra Mạc Tử Bắc thuộc loại sau.

Đôi mắt của hắn nhìn chân cô không có ý tốt! Nhưng hắn là ân nhân cứu mạng cô thật sự không nên nổi giận.

“Mạc tiên sinh, tôi đi thay quần áo, xin chờ một lát!”

Mạc Tử Bắc chỉ cười không trả lời, trong con người đen ánh lên một tia giảo hoạt.

Giản Tiểu Bạch vào phòng ngủ đóng cửa lại tìm quần áo sau đó rất nhanh thay áo sơ mi của Mạc Tử Bắc ra.

Lúc này cửa phòng ngủ lại rầm một tiếng bị đá văng.

8. Chương 8

Giản Tiểu Bạch sợ đến mức nhảy dựng lên hét chói tai!

Xoay người nhìn thấy Mạc Tử Bắc đang đứng tựa cửa, ánh mắt có chút thích thú nhìn cô không mảnh vải che thân. Theo bản năng, cô lấy tay che người, nhưng ánh mắt hắn lại gian tà chuyển qua hai chân của cô, cô lại lập tức bỏ tay xuống che.

Mạc Tử Bắc nghiêng ngẫm rồi lại nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới. Giản Tiểu Bạch trong tình thế cấp bách, nhảy lên túm lấy áo của hắn. Mặt cô lúc này so với mộng tưởng còn đỏ hơn gấp vạn lần, giọng nói run run:

“Mạc tiên sinh, anh định làm gì?”

“Làm gì?” – Mạc Tử Bắc nhếch khóe môi cười nhẹ – “Tôi còn chưa kịp hỏi cô câu ấy”

“Cái gì?” – Giản Tiểu Bạch trừng mắt lên nhìn hắn, không rõ hắn nói thế là có ý gì.

“Đêm nay theo tôi” – Mạc Tử Bắc nhẹ nhàng nói như thể đó là chuyện đương nhiên.

“Cái gì?” – Giản Tiểu Bạch tưởng tai mình có vấn đề.

Mạc Tử Bắc không nói gì nữa mà chậm rãi bước tới, dán chặt mắt vào cô, hình ảnh trẻ con trước nay của cô trong nháy mắt biến mất, mái tóc xoăn nhẹ lúc này buông xuống trước ngực, vô cùng quyến rũ! Cô gái trước mặt như đóa hoa nở rộ của cây thuốc phiện, chứa đầy mị lực! Chỉ tại cái mắt kính quá lớn khiến cho vẻ đẹp này bị che khuất đi, hắn nhất định phải tự tay mình đập vỡ cái kính ấy đi!

“Đừng... đừng... đừng... đừng... tôi xin anh!” – Giản Tiểu Bạch căng thẳng đến mức gần như nói lắp bắp, cô ôm chặt cái áo sơ mi của Mạc Tử Bắc, lùi từng bước một. Lùi cho tới khi lưng chạm vào tường.

Thôi xong rồi, cả người hắn phát ra hơi thở nguy hiểm khiến cho cô như rơi xuống vực sâu, không lẽ hôm nay là ngày đại xấu của cô? Rơi xuống bể bơi rồi giờ lại mất luôn bản thân?

Trong phòng ngủ nhỏ hẹp, tim Giản Tiểu Bạch đập ngày càng nhanh, sắp nhảy lên tận cổ, mồ hôi lạnh đều lũ lượt chảy ra.

Mạc Tử Bắc quét mắt nhìn Giản Tiểu Bạch co người bất an, cười lạnh: “Sao thế? Còn tiếp tục giả vờ?”

“Cái gì?” – Giản Tiểu Bạch mù mờ hỏi.

“Trò này tôi thấy nhiều rồi, nhưng giờ vẫn thấy rất thú vị, hay nói cách khác, cô hợp gu của tôi!” – Giản Tiểu Bạch càng không biết nói cái gì.

Sau đó cô đột nhiên hét um lên!

Mạc Tử Bắc nhăn mặt nhíu mày, thiếu chút nữa bị tiếng hét của cô làm cho phát sợ: “Cô định kéo tất cả hàng xóm ở đây tới xem chúng ta sao?”

Giản Tiểu Bạch khó thở, lấy tay chỉ vào mũi hắn: “Có quỷ mới điên mà đi với anh!”

Giản Tiểu Bạch miệng khô đắng, khăn khăn mắng hắn.

Đường Tử Bắc không giận, cười nhẹ: “Mạnh mẽ, cá tính, rất đúng thứ tôi thích!”

Nói xong liền nghiêng người tiến lại gần thêm 10cm nữa. Giản Tiểu Bạch nếu không nhanh lấy tay ngăn lại, có lẽ giờ thân hình của cả hai người đã dán chặt lại với nhau!

Mạc Tử Bắc lấy tay nâng cằm của cô gái trong lòng mình lên: “Sao cô lại có thể cư xử thiếu lịch sự với ân nhân cứu mạng của mình như thế? Hay lại thích diễn trò lạt mềm buộc chặt?”

“Anh!” – Giản Tiểu Bạch cứng đầu hất tay của hắn ra, do quá khấn trương, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện thêm vết hồng do móng tay hắn để lại.

“Đừng cử động!” – Giọng nói khàn khàn của Mạc Tử Bắc khiến cho Giản Tiểu Bạch suýt chút nữa đã bị mê hoặc. (Cáo: *Khinh bỉ*)

Mạc Tử Bắc cúi đầu nhìn cô, đột ngột đem môi mình in lên môi cô. Giản Tiểu Bạch kinh hãi, chưa kịp phản ứng đã bị đầu lưỡi của hắn luồn vào.

Không chút suy nghĩ, theo bản năng, cô cắn thật mạnh vào lưỡi của hắn.

“A!” – Đường Tử Bắc đau không nhịn được, kêu khẽ.

Có mùi máu tươi tỏa ra. Giản Tiểu Bạch cũng hơi hối hận vì đã dùng đến trò độc ác này! Mạc Tử Bắc buông cô ra, ánh mắt giận dữ nhìn cô.

“Chết tiệt! Cô định cắn đứt đầu lưỡi tôi sao?” – Hắn cười lạnh, liếm chút máu bên khóe miệng.

Giản Tiểu Bạch sợ hãi nhưng cũng không dám nhìn hắn, sợ bị ngoại hình kia mê hoặc.

Mạc Tử Bắc tóm lấy cằm của cô: “Em có tin tôi bóp nát cằm của em không?”

9. Chương 9

Sức lực trên tay anh ngày càng tăng khiến Giản Tiểu Bạch đau đớn đỏ mồ hôi lạnh như mưa, tuy rằng rất khó chịu nhưng vẫn cắn răng không la lên.

Mạc Tử Bắc nheo đôi mắt sắc bén lại, “Chết tiệt!”

Anh mắng ở đây là không hiểu cô gái kia đang làm cái trò gì đây nữa.

Xuyên qua cái mắt kính thật dày, Giản Tiểu Bạch dùng ánh mắt khinh thường phóng lên trên người Mạc Tử Bắc, gã đàn ông chết tiệt này còn dám ra tay quá hèn hạ với một cô gái không có gì trong tay.

“Đồ lưu manh!” Giản Tiểu Bạch nghiêng răng thốt ra một câu như vậy.

Bởi vì cằm Giản Tiểu Bạch đang bị nắm chặt nên giọng nói không được rõ ràng cho nên Mạc Tử Bắc cũng không nghe được rõ cô đang lầu bầu cái gì.

“Cái gì?” Tay anh không thả lỏng.

“Đồ lưu manh!” Giản Tiểu Bạch lại mắng.

“Cô nói cái gì?” Lần này thì đã nghe rõ rồi nhưng cô gái cũng quá lớn mật đó! Chưa từng có cô gái nào dám nói Mạc Tử Bắc anh như vậy.

Anh còn đang hoài nghi sức hấp dẫn của mình chạy đi đâu mà lần đầu tiên có người nói anh là đồ lưu manh, đã vậy lại còn là một cô gái. Cơn giận bốc lên Mạc Tử Bắc nhìn cô gái bị một tay anh vây ở trong lòng, sức lực trên tay kia thì lại không ngừng mạnh lên. “Cô gái chết tiệt! Nếu sợ thì cô hãy cầu xin tôi đi!”

“Hừ!” Về khinh bỉ trong mắt Giản Tiểu Bạch càng sâu, cô không thể nào mà nhìn anh nổi.

Mạc Tử Bắc có chút cúi kính, anh thật sự bị ánh mắt cô gái này nhìn chòng chọc làm cho không được tự nhiên thậm chí còn có chút thẹn quá hóa giận: “Chết tiệt! Chết tiệt!”

Mấy câu chữ liên tiếp từ đôi môi mỏng của Mạc Tử Bắc tràn ra, thật sự có liên quan trực tiếp tới vẻ ngoài đẹp trai của anh sao.

Bàn tay anh nắm lấy cái cầm tinh xảo của Giản Tiểu Bạch cũng tê tê, cô gái này vẫn không chịu xin buông tha, dù ánh mắt của cô như thể hận không thể giết chết anh. Mạc Tử Bắc thở gấp lại tăng thêm một phần lực, cái áo sơ mi che chắn cơ thể của Giản Tiểu Bạch cũng bởi vì đau đớn mà rơi xuống trên giấy của hai người.

Lúc ý thức được toàn thân mình không còn có gì che giấu, cảm xúc bị áp bức và lãng nhụy trào lên trong lòng Giản Tiểu Bạch, nước mắt không kìm được chảy xuống. Nước mắt long lanh trong suốt lăn xuống ở trên bàn tay to của Mạc Tử Bắc đang nắm chặt cầm cô, nước mắt nóng bỏng vậy mà lại thiếu chút nữa làm bỏng tay Mạc Tử Bắc. Nhìn thấy nước mắt cô, anh mới ý thức được mình vừa rồi thể mà lại không khống chế được cảm xúc. Cô gái này vậy mà lại hại anh không khống chế được!

Bàn tay nắm cầm cô buông xuống dưới xoa nhẹ bờ vai non mềm của cô.

Giản Tiểu Bạch ngược lại hít một ngụm khí lạnh!

Tay anh đi đến chỗ nào chỗ đó tựa hồ mang theo một luồng điện khiến cho cô tê dại một hồi!

Nhưng Giản Tiểu Bạch vẫn nhìn không được trừng anh, anh ta thật đáng ghét còn dám đụng vào bờ vai thuần khiết của cô, cảm giác khuất nhục, xấu hổ, tức giận lại tràn ngập đầu óc Giản Tiểu Bạch. Cô giấy dựa muốn thoát khỏi sự kiềm chế của anh nhưng sức của cô thật sự quá nhỏ, giấy dựa căn bản không thể tác động lên thân hình cao to của anh, căn bản không thêm để ý đến đôi bàn tay trắng như phấn của cô.

Tức giận, cô không thể không giật gổ vào chỗ yếu ớt nhất của anh.

Ai ngờ Mạc Tử Bắc đã sớm có phòng bị, rất nhanh lắc mình tránh thoát.

“Chết tiệt! Cô muốn ông đoạn tử tuyệt tôn hả!” Mạc Tử Bắc nguyên rửa.

Khoảng cách của hai người dịch ra hơi xa chút. Cả người Giản Tiểu Bạch lộ ra ở trước mặt Mạc Tử Bắc khiến anh nhìn đến ngây ngẩn cả người. Cơ thể xinh đẹp như vậy anh cho tới bây giờ chưa từng thấy, giữa đôi mắt xinh đẹp của Mạc Tử Bắc đột nhiên trở nên càng thêm ngăm đen, cơ thể của anh khiến anh trở nên u mê.

Ý thức được người mình bây giờ bị anh nhìn hết sạch, Giản Tiểu Bạch xấu hổ đến đỏ bừng mặt, vệt đỏ lan ra tận bên tai.

“Chết rồi!” Giản Tiểu Bạch không sợ chết kêu lên.

Mạc Tử Bắc lại xấu xa nở nụ cười ha ha, “Vừa rồi cái gì không thấy rõ cũng đã thấy hết rồi!”

Anh ta còn có mặt mũi không biết xấu hổ mà nói câu này, đồ đại sắc, Giản Tiểu Bạch thấy mình thật sự không còn mặt mũi nào mà sống nữa. Mà Mạc Tử Bắc lại một tay đem cô vây ở trong lòng mình, cơ thể hai người kề sát vào nhau, ngực Giản Tiểu Bạch mềm mại tựa vào trong lồng ngực trơn nhẵn của Mạc Tử Bắc.

! Một luồng điện kéo tới khiến Giản Tiểu Bạch vừa sợ vừa tức. Cô vậy mà lại có thể gần gũi cùng người đàn ông này! Thật chẳng còn mặt mũi nào mà gặp người khác. Khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bởi vì tức giận và ngưỡng ngừng mà biến thành màu gan heo.

Mạc Tử Bắc cúi đầu hôn lên xương quai xanh xinh đẹp của cô rồi không hề báo trước càn rỡ gặm cắn. Tay kia cũng không an phận mà phủ lên trên nơi tròn trịa của cô.

!* Giản Tiểu Bạch nhìn không được thét chói tai.

Sao anh ta có thể!

10. Chương 10

Sợ hãi, nước mắt ngân ngấn trên vành mắt Giản Tiểu Bạch lập tức rơi xuống.

Ý thức được cô không còn giấy giũa

Mạc Tử Bắc dừng động tác của mình lại.

“Cầu xin tôi đi!” Mạc Tử Bắc ngẩng đầu ra lệnh.

Giản Tiểu Bạch khóc như mưa không thấy rõ bộ dáng của anh, cô cũng không muốn nhìn dáng vẻ của anh, người đàn ông này sẽ khiến cô cả đời gặp ác mộng.

Mạc Tử Bắc gạt kính mắt của cô ra, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lại hiện ra trước mắt anh, dáng vẻ nhỏ bé, diễm đạm đáng yêu như hoa lê trong mưa làm cho tim anh thất lại. Giản Tiểu Bạch nhanh tay lẹ mắt đoạt lấy kính mắt rồi lại đeo lên.

Anh không phải người vô tình nhưng đối với phụ nữ đã tự động dâng đến miệng anh sẽ không mềm lòng cũng sẽ không nương tay. Bàn tay mềm mại của Giản Tiểu Bạch trong giây lát nắm chặt lại vì đau, Giản Tiểu Bạch lại hít một ngụm khí lạnh, nước mắt lại nhanh chóng trào lên nhưng cô vẫn không cầu xin tha thứ.

Nâng cằm của cô lên nhìn thấy làn da trắng như sứ trước kia vừa rồi bởi vì bị anh dùng sức siết quá mạnh mà đỏ bừng, anh cố ý lơ đi chút dao động khe khẽ trong lòng. “Cầu xin tôi đi!”

Anh cũng không định buông tha cô.

Giản Tiểu Bạch chỉ chuyển từ thút thít khóc thầm thành khóc nức! Trái tim Mạc Tử Bắc không hiểu sao bỗng xoắn lại! Gặp quỷ rồi!

“Không cầu xin phải không?” Anh lại lạnh giọng hỏi.

Trả lời anh như trước vẫn là không nói gì!

“Vậy thì đừng trách tôi là tự cô chuốc lấy”. Bàn tay to của anh đột nhiên trượt thẳng xuống ôm cô ném lên trên cái giường đơn nhỏ hẹp của cô.

Bị ném xuống khá đau, nhưng Giản Tiểu Bạch không lo được nhiều như vậy, lúc anh còn chưa đổ người đè lên thì nhanh chóng nắm lấy cái chăn quăn lên người.

Cả người rụt lại ở đầu giường, nửa tựa vào sát vào tường, bàn tay nhanh chóng nắm chặt chăn che khuất cơ thể của mình.

Mạc Tử Bắc nhìn động tác của cô nhin không được chế giễu: “Em nghĩ làm vậy là tôi sẽ không cách gì sao? Hừ! Đừng giả bộ ngây thơ? Ha ha! Mấy thằng đàn ông em sẵn được ở hội hè đều thích chơi trò này sao? Nhìn bộ dáng em ngựa quen đường cũ bản lĩnh nhất định cao lắm hả?”

Giản Tiểu Bạch bởi vì câu nói chẳng hiểu ra làm sao của anh ta mĩa mai, nước mắt càng không thể ngăn lại chảy xuống cổ họng, khó chịu như bị hóc xương, nuốt chẳng được mà nhổ cũng không xong, đau đớn như có một ngọn lửa đang thiêu đốt trong cổ họng. Cô muốn lớn tiếng khóc lại khóc không được.

Sao anh ta có thể nói cô như vậy, cô đúng là người rất đứng đắn. Sao có thể bị sỉ nhục như vậy! Không thể cho phép anh ta làm như vậy: “Anh, anh dựa vào cái gì mà nói tôi như vậy?” Giản Tiểu Bạch nhin không được run run môi lên án.

Gương mặt đầm đìa nước mắt càng thêm vẻ đáng yêu, bướng bỉnh xoay mặt đi không nhìn anh, sợ mình nhin không được lại khóc to! Người đàn ông thói tha này bộ dạng như ma quỷ là tên đại sắc vô sỉ nhất trong những tên đại sắc!

“Phụ nữ quen giở trò có phải ai cũng đều muốn ra vẻ rụt rè không? Rõ ràng thế mà lại làm bộ thanh cao hơn cả thanh xuân ngọc nữ?” Lời Mạc Tử Bắc nói ra càng làm người ta giận.

“Anh! Anh! Anh!” Giản Tiểu Bạch ôm chần không biết nói gì. Câu này với cô có sức nặng như phải chịu cả ngàn con dao, anh ta dựa vào cái gì nói cô như vậy. Giản Tiểu Bạch quay mặt không thèm nhìn tới anh ta, có gì tốt mà phải nói với tên đàn ông đại sa trụ[1] này chứ.

Mạc Tử Bắc cũng không gấp rút nhào tới mà khoe môi nhếch lên cười chế giễu, anh tựa hồ rất thích như vậy từ trên cao nhìn xuống Giản Tiểu Bạch bé nhỏ.

“Hừ hừ!” Mạc Tử Bắc cười lạnh: “Sao không phản đối sao? Lúc ở câu lạc bộ các người diễn trò trượt chân rơi xuống nước này rất thực mà! Mấy người có thể đạt được giải vàng Oscar đấy, sao muốn chơi kiểu lạt mềm buộc chặt sao? Tôi cũng không rảnh diễn với cô thêm nữa đâu!”

11. Chương 11

Cái gì?

Bây giờ Giản Tiểu Bạch mới hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, tên đàn ông này lại dám nghĩ cô và Lâm Hiểu Tình gài bẫy hắn. Đúng là đồ cuồng tự kỷ, hắn tưởng hắn giỏi lắm sao? Cho dù cô có muốn tìm một chàng đẹp trai làm người yêu thì cũng sẽ không chạy tới tìm hắn!

“Anh cút đi!” Giản Tiểu Bạch một tay ôm chần, một tay chỉ ra cửa.

“Cút?” Mạc Tử Bắc khoanh tay trước ngực, nhẹ nhàng nói: “Em chưa nghe qua câu “mời thần thì dễ, tiễn thần khó” sao? Sao vậy? Là vì tôi không cùng em diễn trò khiến cho em thẹn quá hóa giận sao? Nói cho tôi biết, những người đàn ông trước cùng em chơi đùa như thế nào?”

“Anh là đồ đầu heo!” Tiểu Bạch rốt cục cũng nhịn không nổi, nước đã đảo quanh hốc mắt nhưng cô mặc kệ dù có chết cũng phải chết một cách vinh quang, cô muốn mắng hắn một trận, trả lại hắn những lời nói hắn dùng để vũ nhục cô.

“Anh tưởng anh đẹp trai thì giỏi lắm sao? Mạc Tử Bắc, cô nương đây muốn tìm một người đẹp trai, có tiền để yêu nhưng mà chưa đến nỗi bụng đói ăn quàng đầu. Cho nên làm ơn thu lại cái ánh mắt khinh bỉ của anh đi. Tôi nguyện rửa anh suốt đời không gặp được người phụ nữ nào tử tế”. Khuôn mặt đầm nước mắt, nụ cười lạnh lùng, cô đứng dậy “Ha ha ha, anh chỉ xứng đáng với hạng đàn bà không ra gì mà thôi”.

“Cò!” Mạc Tử Bắc đang thấy chán nản thì nghe được đoạn “tuyên ngôn” của cô, lòng bỗng nhiên có cảm hứng trở lại. Cô gái này, lúc thì diễm đạm đáng yêu như thỏ con, khi nổi điên lên thì lại như sư tử Hà Đông. Thú vị thật. Mà từ từ, cô ta vừa nói cái gì vậy? Cô ta dám nguyện rửa hắn, được lắm, cô ta ăn gan hùm mật gấu hay sao?

“Cô cái gì mà cô”. Giản Tiểu Bạch chỉ tay vào mặt hắn, lớn tiếng: “Anh là đồ quỷ sứ! Đồ lưu manh! Cô nương ta đây không thèm anh đâu, đồ cuồng tự kỷ”.

“Đại! Đại đầu heo... Đồ ngựa đực chạy khắp nơi tìm ngựa cái để giao phối, anh cẩn thận đó nếu không có ngày nhiễm bệnh AIDS, chết cũng không có chỗ chôn đâu”.

Mạc Tử Bắc sững sờ nhìn cô cảm thán: “độc mồm độc miệng”. Hắn chưa từng bị phụ nữ quát tháo như vậy, càng không có người đẹp nào dám nói những lời nguyện rửa độc địa như thế với hắn cả. “Giản tiểu Bạch, cô được lắm”, dù cô có là thực nữ đi nữa thì hắn vẫn nhất quyết phải thu phục được cô gái nhỏ này. Nheo mắt lại, Mạc Tử Bắc nói thầm: “Chưa có gì tôi muốn mà không làm được”

Mạc Tử Bắc nhìn chằm chằm Giản Tiểu Bạch, chậm rãi đi tới.

Bị hành động này của hắn dọa cho khiếp sợ, Giản Tiểu Bạch càng gắt gao ôm chặt lấy chần.

Mạc Tử Bắc nhìn cô gái nhỏ đang thất kinh, đôi mắt tròn ầu ầu đằng sau cặp kính to đang bị bao trùm bởi ánh mắt hoảng sợ.

“Anh không được qua đây.” Giản Tiểu Bạch kêu lên, càng siết chặt góc chần.

Mạc Tử Bắc ngồi ở mép giường, bàn tay của hắn đang hướng đến cái chần, trong khoảnh khắc “chỉ mảnh treo chuông” thì một tiếng hét kinh hãi làm rung chuyển cả tòa nhà vang lên.

“AAA” tiếng hét chói tai làm cho Mạc Tử Bắc dở khóc dở cười, thật không thể nghĩ tới phản ứng của cô lại như vậy, ai nhìn vào không biết lại tưởng cô là bệnh nhân tâm thần bị bác sĩ bắt đi tiêm thuốc. Chẳng lẽ cô lại thích loại trò chơi này?

Nếu như là người phụ nữ khác thì hắn đã sớm bỏ đi rồi nhưng thật kì quái, hôm nay hắn lại rất muốn chơi đùa cùng cô. Đêm nay, Giản Tiểu Bạch là của Mạc Tử Bắc.

Thân thể hắn kêu gào, nhắc nhở hắn rằng hắn không thể dừng lại.

Lúc này đây tay hắn khê vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn, khê gọi tên cô: “Giản Tiểu Bạch!”

Mặc dù hoảng sợ nhưng Giản Tiểu Bạch vẫn cố lắc lắc đầu, đẩy kính lên lại chuẩn bị kêu to. Đoán được ý đồ của cô, Mạc Tử Bắc thừa lúc cô còn chưa kịp mở miệng đã dùng môi mình che kín cái miệng nhỏ nhắn nhiều lời đó.

Hắn thuận thế đẩy cô nằm xuống rồi nhanh chóng lấy thân mình đè lên cô. Giản Tiểu Bạch bị áp chế, ánh mắt đầy hoang mang lo sợ, cô sợ hắn sẽ làm ra những hành động đáng sợ.

Thân thể của cô chỉ dành cho người cô yêu không thể tùy tiện cho người khác được.

“Giản Tiểu Bạch!” Mạc Tử Bắc che cái miệng nhỏ của cô lại, còn xuyên qua cặp mắt kính nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn của cô: “Bây giờ tôi buông em ra, em không được kêu lên, nếu như mà kêu nữa thì dù có người đến thì tôi vẫn cứ làm đấy!”

Trong lời nói của hắn mang chín phần uy hiếp, không có lấy một phần nói đùa khiến cho Tiểu Bạch cũng sợ hãi thật sự lắm vậy. Cái tên lưu manh này không biết sợ trời sợ đất, hắn nói là sẽ làm.

“Đồng ý thì gật đầu”

Nhìn vào mắt hắn, Tiểu Bạch ngoan ngoãn gật đầu

“Ừ, đúng là một cô gái ngoan”. Hắn giả vờ khen.

Giản Tiểu Bạch hừ lạnh, cắn răng trừng mắt với hắn. Nếu ánh mắt cô là dao thì cô muốn dùng ánh mắt này chém chết hắn, à không, phải lẳng trì, chết thì quá dễ cho hắn rồi! Cô hối hận lúc trước không chịu nghe lời Lâm Hiểu Tình đi học Taewondo, bây giờ thì tốt rồi ngay cả khả năng tự vệ cũng không có.

Nếu như cô biết Mạc Tử Bắc đã học Karate suốt hai mươi năm qua thì có lẽ cô sẽ không bao giờ hối hận vì mình không đi học Taewondo

Đều do cô bạn tốt Lâm Hiểu Tình hại cô mà.

Mạc Tử Bắc chậm rãi buông cái miệng nhỏ của cô ra, hơi nâng người lên nhưng cô vẫn nằm dưới thân hắn, hai người mắt to mắt nhỏ trừng nhau.

“Chết tiệt”, Giản Tiểu Bạch cắn răng nói.

12. Chương 12

Mạc Tử Bắc tức giận hỏi: “Cô có phải là phụ nữ không vậy?”

Giản Tiểu Bạch mếu máo không thèm nhìn hắn nhưng trong ánh mắt cô lại chứa đầy sự khinh thường

Hừ! Anh hỏi mẹ anh xem có phải phụ nữ không! Bà ấy mới là phụ nữ ấy! Không những thế còn là tú bà chuyên dắt gái nữa đấy! Giản Tiểu Bạch nghĩ như vậy trong lòng cũng cảm thấy dễ chịu một chút, nhưng mắng mẹ của hắn như vậy cô cũng cảm thấy hơi áy náy.

“Nhìn tôi làm cái gì. Cô không biết là ở trong lòng người ta mà mắng mỏ họ là chuyện của những người đàn bà chanh chua hay là sao?” Khuôn mặt đỏ bừng của cô khiến cho Mạc Tử Bắc trong lòng vốn tức giận càng thêm hỗn loạn.

Chột da liếc hẩn một cái, cô phát hiện hẩn đang dăm chiêu đánh giá khuôn mặt cô. Hẩn thật sự rất tuần tú, khuôn mặt hẩn không biết đã hại chết bao nhiêu đóa hoa nhỏ của Tổ quốc, khuôn mặt tuần tú, tinh xảo tuyệt mỹ, ngũ quan “xinh đẹp”, một đôi mắt to, đen láy phát ra hào quang 4 phía, đôi mày kiếm rậm quắc lên, cái mũi và đôi môi mỏng được gắn trên cái cằm được cạo sạch sẽ, hơi lộ sắc xanh của râu mới mọc lún phún, yểu hậu đẹp dễ mang đậm hương vị của đàn ông.

Nếu hẩn không phải là một tên lưu manh thì cô chắc chắn sẽ động tâm! Nhưng thật đáng tiếc, hẩn lại là một tên lưu manh chính hiệu, trái tim tràn đầy sức sống dập dờn của cô phải để dành ột người đàn ông hoàn mỹ. Hơn nữa, hai người yêu nhau phải cùng ý hợp tâm đầu yêu thương lẫn nhau thì mới có khả năng.

Nhưng bây giờ cô phải làm thế nào giải quyết được tình hình khó khăn trước mắt đây? Nhìn khuôn mặt anh tuần và nụ cười bí hiểm không thấu được suy nghĩ của hẩn, bỗng có một giọng nói nho nhỏ ở chỗ sâu trong lòng nói với cô là: có lẽ Mạc Tử Bắc không phải là loại đàn ông xấu xa như vậy, chắc hẩn hẩn đã hiểu lầm cái gì đó.

Cô quyết định buông vũ khí đầu hàng, thử cùng Mạc Tử Bắc nói đạo lý, ông trời ơi phù hộ cho con nha!

“Mac tiên sinh, tôi rất tôn trọng anh vì anh là ân nhân cứu mạng của tôi, nhưng tôi thật sự không phải là loại đi mời chài đàn ông như anh nghĩ đâu, nếu cần mời anh đi tìm người khác, dù có chết tôi cũng không làm đâu.”

Mạc Tử Bắc nheo mắt suy nghĩ lời cô nói, thấy có vài phần chân thật. Sau lớp mắt kính thật dày, ánh mắt cô đầy sự thành khẩn và bình tĩnh, bỗng hẩn nhớ tới vừa rồi cô tức giận, suy nghĩ ban đầu của hẩn giờ đã có chút dao động. Nhưng một phần thân thể nào đó của hẩn đang biểu tình khiến hẩn bối rối.>.

“Mac tiên sinh” Nhìn hẩn bất động, Giản Tiểu Bạch lộ ra vẻ mặt tràn đầy chờ mong, hy vọng hẩn sẽ không làm ra những hành động đáng kinh tởm đó nữa.

Mạc Tử Bắc tựa tiểu phi tiểu hỏi: “Cô thật sự có chết cũng không muốn cùng tôi làm chuyện ấy sao?”

Giản Tiểu Bạch sững sốt, cô đã tận tình khuyên bảo hẩn như vậy, nhưng người này thật sự là mặt dày mà, không biết xấu hổ. Có lẽ cô sai rồi, làm sao cô có thể nghĩ người đàn ông này là người tốt cơ chứ.

“Giản Tiểu Bạch, nói cho tôi biết, cô muốn lấy cái gì để cảm ơn tôi đây?” Hẩn tiếp tục hỏi, âm thanh khàn khàn mê hoặc lòng người.

??? Giản Tiểu Bạch ngẩn người hơn nửa ngày mới hỏi lại: “Vậy anh muốn gì?”

“Cô”

“Trừ thân thể tôi ra, anh muốn gì tôi cũng có thể cho!” Giản Tiểu Bạch thề sống thề chết cũng sẽ không bán rẻ bản thân mình. Hẩn thật xấu xa, dụ dỗ con gái nhà lành

“Em sẽ!” Mạc Tử Bắc khẳng định chắc chắn như vậy! Không biết tại sao mỗi khi hẩn nhìn cô thì phần nào đó lại có phản ứng.

Giản Tiểu Bạch nhanh tay kéo chăn, thu mình vào trong. Mạc Tử Bắc bí hiểm nhìn bóng dáng nhỏ bối rối rồi không nhịn được cười to: “Hahahaha”

Cô gái này thật sự thú vị nha!

Cô mờ mịt nhìn hẩn, không hiểu tại sao tự nhiên hẩn lại cười to như vậy.

“Đối với ân nhân cứu mạng, có phải nên lấy thân ra báo đáp không, em gái?” Hẩn dừng cười, vẻ mặt vô sỉ hỏi cô.

Giản Tiểu Bạch kinh ngạc nhìn hẩn. ghen không thể nói nên lời. Pháp luật cũng đâu quy định phải lấy thân báo đáp ân nhân a!

Giản Tiểu Bạch kinh ngạc, mắt chữ A mồm chữ O nhìn theo hắn, trong lòng thầm nghĩ không biết vị “thần tiên” này lại chuẩn bị làm gì đây.

Giây tiếp theo Mạc Tử Bắc thừa lúc Giản Tiểu Bạch chưa kịp chuẩn bị liền lấy tay lật chăn của cô ra, toàn thân cô hiện ra trước mặt hắn. Hắn không thể ngăn ánh mắt mình nhìn thân thể xinh đẹp của cô

“A!” Giản Tiểu Bạch lại la lên

Mạc Tử Bắc phút chốc đã ngăn lại cái miệng đáng yêu của cô. Vốn là một tiếng kêu thất thanh giờ lại biến thành một thanh âm ái muội. Tay hắn di chuyển dọc tấm lưng mảnh khảnh của cô, cảm giác thật tốt, bóng loáng như đồ sứ. Mạc Tử Bắc trong lòng thực kích động, chết tiệt! Cái kính thật vướng víu, hắn vươn tay lấy kính của cô xuống để lên trên bàn cạnh giường.

Uhm.. Giản Tiểu Bạch khê rên, hắn hôn cô bá đạo mà kịch liệt công thành chiếm đất. Giản Tiểu Bạch sửng sốt, “nếu không phản kháng nhất định sẽ bị ăn sạch sẽ”, một tia lí trí cuối cùng như một hồi chuông nhắc nhở làm cô bừng tỉnh, cô lấy tay đánh loạn xạ vào tấm lưng rộng của hắn, nhưng dù cô có đánh như thế nào thì hắn vẫn bất động.

“Tiểu Bạch?” lúc này ngoài cửa truyền đến một âm thanh xa lạ, một giọng nam mát lạnh gọi tên Giản Tiểu Bạch

13. Chương 13

Giản Tiểu Bạch nhẹ nhàng thở ra, Mạc Tử Bắc trong lòng lại cực kì bức mình, chuyện tốt của hắn tự nhiên lại bị phá ngang, hắn đang định dùng kĩ thuật cao siêu của mình để chinh phục cô bé kia, ai ngờ, lại bị phá đám.

Không cam lòng mà buông tha cho cái miệng nhỏ của cô, sắc mặt hắn trầm xuống lấy chăn bọc kín người của Giản Tiểu Bạch lại.

Hắn giật mình vì chính hành động của bản thân, hắn đang làm gì vậy, vừa nãy không phải hắn đã tuyên bố rằng dù hàng xóm của cô có phá cửa xông vào thì hắn vẫn cứ làm cơ mà? Bây giờ sao lại giúp cô che kín thân thể cơ chứ? Lại còn không thèm quan tâm đến việc cơ thể hắn sẽ bị người ta nhìn thấy hết.

“Tiểu Bạch?” Âm thanh ngày càng gần, dường như người đó sắp vào đến phòng ngủ.

Ngay sau đó, trên cánh cửa khép hờ vang lên tiếng gõ: “Cốc cốc, Tiểu Bạch? Anh vào nhé.” Giọng nói không nhanh không chậm, không nghe ra cảm xúc gì

“Người này còn ra vẻ đạo mạo” Mạc Tử Bắc lại bức mình.

Mạc Tử Bắc hạ giọng: “Hắn là ai vậy?”

Giản Tiểu Bạch thò tay ra khỏi chăn, lấy kính đeo lên, không thèm trả lời Mạc Tử Bắc mà cứ nhắm mắt hét lên: “Anh Thiếu Khanh, mau cứu em!”

Cánh cửa bật mở, một bóng người cao ngất bước vào. Một chàng thanh niên tầm 21, 22 tuổi khuôn mặt mang vẻ thư sinh, tay còn đang cầm quyển sách. Đây đúng là hình mẫu “bạch mã hoàng tử” nhìn rất cold trong lòng các cô gái mới lớn, chẳng lẽ cậu ấy lại là bạn trai của Giản Tiểu Bạch?

Chàng trai thư sinh liếc nhìn Mạc Tử Bắc, biểu tình có hơi hơi kinh ngạc, sau đó cậu ấy nhìn vào Giản Tiểu Bạch. Mạc Tử Bắc không nhìn ra bất kì một tia sốt ruột nào ở cậu trai này, cậu ấy chỉ nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu Bạch sao lại thế này?”

Giọng nói bình thản, hình như không mang một sắc thái cảm xúc nào, hết thảy chỉ giống như lơ đãng hỏi qua. Mạc Tử Bắc cảm thấy giật mình, chàng trai này mang một vẻ thoát tục, siêu phàm, dường như mọi thứ đều là mây trôi, không liên can gì đến cậu ấy. Có lẽ tính cách của cậu ấy là như vậy – cổ hủ, nếu không thì cậu ấy là một thằng ngốc. Hắn tình nguyện xem cậu ta thuộc trường hợp thứ hai.

Giản Tiểu Bạch nhìn cậu ấy, nước đã sắp đảo quanh hai hốc mắt: “Anh Thiếu Khanh, cứu em với, hần là một tên đại háo sắc.”

Mạc Tử Bắc thấy vô cùng bất ngờ, cô gọi hần là “tên háo sắc”, cách xưng hô này lại càng làm cho hần lo lắng. Hần yên lặng nhìn Giản Tiểu Bạch rồi lại nhìn tên thư sinh kia

Nghe Giản Tiểu Bạch nói như vậy, tên thư sinh chỉ thờ ơ ừ một tiếng, hình như mọi thứ đều không liên quan gì đến cậu ta, có lẽ nếu trời sắp xuống thật thì tên thư sinh đó vẫn lãnh đạm như bây giờ. Mạc Tử Bắc nghi hoặc: “Cậu ta bị làm sao vậy”

“Cậu là ai?” Giọng nói lạnh như băng của Mạc Tử Bắc vang lên

Mai Thiếu Khanh đột nhiên cảm thấy sau lưng mình gió đang thổi vù vù – lạnh buốt cả sống lưng, thật trái ngược với cái ánh nắng gay gắt lên đến 40 độ ở ngoài trời.

“Mai Thiếu Khanh”, cậu bình thần trả lời

Giản Tiểu Bạch biết rằng, tuy giọng nói Mai Thiếu Khanh nghe bình thản như vậy nhưng thật ra anh ấy đang tức giận bởi vì đôi mắt anh ấy đang đanh lại. Bình thường đôi mắt ấy sẽ nhẹ nhàng như hồ nước mùa thu, căn bản sẽ không nhận ra cảm xúc gì, nhưng hôm nay hồ nước ấy đang gợn sóng.

Cậu ta trầm ổn trả lời, làm cho Mạc Tử Bắc có chút xấu hổ. Cậu thư sinh này định dùng ánh mắt để cho hần biết khó mà lui sao?

Cậu thư sinh biểu cảm bình tĩnh, hình như không để hần vào mắt làm cho hần có ý muốn dùng Karate học được 20 năm của mình đánh cậu một trận toí tả. Nhưng cái người được gọi là Mai Thiếu Khanh này hình như không muốn cùng hần động thủ. Mạc Tử Bắc dùng ánh mắt lạnh tanh muốn giết người của mình quét qua người Mai Thiếu Khanh

Mai Thiếu Khanh cũng mặc kệ cái ánh mắt muốn giết người của ai đó, giọng nói đều đều lại vang lên: “Tôi hỏi anh, anh đang làm gì Tiểu Bạch vậy?”

“Tôi đang làm gì? Ha ha.” Tiếng cười nhạt từ trong miệng Mạc Tử Bắc bật ra

Hần lại dùng ánh mắt quét qua một vòng trên miệng lại cười xấu xa, “tốt bụng” nhắc nhở Giản Tiểu Bạch cùng Mai Thiếu Khanh: “Cậu không có mắt nhìn sao? Trên người cô ấy không mặc gì, vậy cậu nói xem chúng tôi đang làm gì?”

Giản Tiểu Bạch như hít phải một ngụm khí lạnh, khuôn mặt của cô đỏ bừng lên, nhưng biểu tình trên mặt của Mai Thiếu Khanh vẫn là thái độ bình tĩnh khác thường

Hừ, tên nhóc con này, ban ngày ban mặt mà còn dám cất giọng chất vấn hần, nằm mơ đi. Mạc Tử Bắc căn bản không để Mai Thiếu Khanh vào mắt (minhmap: ban ngày không được chất vấn a thì tối được huk a)

Mai Thiếu Khanh xoay mặt, dùng ánh mắt hỏi Giản Tiểu Bạch, cậu muốn biết đáp án chính xác từ cô.

“Đừng nghe hần nói vậy, anh Thiếu Khanh, đuổi hần đi đi! Em không bao giờ muốn gặp cái bản mặt xấu xa của anh ta nữa.” Giản Tiểu Bạch thật sự không bao giờ muốn gặp Mạc Tử Bắc nữa.

“Nếu Tiểu Bạch đã nói vậy thì mời anh,” Mai Thiếu Khanh chỉ vào cửa yêu cầu Mạc Tử Bắc rời đi. “Tiểu Bạch đã nói không muốn thì hà tất phải tiếp tục ở đó làm gì nữa”

Nhưng chẳng phải đàn ông thoát giống một tên côn đồ đẹp trai muốn cướp tiền người khác thì đều có người tự động dâng đến cửa sao?

Mạc Tử Bắc chớp chớp mắt, hôm nay đúng là xui xẻo mà, tự nhiên lại gặp một tên mặt trắng, đúng là gặp quỷ mà! Một chút hứng thú cũng không có hần giậm chân ra về ta đây bình thần đến Ronald Reagan cũng không coi ra gì.

Hần xoay người đi nhặt quần áo của mình, vắt mạng lên vai, ánh mắt sắc bén vẫn không rời khỏi ánh mắt Giản Tiểu Bạch

Mạc Tử Bắc nhìn Giản Tiểu Bạch thật sâu như muốn nói: “Tiểu Bạch, cô cứ tạm thời mà ghi nhớ thật kỹ chuyện của tôi và cô ngày hôm nay đi nhé”

14. Chương 14

Giản Tiểu Bạch nhẹ nhàng thở ra, Mạc Tử Bắc trong lòng lại cực kì bức mình, chuyện tốt của hắn tự nhiên lại bị phá ngang, hắn

Nói xong. Mạc Tử Bắc nghiêm mặt lạnh lùng bước ra khỏi phòng ngủ của Giản Tiểu Bạch

Từ đầu đến cuối hắn đều biểu hiện như thể mình là một đại gia nhưng hắn biết hắn đã thua cái tên không tiếng không động Mai Thiệu Khanh kia. Cái thằng nhóc ấy tuổi còn nhỏ mà đã luyện được cái vẻ mặt vô cảm đó. Chỉ cần hắn nghĩ đến cái khuôn mặt điềm tĩnh lạnh nhạt kia là trong lòng lại trở lên cảm giác thất bại

Mất thấy bóng hắn biến mất ở cửa phòng ngủ, Giản Tiểu Bạch nhẹ nhàng thở ra, nhưng trong lòng lại xuất hiện một tia mất mát khó nói thành lời.

Hôm nay quả là một ngày dài – đầu tiên là bị trượt chân rơi xuống nước, sau đó lại bị người ta khi dễ.

Mai Thiệu Khanh lạnh nhạt nhìn Mạc Tử Bắc rời đi, không nói lời nào nhưng khóe môi xinh đẹp kia nhẹ nhàng tạo ra một độ cong nhất định, nếu không nhìn kĩ thì sẽ không phát hiện ra.

Mạc Tử Bắc vừa đi, để đánh tan bầu không khí xấu hổ, Tiểu Bạch nói với Mai Thiệu Khanh: “Anh Thiệu Khanh, anh đi ra ngoài trước được không, em muốn thay quần áo. Em không sao, cảm ơn anh đã đến, nếu mà anh không đến kịp thì em cũng chẳng biết là chuyện gì sẽ xảy ra nữa.”

“Anh vừa về thì nhìn thấy cửa phòng em bị phá nên anh nghĩ em gặp rắc rối.” Mai Thiệu Khanh nhìn cô, giọng nói bình thản: “Thật sự là không việc gì sao?”

“Không việc gì! Viện trưởng vẫn ổn chứ? Bọn nhỏ ở cô nhi viện thế nào rồi? Còn việc thực tập của anh nữa?”

“Em còn tâm trí để quan tâm đến những chuyện này sao? Mau thay quần áo đi.” Mai Thiệu Khanh xoay người đi ra ngoài, còn không quên giúp cô đóng cửa phòng ngủ lại.

13 tuổi, Mai Thiệu Khanh đến cô nhi viện, cậu cùng với Giản Tiểu Bạch có thể nói là thanh mai trúc mã. Cậu lớn hơn Tiểu Bạch một tuổi nhưng tính tình trầm ổn, không có lấy một chút tính cách nhí nhảnh của trẻ con, lúc ấy viện trưởng còn tưởng cậu bị chứng tự kỉ. Mai Thiệu Khanh hiện tại đang học khoa ngoại đại học y T, chỉ còn một năm nữa là tốt nghiệp.

Giản Tiểu Bạch nhanh chóng mặc quần áo, nhìn quần áo cô lại chợt nhớ đến cảnh tượng vừa nãy. Mạc Tử Bắc ngang ngược gần như điên cuồng đoạt lấy cô, làm cho cô cảm thấy thật xấu hổ, trong lòng lại xuất hiện một tia cảm khái.

Mặc xong quần áo, trời lúc này đã chạng vạng tối, quá nhiều chuyện xảy ra như vậy làm người cô cứ lảng lảng. Cái tên xấu xa kia đập hỏng cả hai cánh cửa của cô rồi. Aizzz, nhưng mà đổi hai cánh cửa để được nhìn một mỹ nam như hắn thì cũng đáng nhỉ? Suy nghĩ đó vừa xẹt qua đầu, Tiểu Bạch càng thêm xấu hổ: “Tiểu Bạch ơi là Tiểu Bạch, chỉ xém chút nữa thôi là mày bị người ta khi dễ thế mà bây giờ lại còn ở đây khen hắn đẹp trai, đúng là đồ háo sắc hết thuốc chữa”. Tiểu Bạch cảm khái: “Vẻ đẹp của Mạc Tử Bắc khác với vẻ đẹp của anh Thiệu Khanh, Mạc tử Bắc thoát nhìn rất phóng túng, ngang ngạnh, còn anh Thiệu Khanh thì lại lãnh đạm khiến người ta phải say mê.

“Anh Thiệu Khanh còn đang chờ mình ở bên ngoài, mà mình thì lại ở trong phòng làm bầm so sánh họ, mình đúng là người không có tiền đồ gì mà.”

Tiểu Bạch tự kiểm điểm bản thân, đi ra ngoài thì thấy Mai Thiệu Khanh như một vị cao tăng ngồi yên lặng trên sofa chờ cô. (minhmap: so sánh có vẻ hơi quá nhỉ)

“Mọi việc ở cô nhi viện đều ổn hả anh?” Cô vẫn không nhận được mà hỏi, cô lo cho viện trưởng cùng bọn nhóc ở đó lắm.

Mai Thiếu Khanh cười an ủi cô. Sau đó cậu hỏi cô: “Em thật sự không việc gì sao?” trong lời nói có chút đăm chiêu.

Hôm nay anh Thiếu Khanh có vẻ gì rất lạ, trước giờ cô chưa bao giờ thấy anh quan tâm cô như vậy: “Không có gì đâu anh, chỉ là hiểu lầm thôi.”

Giản Tiểu Bạch không định kể tỉ mỉ cho Mai Thiếu Khanh nghe, xem ra cô cũng đang tìm giúp cho Mạc Tử Bắc gỡ tội. Khóe miệng lạnh nhạt cười làm cho người ta không nhận ra nụ cười ấy nhuốm vẻ mất mát.

Không hỏi nhiều – đó là phong cách của Mai Thiếu Khanh, cho đến bây giờ tình cách của cậu vẫn rất lạnh nhạt. Trên mặt luôn là nụ cười nhạt, dù cho có tức giận thì bộ dạng của cậu ấy vẫn nhả nhặn, thư sinh.

“Bạn học em mới quen tiền cho cô nhi viện, được năm trăm vạn, tạm thời có thể giải quyết khó khăn trước mắt. Nhưng bây giờ em không cầm chi phiếu, để tý nữa em đi lấy rồi anh đưa cho viện trưởng luôn nha”.

“Uh” vẫn là khẩu khí lạnh nhạt, Mai Thiếu Khanh nhìn cô: “Anh sẽ gọi người đến sửa của cho em”.

Giản Tiểu Bạch cảm kích, mặc dù cô cảm thấy có chút kì quái nhưng không rõ đó là gì, nhưng mà dù sao giao việc này cho anh ấy là cô yên tâm rồi. Anh ấy nhất định sẽ dùng toàn tâm toàn lực để hoàn thành nó.

Nghĩ đến bạn tốt Lâm Hiểu Tình của mình, cô lại muốn đi tìm cô ấy để tính sổ, bạn bè tốt ghê cơ, dám đẩy cô vào một đám rắc rối như vậy.

“Đi thôi nào, anh Thiếu Khanh”. Giản Tiểu Bạch không thèm soi gương xem mình ăn mặc như vậy có được chưa mà cứ ào ào chạy ra khỏi cửa.

Lần này cô lại mặc váy bằng vải bông ngủ in hình hoạt hình chạy ra ngoài phố rồi lại mơ mơ màng màng về đến nhà.

Lâm Hiểu Tình nhận được điện thoại của Tiểu Bạch, nói to: “Thế nào Tiểu Bạch, anh chàng đó được đẩy chứ? Cậu định cảm ơn tớ thế nào đây, hahaha.”

“Cảm ơn cái đầu cậu ấy, có biết là suýt chút nữa hại tớ thành dê dâng đến miệng hổ không hả? Hừ, cậu lo mà cống nạp vật phẩm cho tớ đi không thì cậu khó mà sống đấy.” Tiểu Bạch nghiêm túc hạ lệnh.

15. Chương 15

Lâm Hiểu Tình le lưỡi, bình thường Giản Tiểu Bạch rất nghiêm túc, bây giờ chắc là cô ấy đang nổi trận lôi đình rồi đây.

Không dám hỏi nhiều Lâm Hiểu Tình ngay rầm cũng quên phóng, chạy như điên tới nhà Tiểu Bạch.

Lúc cô đến cửa đã sửa xong, Mai Thiếu Khanh cũng đã về lại bệnh viện tiếp tục công việc điều dưỡng.

Vừa vào cửa Hiểu Tình đã cảm thấy Giản Tiểu Bạch im lặng như thể là sự yên tĩnh trước cơn bão tố, e là cơn bão này lớn rồi đây. Lâm Hiểu Tình le lưỡi nhìn khuôn mặt Giản Tiểu Bạch không có lấy một tia cảm xúc, ánh mắt cô liếc xéo qua khiến Lâm Hiểu Tình dựng cả tóc gáy, trong lòng có chút lo lắng nhưng cũng không biết nên mở miệng thế nào. Chẳng lẽ lại hỏi đẹp trai chứ à?

“AAAA!” Một tiếng hét dài chói tai như muốn đâm thủng màng nhĩ của Lâm Hiểu Tình. Đợi cho Giản Tiểu Bạch qua cơn điên, Lâm Hiểu Tình mới dám bước lại gần hỏi nhẹ: “Bạn tốt à, bạn không sao đấy chứ? Đừng nói với mình là cậu bị chạm dây thần kinh nha!”

Giản Tiểu Bạch ngồi trên sofa, nhìn xuống Lâm Hiểu Tình như quan tòa nhìn bị cáo: “Bạn tốt à, bạn xem nữa hại chết mình đấy. Cái gì mà đẹp trai? Hừ, cậu và tớ đã thề là dù có thành bà cô già cũng không đi tìm trai đẹp để yêu mà? Cậu không biết trai đẹp đều là một lũ lưu manh à? Lưu manh đấy, cậu có hiểu không? Nếu không phải anh Thiếu Khanh đến đúng lúc thì tớ đã bị tên đàn ông ghê tởn kia ăn thịt rồi? Mà cậu ác lắm, sao cậu lại không nói không rằng đẩy tớ xuống nước, tớ không biết bơi, nhỡ chết đuối thì sao hả????”

Nghe xong “bài ca” của Giản Tiểu Bạch, Lâm Hiểu Tình mới trợn mắt kinh ngạc: “Anh đẹp trai kia thì sao? Tổ thấy hần cũng được lắm mà, nếu như không phải đã có Hùng Lập Tân rồi thì tổ sẽ nhanh chân giành lấy anh ấy, cậu không có phần đâu. Mà tổ thấy khi cậu nhìn thấy anh ta, hai mắt cậu sáng lên, còn viết hai chữ “hứng thú” nên tổ mới tạo điều kiện cho hai người diễn màn “anh hùng cứu mỹ nhân” đó chứ! Huống hồ người ta đẹp như vậy, cậu phải cảm ơn mình không hết ấy chứ, giờ lại còn ngồi đây trách mình. Mà cậu nói tên quái nhân Mai Thiếu Khanh đã về à?”

Lâm Hiểu Tình hùng hồn nói như đang đọc diễn văn, Giản Tiểu Bạch chỉ còn biết lắc đầu trợn mắt: “Đúng là anh ta đẹp thật, nhưng mà xem nữa tổ cũng bị ăn sạch rồi. Còn nữa cậu đừng có gọi anh Thiếu Khanh là quái nhân, anh ấy chỉ không thích nói chuyện thôi chứ anh ấy tốt với mọi người lắm. Cậu không biết thì đừng nói lung tung.”

Giản Tiểu Bạch nhớ tới chuyện đó lại bực mình. Hình ảnh Mạc Tử Bắc tuần dật xẹt ngang quang đầu cô, nhớ tới thân thể của mình bị hần đè dưới thân, cô liền cảm thấy thật mất mặt. Tên kia nói còn chưa kết thúc, lẽ nào... hay cô đi đến cô nhi viện ở vài ngày hay là đi đến nhà trọ xa hoa của Lâm Hiểu Tình tránh nạn, mặc dù Mai Thiếu Khanh ở lầu trên nhưng cô vẫn cảm thấy không an toàn, cô phải trốn đến một nơi mà Mạc Tử Bắc không biết mới được.

“Cái gì? Vậy là hai người chẳng xảy ra chuyện gì hết hả? Haizz, thật đáng tiếc. Mai Thiếu Khanh đúng là quái nhân mà!” Lâm Hiểu Tình ảo não thất vọng, Mai Thiếu Khanh mỗi lần thấy cô đều mang một loại biểu hiện, mặc dù cậu ta cũng rất tuần tú, nhưng Lâm Hiểu Tình chỉ thấy cậu ta cứ như là loại đàn ông trời gà không chắt.

“Cậu nói cái gì, thật là khó nghe, đừng có đem hai chữ “quái nhân” treo trên miệng, rất khó nghe đấy”. Nghe Lâm Hiểu Tình gọi Mai Thiếu Khanh là quái nhân cô liền mặt đỏ tía tai. Trước mặt cô mà dám gọi anh Thiếu Khanh như thế, chán sống rồi sao?

“Thế nào? Nói cho tổ biết anh chàng đẹp trai kia đối với cậu như thế nào?” Lâm Hiểu Tình ngồi dựa vào Tiểu Bạch, chớp chớp hai mắt hỏi

Giản Tiểu Bạch nhìn người bạn thân của mình với ánh mắt bất lực: “Cậu biến thành bà tám từ khi nào vậy”

“Ừ đó. Người ta vốn là bà tám mà, làm bà tám có gì không tốt chứ?” Lâm Hiểu Tình tuyệt đối không cảm thấy địa vị “bà tám” này khó nghe, cô còn tự hào nữa là đằng khác.

“Người nhả nhặn như anh Hùng sao lại có thể chịu được một bà tám như cậu thế nhỉ?” Giản Tiểu Bạch bắt bình thay cho Hùng Lập Tân.

“He he, đừng để bề ngoài ắt chứ, chính anh ấy bảo tổ tìm người bạn trai đẹp trai cho cậu đấy, chứ không thì làm sao đang ăn cơm trưa anh ấy lại bỏ đi chứ?”

Hai mắt Tiểu Bạch trừng lớn, cô không nghĩ tới khả năng này, trước giờ cô vẫn nghĩ Hùng Lập Tân là người không thích nhiều chuyện. Tuy là người quản lý một công ty gia tộc, không biết có bao nhiêu tiền đất lưng nhưng ít ra anh ta vẫn là người tốt nhất trong tầng lớp thượng lưu.

“Ha ha, bất ngờ lắm đúng không! Hùng Lập Tân cũng là người tốt đó chứ, cậu tưởng tổ thích quản chuyện của cậu lắm sao, nếu không phải là hai chúng ta mới gặp mà thân thì còn lâu tổ mới quản chuyện của cậu. Nhưng tổ thấy rõ ràng cậu và Mai Thiếu Khanh ở cùng với nhau thì nó cứ quái quái thế nào ấy!”

“Tổ cũng không quan tâm, nhưng cái tên kia còn muốn đến quấy rầy tổ, tổ không thích hần. Cậu cho tổ ở nhờ vài ngày nha, nếu không tổ sẽ chết rất khó coi!” Giản Tiểu Bạch nghĩ đi nghĩ lại, vẫn thấy đến nhà Hiểu Tình ở là ok nhất.

Cô còn phải đi làm thêm, cô nhi viện cách chỗ làm xa quá. Nhà trọ của Lâm Hiểu Tình rất rộng, ở nhờ vài ngày chắc cũng sẽ không có vấn đề gì.

Đêm đó, Giản Tiểu Bạch gọi điện cho Mai Thiếu Khanh sau đó liền đi theo Lâm Hiểu Tình về nhà. Cô cũng không ngờ rằng đêm đó ngoài cô ra, Lâm Hiểu Tình còn có một vị khách khác – Hùng Lập Tân.

16. Chương 16

Trải qua một ngày liên tục bị hù dọa, giày vò, phần nộ, Giản Tiểu Bạch mệt lử cả người, sau khi tắm xong thì lăn ra ngủ ở trong phòng dành cho khách của Lâm Hiểu Tình.

Nửa đêm, một loạt âm thanh kì quái ở phòng kế bên truyền đến. Giản Tiểu Bạch hoảng sợ tưởng Lâm Hiểu Tình bị đau bao tử nên vội vàng chạy đến cửa phòng cô ấy. Đang chuẩn bị gõ cửa thì đột nhiên nghe thấy giọng của Hùng Lập Tân, anh ta cũng tới đây sao? Lúc này cô chợt nghe anh ta nói: “Em đúng là tiểu yêu tinh hại người, để xem anh trừng phạt em thế nào”.

Lâm Hiểu Tình bệnh đến như thế mà anh ta còn muốn trừng phạt cô ấy, hay là từ trước tới giờ anh ta không hề yêu thương cô ấy? Giản Tiểu Bạch đứng ngoài cửa càng nghĩ càng tức, Hùng Lập Tân bề ngoài nhìn cũng đẹp trai, không ngờ bên trong lại ác độc như vậy. Những tên đẹp trai chẳng bao giờ là người tốt ngoại trừ anh Thiếu Khanh của cô.

Đang định gõ cửa thì bên trong lại vọng ra tiếng cười của Lâm Hiểu Tình: “Chưa biết ai trừng trị ai đâu á nha!” Tiếp đó lại nghe tiếng rên rĩ của Lâm Hiểu Tình trộn lẫn tiếng thở dốc của Hùng Lập Tân. Lúc này Giản Tiểu Bạch mới tỉnh ngộ hiểu ra bọn họ đang làm cái gì!

Cô thật đúng là hồ đồ! Thiếu chút nữa là xông vào làm hỏng chuyện tốt của người ra rồi! Lúc này, tiếng rên của Lâm Hiểu Tình cùng với tiếng thở dốc của Hùng Lập Tân càng ngày càng rõ ràng bên tai cô làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Giản Tiểu Bạch đỏ bừng. Lúc này từ phòng bên cạnh lại vang lên tiếng thở dốc cùng tiếng kêu mềm mại cứ lặp đi lặp lại làm Giản Tiểu Bạch dựng cả da gà. Những âm thanh thực sự làm lòng Tiểu Bạch chấn động, hai khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng đỏ hơn.

Xấu hổ nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng bọn họ, Tiểu Bạch định chạy đi nhưng lại không nén nổi tò mò. Cô không hiểu nam nữ trong lúc đó nhất thiết cần phải đến nỗi quỷ khiếp thần sầu như thế nào? Sao lại phải gây ra tiếng động lớn như vậy?

Người bên trong vẫn tiếp tục, Tiểu Bạch nhịn không được vừa nghe vừa tự phỉ nhổ chính mình, cô tám phần là bị cái tên Mạc Tử Bắc kia làm cho tức giận đến chết. Đã vậy giờ này còn không biết xấu hổ dán tai vào cửa phòng người ta nghe trộm chuyện riêng tư của người ta, chuyện này mà truyền ra ngoài chắc không còn mặt mũi nào mất.

Cô vội vàng chạy về phòng dành cho khách, nhẹ nhàng đóng cửa, ôm gối ngồi tựa vào cửa không muốn nghe nhưng tiếng của bọn họ dường như càng lúc càng không kiêng nể gì, hơn nữa lại còn lúc cao lúc thấp như sóng vỗ vào bờ cát, thật không muốn nghe cũng không được mà.

Giản Tiểu Bạch lắc đầu thở dài, bạn tốt của cô cùng đàn ông ở phòng kế bên làm chuyện tốt của bọn họ, trong lòng không khỏi một trận than vãn. Trong đầu đột nhiên lại nhớ đến Mạc tử Bắc có khuôn mặt đẹp tria kia hôm nay thiếu chút nữa đã ăn sạch cô. Khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ bừng lên nhưng không hiểu sao trong lòng có chút thất vọng, cảm xúc này là sao đây chứ?

Khôi phục lại vẻ bình thường, trừng lớn mắt chửi quỷ tha ma bắt cái tên Mạc Tử Bắc dám xem cô như gái bán hoa. Cô không phải nha! Cô chẳng qua chỉ là sắc nữ, mê trai đẹp cũng đâu phải là biểu hiện của người hư hỏng cơ chứ. Giống như Mai Thiếu Khanh đó, anh ấy cũng đẹp trai nhưng cô sẽ không bị thu hút bởi vì họ đã quá quen thuộc cho nên rất khó thu hút nhau. Tiếng kêu của Lâm Hiểu Tình ngày càng lớn, thỉnh thoảng còn hét lên khiến Giản Tiểu Bạch đỏ mặt chỉ còn biết ngồi che lỗ tai mình lại. Lâm Hiểu Tình này cũng to gan quá chứ, có thể phóng dăng hét lớn như vậy, thật sự rất vĩ đại nha.

Những hình ảnh 18+ đang diễn ra trong đầu Tiểu Bạch thật sự không biết phải nói ra như thế nào. Cô vừa tò mò vừa có chút xem thường. Ai nói nhất định là phải kêu như thế, nếu là cô, cô nhất định sẽ không kêu!

Trời ơi, thật sự xấu hổ chết mất, sao tự nhiên lại nghĩ đến loại chuyện này.

Xấu hổ lấy hai tay che mặt, cô vội vàng đứng dậy lên giường nằm. Trùm chăn kín mít nhưng cô vẫn không sao tự chủ được, trong đầu cứ hiện lên khuôn mặt đẹp trai cùng với thân hình cường tráng giống như mô

hình cơ bắp mà thầy giáo lấy ra để giải thích về khỏe đẹp của Mạc Tử Bắc.

Trong căn phòng tĩnh lặng tiếng thở dốc vẫn còn vang vọng, cũng đã một tiếng đồng hồ rồi mà còn chưa xong sao? Thật không biết có phải Hùng Lập Tân ăn trúng xuân dược không mà có thể làm đi làm lại lâu muốn chết vậy chứ!

Lúc này đột nhiên Lâm Hiểu Tình hét lên một tiếng chói tai làm Giản Tiểu Bạch sợ tới mức thiếu chút nữa lăn xuống giường.

Phong Vũ: Haizz, mấy cái bà này mất nét quá đi __ __”

17. Chương 17

Làm sao vậy? Có khi nào xảy ra án mạng rồi không?

Giản Tiểu Bạch căng tai nghe tiếng kêu của Lâm Hiểu Tình truyền đến. Thật không thể chịu nổi nữa!

Thì ra không phải là xảy ra án mạng mà là do Lâm Hiểu Tình lên đỉnh.

Giản Tiểu Bạch bĩu môi, chịu không nổi chắc chẳng phải Lâm Hiểu Tình mà phải là lỗi tại cô mới đúng.

Ngủ thôi! Ngủ thôi!

Cả đêm hôm đó Giản Tiểu Bạch vì tiếng kêu của Lâm Hiểu Tình mà chẳng thể nào chợp mắt được. Hai người này đúng là tình lực dồi dào mà, Giản Hiểu Bạch thật sự muốn đến gõ cửa phòng bọn họ, nói Lâm Hiểu Tình dừng đầu độc lỗi tại mình nữa. Nhưng cô chỉ dám nghĩ như vậy thôi chứ chẳng dám làm, như vậy há chẳng phải cô trở thành trò cười cho Hiểu Tình và Đại Hùng sao. Cuối cùng vẫn là cô có phong độ coi như không có chuyện gì lên giường trùm chăn đi ngủ.

Kết quả: Một đêm mất ngủ

Sáng sớm khi Giản Tiểu Bạch mang đôi mắt gấu trúc tỉnh dậy đã thấy Lâm Hiểu Tình đang đánh răng ở bên trong.

“Good morning!” Nhìn thấy Giản Tiểu Bạch đứng đằng sau, Lâm Hiểu Tình miệng vẫn còn đầy kem đánh răng lên tiếng chào.

Vò vò mái tóc dài, nhìn gương mặt bạn thân tràn đầy ý xuân, Tiểu Bạch bỗng thấy mình già đi! Không có tình yêu tuổi tằm thì có cô gái nào mà nhìn không già chứ? Haizz! Cô không tự chủ thở dài một hơi.

“Sao vậy?” Lâm Hiểu Tình phun kem đánh răng ra, dừng lại hỏi, “Có chuyện gì sao?”

Haizz! Lại một trận thở dài.

“Cậu rốt cuộc là làm sao vậy?” Lâm Hiểu Tình có chút nóng nảy.

“Còn hỏi mình bị làm sao? Hôm qua cậu với cái tên Đại Hùng đó uống phải xuân dược hay sao vậy? Lăn lộn cả đêm làm bốn cô nương đây mất ngủ.” Giản Tiểu Bạch đỏ mặt nói ra.

“Ha ha!!!” Lâm Hiểu Tình cười, “Thật xin lỗi, tối hôm qua mình quên mất còn có cậu ở đây, hihi” Hiểu Tình ngượng ngùng rồi lại cười phá lên như điên.

Không phải là như điên mà điên thật rồi. Giản Tiểu Bạch bĩu môi nói: “Mình thấy mình dọn về đây ở với cậu đúng là sai lầm, cậu làm chuyện tốt mà mình không thể ngủ nổi!”

“Không đâu! Về sau mình sẽ chú ý, ha ha không làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của cậu.”

Ngất mắt! Giản Tiểu Bạch vừa thở dài vừa mở vòi nước nói: “Cậu thật đúng là chu đáo, chúc mừng cuộc sống vui vẻ của cậu. Nhưng mà cứ như vậy liên tục bốn cô nương đây sẽ suy nhược thần kinh mất, bây giờ mới có như thế mà đã mất ngủ rồi.”

“Ha ha! Có cần khoa trương vậy không?” Lâm Hiểu Tình đồng dục hỏi.

Giản Tiểu Bạch bó tay tròn mắt: “Bó tay với cậu luôn á, phải nói thật là không phải khoa trương mà là rất khoa trương đó.”

“J” Lâm Hiểu tình tròn to mắt, xấu xa cười cười

Lấy kem đánh răng ra đánh răng, hai người cũng không nói chuyện này nữa. Giản Tiểu Bạch nhìn thật ủ rũ, cô bị đả kích như thế thật không thể gượng dậy nổi.

Hôm qua đúng là một ngày đen đủi của cô. Đầu tiên là bị trượt chân rơi xuống nước, sau đó bị công kích bất ngờ, rồi còn phải nghe “chuyện tốt” của Hiểu Tình với Đại Hùng nữa, chắc phải đi chùa thắp nhang lạy Phật giải hạn mới được!

Mất Giản Tiểu Bạch vì mất ngủ nên cũng có hơi sưng, nhìn qua thật khó coi. Hai bọng mắt của Lâm Hiểu Tình cũng chẳng hơn gì cô, hẳn là kết quả của một đêm miệt mài quá độ kia rồi.

Dậm thêm một chút phần nước, Giản Tiểu Bạch ai oán xách túi chuẩn bị đi làm. Nghỉ hè cô đến công ty Nhất Gia làm trợ lý, hôm qua khó khăn lắm mới có được ngày nghỉ lại bị bọn họ phá hỏng hết rồi.

Ngay lúc định bước ra khỏi cửa, cô lại bị Lâm Hiểu Tình kéo lại nhìn qua nhìn lại bộ quần áo rộng thùng thình của cô, Lâm Hiểu Tình nhất định bắt cô thay quần áo, nhìn cô ăn mặc như một tu sĩ ra đường thế này chắc cô ấy mắc bệnh tim mất.

Lâm Hiểu Tình dứt khoát bắt Tiểu Bạch mặc bộ đồ mua khi cùng cô ấy dạo phố lần trước. Nhìn Giản Tiểu Bạch mặc chiếc áo tơ tằm có in hình hoa mơ màu trắng cùng với chiếc quần lụa mỏng, lại thêm mái tóc uốn gợn sóng bị Hiểu Tình bắt thả xuống làm cả người cô nhìn rất đẹp. Duy chỉ có một điểm không hợp chính là cặp mắt kính!

“Tan tầm chúng ta đi mua kính sát tròng, ném ngay cái đôi mắt kính cũ chết tiệt này của cậu đi! Nếu không đừng mong tớ quỵen tiền cho cô nhi viện các cậu!”

Giản Tiểu Bạch lập tức cười đồng ý: “Được rồi, tất cả sẽ nghe cậu! Tan tầm về chúng ta sẽ đi mua.”

Lâm Hiểu Tình nghe thấy thế mới đồng ý cho cô ra khỏi cửa. Bận bè mà ngay cả việc chung thân đại sự của bạn mình cũng phải lo lắng thì quả thật không dễ dàng, chắc trên thế giới này cũng chỉ một mình Lâm Hiểu Tình cô làm được vậy mà thôi! Nếu không phải Mai Thiếu Khanh kia tính tình kì quái, cô nhất định sẽ tác hợp họ thành một đôi.

Đáng tiếc một anh chàng đẹp trai thế mà lại bị chứng tự kỷ, không nói không rằng, Tiểu Bạch mà đi theo cậu ta chắc sẽ buồn chết mất. Huống chi Giản Tiểu Bạch đã hứa là sẽ tìm cho cô nhi viện một nhà tài trợ, cái tên mồ côi Mai Thiếu Khanh đó làm gì mà có khả năng nuôi sống cái cô nhi viện lớn như vậy chứ! Không tìm hần ta cũng tốt!

Vừa bước tới sảnh vào công ty đã thấy mấy cô lễ tân đang mê mẩn đang ngây dại nhìn chăm chăm một người đàn ông đứng cách đó không xa, tuy cô chỉ nhìn thấy bóng lưng người đó nhưng sao lại có cảm giác quen quen nhỉ, không biết đã gặp nhau ở đâu rồi?? Mà thôi ở nơi công cộng mà ngắm sếp đẹp trai không phải là chuyện của cô. Nhiệm vụ của cô chỉ là làm sao lấy được số tiền công còm cõi của mình về mà thôi. Sau khi khai giảng cô cũng không làm ở đây nữa.

Giản Tiểu Bạch vừa đi vừa thâm mắng trong lòng, hôm nay sợ cũng không phải ngày tốt rồi, vừa bước vào công ty đã thấy người không vừa mắt. Thang máy đang chuẩn bị đóng thì có một bàn tay chặn lại, mà người vừa bước vào cũng khiến Giản Tiểu Bạch có nằm mơ cũng không nghĩ sẽ gặp lại.

Mạc Tử Bắc!

18. Chương 18 : Âm Hồn Bất Tán

Edit: Táo

Beta: Sa & Phong Vũ

“Trời ạ, tên này đúng là âm hồn bất tán mà!” Giản Tiểu Bạch bị dọa tới mức sắc mặt trắng bệch, trong đầu chỉ hiện lên một ý nghĩ duy nhất, chạy trốn.

Nhưng đây là trong thang máy, Mạc Tử Bắc ở trước cửa, cô chỉ có thể cúi đầu lùi về phía sau đám người. Đáng tiếc cái vẻ lút như chuột thấy mèo của cô đã bị tường thang máy sáng như gương phản chiếu vào mắt Mạc Tử Bắc, khoe miệng anh không thể không hiện lên một nụ cười buồn. Vừa rồi lẽ ra phải rời khỏi đây nhưng liếc mắt nhìn qua thấy cô đang chuẩn bị vào thang máy, anh không nhịn được cũng bước vào theo.

Trong thang máy rất đông người nhưng trong mắt Mạc Tử Bắc chỉ để ý đến cô gái đeo kính kia. Cô ta tới đây làm gì? Cũng làm việc ở Ôn thị sao?

Mạc Tử Bắc bước vào thang máy, toàn bộ phụ nữ bên trong nhìn anh ta bằng ánh mắt ngưỡng mộ, gần như chảy cả nước miếng. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Giản Tiểu Bạch cúi xuống không dám nhìn lên, lại nghĩ tới cảnh ngày hôm qua, mặt cô bất giác đỏ ửng.

Mạc Tử Bắc lờ mờ tách ra khỏi đoàn người mê đắm giai đẹp này. Các cô gái há miệng ngạc nhiên, nhưng anh không buồn quan tâm, chỉ tiến thẳng tới trước mặt Giản Tiểu Bạch.

Giản Tiểu Bạch càng cúi thấp hơn khi cô nhìn thấy một người đàn ông trau chuốt giày da bóng loáng, tư thế đứng thẳng buồm thông, hai bàn tay to để ở hai bên, tự nhiên rũ xuống, biết được là anh ta, hiện tại cô chỉ có thể cầu trời cho anh ta không nhận ra cô.

Thang máy đi lên, nhóm sắc nữ đều đang nhìn Mạc Tử Bắc. Giản Tiểu Bạch lại cúi mặt, trong lòng cầu nguyện.

Mạc Tử Bắc có hứng thú nhìn cái đầu nhỏ của cô, anh thật muốn xem cô có thể kiên trì được bao lâu. Cô trốn tránh khiến anh không nhìn được khoe miệng khe cong lên, hôm nọ nhất định là bé con đáng yêu bị anh làm cho sợ hãi. Nhớ tới hôm qua thực sự anh không khống chế được mà đối xử với một người con gái như vậy. Nếu việc này mà bị người khác biết được thì sẽ cười cho thối mũi!

Nơi làm việc của Giản Tiểu Bạch ở tầng 26 còn phần lớn mọi người đang tập trung ở tầng 15, vì thế chán chừ không đi tiếp, cuối cùng trong không gian nhỏ hẹp chỉ còn lại Giản Tiểu Bạch và Mạc Tử Bắc.

Cô vẫn cúi đầu, không dám nhìn anh, tuy nhiên có thể ngửi thấy mùi nam tính xen lẫn mùi xà bông tươi mát trên người anh. Mùi thơm này tràn ngập trong đường hô hấp của Giản Tiểu Bạch, đột nhiên cô cảm thấy nghẹt thở.

Tim đập thành thạch không ngừng, như vọt tới tận cổ họng. Bỗng nhiên bầu không khí trở nên kỳ lạ, trên đỉnh đầu cô truyền đến một tràng cười sang sảng làm cho cô kinh hãi, xuyết chút nữa thì rơi mất kính.

“Giản Tiểu Bạch, chúng ta lại gặp nhau!”

Bị anh phát hiện, Giản Tiểu Bạch tự biết không thể tránh thoát, đành phải ngược khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng của cô lên.

Thấy cô ngẩng lên ra sức trốn mắt nhìn anh, sự đắc ý và sung sướng trong đôi mắt của Mạc Tử Bắc hiện ra rõ ràng, có tiếng thở dài chẹp chẹp: “Không ngờ lại gặp lại nhanh như thế!” Ha ha, món nợ của chúng ta còn chưa tính đâu!

Cái miệng nhỏ nhắn mím chặt, Giản Tiểu Bạch quyết định không trả lời anh ta, đối với người “miệng chó không mọc được ngà voi”, cô cảm thấy tiếp tục im lặng là tốt nhất.

Thời tiết buổi sáng hôm nay thật nóng, cả người đầy mồ hôi lại bị nhốt bên trong thang máy nhỏ hẹp không một chút gió khiến cho mọi người hít thở không thông.

“Làm sao vậy? Thái độ cư xử với ân nhân cứu mạng chính là như thế này sao?” Mạc Tử Bắc nhìn vẻ mặt của cô giống như lên đoạn đầu đài, không khỏi muốn trêu đùa cô một chút.

Hôm qua trở về hại anh tắm dội nước lạnh nhiều lần mới ngăn được chính mình, sáng nay không ngờ lại gặp được cô, chỗ nào đó lại bị cô kích thích.

“Không muốn nói chuyện?” Mạc Tử Bắc tới gần cô, Giản Tiểu Bạch đi sang phía khác vẫn y như cũ không nhìn anh.

Ánh mắt Mạc Tử Bắc nhìn cô không chớp như muốn nhìn thấu suy nghĩ của cô. Nhìn bộ dạng bứt rứt không yên của Giản Tiểu Bạch, anh phì cười, đúng là một cô gái dễ thương.

“Muốn quýt nợ sao?” Anh hỏi, giọng điệu châm chọc. Đêm qua trở về, anh suy nghĩ lại cảm thấy có lẽ mình đã hiểu lầm cô, cô nhìn không giống loại con gái như vậy, nhưng hôm nay nhìn thấy cô, anh lại không nhịn được muốn tiến đến trêu đùa.

Giản Tiểu Bạch cảm thấy đôi mắt thâm thúy kia của Mạc Tử Bắc sâu như đêm tối, khiến cho thân thể nhỏ bé đang run rẩy của cô mồ hôi chảy ra càng nhiều.

“Ha ha!” Một tràng cười sang sảng vừa bật ra từ miệng anh. Anh cười thật suồng sã, cũng rất hào hứng. Chưa bao giờ Giản Tiểu Bạch thấy tiếng cười như vậy, dáng tươi cười này khiến lòng cô mất phương hướng.

Tiếng cười vừa dứt! Ánh mắt của Mạc Tử Bắc càng thêm thâm trầm, trong mắt bùng lên ngọn lửa, giống như muốn thiêu cháy Giản Tiểu Bạch.

Giản Tiểu Bạch lơ đãng ngẩng lên thấy Mạc Tử Bắc đang nhìn mình, cô cảm thấy khuôn mặt bị ánh mắt nóng bỏng của anh ta nướng chín.

Giản Tiểu Bạch buồn rầu nhìn anh, cuối cùng không nhịn được lên tiếng: “Không phải anh bị bệnh thần kinh đấy chứ?”

Mạc Tử Bắc nhướn mi: “Hình như em rất ghét tôi?”

“Không phải!” Giản Tiểu Bạch thề thốt phủ nhận sau đó thầm nói trong lòng “Không ghét anh mới là lạ!”

“Nhưng rõ ràng ánh mắt em hiện lên hai chữ khinh thường?” Giọng nói của Mạc Tử Bắc dường như chứa đầy ủy khuất khiến cho Giản Tiểu Bạch nửa cười nửa mếu.

19. Chương 19

“Mạc tiên sinh, tôi rất biết ơn anh đã cứu tôi lên từ bể bơi, nụ hôn đầu tiên của tôi cũng bị anh cướp đi rồi.”

“Làm một cuộc trao đổi, chúng ta xem như hòa nhau, được không?” Nói về nụ hôn đầu tiên, khuôn mặt nhỏ nhắn của Giản Tiểu Bạch càng đỏ, trên trán hơi rịn mồ hôi, liếm môi tiếp tục cắn răng nói: “Anh đừng làm phiền tôi lần nữa được không? Tôi chỉ là một cô gái mồ côi, cũng không có cái gì, tiền cũng không có, chỉ có duy nhất một cái mạng này mà thôi. Xin anh tha cho tôi đi!”

Lúc này, thang máy dừng lại ở tầng 26, cửa mở ra. Trong mắt của Mạc Tử Bắc hiện lên một tia phức tạp. Cô là trẻ mồ côi. Anh ta không nghĩ tới chuyện này. Nhưng mà giọng điệu nói chuyện của cô chẳng có một chút ý cầu xin nào. Giống như là ra lệnh thì đúng hơn.

Giản Tiểu Bạch gượng cười hì hì hai tiếng, chuẩn bị đi ra khỏi thang máy. Khả khả, anh ta cũng không ngăn cản, trong phút chốc ngắn ngủi, Giản Tiểu Bạch đắc ý lè lưỡi.

Sau đó cô lách ra khỏi cửa thang máy. Khi cửa thang máy còn chưa đóng, cô quay đầu lại nói với Mạc Tử Bắc: “Mạc tiên sinh, một lần nữa cảm ơn anh đã cứu mạng, hy vọng chúng ta vĩnh viễn sẽ không gặp lại!”

Mạc Tử Bắc hơi sững sốt. Đúng lúc cửa đóng lại, trong phút chốc này, Giản Tiểu Bạch dường như cảm thấy khóe miệng Mạc Tử Bắc đang cười một cách gian xảo, đột nhiên thấy không ổn, đặc ý quá sớm, tóc gáy trên người đều dựng đứng.

Suốt cả ngày tiếp đó, mí mắt của Giản Tiểu Bạch liên tục nháy, không hiểu là vì tối hôm qua ngủ không ngon hay là sắp có chuyện gì xảy ra.

4 rưỡi chiều hết giờ làm việc, Giản Tiểu Bạch xách túi đi ra sảnh công ty, nghĩ đến việc đi mua kính sát trùng thì hưng phấn mà vội ra khỏi cửa cao ốc, còn suýt nữa đụng trúng người khác.

Cô sững sốt ngẩng lên nhìn người chặn cô ở trước cổng, lập tức hoảng sợ mà mở to con ngươi, lại là Mạc Tử Bắc.

Anh ta đang đợi cô sao? Thản nhiên khoanh hai tay trước ngực, thoải mái hờ hững tựa vào cửa lớn, khóe miệng vừa cười trêu chọc. Đúng vậy! Đôi mắt của anh ta chăm chú nhìn cô khiến Giản Tiểu Bạch biết mình chính là mục tiêu anh ta phải đợi.

Anh ta đúng là âm hồn bất tán mà. Bất lực đảo mắt thấy xe của anh ta đã đỗ cách đó không xa, cảm giác hưng phấn nhỏ nhoi của cô một chút xú cũng không có, chỉ còn lại sự tức giận với gã đàn ông đáng ghét này. Trong lòng, Giản Tiểu Bạch nguyên rủa, cô thề Mạc Tử Bắc là người đàn ông không biết xấu hổ nhất trên thế giới này. Cô đã nói đời này cũng không muốn gặp nữa mà anh ta còn có vất mặt đến!

Cô giả vờ như không thấy, định bụng lách qua người anh ta quay về.

Cô cố tình tránh mặt khiến Mạc Tử Bắc rất tức giận, đầu lông mày thanh tú nhíu chặt, hai mắt nheo lại quan sát cô. Nhìn ánh mắt anh ta, Giản Tiểu Bạch chột dạ, khẽ cắn môi nhưng vẫn định ra về như không thấy mà đi qua.

Mạc Tử Bắc không biết tại sao mình bị tiểu nha đầu này hấp dẫn. Chỉ nghĩ đến mấy lời độc địa mà cô chửi anh hôm qua là không nín được cười, đây không phải là lần đầu tiên có con gái chửi anh, thế nhưng chỉ có cô mới làm anh mới nghĩ tới thôi là đã muốn cười to không ngừng. Rất kỳ lạ, hình như bị cô quyến rũ rất dễ dàng. Trên người cô như có loại sức hút mạnh mẽ khiến anh không nhịn được lại đi tìm cô.

Còn chưa xong việc, anh đã có ý định xin lỗi vì hôm qua đã nói những lời xúc phạm cô.

Giản Tiểu Bạch lại cố ý làm như không nhận ra anh, tiếp tục đi về phía trước.

Anh ta vươn tay chặn lối đi của cô, có thâm ý khác nói: “Giản Tiểu Bạch, không ngờ chúng ta lại gặp mặt.”

“Nếu anh muốn, chúng ta có thể thực hiện một thỏa thuận là không bao giờ gặp lại, như vậy thì sẽ không có gì gọi là ‘không ngờ’”.

Cô trả lời. Trên mặt Mạc Tử Bắc lộ ra vẻ thâm sâu khó đoán. Cô ghét nhất là loại đàn ông giả bộ bí hiểm, suốt ngày ra vẻ tay chơi.

“Khẩu khí lớn thật!” Anh ta thoáng kéo ra một nụ cười châm biếm. Buổi chiều hôm nay anh ta định bụng đến xin lỗi, cũng không để ý đến sự khiêu khích của cô.

Giản Tiểu Bạch liếc anh ta một cái, lách qua cánh tay dài của anh ta, chuẩn bị đi.

Đột nhiên, anh ta lại đi đến trước mặt cô, theo bản năng, Giản Tiểu Bạch giương mắt chống lại khuôn mặt tuần tú của Mạc Tử Bắc. Trong mắt Giản Tiểu Bạch lập tức lộ ra vẻ khinh thường, từng bước lùi về phía sau, không muốn để ý đến anh ta.

Cô lùi lại một bước, Mạc Tử Bắc lại tiến lên một bước. Cô lại lùi, anh ta lại tiến lên một bước ép sát.

Giản Tiểu Bạch lùi một bước lớn, lần này lùi không cẩn thận, bị bánh xe sau của ô tô chạm vào cơ thể, lập tức ngã về phía sau. Mạc Tử Bắc nhanh tay lẹ mắt đưa cánh tay giữ chặt cô, xoay tròn một vòng ôm vào trong ngực.

Giản Tiểu Bạch chưa hoàn hồn nhưng vẫn nhìn lên bằng ánh mắt phần nộ từ trong vòng tay rộng lớn của anh ta: “Anh làm cái gì vậy?”

Mạc Tử Bắc không nói nhưng đôi mắt đen nhìn cô chăm chú, còn rất có thần mà nháy mắt một cái. Biểu hiện trên mặt tên ma quỷ đáng ghét này trong thoáng chốc thật đúng là đẹp trai, anh ta muốn phóng điện, giết chết cô sao? Không nhìn anh ta, con mắt cô sợ sẽ bị chìm trong cặp mắt to đen bất tận của anh ta mà không thể tự kiềm chế. Người đàn ông đáng ghét này rất đẹp trai, đẹp đến nỗi khiến trong nháy mắt, cô gần như không xác định được phương hướng. Cố tình nhìn chằm chằm vào cằm của anh ta, lúc này mới phát hiện ra thực sự tư thế của hai người có chút ám muội, không phải, là rất ám muội!

Cô vùng vẫy muốn thoát khỏi vòng tay của anh ta, hỏi một cách phẫn nộ: “Cuối cùng thì anh muốn làm cái gì?”

Mạc Tử Bắc không nói gì, giữ vững người, thản nhiên phát ra một tiếng thở dài.

Giản Tiểu Bạch nghi hoặc, xem ra anh ta có chút cô đơn. Giọng bất giác trầm tĩnh lại: “Mạc Tử Bắc, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, xin anh rời khỏi tầm mắt của tôi, tôi phải về nhà rồi.”

20. Chương 20

Không chút suy nghĩ, Mạc Tử Bắc ôm cô vào lòng một lần nữa. Tuy rằng anh lại cứu cô một lần để tránh cho gáy cô không bị mặt đất “hôn môi”, nhưng Giản Tiểu Bạch không biết cho nên mới la lên: “Cuối cùng anh muốn làm gì? Tôi sắp bị anh làm cho điên mất rồi.”

Từ trong lòng anh ngẩng mặt lên nhìn chợt phát hiện ở phía đối diện trên con phố đông đúc bên ngoài công ty, hình như mọi người đều đang sang nhìn bọn họ bên này. Lập tức mặt Giản Tiểu Bạch đỏ bừng lên.

Một phen đẩy anh ta ra, người đàn ông này đúng là điên mà. Hôm qua anh ta còn độc mồm độc miệng đặt điều cho cô, hôm nay lại ôm ấp cô. Anh ta muốn gì vậy chứ!

Giản Tiểu Bạch rống lên một tiếng: “Anh bị bệnh thần kinh à!”

Mạc Tử Bắc vẫn không có phản ứng gì chỉ nheo mắt nhìn cô. Người qua đường bị tiếng sư tử Hà Đông rống này của cô làm cho hoảng sợ. Thực sự không phải âm thanh to bình thường đâu!

Giản Tiểu Bạch lén nhìn xung quanh phát hiện rất nhiều người đều quay lại nhìn cô. Có chút thẹn quá hóa giận, tức giận bỏ tay ra muốn đi. Giờ thì cô biết là nếu cô mà còn ở cùng soái ca lòi cuốn, bộ dạng mê chết người này chắc chắn sẽ gặp xui xẻo. Cô đã có đủ xui xẻo rồi, từ nhỏ không cha không mẹ, vất vả lớn lên dưới sự che chở của cô nhi viện, bây giờ ông trời còn muốn đùa cợt cô. Vậy sao mà sống nổi!

Bàn tay to đẹp của Mạc Tử Bắc giữ chặt cô, ôm cô khiêng lên vai, đi về phía xe anh ta.

Xung quanh, người đi ngang qua đều nín thở. Giản Tiểu Bạch kêu to giãy dụa, không có cách nào khác, Mạc Tử Bắc đành phải đánh nhẹ vào mông cô một cái, Giản Tiểu Bạch sợ hãi, ngậm miệng ngay lại.

Cái gì đây! Còn dám vỗ mông người ta, xấu hổ quá đi. Cái gã Mạc Tử Bắc này đúng là luôn nhân lúc người khác không đề phòng cả gan thực hiện hành động lớn mật mà, cô sợ tới mức không dám phản kháng nữa, chỉ sợ anh ta sẽ còn thực hiện những động tác lớn mật hơn nữa.

Giản Tiểu Bạch quyết định sống hay chết là do anh ta!

Cô sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn lúc đỏ lúc trắng, không dám kêu to, bị Mạc Tử Bắc khiêng lên trên xe như vậy, tiếp đến anh ta cũng vào trong xe.

Ngồi trong xe, cuối cùng Giản Tiểu Bạch không nhịn được hỏi: “Rốt cuộc anh muốn làm gì? Mạc tiên sinh, chúng ta đừng gặp lại nhau nữa có được không?”

Trong giọng nói của cô không hề phẫn nộ, chỉ còn lại có phần cầu xin.

Mạc Tử Bắc tự khởi động xe, hoàn toàn không để ý những gì cô nói. Thoáng cái Giản Tiểu Bạch lại giậm chân, cô phát hiện cô mà ở cùng người đàn ông này thì không biết sẽ chết lúc nào: “Không phải anh thật

sự có bệnh thần kinh chứ? Tôi thấy anh bệnh không nhẹ đâu, hay tôi gọi đến bệnh viện tâm thần bảo họ mang thuốc qua nhé.”

Mạc Tử Bắc vui vẻ thổi phồng một tiếng. Thật sự anh thấy hợp với mồm miệng lanh lợi của cô.

Giản Tiểu Bạch trừng mắt nhìn anh ta, liếc một cái, kêu lên: “Đúng là thần kinh!”

“Thực xin lỗi!” Anh không để ý ánh mắt của cô, nhìn chăm chăm vào tay lái, đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Cái gì? Giản Tiểu Bạch lơ mơ, lão nhân gia này lại vừa nói cái gì vậy?

Mạc Tử Bắc nhìn chăm chăm cô còn dùng vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nói với cô: Thật xin lỗi! Cho tôi xin lỗi vì lời nói và hành vi làm tổn thương cô hôm nọ!”

Ách! Giản Tiểu Bạch kinh sợ hoàn toàn, vài giây sau mới hỏi: “Xin hỏi các hạ, lúc nãy ngài vừa nói cái gì vậy?”

Cô không biết lời của anh có thể tin được bao nhiêu.

Mạc Tử Bắc bị cô chất vấn, có chút ngượng ngùng: “Hôm nọ tôi đối xử với cô như vậy là không đúng! Chỉ là hiểu lầm thôi!”

Đây là lần đầu tiên trong đời anh xin lỗi người khác!

Ách! Nếu anh ta đã biết lỗi như vậy, cô có nên tha thứ cho anh ta không? Vậy còn nụ hôn đầu tiên của cô bị anh ta cướp mất, hơn nữa cơ thể cũng bị anh ta nhìn hết rồi thì tính sao.

Trong lòng Giản Tiểu Bạch đấu tranh dữ dội, qua cái kính mắt hơn tám độ nhìn Mạc Tử Bắc cứ như muốn lấy nó làm thấu kính mà nhìn thấu lòng dạ anh. Lời này có bao nhiêu phần là thật!

Xe đã khởi động xong từ lâu nhưng mãi đến giờ vẫn không lăn bánh, hai người ngồi yên ở trong xe, mắt to nhìn mắt nhỏ. Dù Mạc Tử Bắc có hứng thú chờ đợi Giản Tiểu Bạch nói tha thứ, tiếc rằng cô nàng này rất cố chấp, cứ ngậm miệng không chịu nói năng gì.

“Nhanh lên!” Cuối cùng Mạc Tử Bắc không nhận được thúc giục cô.

21. Chương 21

“Nhanh lên cái gì?” Đúng là chẳng hiểu ra sao! Tự nhiên nói một câu không đầu không đuôi có trời mới biết là muốn nói cái gì.

“Nhanh nói cô tha lỗi cho tôi, không giận nữa!” Mạc Tử Bắc nhú mày rất thần nhiên nói.

A! Hóa ra là cái này!

Giản Tiểu Bạch nhìn anh ta có chút chờ mong, hai mắt cố ý lướt qua không nhìn anh ta mà nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Dù cô có tha thứ không giận nữa cũng sẽ không nói cho anh ta biết! Có điều trong lòng cô hơi bức bối vì qua lời xin lỗi của anh ta có thể thấy anh ta cũng không phải là người xấu.

“Nếu không nói tha thứ thì chúng ta ở đây mà dây dưa thôi!” Mạc Tử Bắc xấu xa uy hiếp cô.

“Mạc Tử Bắc! Anh đừng có mà quá đáng!” Giản Tiểu Bạch hỏa khí lại tới nữa.

Mạc Tử Bắc đắc ý mỉm cười nháy mắt, ánh mắt anh ta như điện cao thế chết người: “Mau nói đi, nói xong sẽ đưa cô về nhà!”

Giản Tiểu Bạch liều chết trừng anh ta, quật cường quay mặt qua chỗ khác. Ai sợ chứ dù sao cũng hết giờ làm rồi.

“Không nói sao?” Trong giọng nói Mạc Tử Bắc mang chút nguy hiểm.

“Đánh chết cũng không nói!” Giản Tiểu Bạch càng thêm cố chấp!

“Vậy thì đừng trách tôi!” Mạc Tử Bắc nghiêng mình tiến lên nắm lấy cằm Giản Tiểu Bạch.

Ánh mắt anh ta nheo lại nhìn cô mang hơi thở nguy hiểm. Cô rất căng thẳng nhưng vẫn nhịn không được trừng anh ta, ai sợ chứ, nếu độ về độ to của mắt cô cũng không thua kém ai, hơn nữa cô còn có mắt kính to tăng thêm can đảm. Nhưng đối mặt với vẻ mặt anh tuấn như dao gọt của Mạc Tử Bắc, cô không tự chủ được mà liếm môi dưới thế là lại vô tình chạm vào môi của Mạc Tử Bắc.

Ánh mắt anh sắc bén nhìn chằm chằm gò má hồng hào của cô, kinh ngạc nhìn môi cô vô tình chạm lên môi anh. Cô cảm giác được hai bờ môi ấm áp đang phủ lên môi cô sau đó là một luồng điện chạy dọc khắp tứ chi khiến cả người cô không thể nhúc nhích. Nụ hôn kia ban đầu chỉ như là con bướm khẽ nhẹ nhàng đậu lên nhụy hoa thăm dò rồi sau đó lại từ từ sâu hơn trần trở hơn.

Giản Tiểu Bạch ánh mắt trừng thật to, cô đang mơ sao! Sao có thể! Bản năng của cô muốn cự tuyệt nhưng đầu lưỡi anh ta tiến vào trong miệng cô mật thiết dây dưa, nụ hôn của anh ta dường như có chứa ma túy khiến cô không thể nào mà tách ra được!

Không tự chủ được nhắm mắt lại từ phản kháng chậm rãi biến thành tiếp nhận, nụ hôn này so với ngày hôm qua anh ta bá đạo trộm nụ hôn đầu tiên của cô hoàn toàn khác hẳn nhau.

Cô thích cảm giác anh ta hôn hôm nay, Giản Tiểu Bạch bị ý niệm đột nhiên xuất hiện trong đầu làm sợ ngây cả người, sao cô có thể đắm chìm ở trong nụ hôn của anh ta! Hai người ngoại trừ tên ra, cái gì cũng không biết sao có thể hôn như vậy?

Cô nên cự tuyệt hoặc là cho anh ta một cái tát nhưng cô lại phát hiện cô cũng không để ý, cứ giống như là cô đã đợi nụ hôn này của anh ta cả đời rồi ấy.

Nụ hôn của anh ta thỏa mãn tính hiếu kỳ của cô cũng làm cho cô lãnh hội được cảm giác tuyệt vời không thể diễn tả, cơ thể cô xụi lơ ở trong lòng anh ta. Song sự tò mò mới của cô lại tăng lên cô có thể hôn lại anh ta không? Cô vụng trộm vươn lưỡi đáp lại cùng anh ta gấn bó dây dưa không ngờ lại khiến anh ta càng kịch liệt thăm dò. Hai tay anh ta dùng sức ôm chặt cô vào lòng, đáng tiếc là tư thế ngồi ở trong xe có chút vất vả.

Khi anh ta cuối cùng cũng kết thúc nụ hôn, Giản Tiểu Bạch phát hiện chính mình cảm thấy mệt mỏi cứ như là đang ở trong trạng thái thiếu dưỡng khí. Cô cúi khuôn mặt đỏ bừng xuống, lông mi thật dài bao trùm đôi mắt to xinh đẹp, xấu hổ đến không kèm chế được. Đây là nụ hôn bất ngờ rõ ràng là cứ tự nhiên mà đến như vậy. Bọn họ cũng không nói gì nữa, trong xe yên tĩnh chỉ còn lại tiếng động cơ cùng điều hòa.

Lúc này mới biết vì sao anh ta khởi động mà không cho xe chạy, hóa ra là để mở điều hòa, hèn chi không có nhiều mồ hôi như vậy!

Cô không dám nhìn anh ta, toàn bộ ý chí ban đầu đều bị nụ hôn vừa rồi của anh ta đập tan tành. Khuôn mặt nhỏ nhắn một trận cay xè, đầu cúi xuống càng thấp!

Mạc Tử Bắc cũng rất bất ngờ, không ngờ anh lại một lần nữa không khống chế được mình, dường như đối mặt với Giản Tiểu Bạch anh rất dễ dàng mất kiểm soát cảm xúc và hành vi. Hiện tại tâm trạng của anh bỗng chốc tốt lên, cô không phản kháng cũng không có cắn anh, đây không phải là một khởi đầu tốt sao?

Nhìn cô còn đang thẹn thùng không dám nhìn anh, cô gái nhỏ vừa gương nanh múa vuốt kia cũng không biết chạy đi đâu mất rồi. Cô đúng là một người mâu thuẫn, cô gái trầm tĩnh như xử nữ khi la hét lại giống y chang mấy cô chanh chua, cái miệng nhỏ nhắn cay độc tựa như một con dao nhỏ chỉ một nhát cũng khiến người ta mất mạng! Anh đúng là đã lĩnh giáo qua rồi ngấm lại liền cảm thấy nhức đầu!

“Ha ha!” Tiếng cười sang sảng phát ra giữa đôi môi mỏng của anh, Giản Tiểu Bạch lập tức nâng đôi mắt sáng u oán lên thở phì phì trừng mắt chất vấn anh ta: “Anh hôn tôi làm gì hả?”

22. Chương 22

“Hôn thì hôn thôi đừng có hỏi là tại sao?” Mạc Tử Bắc vô lại dán lại gần cô nhìn chăm chăm đôi mắt to sáng sau đôi kính to đen.

Anh ta tới gần Giản Tiểu Bạch lại căng thẳng, mí mắt lập tức hạ xuống để che dấu sự bối rối của mình. Cô không thể không thừa nhận nụ hôn trí mạng của anh ta làm cô suýt nữa quên ghét anh ta.

“Tôi muốn về nhà!” Đôi mắt vẫn cụp xuống. Hiện tại cô phải lập tức tránh xa người đàn ông nguy hiểm này, tiếp tục như vậy chỉ sợ là bị ăn ngay cả xương cốt cũng không còn.

“Tha lỗi cho tôi chưa?” Hai tròng mắt anh mỉm cười hoàn toàn không còn vẻ âm trầm như ngày hôm qua. Nghe giọng hỏi nhẹ nhàng khiến cô nhin không được ngược mắt lên chăm chú nhìn anh ta. Anh chớp mắt chờ cô trả lời.

Giản Tiểu Bạch tự nhận mình không phải người lòng dạ hẹp hòi, cũng không muốn lại dây dưa quá nhiều, nhẹ nhàng gạt đầu. “Tôi có thể không so đo nhưng chúng ta tốt nhất đừng gặp lại nữa?”

Nói xong chính cô cũng trở nên không xác định mà đứng lên. Cô muốn cùng anh ta gặp mặt lại sợ sau khi cùng anh ta gặp mặt lại khó chịu mà nảy sinh xung đột. Cái người này một hồi ôn nhu như nước một hồi lại âm ngoan vô cùng, cô sợ không cẩn thận lại chọc tới anh ta, đến lúc đó anh ta thật sự đem cái cầm xính xấn của cô bóp nát mất.

Ngẫm lại xem một cô gái không có cảm kinh khủng biết bao nhiêu? Nghĩ vậy Giản Tiểu Bạch chỉ lắc đầu không cần gặp mặt, không cần gặp lại!

Nghe cô nói đừng gặp lại, đôi mắt đang cười của Mạc Tử Bắc u ám hẳn đi lại thấy cô bộ dáng lắc đầu lắc cổ rõ ràng không muốn gặp lại khiến anh càng không vui. “Tôi không chấp nhận đề nghị này!”

Ách? Giản Tiểu Bạch không ngờ anh ta lại từ chối. “Mạc tiên sinh!”

“Gọi tôi là Bắc!” Mạc Tử Bắc ngắt lời cô: “Tôi muốn gặp lại.”

? “Mạc tiên sinh!”

Lại ngắt lời của cô: “Gọi tôi là Bắc!”

Giản Tiểu Bạch hai gò má đỏ ửng, hai bàn tay nhỏ bé xoắn vào nhau để lên trên chiếc váy màu trắng không sao mở miệng! “Hiềm khích trước kia của chúng ta cũng đã xóa bỏ rồi, không cần gặp lại nữa!”

Nói xong tay cô xoa chốt cửa xe chuẩn bị xuống xe rời đi. Mạc Tử Bắc nhanh tay lẹ mắt giữ chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, Giản Tiểu Bạch theo phản xạ rút về anh lại nắm càng chặt.

“Không gọi cũng có thể làm người phụ nữ của tôi!” Mạc Tử Bắc vừa bỏ lại một trái bom khiến Giản Tiểu Bạch sợ tới mức thiếu chút nữa ngất xỉu. “Ai tay nhỏ đều là phụ nữ của anh à?” Cô có chút tức giận.

Cô đây không làm, đúng là cô muốn vì cô nhi viện mà cầu cho được một chàng rể kim quy nhưng điều đó không có nghĩa là có thể dùng tiền để đổi lấy trái tim cô.

“Làm người phụ nữ của tôi!” Anh vẫn là kiên trì nói.

Giản Tiểu Bạch nhìn chăm chăm vào mắt anh ta, đồng tử thâm trầm mà sáng ngời nhìn không thấy bất kỳ sự lừa dối nào, anh ta thật sự nghiêm túc. Không dùng đầu óc thốt ra: “Lấy trái tim ra trao đổi!”

“Được! Coi như xong!” Mạc Tử Bắc vẫn vui vẻ.

“Lấy trái tim ra trao đổi chính là muốn hai người trước tiên là nam nữ yêu nhau rồi sau đó sẽ tiến đến kết hôn chứ không phải là chỉ chơi cho vui.” Giản Tiểu Bạch nhắc nhở, cũng muốn lấy cái này đến dọa anh ta rút lui.

“Có thể!” Anh ta ngay cả mí mắt cũng chưa nháy một chút đã đồng ý, anh ta nhất định là điên rồi.

Điên rồi sao? Đàn ông không phải đều ngại kết hôn sao? Anh ta là biến dị hay làm sao vậy? “Anh cần gì phải vì một thân cây mà vứt bỏ cả một cánh rừng?”

Giản Tiểu Bạch vẫn thử thuyết phục anh ta đừng cùng mình chơi trò này, không ngờ Mạc Tử Bắc vẫn rất kiên định nói với cô: “Tôi vốn không thích rùng rậm, tôi thà rằng cả đời trông giữ một thân cây! Nam tử hán đại trượng phu nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy!”

Kỳ thật phụ nữ với anh mà nói chỉ là quần áo, đối với phụ nữ tự động đưa đến cửa, anh sẽ không từ chối nhưng cũng tuyệt đối sẽ không mang theo bất cứ tình cảm nào tất cả cũng chỉ là hứng thú với chuyện đó mà thôi. Muốn chơi trò dùng trái tim thổ lộ tình cảm anh cũng nguyện ý chơi với cô. Nhưng anh không thể cam đoan chỉ đem trái tim ột mình cô! Ha ha trước tiên cứ ăn con mèo nhỏ non nớt này đã rồi nói sau! Anh không muốn làm người đạo đức cao thượng bởi vì quá mệt mỏi!

Ách!

“Anh muốn theo đuổi tôi, tôi chỉ có thể chắc chắn tôi không phải là kiểu con gái mà anh muốn đùa, tôi không phải cái loại chỉ thích tìm tình yêu chớp nhoáng!”

Ngại ngần mà kiên định nói ra ý tứ của mình Giản Tiểu Bạch chờ đợi anh ta trả lời.

Mạc Tử Bắc cười khê? A! Tâm địa thuần khiết của cô làm anh muốn trêu chọc cô gấp đôi: “Vậy chúng ta làm thêm nhiều đêm tình đi!”

Anh ta nói một chút cũng không kín đáo, Giản Tiểu Bạch khuôn mặt nhỏ nhắn lại nóng rực. Bọn họ rốt cuộc nhất kiến chung tình sao? Ha ha không! Là nhị kiến chung tình!

Lần đầu tiên là oan gia lần thứ hai thành đôi.

Đến nước này Giản Tiểu Bạch liền bán đứng chính mình. Khi cô phục hồi tinh thần lại mới nhớ tới thể mà lại quên điều kiện trọng yếu muốn anh ta lấy tiền đến đổi.

Lâm Hiểu Tình nói bất kể người nào có thể đi đến câu lạc bộ bơi lội đều là người có tiền, xem xe Mạc Tử Bắc liền hiểu được anh ta nhất định là kẻ có tiền.

“Ừ!” Mùa xuân cũng đến rồi!” Giản Tiểu Bạch khoe miệng cũng nhếch lên theo.

Quyển luyện buông bàn tay nhỏ bé của cô, Mạc Tử Bắc mặt mày mỉm cười cất giọng hào hứng: “Đưa em đi ăn món ăn Nhật Bản coi như là lời xin lỗi của tôi!”

23. Chương 23

Ách! Giản Tiểu Bạch vẫn còn hơi ngượng ngùng với điểm đến đầu tiên này.

“Ồ, đúng là tôi cũng muốn đổi kính sát trùng!”

Đại mỹ nữ – Lâm Hữu Tình đã ra lệnh cô nào dám không làm theo, cô còn không muốn mất đi số tiền cô nàng sẽ quỵên góp cho cô nhi viện, bọn nhỏ ở đây đang chờ cô đem số tiền này về.

“Bây giờ thế này, chúng ta đi chọn kính sát trùng trước sau đó sẽ đi ăn”. Cứ nhìn thấy đôi mắt kính to dùng khiến người khác nhức đầu ấy là anh lại thấy nó đúng là nên đổi. Che đi hơn nữa cái mặt, mọi tình hoa trên gương mặt cô đều bị đôi kính che lấp hết.

Gương mặt Giản Tiểu Bạch mếu máo tỏ vẻ không đồng ý. “Nhưng mà cái kính này thật sự còn rất tốt mà, bỏ đi cũng thật uổng phí.”

Mạc Tử Bắc ngây ngốc nhìn cô. Cô gái này hoàn toàn không giống những cô gái ham muốn hư vinh. Năm nay ai còn đeo loại kính này nữa cơ chứ, thật biết cách chà đạp khuôn mặt xinh đẹp của chính mình mà.

“Em cũng thật biết cách tiết kiệm đó chứ”. Mạc Tử Bắc dở khóc dở cười, thật không biết nói gì với cô cho đúng nữa.

Kính mắt đã sử dụng mười năm trước đây của Viện trưởng mà cô còn lưu luyến không muốn vứt đi. Cũng bởi vì bọn nhỏ, tiết kiệm dù chỉ một phần tiền cũng có thể làm cho bữa ăn của bọn chúng tốt hơn. Vì bọn trẻ, tiết kiệm thêm một chút cũng chẳng xấu mặt ai. Giản Tiểu Bạch yêu nhất là viện trưởng. Với cô, viện trưởng chính là người phụ nữ, người mẹ có tình yêu cao thượng nhất thế giới.

“Em lớn lên ở cô nhi viện?”

“Vâng. Tôi từ nhỏ đã ở đó, viện trưởng nói khi còn rất bé tôi được đưa đến đây, lúc ấy tôi được quần trong chăn nhỏ kèm theo phong thư nói tên tôi là Tiểu Bạch. Tôi chưa bao giờ biết bố mẹ mình là ai.”

“Ách! Thực xin lỗi”. Mạc Tử Bắc cảm thấy có lỗi khi làm cô nhớ lại chuyện thương tâm.

“Anh không cần phải nói xin lỗi đâu, tôi rất vui khi mình lớn lên ở cô nhi viện. Tuy rằng tôi bị vứt bỏ từ nhỏ thế nhưng tôi vẫn có thể ngẩng cao đầu với mọi người và tôi tự hào về điều đó.”

Mạc Tử Bắc trầm mặc, trong lòng anh cảm thấy dao động bởi sự ôn nhu của cô, anh không biết anh muốn biến cô thành người phụ nữ của mình cuối cùng là đúng hay sai. Bởi vì căn bản anh không nghĩ tới việc sẽ cùng cô trải qua tình yêu nam nữ. Dem cô ăn sạch sẽ, đó mới chính là suy nghĩ thật của anh.

Nhớ tới lời của người bạn tốt Doãn Đăng Nhân nói “muốn chiếm giữ người phụ nữ bên cạnh mình thì không thể dùng sức mà phải dùng tâm.” Nếu nói theo kế sách của Doãn Đăng Nhân thì anh đã quá khinh địch. Như vậy khi bắt được con cừu nhỏ thì cô cũng không biết được anh chính là sói đội lột cừu. Lương tâm anh có chút cảm giác tội lỗi khi nghĩ đến việc này.

Anh lại nhớ tới câu nói của cao thủ tình trường Doãn Đăng Nhân “nếu có thể làm ột cô gái có cảm giác mình là công chúa thì cô ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời mình”. Lắc lắc đầu, anh quyết định không nghĩ nữa, khởi động xe chở cô đi chọn kính phù hợp ở trung tâm thành phố.

Dọc đường đi, Giản Tiểu Bạch rất ít nói, cô nhìn không được luôn lên nhìn và đánh giá anh. Gương mặt anh tuần tú với từng đường nét góc cạnh của một người đàn ông, đôi lúc cô muốn hỏi một vài vấn đề nhưng khi nhìn thấy gương mặt nghiêm nghị có chút kiêu hãnh của anh, thỉnh thoảng lại hiện lên ánh mắt sắt bén, khiến người khác có cảm giác khó gần lại có điểm lạnh lùng thì cô lại không biết bắt đầu như thế nào.

Đồng ý làm người phụ nữ của anh mới có một ngày thôi mà cô cảm giác như đang nằm mơ, có gì đó không đúng. Cô không phải con gái dễ dàng rung động trước những người đàn ông được cho là cực phẩm như anh, đặc biệt ở anh lại thiếu những lời nói chân thành, ngọt ngào. Thế nhưng cô nào biết anh không phải là người nhiệt tình thích xã giao, với anh mọi chuyện đều có mục đích của nó.

Đáng giận chính là ngoại trừ vẻ bề ngoài ra có lẽ người đàn ông này cũng không hoàn hảo như cô tưởng tượng. Chẳng phải đàn ông trên thế giới này được chia làm hai loại là háo sắc và vô cùng háo sắc hay sao?

Hoặc là không phải, giống như Mai Thiếu Khanh – loại thứ ba mà Lâm Hữu Tình hay nói, định nghĩa ngắn gọn thì anh ta là gay, có cho tiền cô cũng không tin sư huynh Thiếu Khanh là gay, chỉ cảm thấy sư huynh tuy là người không hay nói ra những lời tốt đẹp nhưng đáy lòng lại vô cùng tốt, một người đàn ông hồ hững, không tranh đoạt với đời. Kiếp trước sư huynh nhất định là cao tăng đắc đạo hiểu rõ sự đời nên kiếp này mới có thể khó hiểu như vậy.

Hai người theo đuổi hai suy nghĩ khác nhau, vô tình phát hiện ánh mắt cô nãy giờ nhìn chằm chằm mặt anh. Khóe miệng anh gợi lên một chút ý cười, như có như không, giống như chỉ lơ đãng nhếch mép lên hỏi: “Cậu con trai ngày hôm qua là gì của cô?”

Kỳ thật anh muốn hỏi người con trai đó có phải thầm yêu cô hay không, tuy rằng thoát nhìn cậu ta rất lạnh lùng nhưng anh vẫn nhìn ra được cậu ta đối với Tiểu Bạch vô cùng quan tâm và trân trọng.

Nhớ tới Mai Thiếu Khanh, Mạc Tử Bắc không có tí cảm tình nào, đôi mắt anh không khỏi nảy lửa. Một chàng trai mới lớn mà có thể làm cho công sức bỏ ra trong bao nhiêu năm của anh không thu được kết quả, thật sự làm cho anh phải tức giận mà.

Trong nháy mắt Giản Tiểu Bạch như ngây ngốc, đối mặt với hiện tại cô mới ý thức được người anh đang nói đến là Thiếu Khanh. “Anh hỏi anh Thiếu Khanh sao?”

Nghe cô nhắc Thiếu Khanh, còn gọi là anh thân mật như vậy, trong lòng Mạc Tử Bắc vô tình dâng lên ngọn lửa nhỏ, khóe miệng bất giác tắt hẳn nụ cười hiểm hoi.

“Ừ. Tôi thấy quan hệ hai người không giống bình thường”. Anh không hề biết rằng câu hỏi của anh nói ra lại mang theo một chút ghen tuông.

“À! Tôi cùng anh Thiếu Khanh biết nhau từ nhỏ, đối xử với nhau rất tốt”. Khóe miệng cô bất giác mỉm cười, nhìn ra đang rất vui vẻ. “Tôi nói cho anh biết chuyện này, khi anh Thiếu Khanh vừa mới tới không chịu nói lời nào nên ai cũng không để ý đến anh ấy, anh ấy không ăn cơm cũng không ngủ. Các bạn khác cũng không cùng tôi khuyên bảo anh ấy, tôi bắt đầu rủ anh ấy cùng ăn cơm, còn đem cây táo của tôi cho anh ấy. Vì vậy về sau anh ấy mới bắt đầu đối xử tốt với tôi.”

24. Chương 24

Cô gái ngốc nghếch này lại nở nụ cười tươi rói như vậy, hoàn toàn đắm mình vào kỷ niệm thời thơ ấu của cô và Mai Thiếu Khanh.

Điều này khiến anh rất tức giận và tức giận hơn nữa là anh lại không thể kiềm chế mà bày tỏ tâm trạng khó chịu này!

Xe chạy thong thả trên đường, bầu không khí có phần ngột ngạt. Mạc Tử Bắc không trả lời cô, vẫn còn tức giận vì không khống chế được cảm xúc của mình.

Hiển nhiên Giản Tiểu Bạch chậm hiểu không nhìn ra còn tiếp tục nói: “Tuy anh Thiếu Khanh không thích quan tâm đến việc này việc nọ nhưng anh ấy lại là sinh viên hàng đầu của Khoa Y đại học T, à đôi tay dẻo dai của anh ấy rất thích hợp với việc giải phẫu. Tương lai anh ấy nhất định sẽ trở thành một bác sĩ phẫu thuật hàng đầu. Nếu sau này có bị ngã hoặc bị va đập, nhớ tìm anh ấy chữa cho nhé, không để lại sẹo đâu. Tôi từng được anh ấy cho xem một chú thỏ con đã làm phẫu thuật mà một chút sẹo cũng không có. Thật đúng là bàn tay kỳ diệu!”

Cô nhóc này lại còn mong anh bị ngã với cả bị va đập nữa chứ, Mạc Tử Bắc không thể không hoài nghi sức hấp dẫn của bản thân. Lặng lẽ lẩm bẩm rằng thực sự anh đang tự tìm lấy rắc rối. Khóe miệng hiện lên vẻ cười khổ. Hôm nay bận như vậy anh còn đặc biệt cố ý dành thời gian tới xin lỗi cô gái nhỏ này, nào ngờ cô lại mong anh bị ngã với bị va đập.

“Nhớ chưa?” Giản Tiểu Bạch không quên dặn lại lần nữa.

Cuối cùng cũng chọc giận Mạc Tử Bắc, anh không nhịn được nữa, rất uất ức mà cắn nhằn: “Bộ em không thể mong cho tôi gặp chuyện tốt một tý được à?”

Lúc này Giản Tiểu Bạch mới ý thức được những gì mình nói: “Hi hi, xin lỗi nha! Tôi nói là ngộ nhỡ. Tuy thoát nhìn anh là người khó tiếp cận, nhưng vẫn là một người tốt. Người tốt sẽ được báo đáp!”

Anh đã cứu cô, coi như là một người tốt đi, mặc dù là đại sa trư. (Sa trư chỉ loại đàn ông con trai mang tư tưởng gia trưởng, cậy là nam mà lên mặt, xem thường bắt nạt phái nữ)

Nghe cô khen mình, ngay lập tức sắc mặt của Mạc Tử Bắc từ bực mình chuyển sang nghi hoặc, quay sang nhìn cô. Đầu Giản Tiểu Bạch hơi nghiêng, tựa vào ghế ngồi. Tóc mái trên trán xõa xuống, những lọn tóc xoăn vốn cuốn lại, thả ở trước ngực lộ vẻ một chút lười biếng. Hai gò má đỏ hồng, chính khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sức sống và mỉa mai này khiến tâm trạng của Mạc Tử Bắc vô cùng rối loạn! Nhìn thấp xuống dưới, trời ạ, trước ngực váy lụa trắng của cô khoét sâu, đặc biệt lúc ngồi xuống sẽ bị hở, vừa vặn có thể thấy nội y bên trong của cô và khe giữa đầy đặn mê người.

Anh cảm thấy đầu mình bắt đầu nóng lên, dường như máu đã lập tức vọt lên đỉnh đầu, suýt nữa chảy máu mũi. Áo trong màu hồng nhạt, vừa nhìn thì biết là một cô bé.

Nhưng bộ ngực của cô tuyệt không nhỏ hơn size L của Âu Mỹ, có lẽ nhìn thì hơi bé như vậy nhưng chắc cũng phải lớn hơn size S! Lúc trước anh ta sờ mà đến bây giờ cảm giác trong tim vẫn rất chấn động.

Chỉ mới nhớ lại thể thôi mà máu toàn thân đã dồn lên đầu, hoàn toàn bị bộ ngực to của Giản Tiểu Bạch hấp dẫn. Làm sao anh còn có tâm tình mà lái xe, ngay cả lệch tay lái cũng không biết.

Trong lúc vô ý, Giản Tiểu Bạch nhìn qua kính chắn gió mới phát hiện xe đang đi lệch hướng, chỉ vài mét nữa thôi sẽ đâm vào biển quảng cáo bên đường, liền tái mặt la lên: “Xe xe!”

Mạc Tử Bắc cuống quýt chuyển hướng rồi đạp mạnh phanh, chiếc xe rít lên một tiếng rồi dừng phắt lại. Nguy hiểm thật, suýt nữa thì đâm phải.

Tay Giản Tiểu Bạch xoa ngực, sợ tới mức gay gắt hỏi anh: “Làm tôi sợ muốn chết. Rốt cuộc anh có biết lái xe không vậy? Suýt nữa là bị anh tông cho bay ra ngoài rồi!”

Mạc Tử Bắc cũng ra mồ hôi lạnh, may mà lúc này không có xe đi ngược chiều, không thì cả hai bây giờ đã có thể đi gặp thượng đế rồi. Hôm nay đúng là quái quỷ, gặp phải Giản Tiểu Bạch là anh lại chẳng thể là mình. Vốn anh không thích cười đùa, nhưng cứ thấy cô thì lại không thể nào nhịn cười. Vốn xem công việc như tính mạng thể mà đang bận tới mất tối mũi như hôm nay lại hạ mình đến xin lỗi cô.

“Này, Mạc Tử Bắc! Cuối cùng anh có biết lái xe không hả?” Giản Tiểu Bạch lại hỏi.

Mạc Tử Bắc sững sốt, sau đó nói: “Cô mà còn ồn ào nữa thì thật sự tôi sẽ không lái được.”

Nghe vậy Giản Tiểu Bạch im miệng ngay. Ngậm chặt miệng! Bảo toàn sinh mệnh quan trọng hơn!

Mạc Tử Bắc điều chỉnh tốt cảm xúc của bản thân rồi khởi động xe một lần nữa. Lần này anh thề sẽ tuyệt đối hết sức chuyên chú lái xe, tuyệt đối không nhìn cô. Trên người cô có ma lực khiến anh chỉ nhìn thôi là xiêu hồn lạc phách rồi.

Sau khi tới nơi, Mạc Tử Bắc xuống xe, lịch sự đi tới mở cửa giúp Giản Tiểu Bạch. Được đối xử thế này, Giản Tiểu Bạch còn đang bị sốc có chút thụ sủng nhược kinh.

Mạc Tử Bắc chìa bàn tay to ra, tay anh ta rất đẹp và gọn gàng, không biết còn tưởng đây là tay của một nghệ sĩ đàn piano.

Giản Tiểu Bạch lắc đầu, cô không muốn bị anh ta nắm tay. Bọn họ mới quen biết chỉ mới quen biết thôi mà, cho dù bầu không khí của họ nửa giờ trước có chút tốt đẹp thì cũng không đủ để bọn họ nắm tay.

Mạc Tử Bắc vẫn như trước không hề cảm thấy xấu hổ, vẫn duỗi tay chờ cô đưa bàn tay nhỏ bé vào. Hai người cứ giằng co như vậy, một người trong xe một người ngoài xe, cuối cùng Giản Tiểu Bạch thỏa hiệp, vươn tay nhỏ bé đặt trong tay anh, lập tức cũng bị bàn tay to khỏe mạnh của anh nắm lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngưng ngừng, cúi đầu để anh dắt vào cửa hàng bán kính.

Cô bán hàng nhìn Mạc Tử Bắc, kinh ngạc đến nín thở. Soái ca ở đâu thì tầm mắt của nhóm mê trai lập tức dồn về đây. Giản Tiểu Bạch cũng đã quen với chuyện này rồi, lần nào đi với Mai Thiếu Khanh trên phố mà chẳng như vậy, đám mê trai đó cứ chăm chăm nhìn anh ấy còn cô thì lại tự nhiên trở thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của các cô ấy. Ai trong bọn họ đều hận không thể dùng ánh mắt mà giết chết cô. Hiện giờ đi cùng Mạc Tử Bắc cũng được đãi ngộ như thế, có thể còn nghiêm trọng hơn nữa, trên người anh ta có sức hấp dẫn và khí phách của một người đàn ông thành đạt.

“Tiên sinh, ngài có cần gì ạ?” Một cô bán hàng tiến đến, bộ dạng bắt chuyện rất ton hót.

Chuyện gì đây! Cô mới là người muốn thử kính chứ không phải là vị tiên sinh này đâu.

“Làm phiền chọn cho cô gái này một bộ kính sát trùng tốt nhất, đắt nhất.” Mạc Tử Bắc rất khách khí nói với người bán hàng.

Nhưng Giản Tiểu Bạch vội vàng cự tuyệt: “Ấy đừng, lấy loại bình thường ấy!”

25. Chương 25

Giản Tiểu Bạch nắm chặt ví mình cân nhắc, tuy tiền lương tháng này vẫn chưa dùng bao nhiêu nhưng sau khi nhập học thì làm thế nào? Còn phải đóng tiền thuê nhà nữa, đến lúc đó chỉ e là lại nghèo rớt mồng tơi mất thôi.

Mạc Tử Bắc không để ý tới lời cô nói, nở một nụ cười quý nhất khiến cô bán hàng mê mẩn cả người.

Giản Tiểu Bạch giẫy khởi bàn tay to của anh ta: “Không cần đâu, tôi sẽ chọn loại bình thường.”

Cô không muốn nói rằng mình không có tiền, cô cũng có một chút tự cao, không muốn bị người ta biết. Mà chính xác là không muốn bị nhóm mê trai đó cười nhạo mà thôi!

Mạc Tử Bắc hiểu ý, rút ví tiền từ trong quần, lấy thẻ đặt lên trên quầy: “Cô gái, phải là loại tốt nhất!”

Anh không nhìn Giản Tiểu Bạch mà chỉ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Nhưng động tác rất nhỏ này lại khiến Giản Tiểu Bạch có chút cảm động trong lòng.

Thì ra anh ta cũng biết quan tâm như vậy.

“Thôi, thôi để tôi.” Giản Tiểu Bạch không hề muốn bảo anh ta trả tiền giúp mình. Tuy cô rất muốn câu được ông chồng giàu có nhưng đó là vì cô nhi viện, còn bản thân cô chẳng muốn được thơm lây.

“Nghe lời! Ngoan!” Mạc Tử Bắc quay lại, nhướn miệng cười với cô. Nhất thời Giản Tiểu Bạch cảm thấy chóng mặt, đầu óc của u u không biết gì cả.

Chỉ ngoan ngoãn nghe theo hướng dẫn của cô bán hàng đi đến thử kính áp tròng, thấy rõ khuôn mặt tuấn tú của Mạc Tử Bắc mới tỉnh táo lại một chút.

Dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người vẫn như trước nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô rời khỏi cửa hàng kính.

Đeo kính áp tròng, Giản Tiểu Bạch có phần chưa thích ứng được. Mày liễu nhíu lại. Tóc dài uốn lượn sóng tự nhiên rất hợp với khuôn mặt rạng rỡ hoàn hảo, hơn nữa vóc dáng cũng cân xứng, khiến ánh mắt của Mạc Tử Bắc cứ dán lên đó, không muốn tách ra. Con cừu nhỏ mạnh mẽ này nhất định anh phải ăn trước, bằng không chắc sẽ hối hận cả đời mất! Đáy lòng vang lên một tiếng khẳng định là anh cần phải săn được cô, khiến cô tình nguyện tự dâng đến miệng mình.

Doãn Đăng Nhân nói loại trò chơi này có thách thức rất lớn nhưng một khi thành công thì cảm giác thỏa mãn sẽ rất lớn. Đàn ông có thằng nào chả muốn săn được thật nhiều em xinh đẹp làm minh chứng cho sức quyến rũ của mình cơ chứ. Mặc dù anh không hoàn toàn đồng ý nhưng đối với con cừu nhỏ, anh cũng muốn thử xem sao.

Khuôn mặt trắng trẻo nổi bật dưới ánh nắng chiều, sóng mắt đẹp dễ lưu chuyển, đôi môi tươi đẹp ướm át khiến Mạc Tử Bắc không nhịn được, muốn vuốt ve một lần nữa. Một chỗ nào đó trên người đang khát khao bỏng cháy, cơ thể hôm qua không được an ủi hôm nay lại càng thêm khát vọng.

Thở ra một hơi thật dài, Mạc Tử Bắc cố hết sức không để nhìn cô.

Tiếp tục nhìn nữa anh không dám bảo đảm có ở trên đường cái mà hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô hay không.

“Mạc tiên sinh, tôi muốn trả tiền kính mắt lại cho anh.” Giản Tiểu Bạch vẫn còn bị ám ảnh chuyện anh ta đã thanh toán thay cô. Nói xong lấy ví mình ra, Mạc Tử Bắc tiến tới che bàn tay nhỏ bé của cô đang muốn lấy ví ra, bất đắc dĩ lắc đầu: “Gọi tôi là Bắc. Không được nói chuyện tiền nong với tôi.”

Miệng Giản Tiểu Bạch ú ớ, bỏ tay xuống, mặt nhìn về một bên, ngượng ngùng nói: “Không gọi được!”

“Thử gọi một lần đi!” Anh ta nói.

“Không!” Giản Tiểu Bạch há mồm cự tuyệt.

Con ngươi của Mạc Tử Bắc sáng lên rồi đột ngột nặng nề, trong ánh mắt tựa như đang có một ngọn lửa đang cháy rừng rực, trên khóe miệng lại xuất hiện một tròng cười xấu xa: “Tôi có thể hiểu em từ chối là vì muốn tôi hôn em không?”

Nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn của Giản Tiểu Bạch đỏ bừng, thoát ra khỏi tay anh ta, luống cuống chạy lên xe. Đóng cửa, đưa hai tay vỗ mặt chỉ để lộ ra khe hở, thoát thấy dáng người cao ngất của Mạc Tử Bắc ngoài cửa sổ xe mà mặt lại đỏ lựng hơn.

Người đàn ông này lúc không nổi giận thì khá dịu dàng. Thật tệ.

Nhớ tới việc bọn họ từng tiếp xúc thân mật thì trong lòng run rẩy một hồi. Nếu Lâm Hiểu Tình mà biết chuyện này chắc sẽ cười cô chết mất thôi. Hôm qua cô còn thề đời này cho dù có trắng tay cũng không đi tìm soái ca, vậy mà bây giờ chính cô lại nuốt lời. Không ai cầm dao ép cô phải làm người phụ nữ của anh ta, mà là tự cô gật đầu. Trời ạ! Làm người phụ nữ của anh ta, những lời này thật là...!

Bước vào xe nhìn thấy cô đang ôm khuôn mặt nhỏ nhắn thì không nén nổi phát ra một trận cười ha hả.

Bé cưng này lại xấu hổ rồi! Cô nói đúng, tại sao người từng trải vô số như anh lại không nhìn ra truc trắc của cô? Hôm nọ chính cô đã tuyên bố một phen sơ nữ kia làm cho lòng dạ anh ta được một trận sung sướng sau khi trở về.

Thật sự cô nói cũng đúng, anh chưa từng gặp được sơ nữ, cho nên anh quyết định nếu cô là sơ nữ thì anh phải trở thành người đàn ông đầu tiên của cô.

Đáng tiếc hôm nọ tên tiểu quỷ Mai Thiệu Khanh kia lại xuất hiện giữa chừng tàn phá phong cảnh, làm cơ thể anh kêu gào không có chỗ phát tiết, lúc này đây anh không phải nóng nảy như vậy. Phải từ từ mà chơi đùa khiến cô từng bước một sa vào trong cái bẫy anh đã giăng sẵn, sau đó sẽ đem cô ăn sạch!

26. Chương 26

Sau khi dẫn Giản Tiểu Bạch đi ăn ở nhà hàng Nhật Bản, Mạc Tử Bắc cũng không yêu cầu làm thêm một bước nữa mà chỉ đơn giản đưa cô trở về. Đứng dưới nhà, anh nhìn theo cô đi lên, rất lịch sự chào tạm biệt, Giản Tiểu Bạch thẹn thùng, chạy như bay lên lầu.

Mạc Tử Bắc nhìn dáng cô biến mất ở góc cầu thang, rồi vào xe, quay đầu rời đi. Đêm nay, anh đã có chương trình khác. Tên tiểu tử Doãn Đăng Nhân vừa trở về từ Nhật Bản, đã tìm được mấy em người mẫu xinh đẹp không mấy tiếng tăm gọi anh cùng đi giết thời gian.

Trong xe, Mạc Tử Bắc nhếch miệng gọi lên một nụ cười đều, tình yêu? Cho tới bây giờ đã không còn lực hấp dẫn với anh, chẳng lẽ đúng như Doãn Đăng Nhân đã nói chỉ có phụ nữ mới cần cái gọi là tình yêu? Đàn ông cần tình yêu đều không bản lĩnh, còn đàn ông có bản lĩnh tuyệt đối không cần tình yêu. Chỉ cần không thiếu phụ nữ, ánh nắng mặt trời trên thế giới này cứ mãi mãi sáng rực. Anh cũng có cảm tưởng như vậy, nhưng hiện tại lúc nghĩ đến những lời này, trong đầu anh lại hiện lên khuôn mặt đáng yêu của Giản Tiểu Bạch.

Hơi lắc đầu, phóng xe đi nhanh như tên bắn.

Giản Tiểu Bạch mở cửa nhà trọ của mình, trên mặt nóng rát, cô có bạn trai rồi ư? Mạc Tử Bắc có được tính là vậy không? Đang lúc nghĩ ngợi thì đột nhiên có tiếng đập cửa “cộc cộc”, thở dài một hơi, chỉnh đốn lại cảm xúc rồi ra mở cửa.

Khuôn mặt tuần tú, điềm tĩnh của Mai Thiệu Khanh hiện ra trước mặt Giản Tiểu Bạch, “Ồ! Anh Thiệu Khanh, anh không đi làm hả?”

Đi vào cửa, Mai Thiệu Khanh quan sát thật kỹ rồi liếc cô một cái, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ. “Anh thấy người hôm qua đưa em về.”

Anh chỉ là kể lại sự thật, không có ý muốn hỏi.

“À, vâng. Anh ta tới xin lỗi em, tất cả đều là hiểu lầm.” Không nhận được mà bào chữa thay cho Mạc Tử Bắc.

Trên mặt Mai Thiếu Khanh không nhìn ra cảm xúc gì, nhưng ánh mắt sáng ngời lại hiện lên một chút xám xịt, chưa kịp phát hiện đã biến mất.

“Em đổi kính áp tròng.” Cậu nói vẫn hờ hững như trước, nhưng ánh mắt lại bỗng trở nên tối sầm. Anh vẫn biết Giản Tiểu Bạch là một cô gái đẹp, nhưng bây giờ cô ấy đã không còn là cây tường vi kiêu diễm ẩn mình ở trong góc nhà, mà đã trở thành một đóa hồng ai gặp cũng phải ngắm nhìn.

“Vâng. Đẹp không ạ?”

“Đẹp.”

“Ha ha, đúng là đồ đắt tiền.” Giản Tiểu Bạch vốn định nói kính áp tròng này là do Mạc Tử Bắc tặng, nhưng chưa kịp nói thì anh đã nói trước: “Anh lên đây.”

Anh xoay người muốn đi, bị Giản Tiểu Bạch gọi lại.

“Anh Thiếu Khanh, hôm nay anh không đi làm sao?”

“Nghỉ!”

“À!”

Không tiếng đáp lại, bầu không khí thực cứng ngắt.

“Cho anh mượn con thỏ của em nuôi vài ngày đi!” Anh mở miệng, giọng nói không nghe ra cảm xúc gì.

“Ồ! Được ạ, anh cầm đi.” Giản Tiểu Bạch đến ban công mang theo cái lồng sắt nhỏ, bên trong là một chú thỏ con lông tơ trắng tinh, rất đáng yêu!

Mai Thiếu Khanh nhận lấy, cười lạnh nhạt rồi xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng anh có vẻ gì đó mất mát, Giản Tiểu Bạch nhún vai, anh Thiếu Khanh như vậy, cô đã quen rồi. Nhưng cô biết, với người khác, Mai Thiếu Khanh là người yêu chứ như vàng (rất kiệm lời).

Vào phòng tắm tắm rửa, hôm nay trời nóng quá, phải gột cho hết mệt mỗi hôm nay, ngủ một giấc sâu, ngày mai chủ tịch Ôn quay lại còn có đủ tinh thần mà ứng phó. Cô làm ở tầng 26 là khu vực của chủ tịch Ôn, nghe thư ký Dương nói đó là một ông già rất nghiêm khắc, cô cũng không muốn ngày đầu thấy ông đã bị cạo trọc.

Mạc Tử Bắc nhận được điện thoại của Doãn Đăng Nhân, nói đang ở quán bar chờ anh. Lập tức đi tới, vừa vào cửa thì thấy ở trong một góc phòng tối tăm, trái phải Doãn Đăng Nhân ôm bốn người đẹp, cười đến vô cùng tà mị.

Mạc Tử Bắc đi tới, còn chưa tới nơi đã bị Doãn Đăng Nhân phát hiện, “Này! Mạc, đã lâu không gặp!”

“Đúng vậy! Đã lâu không gặp!”

Mạc Tử Bắc trầm nghĩ, tuy không gặp nhưng thường xuyên gọi điện thoại đường dài, kinh nghiệm tán gái của anh ta có gì mà anh ko biết!

Doãn Đăng Nhân là bạn thân thời đại học của anh! Một tay ăn chơi lêu lổng, nhưng cũng khó trách, tuổi còn trẻ đã là người thừa kế của nhà họ Duẩn, đường đời rộng mở, ai bảo anh ta là con trai độc nhất của nhà họ Duẩn chứ.

Doãn Đăng Nhân là một người đàn ông tuyệt mỹ, vẻ đẹp của anh ta có chút nữ tính. Một người đàn ông khiến người khác cảm thấy xinh đẹp, mà cái xinh đẹp ấy lại khiến người ta cứng lưỡi, thì không biết là may mắn hay bất hạnh!

Các người đẹp thấy có soái ca đến thì một trong số đó nũng nịu kêu to: “Ồi! Nhân, soái ca này chính là Mạc tiên sinh mà anh vẫn nhớ mãi không quên đó hả?”

Doãn Đăng Nhân nắm lấy cằm người vừa nói, ấn một nụ hôn lên cái mặt bự phần đó. “Đúng rồi, cục cưng Tây Tây à, em thông minh thật đó. Nhanh đi mời anh Mạc uống một chén đi!”

Tây Tây nghe lời đứng dậy, cô gái này dáng người cao khoảng mét bảy, đi giày cao gót vào thì còn cao hơn cả Mạc Tử Bắc. Phụ nữ mà cao quá lúc ôm sẽ không có cảm giác con chim nhỏ nép vào người, thấp một chút có khi lại tốt hơn. Nghĩ đến đây thì dáng người đáng yêu của Giản Tiểu Bạch lại hiện lên trong đầu anh. Quái lạ, anh lại nghĩ đến Giản Tiểu Bạch, cô gái đó dáng người cao cũng chỉ có mét sáu.

Nhận ly rượu ngon mà Tây Tây đưa tới, Mạc Tử Bắc tức giận uống một hơi cạn sạch.

Ngón tay ngọc ngà, trắng tinh, sơn màu đỏ chói kia của Tây Tây đã lặng lẽ ở trên lồng ngực rộng lớn của Mạc Tử Bắc lúc nào không hay, cảm nhận nhịp tim trầm ổn của anh ta.

Rất dũng cảm!

Nếu như trước đây, nhất định anh sẽ rất hưng phấn, nhưng hôm nay lại cảm thấy buồn tẻ vô vị.

27. Chương 27

“Mạc! Sao thế, gặp chuyện gì không vui à?” Khuôn mặt tuần tú cười đến mê chết người của Doãn Đăng Nhân đột nhiên thấy xuất hiện ra ở trước mặt anh, Mạc Tử Bắc lại càng hoảng sợ.

Không dấu vết đầy bàn tay thon dài như ngọc ra, nhưng Tây Tây lại lập tức xán vào, cơ thể mềm mại không xương cực kỳ giống một con yêu tinh rắn, bò lên người của Mạc Tử Bắc, không chịu xuống. Mạc Tử Bắc cứ mặc cho ả xán vào. Doãn Đăng Nhân xấu xa đi đến trước vuốt ve gương mặt của Tây Tây, sau đó đi qua bên cạnh không có ý tốt cười nói: “Mạc! Tây Tây đúng là ngưỡng mộ cậu từ rất lâu rồi đấy!”

“Ngưỡng mộ mình?” Mạc Tử Bắc nhìn khuôn mặt trát cả lớp phấn dày của Tây Tây, nhìn thế nào cũng thấy khó chịu, bất giác lại nhớ tới khuôn mặt trắng tự nhiên của Giản Tiểu Bạch, đó mới là sắc đẹp trời cho. Còn mấy cô gái xinh tươi suốt ngày dưỡng da, lúc nào cũng phải bôi son trát phấn, chải chuốt trang điểm cho thật nhiều kia thật khiến người ta không thể không thấy nhạt nhẽo.

“Đúng vậy, là ngưỡng mộ đại danh của cậu đó! Còn giả vờ giả vịt, ai mà chẳng biết cậu là cậu hai của Ôn thị chứ!”

“Nhân!” Nghe thấy hai từ Ôn thị, sắc mặt Mạc Tử Bắc lập tức sụp xuống, trầm giọng ngăn không cho anh ta tiếp tục nói tiếp: “Đừng nhắc tới nữa, mình và chỗ đó không có quan hệ gì hết.”

“Sao thế? Cho dù ông Ôn có không tốt với cậu nhưng chẳng nhẽ ngay cả ba cậu cũng không chịu nhận?” Doãn Đăng Nhân vẫn không sợ chết hỏi.

“Ba không ra ba thì nhận để làm gì? Đừng quên mình họ Mạc, chứ không phải họ Ôn, cho nên tất cả đều không liên quan đến mình.”

Từ nhỏ anh đã không mang họ Ôn, mà lấy họ Mạc của mẹ, mọi thứ của ông Ôn kia đều không liên quan tới anh. Điều này ngay từ nhỏ anh đã khắc trong lòng, không phải hận, cũng không phải yêu. Cũng chẳng có chút tình cảm nào, chỉ đơn giản coi ông là người xa lạ. Mẹ chấp nhận ông Ôn thì đó là chuyện của bà, anh không xen vào, nhưng anh tuyệt đối không thừa nhận ông ấy.

Doãn Đăng Nhân lại nói cho anh một tin: “Ông ấy đã về nước!”

Tiếp tục cùng người đẹp bên cạnh trêu đùa, Mạc Tử Bắc nhìn bộ dạng đại thiếu gia ăn chơi lêu lổng của cậu ta mà không nhịn được lắc đầu. Tên quỷ này cứ thế quăng công ty lại cho anh, còn bản thân lại đi tìm hoan mua vui, lúc anh mệt chết mệt sống, cậu ta lại ở trong phòng của người đẹp ung dung, vui sướng. Điều này ít nhiều khiến trong lòng anh thấy có chút bất công. Nhưng đây cũng là quyền tự do của ông chủ, cho nên anh cũng muốn làm ông chủ.

“Mạc, người ta rất thích anh đó!” Tây Tây làm nũng giương mắt nhìn ánh mắt Mạc Tử Bắc.

Cô gái này đúng là lẳng lơ, trong lòng Mạc Tử Bắc dâng lên cảm giác khinh thường, nhưng trên mặt vẫn như trước, không nhìn ra biểu cảm gì.

Từng hơi thở như mùi hoa lan của Tây Tây phả vào cổ của Mạc Tử Bắc. Anh vẫn không có động tĩnh, nheo đôi mắt đẹp, sáng như đuốc lại, nói với Doãn Đăng Nhân: “Mình biết. Sáng nay đã gặp Ôn Hướng Đình.”

“Hả? Anh cả kia của cậu đúng là rất thú vị! Thời nào rồi mà còn chơi trò đàn ông thời xưa năm thê bảy thiếp, nghe nói có mấy người còn sinh con cho ông ta, đáng tiếc toàn sinh con gái. Hơn nữa hần vô dụng như vậy, bên ngoài còn đồn là ông Ôn có ý định sửa lại di chúc.”

“Tây Tây, các em qua bên kia trước đi, anh và anh Mạc phải trò chuyện một lát.” Doãn Đăng Nhân ra lệnh.

“Đừng!” Mạc Tử Bắc ngăn cản, “Ngày mai đến công ty rồi nói sau, mình phải đi rồi.”

“Vừa tới đã đi?” Doãn Đăng Nhân khó hiểu, sau đó lại hiểu ra mà cười to, “Có phải con cừu nhỏ đó rất khó giải quyết không?”

“Không có, yên tâm đi, đã thu phục được rồi!” Anh làm bộ dùng tay ra dấu OK.

Doãn Đăng Nhân cười tà mị, “Nói vậy là rất có hương vị rồi?”

“Không cần nói cũng biết!”

“Ngày mai cậu tiếp tục trấn giữ ở công ty, nếu ông già có hỏi thì nói mình còn chưa về. Báo cho cậu biết một tiếng, mình còn phải xin nghỉ thêm vài ngày, công ty giao lại cho cậu.” Lão đại Doãn Đăng Nhân lên tiếng.

“Dạ. Ông chủ, tôi sẽ cân nhắc. Năm nay ông chủ là lớn nhất.” Ý của Mạc Tử Bắc là làm người làm công thì không có quyền phản đối, nếu không phải anh cũng có năng lực đủ mạnh, thì làm gì có thời gian mà nghỉ ngơi.

Doãn Đăng Nhân này cả ngày ăn chơi trác táng, chỉ biết đi cửa gái, hoàn toàn mặc kệ chuyện công ty, còn nói sau khi tốt nghiệp sẽ để anh làm công ba năm, vậy mà hiện tại đã hơn năm năm, anh cũng đã hai mươi bảy tuổi, cũng đến lúc tự tạo địa vị xã hội. Bởi vì mấy năm nay anh phát hiện làm ông chủ thật sự là rất hạnh phúc, chỉ cần tìm được một người đắc lực lại có khả năng, thì sẽ không phải buồn phiền chuyện hoạt động của công ty.

Mạc Tử Bắc rất lịch sự né tránh tám móng vuốt của Tây Tây, gật đầu bỏ đi. Tây Tây nhõng nhẽo gọi một tiếng thật to: “Mạc, đừng đi mà!”

“Anh ra tiền Mạc, các em cứ vui trước đi!” Trên mặt Doãn Đăng Nhân lộ vẻ tươi cười chết người như cũ.

Hai anh chàng đẹp trai đáng người cao chừng một mét tám đi với nhau khiến bốn người đẹp thật sự si mê không thôi.

Sau khi ra khỏi quán bar, Mạc Tử Bắc nói với Doãn Đăng Nhân: “Nhân, cậu phải tiếp quản công ty, giao ước của chúng ta đã đến kỳ hạn, hiện tại đã tới lúc mình tự tạo địa vị xã hội rồi!”

“Đừng nha!” Doãn Đăng Nhân nghe anh phải đi, lập tức biểu hiện bộ dạng rất bi thương, trên khuôn mặt tuấn tú lộ nét mặt rất ủy khuất: “Mạc, đừng đi! Cậu đi rồi mình sẽ sống sao đây? Ở lại thêm một năm đi! Mình thề, một năm thôi, năm sau mình nhất định sẽ để cậu đi!”

28. Chương 28

Mạc Tử Bắc rất bất đắc dĩ nhún nhún vai, trên mặt không có một chút đồng cảm với bộ dạng của anh ta: “Nhân, đừng giả bộ đáng thương nữa! Mình còn không hiểu cậu sao, cho dù không nói đến năng lực vượt trội, nhưng mình không thể tiếp tục phí thời gian thêm nữa, cậu biết không. Cho cậu thời gian một tháng, chơi đùa vui vẻ đi, một tháng sau, bất luận cậu đồng ý hay không, mình vẫn phải rời khỏi công ty.”

Nói xong, Mạc Tử Bắc mỉm cười bước đi, ở đằng sau Doãn Đăng Nhân quàng quạc kêu to, không bận tâm đến hình tượng một chút nào: “Mạc, cậu có phải bạn thân mình không vậy, còn không cho người sống? A! Mạc, đừng đi! Trở về chúng ta thương lượng lại, tiền lương tăng gấp đôi, tiền thưởng tăng gấp đôi!”

Một tiếng cười sang sảng truyền đến, Mạc Tử Bắc đã đi rất xa.

Doãn Đăng Nhân đứng trước cửa quán bar ồn ào: “Mạc, thương lượng lần nữa đi mà!”

Mạc Tử Bắc chỉ mỉm môi cười, tiếp tục đi đến xe, thương lượng nữa thì thật sự anh sẽ chết già ở công ty của Doãn Đăng Nhân.

Trước mắt, ông Ôn có ý định sửa di chúc, anh đã sớm nghe được tin tức này từ chỗ Ôn Hướng Đình. Hôm qua anh tới Ôn thị là bởi vì Ôn Hướng Đình đến làm phiền mẹ anh. Trong mắt anh, người anh trai cùng cha khác mẹ kia chỉ là một kẻ cặn bã, vậy mà lại dám đe dọa mẹ anh, nếu anh thừa kế Ôn thị, nhất định hẳn sẽ liều mạng ngăn cản.

Anh đến nói cho hẳn biết, anh không cần Ôn thị, tất cả chẳng liên quan gì đến anh, nếu lại đến quấy rầy mẹ anh, anh sẽ không đảm bảo sẽ làm ra chuyện gì.

Bị ông già đá xuống, cũng là do hẳn tự gieo gió gặt bão, không đáng để thông cảm! Để một người đàn ông vô dụng làm tổng giám đốc của Ôn thị, thì làm sao có thể dẫn dắt Ôn thị đến huy hoàng?

Ông già chịu tìm người khác chứng tỏ ông ta cũng chưa già đến mức hồ đồ, nhưng anh tuyệt đối không phải là người ông ta có thể tìm tới.

Về thân thể của anh, đã trở thành bí mật mà ai cũng biết, nhưng anh cảm thấy mọi thứ đều không can hệ tới mình, lúc trước ông Ôn cũng chỉ là coi anh là một trong vô số những đứa con của ông ta mà thôi, anh cũng chưa từng xem mình là người do ông ta sinh ra. Anh cũng sẽ không thừa nhận ông ta là ba của mình.

Trở về chỗ ở của mình, một cảm xúc trống trải hiện lên trong lòng, bỗng chốc anh cảm thấy mệt mỏi chết đi được, không biết con cừu nhỏ có cái miệng ác độc kia đang làm gì, nghĩ tới cô, máu trong cơ thể anh lại không nhịn được mà sôi trào, anh bắt đầu thấy hối hận vì lúc này chưa hưởng thụ ân huệ người đẹp Doãn Đăng Nhân mang đến.

Vào phòng tắm dội nước lạnh, anh nằm trên giường, lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được, sau đó lại tắm dội nước lạnh, cuối cùng kết quả lại là một đêm mất ngủ, còn bị cảm!

Trời thì nóng, anh lại bị cảm, cơ thể vốn khỏe mạnh, cường tráng hơn trâu mà lại bị cảm, thật sự là mỉa mai.

Hôm sau, anh lê thân mình mệt mỏi đến văn phòng xử lý công việc, tiểu tử Doãn Đăng Nhân kia lại phá lệ đi làm, tối hôm qua còn nói muốn xin nghỉ mà.

“Sao? Lương tâm thức tỉnh?” Giọng mũi của Mạc Tử Bắc rất nặng.

“Cậu bị cảm?” Doãn Đăng Nhân hỏi. Sau đó tiến đến lấy lòng: “Mạc, uống thuốc cảm cúm đi! Ha ha, chúng ta không thể thương lượng một chút hả!”

Mở tài liệu ra, Mạc Tử Bắc đang bực mình vì bị bệnh ký vào giữa, ngay cả lông mày cũng lười nâng, “Không có đường thương lượng đâu, Nhân, nếu không nể mặt chúng ta là bạn tốt, mình có thể đã đi từ lâu rồi!”

“Mình biết, Mạc, cho tới nay mình vẫn rất cảm kích cậu, hiện tại mình thực sự rất cần cậu, đừng đi mà!” Nét mặt của Doãn Đăng Nhân quả thực là xỏ lá.

Mạc Tử Bắc vẫn không ngẩng mặt lên, bút ký lên tài liệu, “Ha ha! Kỳ nghỉ của cậu chỉ còn có một tháng, nhanh đi hưởng thụ cho tốt đi! Hết hạn là không còn giá trị gì đâu!”

“A! Mạc! Mạc yêu quý! Đừng nói như vậy mà! Chúng ta thương lượng một chút thôi!”

Doãn Đăng Nhân bày ra bộ dạng năn nỉ, cậu ta không muốn trở về làm tổng giám đốc, trở về thành cu li, không có ngày thoát ra, những ngày ăn chơi đàng điếm có người đẹp làm bạn này khiến người ta lưu luyến.

Nhìn Mạc Tử Bắc ngay cả đầu cũng không nâng một chút, Doãn Đăng Nhân dứt khoát sắp đến, tay giữ cái bàn cầu xin: “Mạc, vậy thì suy nghĩ nữa đi! Người ta không xa được cậu!”

“Đừng bắt chước bộ dạng đàn bà đó đi, làm nũng đối với mình đã không có tác dụng đâu. Một chữ thôi! Đi!” Mạc Tử Bắc đã hạ quyết tâm.

“Đừng mà! Hu hu hu hu

~~” Rõ ràng Doãn Đăng Nhân vẫn tiếp tục học bộ dạng đàn bà khóc lóc van xin, đáng tiếc Mạc Tử Bắc không cần xem cũng biết, chỉ là khóc không ra một giọt nước mắt.

Không nói gì!

Doãn Đăng Nhân ai oán liếc mắt nhìn Mạc Tử Bắc đang bị vùi giữa đồng giấy tờ, chu chu miệng, thấy anh thực sự đã hạ quyết tâm, lúc này mới đành hoảng đứng dậy.

29. Chương 29

“Mạc! Đi thì đi đi! Nếu cần tiền vốn cứ việc nói, mình bằng lòng đầu tư cho cậu, không làm cổ đông!”

“Không cần, mình có thể tự giải quyết!” Cảm ơn ý tốt của cậu ta, nhưng nếu để cậu ta đầu tư sẽ không còn là tự tạo địa vị xã hội.

“Ông Ôn rất có thể sẽ để lại quyền thừa kế Ôn thị cho cậu đấy!” Doãn Đăng Nhân thu lại nét cười trên mặt, nghiêm chỉnh nói: “Cậu có thể phải chuẩn bị tinh thần?”

“Sao lại ỉn, mình không quan tâm, lúc trước không cần, bây giờ cũng không muốn, tương lại càng không.” Mạc Tử Bắc không quan tâm tài sản của ông già đó một chút nào, nếu ông ta không muốn làm tổn hại vinh quang, có thể quyền góp cho tổ chức từ thiện, dù sao hiện tại ở châu Phi hàng năm cũng có không ít người chết đói. So với để Ôn Hướng Đình hủy hoại thì không bằng đi làm từ thiện đi, rất có ý nghĩa. “Nhân, có thể nhờ cậu một việc không?”

Ngay lập tức, Doãn Đăng Nhân mặt mày hớn hở giống như con chó con tiến đến, “Nói đi! Chuyện gì?”

“Về sau ở trước mặt mình không được nhắc tới ông Ôn!”

“A! Việc này à, hình như rất khó, nhưng cậu đã nhờ mình, vậy được rồi!” Miệng lẩm bẩm, bộ dạng rất không tình nguyện, nhưng vẫn đáp ứng, bởi vì xem ra Mạc Tử Bắc rất nghiêm túc.

“Cậu đừng có mà bắt chước bộ dạng đàn bà đó nữa, bĩu môi là độc quyền của họ còn cậu ...”

Cậu ta lại nghĩ tới một việc khác, “Cậu đã ăn bốn mắt rồi hả?”

“Bốn mắt?” Mạc Tử Bắc ngược mắt lên, chợt hiểu là cậu ta đang nói đến Giản Tiểu Bạch. Chỉ cho cậu ta một cái mỉm cười bí hiểm, mím môi không đáp.

Doãn Đăng Nhân nhếch hàng lông mày đẹp lên, “Mình thực sự cảm thấy tiếc thay cho bốn mắt, chắc chắn cậu sẽ không cười cô ta, ôi bốn mắt đáng thương!”

“Ai bảo cô ta chọc tới quyền lợi của mình, cuộc sống là không lãng phí, đúng không?” Mạc Tử Bắc hơi nhúu mày, tiếp tục tập trung vào đồng tài liệu.

“Ai!” Doãn Đăng Nhân lắc đầu, thở dài, đột nhiên nghĩ đến mình phải quay lại quản lý công ty, thì lập tức gào to: “Phiền chết đi được, phiền chết đi được, mình không muốn làm tổng giám đốc, bảo ba mình sinh thêm một đứa em đi, mình không muốn thừa kế công ty này.”

Mạc Tử Bắc bật cười: “Điều kiện trước tiên là có phải ba cậu còn có khả năng sinh tiếp đứa nữa hay không, cho dù ba cậu bảo đao còn chưa cùn, nhưng mẹ cậu có thể thật sự không được, mình chưa nghe nói có người phụ nữ nào hơn năm mươi tuổi còn có thể sinh con!”

Biết anh nói sự thật, Doãn Đăng Nhân ai oán liếc anh một cái, bắt chước nhịp chân của tì nữ, tay nhón cằm hoa rồi đi. (đoạn này các bạn tưởng tượng là ngón cái chạm vào ngón trỏ hoặc ngón giữa ấy) Mạc Tử

Bắc nhìn bóng dáng cậu ta biến mất sau cửa, bắt đầu đi lắc đầu. Đường đường là một người đàn ông cao to lực lưỡng, lại đi bắt chước tì nữ, thật đúng là BT. Khuôn mặt vốn đã đẹp hoàn hảo, mặc đồ con gái có khi còn đẹp hơn cả phụ nữ nữa ấy chứ, Mạc Tử Bắc nghĩ nhất định là Doãn Đăng Nhân đầu thai lộn giới rồi.

Sáng sớm Giản Tiểu Bạch đã đến công ty, có lẽ là do đeo kính sát trùng, mà lập tức có chuyển biến lớn 180 độ. Trước kia không ai hỏi thăm cô, hôm nay trên đường đi làm lại có vô số ánh mắt quý mến nhìn theo.

Giản Tiểu Bạch cười rạng rỡ, tâm tình tốt, mặt mày cũng rực rỡ hẳn lên, cô cố ý mặc một chiếc váy dài màu trắng, lúc đi bộ lại giống như một con bướm nhẹ nhàng bay lượn, cực kỳ xinh đẹp.

Cô không biết hôm nay Mạc Tử Bắc có đến tìm cô hay không. Không hiểu vì sao, Giản Tiểu Bạch vốn không thích trưng diện, hôm nay lại thay đổi bản thân giống như, giống như đang chờ mong điều gì đó, vô ý mà nhận được rất nhiều.

Trong khoảng không sảnh lớn chờ thang máy, bên cạnh có một người bước ra từ thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc, là Ôn Hường Đình, người nổi nghiệp của Ôn thị. Giản Tiểu Bạch biết người này, theo bản năng lùi lại một chút, không muốn chào hỏi, bởi vì cô chỉ làm bán thời gian, không cần phải cải thiện quan hệ với tổng giám đốc, hơn nữa bộ phận cô làm thuộc phạm vi của chủ tịch, hoàn toàn không thể đồng thời xuất hiện với tổng giám đốc.

Nhưng chính động tác xoay người cúi đầu này khiến Ôn Hường Đình vốn đang rời đi phải dừng bước, đi tới, đứng trước mặt Giản Tiểu Bạch. Không hiểu tại sao, Giản Tiểu Bạch có cảm giác hân cười rất tà mị.

“Nhân viên Ôn thị?” Hân hỏi rất cuồng ngạo.

“A!” Giản Tiểu Bạch kiên trì nói: “Chào Tổng giám đốc!”

“Ừ!” Mắt Ôn Hường Đình nhìn chằm chằm vào Giản Tiểu Bạch, điều này khiến cô rất khó chịu.

Đột nhiên cô cảm thấy bộ dạng của người đàn ông này nhìn quen quen, đặc biệt là đôi mắt của hắn, nhìn thoáng qua rất quen. Chỉ là ánh mắt của hắn khiến người ta có một cảm giác rất sắc. Lúc nghĩ như vậy, trong đầu cô lại hiện lên đôi mắt đẹp của Mạc Tử Bắc. Tại sao cô cứ cảm thấy bộ dạng của tổng giám đốc Ôn này có chút giống Mạc Tử Bắc nhỉ? Chỉ là trong mắt hắn làm người ta có cảm giác đó đúng là một gã lông bông, còn Mạc Tử Bắc tuy rằng mắt cũng sắc, nhưng đôi mắt anh ta khác hẳn Tổng giám đốc Ôn. Đôi mắt anh ngăm đen sáng hơn nhiều so với Tổng giám đốc Ôn. Hiện tại nhìn mắt của Tổng giám đốc Ôn, bọng mắt rất to, bộ dạng cứ như là miệt mài quá độ.

Đúng lúc cửa thang máy mở ra, cô cười gượng hai tiếng “hì hì”, “Tổng giám đốc, tôi phải đi rồi!”

Cô rất khách sáo bước nhanh vào thang máy, lại không ngờ rằng Tổng giám đốc Ôn cũng theo vào, nhất thời Giản Tiểu Bạch cảm thấy cả người cứng ngắc. Hôm nay cố ý đi sớm, đã vậy còn quá xui xẻo gặp phải tên háo sắc theo lời đồn này.

“Có thể biết tên của em không?” Ôn Hường Đình hỏi, ánh mắt ái muội.

Giản Tiểu Bạch nhú mày, nhưng vẫn cười, âm thầm chịu đựng trả lời: “Giản Tiểu Bạch!”

“Tên rất hay, người cũng như tên, thuần khiết ngây thơ!” Ôn Hường Đình nịnh hót, nhìn chằm chằm vào mắt cô, mùi háo sắc hiện rõ trên mặt, khiến cô rất chán ghét, lại không thể nhiều lời. Ai bảo hắn là Tổng giám đốc, cô lại rất cần công việc này.

Thang máy đi lên trên, Giản Tiểu Bạch chỉ cảm thấy không gian nhỏ hẹp có quá nhiều mùi vị cợt nhả. Không biết vì sao cô cảm thấy trên người Tổng giám đốc Ôn lại có mùi hồ ly lẳng lơ, hơn nữa còn phóng khắp nơi. Kỳ thật hồ ly được một khi đã thể hiện sự lẳng lơ thì vị lẳng lơ còn mạnh hơn ngàn lần hồ ly cái.

30. Chương 30

Thiếu, sẽ thêm vào sau

31. Chương 31

Từ trong văn phòng của chủ tịch, một ông lão tinh thần khỏe mạnh, ăn mặc rất chỉnh tề, thoát nhìn khoảng hơn sáu mươi tuổi bước ra. Nhưng trời nóng như vậy mà ông lại mặc âu phục, thắt cà vạt, thật khiến người ta khâm phục nha!

Giản Tiểu Bạch không biết ông lão này, nhưng bằng trực giác cô biết nhất định ông là chủ tịch. Cúi gằm mặt xuống, Giản Tiểu Bạch im lặng không nói nửa lời. Ôn Hướng Đình sợ tới mức sững sốt hồi lâu mới phản ứng lại, hần khúm núm, kêu lên: “Ba, ba tới sớm quá vậy!”

Nghe hần gọi ba, Giản Tiểu Bạch biết người này đúng là chủ tịch, cô lễ phép chào một tiếng: “Chào chủ tịch!”

Ông lão không nhìn Ôn Hướng Đình, chỉ có chút dăm chiêu đánh giá Giản Tiểu Bạch, sau đó vừa lòng gật đầu: “Không tồi, đúng là một cô bé chịu khó, làm tốt lắm!”

“Cảm ơn chủ tịch, tôi sẽ tiếp tục cố gắng!”

Giản Tiểu Bạch nhìn chủ tịch cũng thuận mắt hơn, một ông lão quốc thước như vậy mà lại sinh ra một đứa con cặn bã như thế, thật khiến người mở rộng tầm mắt.

“Ba! Sao ba đến sớm thế?” Ôn Hướng Đình gọi nhẹ nhàng, muốn chủ tịch chú ý tới.

Khuôn mặt chủ tịch Ôn căng ra, không có biểu hiện gì, dáng vẻ của ông ta?

Uhm?

Giống hệt Mạc Tử Bắc!

Ban này thì cảm thấy Ôn Hướng Đình giống, giờ có thể gặp chủ tịch lại càng thấy dáng vẻ của chủ tịch giống hơn, đặc biệt vẻ mặt căng ra hiện tại rất giống Mạc Tử Bắc, khiến người khác cảm thấy rất khó gần gũi. Xem ra ông ấy đang tức giận.

Giản Tiểu Bạch gật đi nghỉ ngơi trong đầu, quay người đi sắp xếp công việc của mình.

Có vẻ như chủ tịch Ôn nói với tổng giám đốc Ôn một câu, không, là một chữ: Cút!

Sau đó Ôn Hướng Đình ỉu xìu đi ra, Giản Tiểu Bạch liếc nhìn dáng vẻ rời đi của hần, phì cười. Dáng vẻ rời đi buồn bực, lẳng lơ của tổng giám đốc Ôn chẳng khác nào một con vịt, đánh mông uốn éo uốn éo, 80% là hần nhờ có cái mông lớn này mà kiếm được nhiều phụ nữ như vậy. Hôm nay bị xuống cấp thành vịt, ha ha, vậy là thành đít vịt rồi.

Giản Tiểu Bạch không thể không vui vẻ cười khúc khích. Chủ tịch Ôn quay người khó hiểu liếc cô một cái, Giản Tiểu Bạch sợ tới mức quay lưng lại ngay, lén lè lười.

“Còn chưa đến gian làm mà cô đã tới rồi à?” Giọng của chủ tịch Ôn lại truyền đến.

Giản Tiểu Bạch nhìn xung quanh, thấy chưa có ai đến mới ý thức được là ông đang nói với mình. “Dạ! Cũng không lâu nữa là đến giờ làm rồi ạ.”

“Cô không mệt sao?”

“Dạ?”

“Tôi còn nhớ thanh niên thì bao giờ cũng ngủ nướng, người có tinh thần như cô rất tốt!”

À! Giản Tiểu Bạch mỉm cười ngượng ngùng: “Tôi qua cháu đi ngủ sớm, ngủ sớm dậy sớm lâu ngày đã thành thói quen rồi ạ!”

Vị chủ tịch già nở nụ cười, kỳ lạ là dáng vẻ lúc ông ấy cười rõ lên giống hệt Mạc Tử Bắc, cũng nhếch môi! Gặp quỷ rồi! Gần đây luôn nghĩ đến anh ta, gặp ai đều thấy giống anh ta, chẳng lẽ thật sự cô đã nhĩ kiến chung tình với Mạc Tử Bắc?”

“Cô tên là gì?”

“Dạ?” Giản Tiểu Bạch đang mãi suy nghĩ đến xuất thần nên không nghe rõ, “Ngài nói gì ạ?”

Chủ tịch Ôn lại cười: “Cô tên là gì?”

“Giản Tiểu Bạch!”

“Ừ!” Ông khẽ gật đầu, lần đầu tiên gặp kiểu con gái này, có vẻ rất nghiêm túc, nhưng cũng rất mơ hồ. “Chăm chỉ làm việc, cần mẫn ắt được đền đáp!”

Ông để lại những chữ đó rồi trở về phòng chủ tịch.

Giản Tiểu Bạch chu miệng, làm việc của mình. Có vẻ vị chủ tịch này không hung dữ như bên ngoài vẫn đồn đại, tính tình rất hiền hòa, chắc có thể ông chỉ hung dữ với Ôn Hướng Đình! Ai có loại con ăn hại này đúng là xui xẻo!

Lúc chiều tan tầm, cô về muộn nhất, đến cửa công ty mới biết trời mưa. Nhưng trận mưa này cũng thực kỳ lạ hoàn toàn không có chút sấm chớp, chẳng giống mưa mùa hè mà cứ rả rích như mưa phùn mùa xuân.

Quên mang dù rồi!

Ánh mắt xuyên qua màn mưa phùn lất phất tìm một vòng, không thấy người cũng chẳng thấy xe của Mạc Tử Bắc, trong lòng cô bỗng có chút cảm giác thất vọng mất mát, anh ta không đến.

“Giản Tiểu Bạch!” Phía sau có một giọng nói vọng lại, là Ôn Hướng Đình.

Tên dít vẹt kia giờ này mới tan tầm, cô đoán hẳn đang đợi cô. Không muốn để ý đến hắn, kệ hắn, dù sao cô cũng chỉ làm thêm mấy ngày là nhập học ngay, chẳng sợ đắc tội với hắn.

Thấy Giản Tiểu Bạch không nói lời nào, Ôn Hướng Đình cười rất tà mị, “Theo anh đi? Em Giản à, chúng ta từ từ nói chuyện, anh biết em xấu hổ, không sao, anh là người rất hiền lành, bảo đảm em tiếp xúc lâu sẽ biết.”

Giản Tiểu Bạch quay lại, mắt tròn trắng, trời ạ! Thế giới này sao lại sinh ra loại đàn ông tự mình là đúng này, thấy mà lợm cả giọng.

Cô định bụng bất chấp trời mưa rồi đi, không thêm để ý tới kẻ điên này nói cái gì.

Cẩn rằng một cái, chạy vào trong màn mưa, Ôn Hướng Đình lao tới, giữ chặt cánh tay cô, Giản Tiểu Bạch hoảng sợ quay đầu lại.

“Ông làm gì?”

Ôn Hướng Đình kéo cô trở lại một góc khuất của tòa nhà. Tạm thời trú mưa trước, Giản Tiểu Bạch cố gắng đẩy tay hắn ra, nhưng cật mạnh như thế nào cũng không quăng được cái tên dít vẹt này. Cô chỉ cảm thấy các lỗ chân lông trên người đều mở ra, gai ốc nổi khắp nơi, chừng đó gai ốc có khi còn đủ để nấu một nồi cháo da gà ấy chứ. Đúng là rất rất buồn nôn.

32. Chương 32

“Tổng giám đốc Ôn, ông không được như vậy, cứ lôi lôi kéo kéo như thế thì còn ra thể thống gì!”

“Hừ hừ! Còn giả bộ thanh sạch? Ai mà tin chứ? Thời đại này có ai mà chê tiền đâu chứ? Có trời mới tin ấy!”

“Ông tin hay không thì tùy. Tôi nói cho ông biết tôi đã có bạn trai rồi, xin Tổng giám đốc Ôn hãy tự trọng!” Giản Tiểu Bạch thầm nghĩ cách thoát khỏi nanh vuốt của gã lăng lổ này và mau chóng rời khỏi chỗ này.

“Hừ! Tôi không thấy!” Đúng là cái đồ xỏ lá, ông ta thực sự không biết xấu hổ là gì sao.

Giản Tiểu Bạch vô cùng lo lắng, suýt chút nữa là bật khóc, ngay cả kính sát trùng cũng nhòe đi, không thể nhìn rõ được ai, cô dứt khoát la một tiếng chói tai, “A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Đúng là tiếng hét chói tai này có làm Ôn Hưởng Đình khiếp sợ mà buông tay, thả Giản Tiểu Bạch ra, nhưng ngay lập tức hấn lại bổ nhào đến, túm chặt lấy vạt váy lụa phía sau lưng cô.

“Đồ con ** thói tha, dám hù ông đây nhảy dựng lên hả, mày không đứng yên được hả?”

Giản Tiểu Bạch gắng sức giãy giụa, Ôn Hưởng Đình kéo càng căng, “xoạt” một tiếng chiếc váy lụa liền rách toạc ra! Phía sau lưng lộ ra một mảng da thịt phẳng trắng tinh, mịn màng không chút tì vết, ngay cả dây áo ngực cũng bị lộ ra. Mặt Giản Tiểu Bạch đỏ bừng. Bị lộ rồi, xui xẻo quá đi!

Ánh mắt Ôn Hưởng Đình nhìn tấm lưng xinh đẹp trắng tinh đang lộ ra đó mà thêm khát, còn khoa trương liếm môi dưới, thật sự là ghê tởm hết mức. Giản Tiểu Bạch vùng khỏi hấn, chạy đến một góc tường, dựa lưng lên đó, che đi phần cơ thể đang bị lộ ra.

Ôn Hưởng Đình cầm phần váy bị rách trong tay, mê đắm chậm rãi đi tới, gã này thật không biết xấu hổ, ngay cả hình tượng của Ôn thị cũng không bận tâm. Hấn cứ như vậy bắt đầu tiến sát lại, nụ cười của hấn vừa xấu xa vừa dâm dật, trông thấy môi hấn sắp chạm vào, Giản Tiểu Bạch sợ tới mức bùm miệng nhắm hai mắt lại.

Ngay vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, một tiếng “bốp” vang lên, ngay sau đó là tiếng kêu rên như heo chọc tiết của Ôn Hưởng Đình. Cô lập tức mở mắt ra, phát hiện Mạc Tử Bắc đang nắm chặt cổ áo của Ôn Hưởng Đình, còn mắt trái của tổng giám đốc Ôn đã biến thành mắt gấu mèo từ lúc nào.

Lòng cô run rẩy mãnh liệt một hồi, anh ấy đã tới. Cuối cùng cũng có thể thở dài nhẹ nhõm một hơi, sự có mặt của anh làm lòng cô càng thêm kiên định.

Mạc Tử Bắc lại cho Ôn Hưởng Đình một đấm, lần này là vào mắt phải của hấn, ngay sau đó mắt phải cũng biến thành mắt gấu mèo. Một đôi mắt xanh tròn như vậy có make-up tỉ mỉ đến đâu cũng không thể giống được!

Ha ha! Giản Tiểu Bạch đang muốn cười thật to, nhưng nghĩ lại bản thân vừa một lần nữa lộ cơ thể ra ngoài thì lập tức cười không nổi.

Gần đây mấy chuyện xui xẻo cứ liên tiếp xảy đến với cô, mỗi lần đều là nhờ Mạc Tử Bắc tới cứu, chắc kiếp trước cô quen người đàn ông này, nên kiếp này mới có thể hữu duyên như vậy.

“Mạc Tử Bắc, mày chờ đó!” Ôn Hưởng Đình kêu to.

Mạc Tử Bắc nheo mắt, nở nụ cười mỉa mai, hạo tâm nhắc nhở hấn: “Anh vẫn nên chú ý tới vị trí của mình đi, cẩn thận ông ấy thực sự sẽ đem cái vị trí tổng giám đốc của anh cho người khác đấy.”

Ôn Hưởng Đình ngay lập tức tái mét mặt, cúi đầu, nhưng lập tức lại không chịu thua mà la lên: “Hừ! Có cho cũng không tới lượt mày.”

Mạc Tử Bắc trừng mắt phóng tới một tia sát khí, Ôn Hưởng Đình sợ tới mức quay đầu bỏ chạy đến nơi cách đó hơn mười lăm mét mới hùng hùng hổ hổ bỏ đi.

Mạc Tử Bắc xoay người lại nhìn vào mắt Giản Tiểu Bạch, ánh mắt anh phức tạp, trong đôi mắt ngăm đen chứa đầy sự phẫn nộ, thương hại,... Giản Tiểu Bạch đỏ bừng cả mặt, xấu hổ dựa sát vào vách tường!

Mạc Tử Bắc cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ cởi áo sơ mi cao cấp màu xanh xám của mình ra, sau đó kéo cô đi ra một chút, rồi khoác áo của mình lên vai cô, giống như chăm sóc trẻ con mà mặc vào cho cô.

Còn anh, trên hàng mi thanh tú còn vương chút bọt nước, những khối cơ lớn, săn chắc ngăm ngăm màu đồng tuyệt đẹp khiến Giản Tiểu Bạch không tự chủ được mà nhìn chăm chăm vào ngực anh đến ngây ngẩn cả người.

Vóc dáng anh thật đẹp! Mạnh mẽ tựa một bông hoa sen vươn lên trên mặt hồ. Cô cảm thấy anh thật hoàn hảo không chút tì vết, khiến người ta không nhìn được mà muốn cắn một cái. Ôi cái đồ sắc nữ này! Ánh mắt mãnh liệt nhìn chăm chăm người ta, chỉ thiếu có chảy nước miếng, mắt mặt quá đó!

Ngón tay không tự chủ nhẹ nhàng chạm vào những cơ bắp săn chắc nơi lồng ngực vạm vỡ đó. Ánh mắt của Mạc Tử Bắc đột nhiên càng trở nên sâu xa hơn.

33. Chương 33

Anh không có lồng ngực. Tuy không phải là lần đầu tiên thấy ngực trần của anh nhưng chưa bao giờ ở gần như vậy mà quan sát chăm chú. Anh có một vóc dáng vạm vỡ, bờ vai nở nang, cánh tay rắn chắc, vừa nhìn đã thấy đáng thể thao, hơn nữa thoát nhìn anh cũng có khí chất của một người đàn ông quý tộc khôi ngô tuấn tú.

Cô hoàn toàn không thể ngăn được mình chạm tay vào. Lần này tự mình thấy chỉ chọc, chọc mấy cái thì không đủ kích thích vì thế nhéo thêm một phát nhưng lại không thể nhéo được da của anh. Thế mới thấy vóc dáng của anh tốt thể nào, tỷ lệ cơ bắp nhiều bao nhiêu!

“Tiếp tục sờ xuống dưới nữa thì anh không bảo đảm sẽ không làm chuyện gì đâu. Lần này chính em quyến rũ anh.” Giọng nói anh hơi khàn, giúp cô cài chiếc cúc cuối cùng, trong đôi mắt sáng ngăm đen chợt hiện lên một ánh sáng mà cô đã quen thuộc. Lần trước anh cũng dùng ánh mắt này mà nhìn cơ thể cô, đúng là cái vẻ mặt này cô nhớ rõ mà.

Bống chốc khuôn mặt nhỏ nhắn của Giản Tiểu Bạch càng đỏ hơn. Cô làm sao vậy, tại sao có thể không biết xấu hổ mà quang minh chính đại chiếm tiện nghi của người ta. Đúng là sắc nữ mà! Cố gắng khiến bản thân không xấu hổ, rất cảm kích sự quan tâm của anh, cô cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, lầu bầu nói: “Cảm ơn anh!”

“Chỉ cảm ơn suông như vậy thì thật không thành tâm. Phải nhìn ánh mắt đối phương, như vậy mới có vẻ chân thành.”

“Hả?” Giản Tiểu Bạch đưa mắt lên nhìn vào đôi mắt đẹp, ngăm đen của anh, “Cảm ơn anh!”

Mạc Tử Bắc cười mỉm môi.

Nắm lấy tay cô, “Con lợn kia muốn làm gì?”

“Dạ?” Giản Tiểu Bạch nhất thời không kịp phản ứng, mắt nhìn bàn tay của anh đang nắm lấy cô, bàn tay cũng không đen lắm, ngón tay thon dài, rắn chắc. Bàn tay nhỏ bé mặc anh nắm, cảm giác rất ấm áp.

“Anh đang nói đến Ôn Hường Đình!” Mạc Tử Bắc thấy ánh mắt cô lại mơ hồ nên trực tiếp nói thẳng.

“À, hần muốn em làm tình nhân của hần.” Giản Tiểu Bạch kể lại sự thật, nhớ tới dáng vẻ say đắm liếm môi của tên Ôn Hường Đình kia thì ghê tởm một hồi.

“Cái gì?” Mạc Tử Bắc không thể ngăn mình không cao giọng, đôi mắt cũng theo đó mà lóe lên tia phẫn nộ mà ngay cả bản thân anh cũng không biết tại sao. Tại sao anh lại phải tức giận,?

“Em không đồng ý, sau đó hần đã cưỡng ép. Thật đáng ghét! Nếu anh không tới, có thể em sẽ bị hần hôn rồi.”

Bàn tay to đang nắm Giản Tiểu Bạch không nhịn được ra sức nắm. Sức lực của người đàn ông truyền đến trong tay cô, Giản Tiểu Bạch trộm nhìn sườn mặt của anh, rất mê người! So với cái lão hồ ly thối kia thì mê người hơn một ngàn lần. Từ sau khi anh xin lỗi, cô bắt đầu cảm thấy anh cái gì cũng tốt, đáng người đẹp, sự đùa giỡn vô tình cũng thành cá tính. Trong mắt mình, người yêu là Tây Thi, nhưng quan trọng là bọn họ có được coi là người yêu của nhau sao? Mới gặp mặt được vài lần thôi mà!

Hiện tại đáng vẻ tức giận của anh không quá thâm trầm như lần trước khiến người ta không rét mà run. Lần này xem ra cũng không đáng sợ, ngược lại rất thân thiết. Có phải anh tức giận là vì cô suýt nữa bị tên háo sắc hôn?”

“Hắn ta đã nhìn thấy lưng của em?!” Anh nói có chút uất ức, có chút phẫn nộ, có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Giản Tiểu Bạch không nói gì, mặt đỏ rực lên. Đúng vậy, sau lưng cô hở một mảng khăng định là tên đàn ông thói tha đó đã thấy được. Vừa rồi hắn còn không biết xấu hổ mà liếm đầu lưỡi, giống như thấy cái gì ăn ngon là thềm đến chảy nước miếng, ghê tởm muốn chết.

“Cái tên đít vịt đó rất ghê tởm!” Giản Tiểu Bạch không thể không xem thường, căm giận nói.

“Đít vịt?” Mạc Tử Bắc không hiểu.

“Chẳng phải đít vịt là gì, đi đường mông cứ uồn a uồn éo như vịt!” Giản Tiểu Bạch lại giải thích một lần.

Trên mặt Mạc Tử Bắc không có biểu hiện gì, Giản Tiểu Bạch nghĩ anh không hiểu, sau đó bỏ tay anh ra, bắt chước dáng đi của Ôn Hưởng Đình, túm mông đi vài bước.

“Ha ha ha ha. . . .” Mạc Tử Bắc không nhịn được bật cười thành tiếng. Giản Tiểu Bạch này đúng là một người hài hước, nhưng mà cô bắt chước rất giống nha!

34. Chương 34

Giản Tiểu Bạch cũng khúc khích cười theo, vốn chính là thế mà.

Mạc Tử Bắc sững sực chăm chú nhìn cô, trong mắt chứa đầy sự dịu dàng cũng không biết.

Giản Tiểu Bạch mặc đồ của anh bỗng cảm giác ấm áp lên rất nhiều. Mưa còn đang tí tách rơi, Mạc Tử Bắc kéo tay cô bước nhanh vào trong màn mưa, đi thẳng đến xe của anh.

Trong màn mưa lãng mạn tình cảm truyền đến tiếng cười của một giọng nam trung dễ nghe, âm thanh rõ ràng, mát lạnh rất phù hợp để ca hát. Anh có một chất giọng tốt.

Mạc Tử Bắc rất vui khi Giản Tiểu Bạch gọi Ôn Hưởng Đình là “đít vịt”. Cái tên này thật là ẩn tượng, miêu tả rất đúng đặc điểm của Ôn Hưởng Đình. Tất nhiên cái con heo luôn tự ình là đúng kia là anh trai cùng cha khác mẹ với anh. Ngẫm lại chắc lúc trước ông Ôn bị biến dị nên mới có thể sinh ra loại nghiệt tử hảo sắc này.

Anh rất vừa lòng với sự né tránh đáng yêu của Giản Tiểu Bạch. Anh vốn đã chứng kiến mọi việc ngay từ đầu, lúc cô chạy vào trong màn mưa bị Ôn Hưởng Đình bắt lại. Khi đó anh đã muốn xuống xe đâm cho hắn hai quyền. Nhìn dáng vẻ hai người giằng co trước cửa tòa nhà thì anh hiểu ngay rằng tên Ôn Hưởng Đình kia muốn chiếm tiện nghi của Giản Tiểu Bạch, anh vội vã xuống xe, còn chưa kịp chạy tới thì hắn đã xé rách một mảng trang phục của cô.

Bản năng muốn chiếm giữ của anh hiện lên mạnh mẽ. Làm sao con mồi của anh lại có thể để cho người khác rình, cho nên anh mới không khống chế được mà chạy tới đánh hắn.

Hai người vào trong xe, Giản Tiểu Bạch hỏi, “Anh như vậy không lạnh sao?”

Mặc dù nhiệt độ không khí ban đầu rất cao, nhưng hiện tại trời đang mưa, có cảm giác hơi lạnh, anh không mặc áo khoác sao có thể không lạnh được chứ. Mạc Tử Bắc lắc đầu, “Không cần lo lắng, anh ổn.”

Ngay sau đó thì hắt xì một cái.

Đêm qua anh bị cảm, tình trạng hôm nay còn có vẻ nặng hơn.

“Thấy chưa, bị cảm rồi.” Nói xong cô liền tháo khuy, cởi áo ra, duỗi tay, bắt chước cách anh vừa làm mà giúp anh mặc vào.

Bởi vì không với tới, cô buộc phải rướn người lên một chút, rất vất vả mới mặc vào cho anh. Vậy mà người này cũng không phối hợp, đang muốn nói vài câu với anh thì phát hiện mắt anh nhìn chằm chằm vào bả vai của mình, không chớp mắt.

Biết anh đang nhìn chỗ bị lộ phía sau lưng của mình, Giản Tiểu Bạch sợ tới mức lập tức quay lại ngồi, tựa lưng vào ghế, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ ửng. Gần đây, mặt cô còn biến sắc nhiều hơn so với Xuyên kịch, lúc trắng lúc đỏ, đổi tới đổi lui. Nếu ột quả trứng chim lên mặt, có khi ngay lập tức nó sẽ biến thành trứng ốp la cũng nên.

Mạc Tử Bắc vui vẻ cười, cô cũng quá chậm hiểu đó, anh nhìn cô vài giây, da thịt như sứ anh đã thấy từ lâu, nhưng cái kiểu nửa kín nửa hở này lại càng mê lòng người. Sở thích của đàn ông có đôi khi rất kỳ quái, tỷ như nhìn cảnh “còn ôm tỳ bà che nửa mặt” (ý chỉ thẹn thùng) lại cảm thấy còn kích động hơn.

“Ha ha, che lại thì cũng đã nhìn qua rồi, có cái gì mà xấu hổ chứ?” Anh cười một cách tà mị khiến mặt Giản Tiểu Bạch càng đỏ hơn.

Hôm nay tên tiểu tử Doãn Đăng Nhân kia phá lệ đến văn phòng một ngày. Anh vẫn hoài nghi anh có cái gì định lực mới có thể làm được đến giờ. Hại anh đều không có cơ hội chuồn êm, phải đợi đến tan tầm mới đi, nếu không đã đến sớm rồi.

Mạc Tử Bắc khởi động, lái xe chạy về hướng vô định, cần gạt nước trên kính chắn gió đang từ từ gạt mưa.

Trong lòng Mạc Tử Bắc nghĩ ra một ý xấu, đêm nay kiểu gì anh ta cũng phải ăn cô, dù là hãm hại lừa gạt cũng phải lừa cô vào tay mình, nếu không anh sẽ hối hận cả đời.

Nhưng nên làm như thế nào để cô tự nguyện cắn câu? Anh rất hiểu cái quy luật nóng vội không ăn hết đậu hũ nóng nên đấu tranh ở trong lòng, cuối cùng hôm nay có phải ăn sạch cô không?

Lúc xác định lúc từ bỏ, chần chừ không chắc, sắc mặt anh lại lạnh đi.

Giản Tiểu Bạch không biết anh muốn đưa mình đến đâu, chỉ cảm thấy rất bối rối. Về mặt của người đàn ông này thật thất thường, bây giờ lại bày ra bộ mặt bí hiểm khó dò khiến người khác không lý giải được.

“Anh định đi đâu?” Giản Tiểu Bạch không biết nói gì nên hỏi.

“Hả!” Mạc Tử Bắc không trả lời câu hỏi, khuôn mặt tuấn tú, cương nghị bỗng đỏ. Giản Tiểu Bạch không nhìn được cười thầm, hóa ra không chỉ có mỗi cô biết xấu hổ, còn có chú Mạc này nữa.

Thực sự thú vị! Trong lòng Giản Tiểu Bạch lảng lảng, thậm chí còn mỉm cười dịu dàng như một hoa.

Mặt anh lại lạnh đi, dường như rất phiền muộn, bỗng ra lệnh: “Ngày mai xin nghỉ đi!”

“Hả?” Giản Tiểu Bạch không hiểu nên hỏi, “Tại sao?”

“Anh thấy em đúng là một người suy nghĩ đơn giản lại có dáng người mê hoặc, bề ngoài trông ‘phong tình vạn chủng’ nhưng bên trong lại ngây thơ, trong trắng. Đặc biệt sau khi bỏ cặp kính ra, nét xinh đẹp của em đều bộc lộ. Em nghĩ xem ngày mai Ôn Hướng Đình có tiếp tục quấy rối em không?”

35. Chương 35

Lần đầu tiên anh nói nhiều như vậy, còn Giản Tiểu Bạch thì vẫn còn đắm chìm trong những lời khen của anh, đến nửa ngày mà vẫn không có phản ứng.

“Có nghe không?”

“Gi cơ?”

Mạc Tử Bắc không nói nên lời.

Giản Tiểu Bạch lại nhin không được, ngồi xuống hỏi anh: “Anh vừa rồi là khen hay là mắng em vậy?”

“Em nghĩ sao?”

Cô chu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Có cảm giác như là khen mà cũng như là mắng em vậy. Anh nói em bề ngoài thì xinh đẹp nhưng lại nói em ngốc nghếch không có đầu óc giống heo, em không muốn làm heo!”

Mạc Tử Bắc xoay người, trợn trắng mắt: “Không phải em ngốc nghếch mà là thông minh rồi tinh rồi mù!”

“Là sao?”

“Tự mình hiểu đi!”

“Cũng chỉ là có ý đó thôi!” Giản Tiểu Bạch lầu bầu: “Còn không bằng nói thẳng ra là em ngốc đi, cần gì phải quanh co lòng vòng chửi người ta. Đúng là tiểu nhân!”

“Cái gì?” Mạc Tử Bắc nhếch mày, cô nàng chỉ lo nói chuyện nên không để ý phần lưng hở phía sau đã rời khỏi ghế lại lộ ra ngoài.

Mạc Tử Bắc gian nan nắm lấy tay lái, một chỗ nào đó trên người đang tập trung ngóc lên. Rút kinh nghiệm lần trước lái xe, chỉ vì phân tâm mà thiếu chút nữa xảy ra tai nạn, lần này anh cũng không dám tham lam mà nhìn qua, đành nắm chặt tay lái đến rịn cả mồ hôi, gian nan báo cho cô biết: “Lưng lại lộ ra kìa!”

Giản Tiểu Bạch lập tức bưng bình tỉnh, dựa vào chỗ cũ, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ lên.

Mạc Tử Bắc cười khê, an tâm khởi động xe của mình: “Sáng sớm mai em xin nghỉ việc đi, anh sẽ ở dưới lầu chờ, em mà không xin nghỉ là anh tự mình đi lên giúp em đấy.”

“Anh cũng độc tài quá ha?” Giản Tiểu Bạch mặc dù có chút tức giận, cũng có thể biết được anh cũng là lo lắng nên không thể không biết xấu hổ mà nổi giận. Nghỉ việc rồi mình biết làm gì đây?

“Vất vả lắm mới tìm được việc, còn mấy ngày nữa là đến lúc nhập học rồi, thời gian còn lại không phải rất lãng phí sao?”

“Yên tâm, tiền lương còn lại anh sẽ đưa gấp đôi cho em không thiếu một xu.”

A, Có tiền! Hi hi thật sự có thể cầu một chàng rể rửa vàng cho cô nhi viện rồi! Khóe miệng cong lên thực vui vẻ, chỉ cần anh có thể quyên tiền cho cô nhi viện, còn cô không cần anh nuôi, cô có năng lực tự nuôi sống bản thân mình.

“Em không cần tiền của anh, em chỉ hy vọng lúc anh tiền của dồi dào thì có thể làm một chút từ thiện chiếu cố chiếu cố cho cô nhi viện Bác Ái của chúng em là được rồi”.

“Bác Ái?” Mạc Tử Bắc nhếch mày: “Em lớn lên ở đó?”

“Vâng!” Giản Tiểu Bạch gật đầu.

“Được, anh biết rồi!”

Không nói đồng ý cũng không nói không đồng ý, chỉ nói biết rồi vậy thì sau này anh có quyên tiền không nhỉ? Tuy rằng Giản Tiểu Bạch cũng muốn hỏi đáp án nhưng vẫn cố nhịn xuống. Về sau nhất quyết sẽ không để cho chàng rể rửa vàng này chạy thoát khỏi ma chướng của cô.

Xe dừng lại ở trước cửa tiệm trang phục Pháp, mưa vẫn tiếp tục rơi không có ý dừng lại.

Sau khi phanh dừng xe xong xuôi, Mạc Tử Bắc bỗng nhiên dựa lại gần làm Giản Tiểu Bạch sợ tới mức lập tức thét chói tai, hỏi: “Anh làm gì vậy?”

Tay anh nắm lấy cái eo nhỏ nhắn tinh tế của cô, giống như là đo đạc một chút nhưng tư thế này lại cực kì ái muội. Khuôn mặt Giản Tiểu Bạch hết đỏ, rồi lại trắng.

Mạc Tử Bắc buông cô ra, nhìn dáng vẻ cô nàng thẹn thùng mà yêu chiều nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, khê hôn lên trán cô một cái. Kỳ thật cũng không biết vì sao mình lại dịu dàng như vậy, vốn tưởng sẽ hôn lên đôi môi của cô, không ngờ tự nhiên lại muốn hôn trán cô, nhẹ nhàng mềm mại và trong sáng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Giản Tiểu Bạch cúi xuống thật thấp. Cô cảm thấy thật xấu hổ, hôn cô đều không có báo trước, cô rất lạ là vì sao chính mình đều không có đẩy cái miệng của anh ra.

“Chờ đó, anh về ngay.”

Còn không đợi cô phản ứng anh đã xuống xe, chạy vào trong cửa hàng.

Mười phút sau, anh đã đi ra, trên tay còn cầm thêm mấy cái túi. Mở cửa xe ra, anh ném mấy cái túi vào ghế sau rồi ngồi vào ghế lái. Bên ngoài trời vẫn còn mưa, tuy rằng không lớn lắm nhưng mái tóc cùng khuôn mặt tuần tú đều bị ướt đầm.

Giản Tiểu Bạch nhin không được hỏi: “Anh làm gì vậy?”

“Mua quần áo cho em!”

Giản Tiểu Bạch há hốc mồm: “Rất đắt tiền đó!”

Mạc Tử Bắc thật sự nghi hoặc người phụ nữ này đến tột cùng có phải là phụ nữ không vậy, những phụ nữ khác được mua đồ cho đều rất vui vẻ, thậm chí còn mong được mua cho thứ tốt nhất, đắt nhất nữa kia, chỉ có cô được mua cho còn ngại đắt.

Lấy khăn tay từ chiếc túi vải nhỏ của mình ra giúp anh lau khô mặt và tóc

Cô không nhìn tới quần áo mà là giúp anh lau khô tóc trước, trong lòng Mạc Tử Bắc chợt dâng lên một luồng cảm động. Người phụ nữ này thật khờ, cô cũng không biết thật ra anh làm những chuyện này cũng là vì muốn có được cô, động cơ cùng mục đích của anh không hề trong sáng.

Thế nhưng chỉ trong vài giây khi tầm mắt hai người vừa giao nhau thì đồng thời cùng bắn ra tia lửa. Chỉ là bọn họ đều không biết!

36. Chương 36

Lần đầu tiên anh nói nhiều như vậy, còn Giản Tiểu Bạch thì vẫn còn đắm chìm trong những lời khen của anh, đến nửa ngày mà vẫn không có phản ứng.

“Có nghe không?”

“Gi cơ?”

Mạc Tử Bắc không nói nên lời.

Giản Tiểu Bạch lại nhin không được, ngồi xuống hỏi anh: “Anh vừa rồi là khen hay là mắng em vậy?”

“Em nghĩ sao?”

Cô chu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Có cảm giác như là khen mà cũng như là mắng em vậy. Anh nói em bề ngoài thì xinh đẹp nhưng lại nói em ngốc nghếch không có đầu óc giống heo, em không muốn làm heo!”

Mạc Tử Bắc xoay người, trợn trắng mắt: “Không phải em ngốc nghếch mà là thông minh rồi tinh rồi mù!”

“Là sao?”

“Tự mình hiểu đi!”

“Cũng chỉ là có ý đó thôi!” Giản Tiểu Bạch lầu bầu: “Còn không bằng nói thẳng ra là em ngốc đi, cần gì phải quanh co lòng vòng chửi người ta. Đúng là tiểu nhân!”

“Cái gì?” Mạc Tử Bắc nhếch mày, cô nàng chỉ lo nói chuyện nên không để ý phần lưng hở phía sau đã rời khỏi ghế lại lộ ra ngoài.

Mạc Tử Bắc gian nan nắm lấy tay lái, một chỗ nào đó trên người đang tập trung ngóc lên. Rút kinh nghiệm lần trước lái xe, chỉ vì phân tâm mà thiếu chút nữa xảy ra tai nạn, lần này anh cũng không dám tham lam mà nhìn qua, đành nắm chặt tay lái đến rịn cả mồ hôi, gian nan báo cho cô biết: “Lưng lại lộ ra kìa!”

Giản Tiểu Bạch lập tức bưng tỉnh, dựa vào chỗ cũ, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ lên.

Mạc Tử Bắc cười khê, an tâm khởi động xe của mình: “Sáng sớm mai em xin nghỉ việc đi, anh sẽ ở dưới lầu chờ, em mà không xin nghỉ là anh tự mình đi lên giúp em đấy.”

“Anh cũng độc tài quá ha?” Giản Tiểu Bạch mặc dù có chút tức giận, cũng có thể biết được anh cũng là lo lắng vì em nên không thể không biết xấu hổ mà nổi giận. Nghỉ việc rồi mình biết làm gì đây?

“Vất vả lắm mới tìm được việc, còn mấy ngày nữa là đến lúc nhập học rồi, thời gian còn lại không phải rất lãng phí sao?”

“Yên tâm, tiền lương còn lại anh sẽ đưa gấp đôi cho em không thiếu một xu.”

A, Có tiền! Hi hi thật sự có thể cầu một chàng rể rửa vàng cho cô nhi viện rồi! Khỏe miệng cong lên thực vui vẻ, chỉ cần anh có thể quyên tiền cho cô nhi viện, còn cô không cần anh nuôi, cô có năng lực tự nuôi sống bản thân mình.

“Em không cần tiền của anh, em chỉ hy vọng lúc anh tiền của dồi dào thì có thể làm một chút từ thiện chiếu cố chiếu cố cho cô nhi viện Bác Ái của chúng em là được rồi”.

“Bác Ái?” Mạc Tử Bắc nhếch mày: “Em lớn lên ở đó?”

“Vâng!” Giản Tiểu Bạch gật đầu.

“Được, anh biết rồi!”

Không nói đồng ý cũng không nói không đồng ý, chỉ nói biết rồi vậy thì sau này anh có quyền tiền không nhỉ? Tuy rằng Giản Tiểu Bạch cũng muốn hỏi đáp án nhưng vẫn cố nhịn xuống. Về sau nhất quyết sẽ không để cho chàng rể rửa vàng này chạy thoát khỏi ma chướng của cô.

Xe dừng lại ở trước cửa tiệm trang phục Pháp, mưa vẫn tiếp tục rơi không có ý dừng lại.

Sau khi phanh dừng xe xong xuôi, Mạc Tử Bắc bỗng nhiên dựa lại gần làm Giản Tiểu Bạch sợ tới mức lập tức thét chói tai, hỏi: “Anh làm gì vậy?”

Tay anh nắm lấy cái eo nhỏ nhắn tinh tế của cô, giống như là đo đạc một chút nhưng tư thế này lại cực kì ái muội. Khuôn mặt Giản Tiểu Bạch hết đỏ, rồi lại trắng.

Mạc Tử Bắc buông cô ra, nhìn dáng vẻ cô nàng thẹn thùng mà yêu chiều nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, khê hôn lên trán cô một cái. Kỳ thật cũng không biết vì sao mình lại dịu dàng như vậy, vốn tưởng sẽ hôn lên đôi môi của cô, không ngờ tự nhiên lại muốn hôn trán cô, nhẹ nhàng mềm mại và trong sáng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Giản Tiểu Bạch cúi xuống thật thấp. Cô cảm thấy thật xấu hổ, hôn cô đều không có báo trước, cô rất lạ là vì sao chính mình đều không có đẩy cái miệng của anh ra.

“Chờ đó, anh về ngay.”

Còn không đợi cô phản ứng anh đã xuống xe, chạy vào trong cửa hàng.

Mười phút sau, anh đã đi ra, trên tay còn cầm thêm mấy cái túi. Mở cửa xe ra, anh ném mấy cái túi vào ghế sau rồi ngồi vào ghế lái. Bên ngoài trời vẫn còn mưa, tuy rằng không lớn lắm nhưng mái tóc cùng khuôn mặt tuần tú đều bị ướt đầm.

Giản Tiểu Bạch nhìn không được hỏi: “Anh làm gì vậy?”

“Mua quần áo cho em!”

Giản Tiểu Bạch há hốc mồm: “Rất đắt tiền đó!”

Mạc Tử Bắc thật sự nghi hoặc người phụ nữ này đến tột cùng có phải là phụ nữ không vậy, những phụ nữ khác được mua đồ cho đều rất vui vẻ, thậm chí còn mong được mua cho thứ tốt nhất, đắt nhất nữa kia, chỉ có cô được mua cho còn ngại đắt.

Lấy khăn tay từ chiếc túi vải nhỏ của mình ra giúp anh lau khô mặt và tóc

Cô không nhìn tới quần áo mà là giúp anh lau khô tóc trước, trong lòng Mạc Tử Bắc chợt dâng lên một luồng cảm động. Người phụ nữ này thật khờ, cô cũng không biết thật ra anh làm những chuyện này cũng là vì muốn có được cô, động cơ cùng mục đích của anh không hề trong sáng.

Thế nhưng chỉ trong vài giây khi tầm mắt hai người vừa giao nhau thì đồng thời cùng bắn ra tia lửa. Chỉ là bọn họ đều không biết!

37. Chương 37

Mạc Tử Bắc đứng ở dưới biển quảng cáo, áo sơ mi màu lam, quần tây đen, tóc ngắn xõa bay rối loạn theo gió, trên khuôn mặt đặc biệt anh tuần ẩn hiện nụ cười mê người. Nhìn thấy cô chui ra khỏi xe, anh chạy tới đứng bên cô, nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng tinh.

Mặt Giản Tiểu Bạch phút chốc trở nên đỏ bừng, hai tay bất an vặn vẹo cùng một chỗ. Cô e lệ cúi đầu không dám nhìn lại anh.

“Thật xinh đẹp!” Lời khen chân thành tự đáy lòng cũng là vì ánh mắt của mình mà tán thưởng.

Chiếc váy rất phù hợp với làn da trắng nõn cùng dáng người xinh xắn của cô. Từng lọn tóc dài cuộn sóng ban đầu nhìn có vẻ rất quyến rũ nhưng đi cùng với chiếc váy trắng lại dường như giảm bớt đi ít nhiều chỉ còn lại chút gì đó nhìn vừa đơn thuần lại xinh đẹp. Giản Tiểu Bạch đúng là một mỹ nữ vừa đơn thuần lại vừa có dáng người xinh đẹp.

Mưa không nhanh không chậm tí tách rơi xuống, anh nhìn vào ánh mắt vừa dịu dàng vừa đa tình của cô, cả người Giản Tiểu Bạch bối rối vì sắc sảo của anh mà chìm đắm vào.

“Đi thôi! Anh đưa em đi ăn.”

Đã bảo cô ở trên xe rồi mà lại đi xuống, giờ thì cả hai không thể nào không bị ướt rồi.

Ngồi vào trong xe, Giản Tiểu Bạch rất chân thành nói với Mạc Tử Bắc: “Cám ơn anh!”

Cô nói lời cảm ơn là thật lòng rất cảm ơn anh. Mạc Tử Bắc gạt đầu cười: “Đừng khách sáo vậy mà, anh với em cần gì phải nói cảm ơn! Chúng ta đã rất gần gũi rồi mà.”

Anh cố ý nói những lời thực ái muội này khiến Giản Tiểu Bạch phải cúi đầu bĩu môi nói: “Làm gì có, anh đừng có nói lung tung.”

“Chẳng lẽ không đúng? Người em anh cũng đã thấy rồi, ôm anh cũng đã ôm, hôn cũng đã hôn rồi, vậy còn không tính là rất gần gũi sao?” Mạc Tử Bắc tiếp tục dùng ánh mắt sâu xa mà trêu cô.

Giản Tiểu Bạch xấu hổ không dám nhìn anh, cũng không trả lời, bởi cô biết những điều anh nói đều là sự thật. Hai mươi tuổi đầu, lần đầu tiên cô gần gũi với đàn ông như vậy, nụ hôn đầu tiên cũng cho anh, thân thể cũng bị anh thấy hết, không phải gần gũi thì là cái gì?

Trong xe lại chìm vào im lặng, Mạc Tử Bắc lái xe đưa cô đi một nhà hàng Italia. Mới ăn được một nửa thì Giản Tiểu Bạch nhận được điện thoại của Mai Thiếu Khanh. Nói nói mấy câu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Giản Tiểu Bạch lập tức khấn trương, cô đứng lên sau đó cúp máy, áy náy nói với Mạc Tử Bắc: “Thực xin lỗi, em phải về gấp, thỏ con của em bị tiêu chảy, không ăn không uống, có khả năng sẽ không qua được.”

Nói đến đây, ngay cả giọng nói của cô cũng thay đổi, thiếu chút nữa thì òa khóc.

“Thỏ con?”

“Vâng! Xin lỗi, em không thể dùng cơm với anh, em phải về xem nó đây.” Nói xong cầm lấy cái túi định đi. Mạc Tử Bắc nắm lấy cánh tay của cô: “Để anh đưa em đi!”

“Không cần đâu, em có thể bắt taxi.”

Mạc Tử Bắc lấy tiền từ ví của mình để lại trên bàn rồi đi theo Giản Tiểu Bạch trở về chỗ ở của cô.

Không xác thực nói chỗ Mai Thiếu Khanh ở là ngay trên Giản Tiểu Bạch một tầng lầu. Gõ cửa, Mai Thiếu Khanh trở ra, nhìn thấy Mạc Tử Bắc thì sửng sốt, hơi gật đầu xem như chào hỏi.

Mạc Tử Bắc nhìn thấy Mai Thiếu Khanh đáy lòng liền nảy sinh một cảm giác bực bội, ‘thằng quỷ này sao lại đẹp vậy chứ, lần trước cũng chưa kịp nhìn rõ ràng, hôm nay lại gần mới phát hiện cậu ta còn có chút đáng vẻ của con lai nữa chứ!’

Nếu là con lai thì không thể nào là do quái nhân lai giống gì đó, mà toàn là do tinh phẩm lai giống nên kết quả là người người đều rất đẹp. Đương nhiên đẹp cũng không thể nào đào ra mà ăn, mà Mai Thiếu Khanh này dù sao cũng là không thể nào mà nhìn lọt con mắt anh, vừa nhìn là đã thấy khó chịu.

“Thỏ con bị sao vậy?” Giản Tiểu Bạch lo lắng tiến lên nắm lấy tay Mai Thiếu Khanh hỏi.

Ánh mắt Mạc Tử Bắc bởi vì hành động này của cô mà trong đôi mắt ngăm đen chợt lóe lên một chút không vui. Mai Thiếu Khanh cũng không nhìn Giản Tiểu Bạch mà cứ nhìn chăm chăm Mạc Tử Bắc. Bốn mắt giao nhau, trong đôi mắt âm u của Mạc Tử Bắc tràn đầy ghen tị còn trong mắt Mai Thiếu Khanh thì vẫn ẩn lộ bình tĩnh, ‘anh ta lúc nào cũng như thế sao?’

Chỉ cần một cú điện thoại của anh ta là có thể làm cho cô ngốc Giản Tiểu Bạch tức tốc chạy về, thể diện của anh vậy mà còn không bằng một con thỏ con sao. Ngẫm lại thật sự là tức mà nhưng này hết thấy đều là vì khát vọng cháy bỏng trong lòng mình — phải có được cô.

Vài giây sau, Mai Thiếu Khanh mới chuyển tầm mắt chăm chú nhìn Giản Tiểu Bạch: “Có thể là vì trời mưa nên bị cảm lạnh, không chịu ăn gì, ngay cả cà rốt yêu thích nhất cũng không ăn!”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Giản Tiểu Bạch chực khóc. Cầm lấy tay Mai Thiếu Khanh nắm càng lúc càng chặt, có thể thấy cô rất căng thẳng, rất lo lắng. Tay Mai Thiếu Khanh cũng gắt gao cầm lấy tay Giản Tiểu Bạch.

Trong mắt Mạc Tử Bắc lại bắn ra tia nhìn muốn giết người, anh rất rất tức giận hận không thể tiến lên giật tay hai người ra, sau đó dốc sức cho Mai Thiếu Khanh mấy đấm.

38. Chương 38

Nhưng anh lại không hề di chuyển, chỉ là nắm chặt tay mình thành quyền, nếu không phải để giành được sự ưu ái của Giản Tiểu Bạch thì hôm nay anh có thể sẽ đập cho cái khuôn mặt tuấn tú của Mai Thiếu Khanh nở hoa một trận.

Mai Thiếu Khanh giống như lơ đãng liếc nhìn anh, trong con ngươi xinh đẹp tựa hồ hiện lên một tia khiêu khích khó phát hiện. Nhanh đến nỗi Mạc Tử Bắc còn tưởng mình hoa mắt. Tiểu tử này có vẻ cũng không hề hững như mình đã tưởng tượng nhỉ!

“Đi xem thỏ con trước đi!” Anh nhắc nhở bọn họ nhưng kỳ thật là anh đang muốn tách hai cái tay đang nắm lấy nhau của hai người họ ra.

Giản Tiểu Bạch bối rối bỏ tay Mai Thiếu Khanh ra, vội vàng hỏi “Thỏ con đâu rồi?”

Mai Thiếu Khanh xoay người đi đến ban công xách ra một cái lồng sắt có chú thỏ con im lặng nằm vùi bên trong, hai lỗ tai thật dài rũ rượi cụp xuống thoạt nhìn không có một chút sức sống, đúng là bệnh thật rồi.

“Thỏ con? Thỏ con?” Giản Tiểu Bạch khẽ gọi, nước mắt liền trào ra. Mạc Tử Bắc nhìn thấy bộ dạng đáng thương như vậy của cô mà lòng cũng căng thẳng theo.

“Cậu không phải là bác sĩ thú y sao? Vì sao không chữa cho nó?” Anh nói chuyện với Mai Thiếu Khanh bằng khẩu khí rất khinh miệt.

Mai Thiều Khanh nhìn anh lạnh nhạt đáp: “Tôi không phải bác sĩ thú y, tôi là bác sĩ cứu người.”

“Cho dù không phải cũng có thể chữa khỏi cho nó mà!” Giọng điệu của Mạc Tử Bắc đúng là ra lệnh chứ không phải khẩn cầu.

Mai Thiều Khanh lắc đầu: “Đã tiêm rồi nhưng nó đã từng phẫu thuật, nên thể chất rất yếu lại gặp phải mưa dầm khiến nó chuyển xấu, lần này lấy kinh nghiệm của tôi, nó khả năng sẽ không sống đến ngày mai”.

Mai Thiều Khanh nói rất thản nhiên còn Giản Tiểu Bạch lại khóc ào. Mạc Tử Bắc hung ác lườm một cái, trách anh ta sao lại nói trắng ra như vậy. Ánh mắt lạnh lẽo sắc bén kia nếu như là thanh kiếm thì chắc chắn đã chọc thủng người anh ta rồi.

“Không không không được, anh Thiều Khanh mau cứu nó đi! Nó theo em đã nhiều năm, cũng là người bạn thân nhất của em, em không muốn nó chết đâu.”

Nó đối cô mà nói không chỉ là một con chó con mà còn là người thân của cô. Thuở nhỏ, khi còn ở cô nhi viện cô luôn khao khát có một người thân, cũng nhờ chú chó con này bù đắp cho sự mất mát không có người thân đó. Vậy mà hiện tại nó lại không có khả năng sống đến ngày mai, cảm giác trong lòng cô cứ như là một người thân của mình sắp đi xa.

“Cứu sống nó!” Mạc Tử Bắc vừa thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô rơi lệ trong lòng liền phát điên, trái tim của anh đã trở nên mềm yếu như thế từ khi nào vậy?

Tiêu rồi!

Mai Thiều Khanh nhún vai: “Nếu có thể cứu thì tôi đã không gọi điện cho Tiểu Bạch rồi.”

“Tôi không tin, chúng ta đưa nó đi bệnh viện.” Nói xong Mạc Tử Bắc cầm lấy lồng sắt tinh xảo định mang con chó con đi với Giản Tiểu Bạch.

“Thật sự không thể cứu!” Giọng của Mai Thiều Khanh không nhanh không chậm, giống như chuyện chẳng có liên quan đến anh ta.

“Bác! Bỏ đi, anh Thiều Khanh sẽ không gạt em đâu!” Giản Tiểu Bạch ôm cái lồng chó im lặng ngồi ở trên xô pha nhà trọ của Mai Thiều Khanh, nước mắt từng giọt từng giọt lăn tròn xuống má.

“Đừng khóc, nếu còn khóc nữa thì kính mắt sẽ rơi ra ngoài đó”. Mạc Tử Bắc cũng chả còn cách nào khác, anh chán nhất là phụ nữ khóc.

Giản Tiểu Bạch khóc lớn, rõ ràng là càng khuyen nước mắt càng nhiều.

Mai Thiều Khanh thản nhiên mở miệng: “Tiểu Bạch, sống chết phải tùy mệnh nó thôi! Có lẽ sống đối nó mà nói là một loại tra tấn, chỉ bằng chết đi còn tốt hơn, không phải sao?”

Anh ta nói không nhanh không chậm, nhẹ nhàng bằng giọng nói nhưng lại làm Giản Tiểu Bạch thật sự ngừng khóc, chỉ còn cúi đầu nức nở. Mạc Tử Bắc choáng váng, lời nói của tên này cũng quá thần kì đi.

Mạc Tử Bắc thực sự tức giận, tên Mai Thiều Khanh này nhất định là có ảnh hưởng rất lớn đối với Giản Tiểu Bạch, cậu ta chỉ cần nói một câu là có thể làm cho cô ngừng nước mắt chảy ròng ròng.

Trò chơi thách thức này cũng thật không phải là đối thủ mạnh bình thường đâu!

39. Chương 39

Chó con vẫn không nhúc nhích nằm úp sấp, đến mắt cũng lười mở, khả năng sinh mệnh của nó thực sự đã đến cực hạn.

Giản Tiểu Bạch nhìn mà trong lòng chua xót, có lẽ anh Thiếu Khanh nói đúng, nếu sống vất vả như vậy không bằng thoải mái mà chết đi. Cô chỉ có thể dưới đáy lòng hy vọng thỏ con của cô sau khi chết có thể lên thiên đường làm một thiên sứ.

Mai Thiếu Khanh lấy cái lồng sắt nhỏ trong tay cô mở ra, bế ra thỏ con đang hấp hối nhẹ nhàng đặt vào trong tay cô.

“Đừng buồn, anh sẽ tìm cho em một con khác đẹp hơn.” Mai Thiếu Khanh an ủi cô.

“Tìm một con đẹp hơn?” Mạc Tử Bắc đột nhiên nảy ra một ý tưởng, vì thế anh không nói cái gì, xoay người rời đi. Mai Thiếu Khanh nhìn anh rời khỏi, đôi mắt xinh đẹp không chút kinh ngạc.

Hai mắt nhắm lẹ của Giản Tiểu Bạch mông lung không nhìn thấy gì. Kính sát trùng kín lẹ làm cho cô nhìn cái gì cũng đều nhòe đi. Ngay cả Mạc Tử Bắc rời đi cô cũng không nhìn thấy.

Rời khỏi nhà trọ, Mạc Tử Bắc ngửa đầu nhìn nhìn mặt trời đã xuống núi. Anh muốn đi mua một con thỏ con mới cho Giản Tiểu Bạch.

Chỉ là không biết cửa hàng vật nuôi buổi tối có mở cửa không, lái xe qua vài đường phố phồn hoa, cuối cùng cũng tìm thấy một cửa hàng nhỏ nuôi loại thỏ của Giản Tiểu Bạch, sau khi hỏi thăm mới biết được đó là thỏ Lop Hà Lan. Nhân viên cửa hàng nói nó có đặc trưng là khuôn mặt và cơ thể có hình tròn, mũi bàn chân bằng phẳng và ngắn hơn các loài khác, màu sắc cũng rất đa dạng, thông thường nhất là màu đen trắng, cà phê sữa và nâu nhạt.

Anh chọn một con thỏ màu trắng giống với con thỏ của Giản Tiểu Bạch, vốn chỉ chọn một con nhưng nhân viên cửa hàng lại nói một con rất cô đơn, hai con là tốt nhất, còn có thể cho chúng làm bạn với nhau!

Anh cảm thấy cũng tốt liền mua cả hai. Sau đó anh lái xe trở về chỗ ở của Giản Tiểu Bạch, gõ cửa không thấy người trả lời lại lên lầu gõ cửa nhà của Mai Thiếu Khanh, lúc nhìn vào cửa thì thấy Giản Tiểu Bạch đang ôm thỏ con đã chết kinh ngạc xuất thần. Nhìn như vậy làm cho người ta cảm thấy cái chết đi không phải là một con thỏ mà là người thân của cô.

Mai Thiếu Khanh vẫn giữ một vẻ mặt lạnh nhạt không buồn cũng không vui.

Mạc Tử Bắc nhẹ nhàng đi qua, ngồi xổm xuống trước mặt của Giản Tiểu Bạch. Giản Tiểu Bạch nâng mắt lên thấy anh, nước mắt lại kìm không được mà chảy xuống.

Anh lập tức gỡ cái lồng sắt trong tay lên, nhẹ nhàng an ủi cô: “Đừng khóc, sau này sẽ một đôi thỏ con ở cùng em!”

Giản Tiểu Bạch mở đôi mắt to mang theo sương mù, dáng vẻ điềm đạm đáng yêu làm cho tim anh thắt lại. Khuôn mặt mềm mại bởi vì rơi lệ mà có vẻ càng thêm xinh đẹp ướt át, độ cong của đôi môi đỏ mọng thể hiện rõ vẻ thương tâm, màu da mịn màng, nõn nà khiến người ta rung mình. Dáng vẻ hoa lệ rơi lệ đó làm Mạc Tử Bắc càng thêm nhẹ nhàng nói: “Tiểu Bạch, đến xem này, bắt nó cho anh đi!”

Giản Tiểu Bạch đáng thương chăm chú nhìn Mạc Tử Bắc, sự dịu dàng trong mắt anh làm cho cô an tâm. Cúi đầu nhìn một đôi con trong lồng sắt không sợ hãi ăn cà rốt sống, lại nhìn thỏ con đã chết trong tay mình mà càng buồn hơn.

Mạc Tử Bắc đón lấy con thỏ con đã chết trong tay Giản Tiểu Bạch, cô cũng không có ngăn trở. Nhẹ nhàng nói: “Em muốn đem nó chôn cất thật tốt, để kiếp sau làm một thiên sứ thỏ con khỏe mạnh hạnh phúc trên thiên đường”.

Mạc Tử Bắc gật đầu: “Nó nhất định sẽ được lên thiên đường, đừng buồn nữa”.

Hai trông mắt Mai Thiếu Khanh lóe lên lộ ra một chút thâm ý khó nắm bắt. Mạc Tử Bắc đứng lên đem con thỏ con đã chết đặt vào tay anh: “Cậu đi chôn nó!”

Anh ra lệnh, vẻ mặt tựa như thiên thần đem Mai Thiếu Khanh trở thành người làm công. Khoé miệng Mai Thiếu Khanh hiện lên một tia thâm ý không dễ phát hiện, không nói lời nào cầm xác con thỏ nhỏ dần dần cứng ngắc ra khỏi cửa.

Mạc Tử Bắc quét mắt nhìn một vòng căn phòng toàn màu trắng của Mai Thiếu Khanh, tên tiểu tử này đúng là sạch sẽ, không hổ là người học y, nói không chừng có khi còn có chứng nghiệm sạch sẽ!

“Chúng ta xuống lầu đi!” Anh không muốn ở lại đây dù chỉ một giây, đứng ở đây làm cho anh cứ có cảm giác như mình đang ở bệnh viện vậy.

“Được!” Giản Tiểu Bạch nghe lời giống như một cô vợ nhỏ đứng lên đi theo Mạc Tử Bắc rời khỏi nhà trọ của Mai Thiếu Khanh.

Đến trước cửa nhà trọ của mình, cô dừng lại nói với Mạc Tử Bắc: “Cám ơn anh, anh về đi! Em muốn yên tĩnh một chút!”

40. Chương 40

Mạc Tử Bắc liếc nhìn cô thật lâu một cái: “Em ở một mình có được không?”

Anh không muốn đi, định thừa dịp cô yếu ớt mà an ủi không chừng cô sẽ lấy thân báo đáp chẳng hạn. Tiếc là anh đã tính toán nhầm rồi.

Giản Tiểu Bạch chỉ mỉm cười lơ đãng: “Em không sao, chỉ cần một mình yên tĩnh một chút là được rồi. Ngày mai em sẽ đi xin nghỉ việc.”

Không muốn Mạc Tử Bắc nhìn thấy cô trong lúc yếu ớt như vậy, cô cần tìm một nơi yên tĩnh, một mình khóc thật lớn một trận.

Mạc Tử Bắc gật đầu, đành chịu, nở nụ cười: “Được, ngày mai anh sẽ tới đón em, ngủ sớm đi, đừng suy nghĩ nhiều.”

“Vâng!”

Mạc Tử Bắc biết ý rời đi, không hề làm phiền.

Anh vừa đi vừa cười tự giễu, xuống dưới lầu thì nhìn thấy Mai Thiếu Khanh đang đào một cái hố ở trong bồn hoa gần đó. Anh sai chân bước qua đúng lúc anh ấy vui con thỏ nhỏ đã chết vào hố.

Mưa vẫn còn rơi, trong nháy mắt bộ lông trắng nõn của con thỏ bị nước mưa và bùn làm bẩn. Nếu như trước đây, trong lòng Mạc Tử Bắc không có cảm giác phức tạp gì nhưng hôm nay, con thỏ nhỏ này của Giản Tiểu Bạch khiến tim anh cũng bị siết chặt. Nhìn thấy đèn trên tầng năm của nhà trọ đã sáng, trong đầu anh hiện lên hình ảnh nước mắt chảy đầy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Giản Tiểu Bạch, một góc mềm mại nào đó trong lòng bị mở ra.

Mai Thiếu Khanh cuối cùng kết thúc bằng việc trồng vài nhánh cỏ ở trên mặt của cái mộ nhỏ đó. Bước xuống khỏi bồn hoa, mặc dù chân tay anh đều lấm lem bùn đất nhưng vẫn không dấu nổi vẻ đẹp trai vốn có.

Mạc Tử Bắc định xoay người rời đi thì bị Mai Thiếu Khanh gọi lại: “Anh Mạc!”

Mạc Tử Bắc quay người, đôi môi mỏng mím nhẹ, ánh mắt sắc bén liếc nhìn Mai Thiếu Khanh một cái nhưng không đáp lại. Giọng nói của anh ta rất hồ hởi, đồng thời phát ra hơi thở lạnh lùng, cự nhân thiên lý chỉ ngoại (1) khiến Mạc Tử Bắc vừa nghe thì cảm thấy khó chịu, hận không thể đâm vỡ khuôn mặt đẹp trai như ánh mặt trời của anh ta ngay lập tức. Rõ ràng mặt của tên tiểu quý kia rất lạnh lùng vậy mà vẫn trông như ánh mặt trời, còn cách xử sự thì giống như một thiên thần, bề ngoài mà tao nhã, hoàn mỹ mà cao quý.

Mai Thiếu Khanh vẫn là vẻ mặt không sống không chết kia nhưng lời nói của anh ta lại làm cho Mạc Tử Bắc thực bất ngờ: “Anh thích Tiểu Bạch?”

Mạc Tử Bắc cười khẩy: “Hình như việc này không liên quan tới cậu!”

Mai Thiếu Khanh nhẹ nhàng cười, khoe miệng nhếch lên, nhưng trong mắt không có ý cười, âm u lạnh lẽo khiến người khác thăm rùng mình: “Nếu thích Tiểu Bạch thì không được làm cô ấy tổn thương, bằng không, anh sẽ phải hối hận!”

“Ồ!” Lòng mày Mạc Tử Bắc khẽ nâng lên, “Như thế nào? Cậu định làm gì tôi?”

Nghe cái giọng điệu có vẻ như lai giả bất thiện (2) của anh ta kia, tên tiểu quỷ thối này thật không phải là đơn giản bình thường, cũng dám khiêu khích anh, sống mà không biết kiên nhẫn!

Mai Thiếu Khanh mỉm cười, trong mắt hiện lên sự độc ác, nham hiểm: “Người khiến Tiểu Bạch tổn thương thì sẽ có kết cục giống nó!”

Đoạn, cậu ta chỉ vào mộ của con thỏ nhỏ, sau đó lại thu hồi thái độ lạnh đậm, không đợi Mạc Tử Bắc nói đã xoay người rời đi, tuy tay chân dính đầy bùn đất bẩn thỉu nhưng dáng đi vẫn rất tao nhã.

Mạc Tử Bắc không thể không lên tiếng giễu cợt. Trên đời này, người dám nói chuyện như thế với anh không có nhiều, ngay cả Doãn Đăng Nhân cũng phải nhường anh ba phần, vậy mà Mai Thiếu Khanh này lại dám uy hiếp anh. Nếu may mắn không uy hiếp, anh còn có thể tiếp tục chơi đùa với Giản Tiểu Bạch, nói không chừng sẽ thật sự yêu cô mất. Nhưng hiện tại anh muốn thử xem sau khi phụ lòng Giản Tiểu Bạch sẽ có kết cục như thế nào.

Tên tiểu quỷ Mai Thiếu Khanh này thật quá kiêu ngạo! Ánh mắt anh lạnh lùng nhìn bóng dáng cậu ta chầm chầm, nhìn kiểu gì cũng cảm thấy tên tiểu quỷ này rất kỳ lạ.

Sinh viên khoa y?

Sao lại có cảm giác giống như một tên sát thủ lạnh lùng vậy?

Thật kỳ lạ!

Khoé môi Mạc Tử Bắc nhếch lên, độ cong hoàn hảo, theo bản năng, tự nhiên mà cao quý, tao nhã, nhưng cũng lạnh lẽo và nhạt nhẽo.

Hẹn gặp lại tiểu quỷ, tôi sẽ chờ cậu!

Anh chưa bao giờ sợ uy hiếp!

Lạnh lùng bước vào xe của mình, phóng đi!

(1) cự nhân vu thiên lý chi ngoại: đem người ta chắn xa ngoài vạn dặm, hình dung thái độ ngạo mạn, kiên quyết cự tuyệt, xa lánh.

(2) lai giả bất thiện: đến tức là không có thiện ý

41. Chương 41

Về tới nhà trọ của mình, Giản Tiểu Bạch khóc suốt một đêm, đôi mắt cũng vì thế mà sưng lên. Sáng sớm hôm sau, Giản Tiểu Bạch phải đeo lại cái kính gọng đen, đôi mắt sưng như hai trái đào.

Mưa vẫn không nhanh không chậm rơi, đã hơn một ngày nhưng không có ý dừng lại. Nhiệt độ trong không khí cũng càng lúc càng hạ thấp.

Sáng sớm, Mạc Tử Bắc xin Doãn Đăng Nhân nghỉ phép một ngày, kết quả lại bị cái tên tiểu tử Doãn Đăng Nhân kia nói: “Nghỉ phép một ngày phải ở lại thêm mười ngày!” Đi, anh đi! Đã đến lúc anh rời đi, công việc ngày hôm qua cũng đã làm xong. Từ trước tới nay, anh chỉ nói tới hiệu suất chứ không nói tới thời gian, anh cũng không bao giờ ngồi ở văn phòng cả một ngày hết, miễn là hoàn thành tốt, không trì hoãn công việc thì tất cả đều ok!

Nhìn khuôn mặt tiều tụy của Giản Tiểu Bạch, anh không khỏi đau lòng: “Đêm hôm qua em khóc!”

Anh im lặng thở dài, cô gái này thật đơn thuần, chỉ vì một con thỏ mà khóc đến sưng đỏ cả mắt, thật làm cho người ta không thể lý giải nổi mà! Đúng vậy! Anh đột nhiên cảm thấy, làm tổn thương cô thật có chút không đành lòng!

Giản Tiểu Bạch uể oải lắc đầu, không muốn nói chuyện. Cô tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm hai mắt lại.

Mạc Tử Bắc cũng không hỏi nhiều nữa, dứt khoát lái xe rời khỏi Dương Quang Quả Hương. Từ ban công tầng sáu nhà trọ, ánh mắt sâu sắc của Mai Thiều Khanh nhìn chằm chằm chiếc xe dần biến mất, thở dài một hơi!

Anh không có tư cách có được Tiểu Bạch! Tiếng thở dài này là vì chính mình, cũng vì Giản Tiểu Bạch, chỉ mong tình cảm của Mạc Tử Bắc là xuất phát từ đáy lòng, nếu không, anh nhất định sẽ không đồng ý!

Ánh mắt Mai Thiều Khanh hiện lên một tia lạnh lẽo. Một con ruồi đang bay qua bay lại, chưa kịp nhìn rõ nó như thế nào, vậy mà ‘phập’ một tiếng đã thấy nó bị cố định ở trên cửa, hung khí dĩ nhiên là dao giải phẫu cũng bị cố định ở trên đó nốt.

Mai Thiều Khanh không dấu vết đi qua lấy dao phẫu thuật ra, con ruồi rơi xuống đất. Thổi chuôi dao sắc bén, lưỡi dao sáng loáng chiếu rọi vào khuôn mặt đẹp trai dị thường. Cậu nở nụ cười, khoe miệng khe cong lên nhưng trong mắt lại thâm sâu, lạnh lẽo khác thường.

Xe của Mạc Tử Bắc đang chờ ở dưới tòa building của tập đoàn Ôn thị.

Anh ở dưới tầng chờ Giản Tiểu Bạch. Lúc đầu thì không biết nên vào không, sau đó thì vẫn không vào.

Giản Tiểu Bạch đã vào trong nửa giờ nhưng chưa thấy đi ra, vì thế anh lấy điện thoại gọi cô, không ngờ lại không có ai nghe.

Không biết cái cô bé lơ mơ này có mang theo điện thoại bên người hay không đây, thật làm cho người ta lo lắng mà.

Lại lo lắng bất an đợi thêm vài phút, vẫn là không đợi nữa. Mạc Tử Bắc ngồi không yên, trong lòng cứ có một cảm giác bất an, anh muốn tự mình lên xem có chuyện gì xảy ra.

Giản Tiểu Bạch trình đơn xin nghỉ việc lên tầng 19, rồi đi đến phòng tài vụ lĩnh hơn một tháng tiền lương của mình, đang chuẩn bị đi thang máy xuống thì không ngờ lại gặp phải Ôn Hướng Đình.

Dường như cái tên dốt vẹt kia thường dùng thang máy nhân viên, còn thang máy VIP thì để không, thật đúng là.

Mà hẳn lại chọn đúng thời gian thang máy có ít nhân viên ra ngoài nhất. Khi thang máy dừng lại, Giản Tiểu Bạch ấn vào nút tầng 1, Ôn Hướng Đình lại chọn tầng 15, nơi đó là địa bàn của hắn.

Hắn híp mắt lại nhìn Giản Tiểu Bạch không nói lời nào, miệng nở nụ cười đăm đuối (editor: kinh tởm thì có). Vì chiều ngày hôm qua bị Mạc Tử Bắc đánh nên hai mắt hiện tại đều tím rím!

Giản Tiểu Bạch căng thẳng đẩy kính, tựa vào góc tường cách hắn rất xa.

Ôn Hướng Đình đi tới một bước, miệng nở nụ cười gian xảo, tham lam. Thang máy dừng ở tầng 15 khiến Giản Tiểu Bạch sợ tới mức sắc mặt tái nhợt.

Ôn Hướng Đình nhìn đáng vẻ sợ hãi của cô, cười rất tà mị. Hắn đưa mái tóc đen dài cuộn sóng của Giản Tiểu Bạch lên mũi ngửi, hưởng thụ một chút: “Rất thơm! Em Giản à, em đúng là một người phụ nữ cực phẩm!”

42. Chương 42

“Ông làm gì vậy? Giản Tiểu Bạch ngăn bàn tay thói tha của hắn lại. Ánh mắt Ôn Hướng Đình hiện lên một tia nham hiểm, độc ác, cầm lấy tay Giản Tiểu Bạch, kéo cô ra khỏi thang máy.

Trong các nhân viên làm việc tại đây, có người nhìn thấy như vậy nhin không được liếc nhìn liền bị ánh mắt lộ ra hung quang của Ôn Hướnđ Đình trừng lại nên không ai dám nhìn nữa. Giản Tiểu Bạch muốn giấỵ ra khỏi tay hắɴ, cô không muốn đi cùng hắɴ. Cái tên này lại dám trắng trợn cướp người như vậy.

Rất nhanh kéo Giản Tiểu Bạch đến văn phòng của mình, ‘sắɴ’ một tiếng đóng cửa lại. Tiếng đóng cửa quá lớn làm nhân viên ở tầng này giấỵ mình hoảng sợ, tất cả đều lo lắng đề phòng sửa sang lại công việc trên tay của mình.

“Tổng giám đốc Ôn, ông đừng làm như vậy, nếu không, tôi sẽ kêu lên đó.”

“Kêu? Đây là địa bàn của tôi, cô có kêu rách họng cũng chẳng có ai tới cứu cô đâu!” Ôn Hướnđ Đình bỏ qua không sợ uy hiếp. “Cô Giản đừng sợ, làm tình nhân của tôi đi, như vậy sẽ được hưởng rất nhiều vinh hoa phú quý!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Giản Tiểu Bạch bởi vì tức giận mà đỏ bừng lên: “Tổng giám đốc Ôn, xin ông tự trọng một chút!”

“Tự trọng?” Ôn Hướnđ Đình cười mỉa mai sau đó nhổ một ngụm nước miếng “phi!”

Bàn tay to đũa ra, những ngón tay thô to xoa cái má tinh tế của Giản Tiểu Bạch, rồi bàn tay ấy lại xoa xuống cổ, mắt thấy sắp xoa xuống xương quai xanh quỵén rũ. Giản Tiểu Bạch hét lên một tiếng gạt tay hắɴ xuống.

Không muốn cùng hắɴ nói lời vô nghĩa, cô chạy thật nhanh đến cửa ra vào gần chỗ Ôn Hướnđ Đình định mở cửa rồi đi. Nhưng... Cửa lại bị khóa. Giản Tiểu Bạch ở bên trong phòng kêu to: “Cứu tôi với! Cứu tôi!”

Bên ngoài nào có ai dám đến chứ, hơn nữa cái văn phòng sang trọng này cách âm cũng rất tốt.

Ôn Hướnđ Đình cười đến tà mị (kinh tởm thì đúng hơn) chậm rãi đi tới bắt lấy tay Giản Tiểu Bạch, đem nàng vây ở cạnh cửa, Giản Tiểu Bạch giấỵ dựa nhưng khí lực của tên tàn bạo này quá lớn. Một tay của Ôn Hướnđ Đình thì chộp lấy hai tay của Giản Tiểu Bạch, bàn tay còn lại của hắɴ thì xoa nắn bộ ngực mềm mại của Giản Tiểu Bạch, nhất thời khiến cho cái thứ nguyên thủy trong hắɴ dâng lên. Không chút nào thương tiếc bóp chặt rồi lại tìm đến đôi môi mềm mại của Giản Tiểu Bạch muốn âu yếm.

Giản Tiểu Bạch liều mạng xoay chân đá cũng không thể đá cái tên khốn này ra ngoài. Cô rất sợ hãi, dưới tình thế cấp bách, cô liền không dùng đầu óc mà kêu lên: “Mạc Tử Bắc, cứu em!”

Nghe được cái tên Mạc Tử Bắc, Ôn Hướnđ Đình dừng lại động tác, một tay đẩy Giản Tiểu Bạch ngã xuống đất dẫm lên cô hoa mắt chóng mặt.

Ôn Hướnđ Đình âm phách cười, ánh mắt âm lãnh làm người ta run sợ! “Kêu cái thằng Mạc Tử Bắc kia tới cứu cô? Ha ha ha ha ha ha” thực cuồng vọng cười to, hoàn toàn không giống bộ dạng chặt vật khi bị đánh ngày hôm qua.

“Nói cho cô biết Giản Tiểu Bạch phụ nữ mà tôi đã nhìn trúng chưa bao giờ có thể vượt khỏi tay, hôm nay cái tôi có chính là thời gian cùng cô chơi đùa, tôi cũng muốn ném thử phụ nữ của Mạc Tử Bắc xem có cái tư vị gì, một khi cô bị tôi chơi cô tưởng hắɴ còn có thể yêu cô sao?”

Giản Tiểu Bạch hoảng sợ theo dõi Ôn Hướnđ Đình, hắɴ ta cười lạnh đi tới chỗ của cô, khát vọng cứ như vậy rõ ràng viết ở trên mặt. Giờ phút này Giản Tiểu Bạch rốt cuộc cũng hiểu được vì sao lại có tin đồn rằng Ôn Hướnđ Đình thật sự là một người đàn ông vô liêm sỉ. Một người đàn ông chỉ có ý nghĩa muốn chơi một người phụ nữ! Một người tham lam không từ thủ đoạn như thế có tư cách gì mà làm giám đốc? Hắɴ căn bản là không xứng!

Giản Tiểu Bạch xoa chỗ té đau, ngồi xuống đất, biết chạy không thoát cô chỉ có thể nghĩ biện pháp khác. Điện thoại lúc này chợt vang lên Giản Tiểu Bạch lập tức bắt lấy điện thoại, vừa định mở ra đã bị cái tên Ôn Hướnđ Đình này lấy đi.

Hắɴ mở di động ra, vừa nhìn liền nở nụ cười châm chọc “Mạc Tử Bắc! A!”

Sau đó hắɴ đột nhiên đem điện thoại ném lên tường, lúc rớt xuống linh kiện đã vỡ thành ba mảnh. Tiếng chuông chỉ còn dứt nghén quàng quạc.

Giản Tiểu Bạch trong thời gian này thực lo lắng, đáy lòng cô kêu tên Mạc Tử Bắc, không biết anh có thể cảm giác được của cô đang gọi anh không?

Ôn Hưởng Đình cười tà nịnh, đôi mắt tím xanh hiện lên một tia tàn ác, đi tới túm Giản Tiểu Bạch, tóc cô bị hấn kéo mà càng choáng váng. Ôn Hưởng Đình bức cô lui đến góc tường, vây ở trong lòng hấn, cúi xuống bên tai cô vươn đầu lưỡi thô ráp liếm lỗ tai xinh đẹp của cô.

Giản Tiểu Bạch lập tức buồn nôn, dịch dạ dày của cô bốc lên, mắt thấy đã sắp phun ra. Trong lúc một tay của Ôn Hưởng Đình lướt qua cô, Giản Tiểu Bạch lập tức phun ra ngay trên cổ của Ôn Hưởng Đình.

Ôn Hưởng Đình chán ghét đẩy cô ra, không kiên nhẫn trừng cô một cái, lấy khăn tay ra lau đi thứ dơ bẩn trên mặt. Giản Tiểu Bạch nhịn không được lại tiếp tục phun dữ dội hơn. Mãi đến khi đem toàn bộ dịch trong dạ dày ói ra hết mới mới dừng lại, cái thắm sang trọng cũng bị Giản Tiểu Bạch ói ra làm dơ bẩn rất là đột ngột.

Ôn Hưởng Đình lạnh lùng nói: “Con đàn bà chết tiệt, muốn chết hả!

Lập tức, hấn tiến lên giữ chặt tay cô, một bàn tay nắm lấy mái tóc dài của cô kéo lên ném mạnh về phía tường, cú va chạm mạnh như vậy khiến Giản Tiểu Bạch hét lên một tiếng choáng váng.

43. Chương 43

“Ôn Hưởng Đình, ông là đồ con vịt không biết xấu hổ!” Giản Tiểu Bạch giận đến nổi hoàn toàn không thể làm chủ lời nói, bây giờ cô mặc kệ hấn là loại tổng giám đốc chó má gì.

“Cò!” Mặt mày Ôn Hưởng Đình lập tức đỏ lựng, người phụ nữ này mà dám nhục mạ hấn.

Dùng sức kéo lấy tóc của Giản Tiểu Bạch, Ôn Hưởng Đình tát cho cô một cái nỏ đom đóm mắt. Thẹn quá hóa giận, Ôn Hưởng Đình lại đẩy cô ngã trên mặt đất, sau đó lại bước ngang qua ngồi ở trên người Giản Tiểu Bạch, cơ thể to lớn lại hơi béo phì đè lên vòng eo nhỏ mềm mại của cô khiến cô phải la to.

“Mạc Tử Bắc, cứu em!”

Ôn Hưởng Đình lại quỷ quái cười: “Kêu đi, kêu vỡ họng cũng không có ai tới giúp cô đâu, hôm nay ông nhất định phải làm cô trở thành người của ông!”

Giản Tiểu Bạch giãy dụa, Ôn Hưởng Đình đè tay cô lại, cúi người xuống nhìn chằm chằm cô gái xinh đẹp đang ngọ nguậy trong lòng, người phụ nữ này ở trong mắt hấn

cũng không phải là tâm hồn bình thường đâu.

Cô càng giãy dụa hấn càng đè chặt cơ thể của cô hơn, một tay bắt lấy hai tay cô, tay còn lại dùng một chút lực xé rách chiếc váy dài của Giản Tiểu Bạch, làm lộ ra chiếc quần nhỏ màu hồng phấn.

Tham lam nhìn Giản Tiểu Bạch, mắt thấy đôi môi to bè của hấn sắp ấn xuống, Giản Tiểu Bạch lập tức thét chói tai: “Mạc Tử Bắc, cứu em!”

Cô sắp tuyệt vọng rồi, trời ạ, Mạc Tử Bắc mau tới cứu em đi!

Về phần Mạc Tử Bắc, lên tầng 26 tìm mà không thấy bóng dáng Giản Tiểu Bạch đâu, anh đột nhiên nghĩ tới Ôn Hưởng Đình là một tên có thù tất báo, anh thật là bất cẩn, anh nên đi lên cùng cô mới đúng.

Không chút suy nghĩ, Mạc Tử Bắc liền trực tiếp đi đến một văn phòng ở tầng 15, túm lấy một người đàn ông đeo kính hỏi: “Ôn Hưởng Đình có ở bên trong không?”

Người đàn ông đeo kính nhìn khuôn mặt lạnh lẽo cùng hơi thở lạnh lùng khiến người ta muốn tránh xe vạn dặm của Mạc Tử Bắc mà sợ tới mức lắp bắp nói: “Có... có có có!”

Mạc Tử Bắc sải bước đi với văn phòng của Ôn Hưởng Đình, vừa tới cửa đã nghe thấy một âm thanh rất nhỏ, hình như là giọng Tiểu Bạch, không chút suy nghĩ, Mạc Tử Bắc một cước đá văng cửa văn phòng của Ôn Hưởng Đình. Một cước kia thật sự không

phải uy vũ bình thường, đó tuyệt đối là khắc tinh của mọi cánh cửa, bất luận cánh cửa đó có xa hoa như thế nào cũng sẽ bại dưới chân của anh.

Sau khi cửa đã bị đá văng ra anh liền phát hiện Ôn Hưởng Đình đang giữ chặt lấy tay Giản Tiểu Bạch, cường hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô!

Một màn này làm cho sắc mặt Mạc Tử Bắc đột ngột lạnh xuống một trăm độ, đủ để đóng băng toàn bộ văn phòng này, anh rất nhanh chạy lại giơ một chân lên đá văng Ôn Hưởng Đình.

“Rắc” Một tiếng động vang lên, dường như là tiếng xương sườn của Ôn Hưởng Đình đang nứt gãy.

Hắn lảo sang một bên kêu rên thảm thiết rồi quay đầu nhìn đến Mạc Tử Bắc, cả khuôn mặt tái mét vì sợ: “Mày! Mày! Sao mày biết?”

Giản Tiểu Bạch cũng bị dọa đến ánh mắt đại ra, thiếu chút nữa cô đã bị hắn làm nhục.

Mạc Tử Bắc cởi âu phục của mình, ngồi xổm xuống nâng Giản Tiểu Bạch dậy, giúp cô che khuất phần thân thể lỏa lồ bên ngoài. May là vẫn còn cái quần nhỏ, chỉ có chiếc váy là bị xé rách, anh thở dài nhẹ nhõm, nhưng tưởng tượng đến hình ảnh cô bị Ôn Hưởng

Đình nhòm ngó thì các cơ bắp trong người lại lập tức siết chặt, anh nén cơn giận xuống, một ánh mắt muốn giết người lạnh như băng xẹt qua Ôn Hưởng Đình.

“Ông đúng là sống không kiên nhẫn?”

Giọng nói của Mạc Tử Bắc như lạnh như băng giá tích tụ ba ngàn năm trên gương mặt bình tĩnh không gợn sóng nổi lên vẻ hung ác. Anh nhất định phải băm vằm cái tên Ôn Hưởng Đình này thành trăm ngàn khúc!

Ôn Hưởng Đình bởi vì đau đớn mà túa mồ hôi lạnh.

Thân mình Giản Tiểu Bạch không ngừng run rẩy như một con búp bê sứ mong manh yếu ớt, Mạc Tử Bắc ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng an ủi cô: “Đừng sợ, có anh đây!”

Giản Tiểu Bạch chậm rãi gương mặt nhìn Mạc Tử Bắc, ánh mắt lúc này mới dần có tiêu cự: “Bắc!”

Cô “oa” một tiếng khóc lớn, Mạc Tử Bắc ôm cô rồi vỗ nhẹ bờ vai cô: “Đừng khóc, có anh ở đây! Chờ anh trừng trị hắn một chút rồi đưa em đi nhé.”

44. Chương 44

Cả người Giản Tiểu Bạch bởi vì sợ hãi mà run rẩy không ngừng, Mạc Tử Bắc đứng dậy, lạnh lẽo quét mắt về phía Ôn Hưởng Đình, hắn ở xa hơn năm thước cũng cảm nhận được luồng sát khí đó.

Mạc Tử Bắc chậm rãi đi từng bước một về phía Ôn Hưởng Đình, gương mặt hắn sừng vù, hai má to bạch la lên: “Mày không được làm vậy, cẩn thận bảo vệ sẽ đưa mày đến cục cảnh sát đấy.”

Lúc hắn nói lời này cũng hơi lo lắng một chút, hắn biết Mạc Tử Bắc luyện Karate đã hai mươi năm nhưng hắn vẫn không nhận được cục tức mà mạnh miệng.

Mạc Tử Bắc bởi vì tức giận mà phóng ra tia nhìn sắc lẹm, chỉ tiếc là ánh mắt không thể giết người thay cho nắm tay.

Mạc Tử Bắc kéo Ôn Hưởng Đình ném ra xa ở vài thước, trên người hắn dính đầy những thứ dơ bẩn mà Giản Tiểu Bạch vừa nôn ra. Bởi vì vừa rồi bị Mạc Tử Bắc đá một cước gãy xương sườn, giờ lại bị ném đi như vậy làm hắn đau đến túa mồ hôi lạnh.

Mạc Tử Bắc túm lấy áo hắn rồi kéo tới bờ tường, hung hăng nện một trận tới bờ vào bụng hắn, lúc buông áo hắn ra, hắn liền ngã xuống dưới, vừa rồi chỉ là gãy xương sườn bên trái, còn bây giờ xương sườn bên phải cũng gãy nốt.

Mạc Tử Bắc ném hắn xuống đất, nện một trận tới bờ rồi mà vẫn không thể làm nguội lửa giận trong lòng anh, anh lại tiến lên đá cho hắn một cước. Ôn Hưởng Đình thực không đành ông kêu gào khóc lóc, từ cửa ban công có mấy người bảo vệ vọt vào, trong tay còn cầm theo vài cái côn điện, ánh mắt Mạc Tử Bắc đảo qua, bọn họ sợ tới mức không dám tiến lên.

Giản Tiểu Bạch run run nắm chặt góc âu phục của Mạc Tử Bắc, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt.

Mạc Tử Bắc nhìn thấy như vậy mà đau lòng bé cô: “Chúng ta về nhà!”

Cô an tâm ôm anh, đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở cổ anh, nhìn đáng thương như một con thỏ nhỏ.

Mạc Tử Bắc lại giận dữ trừng mắt lườm Ôn Hưởng Đình một cái rồi bé Giản Tiểu Bạch nhanh chóng rời đi. Nhân viên ở đây không ai dám vào xem đã xảy ra chuyện gì, họ thật sự không muốn đánh mất bát cơm của mình.

Mạc Tử Bắc vừa mới mang Giản Tiểu Bạch vào thang máy thì nghe thấy thoại kêu rên như giết heo của Ôn Hưởng Đình truyền đến, khóe môi của anh nhếch lên một nụ cười âm ngoan, Ôn Hưởng Đình mà giờ ở đó mà chờ ba tháng cho xương sườn lành đi bằng không cứ nằm đó mà chờ tàn phế đi!

Suốt dọc đường, Giản Tiểu Bạch chôn mặt ở cổ Mạc Tử Bắc, nhỏ giọng nức nở, vẻ mặt anh có chút lo lắng nhưng lại nhìn không ra trong lòng anh đang suy nghĩ cái gì.

Nhẹ nhàng đem cô đặt vào trong xe, Giản Tiểu Bạch lại vẫn không chịu buông anh ra.

“Đừng sợ, an toàn rồi!”

Lời nói của anh khiến cô an tâm ngoan ngoãn buông anh ra.

Mưa vẫn còn rơi, một cơn trời nhẹ nhàng mà trút nước.

Giản Tiểu Bạch so vai, cúi đầu, cô không biết Mạc Tử Bắc muốn dẫn cô đi đâu, mà đi đâu cũng không sao, chỉ cần có anh ở cạnh thì lòng của cô sẽ rất an tâm.

Bởi vì kinh sợ quá độ mà khuôn mặt nhỏ nhắn dần dựa nước mắt càng có vẻ nhỏ bé yếu ớt, cả người được bọc trong cái áo vest rộng thùng thình lại càng có vẻ gầy bé.

Mạc Tử Bắc vốn là muốn đưa cô về Dương Quang Quả Hương, nhưng bây giờ thấy bộ dạng đang rất cần sự an ủi của cô mà anh lại thay đổi chủ ý.

Anh muốn đưa cô về, anh muốn cô trở thành người phụ nữ của anh, để không bao giờ phải nơm nớp lo sợ nữa.

Hạ quyết tâm, sắc mặt Mạc Tử Bắc thoáng dịu đi, một tay cầm lấy cần tay nhỏ bé của cô, tay còn lại thì cầm tay lái lái xe chạy như bay.

Căn hộ của Mạc Tử Bắc nằm ở đoạn đường Tam Cư Thất sầm uất nhất thành phố. Căn hộ trang hoàng đơn giản, nhẹ nhàng thoáng mát, bởi vì không muốn nơi này bị ô nhiễm nên anh chưa từng mang một người phụ nữ nào tới đây. Giản Tiểu Bạch là người đầu tiên.

Bé Giản Tiểu Bạch đi vào cửa nhẹ nhàng đặt lên ghế sofa. Cứ nghĩ đến việc thiếu chút nữa bị Ôn Hưởng Đình làm nhục, nước mắt lại từ đôi mắt to của Giản Tiểu Bạch mà ào ạt trào ra, thân mình run run chui vào trong lòng anh.

Giản Tiểu Bạch đáng thương khẽ nói: “Hắn muốn em trở thành người phụ nữ của hắn, em không đồng ý hắn liền đánh em, em rất sợ, rất sợ! Em không muốn sống nữa, chắc chẳng còn ai muốn lấy em nữa đâu!”

45. Chương 45

Mạc Tử Bắc nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, nhìn kỹ thấy cả hai má đều sưng lên.

Trong lòng cũng tự nhiên đau đớn một hồi.

Hận đã không đánh gãy chân của Ôn Hường Đình. Nhưng khi nghe cô nói ‘chắc chẳng còn ai muốn lấy em nữa đâu’ thì anh lại cảm thấy buồn cười.

“Ngoan! Đừng khóc, sẽ không có việc gì đâu!” Anh thiếu chút nữa thốt ra câu ‘anh sẽ lấy em’, chết tiệt, anh đây không muốn kết hôn, kết hôn phiền phức lắm. Anh muốn tự do!

“Em muốn đi tắm, ông ta bẩn lắm, em không muốn bị ông ta đụng vào!”

“Ừ! Anh đi xả nước, em cứ tắm đi nhé, anh đi mua quần áo cho em.”

Giản Tiểu Bạch tin tưởng ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt hiện rõ vẻ ngưỡng ngùng, Mạc Tử Bắc hôn nhẹ chóp mũi thanh tú xinh đẹp của cô: “Không sao đâu, đi đi!”

Giản Tiểu Bạch gật đầu.

Buông cô ra, đi chuẩn bị nước ấm cho cô tắm rửa sau đó đi vào phòng ngủ cầm áo ngủ của mình.

“Nhớ chỉ cần tắm qua một chút thôi ha, tắm xong thì mặc tạm áo ngủ của anh nhé! Thực xin lỗi, chỗ anh không có đồ ngủ của phụ nữ!”

Nghe anh nói như vậy, khuôn mặt Giản Tiểu Bạch phút chốc đỏ lên giống quả táo chín. Cô ôm lấy quần áo của anh rồi đi vào phòng tắm đóng cửa lại.

Mạc Tử Bắc cầm chìa khóa ra ngoài, đóng cửa ‘cạch’ một tiếng. Lúc này Giản Tiểu Bạch mới an tâm cởi áo vest của anh khoác ỳnh, sau đó là đến chiếc váy bị rách.

Đó là cái váy Mạc Tử Bắc đã mua cho cô, cô rất thích, bên hông còn có một cái nơ to hình con bướm rất đẹp, đáng tiếc bị con vịt kia xé rách rồi.

Thả mình vào làn nước trong bồn tắm, lại càng không ngừng chà xát tẩy rửa cơ thể, cũng không biết đã chà bao nhiêu lần mà làn da đều đỏ hết cả lên, Giản Tiểu Bạch lại một lần nữa thay nước tắm. Đêm qua thả con qua đời làm cô đau lòng khóc rất lâu, ngủ cũng không đủ giấc, kết quả, vừa tựa vào bồn tắm là cô ngủ thiếp đi.

Mạc Tử Bắc sau khi mua mấy thứ về thì vào cửa gọi một tiếng nhưng không có ai trả lời.

Anh nghĩ có lẽ Giản Tiểu Bạch đi rồi! Đến toilet đẩy cửa ra thì lại bị khóa.

Tiểu Bạch? Ở bên trong sao?

Không hề có động tĩnh, chắc sẽ không chết đuối trong bồn tắm chứ?

Mạc Tử Bắc không chút suy nghĩ một cước đá văng cánh cửa. Đập vào mắt là một hình ảnh quốc sắc thiên hương — Giản Tiểu Bạch tựa người vào bồn tắm, khe ngực trơn bóng kiêu ngạo hồng hồng hơi lộ ra, thấp thoáng dưới bóng nước là dáng người xinh đẹp, tinh tế. Tuy rằng cách một làn nước nhưng dáng người hoàn hảo bị nhìn không sót một cái gì.

Liếc mắt một cái cũng đủ khiến Mạc Tử Bắc không thể nào rời được mắt. Một chỗ trên thân thể bắt đầu nổi lên một loại cảm giác khó tả, Giản Tiểu Bạch có thể là quá mềm mại cho nên không bị tiếng đập cửa của Mạc Tử Bắc làm tỉnh lại.

Mạc Tử Bắc lắc đầu, khả năng kiềm chế của anh không tốt vậy sao, tiện tay cầm chiếc khăn tắm lớn xoay người bế Giản Tiểu Bạch từ trong nước ra rồi ôm vào phòng ngủ, cảm giác mềm mại trơn bóng làm trái tim Mạc Tử Bắc run lên bần bật. Khát vọng của anh đối với cô còn mãnh liệt hơn tưởng tượng của anh nhiều.

Đang ngủ say, Giản Tiểu Bạch rúc vào trong lòng Mạc Tử Bắc, anh lại nhìn đôi mắt to của cô đã sưng lên như hai quả đào thì bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau khi nhẹ nhàng dùng khăn tắm lau khô bọt nước trên người cô rồi đắp chăn lên cho cô, Mạc Tử Bắc cũng tự đi tắm. Khi trở về đã thấy Giản Tiểu Bạch cặp đùi xinh đẹp thẳng tắp mượt mà rất hấp dẫn lộ ra bên ngoài chăn, lập tức Mạc Tử Bắc bị kích động một hồi.

Nhanh chóng lau khô người rồi vội vàng chui vào trong chăn.

Hai cơ thể chạm vào nhau, Mạc Tử Bắc cúi người nhìn khuôn mặt Giản Tiểu Bạch đang ngủ say, cô tin tưởng anh đến nỗi có thể ngủ say như vậy, anh không biết có nên muốn cô hay không, một khi cô biết anh chỉ đang chơi đùa cô thì cô sẽ sao?

Thôi kệ, tất cả đều phải chờ đến sau này mới biết được.

Nhớ tới lời tên tiểu quỷ đáng ghét Mai Thiếu Khanh đã cảnh cáo, một chút dao động trong lòng anh đều tan thành mây khói. Anh muốn nhìn xem sau khi anh chơi đùa cô thì phản ứng của Mai Thiếu Khanh sẽ như thế nào.

Liều mạng vứt bỏ một chút lý trí cuối cùng, Mạc Tử Bắc xoay người ngậm lấy đôi môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át của Giản Tiểu Bạch.

46. Chương 46

Giản Tiểu Bạch đang ngủ say, đột nhiên cảm thấy nhồn nhột liền xoay người lại không cẩn thận đụng phải nơi đó của Mạc Tử Bắc.

Bao nhiêu tích lũy dồn nén bị chạm phải khiến Mạc Tử Bắc hít vào một hơi, tiểu yêu tinh hại người này, anh đột nhiên dùng đầu lưỡi mở môi cô ra rồi lún vào trong, cùng quần lấy môi lưỡi cô.

Tay anh xoa lên người cô, một trận tê dại truyền đến làm Giản Tiểu Bạch đột nhiên giật mình tỉnh lại.

Khuôn mặt tuần tú khếch đại ngay trước mắt, hơn nữa bọn họ còn đang hôn môi!

“Ừm!” Khuôn mặt của cô đỏ bừng.

Mạc Tử Bắc mở to mắt nhìn biểu tình mơ hồ của cô, bàn tay to ở nơi mềm mại của cô dùng sức nhéo một cái. Giản Tiểu Bạch lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo.

Anh đang làm gì vậy?

Đẩy anh ra, thân hình Mạc Tử Bắc cách cô nửa mét, đôi môi nhỏ ngọt ngào của cô làm cho anh vẫn chưa ngớt khao khát.

Giản Tiểu Bạch đỏ mặt khẽ đẩy anh một cái thẹn thùng cúi đầu khẽ nói: “Đừng mà!”

Lời nói này của cô một chút trọng lượng cũng không có, ý tứ cũng không rõ. Mạc Tử Bắc cười khẽ ra tiếng, đôi mắt nhìn cô càng thêm sâu xa. Thân mình hoàn mĩ bóng loáng mà rắn chắc của anh dựa vào cô ngày càng gần, khiến mặt Giản Tiểu Bạch xấu hổ đến thiếu chút nữa là xì khói.

Hơi thở nóng bỏng phả lên mặt cô, kéo nhịp tim cô đập càng lúc càng nhanh. Bàn tay to của anh nhẹ nhàng trượt qua bụng cô, Giản Tiểu Bạch hít phải ngụm khí lạnh, Mạc Tử Bắc trong nháy mắt lại hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, còn nghe được cả sự cự tuyệt không thành của cô.

Anh hôn mãnh liệt mà nồng cháy, Giản Tiểu Bạch bị hôn đến mê muội, quên cả việc phải từ chối.

Một màn cảnh xuân bên trong phản chiếu tinh tế lên song cửa bên ngoài.

Một chỗ nào đó của anh để vào một chỗ nào đó của Giản Tiểu Bạch, ý thức được đó là một bộ phận trên cơ thể đàn ông mà trong tiết sinh học nhà trường đã dạy. Khuôn mặt nhỏ nhắn nóng như lửa đốt, nhưng đó chỉ là thẹn thùng chứ không phải là ghét.

Giản Tiểu Bạch quay mặt đi không cho anh hôn lên môi mình, với một chút lý trí cuối cùng lúc này cô muốn hỏi anh có phải thật tình hay không. Song Mạc Tử Bắc lại không tiếp nhận sự kháng cự này, anh vừa mạnh mẽ giữ chặt cái eo nhỏ của cô vừa hôn. Hôn từ gò má, lên đến cổ rồi lại chuyển sang ngậm lấy vành tai xinh xắn của cô. Thân thể Giản Tiểu Bạch hơi hơi run rẩy, lúc này anh mới dừng lại cúi đầu nói bên tai cô: “Cho anh!”

Vùi mặt vào bờ vai rộng lớn của anh, phản ứng này của cô bị anh cho là cô ngầm đồng ý. Lúc bọn họ quần lấy nhau, anh lại rõ ràng cảm nhận được một lớp cản.

Đau đớn như bị xé toạt ra khiến Giản Tiểu Bạch mở to hai mắt mơ hồ, thân thể vô thức cố gắng thích ứng với lần đầu đau đớn, cũng bởi vì đau đớn mà mặt nhẵn mày nhỏ.

“Đau quá!” Nước mắt cũng nhịn không được mà chảy xuống hốc mắt.

Tiếng thét chói tai cũng theo động tác Mạc Tử Bắc nghiêng người tiến hoàn toàn vào người cô mà thoát ra, sau đó cái miệng nhỏ nhắn dần dần chỉ còn những tiếng lú lúi nhỏ nhẹ không rõ.

Mạc Tử Bắc không hiểu sao trong lòng lại tràn đầy vui mừng, cô đúng là lần đầu tiên, là một cô gái sạch sẽ, anh cực lực áp chế bản thân, để cô từ từ thích ứng với sự tồn tại của anh.

Mỗi anh nhẹ nhàng mà quý trọng hôn cô, khi thì giống con bướm bay qua bụi hoa, khi thì như là sóng biển cuộn trào mãnh liệt vượt ve bờ cát, cảm nhận được sự săn sóc của anh, cô cố nén đau đớn mà tiến vào sát anh, cơ thể Mạc Tử Bắc rốt cuộc cũng không kiềm chế được nữa bắt đầu chuyển động theo nhịp.

Niềm vui sướng chết người làm cho cả người Mạc Tử Bắc run run, Giản Tiểu Bạch không kìm được mà cong người lên đón lấy tất cả những sự va chạm chậm rãi của anh, để anh đưa cô bay về nơi thiên đường vui sướng chết người.

Trong phòng ngủ tràn ngập tiếng cô nức nở từng hồi hòa cùng với tiếng gầm nhẹ riêng có của người đàn ông là anh.

Niềm vui sướng vượt qua núi cao, bay về phía trời xanh, hướng về nơi thiên đường lí tưởng.

Anh vùi vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô mà gieo rắc hạt giống của mình, sau đó tựa vào trên người cô bất động.

Mỗi một đến cực điểm, vui thích đến cực điểm, Giản Tiểu Bạch nhắm hai mắt lại tiến vào mộng đẹp.

Từ sáng sớm đến tối muộn, Giản Tiểu Bạch không biết bọn họ đã làm bao nhiêu lần. Buổi tối tỉnh lại chỉ cảm thấy rất đói, đầu của cô gối lên cánh tay anh rắn chắc, thân mình thì bị anh giữ lấy ôm vào trong lòng, khuôn mặt đẹp trai ánh lên làm cô đỏ cả mặt. Cúi đầu nhìn xuống một cánh tay khác của anh đang khoát lên bụng cô, cả người đều là những trái ô mai màu xanh đỏ do chính anh tạo ra.

47. Chương 47

Cảm thấy thân thể như là bị vô số bánh xe lăn qua, toàn thân đau đớn mệt mỏi như bị chặt từng khúc xương, các bắp thịt thì đau nhức không thôi.

Xuyên qua ánh đèn bàn mờ nhạt lay lắt, cô nhìn ngắm Mạc Tử Bắc đang yên giấc ngủ say, dáng vẻ tuấn tú như một pho tượng, hàng mi thật dài đang khép chặt, còn có thể nhìn thấy rõ cả hai đường mí mắt. Nhịn không được cô đưa một bàn tay dò theo khuôn mặt anh, dọc từ ấn đường trơn bóng đi về phía chiếc mũi thẳng. Phía trên môi còn có một ít râu lún phún, thoạt nhìn rất tốt!

Thì ra hứng thú thân thể lại chết người như vậy, hèn gì Lâm Hiểu Tình và Hùng Lập Tân cứ luôn hẹn nhau trốn ở trong phòng vụng trộm í e với nhau, đúng là niềm vui khiến người ta làm không biết mệt, nhưng điều kiện tiên quyết là phải làm cùng người đàn ông mình yêu, nếu không sẽ chỉ là sự đau khổ mà thôi.

Nhẹ nhàng lấy cánh tay của anh ra không ngờ lại bị anh ôm càng chặt hơn. Kinh ngạc mở to cái miệng nhỏ nhắn, lại bất ngờ đối diện với đôi mắt xinh đẹp của anh, ánh mắt lười biếng và quyến rũ.

“Dậy rồi sao?” Giọng của anh khàn khàn lại có sức hấp dẫn chết người.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Giản Tiểu Bạch lại nóng rực lên.

“Em đói bụng! Chúng ta không có ăn cơm trưa cũng không có ăn bữa tối, em rất đói!” Lời nói đáng thương giống như là anh đang ngược đãi cô vậy.

“Trên bàn có pizza, không biết nguội rồi có ăn được không nữa?”

“Có thể hâm nóng một chút, anh có bếp không?”

“Chưa bao giờ sử dụng, em thử đi xem có còn dùng được không đi!” Tay Mạc Tử Bắc cẩn thận lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, quyến luyến ngồi xuống giường, cứ như vậy không mặc quần áo đã đi ra ngoài.

Giản Tiểu Bạch lại không biết nên nói như thế nào, đứng dậy cô còn không dám chứ đừng nói gì là không biết xấu hổ đi lại trước mặt anh, còn anh thì cứ khoả thân đi quanh phòng, báo hại mặt của cô càng ngày càng ngày đỏ.

Nhưng dáng người của anh thật rắn chắc, không có chút mỡ thừa! Làm cho người ta nhìn vào lại nhin không được mà chảy nước miếng! Hừ! Phụ nữ háo sắc! Giản Tiểu Bạch thật sự đã trở thành phụ nữ, cô đã bị Mạc Tử Bắc biến thành phụ nữ, một người phụ nữ đích thực.

Mạc Tử Bắc đứng lên, không một chút thẹn thùng mở cửa ra ngoài lấy quần áo.

Trở về còn mang cho cô một bộ váy ngủ màu trắng tinh khiết!

Anh ngông nghênh đi vào làm Giản Tiểu Bạch sợ tới mức lập tức chui vào trong chăn, vừa rồi nhìn bóng anh đã rất thẹn thùng rồi, bây giờ còn đi lại đây nữa thì chẳng phải là càng làm cho người nào đó muốn độn thổ cho xong.

Nhìn bộ dạng của cô như vậy, đôi môi mỏng của Mạc Tử Bắc nhin không được tràn ra một tràng cười sảng khoái.

Cánh tay mảnh khảnh nhỏ bé ở dưới chăn len lén sờ soạng lung tung tìm quần áo, mò cả nửa ngày cũng không mò ra, Mạc Tử Bắc tiến lên nắm lấy cánh tay nhỏ bé của cô làm cô sợ tới mức thét chói tai, núp ở trong chăn, giọng nói nghe cứ ập a ập ứng.

Mạc Tử Bắc xốc chăn lên, hình ảnh Giản Tiểu Bạch đang lo lắng muốn chết trong chốc lát hiện ra trước mắt anh.

“Đừng!” Cô cũng bất chấp thẹn thùng vươn tay che mắt anh lại, “Không được nhìn, anh xoay qua đi!”

Mạc Tử Bắc cười nói “Em đã bịt mắt anh như vậy rồi mà sao còn thẹn thùng nữa? Vừa rồi anh chỉ nhìn thấy người nào đó đang rất tập trung thôi!”

Giản Tiểu Bạch kêu lớn: “Không được nói!”

“Ha ha!” Mạc Tử Bắc cười càng lớn hơn.

Một bàn tay che mắt anh, bàn tay còn lại thì vợ lấy váy ngủ khó khăn mặc vào.

Ai ngờ vừa mới mặc vào đã bị anh cởi ra chỉ mấy giây sau đó! Quần áo của cô bị vứt xuống dưới giường, lần này vẫn như cũ không thể thiếu chuyện quần quýt với nhau!

Ở dưới thân anh, Giản Tiểu Bạch mở to mắt nhìn: “Em rất đói, em muốn ăn cơm!”

“Anh cũng rất đói, để anh ăn trước!”

Cô đói là miệng còn anh đói là thân thể! Trước để thân thể ăn no, sau mới đến miệng!

48. Chương 48

Rốt cuộc Mạc thiếu gia cũng ăn no, Giản Tiểu Bạch thừa dịp anh ngủ say xuống giường nhặt bộ váy ngủ vừa vứt xuống lên, giữa hai chân đầu nhức khó chịu làm cô vừa chạm đất là thiếu chút nữa đứng không vững.

Dạ dày thì trống rỗng, bữa sáng cũng đã nôn ra hết rồi, bây giờ thật là đói quá đi! Cho dù chết cũng không thể làm quỷ đói được!

Khó khăn ra khỏi phòng ngủ, cô cầm hộp bánh pizza trên bàn trà ở phòng khách vào phòng bếp.

Phòng bếp nhà anh cũng không phải sạch sẽ bình thường, tất cả đều là đồ mới chưa từng được sử dụng qua.

Lắc lắc đầu, ở căn hộ của đàn ông thì đừng mong anh ta biết nấu nướng, có thể có nồi có bếp là may rồi.

Cô làm nóng pizza, cắt thành từng miếng nhỏ đặt vào đĩa rồi bưng vào phòng, Mạc Tử Bắc nằm trên giường híp mắt lười biếng nhìn cô.

Giản Tiểu Bạch bưng cái đĩa đựng pizza.

“Anh đưa em đi ăn hải sản nhé? Một ngày không ăn gì mà lại vận động nhiều như vậy thì phải bồi bổ thật tốt mới được.”

Giản Tiểu Bạch nhìn đồng hồ trên bàn, lắc đầu, đã 12 giờ đêm, các cửa hàng đã đóng cửa từ lâu rồi!

Mạc Tử Bắc ngoắc ngoắc ngón tay, khuôn mặt nhỏ nhắn của Giản Tiểu Bạch lại như bị lửa đốt, nhẹ nhàng mà đi qua đi lấy một miếng pizza nhét vào miệng anh.

Mạc Tử Bắc ăn pizza, lấy cái kính mắt của cô ra: “Anh không thích em đeo cái kính này, nhìn không được tự nhiên!”

“Để ẩn mình thì em chỉ có thể đeo cái này!”

“Vậy có thể thay đổi phong cách, đừng mang cái loại này nữa. Ngày mai anh đưa em đi mua cái mới để ẩn mình, lúc xảy ra vấn đề có thể đeo cái đó cho đẹp mặt.”

Giản Tiểu Bạch méo máo: “Người thì vẫn là người thôi, đeo cái gì mà chẳng xấu! Nhìn thấy thì đó là kính tốt rồi!”

Giản Tiểu Bạch lại cầm một miếng pizza nhét vào miệng anh, còn mình cũng ngồi xếp bằng bắt đầu ăn. Mới ăn được một nửa thì tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên.

“Vào lúc này mà gọi điện đến chắc chắn không phải là người tốt!” Mạc Tử Bắc vô cùng hàm hồ nói với Giản Tiểu Bạch.

Cô bật cười: “Mau nghe đi, nhờ có việc gấp thì sao!”

Cầm điện thoại lên, phía bên kia truyền đến giọng nói trêu đùa của Doãn Đằng Nhân: “Hôm nay cậu nghỉ một ngày không phải là ở nhà miệt mài đó chứ?”

“Tiểu tử, cậu đúng là miệng chó phun không ra được ngà voi mà, nói đi, chuyện gì?” Mạc Tử Bắc cũng không cho rằng cậu ta gọi điện thoại là vì muốn tìm anh đàm luận về sinh hoạt cá nhân.

“Bên kia tình hình kinh doanh có biến, có thể nhờ cậu đi nước ngoài một chuyến không, mình hoàn toàn chẳng biết gì ai bên kia!”

“Được rồi! Xử lý xong việc này mình sẽ từ chức, tuyệt đối không thể làm công cho công ty của cậu nữa!”

“Làm công?” Giản Tiểu Bạch thiếu chút nữa bị nghẹn pizza, cô đột nhiên xoay người nhìn anh.

Chỉ thấy thần sắc anh bình tĩnh cùng nói chuyện với người bên kia điện thoại: “Nhân, nói lời phải giữ lời, làm xong việc này mình sẽ đi!”

Nhìn dáng vẻ của anh không giống như là hay nói giỡn, thoát nhìn còn rất thật, Giản Tiểu Bạch nhất thời cảm thấy mình bị lừa, cô muốn tìm một con rùa vàng cho bọn nhỏ ở cô nhi viện có một phiếu cơm lâu dài mà, bây giờ ngược lại bị ăn sạch sẽ mới biết anh chỉ là một người làm công!

Xoay người khinh thường nhìn anh, Mạc Tử Bắc buông điện thoại, vừa quay đầu liền ngăn người nhìn về mặt đường như có sự oán giận mãnh liệt của cô.

“Sao vậy?”

Cô thẳng thắn hét to: “Thì ra anh chỉ là một người làm công.”

“Ừm! Anh chưa nói với em sao?” Mạc Tử Bắc thực không hiểu có liên hệ gì đến thân phận chứ?

“Em vẫn nghĩ anh là một ông chủ lớn, chỉ có ông chủ lớn mới không cần phải đi làm mỗi ngày, lại còn biểu hiện lạnh lùng như vậy! Thì ra tất cả đều là giả vờ!”

Cô cảm thấy rất tủi thân, nhưng nói là nói như vậy thôi, mọi chuyện đã vậy rồi, dù sao cô cũng là người truyền thống lấy gà theo gà, lấy chó theo chó. Nói xong thì sẽ không có việc gì cả.

Nhưng khi nghe cô nói như vậy, Mạc Tử Bắc lại không suy nghĩ như vậy mà cảm thấy lời của cô nghe thật là chói tai, anh không nghĩ cô lại là cái loại phụ nữ ham hư vinh, coi trọng tiền tài như vậy. Nhất thời trong mắt lộ rõ vẻ khinh thường: “Tôi cứ nghĩ cô không giống như vậy, ai ngờ cô cũng giống bao phụ nữ khác ham hư vinh ham phú quý như vậy, muốn gả cho ông chủ lớn thì cô cũng phải có tư cách! Cô thử nhìn lại cô xem có thân phận gì, chỉ là một đứa con gái trong cô nhi viện, không có giá trị, không có gia cảnh, khuôn mặt cũng coi là xinh đẹp nhưng cách ăn mặc thật sự là không ra làm sao cả, muốn gả cho ông chủ thì trước hết cô nên sửa sang lại dáng vẻ của mình đi!”

49. Chương 49

“Anh?” Giản Tiểu Bạch không ngờ anh lại nói móc cô như vậy, nhất thời tức không biết xả vào đâu: “Anh dựa vào cái gì mà nói tôi như vậy?”

“Sao? Tôi nói cô như vậy là sai sao?” Mạc Tử Bắc đi tới trợn mắt tức giận cười lạnh nói: “Hừ! Cô dám nói cô không ham kẻ có tiền không? Tại sao bị tôi ăn sạch lại hối hận? Tôi nói cho cô biết, tôi cũng rất hối hận”.

“Anh!” Hốc mắt Giản Tiểu Bạch liền vương một lớp sương: “Mạc Tử Bắc, anh quá đáng rồi đó!”

“Ha ha!” Mạc Tử Bắc phụt ra tiếng cười nhạo khinh thường cô.

Như nhận thức được điều gì, Giản Tiểu Bạch đột nhiên cảm thấy rất đau xót, tại sao cô lại có thể cẩu thả dâng mình cho anh như thế chứ?

Mạc Tử Bắc kéo ngăn kéo đầu giường, lấy ra một tờ chi phiếu đã ký tên rồi đưa cho Giản Tiểu Bạch: “Năm trăm vạn chắc là đủ mua của cô rồi chứ?”

“Anh?” Giản Tiểu Bạch chỉ cảm thấy mũi rất cay, ánh mắt rất xót, anh biến cô thành cái gì vậy? Gái sao? Bán cái gì chứ?

“Anh thật là quá đáng!” Giản Tiểu Bạch không thèm xem liền ném tờ chi phiếu đó vào mặt anh rồi hung hăng đánh anh một bạt tai.

Mạc Tử Bắc kinh ngạc, cô cũng dám đánh anh. Siết chặt nắm đấm, anh suýt chút nữa quên là không được đánh phụ nữ.

“Mạc Tử Bắc, tôi đã nhìn lầm anh! Sau này coi như tôi không biết anh, anh đi con đường sáng sủa của anh, tôi đi cầu độc mộc của tôi, chúng ta nước sông không phạm nước giếng. Tôi, Giản Tiểu Bạch nhất định sẽ tìm được một ông chủ lớn, anh cứ chờ xem! Anh nói tôi là một con đàn bà ham hư vinh, chỉ muốn tìm một

người đàn ông thất lưng bạc triệu, mặc kệ người đàn ông này bao nhiêu tuổi, một trăm tuổi tôi cũng lấy ư! Hừ! Tôi vì sao lại phải lấy ột người đàn ông già như vậy chứ, anh cứ chờ xem, tôi nhất định sẽ lấy một người đàn ông đẹp trai gấp một trăm lần anh, tôi sẽ làm cho anh phải hối hận cả đời!”

Tức giận đến nỗi hoàn toàn không thể ngăn cản được miệng, cô càng nghĩ càng giận, khi để người khác quá đây.

“Vậy cô đi tìm đi! Chúc cô may mắn!” Khoé miệng Mạc Tử Bắc nở nụ cười châm chọc.

Giản Tiểu Bạch cảm thấy trái tim đau giống như bị xé toạt ra, đau đớn khó chịu vì những câu anh vừa nói, vừa rồi còn tình chàng ý thiếp, một lát liền mượn dao giết người. Loại tương phản này làm cho người ta rất khổ sở, cứ như cảm thấy trong cổ họng có cái gì đó mắc ngang qua, phun ra không được, nuốt xuống cũng không xong, thật là khó chịu, rất áp lực. Nhịn ý muốn khóc xuống, Giản Tiểu Bạch xoay người lao ra khỏi phòng ngủ, chỉ có váy ngủ và dép lê bỏ chạy khỏi căn hộ của Mạc Tử Bắc.

“Rầm.” Một tiếng tiếng đóng cửa truyền đến làm Mạc Tử Bắc kinh ngạc, suy sụp ảo não ngồi xuống vò loạn mái tóc mình. Cúi đầu nhìn ga giường màu trắng lưu lại vệt máu xử nữ của cô, màu sắc như một đóa hoa mai xinh đẹp, làm tổn thương mắt anh.

Hừ! Cái gì mà ngày thơ không phải tham lam, thích hư vinh, trên thực tế đều không phải như vậy!

Trùm kín chắn, trên chắn còn có mùi của cô làm anh càng thêm luống cuống! Trong đầu lại hiện lên hình ảnh khuôn mặt mạnh mẽ đoạn tuyệt còn đầm nước mắt của cô, anh lập tức lắc đầu, cố gắng loại bỏ hình ảnh này.

Rời khỏi căn hộ của Mạc Tử Bắc, mà mưa vẫn chưa ngừng, có chút lạnh có cũng có chút thê lương, thời tiết rét thấu xương như vậy lại càng làm lòng cô lạnh hơn. Nước mắt chảy xuống theo hai gò má, Mạc Tử Bắc, anh thật quá đáng! Tất cả tất cả đều thành mây khói, hoan ái chỉ còn là mây khói hư vô mờ mịt!

Trên người còn lưu lại dấu hôn cùng mùi của anh. Sao anh lại có thể tổn thương cô như thế? Lại còn là sau khi cô đã hoàn toàn giao thể xác và trái tim mình cho anh nữa chứ.

Tự nhủ phải kiên cường, cô mang theo trái tim đau đớn, xoay người rời đi!

Nước mắt vội vàng như mưa chảy xuống, nhưng cô cũng mặc kệ cho nó tùy ý chảy không ngừng. Trái tim lại không ngừng co thắt, đau đớn.

Nên đi đâu đây?

Sao anh lại có thể tưởng tượng cô là gái? Sao anh lại có thể đánh đồng cô với loại đàn bà tham hư vinh như vậy? Tất cả những gì cô làm đều là vì những đứa trẻ ở cô nhi viện! Như vậy thì có gì sai?

Cứ như vậy ướt sũng đi không mục đích, hình như ngay cả ông trời cũng muốn đối nghịch với cô, mưa rơi ngày càng nhanh, ngày càng dày.

Nước mắt chảy quá nhanh nên cô không thể nhìn đến phía trước, vấp ngay phải tảng đá trên đường, trong nháy mắt, chiếc váy trắng tinh trong nháy mắt dính đầy bùn đất. Một chiếc xe vừa lúc vọt qua làm bọt nước đánh vào khuôn mặt Giản Tiểu Bạch, bùn đất búng tung tóe khắp người và mặt.

50. Chương 50

Đứng lên, phải tiếp tục đi!

Cô phải quay về, tuyệt đối không cho phép bản thân gục ngã, cô phải tiếp tục sống tốt hơn nữa.

Nhớ lại quãng thời gian là cô nhi, cô vẫn còn có thể sống sót, huống gì lúc này cô không thể nào gục ngã được. Đúng vậy, cô phải mạnh mẽ, sống thật tốt.

Tình yêu là cái quái gì chứ! Chẳng có gì là đúng, càng không thể đem làm cơm mà ăn! Chỉ có mấy kẻ hám sắc mới có thể lấy tình yêu làm cơm ăn! Có không thể tiếp tục làm một kẻ hám sắc, vĩnh viễn không! Tình yêu chỉ là thứ bỏ đi, cái gì mà phải lấy tim làm chứng đều là thứ bỏ đi hết!

Tùy tiện lau nước mắt vương trên mặt, lúc vẫy tay bắt xe cô mới sực nhớ đến gói đồ mình bỏ quên trong nhà Mạc Tử Bắc, đã thế còn không mang theo chìa khóa bên người.

Dọc suốt đường đi, người tài xế không thôi rời mắt khỏi cô gái thân mình dính đầy bùn lầy phản trên gương chiếu hậu, cô gái này thật kỳ lạ.

“Nhìn, nhìn cái gì! Tôi cũng đâu có thiếu tiền xe của ông!” Giản Tiểu Bạch tuy đôi mắt ngấn nước nhưng tâm tình vẫn còn nóng nảy gắt ầm lên.

Người tài xế sợ đến mức lái xe thật nhanh. Cô gái này chắc đến tám phần mười là thất tình, đêm hôm khuya khoắt lại mặc áo quần xuề xòa ra đường. Tức giận dữ như thế này thì nhất định phải nhớ, không nên day vào trêu chọc phụ nữ thất tình.

Cô vừa lau nước mắt, trong lòng vừa cảm thấy tủi thân cùng cực. Mạc Tử Bắc, anh là đồ khốn! Từ tận đáy lòng, cô không ngừng nguyện rửa anh cả đời khốn đốn mãi chẳng yên ổn!

Xe dừng tại Dương quang quả hương, Giản Tiểu Bạch đứng tại chỗ bảo vệ lấy điện thoại gọi cho Mai Thiều Khanh. Vừa nghe thấy giọng Mai Thiều Khanh vang lên, nước mắt cô lại nhìn không được mà trào ra.

“Anh Thiều Khanh, mau cứu em! Anh mau cầm tiền đến đây!”

Cô đang khóc sao!

“Bây giờ em đang ở đâu!” Giọng Mai Thiều Khanh trước sau như một vô cùng bình tĩnh, nghe không ra tia sốt sắng nào.

“Em đang đứng trước cửa, nhưng không mang theo tiền. Taxi vẫn còn đang chờ!”

“Được, em đợi năm phút nữa, anh sẽ đến!” Mai Thiều Khanh tắt điện thoại.

Người tài xế kinh ngạc nhìn Giản Tiểu Bạch, nhưng không dám hé môi nói nửa lời. Ngộ nhờ cô gái này lại nổi điên lần nữa thì hết đường thuyết phục. Nếu năm phút nữa không có ai tới, tốt nhất ông nên rời khỏi đây, coi như mình vừa làm việc thiện cho rồi.

Năm phút sau, Mai Thiều Khanh đã đến.

Nhìn Giản Tiểu Bạch một thân lầy lội đầy bùn, đầy mắt anh thoáng hiện vẻ trầm lắng, nhưng mau chóng khôi phục vẻ điềm đạm thường thấy. Anh đem tiền trả taxi, người tài xế chỉ chờ có thế, liền hoảng sợ cho xe chạy nhanh.

Bấy giờ, Mai Thiều Khanh không hỏi gì cả, chỉ kéo lấy thân mình cuộn tròn đang thút thít tại cửa bảo vệ, nắm lấy đôi tay nhỏ nhắn của cô. Giản Tiểu Bạch lúc ấy mới ngẩng mặt lên nhìn anh, òa khóc nức nở.

“Anh Thiều Khanh!” Lời còn chưa dứt, nước mắt cô lại thi nhau chảy ròng ròng.

Mai Thiều Khanh nhìn cô thật kỹ, không nói lời nào, chỉ đem thân người đầy bùn của cô găt gao ôm chặt vào lòng mình. Giản Tiểu Bạch càng xúc động khóc lớn, Mai Thiều Khanh buông tiếng thở dài, tai cô lúc ấy nhận thấy hơi thở ấm nóng, mới ý thức được sự thay đổi trên gương mặt anh.

Đây là lần đầu tiên cô thấy anh thở dài thế này. Giản Tiểu Bạch nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đầy thương nhìn anh.

“Anh Thiều Khanh, em bị Mạc Tử Bắc lừa. Em thật quá ngu ngốc!”

Mai Thiều Khanh trầm ngâm nhìn cô không dời mắt, dịu dàng lau sạch nước mắt vương trên mặt cô.

“Anh đi tìm hân.”

“Không! Không!” – Giản Tiểu Bạch trào nước mắt lắc đầu nguầy nguậy. “Em không muốn dính líu bất cứ điều gì với anh ta. Thiều Khanh, em muốn chuyển nhà, rời khỏi nơi này, không bao giờ... muốn gặp anh ta nữa”.

“Ừh, được rồi, mình chuyển nhà.” Mai Thiếu Khanh ôm chặt cô vào lòng, cẩn trọng hết như đang ẵm một con búp bê sứ mong manh dễ vỡ.

Đêm hôm đó Giản Tiểu Bạch cứ nức nở khóc cả đêm. Đôi mắt Mai Thiếu Khanh càng hiện lên trăm phần nặng nề. Nhưng Tiểu Bạch nói không cho anh đi tìm tên ấy, nên anh chỉ biết ngấm ngấm chịu đựng.

Hôm sau Giản Tiểu Bạch đổ bệnh, nằm im không đứng dậy nổi.

Lúc Lâm Hiểu Tình đến, cô vẫn còn nằm khóc rất thương tâm, đôi mắt vì khóc quá nhiều mà gần như không mở ra được.

“Này!” Lâm Hiểu Tình bị dọa phát hoảng cả lên. “Tiểu Bạch yêu quý, cậu đừng làm mình sợ mà?”

“Lâm Hiểu Tình, mình muốn chết thì phải làm sao bây giờ?” Trông thấy người bạn thân, Giản Tiểu Bạch lại òa khóc như mưa.

“Đừng khóc. Có chuyện gì thì nói mình biết, mình có thể xử lý giúp cậu.” Lâm Hiểu Tình thật sự là được mở rộng tầm mắt, Giản Tiểu Bạch vẫn luôn kiên cường lại có ngày khóc đến thương tâm thế kia.

“Cậu như vậy, có phải là bị thất tình rồi không?”

51. Chương 51

Hai ngày này cùng Hùng Lập Tân du lịch nước ngoài, chẳng nghe thấy nói Giản Tiểu Bạch vì yêu mà khóc thành thế này, thật khiến người ta không thể nào mà tưởng tượng được.

“Cậu thực sự đừng nói với mình là cậu bị thất tình đó nha.”

“Thất tình cái đầu cậu ấy! Mình đây là muốn làm một hành vi nghệ thuật rõ chưa? Mình đây đang diễn một hành vi nghệ thuật, cậu có thể nhìn thấy là may lắm rồi, bốn cô nương còn chưa tính ra ngoài biểu diễn đấy.”

Lâm Hiểu Tình thoát vui vẻ, nhìn vào mắt cô còn cả dấu hôn còn in trên cổ cô, cười gian xảo nói: “Hành vi nghệ thuật lần này, hình như có đến hai nhân vật chính mà?”

“Cậu dựa vào cái gì mà nói vậy?” Giản Tiểu Bạch hiện tại thật phát điên lên rồi, cô thề tuyệt đối không hề hé ra cái tên Mạc Tử Bắc.

Lâm Hiểu Tình liếc mắt nhìn cổ áo của cô: “Trên cổ cậu có rất nhiều dấu ô mai xanh xanh đỏ đỏ nha? Còn dám nói là tự mình gây ra à. Òa Đều là người từng trải! Cười chết mất thôi! Nói! Là tên nào! Mai Thiếu Khanh à?”

“A! Đi chết đi!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Giản Tiểu Bạch xấu hổ đỏ bừng cả lên. “Tự mình làm không được sao.”

Gương mặt cô hiện tại mỗi lúc một xám xịt, còn Lâm Hiểu Tình lại như được dịp cứ cười khúc khích không thôi: cô nhóc này xem ra lớn rồi. Trông vẻ mặt đỏ ửng của cô thế này, chắc hẳn đã trải qua việc đời người. Tuy thoát nhìn cổ vẻ hơi tiều tụy, nhưng cô ngọc này vẫn đặc biệt quyến rũ.

“Gạt quỷ ấy! Nói mau! Tối qua cậu quán lấy tên nào, hả?”

Nghe nhắc đến tối qua, cô liền òa lên khóc nức nở, chẳng nói gì cả, nước mắt cứ rơi mãi không thôi.

Lâm Hiểu Tình đoán Tiểu Bạch có thể đã bị người ta ăn sạch rồi. Nhìn cô bộ dạng khóc lóc thương tâm thế kia, tám phần là tên đó không chịu trách nhiệm!

Nói mình biết, tên khốn ấy là ai? Mình tìm hắn cho!” Máu nóng trong người Lâm Hiểu Tình sôi sùng sục, hận không thể mau chóng tìm ra tên sở khanh ấy.

Giản Tiểu Bạch xúc động, ôm chăm lấy cô: “Hiếu Tình, chỉ có cậu là tốt nhất! Mình thất tình! Cậu đoán đúng rồi mình thật sự đang thất tình! Hu hu...”

“Đừng khóc! Chúng ta đi tìm hần! Mình thật muốn xem là tên lớn mật nào dám đem Tiểu Bạch chúng ta ăn sạch sẽ lại còn không chịu trách nhiệm.” Lâm Hiếu Tình vừa nói vừa xắn tay áo, bộ dạng như chuẩn bị đánh người, quả thật rất giống Tôn nhị nương.

“Đừng có nhắc tới hần nữa! Mình phải quên hần, bắt đầu từ hôm nay mình phải quên hần! Mình muốn ăn một bữa thật no, tớ muốn ăn nhiều một chút khao cái bao tử của mình.” Phụ nữ sau khi thất tình trước tiên thường là khóc, tiếp đó lại là ăn! Giản Tiểu Bạch cũng cũng không ngoại lệ.

“Được! Mình mời, không gọi Hùng Lập Tân hay Mai Thiếu Khanh, chỉ mỗi hai chúng ta đi ăn thôi!” Lâm Hiếu Tình vui vẻ đồng ý với niềm vui lớn nhất của người thất tình.

“Ừ!” Giản Tiểu Bạch lau sạch nước mắt, ngồi xuống tìm áo quần. Bộ đồ cô đang mặc chính là bộ đồ thể dục, cô càng vận động bộ đồ cũng muốn bung ra. Lâm Hiếu Tình thấy vậy cũng không nói lời nào, chỉ sợ nói lại khiến cô khóc.

Nhìn cô lại phục trang như một bà sơ già, trong lòng Lâm Hiếu Tình chỉ còn biết thắm hít vào một hơi.

Lúc Giản Tiểu Bạch hai con mắt sưng to như hai quả đào mong nước chăm chăm đi ra cửa thì Mai Thiếu Khanh cũng vừa lúc đứng ở cửa, không biết đã đến từ lúc nào.

Lâm Hiếu Tình ngại ngùng cười cười. Mỗi lần gặp Mai Thiếu Khanh, cô cảm thấy bản thân không được tự nhiên. Người này tuy diện mạo anh tuấn, nhưng lại lạnh lùng xa cách khiến người ta chẳng thể đến gần.

Cô ghét nhất người khác tỏ ra rất đẹp trai. Nhưng xem ra anh không có vẻ giả vờ, nói chung là cô thấy vậy.

“Anh Thiếu Khanh, em và Hiếu Tình ra ngoài ăn một chút, anh có đi cùng tụi em không?” Giản Tiểu Bạch thấy thật có lỗi với Mai Thiếu Khanh. Tối qua cô vô lễ khóc lóc trên người Mai Thiếu Khanh, khiến anh toàn thân đều dính nước mắt và nước mũi cô.

“Hai người đi thôi! Mình không đi!” Nhanh chóng từ chối, hơi hơi gục đầu xem như là chào hỏi Lâm Hiếu Tình.

Lâm Hiếu Tình thoáng sững người, cũng lập tức gật đầu cười. Thật tàn bạo! Haizz! Không biết khi nào thì anh trai tàn khốc này mới cho người ta được mở rộng tầm mắt, làm được chuyện mà cô chờ mong bấy lâu.

Mai Thiếu Khanh chính là không được tự nhiên, khiến cô có thêm vài phần khó xử.

52. Chương 52

“Em đi cùng Hiếu Tình”. Giản Tiểu Bạch cũng không nói thêm gì nữa.

“Ừ!” Ánh mắt thâm thúy của Mai Thiếu Khanh nhìn vào Lâm Hiếu Tình, anh khẽ gật đầu sau đó xoay người bước lên lầu.

Giản Tiểu Bạch muốn đi nhưng chợt nhớ tới điều gì liền quay người lại hỏi anh: “Anh Thiếu Khanh, em muốn chuyển nhà!”

“Anh đã tìm được một nơi rất tốt rồi!” Anh luôn an bài mọi việc rất chu đáo.

Giản Tiểu Bạch gật đầu đáp lại: “Em đi đây.”

Hai người bước xuống lầu.

Lâm Hiếu Tình có chút khó hiểu: “Cậu ở đây không tốt sao? Tuy rằng hơi nhỏ nhưng lại rất ấm áp.”

“Bởi vì mình mệt mỏi với cuộc sống ở nơi này nên mới muốn thay đổi không khí.”

“Ngừng! Có quỷ mới tin? Nói đi, cậu định trốn ai vậy?”

Giản Tiểu Bạch đi xuống lầu, đảo mắt nhìn Lâm Hiểu Tình: “Mình thất tình, cậu đừng nhắc lại có được không?”

“Được được được! Mình hiểu!” Lâm Hiểu Tình cầu xin tha thứ.

Hôm đó cả hai người bọn họ ngồi trong một nhà hàng cơm Tây, Giản Tiểu Bạch ăn sáu phần bát tét khiến cho toàn bộ nhà hàng và người phục vụ sửng sốt. Quản lý còn rất quan tâm chạy đến hỏi xem cô có cần đến bệnh viện không. Nhưng Lâm Hiểu Tình xua tay nhỏ giọng nói: “Không có việc gì, chúng tôi là vận động viên vừa chạy Maratong về, cần bổ sung dinh dưỡng.”

Quản lý rất nghi ngờ rời đi. Giản Tiểu Bạch sau khi ăn xong còn ‘ợ’ một tiếng khiến cho Lâm Hiểu Tình vô cùng xấu hổ, bởi vì tất cả mọi người xung quanh đều không nhìn các cô như đang xem khi diễn trò. Mỗi lần cùng Giản Tiểu Bạch ra ngoài cô đều nhận được những ánh mắt khác thường như thế này.

Giản Tiểu Bạch cũng mặc kệ ánh mắt của những người đó, sau khi ăn no uống đủ liền nói với Lâm Hiểu Tình: “Cơm này cậu mời, mình không có tiền, tiền mất rồi.”

Chi phiếu của cô đã bỏ lại chỗ Mạc Tử Bắc.

“Được được! Mình mời! Cậu có muốn ăn thêm gì nữa không?” Lâm Hiểu Tình hoài nghi cô còn có thể ăn hết một bàn thức ăn nữa. Cô nhìn Tiểu Bạch ăn uống rất ngon lành, chẳng nhẽ con gái thất tình khẩu vị đều tốt như vậy sao?

Ăn không ngừng đến lúc không thể cổ được mới dừng lại. Giản Tiểu Bạch cũng không biết mình đã ăn những gì, chỉ cảm thấy dạ dày như một cái hồ không đáy. Thật vất vả mới no, vừa ngước mắt lên chỉ thấy trên bàn tro lại chén đĩa. Cơm Tây có thể ăn thành như vậy thực khiến cho người ta khó có thể tin! Bản thân cô cũng thấy có chút ngượng ngùng mặt mặt nhưng cũng không quản được nhiều như vậy.

“Ha ha, cẩn thận ăn nhiều quá thành mập ú đó!” Lâm Hiểu Tình có ý tốt nhắc nhở.

“Yên tâm! Mập cũng tốt mà. Dù sao thì cũng chẳng có gì quan trọng”.

“Cẩn thận không gả đi được đâu đấy!”

“Thực sự mà nói thì mình thấy độc thân cũng rất tốt !” Giản Tiểu Bạch lẩm bẩm nói.

Lâm Hiểu Tình lắc đầu, đứa nhỏ này thật sự là bị đả kích, hơn nữa không hề nhẹ chút nào!

Những ngày buồn chán đến chết vẫn tiếp tục trôi qua, chớp mắt đã đến ngày khai giảng .

Ngoài giờ lên lớp Giản Tiểu Bạch còn làm công việc bán thời gian để kiếm sinh hoạt phí cho bản thân. Mạc Tử Bắc vẫn chưa tìm cô, với anh cô đã hoàn toàn thất vọng rồi. Chuyển về nhà mới, cô mới phát hiện nguyệt sự từ trước đến giờ luôn đúng ngày nay vẫn chưa thấy đâu. Mang tâm trạng bất an đến bệnh viện làm xét nghiệm, bác sĩ nói cô có thai.

Đây thật sự là một tin tức đáng sợ nhất thế kỷ! Đối với cô đây chính là ngày tận thế.

Giản Tiểu Bạch rưng rưng cầm kết quả xét nghiệm trở lại nhà trọ ở tầng 10, ngẩn người nhìn bầu trời xanh ngoài cửa sổ. Cũng không biết đã thở dài bao nhiêu lần, cô có con của Mạc Tử Bắc.

Cô chưa bao giờ nghĩ mình lại kém may mắn đến như vậy, mặc dù hôm đó triền miên không biết bao nhiêu lần mới kết thúc nhưng cô cũng không ngờ lúc này một sinh mệnh nhỏ bé đã tồn tại ở trong bụng cô.

Bỏ nó sao?

Một sinh mệnh vô tội.

Không!

Trên ban công, hai chú thỏ con tương thân tương ái sinh hoạt cùng nhau, Giản Tiểu Bạch chua xót trong lòng, đó là món quà của anh, cô không có cách nào vứt bỏ nó được. Cô không nỡ!

Vậy thì sinh cứ đứa bé này ra đi! Suốt cuộc đời này không cho anh nhìn lấy một lần, để cho người đàn ông đáng giận kia cả đời này cũng không biết mình còn để lại mầm mống ở bên ngoài.

Cô cứ nghĩ đến hết thấy mọi chuyện anh đều chẳng hay biết gì, là tâm trạng lại rất vui sướng! Cô muốn sinh đứa bé, cả đời không cho anh biết đến!

53. Chương 53

Năm năm sau.

Trước cửa nhà trẻ.

“Mẹ, con không muốn chơi cùng bọn con gái đâu!” – Nhóc con bốn tuổi Giản Hạo Thiên nắm lấy cánh tay Giản Tiểu Bạch lắc lắc, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên khe nói: “Bọn con gái đều đáng ghét như nhau, bôi đầy nước miếng lên mặt con.”

“Ừ!” Giản Tiểu Bạch nhìn gương mặt giống hệt như Mặc Tử Bắc của cậu nhóc mà chỉ biết thở dài một tiếng rồi cúi xuống đối diện với con trai: “Thiên Thiên các bạn gái rất dễ thương, mẹ cũng là con gái nè, hông lẽ Thiên Thiên cũng không muốn chơi với mẹ hả?”

“Không đúng mẹ là người xinh đẹp nhất. Con thích mẹ nhưng không thích bọn con gái trong lớp.” Giản Hạo Thiên chu cái miệng nhỏ nhắn thật đáng yêu.

Cậu nhóc càng lớn càng dễ thương, môi hồng răng trắng, lại thêm đôi mắt đen tròn long lanh. Còn nhỏ mà đã anh tuấn như vậy, lúc đi học luôn bị bọn trẻ trong lớp tranh nhau chơi với cậu, chưa kể các cô giáo cũng rất yêu quý cậu. Mỗi lần Giản Tiểu Bạch dắt Hạo Thiên đến nhà trẻ, các cô đều chạy đến ôm hôn nhóc.

Giản Hạo Thiên được mọi người yêu quý và cưng chiều như vậy khiến một người mẹ như cô cũng thấy vô cùng tự hào. Giản Tiểu Bạch không thể không bội phục quyết định sáng suốt của mình năm đó. Sinh ra Hạo Thiên là niềm kiêu hãnh nhất trong cuộc đời cô.

Mọi khổ cực cô đều cắn răng nhẫn nhục, ròng rã suốt mười tháng trời thai nghén, trải qua bao nhọc nhằn vất vả. Suốt hai ngày liền vật lộn ở trong phòng sinh đau đớn e rằng còn hơn cả chết đi. Hành hạ cô một hồi, rốt cuộc vẫn phải sinh mổ. Mỗi ngày nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con, cô cảm thấy mọi nỗ lực đều xứng đáng, một tia hối hận cùng oán giận đều vì sự xuất hiện của bé con mà tan biến thành mây khói.

Mỗi lần Lâm Hiểu Tình gặp Hạo Thiên đều ước ao vô cùng, cô và Hùng Lập Tân kết hôn đã được hai năm nên rất khao khát một đứa trẻ, nhưng tới giờ vẫn chưa thấy tin tức gì. Bởi vậy Lâm Hiểu Tình đối với tiểu Hạo Thiên có thể nói càng ngày càng nuông chiều.

Hạo Thiên càng lúc càng được mọi người thi nhau chiều chuộng. Nhóc con này thật khiến người làm mẹ như cô đây cảm thấy kiêu hãnh.

“Là một cậu bé ngoan thì phải chơi vui vẻ với các bạn, không được làm những chuyện khiến mẹ buồn có đúng không?”

“Dạ! Con đúng là đứa bé ngoan mà.” Hạo Thiên ngẩng cao đầu, vội vàng thanh minh.

Giản Tiểu Bạch mỉm cười chạm nhẹ cái mũi nhỏ của cậu bé: “Thiên Thiên biết phải làm như thế nào chứ!”

“Nhẫn nhịn! Lần lượt thích từng bạn!” – Cậu bé cong khóe miệng nhỏ tỏ vẻ không đồng tình đáp lại. Nhưng cậu không muốn mẹ phải tức giận, ba đã nói muốn làm một cậu bé ngoan thì nhất định phải ngoan ngoãn vâng lời mẹ.

Mai Thiếu Khanh nhận làm ba tiểu Hạo Thiên. Trước đây khi biết tin cô mang thai, phản ứng đầu tiên của anh là muốn kết hôn với cô, song cô một mực từ chối. Bản thân cô tốt xấu gì cũng đã mang trong mình giọt máu của người đàn ông khác, dựa vào đâu mà bắt anh phải gánh vác thay!

Nhưng để sinh ra đứa bé này cô đã phải chịu rất nhiều khổ cực. Cô phải bỏ học giữa chừng, làm vô số những công việc vất vả để mưu sinh. Nhờ Lâm Hiểu Tình, Hùng Lập Tân và Mai Thiếu Khanh hết lòng giúp đỡ nên cô mới có thể thuận lợi sinh hạ đứa trẻ.

Biết bao đêm ngắm con trai say ngủ, cô càng bồi ngùi xúc động, không tránh khỏi tâm phiền ý loạn.

Kết một tiếng, chiếc xe thể thao màu trắng dừng lại ngay bên người hai mẹ con. Cửa kính xe dần hạ xuống, lộ ra gương mặt vô cùng anh tuấn nhưng cũng rất lạnh nhạt của Mai Thiếu Khanh. Năm năm nay khuôn mặt anh đã có không ít thay đổi, càng băng lạnh và bình tĩnh hơn. Ánh mắt anh vẫn dừng dừng như trước, chỉ lúc nhìn Giản Hạo Thiên, trong mắt anh mới hiện lên vẻ dịu dàng.

“Ba!” Giản Hạo Thiên vui mừng kêu lên.

“Mau lên xe nào!” Mai Thiếu Khanh nhẹ nhàng cười.

Giản Tiểu Bạch bế con ngoan ngoãn ngồi lên xe.

” Anh Thiếu Khanh, không cần tới đón em và Thiên Thiên em đâu. Bọn em về bằng xe bus là được rồi.”

“Thiên Thiên rất miễn cảm không nên tới những nơi đông người chen chúc.” Mai Thiếu Khanh quả thực đã coi Thiên Thiên như con mình ngay cả khuôn mặt trước sau không nở nụ cười của anh mỗi khi nhìn thấy Thiên Thiên cũng thoáng hiện lên nét cười lẫn lẫn.

“Cảm ơn anh! Anh thật là chu đáo!” Giản Tiểu Bạch chậm rãi nói.

Đối với ân tình này của Mai Thiếu Khanh, cô quả thật không biết phải báo đáp như thế nào. Cô chuyển nhà, anh vẫn giống như trước đi theo giúp đỡ, đồng ý để cô ở trên lầu. Lúc cô sinh, anh luôn bên cạnh cô. Trong khoảng thời gian cô khóc, anh cho cô mượn bờ vai mình. Con của cô anh cũng xem như con của mình. Ngoại trừ việc anh không thích nói chuyện dường như cô không thể tìm thấy bất cứ khuyết điểm nào trên người anh.

Thế nhưng có ai dám cam đoan một người lại hoàn mỹ đến mức không có bất cứ thiếu sót gì? Đôi khi ngẫm lại, cô thật không hiểu sao đến giờ cô vẫn không thể yêu anh Thiếu Khanh nhiều hơn nữa.

Sau này ai sẽ được sống đôi bên Mai Thiếu Khanh, người ấy sẽ được hạnh phúc cả một đời. Anh cũng không phải là người thích tranh cãi, lại càng không phải là người nóng tính, bản thân thật xứng là người hòa nhã.

Năm ngoái anh đi du học một năm, nhưng vẫn cố tình không trả nhà trọ. Chính là để sau khi trở về có thể chăm sóc hai mẹ con cô.

Một phần ân tình này cả đời cô khó có thể trả hết được!

“Anh Thiếu Khanh, thật cảm ơn anh! Không có anh, em khó có khả năng đi học đại học.” Anh giúp cô chăm sóc bé con suốt một năm, nhờ thế cô mới có thời gian học hết năm cuối. Cuối cùng bản thân cũng không phải tiếc nuối vì chưa tốt nghiệp.

“Em không cần phải nói vậy đâu!” Anh đạm mạc nói, tự mình mở xe.

“Vâng!”

“Ba! Dì xinh đẹp kia có đến nữa không?” Giản Hạo Thiên bỗng nhiên thốt ra câu hỏi.

“Cái gì mà dì xinh đẹp?” Giản Tiểu Bạch khó hiểu hỏi lại.

54. Chương 54

Mai Thiếu Khanh nghe thấy Hạo Thiên nhắc đến dì xinh đẹp, trong đôi mắt thâm thúy của anh bỗng hiện lên một tia sáng khác thường.

Chưa nói câu gì nhưng khoe miệng luôn luôn hờ hững của anh bắt giác nhếch lên một chút. Đây là lần đầu tiên Giản Tiểu Bạch nhìn thấy anh có loại biểu cảm khác thường này, nhất là lại với một cô gái không rõ ràng khiến Giản Tiểu Bạch phải bất ngờ, chiếc kính mắt to màu đen suýt chút nữa thì rớt xuống.

“Một dì xinh đẹp bị thương mà còn cần ba.” Giản Hạo Thiên cảm giác rất thành tựu khi nói ra bí mật mà cậu bé biết.

“Cần anh?” Giản Tiểu Bạch vội vàng hỏi: “Có làm anh bị thương không vậy?”

“Không sao!” Tuy rằng cô gái kia cần anh một cái nhưng cũng không thực sự chảy máu. “Ở phòng khám gặp một người xa lạ bị thương, giúp cô ấy băng bó nên bị hiểu lầm mà thôi”.

“À!” Giản Tiểu Bạch nhẹ nhàng thở ra.

Ôm lấy thân hình bé nhỏ của con trai vào lòng, đây là hai người thân quan trọng nhất trong cuộc đời cô, nếu ai trong số bọn họ bị thương chắc chắn cô sẽ rất đau lòng.

Thực giác của cô cho thấy cô gái kia nhất định là người rất đặc biệt đối với Mai Thiệu Khanh, cô có cảm giác anh đối với cô ấy không giống với hiểu biết của Giản Tiểu Bạch về anh mười mấy năm nay, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy anh vì một người xa lạ mà động khoe miệng!

Lấy kinh nghiệm của người từng trải, bộ dạng Mai Thiệu Khanh hình như là đang yêu! Nhưng Lâm Hiểu Tình đã từng nói anh không phải tuýp người dễ dàng động lòng, chẳng lẽ người đàn ông này hiện giờ đang dao động hay sao?

“Anh Thiệu Khanh, cô gái kia có xinh đẹp không?”

Mai Thiệu Khanh không phủ nhận, lại bắt đầu khôi phục bộ dạng lạnh nhạt như trước.

“Thiên Thiên, sau đó dì xinh đẹp đi đâu vậy?” Giản Tiểu Bạch quyết định khai thác cậu con trai, cô biết cho dù có hỏi Mai Thiệu Khanh thì anh cũng sẽ không trả lời.

“Dạ, ở phòng khám, mẹ cũng không biết sao?” Giản Hạo Thiên không hiểu vì sao ba lại không nói chuyện này? Bộ óc nhỏ lập tức bị vấn đề làm cho rối rắm, hàng lông mày nhú lại một chỗ thoát nhìn rất ảo não.

“Ở phòng khám sao?” Giản Tiểu Bạch không khỏi mở to đôi mắt xinh đẹp nhưng bị cặp kính đen to che khuất nên rất khó có thể nhìn thấy khuôn mặt tuyệt lệ của cô.

Thời gian năm năm cũng không biến cô trở thành một phụ nữ có chồng, tuy rằng ban đầu sinh đứa trẻ cân nặng của cô có tăng thêm mấy kg nhưng trải qua vài năm bận rộn cũng đã giảm đi không ít. Trên bụng cô ngoại trừ có một vết sẹo trắng cũng không xuất hiện mờ thừa. Chỉ cần cô thay bộ trang phục tối màu cổ hở này đi thì nhìn cô cũng không khác gì một thiếu nữ.

Giản Tiểu Bạch lại biến thành bộ dạng của nữ tu sĩ, Lâm Hiểu Tình nói dù sao trước mắt công ty Hùng Lập Tân cũng đang cần những người có sắc thái như cô. Giản Tiểu Bạch rơi vào kết cục như hôm nay thì cô cũng không tránh khỏi có liên quan, năm đó nếu như cô không lôi kéo cô nàng này đi tham gia câu lạc bộ bơi lội cũng sẽ không gặp hoàn cảnh như ngày hôm nay. Tuy rằng Hạo Thiên là một đứa trẻ rất ngoan nhưng làm một người mẹ đơn thân đối với Giản Tiểu Bạch mà nói thật sự rất khổ cực.

Không có tiền, không có người thân, một mình nuôi một đứa trẻ vậy mà cô vẫn có thể tìm thấy niềm vui trong sự vất vả. Cô nói rằng Thiên Thiên may mắn hơn nhiều so với cô, Thiên Thiên có mẹ có cha mà bản thân cô trước đây chỉ có người mẹ là viện trưởng.

Nếu là như vậy, Lâm Hiểu Tình thật sự là không còn lời nào để nói.

“Bây giờ cô ấy còn ở phòng khám sao?” Giản Tiểu Bạch hỏi.

“Ba, dì xinh đẹp vẫn còn ở đó phải không?” Giản Hạo Thiên ngược khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi Mai Thiệu Khanh bên cạnh, anh đang lái xe liếc mắt nhìn Hạo Thiên.

“Ừ! Vẫn còn ở đó!” Anh nói nhẹ nhàng băng qua.

“Cô ấy bị thương thế nào? Bị thương ngoài da à?” Giản Tiểu Bạch nhớ tới rất nhiều lần Mai Thiệu Khanh cũng bị thương, hỏi anh thì anh nói là trong lúc phẫu thuật không cẩn thận bị dao làm xước.

“Cô gái đó là bác sĩ sao?”

“Không biết!”

“Có phải bị kẻ thù đuổi giết hay không?” Giản Tiểu Bạch ngẫm lại liền cảm thấy thật đáng sợ, phụ nữ phức tạp quá cũng không được.

Mai Thiếu Khanh lắc đầu: “Không rõ lắm!”

“Anh Thiếu Khanh!”

“Hử?”

“Đã có ai nói với anh là nói chuyện với anh thật sự rất mệt không?” Giản Tiểu Bạch lần đầu tiên cảm thấy nói chuyện với anh còn mệt hơn cả việc trông nom Hạo Thiên cả ngày. Giữ một đứa trẻ nhiều nhất thì mỗi tay mỗi chân, đau xương sống thắt lưng nhưng vẫn còn hơn là tư tưởng bị ức chế như thế này.

55. Chương 55

“Em là người đầu tiên nói với anh như vậy. Nhưng anh thấy ánh mắt em với những người khác cũng không khác nhau là mấy.”

“Rốt cục cũng nói được một câu dài. Anh cứ im hơi lặng tiếng như vậy chẳng trách đến bây giờ vẫn chưa có bạn gái.”

“Ha ha, ba thế mà vẫn chưa có bạn gái.” Giản Hạo Thiên ra chiều đắc ý hứng thú chế nhạo Mai Thiếu Khanh.

“Nhóc con thì biết cái gì.”

“Thiên Thiên làm sao vậy?” Giản Tiểu Bạch không hiểu có chuyện gì mà con trai lại cười phấn khích như vậy.

“Mẹ, con còn có bạn gái, thế mà ba lại không có. Ha ha ha, ba thật là ngốc quá mà!” Khuôn mặt ngây thơ ngược lên nhìn hai người rất đắc ý, cái miệng nhỏ nhắn cười toe toét.

“Con có bạn gái?” Giản Tiểu Bạch kinh ngạc mở to mắt nhìn cậu con trai chỉ mới bốn tuổi lẻ hai tháng của mình, cậu nhóc có bạn gái thật khiến cô đỡ khóc đỡ cười.

Mai Thiếu Khanh cũng cười theo: “Bạn gái Thiên Thiên có xinh không?”

“Có ạ! Nhưng con không thích chơi cùng bạn ấy, tự bạn ấy muốn làm bạn gái con.”

Mai Thiếu Khanh quay sang Giản Tiểu Bạch, hai người liếc mắt nhìn nhau, Giản Tiểu Bạch tròn mắt. Mai Thiếu Khanh bất giác nở một nụ cười trên khóe môi.

“Đưa hai người đi ăn chút gì nhé?” Mai Thiếu Khanh nói.

“Đi ăn ở đâu ạ?” Giản Tiểu Bạch nhanh chóng hỏi. “Hay là chúng ta về nhà ăn cơm đi, em nấu cho, ăn bên ngoài đắt tiền lắm.”

Năm năm nay Giản Tiểu Bạch hoàn toàn biến một Grandet bé nhỏ, Mai Thiếu Khanh nhướn mày nhìn cô: “Không cần phải tiết kiệm như vậy, phòng khám hiện giờ làm ăn rất tốt. Yên tâm đi, dù em không đi làm anh vẫn có khả năng nuôi em tốt!”

“Nhưng em không thể cứ thế liên lụy anh cả đời được. Anh cuối cùng cũng phải kết hôn, bao năm nay anh đã giúp đỡ em rất nhiều, sao em có thể làm phiền anh thêm nữa.”

“Mẹ! Ba phải kết hôn ạ?” Giản Hạo Thiên lo lắng lắc tay Giản Tiểu Bạch. “Mẹ và ba không thể kết hôn cùng nhau sao?”

Giản Tiểu Bạch bật cười: “Ba muốn tìm người hấp dẫn hơn, yêu ba hơn, bạn gái thích hợp với ba phải là cô gái tốt. Con lo lắng nhiều làm gì, khéo thành ông cụ non đấy.”

“Nhưng anh nghĩ đề nghị của Thiên Thiên có lẽ không tồi, chẳng nhẽ em muốn cả đời này cô độc mãi sao?” Những năm này Mai Thiếu Khanh không từ bỏ việc cầu hôn Giản Tiểu Bạch, nhưng anh vẫn chưa từng nói rằng anh yêu cô.

“Cảm ơn anh, anh Thiếu Khanh. Người con gái như em không thích hợp với anh, sẽ có người con gái rất tốt đến bên anh thôi.”

“Em từ chối mãi như vậy là vì trong lòng em vẫn chưa quên được phải không?” Mai Thiếu Khanh nói.

“Áy!”

Về mặt Giản Tiểu Bạch vô cùng xấu hổ quên không thừa nhận.

Cố gắng xóa bỏ đoạn tình cảm cuồng nhiệt, từ lâu cô đã không còn khát vọng đến tình yêu, coi chuyện trước kia như một thời yêu đương say đắm. Cứ tưởng đó là chuyện hoàng tử cùng công chúa, nhưng nhân vật chính trong chuyện xưa của cô thì đã sớm biến mất không còn dấu vết, chỉ còn lại mình cô mãi cô đơn.

Mọi người đều im lặng.

Giản Hạo Thiên hết nhìn ba lại quay sang nhìn mẹ, thật không biết cả hai đang nghĩ gì mà xem ra rất phức tạp.

Xe dừng lại trước nhà hàng Italia sang trọng. Giản Tiểu Bạch nhìn biển hiệu nhà hàng, lắc đầu: “Chúng ta vẫn nên quay về đi thì hơn.”

Mai Thiếu Khanh không đáp lời, chỉ nói với Hạo Thiên: “Thiên Thiên, ba dẫn con đi ăn món Ý nhé?”

“Vâng ạ!” So với mẹ thì Hạo Thiên lại vui vẻ ra mặt.

Mai Thiếu Khanh xuống xe, vòng qua bên ôm Hạo Thiên xuống xe, Giản Tiểu Bạch hết nhìn Mai Thiếu Khanh lại nhìn sang con trai, rất không tình nguyện mà bước xuống.

Một chiếc Porche màu xám bạc cùng một chiếc Ferrari màu đỏ dừng sát cạnh xe họ. Đúng là người có tiền!

Giản Tiểu Bạch hăm mộ liếc mắt nhìn một chút rồi nhanh chóng theo sau Mai Thiếu Khanh và con trai. Bỗng nhiên nhớ đến điều gì liền hỏi Mai Thiếu Khanh: “Anh! Anh còn chưa nói cô gái kia cuối cùng thế nào?”

Mai Thiếu Khanh quay đầu lại nhìn cô chăm chú: “Không có gì, chỉ là một người xa lạ thôi. Chúng ta đừng nhắc đến nữa, được chứ?”

Anh vươn cánh tay nắm lấy tay cô, tay kia nắm bàn tay nhỏ bé của Giản Hạo Thiên. Ba người bước vào nhà hàng, chọn chỗ ngồi cạnh cửa sổ.

Bọn họ không hề nhìn thấy đằng sau một người đàn ông mặc bộ tây trang màu đen vô cùng đẹp trai trầm ổn bước xuống từ chiếc Porche. Mái tóc ngắn đen được cắt tỉa gọn gàng, chỉ để lại phần tóc mái ở phía trước trán và hai bên tai, làm tôn lên khuôn mặt nam tính tuấn tú lạnh lùng đậm chất phương Đông. Ngũ quan sắc nét, đôi mắt hẹp dài viền quanh đôi con ngươi đen sâu hút, sống mũi đẹp thẳng tắp đầy kiên nghị.

Từ trên chiếc Ferrari bước xuống là một người đàn ông diện mạo xuất chúng, chẳng qua ở người này có vài phần yếu đuối. Đôi mắt quá mức xinh đẹp ẩn nết đùa cợt, trong lúc cười đôi môi phác thành hình vòng cung quyến rũ. Tóm lại, người đàn ông này mang vẻ đẹp yếu đuối đến động lòng.

Người đàn ông với vẻ đẹp yếu đuối bước tới nói: “Mạc! Bữa tẩy trần hôm nay không tính là muộn đấy chứ.”

“Là mình năm năm ra nước ngoài không về, vất vả lắm mới trở lại được. Vậy mà cậu không thể nào mà bỏ được đám oanh oanh yến yến của cậu. Tha ỉnh đi. Mình đã quá hiểu mấy cô phụ nữ đẹp khéo lấy lòng đó rồi!”

56. Chương 56

“Được rồi! Người ta đã đến với cậu rồi không phải sao.” Doãn Đăng Nhân làm bộ không nhẽo.

Mạc Tử Bắc cười một cách bất đắc dĩ, anh thật không quen nhìn cậu ta bắt chước cái dáng vẻ không khác gì phụ nữ đó. “Cậu cả ngày ở chung với phụ nữ nên cũng sắp biến thành phụ nữ rồi đấy!”

“Nói cái gì đả kích quá vậy. Người ta là một thằng đàn ông nguyên chất chân chính đấy, cậu cũng biết có bao nhiêu phụ nữ ở dưới thân mình mơ màng rồi chứ!” Nghĩ tới lại càng khiến Doãn Đăng Nhân thấy kiêu hãnh.

“Là cậu đã trở thành đạo tặc hái hoa nổi danh nhất toàn châu Á này, tai tiếng không hề ít. Khuôn mặt tuần tú của cậu trên tạp chí giải trí, haizz, đáng tiếc đều chỉ là tạp chí lá cải.

“Thật không? Xem ra mình thật có tiếng tăm nha!” Doãn Đăng Nhân dương dương tự đắc.

Ngay lập tức lại bị lời nói tiếp theo của Mạc Tử Bắc đả kích đến không còn mảnh giáp: “Đáng tiếc là dính vào hào quang của giới người mẫu, cho nên mới tự kỷ như vậy, bạn học già này nể tình cậu giúp mình giám sát thi công cao ốc Mạc thị lần này tôi bỏ qua.”

“Thật đả kích người ta quá mà! Mạc, lâu rồi không gặp mà cậu vẫn chẳng để lại mặt mũi ỉn như vậy!”

“Đi thôi!” Mạc Tử Bắc nhếch mày, khoe môi cong lên thành nụ cười cợt mỉa, tâm trạng nhìn có vẻ không tệ. “Nếu còn không đi thì có phải thành ăn khuya luôn không đây?”

Nói xong anh đi trước bước nhanh vào nhà hàng. Doãn Đăng Nhân nhảy lên hai bước túm chặt bả vai Mạc Tử Bắc. Hai người đàn ông vô cùng tuấn dật đi vào nhà hàng đúng là một quang cảnh mỹ lệ.

Không biết hôm nay là ngày tốt gì mà vừa rồi một người đẹp trai đi vào, đáng tiếc là đã có vợ rồi. Bây giờ hai người này tuy trông trưởng thành nhưng dường như đều độc thân, ngay cả bạn gái cũng không có thì đúng là chuyện khó tin của hai soái ca. Một cương một nhu quang quắc không phải là một đôi đũa chày.

Ngay khi vào cửa, đôi mắt sáng ngời của Mai Thiếu Khanh hiện lên tia sáng. Anh liền xoay đầu nhìn Giản Tiểu Bạch, phát hiện cô đang đưa lưng về phía hai người đó. Trên mặt dường như thở phào một hơi nhẹ nhõm thoải mái: “Chọn chút gì đó ăn đi!”

“Con nghe theo ba, ba kêu ăn con cái gì thì con ăn cái đó!” Giản Hạo Thiên ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế dựa.

“Không cần là đồ quá đắt đâu!” Giản Tiểu Bạch dặn lại một lần nữa, cô so với Grandet còn keo kiệt hơn.

Mai Thiếu Khanh thuận thực kêu bồi bàn gọi vài món ăn, người Giản Tiểu Bạch thực sự thấy áp lực: “Anh Thiếu Khanh! Anh thường đến đây ăn cơm à?”

Gương mặt Mai Thiếu Khanh xẹt qua một tia tâm tình phức tạp khó nhận biết, rồi lập tức thu hồi lại bình thường: “Đâu có! Là anh thấy trên tivi.”

“À!” Giản Tiểu Bạch cũng không nghi ngờ gì nữa. “Em chỉ muốn ăn mì Ý.”

Mai Thiếu Khanh nói với bồi bàn tên vài món ăn, sau đó bồi bàn rời đi.

Mạc Tử Bắc cùng Doãn Đăng Nhân ngồi ở một góc khác cách rất xa bọn họ. Thỉnh thoảng Mai Thiếu Khanh lại lướt mắt qua đỉnh đầu Giản Tiểu Bạch nhìn về phía bọn họ. Trên mặt hoàn toàn ung dung trầm tĩnh, đôi lúc còn cười đùa với Hạo Thiên.

Không ai thấy trên bàn tay phải của Mai Thiếu Khanh để phía dưới bàn từ lúc nào đã nắm chặt con dao phẫu thuật rồi lại trong nháy mắt mà biến mất tăm, không ai biết con dao ấy ở đâu.

Tiếp tục bình tĩnh nuốt nước bọt, Giản Tiểu Bạch yên lặng uống nước. Năm năm đã mài dũa một thiếu nữ ngây thơ không biết gì thành một người phụ nữ vì cuộc sống và con trai mà bôn ba khắp nơi.

Ở một bàn khác, hai anh chàng tuấn dật đang thảo luận kế hoạch hợp tác.

“Mạc, lần này cậu trở về đúng là quyết định sáng suốt. Huynh đệ ta lại cùng nhau dốc sức chiếm lĩnh toàn bộ thị trường châu Á này. Nghĩ là lại thấy một cảnh thật là to lớn hùng vĩ nha!”

“Cùng nhau dốc sức làm? Hay là thôi đi, mình sợ cậu lại bỏ công ty, bản thân lại hưởng thụ sung sướng, mình không muốn quản lí cả hai tập đoàn đâu. Như vậy mình sẽ mệt chết mất, không chừng sống không đến bốn mươi tuổi nữa.”

“Ha ha ha! Mạc, cậu thật có khiếu hài hước.” Doãn Đăng Nhân ha hả cười. Cái kiểu cười này bỗng khiến Mạc Tử Bắc nghĩ đến một nghi vấn khủng bố đang treo lơ lửng

57. Chương 57

“Được rồi! Người ta đã đến với cậu rồi không phải sao.” Doãn Đăng Nhân làm bộ không hề. Mạc Tử Bắc cười một cách bất đắc dĩ, anh thật không quen nhìn cậu ta bắt chước cái dáng vẻ không khác gì phụ nữ đó. “Cậu cả ngày ở chung với phụ nữ nên cũng sắp biến thành phụ nữ rồi đấy!”

“Nói cái gì đả kích quá vậy. Người ta là một thằng đàn ông nguyên chất chân chính đấy, cậu cũng biết có bao nhiêu phụ nữ ở dưới thân mình mơ màng rồi chứ!” Nghĩ tới lại càng khiến Doãn Đăng Nhân thấy kiêu hãnh.

“Là cậu đã trở thành đạo tặc hái hoa nổi danh nhất toàn châu Á này, tai tiếng không hề ít. Khuôn mặt tuần tú của cậu trên tạp chí giải trí, haizz, đáng tiếc đều chỉ là tạp chí lá cải.

“Thật không? Xem ra mình thật có tiếng tăm nha!” Doãn Đăng Nhân dương dương tự đắc.

Ngay lập tức lại bị lời nói tiếp theo của Mạc Tử Bắc đả kích đến không còn mảnh giáp: “Đáng tiếc là dính vào hào quang của giới người mẫu, cho nên mới tự kỷ như vậy, bạn học già này nỗ lực cậu giúp mình giám sát thi công cao ốc Mạc thị lần này tôi bỏ qua.”

“Thật đả kích người ta quá mà! Mạc, lâu rồi không gặp mà cậu vẫn chẳng để lại mặt mũi inh như vậy!”

“Đi thôi!” Mạc Tử Bắc nhếch mày, khóe môi cong lên thành nụ cười cợt mở, tâm trạng nhìn có vẻ không tệ. “Nếu còn không đi thì có phải thành ăn khuya luôn không đây?”

Nói xong anh đi trước bước nhanh vào nhà hàng. Doãn Đăng Nhân nhảy lên hai bước túm chặt bả vai Mạc Tử Bắc. Hai người đàn ông vô cùng tuấn kiệt đi vào nhà hàng đúng là một quang cảnh mỹ lệ.

Không biết hôm nay là ngày tốt gì mà vừa rồi một người đẹp trai đi vào, đáng tiếc là đã có vợ rồi. Bây giờ hai người này tuy trông trưởng thành nhưng dường như đều độc thân, ngay cả bạn gái cũng không có thì đúng là chuyện khó tin của hai soái ca. Một cương một nhu quang quắc không phải là một đôi đấy chứ.

Ngay khi vào cửa, đôi mắt sáng ngời của Mai Thiếu Khanh hiện lên tia sáng. Anh liền xoay đầu nhìn Giản Tiểu Bạch, phát hiện cô đang đưa lưng về phía hai người đó. Trên mặt dường như nở phào một hơi nhẹ nhõm thoải mái: “Chọn chút gì đó ăn đi!”

“Con nghe theo ba, ba kêu ăn con cái gì thì con ăn cái đó!” Giản Hạo Thiên ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế dựa.

“Không cần là đồ quá đắt đâu!” Giản Tiểu Bạch dặn lại một lần nữa, cô so với Grandet còn keo kiệt hơn.

Mai Thiếu Khanh thuận thực kêu bồi bàn gọi vài món ăn, người Giản Tiểu Bạch thực sự thấy áp lực: “Anh Thiếu Khanh! Anh thường đến đây ăn cơm à?”

Gương mặt Mai Thiếu Khanh xẹt qua một tia tâm tình phức tạp khó nhận biết, rồi lập tức thu hồi lại bình thường: “Đâu có! Là anh thấy trên tivi.”

“À!” Giản Tiểu Bạch cũng không nghĩ ngờ gì nữa. “Em chỉ muốn ăn mì Ý.”

Mai Thiều Khanh nói với bồi bàn tên vài món ăn, sau đó bồi bàn rời đi.

Mạc Tử Bắc cùng Doãn Đăng Nhân ngồi ở một góc khác cách rất xa bọn họ. Thỉnh thoảng Mai Thiều Khanh lại lướt mắt qua đỉnh đầu Giản Tiểu Bạch nhìn về phía bọn họ. Trên mặt hoàn toàn ung dung trầm tĩnh, đôi lúc còn cười đùa với Hạo Thiên.

Không ai thấy trên bàn tay phải của Mai Thiều Khanh để phía dưới bàn từ lúc nào đã nắm chặt con dao phẫu thuật rồi lại trong nháy mắt mà biến mất tăm, không ai biết con dao ấy ở đâu.

Tiếp tục bình tĩnh nuốt nước bọt, Giản Tiểu Bạch yên lặng uống nước. Năm năm đã mài dũa một thiếu nữ ngây thơ không biết gì thành một người phụ nữ vì cuộc sống và con trai mà bôn ba khắp nơi.

Ở một bàn khác, hai anh chàng tuấn dật đang thảo luận kế hoạch hợp tác.

“Mạc, lần này cậu trở về đúng là quyết định sáng suốt. Huynh đệ ta lại cùng nhau dốc sức chiếm lĩnh toàn bộ thị trường châu Á này. Nghĩ là lại thấy một cảnh thật là to lớn hùng vĩ nha!”

“Cùng nhau dốc sức làm? Hay là thôi đi, mình sợ cậu lại bỏ công ty, bản thân lại hưởng thụ sung sướng, mình không muốn quản lý cả hai tập đoàn đâu. Như vậy mình sẽ mệt chết mất, không chừng sống không đến bốn mươi tuổi nữa.”

“Ha ha ha! Mạc, cậu thật có khiếu hài hước.” Doãn Đăng Nhân ha hả cười. Cái kiểu cười này bỗng khiến Mạc Tử Bắc nghĩ đến một nghi vấn khủng bố đang treo lơ lửng

58. Chương 58

Mạc thị.

Đêm khuya.

Cao ốc Mạc thị 45 tầng vừa mới xây xong.

Trong phòng nghỉ tổng tài ở tầng 42, Mạc Tử Bắc yên lặng ngồi thẳng trên ghế cao ở gần cửa sổ sát đất, một tay để lên trên tay vịn, một tay bưng cao chân ly rượu, hai tròng mắt tối đen không thấy đáy nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, vẻ mặt bí hiểm, không nói không rằng cũng không nhúc nhích.

Năm năm!

Anh trở một người đàn ông thành thực danh xứng với thực như vậy, trầm ổn thông dong tựa như một cái đầm nước yên ả, thâm tàng bất lộ* ai cũng đoán không ra nó sâu bao nhiêu, tựa như lẩn tránh khỏi mọi thứ trên thế gian, nhưng ánh mắt ấy hiểm ai có thể nhìn thấu một chút nỗi lòng của anh.

Xem ra trong năm năm này, anh đã tôi luyện ý chí cứng như sắt thép, đủ để anh che dấu toàn bộ cảm xúc, khiến người ta không thể nhìn thấu tâm tư của anh.

Năm đó, sau khi rời đi, anh luôn ở đó dốc sức làm việc cho đến ba ngày trước khi về nước. Sau khi cùng Doãn Đăng Nhân ăn xong bữa tối, lại đến Dương Quang Quả Hương, nhớ lại năm đó tình cờ gặp gỡ, đáy lòng dâng lên một chút phiền muộn không thể hiểu được.

Anh trở thành con người giá trị ngàn triệu, tổng tài tập đoàn Mạc Thị Duy Bạch, tự tay thành lập vương quốc kinh tế của mình. Năm năm, lúc đêm khuya anh vẫn luôn mơ về vệt nước mắt thanh lệ kia, khuôn mặt nhỏ nhắn tự nhiên của cô, mái tóc dài quyền rũ động lòng người, dáng người xinh đẹp làm anh đánh mất trái tim mình vào cái đêm mưa năm năm trước.

Năm đó Doãn Đăng Nhân phái anh đi giải quyết chuyện công ty. Sau khi trở về, anh đã đi tìm cô, nhưng mà giai nhân đã không còn chút tung tích. Anh mới nhớ là anh chưa bao giờ biết trường đại học của cô ở đâu, càng không biết cô học chuyên ngành nào. Cô chuyển nhà, ngay cả cái tên kỳ quái Mai Thiều Khanh kia cũng đi luôn.

Bởi vì muốn gây dựng sự nghiệp, anh lại trở về. Năm năm, tuy rằng bởi vì công việc mà anh trở về vô số lần nhưng đều không có thời gian đi tìm cô.

Không biết cô gái mạnh mẽ ấy hiện tại có phải đã kết hôn sinh con rồi không? Cô có khỏe không?

Ngoài cửa sổ là chân trời tối tăm mênh mông vô bờ, sao trời lấp lánh càng phụ trợ cho nỗi cô đơn của anh.

Anh xứng đáng, xứng đáng xui xẻo như vậy. Mỗi lần cùng người phụ nữ khác, trong đầu anh lại hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ kia của Giản Tiểu Bạch, đáng chết, cô nhất định là đã đầu độc anh, làm anh hơn bốn năm sau cũng không có chạm qua một phụ nữ nào.

Doãn Đăng Nhân nói anh có thể đi làm hòa thượng, hòa thượng cũng chỉ tu luyện đến mức độ như vậy thôi. Thật ra anh vĩnh viễn không hiểu không hưởng qua cái mùi vị này thì làm sao đánh mất lòng mình được!

Anh đã ba mươi hai tuổi, sự nghiệp thành công, là đối tượng mà phần đông người đẹp muốn theo đuổi, thậm chí ngay cả rất nhiều ngôi sao hiện tại đều biết tổng tài vừa trở về của công ty vừa mới nổi Duy Bạch là một người đàn ông trẻ tuổi tuần tú, anh hiện tại còn nổi tiếng hơn những người mẫu nam nhiều.

Nhưng trong lòng vẫn rất buồn bã!

Đặc biệt mỗi khi đến ban đêm rảnh rỗi, anh luôn nhịn không được hoài niệm lại khoảng thời gian đã qua, bóng dáng kia chẳng những không biến mất mà ngược lại càng ngày càng rõ ràng.

Đây chắc chắn là báo ứng! Làm cho lòng anh đời này bất an! Vĩnh viễn hoài niệm!

Sáng sớm, Mạc Tử Bắc ở cậu lạc bộ thể hình độc quyền của Mạc thị Duy Bạch đang ra sức vận động chạy bộ thì Doãn Đăng Nhân kia lại đột nhiên phóng đến.

“Đừng nói với mình là cậu từ nhà đến nhé, mình nhớ tối hôm qua cậu còn nói muốn đi tìm người đẹp, khẳng định là một đêm không về đúng không?” Dựa vào hiểu biết về anh ta, Mạc Tử Bắc khẽ cười nói.

“Nếu không phải thì thế nào? Chúng ta là tri kỷ mà. Mạc, cậu thật đúng là rất hiểu mình, đêm qua mình qua đêm ở nhà Anna, ha ha, cậu không biết cô ấy lẳng lơ thế nào đâu, thật sự làm người ta dư vị vô cùng!” Doãn Đăng Nhân vẫn còn đắm chìm trong dư vị.

“Cậu có bạn gái mới?” Mạc Tử Bắc hỏi.

“Đúng là bạn mới nhưng chỉ là bạn bè thôi! Không phải bạn gái!” Anh nói rất thẳng thắn.

Mạc Tử Bắc lắc đầu: “Mau tìm một người phụ nữ rồi kết hôn đi, ba cậu cũng rất lo lắng tìm mình rất nhiều lần, bảo mình khuyên cậu. Mình nghĩ cậu cứ làm một cái giấy chứng nhận kết hôn để bọn họ quên đi một phen tâm bệnh.”

“Kết hôn? Nằm mơ đi! Mình còn chưa chơi đủ.” Doãn Đăng Nhân nhú mày, mím môi như là giẫm phải phân, lắc đầu: “Kết hôn là tự chui đầu vào rọ, mình không cần.”

Mạc Tử Bắc dở khóc dở cười: “Người thường sợ kết hôn lúc nào đó sẽ gặp báo ứng, cẩn thận cậu gặp phải nhân vật lợi hại xử lý cậu, đến lúc đó cậu đừng trách ông trời không công bằng, dù sao mấy năm nay phụ nữ ở dưới thân cậu cũng nhiều vô số.”

“Ừm! Mạc, miệng cậu đừng có mà mồm quạ đen nha!” Doãn Đăng Nhân đột nhiên cảm thấy đằng sau mình là một trận lạnh buốt, cảm giác tóc gáy cũng dựng hết lên.

“Nhân, có lúc mình thấy rất ngạc nhiên về cậu, quanh năm săn người đẹp, cậu không biết mệt à?” Trong đôi mắt đen mà xinh đẹp của Mạc Tử Bắc lóe lên tia giảo hoạt, hứng thú hỏi.

Doãn Đăng Nhân không chút để ý giải đáp nghi vấn của anh: “Chán ghét? Cái từ này ở chỗ mình rất khó có không gian tồn tại, mình cũng không phải là cậu tu luyện thành thần tiên, mà là Hoa hòa thượng Lỗ Trí Thâm[1]. Chỉ có điều mình đối với công việc rất mệt mỏi, không muốn làm việc chút nào.

59. Chương 59

“Chỉ mong ngày tự do của cậu có thể nhiều hơn cả đời!” Mạc Tử Bắc ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng lại không nghĩ như vậy.

Anh cũng từng không cho rằng mình sẽ yêu ai nhưng hiện tại anh lại gặp báo ứng. Rất nhiều chuyện không phải không có báo ứng mà là thời điểm chưa tới, chắc chắn mùa xuân của Doãn Đăng Nhân cũng sẽ không trời trong nắng ấm mãi như vậy.

“Nghe giọng điệu của cậu cứ như là ngày tận thế của mình sắp đến vậy! Phi phi! Cậu đúng là miệng qua đen mà. Nói thực ra có khi mình cũng thấy cuộc sống đúng là chán chết!”

“Cả ngày vui đùa còn cảm thấy chán, mình thật sự không biết còn có cái gì hơn là hưởng thụ cuộc sống vừa hạnh phúc vừa nhàn rỗi, mình bắt đầu đồng cảm với trợ lý hiện tại của cậu đó! Người ta là người thành thật, lại bị cậu bắt nạt thành bộ dạng như hiện tại, thật làm cho người ta đồng cảm mà!” Mạc Tử Bắc ngửa mặt lên trời thở dài.

“Mạc, ba mươi tuổi mà nói được những lời này thì thật sự không giả dối, nhìn cậu ba mươi hai tuổi đã có được thành tích huy hoàng mà Doãn thị phải mất ba mươi năm mới có đúng thật là làm cho người ta ghen tị”. Doãn Đăng Nhân đưa ánh mắt ái muội đi qua chỗ đó.

Mạc Tử Bắc cười nhạo ra tiếng: “Đừng tăng bốc mình, nếu là cậu có lẽ chỉ cần bốn năm, mình còn không biết sao, lúc cậu đến trường thì luôn chơi đùa, nhưng đến phút cuối cùng vẫn có thể hoàn thành bài tập của thầy.”

“Ha ha!” Doãn Đăng Nhân cười rất vô tội: “Người đó là ai vậy?”

Mạc Tử Bắc trợn trắng mắt: “Ai biết vị thái giám ấy là ai đâu!”

“Mạc!” Doãn Đăng Nhân nghiêm trang gọi tên anh, anh ta rất tức giận vậy mà dám nói anh ta là thái giám, bộ dạng anh ta chỉ là có chút nữ tính thôi mà. Nhưng anh ta chắc chắn không phải là thái giám.

Mạc Tử Bắc thôi không trêu anh ta nữa, hỏi: “Sáng sớm cậu đã đến tìm mình có chuyện gì?”

“Cuối cùng cũng nói đến trọng điểm! Thiếu chút nữa quên chính sự, công ty của lão Ôn đang đứng trước nguy cơ đóng cửa vì phá sản, hiện tại bên trong đều đồn Ôn thị đã chịu đủ, mình nghĩ cậu nên ra mặt hỗ trợ một chút. Hoặc là cậu ra mặt thu mua Ôn thị.”

Đôi mắt Mạc Tử Bắc đột nhiên u ám hẳn, cứ nhắc tới Ôn thị là vẻ mặt của anh luôn như vậy, Doãn Đăng Nhân le lưỡi, lần này lại giẫm phải mìn rồi.

“Mình không cần xuất phát từ cân nhắc của người làm ăn nếu thu mua Ôn thị chính hợp tài nguyên cũng coi như là chuyện có lợi cho cậu, mình chưa tính kiếm khoảng tiền này, nếu Doãn thị muốn thu mua, cứ việc ra tay, mình không có ý kiến”. Bỏ qua thái độ của mình, anh mặc kệ!

Cho dù là ông ta chính là ba anh cũng không muốn quan tâm.

Năm năm, lão Ôn đã đến tìm anh rất nhiều lần nhưng đều bị anh cự tuyệt, sau đó ngay cả mẹ cũng không chịu gặp.

“Còn có một tin mình cũng mới biết tối qua, nói ra cậu nhất định sẽ thấy buồn cười”. Doãn Đăng Nhân đã sắp nhin không được.

“Chuyện gì?” Mạc Tử Bắc hỏi.

“Theo tin bên ngoài đồn đãi, Ôn Hướng Đình năm năm trước đã thành thái giám”.

Mạc Tử Bắc nhíu mày: “Tin tức này đúng là sốc thật đấy. Chuyện như thế nào?”

“Ha ha ha ha.” Doãn Đăng Nhân thoải mái cười to: “Nghe nói là bị một người đeo mặt nạ màu bạc bắt đi, sau đó dùng dao nhỏ thẳng tay cắt phăng hai quả trứng, thủ pháp rất thành thạo”.

“Ách! Ai mà to gan vậy?” Mạc Tử Bắc không thể nào tin được: “Hắn ta không báo cảnh sát sao?”

“Có chứ, nhưng đây là chuyện đã xảy ra cách đây năm năm, cục cảnh sát cũng không điều tra được là ai làm, nếu không phải Ôn thị sắp đóng cửa, khả năng bí mật này còn có thể bị giữ kín. Nghe nói tin tức này là do tai vách mạch rừng trong bệnh viện truyền ra, cậu tưởng tượng lúc ấy hấn ta chắc chắn hấn đau đến chết mất, ha ha!”

Doãn Đăng Nhân ngẫm lại liền nhin không được kinh hãi: “Thật sự là lợi hại, có thể thiên con chim lợn kia, tiếc là làm không triệt để, nếu để mình động thủ có khi ngay cả con chim nhỏ của hấn cũng cất luôn.”

“Cẩn thận kết cục của cậu cũng sẽ giống hấn đó! Chơi đùa nhiều phụ nữ như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bị tìm tới cửa, có khả năng sẽ có kết cục giống Ôn Hướng Đình hoặc là sẽ như cậu nói, ngay cả chim nhỏ cũng bị cất đi, đến lúc đó cậu sẽ thật sự giống phụ nữ, ngồi xồm là được!” Mạc Tử Bắc nói xong, cuối cùng cũng nhin không được bật cười.

Lông mày Doãn Đăng Nhân xoắn lại cùng một chỗ: “Làm sao bây giờ, mình cảm thấy mình rất có khả năng sẽ rơi vào loại kết cục như cậu nói, mình không muốn làm thái giám mỹ nhân đâu, phải làm sao bây giờ!”

Mạc Tử Bắc lắc đầu: “Không ngờ Ôn Hướng Đình lại bị người ta thiên, không biết vệ sĩ của hấn làm gì mà ngay cả an toàn của ông chủ mình cũng không thể bảo vệ được.”

“Vậy thì mình phải tìm thêm vài vệ sĩ, tăng cường bảo vệ mới được, à, Mạc, cảm ơn cậu!”

Mạc Tử Bắc nhìn bộ dạng anh ta vui vẻ thì trong bụng cười thầm, thằng nhóc này bị dọa rồi, anh cảm thấy anh ta thật sự sẽ rơi vào tình huống rồi bị báo ứng bởi vì đã chơi đùa quá nhiều phụ nữ. Ngẫm lại có một ngày Doãn Đăng Nhân vì một người phụ nữ nào đó mà ruột gan đứt từng khúc thì tình cảnh lúc ấy sẽ như thế nào nhỉ.

“Mình phải đi rồi, mình muốn đi thông báo tuyển vệ sĩ, Mạc, Ôn thị nếu cậu không cần thì mình sẽ thu mua!” Doãn Đăng Nhân nhắc chân muốn đi.

“Không cần! Tùy cậu!”

“Có những lời này của cậu, mình an tâm rồi, kỳ thật mình đến chính là muốn thông báo chuyện cả đời cho cậu.” Doãn Đăng Nhân nháy nháy đôi mắt xinh đẹp, rất ái muội cười.

Mạc Tử Bắc ném cho anh một cái liếc mắt: “Mình đã sớm đoán ra mới sáng sớm cậu là vô sự không đăng tam bảo điện! Đi đi.”

Mạc Tử Bắc nhìn bóng dáng anh ta rời đi, tiếp tục tự mình vận động. Bây giờ mỗi ngày anh đều kiên trì vận động thân thể rất tốt. Vận động cũng chỉ là muốn quên bản thân đi mà thôi, không có phụ nữ thực sự rất khổ sở, đây chắc chắn là sự trừng phạt của ông trời đây!

60. Chương 60

Giản Tiểu Bạch mặc một bộ quần áo đen cũ, gõ cửa vào, trên tay cô còn cầm một phần văn kiện. Trong văn phòng, sau lớp màn hiện lên một bóng dáng một người đàn ông toàn thân tây trang màu đen đứng trước bức rèm cửa sổ.

Người đàn ông quay đầu lại nhìn thấy Giản Tiểu Bạch thì lập tức cười nhả nhận rồi trở lại ghế ngồi: “Tiểu Bạch, có chuyện gì vậy?”

Giản Tiểu Bạch đưa văn kiện qua: “Anh Hùng, đây là tài liệu thu mua Ôn thị. Anh xem qua một chút.”

Người đàn ông nhả nhận này là Hùng Lập Tân.

“Với quy mô hiện tại của chúng ta chỉ sợ việc thu mua Ôn thị có chút khó khăn. Anh nghĩ trong lần họp tới chúng ta phải suy nghĩ lại một chút. Chúng ta là công ty truyền thông chứ không phải là vận chuyển cho nên đối với việc vận chuyển vẫn còn quá xa lạ, trong khi công việc chính của Ôn thị lại là vận tải biển.

Chúng ta thu mua cũng không có đất dụng võ.” Trong giọng nói rõ ràng của Hùng Lập Tân tràn đầy sự trầm ám.

Anh ta đúng là một người đàn ông tao nhã. Lâm Hiểu Tình kia thật sự đã tìm được một ông chồng ôn nhu mà thiện lương rồi.

“Anh là chủ công ty mà. Tôi thì cái gì cũng không biết, chỉ làm được một ít tài liệu, may mà anh không chê còn cho tôi một miếng ăn không thì tôi đã chết đói từ lâu rồi.” Đối với sự giúp đỡ của Hùng Lập Tân và Lâm Hiểu Tình, Giản Tiểu Bạch cảm kích tận đáy lòng.

“Tiểu Bạch, em khiêm tốn quá. Tài liệu của em làm rất đẹp, rất độc đáo, tương lai nhất định sẽ trở thành cao thủ.”

“Cảm ơn anh Hùng, tôi sẽ cố gắng không phụ sự tin tưởng của anh.” Giản Tiểu Bạch tỏ rõ quyết tâm.

“Được rồi, Hiểu Tình tin vào năng lực của em, tôi cũng vậy.” Gương mặt nho nhã của Hùng Lập Tân hơi mỉm cười.

“Cảm ơn anh Hùng, không có việc gì nữa, tôi đi xuống đây.”

“Ừ, đi đi. Buổi chiều Hiểu Tình nói muốn cùng em đi ăn cơm, tôi không đi cùng, nhớ mang Thiên Thiên theo nhé.”

“Vâng.”

Giản Tiểu Bạch trước mắt làm nhân viên tổ kế hoạch trong công ty truyền thông của Hùng Lập Tân. Sau ba năm tạm nghỉ học vì Thiên Thiên, năm nay cô vừa lấy được bằng tốt nghiệp.

Cô thấy hiện tại thật tốt, cuối cùng cũng suông sẻ lấy được bằng tốt nghiệp, cuộc sống cũng dần ổn định, Thiên Thiên ngày càng biết nghe lời, công việc cũng có thể coi là ổn định. Cuộc đời này cứ trôi qua như vậy đi. Cái giấc mộng câu được chàng rể rửa vàng cũng sớm tan biến không thấy tung tích.

Buổi chiều, sau khi tam tầm, Lâm Hiểu Tình chạy chiếc xe Mini Cooper tới đón cô. “Tiểu Bạch, cậu có thể đổi bộ đồ của cậu sang màu sáng sửa một chút được không? Hay là đổi mấy bộ quần áo khô khan này thành quần áo mới cũng được.”

Vừa nhìn thấy mặt cô là y như rằng vấn đề trang phục được nói nhiều nhất, Giản Tiểu Bạch chỉ cười: “Đã qua nhiều năm như vậy rồi mà cậu vẫn không thay đổi chút nào, mình không biết có phải cậu đã bắt đầu tới thời mãn kinh rồi không nữa.”

“Phi phi phi, mình còn chưa sinh con, thời thanh xuân vẫn còn chưa có qua à nha!” Nhắc tới con là trái tim Lâm Hiểu Tình lại đau. Cô và Hùng Lập Tân kết hôn đã được 2 năm mà đến giờ vẫn chưa có con. Nhìn con của Giản Tiểu Bạch ngày càng lớn, ngày càng đáng yêu, môi hồng răng trắng như búp bê, là khát vọng có con trong lòng cô lại mãnh liệt.

“Đưa Thiên Thiên qua mình chăm mấy ngày đi.”

Ách! Giản Tiểu Bạch buồn cười lắc đầu: “Mình không nỡ! Hiện tại mình không thể xa nó. Cậu cũng biết nó là toàn bộ cuộc sống của mình mà.”

“Haiz. Mình cũng muốn sinh một đứa mà nuôi đây.” Lâm Hiểu Tình thở dài một hơi: “Mình không biết rốt cuộc mình với Hùng Lập Tân có vấn đề gì nữa. Có lẽ, bọn mình thực sự phải đi khám thử xem sao.”

“Ừ, đi đi. Nếu thật sự không được thì làm thụ tinh trong ống nghiệm cũng được.” Giản Tiểu Bạch đề nghị.

Lâm Hiểu Tình lại thở dài một tiếng: “Nếu thật sự không được có lẽ phải đi làm như cậu nói. Nhưng mà mình vẫn muốn sinh con tự nhiên, dù sao hai mươi lăm tuổi vẫn chưa phải là già.” (Vũ: Ặc cho tôi xin, 25 tuổi mà già thì tôi già khủ rồi.)

“Ừ, đừng quá vội, có lẽ như vậy mới dễ mang thai hơn.”

“Đúng vậy, đi thôi đi đón tiểu bảo bối nhà cậu đi. Mình muốn hôn cái mặt nhỏ nhắn của nó lắm rồi.”

61. Chương 61

Tối cổng cô nhi viện đón Thiên Thiên, Lâm Hiểu Tình nói: “Trước tiên là đi mua đồ chơi cho Thiên Thiên, rồi sau đó chúng ta sẽ đi ăn cơm sau.”

“Nhưng mà dù sao khiến các cậu tốn kém trong lòng mình cũng rất áy náy.” Giản Tiểu Bạch thật sự cảm thấy ngượng ngùng.

“Mẹ Hiểu Tình, con không cần đồ chơi đắt tiền đâu!” Giản Hạo Thiên ngược khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ thuần khiết nói với Lâm Hiểu Tình.

“Trời ạ! Tiểu Bạch cậu bồi dưỡng Thiên Thiên thành Grandet bé nhỏ thế này à.” Lập tức cô lại quay ra cười vô cùng dịu dàng đối với Thiên Thiên: “Bé ngoan, mẹ có rất nhiều tiền nha, không tốn không tốn có đúng không?”

Lâm Hiểu Tình thật sự coi Thiên Thiên như con trai mình, còn chính thức nhận cậu bé làm con nuôi nữa.

“Nhưng mà! Nhưng mà! Con không muốn mẹ phải tiêu tiền đâu!” Cậu chỉ biết là một mình mẹ nuôi bé thực không dễ dàng chút nào cho nên cậu bé chưa bao giờ hi vọng có thật nhiều đồ chơi.

“Đúng là một em bé ngoan!” Lâm Hiểu Tình cảm động thiếu chút nữa thì rơi nước mắt.

“Chỉ bằng câu nói này của con, hôm nay mẹ sẽ mua cho con thật nhiều đồ chơi. Trẻ em nên chơi nhiều đồ chơi mới phát triển trí tuệ.”

Ba người đi trước công ty bách hóa, đến trước gian bày robot Transformers, Lâm Hiểu Tình và Giản Tiểu Bạch hết sức chăm chú chọn lựa đồ chơi. Giản Hạo Thiên lại bị một con gấu bông to bên cạnh hấp dẫn, bất tri bất giác buông lỏng ra bàn tay đang nắm của Giản Tiểu Bạch, chậm rãi đi về phía người mặc đồ gấu bông.

Bên cạnh quầy bán đồ chơi là quầy chuyên bán đồ dùng dành cho nam, Mạc Tử Bắc một mình đi chọn đồ dùng sinh hoạt.

Giản Hạo Thiên một mạch chạy chậm theo con gấu bông, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nở một nụ cười mê hoặc lòng người. Rất nhiều người nhìn thấy cậu bé con đáng yêu này đều không nhịn được mỉm cười theo.

“Oa oa oa! Vui quá!” Giản Hạo Thiên vừa chạy theo vừa cười còn thỉnh thoảng vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Mạc Tử Bắc đang chăm chú lựa hàng vô tình nghe thấy giọng nói non nớt kia thì quay đầu lại nhìn thấy cậu bé xinh xắn lạ kỳ, khỏe miệng cũng cong lên.

Lúc này gấu bông đã đi xa.

Giản Hạo Thiên mắt mắt gọi với theo: “Hẹn gặp lại anh gấu bông!”

Không biết vì sao khi nhìn thấy đứa trẻ này trong lòng Mạc Tử Bắc lại trào lên một cảm xúc khó hiểu, lại chợt nhớ mình khi còn bé hình như cũng xinh xắn lạ lùng như vậy. Anh không tự chủ được đi tới ngồi xuống nhìn cậu bé đáng yêu kia cười hỏi: “Cháu thích gấu bông hả?”

Giản Hạo Thiên sững sờ nhìn cái chú rất đẹp trai kia, cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào chào: “Chào chú ạ!”

“Muốn mua gấu bông hả?” Đúng là một cậu bé lễ phép, Mạc Tử Bắc ngay lập tức đã thích cậu bé đáng yêu này.

“Không muốn ạ!” Giản Hạo Thiên lắc đầu.

“Không muốn thì sao lại chạy đuổi theo gấu bông vậy? Ba mẹ con đâu?”

“Mẹ ở bên kia!” Giản Hạo Thiên chỉ về hướng bên kia, Giản Tiểu Bạch và Lâm Hiểu Tình lúc này lại vừa vặn chuyển ra đằng sau kệ hàng nên không phát hiện đã lạc mất cậu bé.

Mạc Tử Bắc nhìn này ánh mắt hắc bạch phân minh của cậu bé trong lòng không hiểu sao lại thấy ảm áp.

“Bé yêu, chú tặng cháu một con gấu bông được không?” Mạc Tử Bắc cũng không biết mình làm sao lại muốn hảo tâm tặng đồ cho cậu bé này.

“Không cần đâu ạ!” Giản Hạo Thiên lắc lắc đầu: “Chú kỳ lạ ơ, tiền của chú không có chỗ dùng sao? Có thể cho cô nhi viện mà! Mẹ nói các bạn nhỏ ở cô nhi viện rất đáng yêu lại không có ba mẹ thương yêu, chú mua tặng cho các bạn ấy đi! Thiên Thiên không cần đâu.”

Đúng là một đứa trẻ thông minh! Đối với bé, đứa trẻ nào cũng muốn có cha mẹ hiện lành vĩ đại hết.

“Cháu tên Thiên Thiên à?”

Giản Hạo Thiên ngoan ngoãn gật đầu.

“Chú đồng ý với cháu là sẽ tặng quà cho các bạn nhỏ ở cô nhi viện nhưng mà cháu cũng phải đồng ý với chú một điều kiện, được không?”

Giản Hạo Thiên cúi đầu suy nghĩ sau đó cười nói: “Chú nói đi chỉ cần Thiên Thiên có thể làm được thì sẽ đồng ý với chú!”

“Chú cũng tặng cho cháu một con được không? Bởi vì cháu khiến chú nhớ tới mình hồi còn bé!” Mạc Tử Bắc đánh vào vẻ thích thú thân thiết trong mắt cậu bé.

“Nhưng mà mẹ nói không được tùy tiện nhận đồ của người khác!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Giản Hạo Thiên lộ ra cảm xúc khó xử.

“Nhưng mà nếu cháu không nhận thì chú sẽ rất buồn.”

Suy nghĩ xong xuôi cậu nhóc kia rốt cục hạ quyết tâm: “Chú thật sự sẽ tặng quà cho các bạn nhỏ ở cô nhi viện sao? Nếu chú tặng thật thì Thiên Thiên sẽ nhận.”

62. Chương 62

“Được, chú đã hứa với cháu thì chắc chắn sẽ làm nhưng chú không định tự đi mua mà đưa tiền ẹ viện trưởng của các bạn ấy đi mua được không?” Mạc Tử Bắc càng nhìn cậu bé kia càng thấy yêu thích.

“Vâng, được ạ”

Mạc Tử Bắc vươn tay, Giản Hạo Thiên cũng đưa bàn tay nhỏ bé của mình nắm lấy bàn tay to lớn của anh.

Mạc Tử Bắc chỉ thấy một cảm giác thân thương ấm áp đã lâu không thấy tràn vào tim anh. Anh đứng dậy, nắm bàn tay nhỏ bé đi về phía quầy thú bông bên cạnh, chọn một con gấu bông đắt tiền nhất. Món đồ chơi lớn đến mức xấp xỉ bằng Giản Hạo Thiên 4 tuổi. Hình ảnh Thiên Thiên nhỏ bé ôm món đồ chơi trông thật buồn cười, đến cả người luôn luôn nghiêm túc như Mạc Tử Bắc cũng nhin không được mỉm cười.

Giản Hạo Thiên ôm gấu bông, trên gương mặt tràn đầy nụ cười ngọt ngào hạnh phúc. Nhìn nụ cười ấy trong nháy mắt trong đầu Mạc Tử Bắc lại hiện lên dung nhan kiều diễm của Giản Tiểu Bạch, khi cười lộ lên khoe miệng cũng cong như vậy. Haiz. Có lẽ anh đã nhớ quá rồi nên mới có thể sinh ra ảo giác như vậy.

“Cảm ơn chú, Thiên Thiên muốn đi tìm mẹ. Chú đừng quên chuyện đã đồng ý với Thiên Thiên nha!”

Mạc Tử Bắc sau khi trả tiền thì nhìn cậu bé thật sâu, trong lòng có chút không nỡ nhưng vẫn cười nói: “Đi đi.”

Giản Hạo Thiên rút bàn tay nhỏ bé của mình ra khỏi bàn tay to của anh. Nháy mắt trong lòng Mạc Tử Bắc lan tràn cảm giác mất mát.

Cậu nhóc kia cẩn thận ôm đồ chơi bước đi, quay đầu nhìn Mạc Tử Bắc còn không quên vẫy tay tạm biệt. Đến khi Mạc Tử Bắc không nhìn thấy cậu bé nữa mới quay đầu tiếp tục chọn vài món đồ dùng ỉnh rồi bỏ đi.

Giản Tiểu Bạch cùng Lâm Hiểu Tình thật vất vả mới chọn được một bộ xếp hình có thể giúp phát triển trí não, quay lại thì không thấy Thiên Thiên đâu. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Giản Tiểu Bạch nháy mắt trắng bệch, sợ tới mức ngay lập tức la lên : “Thiên Thiên, Thiên Thiên.”

Đúng lúc Giản Hạo Thiên ôm gấu bông đi tới. Nghe mẹ hoảng sợ gọi tên mình, cậu bé liền chạy nhanh vài bước: “Mẹ, con ở đây này”. Đứng sau gấu bông, Giản Hạo Thiên thoạt nhìn thật nhỏ.

Nhìn thấy con, Giản Tiểu Bạch cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra nhưng cũng không quên trách: “Thiên Thiên không được tự tiện lấy đồ ở cửa hàng.”

“Không phải lấy, mà là chú tặng cho con.”

“Chú nào?” Giản Tiểu Bạch hỏi.

“Không biết nữa. Một chú còn đẹp trai hơn cả ba. So với ba chú ấy còn đẹp hơn?” Giản Tiểu Bạch kinh ngạc. “Tại sao chú ấy lại tặng cái này cho Thiên Thiên?”

“Tiểu Bạch, chắc người ta thấy Thiên Thiên đáng yêu nên mới mua cho đó, còn hỏi tại sao mình cứ muốn mua đồ cho nó nữa không? Tóm lại, cậu không hiểu được cảm giác này đâu. Thấy đứa bé đáng yêu lại sạch sẽ như vậy ai mà không thích chứ.” Lâm Hiểu Tình giải thích cũng coi như hợp tình hợp lý, nói xong còn nhin không được ngồi xuống trước khuôn mặt trắng nõn thơm một cái.

“Chú cũng hứa sẽ cho các bạn trong cô nhi viện quà. Mẹ không cần lo lắng, chú là người tốt.” Nhìn thấy mẹ nghi ngờ, Giản Hạo Thiên an ủi cô.

“Người tốt?” Giản Tiểu Bạch không biết nói gì, người tốt chẳng bao giờ tùy tiện nói ra. “Nhóc ngốc, chứ người tốt đâu có viết trên mặt đâu.”

“Nhưng chú đúng là người tốt mà, chú hứa với Thiên Thiên sẽ cho các bạn ở cô nhi viện mỗi người một món quà.” Giản Hạo Thiên không hiểu vì sao mẹ luôn nói thế giới này rất nhiều người xấu.

“Ừa, chú ấy hứa với con?” Giản Tiểu Bạch không thể nào tin nổi

Mấy năm nay, cô cũng vì cô nhi viện mà chạy đi quyên tiền rất nhiều lần, nhưng người ta không muốn quyên góp làm cô thất vọng nhiều hơn hy vọng. Thiên Thiên nói có chú sẽ mua quà ấy đứa nhỏ trong cô nhi viện, phản ứng đầu tiên trong lòng cô là mâu thuẫn.

“Chú đó ở đâu? Chúng ta đi cảm ơn người ta!” Giản Tiểu Bạch không muốn dạy con suy nghĩ trên thế giới toàn người xấu nên đi cảm ơn người ta, đương nhiên đáy lòng là muốn nhìn xem người kia có thể tin tưởng hay không.

“Ở bên kia.” Giản Hạo Thiên chỉ vào chỗ mình vừa đứng lúc nãy.

“Hiểu Tình, mình đưa Thiên Thiên đi rồi quay lại ngay.”

“Đi đi! Cảm ơn người ta cho tốt đó!” Lâm Hiểu Tình tiếp tục chọn đồ chơi.

Giản Tiểu Bạch đưa con đi tìm một hồi lâu, Thiên Thiên nói không thấy vì chú kia rất đẹp trai, mà nhìn một vòng quanh cửa hàng bách hóa cũng không thấy được ai đẹp trai thậm chí ngay cả một sợi tóc của anh chàng đẹp trai cũng không thấy.

63. Chương 63

Mạc Tử Bắc đã rời khỏi cửa hàng bách hóa từ lâu, trong công ty còn có rất nhiều chuyện phải làm, anh cũng chỉ là đi ra ngoài mua chút nhu yếu phẩm.

Mấy thứ đó anh không thích để người khác chuẩn bị giúp. Tuy rằng Tina là trợ thủ rất đắc lực nhưng anh vẫn không muốn mình dùng đồ do cô mua. Những thứ đồ này hoặc là phải tự anh mua hoặc là người yêu mua cho anh, nhưng người anh yêu đang ở nơi đâu?

Nếu có thể gặp lại một lần, anh tuyệt đối sẽ không để cô đi nữa! Cô cũng đừng mơ đến việc bỏ đi nữa!

Khi trở lại công ty, Tina đang chuẩn bị tài liệu cuộc họp. Tina là tốt nghiệp MBA tại trường Harvard, bản lĩnh trên bàn đàm phán khiến đối thủ phải thần phục, hấp dẫn đàn ông châu Á lại tự động đổi nơi công tác đến dưới trướng anh tự nguyện làm một trợ lý bé nhỏ.

Mạc Tử Bắc thích tuyển dụng nhân tài, năng lực của Tina anh vẫn luôn tin tưởng cho nên thăng chức cho cô làm trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc.

Nhìn thấy Mạc Tử Bắc vào cửa, Tina theo thói quen nở nụ cười: “Hi, Mạc. Tài liệu đã bị xong!”

“Cám ơn Tina tôi sẽ xem, tôi nghĩ một mình yên tĩnh một chút. Còn nữa ta chuẩn bị để Doãn giúp tôi tiếp quản công ty một chút, hy vọng cô có thể toàn lực phối hợp anh ta.” Mạc Tử Bắc áy náy cười.

“Không thành vấn đề!” Tina trả lời rất rõ ràng. “Nhưng mà anh muốn đi làm cái gì?”

“Nghỉ ngơi!” Mạc Tử Bắc không muốn cho cô biết chuyện riêng của cá nhân.

Tina có chút mất mát nhưng vẫn cười cười sau đó rời khỏi, còn đóng cửa phòng tổng giám đốc cho anh.

Mạc Tử Bắc ngồi ở sau bàn tổng giám đốc tựa lưng vào ghế: “Đau đầu quá.” Thật lâu sau bên trong căn phòng tổng giám đốc yên tĩnh đáng sợ đó, Mạc Tử Bắc mới sụp mắt xuống, hàng mi thật dài che khuất con ngươi tối đen. Tìm lâu vậy rồi mà vẫn không tìm được Giản Tiểu Bạch. Không biết cô ấy đi đâu?

Gọi điện cho Doãn Đăng Nhân thì bên kia hình như đang thực hiện loại vận động thở hổn hển nào đó, có vẻ rất không kiên nhẫn: “Mạc, chuyện gì vậy? Mình đang làm việc!”

“Khi nào thì xong?”

“Nửa tiếng, à không được, một tiếng đi!” Ở đầu dây bên kia, ngoài tiếng của Doãn Đăng Nhân hình như còn có tiếng phụ nữ nghe rất ái muội.

Nghe thấy giọng Doãn Đăng Nhân ồ ồ, Mạc Tử Bắc nhin không được giấu cợt: “Một tiếng có đủ cho cậu thể hiện bản lĩnh đàn ông vĩ đại sao? Mình còn không biết cậu sao. Đừng làm nữa, bây giờ đến công ty mình một chuyến đi. Mình đang rất buồn. Cùng uống một chén đi, thấy thế nào?”

“Bây giờ?” Doãn Đăng Nhân la oai oái: “Bây giờ là thời điểm mấu chốt rồi, đang lúc sáng khoái rồi.”

Nói xong điện thoại liền cạch một cái ngắt máy. Mạc Tử Bắc tựa lưng vào ghế, anh thậm chí có chút hâm mộ Doãn Đăng Nhân, nếu anh cũng có thể đa tình như thế thì sẽ không sẽ bị si tình quẩn chân.

Thời gian qua đi càng lâu, dung nhan trong lòng anh cũng càng ngày càng rõ ràng.

Nửa giờ sau Doãn Đăng Nhân đến, bên cạnh còn mang theo một cô gái rất kỳ quái! Phối hợp với một gương mặt con gái cực kì thanh tú.

Chỉ là này cô gái vóc dáng rất cao, có thể đến 1m70! Tóc rất ngắn, ăn mặc cực kì trung tính, cô ta không mặc váy mà là một bộ âu phục kiểu dáng gần giống với âu phục nam, một cô gái mặc âu phục trung tính vậy mà lại khí khái như thế.

Doãn Đăng Nhân ở đằng sau nháy mắt với Mạc Tử Bắc hồi lâu.

Mạc Tử Bắc không rõ là ý gì: “Sao hôm nay lại dẫn con gái đến vậy?”

Chỉ nghe Doãn Đăng Nhân làm bộ nghiêm trang nói với cô gái mặc âu phục kia: “Tiểu Túc, em ra ngoài trước đi! Anh cùng tổng giám đốc Mạc có chút việc muốn nói, em chờ ngoài cửa nhé!”

Rất kỳ quái là cô gái kia rất lạnh nhạt, cái gì cũng không nói chỉ gật đầu với Doãn Đăng Nhân một cái rồi ra cửa.

Sau khi cánh cửa đã đóng lại, Mạc Tử Bắc nhin không được hỏi: “Ai vậy?”

Doãn Đăng Nhân thực kiêu ngạo mà nói: “Vệ sĩ của mình đấy! Thế nào? Đủ tàn bạo chứ?”

“Là con gái sao?”

“Trước mắt mà nói rất mơ hồ, trên chứng minh thì nói là nữ nhưng mà mình còn chưa sờ, qua chưa kiểm hàng thì không biết có phải là phụ nữ thật hay không.”

“Cô ấy vì sao lại làm vệ sĩ? Nếu là phụ nữ thì chỉ giỏi làm mấy việc nhẹ nhàng thôi!” Mạc Tử Bắc tràn đầy hoài nghi.

“Ai biết! Mình còn chưa thuê cô gái có thân thủ mạnh mẽ đủ để xứng đôi với cậu đầu đấy. Ha ha, mà cậu thì khỏi cần thuê rồi, còn mình lại không thể, mình còn muốn làm cả đời đàn ông, không muốn bị trả thù mà thiên thành thái giám!”

Mạc Tử Bắc cười cười: “Xem ra cậu làm thật nhỉ. Nhưng mà mình nghi là toàn bộ thông báo tuyển dụng của cậu căn bản chỉ là thuê con gái, còn đàn ông e là căn bản không có chỗ để cân nhắc đấy?”

64. Chương 64

Doãn Đăng Nhân hắc hắc cười, cái kiểu làm bộ đó so với ai cũng đều đáng yêu: “Phải không? Mình không biết!”

“Cậu nghĩ mình không biết tài nghệ của cậu sao? Hồi trước chúng ta ở Nhật Bản, Tiểu Tuyền cũng không phải là đối thủ của cậu!” Mạc Tử Bắc chỉ duy nhất một lần chứng kiến bản lĩnh của Doãn Đăng Nhân, lần đó cũng là lần duy nhất Doãn Đăng Nhân công khai thi triển ở trước mặt người khác. Bản lĩnh vô địch chân chính của tên tiểu tử này rất thần bí không dễ gì lộ ra ngoài.

“Ha ha” Doãn Đăng Nhân hắc hắc cười chớp chớp mắt: “Nhìn kia, trên trần có cái gì kia?”

Mạc Tử Bắc ghét nhất là cái vẻ không đứng đắn khi nói chuyện đó của anh ta: “Có quỷ chứ gì!”

“Mạc! Cậu đừng có thường xuyên thay đổi tâm nhãn mà mắng mình chứ, mình thực sự vô tội mà!” Ánh mắt Doãn Đăng Nhân ai oán nhìn chằm chằm Mạc Tử Bắc: “Có thể hạ khẩu lưu đức được không? Gần đây mình cứ thấy báo ứng của mình sắp đến rồi, cũng không biết là do bị cái mỏ quạ đen của cậu nói hay là do mình thật sự quá để ý.”

“Ồ! Mình thấy đúng là báo ứng sắp đến rồi, báo ứng tổng giám đốc đào hoa!” Mạc Tử Bắc tiếp tục đe dọa anh ta.

Doãn Đăng Nhân lắc mạnh đầu tóc một hồi mới dừng lại: “Mình sẽ không bao giờ đến Mạc thị hại người nữa, chuyện tốt không làm tốt nên hiện tại thường rất khó chịu. Đáng giận nhất là lần nào đến đều bị cậu chế nhạo, cái miệng của cậu công lực quả thực còn lợi hại hơn cả ba mình.”

“Ha ha, cô vệ sĩ bên ngoài đối với cậu mà nói không giống bình thường nhỉ?” Mạc Tử Bắc một câu nói toạc bí mật ra.

“Ha ha.” Doãn Đăng Nhân gãi gãi đầu: “Không có gì đặc biệt, thân thủ rất tốt đánh bại rất nhiều đàn ông mới được mình tuyển vào thôi. Cậu nghĩ xem một cô gái thể nào mà lại luyện được tốt thân thủ như vậy? Mình để cô bên cạnh là muốn biết cô ấy vì sao lại luyện tập loại võ dũng mãnh như Karate này.”

“Nói nghiêm túc thì mình thấy cậu có ý đồ xấu. Đừng nói với mình là lúc nãy cậu mang theo cô vệ sĩ đó đi là để hẹn hò với mỹ nữ nha!”

“Hắc hắc bị cậu đoán đúng rồi. Cô ấy ở bên ngoài, mình với cậu ở bên trong phòng làm việc, còn về phần có nghe thấy hay không thì rất khó nói.” Doãn Đăng Nhân đầy mình toàn ý nghĩ xấu xa, anh ta mang Tiểu Túc đi khẳng định là không ý gì tốt.

“Cô ấy tên là gì?” Mạc Tử Bắc nhin không được hỏi.

“Túc Nhi Nhiên, ngay cả cái tên cũng kỳ quái như vậy!” Doãn Đăng Nhân đối với cái tên Túc Nhi Nhiên này thật sự rất ngạc nhiên.

“Ừ, giống như là tên con trai vậy. Chính cậu cũng cẩn thận một chút, cẩn thận xảy ra chuyện chẳng lành đấy!” Mạc Tử Bắc theo trực giác cảm thấy Tiểu Túc không hề đơn giản. Tuổi không lớn mà có thể lãnh đạm như thế khiến anh không tự chủ được mà trong đầu lại hiện lên gương mặt cũng đặc biệt như vậy của tên tiểu quỷ Mai Thiểu Khanh!

“Tìm mình đến có chuyện gì?” Doãn Đăng Nhân rút cuộc cũng quay lại vấn đề chính.

“Mình đang nghĩ có muốn đi tìm cô ấy hay không.” Mạc Tử Bắc sâu kín thở dài: “Thực mờ mịt.”

“Vì sao không đi tìm? Nếu thích vì sao không đi tìm chứ?” Doãn Đăng Nhân là lần đầu tiên thấy anh chần chờ!

“Nhưng mà mình sợ tìm được rồi thì cô đã kết hôn sinh con.”

“Cậu để ý chuyện cô kết hôn sao?” Doãn Đăng Nhân hỏi.

“Để ý. Mình thậm chí còn nghĩ cho dù cô có kết hôn thì mình cũng muốn cướp lại cô ấy. Nhưng mà làm như vậy thì có chút tàn nhẫn, phá hoại hôn nhân của người khác là rất không đạo đức. Mạc Tử Bắc vẻ mặt buồn khổ.

“Mình nghĩ năm năm trước cô ấy bằng lòng trao mình cho cậu như vậy chứng tỏ là cô ấy yêu cậu. Lần đầu tiên của người con gái rất quan trọng, cậu được người ta cho như vậy mà lại không quý trọng.” Doãn Đăng Nhân vì anh tiếc hận vậy lại thấy khó hiểu: “Mình chỉ là không hiểu cậu vì sao muốn chung tình với một người. Chẳng lẽ cậu quên chúng ta từng thề gì rồi sao? Cả đời không kết hôn vậy mà giờ ngược lại cậu còn rơi vào trong cơn lốc tình yêu. Mình thực đồng cảm với cậu!”

Mạc Tử Bắc tựa vào ghế cười như không cười nhìn Doãn Đăng Nhân: “Cơn lốc tình yêu? Bây giờ sợ không phải tình yêu là yêu đơn phương!”

“Mình đây cứ không được cậu nữa rồi. Cậu cứ đi tìm cái cô gái hại cậu đánh mất cả trái tim kia đi, tìm được rồi cũng mặc kệ cô ấy có phải đã kết hôn sinh con hay không, trước mắt cứ giải quyết ngay tại chỗ.” Trong đầu Doãn Đăng Nhân đúng là không có cái đề nghị gì tốt. Thử anh ta có thể nghĩ tới vĩnh viễn chỉ là làm thế nào với phụ nữ.

65. Chương 65

“Cậu đó! Giúp mình trông công ty, buổi chiều có cuộc họp mình sẽ bảo Tina chuyển toàn bộ tài liệu cuộc họp cho cậu, chương trình nghị sự cậu cứ định đoạt là được.”

Mạc Tử Bắc nói xong liền đứng dậy, anh vốn chính là muốn gọi Doãn Đăng Nhân đến họp thay anh.

Không biết vì sao hai năm này đối với sự nghiệp đã không còn dã tâm như ban đầu. Bởi vì sau khi tiền tài cứ cuộn cuộn không ngừng chảy vào, anh đột nhiên cảm thấy trái tim, mình càng lúc càng trống rỗng.

“Không phải chứ! Mạc, không phải là một tháng sau sao? Bây giờ mới có mấy ngày nha, cậu nói mà không giữ lời.” Doãn Đăng Nhân kêu la thảm thiết, anh ta thật sự không muốn bị trói ở trong văn phòng.

“Please!” Mạc Tử Bắc lấy giọng điệu nghiêm nghị chưa từng có nhờ vả anh ta.

“Được rồi!” Doãn Đăng Nhân không đành lòng tiếp tục cự tuyệt: “Sau khi cậu tìm được cô ấy, nhất định phải đưa đến đây ình gặp. Mình muốn nhìn xem cô gái này có gì giỏi giang mà khiến cậu đánh mất cả tâm hồn, năm năm không thể quên được.”

“Rồi!” Mạc Tử Bắc tính ra cửa lại dường như nghĩ tới cái gì đó nói: “Bên trong có phòng nghỉ, mình không ngại đàn bà của cậu quay trở lại nhưng nhớ tám mươi hai ngàn vạn cấp cho cô nhi viện. Còn nữa mọi chuyện xong xuôi thì đem đồ của mình dọn dẹp lại đàng hoàng hoặc là cứ quẳng hết đi. Mình không muốn đem chôn hai người làm dơ!”

“Làm từ thiện? Cậu thiện tâm quá nhỉ?” Doãn Đăng Nhân hỏi.

“Cho là vậy đi!” Trong đầu Mạc Tử Bắc ngày nào cũng nhớ lời hứa nói được thì làm được với cậu nhóc có khuôn mặt nhỏ nhắn kia.

“Mạc, cậu thật đã kích người ta quá nha. Mình không có bệnh đâu, tuy rằng mình thừa nhận mình rất đào hoa nhưng mà mình thật sự không có bệnh. Vừa làm kiểm tra sức khỏe xong.” Doãn Đăng Nhân giải thích nói.

Mạc Tử Bắc xả ra một tràng cười sung sướng: “Biết rồi. Nhưng mà mình nhắc nhở cậu thời kỳ ủ bệnh của AIDS nghe nói có thể dài đến mười năm. Ai biết cậu khi nào thì phát bệnh chứ!”

Tiếng cười trầm thấp còn quanh quẩn ở cửa mà người đã không còn thấy bóng dáng. Doãn Đăng Nhân ngây ngốc ngồi vào ghế tổng giám đốc của Mạc Tử Bắc. Thật là bất đắc dĩ bỗng nhiên bị bạn tốt tổn thương như vậy. Trái tim anh ta thật lạnh thật lạnh.

“Tiểu Túc! Túc Nhĩ Nhiên!”

Bóng người xinh đẹp bước vào cửa, chờ đợi chỉ thị của anh ta. Trên mặt không có gì chút biểu cảm, khô khan giống như con rối gỗ nhưng Doãn Đăng Nhân lại cảm thấy cô gái này rất khác biệt. Anh ta tính tới này không đi đâu mà ở ngay tại đây chơi đùa Tiểu Túc.

Ngày hôm sau.

Hùng Lập Tân phái Giản Tiểu Bạch đến Duy Bạch bàn một hạng mục quảng cáo mà Duy Bạch vừa chuyển về nước đang trong thời kỳ rất cần quảng cáo. Trưởng phòng kế hoạch lại đúng lúc xin nghỉ phép, Hùng Lập Tân đành phải phái Giản Tiểu Bạch đến đó bàn chuyện trước.

“Nhớ kỹ là Duy Bạch nhé! Cương Kiến Thành sẽ gọi lái xe chở em đi. Bất kể bọn họ có đưa ra nhiều điều kiện hà khắc cũng đều đồng ý, không được cãi nhau với người ta. Chúng ta chỉ có làm vụ thứ nhất không có lời về sau mới có thể kiếm đồng tiền lớn biết không?” Hùng Lập Tân dặn đi lại dặn.

“Dạ, biết rồi. Anh Hùng, anh yên tâm, em sẽ tận lực bàn tiếp vụ làm ăn này.” Giản Tiểu Bạch thề phải cố gắng.

“Đi thôi!”

“Mạc thị.”

Sáng sớm Doãn Đăng Nhân ngồi ở trong văn phòng, anh cảm thấy thực nhàm chán. Tiểu Túc đứng ở ngay bên cạnh, mặt không chút thay đổi. Còn Doãn Đăng Nhân thì đang có hứng thú thưởng thức dung nhan thanh lệ của Tiểu Túc. Đúng là một cô gái trẻ trung thuần khiết, không có chút chau chuốt, không có một món đồ trang sức nào, chỉ tự nhiên tươi đẹp và trang nhã. Rất trung tính nhưng vẫn rất cá tính.

Tina gõ cửa tiến vào: “Tổng giám đốc Doãn, cô Giản ở công ty truyền thông đến bàn về chuyện quảng cáo. Xin hỏi ngài có muốn tự mình tham dự hay không?”

Doãn Đăng Nhân nhíu nhíu mày: “Từ khi nào thì Mạc ở công ty ngay cả quảng cáo cũng phải tự mình nắm lấy? Ý tổng giám đốc Mạc ra sao?”

“Tổng giám đốc Mạc đều tự mình quản lý quảng cáo, anh ấy nói quảng cáo liên quan đến hình tượng của công ty làm không tốt sẽ phá hỏng thương hiệu của công ty.” Tina nhìn không được mà vì Mạc Tử Bắc nói chuyện.

Doãn Đăng Nhân méo miệng, trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên một tia nghiền ngẫm: “Là một cô gái sao? Đẹp không?”

Doãn Đăng Nhân hỏi ánh mắt còn không quên quét về phía Tiểu Túc, phát hiện trong mắt cô chột lóe lên tia khinh thường, anh ta nghĩ chắc mình nhìn lầm rồi. Làm sao có cô gái này dám khinh thường sếp mình như thế. Về mặt đó của cô quả thực là không xem anh ta là cái đĩnh gì.

Doãn Đăng Nhân có chút đăm chiêu suy nghĩ: “Vay qua đó xem bọn họ nói như thế nào đi!”

“Được!” Tina rời đi.

Doãn Đăng Nhân đi đến trước mặt Tiểu Túc nhìn chăm chăm mặt cô hồi lâu, biểu tình bí hiểm khiến Tiểu Túc rất khấn trương nhưng cuối cùng cái gì cũng chưa nói.

“Tiểu Túc, hình như cô rất khinh thường tôi ha!” Doãn Đăng Nhân khi nói lời này thì nhìn thấy đôi mắt sâu đẹp, gương mặt của Túc Nhĩ Nhiên cong thành một vòng cung có một sức mạnh mê hoặc lòng người.

Mặt Tiểu Túc lập tức bị anh ta nhìn chòng chọc như nhìn một trái táo chín. Nhưng vẫn không dấu vết nhắc nhở: “Tổng giám đốc, cuộc họp sắp bắt đầu.”

66. Chương 66

Về hứng thú tìm kiếm trong mắt Doãn Đăng Nhân lúc này mới thu hồi. Liếc nhìn Tiểu Túc một cái thật sâu khó hiểu rồi sải bước chân thư thả, sáng khoái, thanh thơi rời khỏi phòng tổng giám đốc.

Tiểu Túc cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi theo sát ở phía sau.

Giản Tiểu Bạch đang ở phòng họp đàm phán, lúc này một người đàn ông diện mạo có thể dùng từ đẹp để hình dung đi đến, cô lập tức sợ ngây người. Người đàn ông này thật sự so với thái dương thần còn đẹp hơn nữa. Làn da người đàn ông này thoát nhìn thực trắng mịn, đôi con ngươi hoa đào dài đẹp đến mức đủ để mê hoặc chết người, dường như còn phủ bóng lên cánh mũi thẳng bờ môi mỏng manh.

Mấy cô gái bên trong đều nhìn không được nhìn nữ quản lý phụ trách nghiệp vụ quảng cáo của Duy Bạch cũng đi theo mà thiếu chút nữa chảy nước miếng. Giản Tiểu Bạch dưới đáy lòng thầm mắng: người đàn ông đẹp như vậy quả đúng là họa thủy, đi đến đâu cũng có thể dễ dàng cướp lấy ánh mắt của phụ nữ.

Tina mỉm cười đi tới giới thiệu với Giản Tiểu Bạch: “Cô Giản, đây là anh Doãn đại diện cho tổng giám đốc của chúng tôi.”

Lại nói với Doãn Đăng Nhân: “Anh Doãn, đây là cô Giản bên Phong Trì.”

Giản Tiểu Bạch lễ phép gật đầu, ánh mắt đối diện với một đôi mắt hoa đào quyến rũ mê hoặc lòng người. Người đàn ông này thật sự sẽ hấp hồn nhưng cô đã sớm có sức miễn dịch, đối với bất cứ người đàn ông nào cũng không động tâm.

Vì thế Giản Tiểu Bạch máy móc nói: “Tổng giám đốc Doãn, chào anh! Tôi đại diện cho Phong Trì đến đây cùng bàn bạc, hy vọng anh có thể cho Phong Trì chúng tôi một cơ hội, chúng tôi nhất định sẽ không phụ sự mong đợi của mọi người. Quảng cáo của chúng ta có thể đưa Duy Bạch tiến về một kỷ nguyên mới.

Doãn Đăng Nhân nhú mày, ánh mắt rực lửa đánh giá thật kỹ Giản Tiểu Bạch. Đã trải nghiệm với vô số người nên anh ta chỉ liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được cô gái này còn rất trẻ nhưng ăn mặc có vẻ còn già dặn hơn cả mấy bà cô bốn mươi tuổi. Bộ đồ màu đen, giày cao gót 15 cm màu đen, không đeo trang sức gì, tóc tai thoát nhìn cũng gọn gàng.

Buồn cười nhất là cô lại đeo một cái kính gọng đen lớn đủ che hết nửa khuôn mặt, thực sự làm cho người ta phải ngẩn ngẩn.

Doãn Đăng Nhân ánh mắt mang trêu tức hỏi: “Cô Giản bao nhiêu tuổi rồi?”

“Ách?” Giản Tiểu Bạch thực ngoài ý muốn không ngờ anh ta lại hỏi tuổi mình. “Chuyện này hình như không liên quan gì đến công việc của chúng ta nhỉ tổng giám đốc Doãn!”

“Ấy! Tôi chỉ muốn biết tuổi của cô để xác định trang phục của cô có phù hợp với độ tuổi hay không thôi. Nếu cô ngay cả bản thân mình cũng không thể bày biện đẹp thì làm sao có thể bày biện Duy Bạch cho đẹp được chứ? Cho nên xin thứ lỗi tôi không thể không hỏi như vậy, vì vậy vấn đề này đối với chúng ta mà nói là rất quan trọng. Doãn Đăng Nhân không chút khách khí chỉ ra đáng vẻ của Giản Tiểu Bạch hình như không ổn.

Giản Tiểu Bạch không ngờ dáng vẻ của mình sẽ ảnh hưởng đến hình tượng công ty, cô không muốn mất vụ làm ăn này. “Tổng giám đốc Doãn bản thân tôi không phải là nhà thiết kế, tôi chỉ là người viết lời quảng cáo thôi, nghiệp vụ cụ thể vẫn là do nhà thiết kế của công ty chúng tôi chịu trách nhiệm chuẩn bị, cho nên xin anh yên tâm Phong Trì nhất định sẽ tận tâm hết sức thỏa mãn bất cứ yêu cầu quảng cáo nào của Duy Bạch.

“À! Cô không phải nhà thiết kế?” Doãn Đăng Nhân kinh ngạc.

“Đúng vậy!”

“Vậy càng không thể, công ty các cô không có ai sao?” Doãn Đăng Nhân rất không hài lòng với việc phải một người không hiểu biết về quảng cáo đến bàn nghiệp vụ: “Có thể thấy tổng giám đốc của các cô đối việc này rất thiếu trách nhiệm, cũng không cùng đến nữa. Công ty chúng tôi không thể hợp tác cùng một công ty thiếu trách nhiệm.”

Phòng quản lý quảng cáo của Duy Bạch cũng sững sốt, Tina cũng ngậy ra. Phong Trì là công ty quảng cáo tốt nhất nếu không hợp tác thì rất khó tìm được công ty nào có danh tiếng tốt hơn. Tina không khỏi có chút lo lắng nhưng vẫn nhịn xuống, cái gì cũng không nói.

Giản Tiểu Bạch cách lớp kính thật dày thâm thúy nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn tú của Doãn Đăng Nhân, trong mắt sắp bốc hỏa đến nơi nhưng cô cuối cùng vẫn không phát tác. Hít sâu bình tĩnh quyết tâm thử cùng anh ta chậm rãi nói lý lẽ: “Xin Tổng giám đốc Doãn đừng tùy ý phê bình người khác, tổng giám đốc công ty chúng tôi thực sự rất có trách nhiệm, toàn bộ giới này đều rất rõ ràng. Nếu anh cần tự mình bàn bạc với tổng giám đốc của chúng ta thì bây giờ tôi có thể báo cho tổng giám đốc. Tin chắc là không tới nửa tiếng anh ấy sẽ tới. Vấn đề là anh đối với tôi có thành kiến, là tôi làm phiền hà đến công ty chúng tôi. Nếu tổng giám đốc Doãn không thích dáng vẻ của tôi vậy chúng ta có thể lại hẹn thời gian khác để tôi sửa sang cho tốt rồi đến cùng anh bàn bạc. Có thể chứ?”

Không tồi, cô nàng này biết co biết duỗi đấy, nhưng xem ra bụng cô ấy nhất định là đầy khí giận rồi! Ngực còn đang tức giận phập phồng lên xuống.

Doãn Đăng Nhân có chút đăm chiêu nhìn chằm chằm đôi mắt Giản Tiểu Bạch đằng sau lớp kính, trong vẻ mặt bí hiểm rõ ràng có đùa cợt cùng khinh thường: “Được, cho cô một cơ hội. Nếu lần sau tôi vẫn không thể vừa lòng vậy cô Giản cũng đừng trách công ty chúng tôi hà khắc!”

“Tốt!” Giản Tiểu Bạch từ trong lòng khinh bỉ cái gã đàn ông đáng giận này vẻ ngoài đẹp đẽ thì có gì đặc biệt hơn người. Khinh thường người khác, bốn cô nương sẽ ăn mặc thật đẹp hợp hồn anh đi. Cô càng nghĩ càng giận.

Tiêu sái đứng dậy: “Vậy tổng giám đốc Doãn cáo từ!”

Nói xong liền tiêu sái rời đi. Doãn Đăng Nhân mím môi mà cười, anh ta chính là thích nhàn rồi trêu chọc người khác, cũng nhàn rồi xem mỹ nữ này sau khi bỏ mất kính hóa trang xuống thì không biết có đẹp như anh ta tưởng tượng hay không.

Trong phòng họp mấy vị chủ quản đều sững sờ tại chỗ. Vốn đang bàn bạc công việc rất tốt lại bị đại diện mà tổng giám đốc tín nhiệm phá hỏng, cũng không biết sao anh ta lại như thế.

Nhưng mà nể mặt tổng giám đốc Mạc mà không ai dám mở miệng.

Doãn Đăng Nhân huyết sáo rời khỏi phòng họp, Tiểu Túc ở ngoài cửa chờ, nhìn thấy Doãn Đăng Nhân tâm tình hình như không tệ đi ra khỏi cửa phòng họp mà cô thấy sống lưng mình lạnh buốt.

67. Chương 67

Rời khỏi Duy Bạch, Giản Tiểu Bạch thở phì phì trừng mắt nhìn tòa cao ốc mà thầm mắng trong lòng: Đàn ông thối chết tiệt, đẹp trai thì có gì đặc biệt hơn người chứ.

Cô không biết sau khi cô rời đi một bóng người cao lớn nghiêng người xuống xe đi vào Duy Bạch.

Cô chỉ lo gọi điện thoại cho Lâm Hiểu Tình căn bản không thấy được Mạc Tử Bắc đi vào cao ốc: “Alo, Hiểu Tình, là mình Tiểu Bạch, cậu ra ngoài giúp mình mua quần áo!”

“Gi? Mình không có nghe làm đó chứ? Cưng ời, cậu thay đổi rồi hả?”

“Cậu mới thay đổi! Bây giờ mình đi tìm cậu, rồi cậu chở mình đi, mình tin tưởng ánh mắt của cậu nên mới gọi cậu, không đi thì thôi.” Nhớ tới cái tên nông cạn trông mặt mà bắt hình dong đó đến giờ vẫn còn thấy tức.

Nửa giờ sau Lâm Hiểu Tình chở giãn Tiểu Bạch ở một trung tâm thời trang xa hoa nhất, đầu tiên là đi lên dạo qua một vòng.

“Nói ình biết đi là cái gì khiến cậu chú ý tới dáng vẻ của mình? Lâm Hiểu Tình cảm thấy rất kỳ quái.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Giãn Tiểu Bạch lập tức xụ xuống: “Ồi dào, đừng nói nữa, mình gặp phải một gã yêu cầu mình phải sửa sang lại dáng vẻ cho tốt rồi mới được quảng cáo cho công ty bọn họ.

Lâm Hiểu Tình vừa nghe liền phì cười vui vẻ: “Người ta nói cũng đúng mà. Cậu nên sửa sang mình lại một chút, trang phục của cậu lúc hai mươi tuổi đã giống với mấy bà năm mươi tuổi rồi, đến năm hai mươi lăm tuổi mà kiểu trang phục của cậu vẫn không thay đổi. Mình thật sự là phục cậu đấy.”

“Nếu không phải là vì công ty của anh Hùng thì có đánh chết mình mình cũng sẽ không chịu theo ý gã. Anh Hùng đối với mình có ơn ình bát cơm, mình không thể làm mất vụ làm ăn mà anh ấy đã giao ình được. Còn nữa cậu muốn phá bỏ thì cậu đi uống gió tây bắc à?”

Lâm Hiểu Tình nhíu mày nói: “Mà gã này hình như kỳ quái quá ha. Có thể chỉ vài câu ít ỏi đã thuyết phục được cậu, người này không nhiều lắm đâu. Nếu cậu làm kế hoạch cho công ty truyền thông thì mình thấy cậu vẫn nên mặc đồ thoải mái một chút thì có vẻ thích hợp hơn. Ít nhất nhìn cậu thoải mái người ta cũng có thể nhìn thấy cậu có năng lực riêng, sẽ không làm cho người ta thấy cứng nhắc. Như vậy thì ấn tượng và ý kiến khi bàn chuyện làm ăn cũng sẽ thay đổi. Người ta sẽ có ấn tượng rất tốt với cậu.”

“Đề nghị của cậu rất có lý, sớm biết thế này đã nghe lời cậu, vậy sẽ không bị cái tên đó chế ngạo như bây giờ, còn nói là thấy mình không thích hợp làm công việc kế hoạch, nói mình không hiểu nghiệp vụ, thật là tức chết mình mà.” Giãn Tiểu Bạch nhớ tới đó liền cảm thấy thực suy sụp.

Hai người vừa nói vừa dừng lại ở trước một cửa hàng thời trang nổi tiếng. Lâm Hiểu Tình chỉ vào một bộ váy dài màu trắng tinh bên trong, lớp vải lót như mỏng như ảo, đường viền hoa kéo đến đầu gối, làn váy đung đưa tựa như ngọn sóng, thiết kế thắt lưng cao có thể bó sát vào vòng eo mảnh khảnh của người mặc lại thêm cổ áo chữ V xẻ thấp càng tô điểm nơi sóng cả vô cùng.

“Bộ váy này có đủ cả trường thành quyền rũ cùng ngọt ngào động lòng này!” Lâm Hiểu Tình rất thích bộ váy này, cô cảm thấy Giãn Tiểu Bạch mặc vào nhất định sẽ không giống người bình thường.

Váy dài màu trắng khiến Giãn Tiểu Bạch nhớ tới đến cái váy dài có đính mấy cái nơ bướm thoát nhìn ngây thơ như một cô công chúa mà vào cái ngày mưa năm năm trước anh chàng đẹp trai nào đó đã mua cho cô. Hiện tại cái váy này thoát nhìn rất đẹp, mặc vào cũng sẽ có cảm giác như công chúa nhưng cô lại có chút cảm giác bị thương nẩy lên trong lòng.

“Phát biểu cảm xúc nào đi, chúng ta sẽ lấy bộ này.” Lâm Hiểu Tình chỉ vào nó rồi nói với nhân viên cửa hàng: “Phiền cô giúp cô gái này thử đồ đi!”

Nhân viên cửa hàng rất tự hào nói: “Đây là mẫu váy âu phục mới nhất của công ty chúng tôi. À tuy rằng trước đây cũng có rất nhiều khách hàng đến thử nhưng đều bởi vì vòng eo không đủ nhỏ hoặc là phía trên không đủ đầy đến lớp lót cho nên không tạo ra được hiệu quả. Nhưng mà chưa chắc cô đây cũng mặc không được!”

Giãn Tiểu Bạch vừa nghe đã nóng giận nói: “Không thử thì sao biết được!”

Cô tuy rằng đã là bà mẹ một con nhưng thắt lưng vẫn rất nhỏ, vòng một đầy kiêu hãnh, vòng eo mảnh khảnh, đáng người có biết bao nhiêu cô gái tha thiết ước mơ.

Thay đồ xong, Giản Tiểu Bạch đi ra phòng thử đồ, kết quả khiến Lâm Hiểu Tình cùng nhân viên cửa hàng đều ngây ngẩn cả người. Bộ đồ này cứ như là thiết kế riêng cho cô vậy.

Giản Tiểu Bạch đứng ở trước gương xoay qua xoay lại, ngắm bản thân nhờ quần áo mà làm tôn lên làn da đẹp, đường cong mỹ miều như một con bướm xinh đẹp đang đậu trên cành hoa bay múa.

Lâm Hiểu Tình lấy kính mắt của cô xuống, rồi lại xoa mái tóc dài cuộn sóng xuống phủ qua vai, trong nháy mắt mà có thể mê hoặc cả một nhóm người.

Giản Tiểu Bạch la oai oái: “Trả kính lại ình đi. Mình chẳng thấy gì hết.”

“Chúng ta đi chọn một cái kính áp tròng sau đó đi làm tóc rồi đi mua một đôi giày cao gót nữa. Lần sau cậu đến làm việc lại mình cam đoan cậu sẽ mã đáo thành công.” Lâm Hiểu Tình cam đoan.

“Nhưng mà mình cứ thấy thế này không phải là đi bàn chuyện làm ăn mà cứ như là đi khách vậy!”

“Hừ! Cậu tưởng là bàn chuyện làm ăn dễ lắm hả? Nếu bàn dễ thì còn cần mấy cô PR làm gì nữa?” Lâm Hiểu Tình thật khâm phục cô luôn, đã là bà mẹ một con rồi mà còn ngây thơ như vậy. “Nhưng mà cậu yên tâm đi, không cần cậu bán đâu, việc làm ăn của Hùng Lập Tân đều rất đàng hoàng. Mình rất hiểu anh ấy, anh ấy thà không làm chứ không bao giờ bảo cậu làm chuyện vậy đâu.”

“Nói vậy là anh Hùng sẽ không bảo mình đi bán rồi. Ha ha tốt xấu gì chúng ta cũng là bạn tốt, nếu anh ấy mà bảo mình đi thì cậu chắc chắn là người đầu tiên phản đối đúng không?” Giản Tiểu Bạch hắc hắc cười, kéo cánh tay Lâm Hiểu Tình. Hai người nhìn nhau cười bắt đầu đi làm tóc sau đó mua giày và kính mắt.

68. Chương 68

Buổi chiều đổi sang kiểu ăn mặc hoàn toàn mới, Giản Tiểu Bạch giẫm đôi giày cao gót 5 phân bước về phía công ty Duy Bạch khinh người đó. Nếu không phải vì Hùng Lập Tân và Lâm Hiểu Tình cô tuyệt đối sẽ không hạ mình như vậy.

Mang giày cao gót cao như vậy thật mệt chết đi được. Cau mày đi lên phòng tổng giám đốc của Duy Vạch ở tầng bốn mươi hai.

Tina khi nhìn thấy Giản Tiểu Bạch thì rất sửng sốt: “Xin hỏi cô đã có hẹn trước không ạ?”

“Tôi là Giản Tiểu Bạch bên Phong Trì đến tìm tổng giám đốc Doãn.”

“A, cô Giản. Thật không phải tôi không nhận ra cô.” Tina không ngờ cô Giản vốn cứng nhắc đó lại trở trung xinh đẹp như thế.

“Cô chờ chút, tôi lập tức đi thông báo.”

“Vâng!” Giản Tiểu Bạch ngồi ở trên sofa phòng khách chờ gã Doãn Đăng Nhân gọi đến gặp.

Chỉ chốc lát sau Tina đi ra nói với cô: “Cô Giản có thể đi vào rồi.”

“Cám ơn cô!” Giản Tiểu Bạch chỉnh đốn lại cảm xúc của mình một chút, hít sâu một hơi cố gắng buộc mình phải bình tĩnh hòa nhã, bằng không cô thật sự không thể cam đoan có lấy túi ra đánh gã hay không, đến lúc đó chuyện làm ăn này sẽ thật sự hụt mất thôi.

Giản Tiểu Bạch đứng ở cửa lại hít sâu, gõ cửa.

Bên trong truyền đến một giọng nói rất mát lạnh mà lại hơi trêu chọc. Cô đẩy cửa ra liền thấy Doãn Đăng Nhân đỉnh đạc ngồi ở sau bàn tổng giám đốc, chân gác lên trên bàn.

Còn Tiểu Túc thì đang đứng lên lúc nhìn thấy Giản Tiểu Bạch thì trong ánh mắt hiện lên một tia phức tạp hoặc là kinh ngạc. Doãn Đăng Nhân ở phía sau vẻ mặt đầy khen ngợi.

“Khá lắm!”

Tiểu Túc đứng thẳng người không biểu lộ cảm xúc gì rời đi.

Giản Tiểu Bạch nheo mắt lại nhìn tên chết tiệt Doãn Đăng Nhân cùng với cái chân anh ta đặt ở trên bàn làm việc nhin không được kêu lên: “Tổng giám đốc Doãn, đây là cách anh tiếp đón khách sao?”

Doãn Đăng Nhân nhú mày không đáp lại sự bất mãn của cô nhưng ánh mắt lại mang ý cười nói: “Ha ha, cô Giản bộ đồ này thật hợp với cô!”

Thả chân xuống nhẹ nhàng đi đến chỗ cách Giản Tiểu Bạch một thước, trên mặt không có vẻ kinh ngạc như Giản Tiểu Bạch dự đoán, trong con ngươi tràn đầy vẻ nghiền ngẫm. “Đúng là cực phẩm!”

“Ách!” Giản Tiểu Bạch bất lực trợn tròn mắt thiếu chút nữa là làm rớt cả kính áp tròng vừa mới đeo. “Tổng giám đốc Doãn có phải rất thích trêu chọc người khác không vậy?”

“Đâu có! Tôi thấy tạm tạm, tôi chỉ là thích nói giỡn thôi. Cô Giản đừng để ý. Về sau chúng ta hợp tác nhiều cô Giản sẽ biết tôi thật ra là một người rất dịu dàng, rất quan tâm, rất hiền lành, rất rộng rãi, rất quan tâm người khác.”

Chắc cũng chính có gã này mới trâng tráo khen mình nhiều như vậy nhỉ, còn liên tục dùng nhiều từ rất như vậy, cô thấy anh ta đúng là rất buồn cười, cợt nhả không ít.

“Nói như vậy có phải quảng cáo của Duy Bạch sẽ do Phong Trì toàn quyền quản lý?” Giản Tiểu Bạch nhìn đôi mắt đào hoa của anh ta chỉ muốn mau chóng đi vào vấn đề chính, ánh mắt gã này nhìn người khác thật sự không đành lòng, lúc nào cũng có cái vẻ hứng thú.

“Ách!” Doãn Đăng Nhân nhú mày, ánh mắt nhìn Giản Tiểu Bạch cũng bắt đầu sâu xa hẳn. “Việc này thì ok!”

“Vậy là tổng giám đốc Doãn đồng ý? Khi nào thì có thể ký hợp đồng?”

“Ấy! Quyền quyết định không do tôi, ha ha tôi chỉ là đại diện cho tổng giám đốc của Duy Bạch thôi, chuyện này thì phải hỏi qua tổng giám đốc chúng tôi mới được.” Doãn Đăng Nhân nén cười, tỏ vẻ vô tội.

Đúng là đều rất vui ha. Cô gái này này thoát nhìn không hề già nhưng mà sau khi đổi quần áo lại có dáng vẻ xinh đẹp như thế. Thoạt nhìn trẻ mấy chục tuổi, thực làm cho người ta tâm tình tốt đẹp, chỉ nhìn một đầu tóc dài cuộn sóng của cô thôi đã thấy đẹp rồi. Khuôn mặt nhỏ xinh như thế, khuôn miệng nhỏ đầy không tô vẽ, thật đúng là trời sinh. Một cô gái có nét sinh động đặc biệt như cô kia càng làm cho anh ta cảm thấy hứng thú hơn cả mấy cô người mẫu.

“Anh nói thì không tính?” Giản Tiểu Bạch bởi vì tức giận mà ngay cả ngữ điệu cũng thay đổi theo.

“Đúng vậy, tôi chỉ là đại diện của tổng giám đốc nên tất nhiên tôi nói thì không có giá trị.” Doãn Đăng Nhân nhún vai lắc đầu trở lại ghế.

“Ngồi đi cô Giản, chúng ta có thể bàn chuyện khác.” Cái mà Doãn Đăng Nhân gọi là chuyện khác đó lúc Giản Tiểu Bạch nghe thấy thì thật sự bốc hỏa.

“Tổng giám đốc Doãn tôi không có thời gian ở đây lồi thôi với anh, tôi còn có việc phải làm phiền anh nói cho tôi biết rốt cuộc là ai mới có thể quyết định. Anh không thể quyết định lại còn trêu cợt tôi một hồi, vậy không phải quá khiến người ta tức giận sao?”

Giản Tiểu Bạch cố nén lửa giận trong lòng, nếu không phải vì Phong Trì cô nhất định lao lên cào nát cái bản mặt đẹp như hoa của gã đó.

“Ấy! Người có quyền quyết định đó hiện đang nghỉ phép, tôi cũng không biết khi nào anh ta mới về.” Doãn Đăng Nhân bày vẻ mặt vô tội nói.

“Vậy không làm phiền nữa! Tổng giám đốc Doãn chờ tổng giám đốc chính thức của Duy Bạch đi làm thì tôi lại đến.” Nói xong Giản Tiểu Bạch liền tính rời đi.

Tay vừa nắm lấy tay nắm cửa thì lúc này cửa bật mở.

Bởi vì không tập trung nên ngay lập tức lao tới va vào lòng người mới tới. Cô choáng váng đầu óc, cuống quýt đứng dậy sờ sờ cái mũi bị đập vào đau điếng của mình thực tức giận nói: “Anh đi đường cẩn thận một chút chứ!”

“Ồ!” Giọng nói mát mẻ trầm thấp truyền vào tai. Cái giọng này cô nghe rất quen, hình như đã nghe thấy ở đâu đó. Giản Tiểu Bạch đột nhiên giương mắt nhìn. Một bóng dáng cao to nho nhã đập vào mắt Giản Tiểu Bạch. Anh có một đôi mắt dịu dàng như nước biếc, sâu như hồ nước sâu không thấy đáy, những đường nét cơ thể cương nghị vững vàng là như vậy. Lúc đã nhìn rõ người vừa tới, khuôn mặt Giản Tiểu Bạch trong nháy mắt trở nên tái nhợt.

Vừa vào cửa, trong nháy mắt Mạc Tử Bắc liền nghĩ đến việc anh bên ba tìm kiếm tung tích của cô mấy ngày liền, không ngờ giai nhân lại xuất hiện ở ngay trong văn phòng tổng giám đốc của mình, anh bỏ lỡ cái gì sao?

Hai người giằng co ở cửa, trong đôi mắt ngăm đen của Mạc Tử Bắc tràn đầy vẻ ngạc nhiên mừng rỡ và dịu dàng, còn Giản Tiểu Bạch lại đang cố giữ bình tĩnh, nuốt nước bọt, hàng lông mi thật dài rũ xuống, ánh mắt nhìn về phía mũi chân, tim thì đập thình thịch không ngừng, nhưng cuối cùng cô vẫn cắn răng phần hạn từ trong kỹ năng nói vài chữ: “Anh đi đường cẩn thận chút chứ!”

69. Chương 69

Thời gian trong nháy mắt này ngừng trôi.

Tim của anh cũng dường như ngừng đập.

Mạc Tử Bắc đông cứng ở cửa nhìn cô gái trước mắt, thế nào cũng không nghĩ tới sau 5 năm không gặp, cô lại không nhận ra anh.

Về mặt của cô rõ ràng là coi anh như người xa lạ.

Muôn vạn tư vị lướt qua trong lòng làm anh không biết nên mở miệng thế nào. Nói cho cùng thì anh cũng thấy bản thân mình lúc trước rất độc đoán, sau khi trải qua thử thách năm tháng dần dần xóa hết duyên hoa thì rốt cục anh mới biết được cái gì là quan trọng nhất với mình. Chính là người con gái trước mắt này, gặp lại cô lỗ hổng còn thiếu trong ngực anh lập tức được lấp đầy.

Bốn mắt nhìn nhau, ngay cả bầu không khí trong phòng tổng giám đốc cũng ngừng trôi, tất cả đều im lặng như vậy, im lặng đến mức có thể nghe thấy trống ngực đập hỗn loạn của mình.

Giản Tiểu Bạch cúi đầu thật thấp, không nhìn tới anh, ánh mắt sáng quắc của anh khiến cô có cảm giác đầu mình bị anh nhìn đến bốc khói mất rồi.

Mạc Tử Bắc ánh mắt phức tạp nhìn cô toàn thân xinh đẹp sáng sủa, cổ áo trắng mở rộng, khi cúi xuống liền để lộ ra khe rãnh sắc nét kiêu ngạo.

Bên cạnh đôi chân cân xứng quyến rũ mê người, còn có khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp như trước của cô.

Năm năm không gặp, gương mặt cô đã không còn vẻ ngây ngô như trước nhưng vẫn rất xinh đẹp. Dáng người vẫn đẹp giống như năm đó làm lòng anh kích động một hồi. Cô gái trước mắt này chính là người đã hại anh vô số đêm khuya mơ về mà mất ngủ, nay cô xuất hiện ở ngay trước mặt, lại làm bộ không biết anh, chẳng lẽ cô vẫn còn giận? Năm năm rồi mà cô vẫn chưa thể buông xuống khúc mắc trong lòng?

“Giản Tiểu Bạch!” Mạc Tử Bắc không tự chủ được mà gọi một tiếng.

Một tiếng gọi thân thiết này làm cho Giản Tiểu Bạch cảm thấy thế giới trong nháy mắt dường như không còn tồn tại, thứ duy nhất trước mắt có thể nhìn thấy đó chính là cặp mắt kia, cặp mắt đen dường như có thể khóa trụ linh hồn con người ta ấy.

Đó là một đôi mắt so với đêm tối còn thâm trầm hơn ngàn lần, nhìn vào trong đôi mắt đen sồi nổi cùng tinh anh khác thường ấy, trái tim Giản Tiểu Bạch sau năm năm sau lại một lần nữa run rẩy. Thiếu chút nữa là lạc trong tiếng gọi dịu dàng của anh, Giản Tiểu Bạch hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, vậy mà vẫn chưa rút kinh nghiệm, lần trước cũng là ở trong những lời ngọt ngào của anh...

Lần này anh nói đúng là cho dù trời có sụp xuống cô cũng giả bộ không biết anh.

Hừ! Ai thèm anh dịu dàng chứ, cô chưa bao giờ đòi hỏi anh dịu dàng, không có anh cô vẫn sống được, hơn nữa còn sống rất tốt, cái gã đại sa trư trời đánh này vậy mà lại xuất hiện trong tầm mắt của cô. Tám phần là không có chuyện gì tốt, chuyện cũ rõ mồn một trước mắt, gặp phải anh thế giới của cô liền hồng lét, bây giờ chắc chắn cũng không hay ho gì.

“Tiểu Bạch?” Mạc Tử Bắc vẽ mặt ngạc nhiên, cô không nói lời nào, có phải anh nhận nhầm rồi không? Anh bắt đầu không tự tin, cũng có chút lúng túng.

Cô lập tức hoảng loạn hạ tầm mắt, che dấu trái tim đang đập thành thịch, cố giữ vững giọng điệu lạnh nhạt nói: “Anh gì ơi, xin cho qua, chẳng lẽ anh chưa nghe câu chó ngoan thì không cần đường sao?”

“Ách!” Mạc Tử Bắc trong mắt lướt qua một tia sáng ngờ – là cô ấy, rồi lập tức trầm tĩnh lại. Vẫn là cái giọng điệu kia, giọng điệu cô vẫn quật cường như lúc trước. Anh phát hiện xa cách 5 năm rồi mà anh đối với giọng điệu nói chuyện này một chút cũng không quên, ngược lại còn có cảm giác ôn lại chuyện cũ.

Ngồi sau bàn làm việc, Doãn Đăng Nhân nghe thấy Giản Tiểu Bạch nói như vậy thì nhin không được bật cười ha ha: “Ha ha ha ha”. Anh ta cười rất là khoa trương, Mạc Tử Bắc bắn xuyên qua một đạo ánh mắt giết người, Doãn Đăng Nhân lập tức im lặng. Sau khi ngừng cười, con mắt lóe lên tia sáng khác thường, anh ta rất ngạc nhiên, nhin không nói với Mạc Tử Bắc: “Mạc, cô Giản này muốn tìm tổng giám đốc chính thức cậu đó.”

70. Chương 70

Giản Tiểu Bạch hơi tức giận, ánh mắt trợn trừng quay sang hỏi Doãn Đăng Nhân: “Anh ta chính là tổng giám đốc Duy Bạch sao?”

Doãn Đăng Nhân gật đầu, trong đôi mắt hoa đào đáng ghét tràn đầy trêu chọc, hại Giản Tiểu Bạch cũng không biết câu nào anh ta nói là sự thật.

Cô mặc kệ, vụ làm ăn này cũng không còn cách nào khác, người đàn ông này quả thực là coi chuyện làm ăn như trò đùa mà.

“Lời của anh có thể tin được bao nhiêu?” Cô muốn xác định xem có phải Doãn Đăng Nhân đang nói đùa hay không, nhưng thực ra trong lòng cô đã biết, Doãn Đăng Nhân đang nói thật.

“Tôi chưa bao giờ nói dối.” Doãn Đăng Nhân uất ức giống như bị sỉ nhục vậy.

“Mạc, cậu nói xem mình đã từng nói dối chưa?”

Mạc Tử Bắc không nhìn Doãn Đăng Nhân, cũng không trả lời, đôi mắt chăm chú nhìn người trước mắt, như là muốn nhìn cho thật kỹ cô có giống như người trong lòng mình hay không, đôi mắt đen nóng bỏng lóe lên tia sáng kỳ dị.

Giản Tiểu Bạch hôm nay thật sự như bị sét đánh trúng vậy. Người 5 năm không thấy bóng dáng bỗng nhiên xuất hiện, anh lại vẫn còn nhớ rõ cô, đáng sợ nhất chính là anh lại là tổng giám đốc Duy Bạch. Giản Tiểu Bạch không biết là vui hay buồn, trong lòng rất phức tạp, thực sự khiếp sợ, trong đầu hiện lên từng lời nhục mạ của anh đối với cô, những lời đó vẫn còn làm cô rất tức giận. Năm năm sau nhắc lại chuyện cũ, cô vẫn không thể bình tĩnh hòa nhã thản nhiên đối mặt với anh, cho nên cô mới giả bộ không biết!

Thế nhưng lòng của cô khi cùng anh bốn mắt nhìn nhau vẫn có cảm giác run rẩy, chẳng lẽ đây là số phận đời này cô chỉ có một người đàn ông sao?

“Giản Tiểu Bạch!” Mạc Tử Bắc lại cúi đầu dụi dằm gọi một lần nữa. Giọng nói của anh trầm thấp mà đầy nam tính, nếu như không có những lời đã nhọc nhãi cô ấy thì cô sẽ thấy như là đang tắm gió xuân nhưng bây giờ cô chỉ cảm thấy như là đang nghe chó sủa vậy. (Lăng Lăng: chị này mắng người hơi bị ác đấy nhé ^^)

Cô chính là một cô bé từ yêu hóa hận. Giản Tiểu Bạch giả bộ không biết anh đang gọi ai, cũng không quan tâm tiếng chó sủa của anh, cô muốn rời khỏi đây nhanh một chút.

“Mạc, hai người quen nhau sao?” Doãn Đăng Nhân tiến lại gần hỏi, trong mắt đầy tò mò tựa như chờ mong nội dung vở kịch của bọn họ sẽ phát triển từng bước, thế giới này đúng là không bao giờ thiếu những bà tám mà Doãn Đăng Nhân là một trong số đó.

Mạc Tử Bắc không trả lời, chỉ là dán chặt ánh mắt vào Giản Tiểu Bạch. Doãn Đăng Nhân vẻ mặt khó hiểu, cho tới bây giờ anh ta cũng chưa từng thấy vẻ mặt đó của anh, đây là biểu cảm sắp chết, ánh mắt hàm chứa tình cảm trong truyền thuyết sao? Vì sao Doãn Đăng Nhân anh ta lại chưa bao giờ có vẻ mặt này?

“Hử?” Doãn Đăng Nhân cũng nhìn chằm chằm Giản Tiểu Bạch, ánh mắt như muốn nhìn rõ xem cô rốt cuộc có sức hấp dẫn gì mà có thể khiến Mạc Tử Bắc nhưng nhớ cả 5 năm.

Giản Tiểu Bạch ý thức được bọn họ đều đang nhìn cô liền tùy tiện đẩy Mạc Tử Bắc đang đứng ở cửa một cái: “Chó ngoan thì không cần đường, đã nói vậy rồi mà vẫn còn đứng chần ở đó?”

Cô la lên câu đó đúng là không có đạo lý, thậm chí còn rất thô lỗ nhưng mà cô nhịn không được nữa rồi. Ai mà có thiện cảm với một người đàn ông đã ăn mình sạch sẽ xong lại không chịu trách nhiệm chứ? Thần tiên sao? Cũng mong thế giới này có thần tiên!

Mạc Tử Bắc không chú ý bị cô đẩy lùi về phía sau, Giản Tiểu Bạch nhân cơ hội này chen từ trong khe cửa ra ngoài, cô muốn thoát khỏi đây, ở trong này khiến cô cảm thấy ngột thở.

Khuôn mặt Mạc Tử Bắc lúc đỏ lúc trắng, khi anh ánh mắt chán chường gọi cô thì lại bị cô coi như chó cản đường, trong lòng là một hồi xấu hổ. Trộm liếc Doãn Đăng Nhân một cái, phát hiện anh ta đang hiếu kỳ nhìn chằm chằm bọn họ, hoàn toàn không biết lảng tránh. Trên mặt càng thêm xấu hổ mà Giản Tiểu Bạch đã đi xa.

“Tiểu Bạch?” Mạc Tử Bắc phản ứng lại, quay người nhìn bóng dáng của cô lại không tự chủ được mà gọi to: “Chờ một chút”.

Anh sai bước đuổi theo, Giản Tiểu Bạch lại càng đi nhanh hơn, đi giày cao gót năm phân rất là khó nhưng cô vẫn muốn chạy trốn.

“Cộp cộp... Cộp cộp”, tiếng giày cao gót thanh thúy vang vọng ở tầng bốn mươi hai. Tina chỉ nhìn thấy bóng dáng Giản Tiểu Bạch đột nhiên vụt qua ở trước mắt, sau đó tổng giám đốc Mạc đuổi theo ra, còn Doãn Đăng Nhân dù có hứng thú nhìn hai người rời đi, Túc Nhĩ nhiên thì mặt không chút thay đổi ngồi trên ghế sofa trước cửa phòng tổng giám đốc, hoàn toàn không để ý đến chuyện này.

Đôi mắt của Doãn Đăng Nhân quét một vòng rồi dừng lại trên mặt Tiểu Túc, sau đó trên khóe miệng như có như không nụ cười trên choker: “Tiểu Túc, đi thôi, tôi đưa cô đi xem trò vui!”

Túc Nhĩ Nhiên giương mắt nhìn vào đôi mắt đen của anh ta, khe thở dài một hơi, cô không biết trong bụng tổng giám đốc Doãn lại nảy ra cái ý nghĩ xấu xa gì nữa.

Trước cửa thang máy, Giản Tiểu Bạch dùng sức ấn nút, đáng ghét hôm nay dường như cả thang máy cũng chống lại cô, cứ dừng ì ở tầng mười không chịu đi lên.

Quay đầu nhìn, Mạc Tử Bắc đã sắp đuổi tới, sự hoảng loạn trong mắt cô càng sâu, lo lắng ấn nút, muốn rời khỏi Duy Bạch, tiếp tục ở lại cô sợ mình sẽ nhịn không được mà cho anh một cái tát thật mạnh.

Mạc Tử Bắc đuổi theo, giữ chặt cổ tay trắng nõn của cô, giọng nói vội vàng mà khàn khàn: “Tiểu Bạch, chúng ta nói chuyện một chút đi”.

Giản Tiểu Bạch vùng khỏi bàn tay to của anh, cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa lên tiếng: “Anh à, anh nhận lầm người rồi”.

Mạc Tử Bắc sững sờ tại chỗ, biểu cảm trên khuôn mặt tuần tú cũng âm tình bất định theo. Nhìn bộ dạng cô nóng lòng chạy trốn giống như muốn tránh né con sói xám, cảm giác suy sụp bỗng nảy lên trong lòng. Không khỏi thở dài một hơi, trong lòng là một hồi xót xa. Tự gây nghiệt không thể sống, anh đã lĩnh giáo rồi.

Giản Tiểu Bạch lại dùng sức ấn nút mở thang máy một lần nữa còn bàn tay của Mạc Tử Bắc lại vỗ nhẹ bàn tay của cô.

Giản Tiểu Bạch giật mình, trái tim thiếu chút nữa nhảy ra, tay anh chạm lên tay cô làm cô tê dại một trận, dòng điện từ tay truyền đến toàn thân khiến Giản Tiểu Bạch chấn động ngay tại chỗ.

Anh sẽ không nhận lầm người, hình bóng 5 năm trước của cô trong tâm trí anh càng ngày càng hiện rõ, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp luôn cười yêu kiều như vậy hiện ra trong đầu anh, anh làm sao có thể nhận lầm người đây? Đặc biệt đối với người mà mình khắc cốt ghi tâm thì càng không có khả năng nhận lầm.

“Tiểu Bạch! Chúng ta nói chuyện đi”. Lúc này đây, giọng của anh không hề cho cô cự tuyệt, trong đôi mắt đen ánh lên tia khẩn khoản.

Giản Tiểu Bạch giây khỏi tay anh, cười lạnh, trong mắt hiện lên một tia giễu cợt.

“Nói chuyện? Anh muốn nói chuyện gì?”

“Tiểu Bạch?” Anh biết cô nhất định là vẫn còn giận, lúc trước anh hiểu lầm cô là một ả đàn bà ham hư vinh, đã làm tổn thương lòng tự trọng của cô.

“Hãy nghe anh nói!” Giọng của Mạc Tử Bắc không khỏi nhẹ nhàng nhưng bàn tay vẫn giữ chặt cổ tay của cô, nhìn chăm chăm đôi mắt ánh nước to sáng ngời, đôi môi đỏ mọng ướm át của cô. Anh xúc động muốn ôm cô vào lòng, hôn ngẫu nghiêng lên cánh môi kia nhưng anh lại sẽ hù dọa cô.

Anh từng vô số lần tưởng tượng tới cảnh gặp lại, tưởng tượng khi gặp lại trước tiên sẽ không nói gì mà hung hăng hôn cô. Nhưng, anh không có dũng khí, 5 năm, anh lại trở nên bó tay bó chân sao? Là vì quá để ý nên sợ mất đi hay là bởi vì thẹn trong lòng? Anh đi tìm cô lâu như thế nhưng lại chưa bao giờ nghĩ đến cô sẽ xuất hiện trong chính văn phòng tổng giám đốc của mình.

Giản Tiểu Bạch nhìn xuống bàn tay to lớn của anh đang lôi kéo cánh tay mình, không mang theo bất cứ tia cảm tình nào quá lớn: “Tôi không có thời gian nghe quỷ nói, muốn diễn thuyết thì đến giảng đường đại học ấy, không ai ngăn cản đâu, còn bây giờ mời anh buông tay cho, tôi phải đi”.

Giản Tiểu Bạch vùng khỏi tay anh, nếu không đợi được thang máy thì cô đi thang bộ, dù sao cô cũng muốn rời khỏi nơi này nhanh một chút.

Bước nhanh đi vào cửa cầu thang bộ, Mạc Tử Bắc cũng đuổi theo giữ chặt cánh tay của cô. Giản Tiểu Bạch tức giận, đột nhiên dùng hết sức giây khỏi tay anh, đồng thời cũng bởi vì giày cao gót mất trọng tâm mà từ trên cầu thang lăn xuống.

71. Chương 71

Vịn vào đầu cầu thang cô thử đứng lên xoay xoay mắt cá chân, nhưng cơn đau như tấn công thẳng vào lòng đúng là không thể đứng lên nữa.

Đau.

Giản Tiểu Bạch chỉ thấy đau đến khắc cốt ghi tâm, cảm giác đau đớn đánh úp lại khiến trên trán cô cũng theo đó mà rịn mồ hôi lạnh.

“?” Mạc Tử Bắc vô cùng sợ hãi, trong lòng rối thành một đống, chạy vội xuống cầu thang gọi to: “Tiểu Bạch”.

Cái giọng kiêu đút hơi khản tiếng này khiến Giản Tiểu Bạch sợ tới mức thiếu chút nữa quên cả đau đớn. Cô nhú mồm lại nhìn anh chạy vội xuống dưới. Sau đó cô chỉ cảm thấy thân mình nhẹ bẫng bị anh bế bổng lên.

“Á?” Mới vừa đi đến cửa cầu thang, Doãn Đăng Nhân cùng Túc Nhĩ Nhiên cũng đang đứng ở cửa nhìn Mạc Tử Bắc bế Giản Tiểu Bạch lên lầu: “Hai người mới một lát đã bế nhau như vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Doãn Đăng Nhân đúng là hỏi thừa.

Mạc Tử Bắc tâm tình đang rối loạn, làm sao còn thời gian cùng anh nói nhiều, bế Giản Tiểu Bạch cấp tốc về tới phòng tổng giám đốc.

“A ha! Không thèm để ý tới tôi nữa đấy. Đúng là cái đồ thấy sắc quên bạn!” Doãn Đăng Nhân đứng ở cửa vẻ mặt rõ ràng là đang xem kịch vui.

“Nhân gọi bác sĩ đi!” Mạc Tử Bắc không có tâm trạng để ý đến anh ta, anh chỉ quan tâm đến cái chân của Giản Tiểu Bạch mà thôi.

Trong ánh mắt tràn đầy vẻ lo lắng, Giản Tiểu Bạch bị anh ôm ở trước ngực hít sâu một hơi, mùi hương dễ chịu của anh ập tới khiến Giản Tiểu Bạch trong nháy mắt hoảng hốt. Nghĩ đến người đàn ông này đã từng nhục mạ mình như vậy, cô lại giấy dựa đứng lên, không muốn có chút tiếp xúc nào với anh, cô ghét anh.

“Đừng nhúc nhích! Xin em đó!” Trong giọng nói của Mạc Tử Bắc rõ ràng có ý cầu xin, anh vậy mà lại cầu xin cô, trái tim Giản Tiểu Bạch lại run rẩy một hồi.

Rầu rĩ không lên tiếng, để mặc anh bế cô vào căn phòng nhỏ bên trong phòng tổng giám đốc. Anh cẩn thận nhẹ nhàng đặt cô xuống nhưng vẫn không cẩn thận chạm mắt cá chân trái. Giản Tiểu Bạch đau nhẹn không được mà phải cắn răng.

Trong con người Mạc Tử Bắc lộ vẻ rối rắm an ủi nói: “Đừng lo, bác sĩ sẽ đến ngay thôi.”

Sau đó anh vội vã chạy ra la lên: “Nhân gọi điện chưa?”

Doãn Đăng Nhân chau mày. Lúc này Tina chạy vào nói: “Gọi rồi thưa tổng giám đốc, sẽ đến ngay ạ.”

Chỉ chốc lát sau bác sĩ đến, nhìn qua loa rồi nói: “Anh này, tôi e là khám không được, các anh nên đưa đến bệnh viện chụp phim đi!”

Mạc Tử Bắc bất an vò vò tóc có chút khản trương hỏi: “Lẽ nào là gãy xương?”

Bác sĩ lắc đầu: “Không thể loại trừ khả năng này, nhìn qua đã thấy rất nghiêm trọng rồi. Cho dù không gãy xương cũng động đến gân, e là phải nằm trên giường nghỉ ngơi một thời gian.”

“Cái gì? Nằm trên giường?” Giản Tiểu Bạch la lên: “Tôi không muốn nằm trên giường nghỉ ngơi.”

Đùa sao, cô mà nằm trên giường nghỉ ngơi thì mỗi ngày lấy cái gì mà ăn?

Nghĩ đến ngày nào cũng nhìn thấy Mạc Tử Bắc, hàng lông mày của Giản Tiểu Bạch trong nháy mắt nhú chặt. Thiên Thiên lại thật sự rất giống anh, cứ nhìn thấy Thiên Thiên thì cô lại càng oán hận anh hơn. Anh hại Thiên Thiên trở thành đứa bé không có ba, nếu không có Mai Thiếu Khanh, Thiên Thiên nhất định sẽ giống như những đứa bé sinh ra trong gia đình đơn thân, ít nhiều xuất hiện chút vấn đề tâm lý. Cảm ơn trời đất là con trai cô vẫn ổn.

“Tôi phải về! Tôi không muốn đến bệnh viện. Giản Tiểu Bạch giấy dựa ngồi dậy định xuống giường.

Mạc Tử Bắc bước nhanh tới đè bả vai cô lại, trêu mếu thấp giọng nói: “Nghe lời đến bệnh viện kiểm tra xong rồi anh để em đi!”

Giản Tiểu Bạch trừng mắt khó tin nhìn anh, qua 5 năm anh vẫn không đổi cái tính ngang ngược như vậy. Cổ tình ngang ngược không cho cô cơ hội.

“Không cần anh quản, tôi tự đi được”. Giản Tiểu Bạch hất bả tay anh đang đè bả vai mình, chuẩn bị xuống giường. Cô không thèm ở đây, giường lớn của anh còn không biết có bao nhiêu cô gái đã ngủ qua đó. Bắn chết đi được! Ghê tởm!

“Không được!” Mạc Tử Bắc vừa muốn giữ cô lại sợ cô giận. “Đến bệnh viện kiểm tra xong sẽ đưa em về, nếu không anh sẽ không thả tay ra.”

Mạc Tử Bắc không rõ tính tình của cô qua 5 năm cũng theo tuổi tác mà trưởng thành lên sao?

Giản Tiểu Bạch mặc kệ anh nói gì: “Cám ơn tổng giám đốc, tôi có thể gọi người tới đón, tôi thực sự không cần anh đưa tôi đến bệnh viện”.

“Aizz! Thật là vẫn còn bướng bỉnh quá vậy nhưng mà tôi thích. Hay là cho tôi một cơ hội được đưa cô Giản xinh đẹp đây đến bệnh viện!”

Doãn Đăng Nhân chợt nhả đứng ở cửa phòng, còn bác sĩ thì đang ở thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi.

Giản Tiểu Bạch lườm anh ta một cái, tên sắc nam ở cùng với Mạc Tử Bắc này đúng là người buồn nôn nhất. Đàn ông không có ai tốt.

Cô lấy túi qua lấy ra di động gọi điện cho Mai Thiệu Khanh. Cũng sắp đến giờ đón Thiên Thiên rồi, cô không thể để con ở trước cửa nhà trẻ được.

“Alô, anh Thiệu Khanh à, em đang ở phòng tổng giám đốc của Duy Bạch trên tầng bốn mươi hai. Chân em bị trật rồi anh tới đón em ha.”

Bên kia không biết nói gì đó, Giản Tiểu Bạch cúp máy.

Xoay mặt nhìn về không kiên nhẫn của bọn họ: “Cám ơn tổng giám đốc, có người đến đón tôi rồi.”

Lại là Mai Thiệu Khanh, trái tim anh nhất thời bị đào xuống hố lại giống như bị lấy mất một thứ gì đó rất khó chịu. Mạc Tử Bắc xụ mặt xuống, khuôn mặt lạnh lẽo tới cực hạn. Người cô thích chính là Mai Thiệu Khanh, cái gã cùng cô lớn lên đó mới là trời đất tạo thành một đôi. Nghĩ như vậy bàn tay anh đặt ở bên người cũng nắm thành nắm đấm.

Giản Tiểu Bạch hung hăng trừng mắt nhìn anh. 5 năm còn dám ở trước mặt cô chơi trò tàn bạo có quỷ mới sợ ấy!

Doãn Đăng Nhân tiến lại hỏi: “Anh Thiệu Khanh là ai?”

“Anh đừng có xen vào!” Giản Tiểu Bạch một chút cũng không khách khí. Đều là do tên này nếu không cô cũng sẽ không gặp phải Mạc Tử Bắc. Trái đất rộng lớn thế mà vẫn có thể gặp lại, ông trời thật sự là không có mắt mà.

Doãn Đăng Nhân không để ý tới cô mà nói với Mạc Tử Bắc: “Nếu còn không đến bệnh viện nhờ đầu bệnh tình chuyển biến thì làm sao? Lỡ mà gãy xương thì đời này có thể sẽ để lại di chứng, như là đi cà thọt nè.”

Anh ta trêu chọc đe dọa khiến khuôn mặt Giản Tiểu Bạch nháy mắt tái nhợt.

Mạc Tử Bắc lạnh lùng thốt: “Nhân, đừng dọa cô ấy!”

Giản Tiểu Bạch trừng mắt liếc nhìn Mạc Tử Bắc một cái, đối với việc anh ra mặt an ủi cô tuyệt không cảm kích. Nếu không phải anh kéo cô thì nhất định cô sẽ không ngã xuống.

Bác sĩ nhìn sóng gió dục dội giữa hai người đàn ông cùng cô gái bị thương nhin không được nhắc nhở: “Cô à, chân của cô vẫn nên đến bệnh viện khám đi, theo kinh nghiệm của tôi, cô tám chín phần mười là gãy xương rồi.”

Nghe thấy bác sĩ cũng nói có thể gãy xương, Giản Tiểu Bạch nhất thời kinh ngạc đến ngây người.

“Không phải đâu tôi chỉ là bị trật chân chút thôi.” Lời biện bạch của cô càng lúc càng yếu ớt bởi vì mắt cá chân trái cứ đau mãi hơn nữa còn là đau đến khó nhin.

“Anh đưa em đến bệnh viện!” Cũng không quản mọi việc, anh nâng người cô lên ôm vào lòng.

“Đi đi, Mạc công ty cứ giao cho tớ. Cậu cứ yên tâm.” Doãn Đăng Nhân cười đến rất là tà mị, Giản Tiểu Bạch bởi vì quá mức đau đớn mà căn bản quên giây dựa ngay cả tranh cãi cũng quên.

Bị Mạc Tử Bắc vừa bế đến cửa thì cửa thang máy đột nhiên mở ra. Mai Thiếu Khanh gương mặt sáng sủa mà mị hoặc xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người. Trong lúc nhất thời bên ngoài cửa phòng tổng giám đốc tầng 42 có đến ba người đàn ông với ba phong cách khác nhau đứng đó. Tina kinh ngạc há to miệng mãi mà vẫn quên khép lại. Còn Túc Nhĩ Nhiên thì trong mắt cũng hiện lên một tia kinh ngạc, cả đám mĩ nam cùng nhau xuất hiện cùng một chỗ đúng là chuyện hiếm.

Mai Thiếu Khanh đang lúc nhìn thấy Giản Tiểu Bạch nằm trong lòng Mạc Tử Bắc thì trong con người lướt qua một tia lo lắng. Sau đó tầm mắt chuyển qua mặt Mạc Tử Bắc thản nhiên nói: “Xin anh buông vợ tôi ra!”

72. Chương 72

Lời anh nói rõ ràng là như dội một bom xuống khiến Mạc Tử Bắc và Giản Tiểu Bạch đều sửng sốt tại chỗ. Gương mặt vốn cả lo phất phơ của Doãn Đăng Nhân hiện tại cũng không tự chủ được mà đổi thành vẻ kinh ngạc, còn Túc Nhĩ Nhiên thì vẫn lãnh đạm không biểu hiện gì.

“Em đã kết hôn?” Mạc Tử Bắc sau khi kinh ngạc ngẩn người thì neho mắt lại, cúi đầu hỏi Giản Tiểu Bạch đang ở trong lòng mình. Anh đang đau đớn cau mày, lời anh Thiếu Khanh nói rõ ràng cũng như sấm sét đánh thẳng vào anh. Nhưng mà anh không tính làm sáng tỏ điều gì.

“Tôi kết hôn hay không thì liên quan rắc gì đến anh?”

Mai Thiếu Khanh đi lên, đón Giản Tiểu Bạch từ trong tay Mạc Tử Bắc lại lạnh nhạt nói: “Anh tránh xa khỏi vợ tôi!”

Mắt thấy hai bàn tay rắn chắc lạnh lẽo của mình dường như trong lòng Mạc Tử Bắc không hiểu sao lại đau đớn. Năm năm trái tim anh vẫn luôn dần vật. Với anh mà nói mỗi một giây qua đi đều vô cùng gian nan, càng muốn quên thì lại càng nhớ. Kết quả lại là cô thật sự đã kết hôn.

Trai tìm anh dường như cũng theo tin tức này mà tan rã, ngay tức khắc cảm thấy mình chẳng còn chút hi vọng, không còn chút sức lực, tựa như bệnh nhân liệt giường lâu ngày đã đến lúc dầu hết đèn tắt.

Mai Thiếu Khanh không nói một lời cảm ơn, chỉ bế Giản Tiểu Bạch quay vào trong thang máy. Mạc Tử Bắc nhìn bóng dáng bọn họ thật lâu vẫn không thể bình tĩnh, bày tay Giản Tiểu Bạch còn ôm lấy cổ Mai Thiếu Khanh, hành động vô cùng thân thiết đó của bọn họ như thiêu đốt ánh mắt Mạc Tử Bắc.

Thang máy cánh cửa khép lại, trong nháy mắt Giản Tiểu Bạch xuyên qua bả vai Mai Thiếu Khanh nhìn Mạc Tử Bắc. Trên mặt anh vẫn là cái vẻ kinh hoàng trông thực cô đơn, không biết vì sao trong lòng cô lại hiện lên một chút không đành lòng. Lập tức lại lắc đầu, khóe miệng khẽ cười nhạt như có như không, trong lòng cảm thấy thoải mái vô cùng. Cho anh biết cô kết hôn có lẽ đối với cả hai đều là chuyện tốt.

Đời này cô cũng không muốn cho anh biết Thiên Thiên là con anh. Việc này cứ coi như là sự trừng phạt đối với anh đi!

Trong thang máy.

Mai Thiếu Khanh cúi đầu nhìn Giản Tiểu Bạch trong lòng anh đang đau túa mồ hôi lạnh khắp người mà dịu dàng hỏi: “Không sao chứ?”

Giản Tiểu Bạch không ngờ anh sẽ an ủi nên kiên cường cười nói: “Không sao chỉ là em sợ bị gãy xương thì Thiên Thiên phải làm sao?”

“Chúng ta đến bệnh viện.” Mai Thiếu Khanh ôm chặt cô, thật cẩn thận sợ đụng tới chân cô. “Thiên Thiên, anh đã bảo Tiểu Văn trợ lý của anh đi đón rồi.”

Giản Tiểu Bạch lúc này mới yên lòng, lập tức thấy đau, cô tựa vào lòng Mai Thiếu Khanh muốn tìm lấy một chút sức mạnh.

Mai Thiếu Khanh dịu dàng ôm chặt cô, không nói gì nữa. Anh vẫn luôn ít lời, hai người đều thực trầm mặc.

Ở bệnh viện chụp phim xong, sau xác định cô vẫn chưa gãy xương nhưng bị căng dây chằng, muốn khỏi cũng phải mất ba tuần. Sau đó Mai Thiếu Khanh chở cô đến phòng khám đón Thiên Thiên.

Trước cửa phòng tổng giám đốc ở tầng 42, Mạc Tử Bắc vẫn đứng bất động ở cửa thang máy đến 10 phút sau mới không nói một lời đi về phòng tổng giám đốc. Một đoạn này không đến ba mươi mét mà anh lại thấy như là một thế kỷ trong lúc nhất thời cảm thấy vô cùng mệt mỏi, trượt lên trên ghế không chút sức lực xụi lơ ngã lưng vào ghế.

Doãn Đăng Nhân đi vào, rất đồng tình nhìn anh. “Cô ấy chính là cô gái đã khiến cậu thương nhớ năm năm?”

Mạc Tử Bắc cụp mắt không muốn nói chuyện. Anh vẫn còn đang chấn động với tin tức cô đã kết hôn.

“Cô ấy đã kết hôn!” Doãn Đăng Nhân tùy tiện nói.

Mạc Tử Bắc nhúu chặt mày, Túc Nhĩ Nhiên trừng mắt liếc anh ta một cái. Doãn Đăng Nhân lúc này mới ý thức được mình nói sai. Lập tức nói: “À xin lỗi, mình không cố ý.”

Anh ta xin lỗi lại càng đáng ghét hơn, Túc Nhĩ Nhiên lại trừng anh ta một cái. Doãn Đăng Nhân le lưỡi xám xịt ngồi lên sofa.

“Mạc, mình thấy cậu nên quên đi! Người ta đã kết hôn rồi, cậu không thể chia rẽ nhân duyên của người ta đúng không? Như vậy hình như rất không đạo đức.”

“Cậu về đi, kỳ nghỉ của mình chấm dứt.” Mạc Tử Bắc xoa nhẹ mi tâm quá mệt mỏi của mình.

“Gi? Không phải chứ! Mới mấy ngày mà kỳ nghỉ của cậu đã hết sao?” Doãn Đăng Nhân tiến lại đây liú lười mãi: “Mình nói này Mạc. Cậu có thể có chút tiền đồ được không, phụ nữ chỉ là quần áo thôi, cậu không mặc cái này còn có cái khác mà có phải không?”

Túc Nhĩ Nhiên trên mặt hiện lên một tia khinh thường, Doãn Đăng Nhân chỉ thấy lạnh buốt, hình như lời này không nên nói trước mặt phụ nữ. Lập tức nói với Tiểu Túc: “Tiểu Túc, em ra ngoài trước đi. Tôi cùng anh em tốt của tôi có chút chuyện riêng muốn nói.”

Túc Nhĩ Nhiên cũng không thèm nhìn tới anh ta, liếc mắt một cái bước đi ra ngoài, về mặt thực khinh thường nhưng vẫn không quên giúp bọn họ đóng cửa lại.

“Mạc, đừng khổ sở nữa. Mình giúp cậu tìm một cô gái tốt. Cậu thích chơi thì chơi, thích kết hôn thì kết hôn, không muốn kết hôn thì chơi vài ngày rồi đá là được. Đừng có ở đây bày ra cái bộ dáng muốn chết không muốn sống thế này làm mất mặt cánh đàn ông chúng ta.”

Mạc Tử Bắc bắt lực nâng mắt lên bắt đắ dĩ nhìn Doãn Đăng Nhân vừa cảm động lại thương cảm: “Cám ơn cậu Đăng Nhân, mình không sao! Đây là báo ứng của mình đời này phải gặp.”

“Cậu nhận thua sao?” Doãn Đăng Nhân thật sự không rõ vì sao người bạn thân hăng hái này lại bị một cô gái đánh bại. “Cậu thật sự là hết thuốc chữa rồi, phụ nữ là quần áo thôi cậu có hiểu không? Chúng ta nên thường xuyên đổi quần áo để đổi cảm giác mới cũng tốt, chẳng lẽ cậu muốn cả đời chỉ mặc một bộ đồ?”

“Nhân! Chuyện này khác!” Mạc Tử Bắc biết anh ta sẽ không hiểu anh. “Nếu là vào năm năm trước mình sẽ đối với lời cậu nói sẽ không có một chút hoài nghi, hơn nữa còn giờ hai tay tán thành. Vấn đề là hiện tại mình làm không được. Mình đột nhiên cảm thấy cả đời chỉ mặc một bộ đồ cũng không có gì không tốt, đổi đi đổi lại lòng mình cũng trở nên mệt mỏi. Hơn nữa mình rõ ràng biết kết quả là nếu không có bộ đồ đó thì mặc sẽ không thoải mái.”

Doãn Đăng Nhân về mặt nghi hoặc: “Cậu thật là hết thuốc chữa rồi. Mình rất đồng cảm với cậu. Mạc này, cho dù bộ đồ này đã có rất nhiều người mặc cậu cũng muốn phải không?”

“Mình không biết. Tình cảm thì nói là mình muốn nhưng lý trí lại nói mình không được muốn. Nhân, mình nên làm gì bây giờ?” Mạc Tử Bắc hai tay vò tóc, giọng nói rầu rĩ vô hạn, cảm giác thất bại nẩy lên trong lòng khiến về mặt trong lúc nhất thời mà u sầu.

“Mình cũng bó tay. Nếu mình là biết thế này thì sẽ không cần khuyên cậu câu này. Thế gian này không có nước nếu không mình đã sớm cho cậu chơi một cái chai rồi. Tình yêu ư? Haizz! Cái thứ đó thật sự làm cho

người ta nghĩ không ra. Cậu xem mình có phải tốt lắm không, chỉ cần cơ thể không cần yêu. Phụ nữ thích cơ thể của mình, mình cũng thích thưởng thức các cô ấy theo nhu cầu. Nam tử hán đại trượng phu cần gì phải lo không có vợ chứ? Cần gì vì nhi nữ tình trường mà khiến mình mệt mỏi như thế chứ?” Doãn Đăng Nhân ánh mắt lướt qua lại bất đắc dĩ lắc đầu thay anh.

“Cậu về đi! Mình muốn ở một mình yên tĩnh một chút!” Mạc Tử Bắc mất tự nhiên mỉm cười lại dựa vào lưng ghế, chậm rãi nhắm mắt lại trông có vẻ càng mệt mỏi.

“Được rồi, mình về trước. Nhớ là có việc gì thì gọi điện thoại nhé.” Doãn Đăng Nhân vỗ bờ vai của anh, về mặt tràn ngập đồng tình.

Đợi anh ta rời đi, Mạc Tử Bắc đứng lên đi đến trước cửa sổ cao lớn sát đất, đưa mắt nhìn vàng mặt trời sắp lặn ngoài cửa sổ, một giọt nước mắt lặng lẽ rơi trong phòng tổng giám đốc.

Giản Tiểu Bạch không phải là quần áo của anh, anh không thể xem cô như một bộ quần áo. Nếu thật sự có thể tiêu sái xem như là quần áo thì anh đã không cảm thấy trái tim mình đau như vậy.

Vì sao trái tim anh bây giờ lại thít chặt như thế, đau đớn như thế, khiến anh có cảm giác hít thở không thông.

Anh cảm thấy Giản Tiểu Bạch đã xem anh như một bộ quần áo, cô có thể gặp lại anh mà không hề kinh ngạc hay vui sướng, trong mắt cô rõ ràng chỉ có chán ghét khiến anh bị đả kích bội phần. Mà tất cả những chuyện này xét đến cùng đều do chính anh lúc trước quá vô đoán, không hề cho cô phản hồi. Bây giờ bị báo ứng anh lại chẳng thể thay đổi cái gì.

Cho dù đau lòng cũng chỉ có thể chịu đựng.

Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa ngắt ngang dòng suy nghĩ của Mạc Tử Bắc.

“Vào đi.” Anh nhanh chóng chỉnh đốn lại cảm xúc ngồi vào ghế.

Tina đi vào quan tâm hỏi: “Tổng giám đốc có cần tôi giúp gì không?”

Mạc Tử Bắc cảm kích cười: “Tôi ổn, đưa biên bản hội nghị cho tôi đi! Đúng rồi, cô Giản vừa rồi là nhân viên của công ty nào vậy?”

“Công ty truyền thông Phong Trì ạ, tổng giám đốc không phải quen cô Giản sao?” Tina thấy quan hệ của bọn họ không giống bình thường.

“À! Chính là biết mà thôi.” Anh mệt mỏi cười

“Sáng mai mở một chi phiếu đưa đến Phong Trì cho cô Giản.”

“Ờ?”

“Cô ấy ngã ở công ty chúng ta, tiền thuốc men theo lý chúng tôi cũng nên đưa! Cô tự đưa đi!” Mạc Tử Bắc không muốn giải thích nhiều.

Tina vừa muốn đi ra ngoài lại bị Mạc Tử Bắc gọi lại. “Nhớ nhân tiện hỏi chân của cô ấy có sao không nhé!”

Anh lo lắng từ trên cầu thang cao như vậy lăn xuống nhất định ngã rất thảm. Đều do anh nóng vội quá hại cô phải chịu khổ. Anh đột nhiên cảm thấy trái tim mình lại trở nên thật mềm mại, đã bao lâu rồi anh chưa nhu tình chân thành như vậy?

Một hồi nhạc êm tai vang lên, à! là tiếng chuông điện thoại của Doãn Đăng Nhân gọi.

“Nhân có chuyện gì?” Cậu ta vừa mới đi ra ngoài mất phút đã gọi điện thoại nhất định là có chuyện gì rồi!

“Có cái tin thật không tốt, không biết cậu có muốn nghe hay không?” Doãn Đăng Nhân ngữ khí ít khi có vẻ nghiêm túc.

“Nói đi!”

“À! Mà thôi nói cậu lại giận!”

73. Chương 73

Mạc Tử Bắc không khỏi muốn phát hỏa, nói một nửa rồi không nói càng làm cho người ta thấy tức hơn.

“Rốt cuộc là chuyện gì? Nói mau đi!”

“Ách! Lão Ôn nằm viện rồi, báo chiều vừa mới đăng tin.”

“Ách!” Mạc Tử Bắc ít nhiều vẫn khá kinh ngạc với việc ông ta nằm viện? Cái ông già có cùng quan hệ huyết thống với anh kia hiện tại nằm viện, nhưng nghĩ đến những năm quá khứ ông ta bỏ mặc anh thì anh lại nhận không được mà có chút oán hận.

“Ông ta nằm viện là chuyện của ông ta, liên quan gì đến mình?”

Cảm xúc càng hăm hực thế kia thì thật sự không có liên quan gì sao? Vì sao sau khi nghe tin tâm lý lại có chút cảm giác phức tạp như vậy?

“Mặc kệ, đi bơi đi! Quảng hết phiền não.”

Giản Tiểu Bạch được Mai Thiếu Khanh đưa về nhà, Thiên Thiên sau khi nhìn thấy mẹ bị thương thì ngày nào cũng đều rất lo lắng, khuôn mặt xinh xắn cứ nhăn nhó suốt. Cậu bé ân cần đi theo Mai Thiếu Khanh, khi thấy mẹ đã được đặt xuống thì liền cúi đầu nhìn mắt cá chân sưng đỏ của mẹ: “Mẹ, sao mẹ lại không cẩn thận vậy? Phù phù, ngày nào cũng phù phù thì sẽ không đau nữa đâu.”

Giản Tiểu Bạch nhìn hành động thân thiết của con mà đau xót trong lòng. Hôm nay gặp lại ba nó nhưng mà cô lại tuyệt đối không muốn cho anh biết sự tồn tại của Thiên Thiên, không biết như vậy thì đối với Thiên Thiên có công bằng hay không.

“Cục cưng à, mẹ không đau đâu. Ba đã châm cứu ẹ rồi. Bây giờ con ra ngoài xem thử con đã ăn cơm chưa có được không?” Mai Thiếu Khanh thử dụ cậu bé đi ra ngoài, anh có chuyện muốn nói. Vừa rồi lo lắng nên trên đường đi anh vẫn chưa hỏi.

Thiên Thiên vẫn cứ lẩn quẩn bên cạnh Giản Tiểu Bạch không chịu đi.

“Mẹ, con nghe lời ba nên con đi ra ngoài một lúc rồi về phù phù ẹ nhé.”

“Đi đi con.”

Giản Tiểu Bạch không tự giác mà thu lại vẻ mặt dịu dàng.

Con trai của cô, nam tử hán nho nhỏ của cô, trong lòng lập tức ngăn không được nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

Mai Thiếu Khanh đưa tay vuốt tóc cô nói: “Không cần lo lắng, anh nói rồi bất cứ lúc nào anh cũng có thể làm ba của Thiên Thiên.”

“Cám ơn anh! Anh Thiếu Khanh!”

“Cái người hôm nay đó có phải là ba ruột của Thiên Thiên không?” Mai Thiếu Khanh làm như là lơ đãng mở miệng nhưng thực tế trong lòng vẫn có chút bất an.

“À! Không phải!” Giản Tiểu Bạch bối rối phủ nhận

“Anh Thiếu Khanh, chúng ta đừng nói tới anh ta nữa được không?”

Khuôn mặt cô khổ sở làm cho Mai Thiếu Khanh không đành lòng nói thêm gì nữa, mà chỉ nhìn cô nhú mày, tự trong lòng anh cũng đã biết đáp án, trong cuộc đời của cô chỉ có một người đàn ông đó, anh cũng không phải không thấy hỏi câu này là dư thừa.

“Bây giờ em tính sao?” Anh chỉ muốn biết suy nghĩ của cô.

“À!” Nhấn mũi lại, Giản Tiểu Bạch cả hồi lâu cũng không chịu hé răng. Bất luận thế nào cô cũng không thể tiếp tục gặp người đàn ông đó nữa.

“Bây giờ Thiên Thiên phải làm sao?” Mai Thiếu Khanh cũng không muốn buông tha cô, sự lưỡng lự của cô anh đều thấy hết.

“À!” Mày cô càng nhúu chặt hơn, cô cũng không biết phải làm sao bây giờ. Trong ánh mắt cô lúc này đều là một nỗi chán chường, trong lòng cũng rối rắm không thôi.

“Chúng ta kết hôn đi!”

Mai Thiếu Khanh trong giây lát quăng ra một câu khiến Giản Tiểu Bạch càng thêm sợ hãi, thiếu chút nữa là vì căng thẳng mà nhảy bật xuống, cái chân lại bắt đầu đau, cũng nhận không được mà kêu lên một tiếng, Thiên Thiên nghe thấy liền từ bên ngoài chạy vào.

“Mẹ, mẹ lại đau sao? Thiên Thiên sẽ phù phù ẹ hết đau nhé. “Thiên Thiên?” Giản Tiểu Bạch lại thấy hơi đau lòng. Kết hôn? Haizz! Bởi vì có Thiên Thiên ở bên cạnh nên Mai Thiếu Khanh không nói gì nữa, mà bản lĩnh duy nhất của Giản Tiểu Bạch chính là giả ngu, cô chỉ có thể giả bộ cái gì cũng chưa nghe thấy.

“Anh đi mua đồ ăn, hai người chờ anh về rồi chúng ta ăn cơm.” Mai Thiếu Khanh vẻ mặt vẫn rất lạnh nhạt nhìn không ra anh đang nghĩ cái gì.

Giản Tiểu Bạch lén liếc mắt nhìn anh một cái, phát hiện anh đang nhìn cô, đôi mắt đen trước sau như một không thể thấy được tâm tư của anh. Cô phát hiện bản thân cô thật ra không hề hiểu Mai Thiếu Khanh một chút nào.

“Anh Thiếu Khanh!” Cô gọi anh lại.

Mai Thiếu Khanh nhúu nhúu mày, dùng ánh mắt hỏi cô có chuyện gì.

“Cám ơn anh!” Giản Tiểu Bạch biết chỉ một câu cảm ơn thôi thì không đủ để đáp lại tất cả những gì anh đã làm.

Mai Thiếu Khanh cười dịu dàng: “Không cần em cảm ơn đâu, anh muốn gì em cũng biết mà.”

“Ách!”

Nói xong anh bước đi.

Giản Tiểu Bạch sững sốt hồi lâu, anh muốn cái gì làm sao mà cô biết được. Nhưng vừa rồi lúc anh đi đấy mắt hình như hiện lên một tia sáng lấp lánh. Không biết đó là đại biểu cho cái gì. Vì sao cô đột nhiên cảm thấy anh Thiếu Khanh trở nên thực bá đạo vậy nhỉ?

“Mẹ, ba làm sao vậy?” Thiên Thiên rất miễn cảm, giữa người lớn có một chút không ổn là cậu bé có thể phát hiện ra ngay.

“À, ba đi mua cơm đó. Mẹ ngã bị thương không thể nấu cơm cho Thiên Thiên. Mẹ xin lỗi cực kỳ nha, mấy ngày nay chúng ta phải ăn đồ bán bên ngoài rồi.” Giản Tiểu Bạch chuyển hướng đề tài.

“Không sao đâu. Mẹ, hôm nay mẹ mặc đồ đẹp quá đi. Con cũng nhận không ra hi hi, con thích mẹ mặc đồ đẹp một chút, không thích mẹ đeo kính.” Thiên Thiên thơm lên mặt mẹ một cái.

Cậu bé vừa chuyển đề tài thì liền quên khuấy đề tài ban đầu.

Giản Tiểu Bạch cười ha ha hỏi: “Vì sao vậy?”

“Bởi vì mấy đứa bạn cứ tưởng người hằng ngày đi đón Thiên Thiên là một bà lão. Con không thích mẹ mặc quần áo già, xấu xí như vậy. Con muốn thấy mẹ xinh đẹp một chút. Để tất cả mọi người đều biết Thiên Thiên có một người mẹ xinh đẹp.” Giản Hạo Thiên lần đầu tiên nói cho Giản Tiểu Bạch biết cách ăn mặc của cô ảnh hưởng đến hình tượng của cậu bé ở trường mẫu giáo.

Không trả lời con, cô thấy có chút áy náy, đều do cô tiết kiệm quá nên không nghĩ tới con cũng không thích cô mặc mấy bộ đồ toàn màu đen nhìn rất đứng đắn đó.

“Mẹ, mẹ không phải không thể đi làm đó chứ?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Thiên lộ rõ vẻ lo lắng.

Giản Tiểu Bạch lúc này mới nhớ cô còn chưa báo cáo tình hình ngày hôm nay với Hùng Lập Tân, cứ đi là đi cả một ngày. Anh ta nhất định rất lo lắng. “Thiên Thiên, sau này mẹ sẽ ăn mặc đẹp một chút, không để con mẹ phải mất mặt nữa. Ngoan giúp mẹ lấy điện thoại để mẹ gọi điện xin phép chú Hùng nhé.”

“Dạ!” Cậu nhóc kia nhanh chóng xuống giường, ngoan ngoãn chạy đi lấy cái túi để ở trong phòng khách cho Giản Tiểu Bạch.

Gọi đến máy Hùng Lập Tân: “Anh Hùng, em không hoàn thành được nhiệm vụ ngày hôm nay. Em xin lỗi.”

“À!” Bên kia truyền đến giọng của Hùng Lập Tân.

“Vẫn chưa bàn được sao?”

Giọng của anh ấy lúc nào cũng dịu dàng, không trách cứ cũng không phê bình, chỉ nhẹ nhàng hỏi. Giản Tiểu Bạch đột nhiên cảm thấy rất có lỗi. Anh ấy chưa lần nào nổi giận với cô, nếu để lỡ vụ làm ăn này, công ty Hùng Lập Tân chỉ sợ là sẽ gặp phải nguy cơ.

Mấy năm nay anh ấy làm từ thiện, quyên góp không ít tiền. Ôi! Đều do cô luôn ở bên tai anh và Lâm Hiểu Tình nói mấy đứa nhỏ ở cô nhi viện đáng thương thế nào, báo hại Hùng Lập Tân gần như quyên góp cả công ty.

“Anh Hùng, em nhất định sẽ nghĩ cách lấy được vụ làm ăn này. Anh cứ yên tâm.” Giản Tiểu Bạch trong lúc vô tình tự lấy chum chụp đầu mình, đến lúc cúp máy cô mới tỉnh táo nhận ra là cô đã ba hoa một chuyện mà cô căn bản là không có khả năng làm được.

Muốn cô lại đi tìm Mạc Tử Bắc, vậy cứ giết cô đi!

Trời ạ, cô thật sự là ngốc quá đi, cứ làm mấy chuyện chẳng đâu vào đâu, việc rõ ràng không thể làm thì lại cố tình đâm đầu vào, đúng là ngu ngốc mà. Sự hối hận của cô làm cho Thiên Thiên rất là lo lắng.

Lúc Mai Thiếu Khanh trở về, cô vẫn còn đang than ngán thở dài còn Thiên Thiên thì ngồi ở ngay bên cạnh cô nghiêm mặt nhìn cô thở dài. Nhìn thấy Mai Thiếu Khanh về, Thiên Thiên chạy tới kêu lên: “Ba, có phải mẹ hồ đồ rồi đúng không?”

“Chuyện gì?” Mai Thiếu Khanh trong mắt lộ vẻ ân cần hơn.

“Không có gì.”

“Tiểu Bạch, em lo lắng sao?”

Mai Thiếu Khanh đột nhiên hỏi một câu.

“Chuyện gì?”

“Lời cầu hôn của anh!” Mai Thiếu Khanh không kiêng dè hỏi.

74. Chương 74

Thiên Thiên không biết hai người lớn đang nói những chuyện gì, chỉ là chăm chú kỳ quái nhìn ba và mẹ.

Chu chu cái miệng nhỏ nhắn, bộ dáng ra chiều rất khó hiểu.

“!” Giản Tiểu Bạch không rõ Mai Thiếu Khanh làm sao lại nói ra một câu làm cô rất khó hiểu.

Vì sao quanh người anh đều tản ra một hơi thở nguy hiểm như vậy? Cô chưa từng nhìn thấy anh bá đạo như thế, u sầu như thế. Nuốt nước miếng xuống, Giản Tiểu Bạch bắt lực không biết phải làm sao. “Anh Thiếu Khanh, anh có biết em, em...”

“Thôi bỏ đi xem như anh nói vô ích đi!” Mai Thiếu Khanh nhẹ nhàng ho khan một tiếng, trên vẻ mặt bình tĩnh không chút gợn sóng, đôi mắt đen sâu thẳm lóe sáng lên, anh xoay người rời khỏi phòng Giản Tiểu Bạch.

Ra đến cửa, anh nói với Thiên Thiên: “Cục cưng, ăn cơm thôi.”

Giản Tiểu Bạch sững người, vẻ mặt hoang mang và khó hiểu. Cô thật sự không hiểu có vẻ anh Thiếu Khanh cũng bắt đầu có xu hướng biến thành mấy gã đàn ông xấu xa, cợt nhả, bá đạo và lòng dạ bất chính?

Chắc không phải đâu! Cô vừa không có của cải gì, một người chưa kết hôn đã làm mẹ, muốn tài không có tài, muốn sắc không có sắc, ít nhất cô cho rằng cô còn yếu ớt hơn mấy cô gái đẹp rất nhiều. Hơn nữa cô còn có cả con dại, kết hôn với một người như cô thì chỉ có thể hại cả đời người ta.

Nhưng cô rõ ràng cảm thấy anh Thiếu Khanh không ổn, đặc biệt là chiều hôm nay. Anh lại nói với Mạc Tử Bắc cô là vợ anh. Trời ạ! Anh nhất định là điên rồi.

Giản Tiểu Bạch trong lòng rối rắm khủng khiếp, không biết vấn đề ra ở chỗ nào chỉ thấy là không ổn. Trong lòng có một chút áy náy, có lẽ cô không bao giờ có thể được tận hưởng sự dịu dàng và quan tâm của anh Thiếu Khanh được nữa. Cô không thể gả cho anh, trong lòng cô rất rõ điều đó lại yên tâm thoải mái tận hưởng sự chăm sóc của anh. Cô thật ích kỷ.

Nghĩ như vậy trong lòng cũng thấy đau đớn, cô đời này nợ anh là nhiều nhất.

Đang ở phòng khách dọn cơm, trong mắt Mai Thiếu Khanh tràn ngập vẻ lo lắng, quay đầu đưa mắt nhìn về phía phòng ngủ, ánh mắt không khỏi nhu hòa, chuyện của Mạc Tử Bắc tới nay đối với Tiểu Bạch vẫn có ý nghĩa khác biệt. Anh sao có thể không nhìn ra trong đó hàm chứa tình cảm, chỉ là Mạc Tử Bắc trở về sau khi xa cách năm năm liệu bây giờ có làm cho Tiểu Bạch hạnh phúc hay vẫn là bất hạnh?

Nếu vẫn là bất hạnh vậy anh phải ra tay thôi.

Hạ quyết tâm, trên khuôn mặt anh lại khôi phục vẻ lạnh nhạt.

“Thiên Thiên ăn cái gì đấy!”

“Ba ơi lại đây, ba ơi dì xinh đẹp đâu rồi?” Giản Hạo Thiên lại một lần nữa nhắc tới dì xinh đẹp.

“Ồ!” Mai Thiếu Khanh thực bình tĩnh cười nhạt: “Không biết.”

“Dì ấy sẽ quay lại chứ?” Giản Hạo Thiên ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên lại hỏi.

“Không biết.”

“Vì sao ba không biết?”

“Không biết.”

“???” Giản Hạo Thiên chu cái miệng nhỏ nhắn thực không tình nguyện đi tới trước mặt ba, xấu hổ quá nên cậu chàng chỉ có thể tự nói với mình: “Dì xinh đẹp khi nào mới quay lại. Con thích dì ấy.”

Lời cậu bé nói làm cho Mai Thiếu Khanh chấn động, tiếp đó cười nói: “Ăn cơm đi, không ăn sẽ nguội ngay đấy.”

Trong đêm tối tĩnh mà yên tĩnh, trong nhà trọ một bóng người cao ngất đứng phía trước cửa sổ nhìn ánh đèn phát ra từ muôn nhà trong thành phố mà trái tim đau đến cổ dại lan tràn. Rất lâu sau đó chỉ nhắm mắt lại, một giọt lệ theo khóe mắt chậm rãi lăn xuống, Mạc Tử Bắc rủi đôi mắt sâu, hàng lông mày chặt chứa những bể dâu năm tháng nhứ chặt lại. Khi chưa gặp còn có thể ôm có một chút ảo tưởng là có thể gặp lại, lúc gặp rồi thì giấc mộng đã hoàn toàn dập nát, cô kết hôn rồi.

Căn nhà trọ nhỏ là phòng anh ở trước khi đi, ở chỗ này lần đầu tiên anh đưa con gái về. Giản Tiểu Bạch là cô gái duy nhất phát sinh quan hệ với anh ở chỗ này, cũng là cô gái mà cả đời này anh không thể quên được.

Nơi này còn có hơi thở của cô không? Năm năm trôi đi thật mau. Vì sao trái tim anh vẫn cứ muốn quay về nơi này tìm lại một giấc mơ cũ như thế, nhưng mà vui mình vào trong đó mới biết hóa ra rất nhiều thứ

một khi đã ăn vào cốt tủy thì nếu muốn quên tất nhiên là sẽ còn phải đau khổ hơn cả lăng trì, ngay cả máu có theo từng dao từng dao cắt xuống cũng khó ngăn được nổi cô đơn trong lòng.

Từ trong ngăn tủ tìm ra cái khăn trải giường còn lưu vết máu trinh nữ của cô, màu sắc của đóa hoa mai rực rỡ đó đã không còn tươi đẹp như năm nào mà dần dần trở thành màu đỏ sẫm. Nhưng đóa mai kia đã khắc vào lòng anh như một hình xăm cả đời này không thể nào xóa đi được.

Đang hồi tưởng lại thì đột nhiên anh nghe thấy một tiếng gì đó nho nhỏ, theo nhiều năm luyện tập Karate, thính lực của anh cũng nhạy bén hơn so với người bình thường rất nhiều.

Cẩn thận vọt đến phía sau cửa, chờ đợi người xuất hiện.

Cửa nhẹ nhàng bị mở ra, không một tiếng động, Mạc Tử Bắc nín thở tránh qua một bên, một bóng người cao lớn đeo một cái mặt nạ màu bạc tiến vào. Người này toàn thân nhanh nhẹn, mặc trang phục màu đen trông giống một sát thủ.

Hắn ta đang cẩn thận lách người tiến vào thì Mạc Tử Bắc đá ra một cước, người nọ rất nhanh tránh được, Mạc Tử Bắc nhanh chóng đuổi theo ngay sau đó lại tung một cước.

Gã đàn ông nhanh chóng khéo léo tránh được.

“Ăn trộm?” Câu nói đầu tiên của Mạc Tử Bắc.

“Không phải!”

Mạc Tử Bắc thật không ngờ hắn ta sẽ nói, hơn nữa giọng nói rất thấp, hiển nhiên là hắn ta đang cố ý đè thấp giọng mình.

Mạc Tử Bắc dừng lại khoanh hai tay trước ngực hỏi: “Mục đích là gì?”

“Cảnh cáo!”

“Hừm?” Mạc Tử Bắc nhướng mày. “Cảnh cáo cái gì?”

“Đừng có làm như Ôn Hưởng Đình, loại người bội tình bạc nghĩa đó kết cục rất đơn giản.” Gã đàn ông lạnh lùng nói, ngữ khí đủ để đóng băng mọi thứ.

Người đàn ông đeo mặt nạ bạc khiến Mạc Tử Bắc không nhìn ra được vẻ mặt chỉ có thể nhìn thấy trong đôi mắt ngăm đen của hắn ta lóe lên một ánh sáng khó hiểu, chưa hết cái mặt nạ bạc kia còn làm tăng thêm vẻ thần bí và quỷ dị của hắn ta.

“Ôn Hưởng Đình?” Mạc Tử Bắc kinh ngạc.

“Chẳng lẽ anh chính là cái người đã thiến hắn ta?”

Người đàn ông mặt nạ không nói gì.

Trong phòng ngủ yên tĩnh đến đáng sợ, Mạc Tử Bắc đột nhiên nở nụ cười. “Muốn cắt được tôi sợ là còn muốn luyện tập một đợt đấy!”

Ngay sau đó Mạc Tử Bắc liền phi chân ra, gã mặt nạ nghiêng người một cái tránh thoát một đòn mạnh mẽ cực li gần này, còn chưa đứng vững liền đưa chân phản kích lại.

Mạc Tử Bắc sững sốt lập tức cười nói: “Không tồi, thân thủ quả đúng là của sát thủ không tồi?”

Gã mặt nạ vẫn không nói lời nào tiếp tục tấn công, chiêu thức linh hoạt mà sắc bén làm cho Mạc Tử Bắc rất kinh ngạc. Anh luyện võ nhiều năm vẫn chưa gặp người nào thân thủ còn cao hơn mình. Không ngờ cái gã mặt nạ quái dị trước mắt này lại có có thân thủ tốt như vậy.

Hai người vờn nhau một hồi lâu, gã mặt nạ dường như cũng rất quen thuộc với những món võ của Mạc Tử Bắc nên luôn dễ dàng hóa giải chiêu anh tấn công.

Mạc Tử Bắc sau khi tấn công liền nhanh chóng lách mình vọt đến bên cạnh, gã mặt nạ không đuổi theo, trong phòng ngủ coi như tương đối rộng rãi hai người đứng hai bên. Gã mặt nạ trước sau vẫn chiếm quyền chủ động.

Mạc Tử Bắc hơi hơi lạnh, có chút buồn cười

“Vì sao lại tới tìm tôi? Nếu tôi không nhớ lầm thì tôi đã gần năm năm không có trêu chọc phụ nữ rồi.”

“Rất nhiều tổn thương 5 năm trước đã thành quá khứ thì cứ để nó đi qua là được. Đừng mơ lại tiếp tục tổn thương một người khác. Tôi khuyên anh vẫn nên dừng đòi hỏi nhiều quá. Bằng không con dao của tôi sẽ không bằng lòng đâu.”

Một trận gió lạnh xơ xác tiêu điều ủa vào. Có chút hơi thở nguy hiểm, Mạc Tử Bắc không tự chủ được mà nín thở.

Gã mặt nạ đột nhiên nâng cánh tay từ trong tay áo phóng ra một con dao phẫu thuật bay thẳng đến hướng Mạc Tử Bắc.

75. Chương 75

Mạc Tử Bắc nhanh chóng nghiêng mình nhưng vẫn bởi vì phản ứng hơi chậm mà tay áo bị cắt một đường, cũng may là không bị thương.

Con dao nhỏ lập tức quay trở lại trong tay người đàn ông đeo mặt nạ, Mạc Tử Bắc kinh ngạc nhìn chăm chăm hấn, xác định hấn không có ý định hại mình thì cũng bình tĩnh lại.

Tự đáy lòng khen ngợi: “Thân thủ thật sự không tệ.”

Người đàn ông đeo mặt nạ vẫn tao nhã đứng ở cạnh cửa, cúi đầu lên tiếng: “Cảm ơn!”

Mạc Tử Bắc đột nhiên cảm thấy đây không giống như là cảnh cáo, hai người đột nhiên trở nên rất khách khí. Rõ ràng là hấn đến cảnh cáo anh, nhưng anh lại không biết mình đã đắc tội với ai, chẳng lẽ là bởi vì nhiều năm trước nay đã bị tìm tới cửa? Hay là anh cũng nên giống Doãn Đăng Nhân thuê về một vệ sĩ nhỉ?

“Tôi không hiểu anh nói là không được tổn thương người khác nữa là có ý gì? Tôi chỉ nhớ tôi đã lâu không có người phụ nữ nào thôi”. Mạc Tử Bắc cảm thấy rất vô tội.

“Không phải năm năm, là bốn năm bảy tháng ba ngày”. Người đàn ông đeo mặt nạ đột nhiên lạnh lùng đưa cho anh một câu trả lời chính xác.

Mạc Tử Bắc không tự chủ được sửng sốt, vẻ mặt khó tin: “Anh điều tra tôi?”

Chính anh cũng không nhớ rõ cụ thể số ngày mà mình không có phụ nữ, thế mà người đàn ông đeo mặt nạ quỷ dị này có thể tính chuẩn như vậy, thật sự khiến anh rất hoảng sợ. Không có gì để nói.

“Tôi chỉ muốn nói cho anh biết, đừng làm những chuyện tự rước lấy nhục. Tôi có thể giết anh, nhưng không phải bây giờ”. Người đàn ông đeo mặt nạ nói xong, lui về phía sau từng bước rồi đóng cửa lại.

Trong phòng ngủ chỉ còn lại Mạc Tử Bắc, anh ngây ngốc sửng sờ đứng bất động, khi cửa bị đóng lại mới đột nhiên giật mình đuổi theo, nhưng chẳng còn lấy bóng người, người đàn ông quỷ dị kia đã sớm biến mất.

Quay lại ban công, nhìn xuống dưới lầu, nhưng đợi đã lâu mà cũng không thấy bóng dáng người đàn ông đeo mặt nạ rời đi. Anh thậm chí còn hoài nghi có phải mình bị ảo giác rồi hay không, hoặc là vừa rồi là anh nằm mơ. Người đàn ông kia là Spider Man sao? Võ nghệ cao cường?

Tất cả mọi thứ như một truyện thần thoại kỳ lạ vậy.

Giản Tiểu Bạch muốn đi vệ sinh nhưng lại không biết Mai Thiếu Khanh ở đâu, cô đành phải tự mình xuống giường nhảy lò cò vào toilet.

Thiên Thiên cũng đã ngủ, Mai Thiếu Khanh sau khi cơm nước xong liền rời khỏi, đến giờ cũng không thấy mặt, anh ấy giận rồi sao? Bởi vì cô từ chối? Nhưng mà vì sao anh lại cầu hôn cô chứ?

Thật phức tạp.

Khi cô ra khỏi toilet thì Mai Thiếu Khanh mở cửa tiến vào. Anh đã thay một bộ quần áo màu kem, trông tràn đầy sức sống.

Trông thấy Giản Tiểu Bạch đang dùng một chân chuẩn bị đi vào phòng ngủ thì không nói hai lời, đi lên ôm lấy cô: “Xin lỗi em, anh phải đến phòng khám có chút việc”.

“Á! Anh Thiếu Khanh”. Giản Tiểu Bạch nhìn khuôn mặt tuấn tú góc cạnh của anh, rõ ràng là đẹp trai tuyệt nhiên không thua gì Mạc Tử Bắc nhưng vì sao cô lại không thể nảy sinh tình cảm nam nữ với anh?

“Em lại gây thêm rắc rối cho anh”.

Cô cảm thấy rất áy náy.

“Đừng như vậy”. Mai Thiếu Khanh đưa cô tới phòng ngủ. “Anh chăm sóc em là chuyện nên làm, cho dù em không đồng ý kết hôn với anh thì anh cũng sẽ chăm sóc em cả đời”.

“Kết hôn?” Giản Tiểu Bạch trực giác đầu óc lại bắt đầu kêu ầm ầm, nín thở hỏi: “Anh thật sự muốn kết hôn với em sao?”

Cô đột nhiên giương mắt nhìn anh, đôi mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Mai Thiếu Khanh mỉm cười với cô như một vương tử.

“Em có thể coi đó là chuyện đùa, cũng có thể coi đó là thật. Nếu có một ngày em thật sự muốn kết hôn, nhưng lại không tìm được người thích hợp, lúc đó hãy nhớ kỹ anh là một lựa chọn không tệ”.

Giọng nói của Mai Thiếu Khanh nhẹ nhàng nhưng lại kiên định.

Giản Tiểu Bạch hoảng sợ hạ mí mắt, trong đầu trống rỗng, trong lòng dường như có một cảm giác kỳ lạ rất lâu không thể tan đi.

Mai Thiếu Khanh nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn.

“Ngủ đi, chúc em ngủ ngon!”

Anh đứng dậy rời đi, trước đó còn quay lại nhìn cô một cái thật sâu.

Cơ thể Giản Tiểu Bạch cứng đờ, mở to hai mắt. Lần đầu tiên anh hôn cô, trực giác cho cô biết là anh điên rồi. Anh hôn lên trán của cô rất tự nhiên, tuy nhìn có vẻ đơn giản nhưng cô lại thấy nói thế nào cũng rất bối rối, rất xấu hổ.

Một đêm mất ngủ.

Bởi vì chân bị trật nên cô chỉ có thể xin Hùng Lập Tân cho nghỉ phép. Sau khi biết cô bị trật chân, anh ta ngay lập tức bảo vợ yêu Lâm Hiểu Tình đến thăm hỏi cô.

Thiên Thiên được Mai Thiếu Khanh đưa đến nhà trẻ, cô một mình lò cò ra mở cửa. Qua một đêm, dường như không đau nữa nhưng vẫn còn sưng đỏ.

Lâm Hiểu Tình đi vào, khi thấy cô phải đi lò cò thì đau lòng, lại nhin không được mà trêu ghẹo: “Cậu trở thành Thiết Quả Lí* rồi đấy, nữ Thiết Quả Lí.”

Giản Tiểu Bạch cười ngốc nghếch.

“Nếu thật sự là Thiết Quả Lí thì cũng không tồi, có thể đối tới đối lui, khỏi cần phải chịu đựng những đau khổ của trần gian”.

Hai người liếc nhìn nhau một cái rồi phá lên cười.

“Nói mau, tại sao cậu lại thế này?” Lâm Hiểu Tình không tin cô bắt cấn bị ngã.

Sắc mặt Giản Tiểu Bạch tối sầm lại, trong lòng thoáng qua một tia lo lắng, cúi đầu nói: “Mình gặp lại người đó!”

“Hả?” Lâm Hiểu Tình khó hiểu.

“Ai cơ?”

“Ba Thiên Thiên.”

Lâm Hiểu Tình cả kinh há to miệng.

“Anh ta cũng nhận ra cậu?”

“Ừ!” Giản Tiểu Bạch cũng nghĩ mãi không ra, tại sao anh ta vẫn còn nhận ra mình. “Anh ta nhận ra mình, hơn nữa xem ra là còn nhớ rất rõ, chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra mình. Khó chịu nhất chính là anh ta lại là tổng giám đốc Duy Bạch, mình đã hứa với anh Hùng đến bàn chuyện làm ăn nhưng mình không chắc sẽ thành công, mình cũng không muốn đi. Mình sợ anh ta.”

Chỉ khi đối mặt với Lâm Hiểu Tình, cô mới có thể yên tâm thả gánh nặng trong lòng xuống, có lẽ bởi vì hai người cùng là phụ nữ. Mấy năm này, tình cảm giữa cô và Lâm Hiểu Tình càng ngày càng tốt, thân chẳng khác nào chị em.

“Hình như có chút nan giải, anh ta còn nhận ra cậu, có lẽ cũng là một chuyện tốt”. Chuyện gia tình yêu Lâm Hiểu Tình bắt đầu giúp cô phân tích.

“Đàn ông là loại động vật mà. Nếu vẫn còn nhớ rõ cậu thì theo kinh nghiệm của mình, mình cảm thấy có khả năng là anh ta vẫn chưa quên cậu. Nếu một người phụ nữ có thể khiến một người đàn ông không thể quên được thì người phụ nữ đó nhất định đã khắc vào trong lòng người đàn ông đó rồi”.

“Ui! Mình cũng không rõ nữa, tóm lại mình không thể quên những nhục nhã mà anh ta đã gây ra ỉnh, cả đời này mình cũng sẽ không tha thứ cho anh ta”. Giản Tiểu Bạch hạ quyết tâm không chạm mặt với Mạc Tử Bắc.

Văn phòng tổng giám đốc Duy Bạch.

Mạc Tử Bắc xoa thái dương đau nhức.

Đêm qua mất ngủ là bởi vì chuyện lúc chiều, cũng là bởi vì người đàn ông đeo mặt nạ lúc tối, anh đã suy nghĩ một đêm nhưng cũng chưa nghĩ ra rốt cuộc là mình đã đắc tội với ai. Lại còn việc ông già Ôn đó nằm viện, đêm khuya mẹ gọi điện thoại đến hỏi xem anh có thể đến thăm không.

Anh không chút khách khí từ chối nhưng trong lòng lại là một mảnh hoang vắng.

Nghĩ đến Giản Tiểu Bạch, anh lại thấy tự mình đi đưa chi phiếu có vẻ chân thành hơn, liền nhấn số điện thoại gọi Tina.

Tina nhận được tiếng chuông, liền gõ cửa tiến vào: “Tổng giám đốc có gì dặn dò?”

“Mạc Tử Bắc tôi nghĩ rồi, vẫn quyết định tự mình đến công ty truyền thông Phong Trì, đem chi phiếu đã ký cho tôi đi.”

76. Chương 76

Tina sững sốt rồi lập tức gật đầu: “Vâng, Tổng giám đốc, tôi sẽ làm.”

“Cảm ơn.”

Mạc Tử Bắc suy nghĩ một đêm vẫn thấy mình tự đi sẽ tốt hơn, thứ nhất là thể hiện được lòng thành, thứ hai là anh thật sự lo cho cái chân của Giản Tiểu Bạch.

Tina nhìn Mạc Tử Bắc toàn thân tây trang sẫm màu, dáng người anh tuấn rắn rỏi, gương mặt góc cạnh rõ ràng, đôi mắt xa xăm nhưng chưa từng để cô vào mắt làm cô không khỏi chạnh lòng. Người đàn ông Phương Đông mê người này không phải là của cô, ngồi ở ghế khách cô cảm thấy rất thất vọng, mắt mắt

xoay người đi ra ngoài. Ưu điểm lớn nhất của Tina chính là công tư rõ ràng, đây cũng một trong những lý do Mạc Tử Bắc bằng lòng tuyển dụng cô.

Mạc Tử Bắc sau khi ký một số văn kiện thì cầm chi phiếu đi đến Phong Trì.

Hùng Lập Tân không ngờ tổng giám đốc Duy Bạch đã đích thân đến lại còn cầm theo một tấm chi phiếu mệnh giá lớn. Hùng Lập Tân nhìn người đàn ông âm trầm bá đạo đang ngồi trên sofa ở phòng khách, quanh thân anh ta tỏa ra ánh sáng quyền rũ mà nguy hiểm.

Anh ta mỉm cười từ chối: “Cảm ơn ý tốt của tổng giám đốc Mạc, chút tiền thuốc men đó tôi trả là được rồi, nhân lúc tổng giám đốc Mạc đã tự mình đến đây tôi cũng muốn hỏi một chút, không biết kế hoạch hợp tác của chúng ta có được thông qua không?”

Mạc Tử Bắc do dự trong chốc lát rồi nheo mắt lại, bí hiểm nói: “Có thể thông qua, nhưng tôi có điều kiện.”

Điều kiện này cũng là mới được hình thành trong lòng.

“Anh Mạc xin cứ nói”. Hùng Lập Tân không biết anh muốn nói về chuyện gì, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

“Tôi muốn mượn cô Giản một thời gian, không biết ý anh Hùng đây thế nào?” Mạc Tử Bắc vẫn không thể thoát khỏi dằn lầy mà Giản Tiểu Bạch đã kéo anh vào.

“Tiểu Bạch?” Hùng Lập Tân rất ngạc nhiên.

Mạc Tử Bắc nghe thấy anh ta gọi Tiểu Bạch thân thiết như vậy thì trong lòng rất khó chịu. “Anh Hùng có quan hệ rất tốt với cô Giản nhỉ?”

“À!” Hùng Lập Tân lịch sự cười. “Đúng vậy, quan hệ của chúng tôi vẫn luôn rất tốt.”

Tiểu Bạch là bạn cùng phòng với cô vợ xinh đẹp của anh ta. Mọi quan hệ này có thể xem là rất tốt chứ. Hùng Lập Tân không chút lảng tránh nhưng Mạc Tử Bắc xem ra rất là khó chịu.

Anh lạnh giọng hỏi: “Anh Hùng không nhớ sao? Nếu anh Hùng đồng ý, vậy thì tương lai tất cả quảng cáo của Duy Bạch đều có thể giao cho Phong Trì triển khai. Chắc chắn như vậy.”

Nhưng Hùng Lập Tân lại mỉm cười, cũng không để ý: “Chuyện này tôi cũng không có quyền quyết định, phải xem Tiểu Bạch có muốn đi hay không nữa.”

“Cô ấy sẽ không đồng ý!” Mạc Tử Bắc rất rõ ràng.

“Tại sao?” Hùng Lập Tân không kìm được hỏi.

“Bởi vì...” Mạc Tử Bắc thiếu chút nữa là thốt ra nhưng vẫn kịp thời rút lại. “Tôi muốn biết số điện thoại của cô ấy, có thể chứ?”

Hùng Lập Tân bắt đầu đề phòng.

“Anh Mạc muốn...?”

“Quan tâm một chút thôi, dù sao thì cũng là ngã ở Duy Bạch, tôi nên có trách nhiệm. Hơn nữa tôi cũng muốn tự mình tới cửa đưa chi phiếu trả chuyện đôi câu biểu thị tâm ý của tôi”. Mạc Tử Bắc nói rất đường hoàng.

Hùng Lập Tân cũng biết nói số điện thoại của Giản Tiểu Bạch cho anh biết cũng không sao. Mạc Tử Bắc đứng dậy cáo từ. Hùng Lập Tân cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Giản Tiểu Bạch đang vui vẻ trò chuyện với Lâm Hiểu Tình thì bị một bản nhạc chuông điện thoại dễ nghe làm giật mình, mở di động ra nhìn thì là một dãy số lạ.

“Alo?” Giản Tiểu Bạch nhắc máy.

Bên kia im lặng trong chốc lát rồi truyền đến một giọng nam trầm thấp dễ nghe: “Tiểu Bạch, ừm, anh là Mạc Tử Bắc”.

Giản Tiểu Bạch vừa nghe đến cái tên Mạc Tử Bắc thì sắc mặt lập tức trắng bệch, sao anh lại biết số điện thoại của cô chứ, anh cũng quá thần thông quảng đại rồi, phải làm sao đây? Giản Tiểu Bạch ngay lập tức giả ngu: “Anh gọi lộn số rồi, tôi không phải Tiểu Bạch, cũng không biết người nào tên Mạc Tử Bắc cả.”

Cúp máy, Giản Tiểu Bạch chưa hết kinh hồn võ võ ngực.

“Sao vậy?” Lâm Hiểu Tình khó hiểu hỏi, còn tưởng rằng cô gặp quỷ.

“Anh ta!” Giản Tiểu Bạch chỉ chỉ điện thoại khẽ nói, trong giọng nói rõ ràng vẫn còn hoang mang.

“Ai cơ?” Lâm Hiểu Tình sửng sốt rồi bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Anh ta gọi cho cậu?”

“Mình không biết tại sao anh ta lại biết số điện thoại của mình”. Giản Tiểu Bạch lo sợ, không biết phải làm sao: “Suýt nữa thì bị anh ta hù chết mất.”

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

“Lại gọi tới, phải làm sao bây giờ?” Giản Tiểu Bạch lo lắng nắm lấy tay Lâm Hiểu Tình, trong lòng cũng âm thầm đổ mồ hôi.

“Nghe đi!” Lâm Hiểu Tình rất muốn biết anh muốn gì: “Cậu không nghe anh ta sẽ liên tục gọi tới”.

Giản Tiểu Bạch hít sâu một hơi rồi nghe máy.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói lo lắng của Mạc Tử Bắc: “Tiểu Bạch, nghe anh nói. Anh biết là em không muốn nghe nhưng anh có lời muốn nói, cho anh một cơ hội đi!”

Giản Tiểu Bạch tròn mắt, nín thở hỏi: “Nói đi, có chuyện gì?”

“Anh muốn đến xem chân của em có sao không? Còn nữa, anh sẽ lo toàn bộ tiền thuốc men, có thể cho anh một cơ hội chứ?” Giọng nói của Mạc Tử Bắc có chút khẩn khoản.

Giản Tiểu Bạch che điện thoại hỏi Lâm Hiểu Tình: “Anh ta nói muốn đến thăm mình, còn nói muốn lo toàn bộ tiền thuốc men. Phải làm sao đây, mình nên nói cái gì đây?”

Lâm Hiểu Tình nhìn ra được người đàn ông này rất có ảnh hưởng đến Giản Tiểu Bạch, chỉ một cú điện thoại đã đủ khiến Giản Tiểu Bạch hoảng hồn rồi, đúng là oan gia mà. Giống như cô và Hùng Lập Tân vậy, trên đời này, ai ở với ai đều đã được ông trời định trước rồi.

“Mình quyết định không được, cậu tự hỏi lòng mình đi!” Lâm Hiểu Tình nhún nhún vai, cô không biết có nên tạo áp lực cho Tiểu Bạch không nhưng mà cô thật tình hy vọng Tiểu Bạch có thể hạnh phúc.

“Mình không muốn anh ta đến, mình sợ!” Giản Tiểu Bạch lắc đầu.

Mạc Tử Bắc chờ cô trả lời mà thấy tim mình cứ đập thình thịch giống một đứa con trai lần đầu biết yêu, cũng giống như một tội phạm đang chờ được đặc xá lo lắng không yên.

“Anh Mạc, cảm ơn anh đã quan tâm, chân của tôi không sao, tôi không cần tiền thuốc men của anh, anh cũng khỏi cần đến nhà thăm. Nếu anh có lòng thì xin hãy cho Phong Trì một cơ hội đi, tôi cam đoan Phong Trì có thể làm tốt hết tất cả.”

“Anh sẽ cho bọn em cơ hội, nhưng mà anh có điều kiện”. Mạc Tử Bắc vội vàng nói.

Giản Tiểu Bạch vừa nghe có điều kiện liền tức giận nhưng vẫn nhịn lại nói: “Điều kiện gì?”

“Anh muốn gặp em”.

Giản Tiểu Bạch sợ run lên: “Là điều kiện này ư?”

“Đúng vậy! Anh chỉ muốn gặp em”. Mạc Tử Bắc cảm thấy từ khi sinh ra đến bây giờ, đây là lần đầu tiên anh hạ mình nói chuyện với người ta thế này, hơn nữa trong lòng còn tràn đầy chờ mong câu trả lời của cô. Nếu cô không cho anh đáp án thì sẽ cảm thấy ruột gan như đứt ra từng khúc vậy.

“Tôi không muốn gặp anh, với lại gặp mặt cũng không tiện lắm, tôi nghĩ anh Mạc cũng hiểu điều này.”

Trống ngực Giản Tiểu Bạch đập thành thịch, khi anh muốn gặp cô thì không hiểu sao trong lòng cô lại chua xót. Phải chăng là bởi sau năm năm anh mới biểu hiện ra bộ dạng nhún nhường đó? Cô nhớ tới việc mình đã vì sự giận dữ anh mà phải một mình vất vả sinh con. Nhớ tới, trong lòng cô liền phát điên, không thể tha thứ cho anh, anh tính toán thế nào thì cô cũng tuyệt đối không muốn có bất kì quan hệ nào với anh.

“Anh biết em đã có chồng, anh cam đoan sẽ không phá hoại hôn nhân của em, anh chỉ là muốn gặp em thôi.” Mạc Tử Bắc sợ rằng mình giải thích không đủ rõ ràng nên lại nói: “Mấy năm nay, em sống tốt chứ?”

Anh ân cần hỏi thăm khiến lòng cô chua xót. Nhưng cô không thể gặp anh.

“Tôi rất tốt, tôi không muốn gặp anh, cũng không nhất thiết phải gặp anh, tôi căn bản không có bị thương, tôi rất ổn! Tôi đang ở nghỉ ngơi, không tiện tiếp khách, anh Mạc, làm sao bây giờ, nếu không có chuyện gì thì tôi gác máy đây”.

77. Chương 77

Giản Tiểu Bạch lại cúp máy.

Mạc Tử Bắc chán nản ngồi sững sờ ở trong xe, nhìn đám đông ngùn ngụt bên ngoài cửa xe mà thở dài.

Anh quyết định quay trở lại Phong Trì hồi Hùng Lập Tân, bởi vì anh biết muốn gặp cô thì vẫn nên bắt đầu từ gã đàn ông ôn hòa Hùng Lập Tân này. Tiểu Bạch là chắc chắn sẽ không gặp anh, vậy anh chỉ có thể tìm kiếm đột phá từ chỗ người khác thôi.

Quay trở lại Phong Trì, Hùng Lập Tân nhìn thấy anh thì rất là ngạc nhiên: “Anh Mạc?”

“Tôi muốn biết địa chỉ của cô ấy, có thể chứ?” Mạc Tử Bắc cố hết sức làm cho giọng của có vẻ khách sáo một chút.

“Cái này e là tôi không thể nói với anh.” Gương mặt Hùng Lập Tân vẫn trước sau bình thản: “Tính tình Tiểu Bạch rất kỳ lạ, tôi không muốn làm cô ấy giận.”

“À!” Ánh mắt Mạc Tử Bắc sắc bén nhìn chằm chằm Hùng Lập Tân hồi lâu, anh lạnh lùng hỏi: “Chẳng lẽ anh Hùng không sợ mất một khách hàng lớn như Duy Bạch sao?”

Hùng Lập Tân chần chờ một chút rồi thực thẳng thắn, thành khẩn nói: “Lo lắm chứ, nhưng mà lo cũng chẳng có ích gì. Chúng tôi chỉ luôn tự mình cố gắng, còn quyền quyết định ở trong tay anh Mạc. Anh Mạc muốn sử dụng công ty truyền thông nào là quyền lợi và tự do của anh Mạc. Sao tôi có thể bởi vì lo lắng của cá nhân mà làm dao động quyết định của anh Mạc chứ? Có điều tôi nghĩ là chủ một công ty cần phải vì công ty mình mà ra những quyết định sáng suốt nhất, tin tưởng anh Mạc sẽ cân nhắc kỹ, rốt cuộc công ty nào là thích hợp với mình nhất.”

Đáy mắt Mạc Tử Bắc hiện lên một tia sáng ngời, không tồi, gã này bề ngoài trông tao nhã nhưng thực tế cũng không phải là như thế. Anh ta biết cách nắm bắt lòng người, lời anh ta nói cũng không sai. Anh không thể hành động theo cảm tính, vì tư lợi bản thân mà đánh mất tiền đồ công ty, một chủ công ty như vậy coi như không đủ tư cách.

“Với những lời này của anh, tôi quyết định tất cả quảng cáo của Duy Bạch đều do Phong Trì thực hiện.”

Hùng Lập Tân ngây ngẩn cả người, anh ta cứ nghĩ người đàn ông này là một người bụng dạ hẹp hòi lắm chứ: “Không ngờ, anh Mạc lại rộng lượng như thế, Hùng mạo muội bội phục sâu sắc.”

“Cử người đến công ty ký hợp đồng đi.” Mạc Tử Bắc tin tưởng đây nhất định là công ty quảng cáo có đủ tư cách.

“Cám ơn anh!” Trong đôi mắt Hùng Lập Tân hiện lên vẻ ngạc nhiên và vui mừng, vụ làm ăn có thể thoải mái đến như thế thì đúng là lần đầu tiên.

“Về phần cô Giản, tôi chỉ là cảm thấy thực sự rất có lỗi, muốn đến nhà thăm, trực tiếp bày tỏ lời xin lỗi mà thôi. Anh Hùng không cần kinh hoàng như thế, tôi không phải là người xấu.” Mạc Tử Bắc rất thẳng thắn, thành khẩn hy vọng Hùng Lập Tân có thể cho địa chỉ.

“Cái này!” Hùng Lập Tân thực khó xử: “Tính tình Tiểu Bạch rất nóng, không có sự cho phép của cô ấy tôi không thể tự tiện cung cấp địa chỉ của cô ấy đâu, mỗi cho số điện thoại mà tôi đã thấy rất có lỗi với cô ấy rồi.

Mạc Tử Bắc đứng lên, trong đôi mắt hiện lên một tia cô đơn không dễ phát hiện. Hùng Lập Tân cũng không bỏ sót chi tiết rất nhỏ này. Trong lòng anh ta lại thấy có chút không đành lòng: “Anh Mạc.”

Mạc Tử Bắc quay đầu, thấy ánh mắt anh ta thản nhiên cười: “Anh có quen Tiểu Bạch hả?” Anh ta hỏi.

“Đúng vậy, bạn cũ!” Mạc Tử Bắc xa xăm nói, giống như là đang hồi tưởng về chuyện của rất nhiều năm trước.

“Tôi có thể nói cho anh địa chỉ của cô ấy, nhưng đừng làm tổn thương cô ấy, được chứ?” Hùng Lập Tân quan sát đôi mắt anh, muốn từ vẻ mặt anh tìm ra một đáp án khẳng định.

“Tôi sẽ không làm tổn thương cô ấy nữa, cũng không có cơ hội mà làm vậy.” Mạc Tử Bắc cười tự giễu, trái tim anh vô cùng cô đơn, ánh mắt cũng đượm nỗi sầu bi. Cô kết hôn rồi thì anh làm sao còn có cơ hội nữa chứ?

Hùng Lập Tân nói ra một địa chỉ, Mạc Tử Bắc mừng rỡ tiến lên cầm tay Hùng Lập Tân: “Cám ơn anh!”

“Đừng khách sáo.” Trực giác mách bảo Hùng Lập Tân là anh sẽ không làm tổn thương Tiểu Bạch, người đàn ông này tuy rằng nhìn có vẻ ngang tàn bạo ngược nhưng trong đôi mắt lại vô cùng thẳng thắn vô tư.

Nhìn bóng dáng anh rời đi, Hùng Lập Tân cảm giác quan hệ giữa anh và Tiểu Bạch nhất định không bình thường. Chỉ mong anh ta cho anh địa chỉ của Tiểu Bạch là không có sai.

Mạc Tử Bắc xuống lầu, khoe miệng không khỏi cong lên, sắp có thể nhìn thấy cô khiến lòng như nhảy cẫng lên. Vừa hưng phấn lại vừa bất an, anh đang tưởng tượng đến dáng vẻ của Giản Tiểu Bạch khi nhìn thấy anh nhất định sẽ rất kinh ngạc.

Một chiếc xe thể thao hai cửa màu đỏ tươi chói mắt chạy về phía khu tập trung nhiều trường học cũ giản dị, mọi người đi trên đường đều không tự chủ được mà dừng chân nhìn ngắm chiếc xe thể thao xa hoa như vậy lần đầu tiên xuất hiện trên con phố này, không biết nhà ai có khách sang trọng như vậy.

Chiếc xe thể thao màu đỏ giống như một con chim ưng, dáng vẻ vô cùng kiêu căng lướt qua mặt đất, mọi người đều thán phục đưa mắt nhìn. Lúc Lâm Hiểu Tình lái xe ra cũng vừa lúc chiếc xe thể thao màu đỏ lướt qua bên cạnh, cô không khỏi kinh ngạc: “Chỗ Tiểu Bạch ở mà cũng có người giàu như vậy ta.”

Nhưng cô cũng không để ý mà rời đi ngay.

Chiếc xe thể thao đến trước bãi đỗ xe của tiểu khu thì rầm rầm dừng lại. Mạc Tử Bắc xuống xe nhìn quanh một vòng, rốt cuộc cũng nhìn thấy một chỗ trên lầu chín. Cô vẫn ở nơi đơn giản thế này, chẳng khác gì năm đó. Hình như cô vẫn luôn thích ở quanh khu dân nghèo, anh nhớ là cô lớn lên ở cô nhi viện, bây giờ đã lấy cái tên tiểu quý kỳ quái Mai Thiều Khanh kia vậy mà cũng không cho cô được đời sống vật chất tốt hơn. Cô nhất định là phải chịu rất nhiều khổ sở rồi.

Dựa theo địa chỉ Hùng Lập Tân cho, anh đi lên cầu thang ở lầu 7, nơi này ngay cả thang máy cũng không có, thật không biết cô làm sao có thể ở một nơi không chút tiện nghi này, ngày nào cũng leo cao như vậy thực làm cho người ta lo lắng thay cô.

Đứng trước cửa, Mạc Tử Bắc hít sâu một hơi, vươn ngón tay gõ cửa. Một lát sau cánh cửa lạch cạch mở ra, trái tim Mạc Tử Bắc cũng theo đó mà đập bình bịch.

“Lại sao nữa vậy?” Giản Tiểu Bạch cứ tưởng là Lâm Hiểu Tình, không ngờ sau khi mở cửa lại thấy người mà cô không muốn nhìn thấy nhất.

“Tiểu Bạch!” Mạc Tử Bắc khẽ gọi.

Giản Tiểu Bạch đột nhiên đóng cửa lại, Mạc Tử Bắc nhanh tay lẹ mắt vươn chân chặn không cho cửa đóng lại. Giản Tiểu Bạch buộc phải kéo cửa lại, rất không khách sáo nói: “Anh tới đây làm gì?”

Anh lại biết nhà của cô: “Không phải anh điều tra tôi đấy chứ?”

Cô rất tức giận, cái gã này sớm không đến, để cô một mình đợi anh thật lâu, đợi đến khi không còn kiên nhẫn, thất vọng thì cả đời sẽ sẽ không bao giờ qua lại với anh nữa thì anh lại tới. Ông trời đúng là trêu người, khiến người ta dở khóc dở cười.

Cô không phải người nhát gan nhưng mà cô không muốn cả đời làm kẻ ngốc.

Cô nhảy lò cò đến ghế sofa, Mạc Tử Bắc vào trong, giúp cô đóng cửa lại rồi nhìn quanh căn phòng một vòng, căn phòng đơn giản đến mức làm lòng Mạc Tử Bắc thất lại.

Chỉ bài trí đơn giản hơn nữa đồ gia dụng đều đã cũ.

“Đây là cuộc sống mà anh ta cho em?” Mạc Tử Bắc nhin không được mở miệng hỏi một câu chẳng có liên quan gì với mục đích anh đến lần này.

Giản Tiểu Bạch xoay người trợn mắt, không khách khí nói: “Anh Mạc, ý anh là sao? Đến xem nhà chúng tôi để chê cười sao?”

Giản Tiểu Bạch cố ý nhấn mạnh ba chữ nhà chúng tôi, cô rất giận việc gã này, cứ tưởng mình đặc biệt hơn người, không phải chỉ là mớ tiền dơ bẩn thôi sao? Cô đúng là yêu tiền, cũng đã từng ôm mộng lớn muốn vì bọn nhỏ cô nhi viện mà cầu một chàng rể rửa vàng nhưng hiện tại cô đã từ bỏ, căn bản sẽ không tin tưởng thế giới này có cái loại người tốt đó.

“Tiểu Bạch, anh không có ý đó.” Mạc Tử Bắc vội vàng giải thích.

Anh phát hiện mình lại không hề có một chút tức giận, ở trước mặt cô anh cứ như là cậu nhóc vô cùng tủi thân vậy.

Đi lên, anh cũng ngồi chồm hổm trước sofa, nhìn Giản Tiểu Bạch, trong ánh mắt anh ẩn chứa tình cảm dịu dàng rõ ràng: “Anh không có ý cười nhạo, là anh lo cho em!”

Anh cúi đầu đến vươn tay nhẹ nhàng nâng chân trái của cô lên, nhìn thấy chân cô vẫn còn sưng đỏ thì tim anh trong nháy mắt thắt chặt.

78. Chương 78

Giản Tiểu Bạch lại cúp máy.

Mạc Tử Bắc chán nản ngồi sững sờ ở trong xe, nhìn đám đông ngùn ngụt bên ngoài cửa xe mà thở dài.

Anh quyết định quay trở lại Phong Trì hỏi Hùng Lập Tân, bởi vì anh biết muốn gặp cô thì vẫn nên bắt đầu từ gã đàn ông ôn hòa Hùng Lập Tân này. Tiểu Bạch là chắc chắn sẽ không gặp anh, vậy anh chỉ có thể tìm kiếm đột phá từ chỗ người khác thôi.

Quay trở lại Phong Trì, Hùng Lập Tân nhìn thấy anh thì rất là ngạc nhiên: “Anh Mạc?”

“Tôi muốn biết địa chỉ của cô ấy, có thể chứ?” Mạc Tử Bắc cố hết sức làm cho giọng của có vẻ khách sáo một chút.

“Cái này e là tôi không thể nói với anh.” Gương mặt Hùng Lập Tân vẫn trước sau bình thản: “Tính tình Tiểu Bạch rất kỳ lạ, tôi không muốn làm cô ấy giận.”

“À!” Ánh mắt Mạc Tử Bắc sắc bén nhìn chằm chằm Hùng Lập Tân hồi lâu, anh lạnh lùng hỏi: “Chẳng lẽ anh Hùng không sợ mất một khách hàng lớn như Duy Bạch sao?”

Hùng Lập Tân chần chờ một chút rồi thực thẳng thắn, thành khẩn nói: “Lo lắm chứ, nhưng mà lo cũng chẳng có ích gì. Chúng tôi chỉ luôn tự mình cố gắng, còn quyền quyết định ở trong tay anh Mạc. Anh Mạc muốn sử dụng công ty truyền thông nào là quyền lợi và tự do của anh Mạc. Sao tôi có thể bởi vì lo lắng của cá nhân mà làm dao động quyết định của anh Mạc chứ? Có điều tôi nghĩ là chủ một công ty cần phải vì công ty mình mà ra những quyết định sáng suốt nhất, tin tưởng anh Mạc sẽ cân nhắc kỹ, rốt cuộc công ty nào là thích hợp với mình nhất.”

Đáy mắt Mạc Tử Bắc hiện lên một tia sáng ngời, không tối, gã này bề ngoài trông tao nhã nhưng thực tế cũng không phải là như thế. Anh ta biết cách nắm bắt lòng người, lời anh ta nói cũng không sai. Anh không thể hành động theo cảm tính, vì tư lợi bản thân mà đánh mất tiền đồ công ty, một chủ công ty như vậy coi như không đủ tư cách.

“Với những lời này của anh, tôi quyết định tất cả quảng cáo của Duy Bạch đều do Phong Trì thực hiện.”

Hùng Lập Tân ngây ngẩn cả người, anh ta cứ nghĩ người đàn ông này là một người bụng dạ hẹp hòi lắm chứ: “Không ngờ, anh Mạc lại rộng lượng như thế, Hùng mỗ bội phục sâu sắc.”

“Cử người đến công ty ký hợp đồng đi.” Mạc Tử Bắc tin tưởng đây nhất định là công ty quảng cáo có đủ tư cách.

“Cám ơn anh!” Trong đôi mắt Hùng Lập Tân hiện lên vẻ ngạc nhiên và vui mừng, vụ làm ăn có thể thoải mái đến như thế thì đúng là lần đầu tiên.

“Về phần cô Giản, tôi chỉ là cảm thấy thực sự rất có lỗi, muốn đến nhà thăm, trực tiếp bày tỏ lời xin lỗi mà thôi. Anh Hùng không cần kinh hoảng như thế, tôi không phải là người xấu.” Mạc Tử Bắc rất thẳng thắn, thành khẩn hy vọng Hùng Lập Tân có thể cho địa chỉ.

“Cái này!” Hùng Lập Tân thực khó xử: “Tính tình Tiểu Bạch rất nóng, không có sự cho phép của cô ấy tôi không thể tự tiện cung cấp địa chỉ của cô ấy đâu, mỗi cho số điện thoại mà tôi đã thấy rất có lỗi với cô ấy rồi.”

Mạc Tử Bắc đứng lên, trong đôi mắt hiện lên một tia cô đơn không dễ phát hiện. Hùng Lập Tân cũng không bỏ sót chi tiết rất nhỏ này. Trong lòng anh ta lại thấy có chút không đành lòng: “Anh Mạc.”

Mạc Tử Bắc quay đầu, thấy ánh mắt anh ta thản nhiên cười: “Anh có quen Tiểu Bạch hả?” Anh ta hỏi.

“Đúng vậy, bạn cũ!” Mạc Tử Bắc xa xăm nói, giống như là đang hồi tưởng về chuyện của rất nhiều năm trước.

“Tôi có thể nói cho anh địa chỉ của cô ấy, nhưng đừng làm tổn thương cô ấy, được chứ?” Hùng Lập Tân quan sát đôi mắt anh, muốn từ vẻ mặt anh tìm ra một đáp án khẳng định.

“Tôi sẽ không làm tổn thương cô ấy nữa, cũng không có cơ hội mà làm vậy.” Mạc Tử Bắc cười tự giễu, trái tim anh vô cùng cô đơn, ánh mắt cũng đượm nỗi sầu bi. Có kết hôn rồi thì anh làm sao còn có cơ hội nữa chứ?

Hùng Lập Tân nói ra một địa chỉ, Mạc Tử Bắc mừng rỡ tiến lên cầm tay Hùng Lập Tân: “Cám ơn anh!”

“Đừng khách sáo.” Trực giác mách bảo Hùng Lập Tân là anh sẽ không làm tổn thương Tiểu Bạch, người đàn ông này tuy rằng nhìn có vẻ ngang tàn bạo ngược nhưng trong đôi mắt lại vô cùng thẳng thắn vô tư.

Nhìn bóng dáng anh rời đi, Hùng Lập Tân cảm giác quan hệ giữa anh và Tiểu Bạch nhất định không bình thường. Chỉ mong anh ta cho anh địa chỉ của Tiểu Bạch là không có sai.

Mạc Tử Bắc xuống lầu, khỏe miệng không khỏi cong lên, sắp có thể nhìn thấy cô khiến lòng như nháy căng lên. Vừa hưng phấn lại vừa bất an, anh đang tưởng tượng đến dáng vẻ của Giản Tiểu Bạch khi nhìn thấy anh nhất định sẽ rất kinh ngạc.

Một chiếc xe thể thao hai cửa màu đỏ tươi chói mắt chạy về phía khu tập trung nhiều trường học cũ giản dị, mọi người đi trên đường đều không tự chủ được mà dừng chân nhìn ngắm chiếc xe thể thao xa hoa như vậy lần đầu tiên xuất hiện trên con phố này, không biết nhà ai có khách sang trọng như vậy.

Chiếc xe thể thao màu đỏ giống như một con chim ưng, dáng vẻ vô cùng kiêu căng lướt qua mặt đất, mọi người đều thán phục đưa mắt nhìn. Lúc Lâm Hiểu Tình lái xe ra cũng vừa lúc chiếc xe thể thao màu đỏ lướt qua bên cạnh, cô không khỏi kinh ngạc: “Chỗ Tiểu Bạch ở mà cũng có người giàu như vậy ta.”

Nhưng cô cũng không để ý mà rời đi ngay.

Chiếc xe thể thao đến trước bãi đỗ xe của tiểu khu thì rầm rầm dừng lại. Mạc Tử Bắc xuống xe nhìn quanh một vòng, rốt cuộc cũng nhìn thấy một chỗ trên lầu chín. Cô vẫn ở nơi đơn giản thế này, chẳng khác gì năm đó. Hình như cô vẫn luôn thích ở quanh khu dân nghèo, anh nhớ là cô lớn lên ở cô nhi viện, bây giờ đã lấy cái tên tiểu quý kỳ quái Mai Thiệu Khanh kia vậy mà cũng không cho cô được đời sống vật chất tốt hơn. Cô nhất định là phải chịu rất nhiều khổ sở rồi.

Dựa theo địa chỉ Hùng Lập Tân cho, anh đi lên cầu thang ở lầu 7, nơi này ngay cả thang máy cũng không có, thật không biết cô làm sao có thể ở một nơi không chút tiện nghi này, ngày nào cũng leo cao như vậy thực làm cho người ta lo lắng thay cô.

Đứng trước cửa, Mạc Tử Bắc hít sâu một hơi, vươn ngón tay gõ cửa. Một lát sau cánh cửa lạch cạch mở ra, trái tim Mạc Tử Bắc cũng theo đó mà đập bình bịch.

“Lại sao nữa vậy?” Giản Tiểu Bạch cứ tưởng là Lâm Hiểu Tình, không ngờ sau khi mở cửa lại thấy người mà cô không muốn nhìn thấy nhất.

“Tiểu Bạch!” Mạc Tử Bắc khê gọi.

Giản Tiểu Bạch đột nhiên đóng cửa lại, Mạc Tử Bắc nhanh tay lẹ mắt vươn chân chặn không cho cửa đóng lại. Giản Tiểu Bạch buộc phải kéo cửa lại, rất không khách sáo nói: “Anh tới đây làm gì?”

Anh lại biết nhà của cô: “Không phải anh điều tra tôi đấy chứ?”

Cô rất tức giận, cái gã này sớm không đến, để cô một mình đợi anh thật lâu, đợi đến khi không còn kiên nhẫn, thất vọng thế cả đời sẽ sẽ không bao giờ qua lại với anh nữa thì anh lại tới. Ông trời đúng là trên người, khiến người ta dở khóc dở cười.

Cô không phải người nhát gan nhưng mà cô không muốn cả đời làm kẻ ngốc.

Cô nhảy lò cò đến ghế sofa, Mạc Tử Bắc vào trong, giúp cô đóng cửa lại rồi nhìn quanh căn phòng một vòng, căn phòng đơn giản đến mức làm lòng Mạc Tử Bắc thất lại.

Chỉ bài trí đơn giản hơn nữa đồ gia dụng đều đã cũ.

“Đây là cuộc sống mà anh ta cho em?” Mạc Tử Bắc nhin không được mở miệng hỏi một câu chẳng có liên quan gì với mục đích anh đến lần này.

Giản Tiểu Bạch xoay người trợn mắt, không khách khí nói: “Anh Mạc, ý anh là sao? Đến xem nhà chúng tôi để chê cười sao?”

Giản Tiểu Bạch cố ý nhấn mạnh ba chữ nhà chúng tôi, cô rất giận việc gã này, cứ tưởng mình đặc biệt hơn người, không phải chỉ là mớ tiền dơ bẩn thôi sao? Cô đúng là yêu tiền, cũng đã từng ôm mộng lớn muốn vì bọn nhỏ cô nhi viện mà cầu một chàng rể rửa vàng nhưng hiện tại cô đã từ bỏ, căn bản sẽ không tin tưởng thế giới này có cái loại người tốt đó.

“Tiểu Bạch, anh không có ý đó.” Mạc Tử Bắc vội vàng giải thích.

Anh phát hiện mình lại không hề có một chút tức giận, ở trước mặt cô anh cứ như là cậu nhóc vô cùng tủi thân vậy.

Đi lên, anh cũng ngồi chồm hổm trước sofa, nhìn Giản Tiểu Bạch, trong ánh mắt anh ẩn chứa tình cảm dịu dàng rõ ràng: “Anh không có ý cười nhạo, là anh lo cho em!”

Anh cúi đầu đến vươn tay nhẹ nhàng nâng chân trái của cô lên, nhìn thấy chân cô vẫn còn sưng đỏ thì tim anh trong nháy mắt thắt chặt.

79. Chương 79

Giản Tiểu Bạch lập tức đóng lại cúc áo ngủ đầu tiên.

Trong chiếc lồng sắt xinh xắn trên cửa sổ có một cặp thỏ con màu trắng. Mạc Tử Bắc cũng nhớ là 5 năm trước anh cũng từng mua cho cô một cặp thỏ con như vậy.

“Vẫn là cặp thỏ kia sao?” Mạc Tử Bắc dè dặt hỏi, trái tim lại có chút chờ mong hơn.

Dõi theo ánh mắt anh, cô quay người lại liền nhìn thấy cặp thỏ con trên cửa sổ. Giản Tiểu Bạch trợn mắt thầm nghĩ bị anh nhìn thấy mất rồi. Cô vẫn không vứt chúng đi, mà cặp thỏ con này cũng có sức sống vô cùng mạnh mẽ, trong 5 năm trở lại đây chưa từng bị bệnh lần nào. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt đầy chờ mong của anh thì trong lòng cô lại thấy tức giận.

“Đã đổi mấy lần rồi.” Cô nghĩ một đặng lại nói một nẻo.

Trong mắt Mạc Tử Bắc lập tức hiện lên chút cô đơn làm cho người ta không đành lòng. Giản Tiểu Bạch cố ý phớt lờ phát hiện này, không đi an ủi anh.

“À, anh còn tưởng vẫn là cặp đó chứ! Hóa ra đã đổi rồi à!” Anh thở dài một tiếng.

Giản Tiểu Bạch lại thấy có chút không đành lòng nhưng vẫn cố không mềm lòng, có chút mất kiên nhẫn. “Anh đi nhanh đi, tôi còn muốn xem TV, tôi không muốn ở cùng một căn phòng với anh.”

Mạc Tử Bắc vẫn ngồi bất động, có điều ánh mắt nhìn cô rõ ràng có vẻ quyến luyến cùng bất đắc dĩ. “Em ghét anh như vậy sao?”

“Hừ!” Giản Tiểu Bạch cười khở: “Ghét? Vậy thì không dám, tôi chỉ là không muốn gặp lại anh mà thôi, không vì cái gì khác. Mỗi lần nhìn thấy anh, tôi đều gặp xui xẻo, tôi không muốn cả đời bị xúi quẩy.”

“Ồ!” Trên gương mặt tuấn dật của Mạc Tử Bắc hiện lên một tia xấu hổ. “Anh không ngờ mình lại là người xui xẻo như vậy.”

Anh lại đi qua ngồi xổm xuống, lấy cái khăn trên chân cô ra ngâm vào trong nước cho ướt rồi lại đắp lên cho cô. Giản Tiểu Bạch để mặc cho anh làm, không muốn nói gì nữa. Có điều không thể không thừa nhận phương pháp của anh đúng là giúp cô bớt đau đi rất nhiều. Nhưng vẫn không thể không kim trái tim lại mà nói: “Anh đi nhanh đi! Cầm cả chi phiếu của anh nữa. Lát nữa anh Thiếu Khanh về, nhìn thấy anh lại không tốt. Tôi không muốn làm anh ấy giận.”

Giản Tiểu Bạch đột nhiên cảm thấy lời vừa ra khỏi miệng cô giống như lời của mấy người phụ nữ ở nhà yêu đương vụng trộm sau lưng chồng. Có trời mới biết cô còn chưa có lập gia đình!

Mạc Tử Bắc nghe thấy tên Mai Thiếu Khanh thì cứng đờ người: “Chi phiếu anh sẽ không mang đi đâu, anh đi đây.”

“Cầm lấy!” Giản Tiểu Bạch ngả người qua lấy chi phiếu nhét vào trong tay anh. Lúc bàn tay hai người chạm vào nhau, Mạc Tử Bắc lại xoay sang cầm lấy bàn tay nhỏ bé trắng bóng của cô: “Tiểu Bạch, anh xin lỗi!”

Giản Tiểu Bạch vội vã rút tay về nhưng anh lại nắm chặt, Giản Tiểu Bạch lâu bầu nói: “Không biết anh đang nói cái gì, anh đi nhanh đi!”

Mạc Tử Bắc u ám thở dài: “Thôi! Em giữ gìn sức khỏe!” Anh thật sự phải đi rồi.

Giản Tiểu Bạch bối rối giương mắt, tầm mắt hai người ở trong phút chốc giao nhau vẫn như trước là điện giật chớp lòe vang dội. Tay kia Mạc Tử Bắc khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn trắng muốt của cô, dịu dàng vuốt ve đôi môi khẽ hiện lên vẻ kiều diễm ướt át của cô.

“Nhân sinh như nhược sơ tương kiến hà sự tây phong họa bi phiền! (Tạm dịch: Nếu đời người chỉ như lần đầu gặp gỡ, thì làm gì có chuyện gió thu làm đau lòng chiếc quạt) Anh có ngày hôm nay đúng là xứng đáng.” Anh thì thảo tự nói, trong giọng nói rõ ràng có bi thương.

Giản Tiểu Bạch nghe thấy câu đó thì trong lòng phút chốc cảm thấy như bị đâm một nhát, đau đớn vô cùng.

“Nếu đời người chỉ như lần đầu gặp gỡ?” Cô tự giễu cười cười. “Có là lần đầu gặp gỡ thì chúng ta cũng không vui về gì!”

Cô vẫn nhớ ngày đó, anh đầu tiên là cứu cô sau đó hiểu lầm là cô có thể lấy bất cứ ai làm chồng, sau khi giải thích hai người lại giảng hòa, cứ tưởng là có thể tràn đầy vui mừng mà yêu đương ai ngờ sau lúc ân ái hai người lại mỗi người đi một ngả. Năm năm sau anh lại đến tìm cô nói câu nói như vậy, Giản Tiểu Bạch lại thấy không phù hợp với thực tế.

Mạc Tử Bắc vẫn chưa quên được dáng vẻ của Giản Tiểu Bạch lúc bắt đầu khi anh nhìn thấy cô, lúc đó cô mặc một bộ bikini kiểu dáng thịnh hành nhất, dáng người xinh đẹp, môi hồng răng trắng, nụ cười duyên dáng như tiên nữ lại có vẻ thẹn thùng riêng có ở những cô thiếu nữ.

Anh ngay từ đầu liền đã có rung động rõ ràng với cô. Chỉ là lúc trước còn trẻ, anh hết sức lông bông không mình cuối cùng muốn gì.

“Anh xin lỗi!” Anh nhìn ánh mắt của cô nói lên nỗi đau đớn chất chứa trong trái tim anh. Anh sẽ không bao giờ có thể có được cô nữa, cũng sẽ không bao giờ được gặp cô nữa rồi!

“Anh sẽ đi! Không bao giờ quay rầy em nữa.”

Giản Tiểu Bạch không nói chỉ trừng mắt nhìn anh, lúc chạm đến ánh mắt ẩn chứa đầy áy náy của anh thì ánh mắt cô không khỏi dịu xuống. Trong ánh mắt hai người nhìn nhau đều có những cảm xúc khác biệt.

Cửa không biết từ khi nào thì bị mở ra, Mai Thiệu Khanh khi nhìn thấy dáng vẻ hai người như vậy thì không hề kinh ngạc mà chỉ khoanh hai tay trước ngực, tựa vào khung cửa thưởng thức hai người trong phòng liếc mắt đưa tình.

Một hồi lâu sau anh mới lạnh nhạt nói: “Anh Mạc hình như luôn rất thích rình vợ của người khác nhỉ? Chẳng lẽ anh muốn chiếm làm của riêng?”

Tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng mà trầm thấp vang vọng khắp phòng khách, Mạc Tử Bắc cùng Giản Tiểu Bạch đều là hoảng hồn. Giản Tiểu Bạch trong nháy mắt hất bàn tay anh xuống, mặt đỏ ửng. Thất vọng quá đi, đã lâu rồi mà cô vẫn như vậy, đối với anh đều có cảm giác khác lạ như vậy, thiếu chút nữa lại bị lạc ở trong đôi mắt dịu dàng của anh. Năm năm trước trong cái đêm mưa hè kia, cô đã bị lạc ở trong sự dịu dàng của anh mà không thể tự kiềm chế, năm năm sau cô không muốn lại giẫm lên vết xe đổ đó.

Mạc Tử Bắc ngăn người ra, đứng lên quay người lại, không nhìn Mai Thiệu Khanh chỉ thản nhiên nói: “Xin lỗi anh đi đây. Hẹn gặp lại Tiểu Bạch!”

Anh không nói chuyện với Mai Thiệu Khanh mà đem tờ chi phiếu thả lại lên bàn, sau đó rất hồ hởi rời đi.

Mai Thiệu Khanh không ngăn lại, cũng không nói chuyện.

Giản Tiểu Bạch đứng im, theo khóe mắt nhìn bóng anh rời đi mà rõ ràng cảm giác được anh đã đi rồi, trên cầu thang vang lên tiếng giày da của anh cọ vào mặt đất.

Giản Tiểu Bạch đột nhiên cảm thấy mình hình như có lỗi với Mai Thiệu Khanh cứ như là cô đã thật sự trở thành vợ anh vậy. Vấn đề là cô và Mai Thiệu Khanh thật sự không có vấn đề gì. Nhưng cô thật sự không rõ anh Thiệu Khanh vì sao lại muốn cho Mạc Tử Bắc hiểu lầm, tuy rằng ngay từ đầu cô rất muốn làm anh hiểu lầm cô đã kết hôn nhưng vì sao sau khi anh xin lỗi thì lòng cô lại dao động?

“Anh Thiệu Khanh!” Giản Tiểu Bạch ủy khuất giống như một cô vợ nhỏ. “Em không biết anh ta đến thế nào, em cũng không biết anh ta làm sao mà biết địa chỉ của em.”

Mai Thiệu Khanh không nói. Quanh thân anh tản ra hơi thở lạnh lẽo, anh đi tới ngồi đối diện với Giản Tiểu Bạch. Nhìn cô hồi lâu rồi mới nói: “Em vẫn chưa quên được anh ta!”

Anh dùng câu khẳng định chứ không phải nghi vấn. Giản Tiểu Bạch bối rối, gương mặt vội vàng phủ nhận. “Em không có!”

“Nói cho anh biết, em vẫn còn nhớ anh ta đúng không?” Mai Thiếu Khanh dừng ở ánh mắt của cô, rất nghiêm túc hỏi.

“Ồ!” Giản Tiểu Bạch ngớ ra, cô biết Mai Thiếu Khanh đang quan tâm cô nhưng cô không biết phải nói sao, trong lòng rất phức tạp.

80. Chương 80

Mai Thiếu Khanh chờ đợi đáp án của cô, Giản Tiểu Bạch cả hồi lâu cũng không có phản ứng, Mai Thiếu Khanh tự giễu cười.

“Em yêu anh ta!”

Lời anh nói ra chẳng khác nào một quả bom dội thẳng vào trái tim Giản Tiểu Bạch, uy lực không thua gì bom nguyên tử. Cô sợ hãi mà vội vàng phản bác: “Có quỷ mới yêu anh ta, em không có! Em hận anh ta!”

“Nói cho anh biết em có còn nhớ anh ta nữa không?” Gương mặt Mai Thiếu Khanh rất bình tĩnh, không hề có biểu tình gì.

“Không nhớ, không nhớ!” Giản Tiểu Bạch lắc đầu.

“Không nhớ anh ta nữa thì chúng ta kết hôn đi!” Gương mặt anh bình tĩnh không hề gợn sóng, thậm chí ngay cả câu hôn mà giọng điệu cũng rất bình thản.

“Em, em. Sao anh cứ muốn trêu em hoài vậy?” Giản Tiểu Bạch cúi đầu hỏi

“Em nói vậy là sao? Cái gì mà cứ muốn trêu em?”

“Đừng làm em thêm bối rối nữa, anh Thiếu Khanh cả đời này em sẽ không kết hôn nữa đâu”.

“Thật không?!” Mai Thiếu Khanh vẫn không thay đổi sắc mặt. Sau đó anh đứng lên bỏ đi.

Giản Tiểu Bạch ngồi một mình sững sờ ở trên sô pha thật lâu mà vẫn không thể bình tĩnh. Rốt cuộc là có chỗ nào không đúng, vì sao anh Thiếu Khanh gần đây cứ nói là muốn kết hôn? Cô không nghĩ ra, cũng không muốn nghĩ.

Hôm sau Mạc Tử Bắc không đến khuấy rầy cuộc sống của cô nữa, anh đột nhiên xuất hiện quảng một quả bom rồi sau đó lại biến mất tăm.

Sự hợp tác giữa Phong Trì cùng Duy Bạch đã đi vào giai đoạn nước rút, tiến tới quá trình tu dưỡng nhiều ngày, cô cũng đã có thể đi từ từ mà không cần phải nhảy lò cò.

Vốn phải ba tuần mới bình phục nhưng cô thật sự không chịu ngồi yên, vẫn quyết định đến công ty.

Sau khi xin nghỉ lâu như vậy, lần đầu tiên đi làm lại cô lại quay trở về với những bộ trang phục cũ chỉ là lúc này cô đã đổi đôi giày da màu đen với giày mũi tròn, kính sát tròng cũng bị lấy xuống lại một lần nữa đeo cái mắt kính to gọng đen, mái tóc dài được búi gọn lên, lại trở về với dáng vẻ của một nữ tu sĩ già.

Thiên Thiên nhìn thấy cô thế này thì khuôn mặt nhỏ nhắn lại nhăn nhó: “Sao mẹ lại muốn mặc thế này, con chẳng thích chút nào!”

Giản Tiểu Bạch cười an ủi con: “Mẹ phải đi làm mà, sau này Thiên Thiên lớn sẽ hiểu thôi.”

“Ăn mặc đẹp một chút không phải cũng có thể làm việc sao?” Thiên Thiên ngẩng khuôn mặt non nớt hỏi: “Sao mấy dì xinh đẹp đều có thể mặc đẹp mà mẹ lại không được chứ?”

Giản Tiểu Bạch lập tức mất kiên nhẫn: “Được rồi mau đến nhà trẻ thôi, nếu không là trễ đấy.”

Gần đây sau khi Mạc Tử Bắc xuất hiện, trong đầu của cô luôn không tự chủ được mà hiện lên khuôn mặt tuấn tú góc cạnh rõ ràng, đôi môi mỏng hơi xếch, mái tóc đen nhánh của anh. Mỗi khi nhìn Thiên Thiên, cô

sẽ kinh ngạc sững sờ sau đó hai gương mặt một lớn một nhỏ lại chồng chất nhau ở trong đầu của cô. Thật sự rất kỳ dị, rõ ràng là hai khuôn mặt rất giống nhau, làm sao mà gạt được mình, trái tim cũng không cách nào phủ nhận sự thật anh là ba của Thiên Thiên.

Hùng Lập Tân nhìn thấy Giản Tiểu Bạch đi làm thì lập tức phân việc cho cô: “Tiểu Bạch không có việc gì là tốt rồi. Vừa lúc nghiệp vụ quảng cáo của Duy Bạch em tới tham dự một chút, học tập chút kinh nghiệm, quản lý Đối sắp đi họp em cũng đi theo đi!”

Vì thế Giản Tiểu Bạch vừa đi làm lại phải đi theo đến Duy Bạch. Có trời biết cô không tình nguyện biết bao. Trước mặt rất nhiều đồng nghiệp, cô cũng không thể không biết xấu hổ mà cự tuyệt sắp xếp của Hùng Lập Tân.

Kiên trì đi theo quản lý Đối đến Duy Bạch, cô chỉ có thể khẩn cầu ông trời: Đừng cho con đụng phải Mạc Tử Bắc!

Nhưng tiếc là anh lại ở đó.

Vào phòng họp không bao lâu thì Mạc Tử Bắc đẩy cửa đi vào, phía sau là anh thư ký Dương và Tina, hai người một trước một sau đi vào phòng họp.

Giản Tiểu Bạch khi nhìn thấy Mạc Tử Bắc liền sợ tới mức lập tức rụt cổ cúi thấp đầu.

Có vẻ anh cũng không nhìn thấy cô, Giản Tiểu Bạch bắt đầu đùa nghịch cây bút trong tay, căng thẳng đến mức lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi.

Mạc Tử Bắc công thức hóa nói ra yêu cầu của anh đối với quảng cáo, cùng những chỗ cần sửa chữa. Giản Tiểu Bạch không tự chủ được mà bị giọng nói trong mắt của anh hấp dẫn, ngẩng mặt lên nhìn về phía anh, lần đầu tiên cô nhìn thấy anh nghiêm túc như thế.

Trong công việc, gương mặt anh luôn lạnh lùng, viền môi hoàn mỹ nhếch lên. Người đàn ông này vì sao nhìn vẫn đẹp trai như vậy?

Giản Tiểu Bạch không biết mình đang nghĩ gì, ngay cả suy nghĩ bay xa cũng không biết, một đôi mắt to cách thấu kính thật dày nhìn chăm chăm gương mặt tuấn đạt phi phàm của Mạc Tử Bắc chỉ vài phút.

Căng thẳng, sợ hãi, rụt rè, ngượng ngùng toàn bộ đều quên hết chỉ kinh ngạc nhìn anh như đi vào cõi thần tiên hư vô.

Mạc Tử Bắc vốn quen lấy ánh mắt sắc bén nhìn quét một vòng các vị đang ngồi họp, lại không ngờ sẽ nhìn thấy Giản Tiểu Bạch. Tuy rằng cô ăn mặc rất cứng nhắc nhưng anh vẫn liếc mắt một cái là nhận ra cô. Ánh mắt sắc như kiếm giống như nhìn xuyên qua người cô. Nhưng Mạc Tử Bắc lập tức lại khôi phục vẻ lạnh nhạt.

Giản Tiểu Bạch bối rối cup mắt xuống. Mạc Tử Bắc liếc mắt nhìn cô thật sâu một cái rồi đứng dậy nói với mọi người: “Các vị yêu cầu của tôi đã đưa ra, mọi người có thể dựa theo ý kiến đó mà sửa chữa phương án. Sáng mốt tôi hy vọng có thể nhìn thấy phương án mới của mọi người.” Sau đó anh đứng dậy rời khỏi.

Giản Tiểu Bạch nghe thấy tiếng giày da ma sát mặt thảm của anh đi khỏi thì trong lòng lại mất mát giống như bị thiếu mất một cái gì đó. Anh thật sự làm được, không hề xuất hiện ở trước mặt của cô, vì sao lòng của cô lại khó chịu vậy chứ?

Tina tuyên bố một sự kiện: “Các vị đêm nay là tròn một tháng công ty chúng tôi đặt trụ sở ở trong nước, buổi tối có tổ chức party chúc mừng. Đây là vé vào cửa, hoan nghênh quý công ty bằng hữu đến tham dự. Nhớ là mang theo bạn trai với bạn gái của mình ha!”

Giản Tiểu Bạch còn đang rối rắm thì làm sao cô có tâm tình nghe nhiều như vậy.

Họp xong, cô thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời khỏi Duy Bạch. Hôm nay cô một chút hiệu suất cũng không có, thất thần mãi, cái gì cũng không có nghe.

Rời khỏi phòng họp liền nhìn thấy Doãn Đăng Nhân ở cửa phòng họp nói chuyện cùng Mạc Tử Bắc, Túc Nhĩ Nhiên đứng ở bên cạnh cách đó không xa lặng lẽ quan sát mọi thứ.

Ánh mắt gian tà của Doãn Đăng Nhân khi nhìn thấy Giản Tiểu Bạch đi ra khỏi phòng họp lại nhin không được tiến lại, cười hì hì hỏi: “Cô Giản, đã lâu không gặp, chân cô không sao rồi chứ? Sao cô lại đổi về cái bộ trang phục già dặn này, nói thật nó có chút không hợp với cô!”

Anh ta tận lực nói hàm súc tránh thương tổn cô.

“Việc này hình như chẳng liên quan gì đến anh Doãn nhỉ?” Giản Tiểu Bạch không chút khách khí.

Doãn Đăng Nhân hắc hắc cười, cũng không để ý, dường như trêu ghẹo phụ nữ đã thành chuyên môn của anh ta. Giản Tiểu Bạch không hề thích cái gã dạng vẻ tuyệt mỹ nhưng trên người toàn vẻ tà ác này. Cái vẻ mặt luôn như kẻ trộm đó làm cho cô rất khó chịu trong lòng.

Mạc Tử Bắc không có biểu hiện gì, chỉ thản nhiên gọi Doãn Đăng Nhân một tiếng: “Nhân, chúng ta đi!”

Anh không nhìn cô, anh thật sự không nhìn cô, đáy mắt hiện lên một tia cô đơn, Giản Tiểu Bạch không nói gì, đây là điều cô muốn sao? Anh sẽ không đến quấy rầy cô nữa.

81. Chương 81

Mạc Tử Bắc lạnh lùng kích thích, Giản Tiểu Bạch trong lòng vốn không muốn tham gia tiệc chúc mừng tối nay nhưng bởi vì thái độ của anh, cô đột nhiên giữa chừng lại muốn đi.

Cô hết lần này đến lần khác nói với chính mình: “Giản Tiểu Bạch mày chỉ là do công việc không vì lý do nào khác.”

Nhìn thấy Mạc Tử Bắc, Doãn Đăng Nhân cùng với Túc Nhĩ Nhiên đi vào thang máy riêng, Mạc Tử Bắc từ đầu đến cuối cũng không liếc nhìn cô một cái. Lòng của cô rối rắm cùng mọi người đi vào thang máy dành cho nhân viên bình thường ở bên cạnh.

Gần như là cùng lúc xuất hiện ở đại sảnh dưới lầu, Giản Tiểu Bạch lại nhìn thấy ba người bọn họ.

Mạc Tử Bắc xoay mặt nhìn cô một cái lại quay mặt đi, trên mặt không có biểu tình gì.

Giản Tiểu Bạch nhíu nhíu mày, xám xịt đi ra khỏi Mạc thị Duy Bạch.

Mạc Tử Bắc cùng Doãn Đăng Nhân đều tự lên xe riêng của mình, anh vẫn đi chiếc xe thể thao hai cửa màu đỏ kia, Giản Tiểu Bạch không lên xe của công ty. Tâm trạng của cô đột nhiên u ám hẳn, lúc này cô muốn đi gặp Lâm Hiểu Tình. Vì thế cô từ biệt đồng nghiệp ra bên ngoài gọi xe.

Hai chiếc xe thể thao gào thét phóng lướt qua cô.

Mạc Tử Bắc ngồi trong xe không chút biểu cảm nhìn cô qua gương chiếu hậu. Thấy dáng vẻ cô hình như là đang đợi xe thì lại muốn quay lại chở cô. Nhưng nghĩ đến chuyện cô đã kết hôn thì trong lòng không khỏi thở dài từ bỏ.

Nghĩ đến việc cô kết hôn khiến tâm trạng của anh lập tức phiền muộn một hồi, nhẩn tâm giẫm chân ga phóng xe vọt đi.

Giản Tiểu Bạch điên cuồng lắc đầu cô. Cô đúng là tiêu mất rồi. Người ta không để ý tới cô vậy không phải là đúng như cô muốn sao? Sao lại hụt hẫng như vậy chứ?

Giản Tiểu Bạch ở cửa Duy Bạch do dự trong chốc lát rồi vẫn quyết định gọi điện thoại hỏi chuyên gia tình yêu Lâm Hiểu Tình một chút. Điện thoại sau khi reng vào tiếng thì truyền đến tiếng Lâm Hiểu Tình cười nhẹ nhàng khoan khoái.

“Hi! Cũng có chuyện gì?”

So với cuộc sống vui vẻ của cô ấy, Giản Tiểu Bạch cảm thấy cuộc sống của mình cứ như là địa ngục. Cô nàng Lâm Hiểu Tình này nhất định là đang ở trên thiên đường, cuộc sống vui vẻ đến mức ngay cả giọng nói

cũng nhẹ nhàng, ngọt ngào giống như tấm mật ong vậy. Xem ra Hùng Lập Tân nhất định là chăm sóc cô rất tốt.

“Haizz!” Chưa nói gì đã thở dài. “Hiếu Tình, người đang yêu sẽ có biểu hiện như thế nào?”

“Hở!? Cậu đang yêu hả? Yêu ai?” Tốc độ nói của cô rất nhanh. “Này không phải là cậu yêu ba Thiên Thiên đó chứ?”

“Ồ! Đâu có, mình chỉ là muốn hỏi một chút thôi.” Giản Tiểu Bạch cau mày phủ nhận.

“Mình thấy tám phần là cậu yêu tên đó rồi. Không đúng, phải là từ trước tới nay đều yêu tên đó. Một người phụ nữ vì một người đàn ông mà sống chết không chịu kết hôn không phải yêu thì là cái gì? Cậu yêu tên đó, rõ ràng cậu vẫn chưa quên được hắn. Mình thấy cậu đừng có dè dặt nữa mà mau mau đuổi theo lời tên đó về đi! Cứ tiếp tục như vậy cậu sẽ điên đầu thật đó. Cậu không có nghe người ta nói bệnh tương tư là không có thuốc chữa sao?”

Cô phản bác một hơi khiến Giản Tiểu Bạch đúng là không nói được gì.

“Please, mình thật sự không yêu mà!”

“Cậu đừng có mà phủ nhận. Bọn mình chơi với nhau lâu như vậy rồi mà mình còn không hiểu cậu sao?” Hiếu biết của Lâm Hiếu Tình đối với cô quả thực rất sâu.

“Thôi được rồi, có lẽ cậu nói đúng!” Giản Tiểu Bạch đầu hàng

“Sau khi anh ta xin lỗi trong lòng mình đột nhiên không thấy giận nữa. Cậu nói đi có phải mình rất bất nhất không?”

“Đừng nói như vậy, cậu chỉ là có hơi dễ mềm lòng chút thôi!”

“Mình không muốn gặp lại anh ta, anh ta hiểu lầm mình đã kết hôn. Anh Thiếu Khanh còn hai lần nói mình là vợ anh ấy nên Mạc Tử Bắc nghĩ là mình đã kết hôn thật.”

“Uầy! Mai Thiếu Khanh thật sự nói như vậy?” Lâm Hiếu Tình có chút bất ngờ, cái tên đẹp trai dờ dẩn kia mà cũng có phương diện giống như phim này sao?

“Đúng vậy, chính mình cũng đang buồn bực lắm nè. Đã thế anh Thiếu Khanh còn cầu hôn mình nữa, cũng không biết là thật hay giả. Mình sắp điên mất rồi.”

“Gi? Anh ta muốn ra tay?” Lâm Hiếu Tình kinh ngạc la to. “Mình đã nói anh ta có ý đồ không tốt với cậu rồi mà. Nhưng mà nói thật, tuy rằng Mai Thiếu Khanh có hơi thần bí cũng có chút hiền lành nhưng mà thật sự trông anh ta còn tốt hơn ba ruột của Thiên Thiên ấy chứ. Tuy là mình không thích Mai Thiếu Khanh nhưng mà nếu xét về làm một người chồng thì anh thật sự rất tốt. Mấu chốt là anh ta đối xử tốt với cậu và Thiên Thiên.”

“Vậy ý cậu là mình nên chấp nhận lời cầu hôn của anh ấy?” Giản Tiểu Bạch chớp chớp mắt, Lâm Hiếu Tình đúng là không có lập trường.

“Quan trọng là trái tim của cậu! Cậu có chịu cưới anh ta không?”

“Mình không đồng ý!” Giản Tiểu Bạch cho tới giờ vẫn không nghĩ tới chuyện cưới Mai Thiếu Khanh.

“Ồ! Vậy là trái tim cậu vẫn để ở chỗ Mạc Tử Bắc. Rốt cuộc mình cũng biết cái gì là si mê không thay đổi. Cậu thật đúng là làm cho người ta cảm động.” Lâm Hiếu Tình cảm điện thoại tự sướng mà không biết lúc này Giản Tiểu Bạch đã dờ ra sững sờ ngay tại chỗ há hốc mồm.

Si mê không thay đổi? Hình như cũng có chút giống!

“Alô! Cưng à, cậu mau mau tóm lấy cơ hội đi! Cứ đưa Thiên Thiên tới đây để mình chăm vài ngày cho. Cái người cuồng làm mẹ quá đáng như cậu cũng nghỉ ngơi đi, cho cậu không gian suy nghĩ cho kỹ vấn đề của cậu.”

“À!” Giản Tiểu Bạch nhớ đây là lần thứ n cô đề nghị đưa Thiên Thiên đến đó ở vài ngày, nghĩ đến cô vẫn chưa có con mà lòng mềm nhũn. “Được rồi, vậy để mình bảo Thiên Thiên đến ở cùng cậu hai ngày.”

“Ha ha được rồi! Cám ơn nhé, cưng!” Lâm Hiểu Tình cười to. “Tiểu Bạch là tốt nhất, yên tâm đi mình nhất định sẽ chăm sóc tốt cho con trai chúng ta.”

Giản Tiểu Bạch phì cười.

“Buổi tối công ty anh ta mời tất cả nhân viên trong công ty anh Hùng tham gia dự tiệc, không biết mình có nên đi hay không?”

“Đi đi!” Giọng Lâm Hiểu Tình lúc này nhẹ nhàng không chút bỡn cợt.

“Mấy năm nay cậu khổ sở cũng đủ rồi. Cho mình một cơ hội cũng cho Thiên Thiên một cơ hội đi, ok?”

Quả thật cô nói rất có đạo lý. “Mình không biết trong lòng mình ra sao nữa.”

“Không đi thì làm sao biết kết quả có tốt đẹp không chứ?” Lâm Hiểu Tình thử tiếp sức mạnh cho cô.

“Mình không biết, mình căn bản không có nghĩ tới chuyện sẽ ở bên anh ta. Mình vẫn thề đời này sẽ không để cho anh ta thấy Thiên Thiên dù chỉ một lần, nhưng mà lúc nhìn vào gương mặt nhỏ nhắn non nớt của Thiên Thiên thì lòng mình lại rối rắm không biết nên làm gì.” Đây đúng là vấn đề mà cô đã suy nghĩ không biết bao nhiêu lần.

“Đi dự tiệc đi, có lẽ sẽ có hiệu quả không ngờ. Nhớ mặc bộ lễ phục dạ hội đẹp nhất ấy, kêu Hùng Lập Tân đi cùng cậu nữa. Tổ sẽ ở nhà chơi với Thiên Thiên!”

“Ừa!” Giản Tiểu Bạch thầm thở dài một hơi.

“Mình thật sự phải đi sao?”

“Đi đi! Đừng khách sao! Nhưng mà phải ăn mặc đẹp đẹp, mình nói cho cậu biết đàn ông đối với phụ nữ xinh đẹp cho tới giờ đều là biết thương hoa tiếc ngọc. Cậu mà mặc đẹp bảo đảm tầm mắt anh ta không thể rời khỏi cậu được đâu.”

“Nghe cũng có vẻ đúng ha. Nhưng mà mình đã là hoa cúc tàn, phong thái đã mất lâu rồi.” Giản Tiểu Bạch lo lắng cô trở nên không tự tin.

“Ai nha! Ăn mặc đẹp, lộ nhiều chút, bảo đảm anh ta sẽ kích động trong lòng.” Lâm Hiểu Tình chủ ý ôi thiu luôn rất nhiều.

Giản Tiểu Bạch đến đoạn này thì nhịn không được cười mắng: “Nếu không phải lần trước mặc bikini bị anh ta nhìn thấy thì cũng sẽ không có những phiền phức của hôm nay. Chẳng lẽ mình còn muốn mặc bikini sao?”

“Ha ha! Nếu cậu chịu mặc mình cũng không ý kiến, nhưng mà cẩn thận nếu bị đám đàn ông xấu xa trong bữa tiệc ăn thì cũng đừng có mà trách mình.”

Biết cô chỉ nói đùa, Giản Tiểu Bạch cười nói: “Được, mình chuẩn bị tối nay mặc bikini đi với chồng cậu!”

“Cậu dám!” Lâm Hiểu Tình đến đây thét chói tai.

“Ha ha, tớ quả thật không dám, cúp máy đây!” Nói xong liền cúp máy.

Cô quyết định tối nay sẽ đi dự tiệc!

82. Chương 82

Nghĩ đến việc phải mặc lễ phục, cô lại choáng váng gọi điện thoại cho Lâm Hiểu Tình. Cô ấy liền bảo cô đi mua một bộ lễ phục dạ hội màu đỏ, còn nói gần đây Versace mới ra một bộ lễ phục màu đỏ kiểu dáng khá đẹp.

Nhưng Giản Tiểu Bạch lại lo giá khá đắt.

Lâm Hiểu Tình cười nói: “Đất cũng phải mua, bằng không cậu làm sao có thể mê hoặc tên đó?”

“Này chờ một chút, mình đâu có muốn đi mê hoặc anh ta, cũng không biết mình làm sao nữa, tự nhiên muốn đi dự tiệc làm gì cho nó rối người ra.”

Biết là Lâm Hiểu Tình nói có lý nhưng Giản Tiểu Bạch vẫn thấy xót, lần trước cô đã rất xuất huyết mua bộ váy dài màu trắng đất đỏ đó là vì công việc. Mới có mấy ngày mà muốn cô mua tiếp một bộ nữa thì trong lòng rất là xót. Cuối cùng cô vẫn quyết định không mua, mà chỉ mua một bộ váy dài giả đáng lẽ phục chỉ có điều đó cũng là một bộ váy xinh đẹp màu đỏ mà thôi.

Nghĩ ra chủ ý đó khéo miệng của cô nhin không được mỉm cười, trong lúc nhất thời vẻ lo lắng cũng bay đâu hết. Bữa tiệc sẽ được tổ chức ở phòng tiệc trên tầng thượng của Duy Bạch, sảnh tiệc được trang trí lộng lẫy có sức chứa hơn một ngàn người tham dự. Ở trong này mà mở tiệc thì đúng là xa hoa quá.

Giản Tiểu Bạch mặc một bộ váy dài lụa màu đỏ. Đây là lần đầu tiên cô mặc đồ có màu đỏ, rực rỡ như một ngọn lửa thôn tính hết mọi ánh mắt của đám đàn ông háo sắc. Mái tóc dài cuộn sóng lớn xỏa ở phía sau càng làm cho người ta có cảm giác đẹp không cưỡng lại được. Màu đỏ ấy đủ để cho cả buổi tối nay cháy bùng lên.

Khoác cánh tay Hùng Lập Tân đi vào phòng tiệc, nháy mắt đã hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của đám đàn ông.

Hùng Lập Tân ôn hòa cười: “Nếu tôi nhớ không lầm, đây là lần đầu tiên em dự tiệc! Vậy mà lại đặc biệt mặc trang phục có vẻ trẻ trung thực làm cho người ta mở rộng tầm mắt.”

Giản Tiểu Bạch nở nụ cười, chớp chớp mắt với anh ta: “Có đúng là hôm nay em mặc vậy cũng coi như là xinh đẹp không?”

“Không phải là xinh đẹp mà là rất đẹp. Hèn gì Hiểu Tình luôn nói em là một khối ngọc thô cần phải chau chuốt, cô ấy nói đúng thật.”

Tìm một góc im lặng một chút, hai người ngồi xuống.

Hai người vừa nói vừa cười bị Mạc Tử Bắc vừa đi vào phòng tiệc liếc mắt một cái liền nhìn thấy. Hai tròng mắt anh đột nhiên ẩn chứa một cơn giận dữ, cái cô này dám đi khắp nơi liếc mắt đưa tình, còn đưa mắt quyến rũ với sếp mình nữa chứ. Hừ.

Tầm mắt anh vẫn luôn không tự chủ được mà tìm kiếm giống như là đang xác định có cô hay không. Nhìn thấy cô một cái góc nào đó trong lòng được lấp đầy nhưng mà cũng sưng lên khó chịu. Cô lại dám khoác tay sếp, xem ra quan hệ của bọn họ không giống bình thường.

Mạc Tử Bắc vừa xuất hiện, ánh đèn flash liền tách tách không ngừng, còn có cả mấy phóng viên chen lấn nhau vào.

Giản Tiểu Bạch cùng Hùng Lập Tân cũng không tự chủ nhìn qua.

Không thể không nói trên người của người đang ông ở không xa trước mặt có một sức hấp dẫn khó có thể hình dung, trên gương mặt chín chắn, đẹp đẽ không có một tia khủng hoảng, đối mặt với phóng viên đột nhiên xuất hiện anh chỉ lạnh nhạt nói: “Không ngờ Duy Bạch khai trương ở trong nước cũng thu hút được các vị phóng viên đây đến dự. Mạc mỗ tôi xin cảm ơn mọi người, có điều tôi nay là tiệc giao lưu không phải là họp báo, không bao lâu nữa chúng tôi sẽ làm một buổi họp báo sau.”

“Anh Mạc có thể tiết lộ trước một chút về dự định tiếp theo của Duy Bạch được không?” Phóng viên Giáp đã giành đặt câu hỏi trước.

Phóng viên Ất cũng không yếu thế

“Anh Mạc nghe nói ông cụ bên Ôn thị đang bệnh nguy kịch, thân là con trai thứ hai anh không tiếp quản Ôn thị mà để anh Doãn bạn tốt của mình thu mua có phải là muốn tránh nghi ngờ không?”

Mạc Tử Bắc nghe được lời này thì xầm mắt xuống nhưng cẩn thận giấu đi, anh cũng không tức giận mà chỉ lạnh lùng thốt lên: “Xin lỗi đây không phải là buổi họp báo. Xin cho những người khách của tôi có một không gian vui vẻ, được chứ?”

Lời anh nói không lạnh không nóng, nghe chẳng có vẻ gì là anh đang mất kiên nhẫn.

Nhân viên bảo vệ lập tức tiến lên, rất lễ độ mời phóng viên ra ngoài. Mạc Tử Bắc một mình lui đến bên cửa sổ, bóng dáng lạnh lùng cao ngất khó nén nổi cô đơn, lúc anh khéo léo mà cởi mở chào hỏi, gơ tay nhấc chân đều lộ ra một sự quyết đoán khiến người ta tin phục.

Người đàn ông như vậy rất hấp dẫn ánh mắt của các cô gái. Lúc này Doãn Đăng Nhân lại xuất hiện ở cửa đại sảnh, phía sau là Túc Nhĩ Nhiên mặc cả người âu phục.

Doãn Đăng Nhân xuất hiện là lại hấp dẫn ánh mắt của tất cả các cô gái ngoại trừ Giản Tiểu Bạch, tầm mắt của cô vẫn luôn đặt ở trên người Mạc Tử Bắc.

Cô vẫn luôn lén quan sát Mạc Tử Bắc, ánh mắt không tự chủ được mà dõi theo bóng dáng anh.

Dường như cảm nhận được tầm mắt vô cùng lo lắng của ai đó, Mạc Tử Bắc quay người lại, lúc chạm vào ánh mắt nhau, đáy lòng Mạc Tử Bắc thầm thở dài một hơi.

Cô ấy tại sao lại nhìn anh? Cô ấy không phải vẫn rất ghét anh sao? Dù sao cũng là anh cướp đi sự trinh trắng của cô, điều này nhất định ảnh hưởng đến cuộc sống sau khi kết hôn của cô! Tên tiểu quỷ Mai Thiều Khanh kia có thể không để ý đến việc anh là người đàn ông đầu tiên của Giản Tiểu Bạch sao?

Nghĩ đến mình là người đàn ông đầu tiên của cô, trong lòng anh liền một trảng tiếc nuối nếu không phải lúc trước độc đoán quá, nếu không phải lúc trước hành động theo cảm tình quá thì có lẽ sẽ không có kết cục như hôm nay. Anh cũng là xứng đáng.

Gian nan đem tầm mắt chuyển hướng sang Doãn Đăng Nhân trang phục lộng lẫy đi vào cửa. Sau đó anh nở nụ cười qua đón, hai người đàn ông đẹp trai nhất hội trường ôm nhau một cái.

“Mạc, chúc mừng cậu khai trương ở trong nước!”

“Cám ơn!”

Những nhân viên bình thường đều đã đến đông đủ. Tina tuyên bố bữa tiệc bắt đầu.

Mạc Tử Bắc cười giới thiệu với những người ở đây: “Đây là bạn tốt nhất của tôi, tổng giám đốc tập đoàn Doãn thị. Hôm nay sẽ do Doãn tiên sinh thay tôi nhảy mở màn, hy vọng mọi người chơi vui vẻ!”

Mạc Tử Bắc trao điều vinh hạnh nhất này cho bạn tốt Doãn Đăng Nhân vì thế người đàn ông đẹp trai nhất cả hội trường bắt đầu hành trình khiêu vũ rối loạn và buồn bực của mình.

Không có bạn nhảy anh ta đành phải nhảy cùng Tina đáng người xinh đẹp. Dưới sự dẫn dắt của anh ta không khí thực hòa hợp cũng thực sôi nổi.

Mọi người có thể khiêu vũ cũng có thể nói chuyện phiếm uống rượu, cả bữa tiệc thực dân chủ, nhạc vừa vang lên đã có người bắt đầu lục tục thoải mái vào sân nhanh chóng khiêu vũ.

Còn Túc Nhĩ Nhiên một thân âu phục không thích hợp khiêu vũ, ánh mắt cô mệt mỏi mà cảnh giác theo sát sau Doãn Đăng Nhân. Cô là vệ sĩ của anh ta, ông chủ mà xảy ra chuyện là cô sẽ thất nghiệp ngay.

Giản Tiểu Bạch nhìn cô gái kỳ quái kia mà đáy lòng thầm khen ngợi. Cô ấy thật là rất dũng cảm khiến người ta đau lòng, trên người cô ấy cũng có tính chất đặc biệt như của Mai Thiều Khanh.

Ai! Lại là một người khiến người ta không nắm bắt được!

Mạc Tử Bắc lặng lẽ lui ra một bên lấy một ly champagne từ trong tay bồi bàn uống một ngụm rồi cầm ly rượu đứng ở phía trước cửa sổ thủy tinh.

Hùng Lập Tân cùng Giản Tiểu Bạch đi qua nâng ly cùng vào.

Mạc Tử Bắc nhìn không được nói: “Anh Hùng cùng cô Giản thân quá nhỉ!”

Hùng Lập Tân tinh ý nghe thấy trong giọng điệu của anh rõ ràng có vị chua: “Đúng vậy, anh Mạc không đi khiêu vũ sao?”

“Không, gần đây hơi bận nên không có tâm trạng để nhảy cũng không có bạn nhảy. Không giống anh Hùng đây bên cạnh có mỹ nữ đi theo.” Mạc Tử Bắc làm như khẩu xà tâm Phật trên ghẹo.

“Bạn nhảy? Ha ha, Tiểu Bạch không biết khiêu vũ!” Hùng Lập Tân vẫn chưa muốn tung con át chủ bài Giản Tiểu Bạch ra.

“Ồ! Thật sao?” Mạc Tử Bắc nhìn không được mỉm cười đây là điều anh không nghĩ tới.

Ánh mắt nhìn không được lại một lần nhìn qua Giản Tiểu Bạch đang ngồi ở trên sofa thưởng thức kỹ thuật nhảy của Đoàn Đăng Nhân và Tina. Mạc Tử Bắc thầm than dáng vẻ của cô đúng là rất đẹp.

Cô có một mái tóc uốn đen nhánh bóng mượt, trước mái còn cố ý sửa thành kiểu mái ngang một nhất hiện nay, kết hợp với đôi mắt to long lanh nước của cô là sống mũi xinh xắn, vừa thẳng vừa trắng càng làm cho người ta muốn cắn một cái. Khuôn miệng anh đào nhỏ xinh lúc cười lộ lên sẽ cong lên một đường rất đẹp. Cô đúng là một thể mẫu chuẩn, cả người trông vừa ngây thơ vừa xinh đẹp khiến người ta nhìn không được mà mơ mộng xa xăm.

Nghĩ đến bộ trang phục của cô sáng nay, đáy lòng anh liền hít một hơi thật dài. Giọng điệu thật không dám để người ta khen ngợi. Cô còn dám đeo cái mắt kính to gọng đen của cô nữa chứ. Anh hoài nghi cái kính mắt kia có khi là cái mà cô đã dùng nhiều năm trước. Tôi nay cô lại cố ý trang hoàng ỉnh, thay đổi ẩn hình một ngày hai phong cách hoàn toàn khác biệt, hai phong cách này khiến Mạc Tử Bắc không thể nói gì.

Nhìn bóng dáng cô lúc này anh chỉ thấy bụng mình lướt qua một luồng nhiệt. Hơn bốn năm không gần phụ nữ, có lần anh còn nghĩ công cụ của mình đã rỉ sét hết rồi, không ngờ sau khi gặp cô lại còn có thể rực rạch.

Xem ra thẳng nhóc của anh cũng nhận ra cô. Phát hiện này khiến anh thực ảo não bởi vì cô đã kết hôn. Chẳng lẽ anh phải cùng với một gã khác chia sẻ thân thể của cô sao? Vì sao suy nghĩ của anh vẫn luôn xấu xa như thế nhỉ. Mạc Tử Bắc ở dưới đáy lòng tự mắng mình một câu vô sỉ!

Hùng Lập Tân phát hiện Mạc Tử Bắc hình như rất có hứng thú với Giản Tiểu Bạch. Trên mặt anh ta đầy nghi ngờ nhưng sau đó lại chợt hiểu. Phụ nữ xinh đẹp ai mà không thích. Tiểu Bạch xinh đẹp như vậy được tổng giám đốc Mạc coi trọng cũng rất bình thường, nhưng anh ta có biết Tiểu Bạch là một bà mẹ đơn thân không?

“Tổng giám đốc Mạc, anh rất có hứng thú với Tiểu Bạch sao?” Hùng Lập Tân thực thản nhiên hỏi.

“À!” Mạc Tử Bắc chỉ mím môi cười không thừa nhận cũng không phủ nhận. “Nếu tôi nói tôi thấy hứng thú thì anh Hùng sẽ đồng ý để cô ấy đến công ty của tôi sao?”

“Tôi không có quyền quyết định. Chuyện này phải xem ý của Tiểu Bạch hay là anh trực tiếp đến hỏi cô ấy đi.”

Anh ta không có quyền quyết định, anh ta không phải sếp của cô ấy sao? Bọn họ thân như vậy, anh ta còn tôn trọng Tiểu Bạch như vậy. Là tôn trọng thật hay là bọn họ căn bản chính là quan hệ không đơn giản? Điều này khiến anh rất bức bối.

“Anh Hùng quen với cô Giản bao lâu rồi?” Trong giọng nói của Mạc Tử Bắc rõ ràng đã lộ ra hàn khí.

Hùng Lập Tân tất nhiên có thể nghe thấy anh khó chịu nhưng chính anh ta cũng không hiểu vì sao tổng giám đốc Mạc cứ hỏi anh ta vấn đề này. Chẳng lẽ quen thân với Tiểu Bạch là phạm kị?

“Quen lâu lắm rồi. Tổng giám đốc Mạc muốn hỏi cái gì thì cứ hỏi thẳng đi!”

“À! Tôi chỉ là tùy tiện hỏi chút thôi!” Mạc Tử Bắc cũng biết mình có chút thất lễ, cảm xúc suýt nữa chệch đường ray.

Nhưng mà anh kết luận Hùng Lập Tân nhất định có quan hệ không bình thường với Tiểu Bạch. Bọn họ cùng nhau tham dự tiệc, anh còn tận mắt thấy Giản Tiểu Bạch khoát tay Hùng Lập Tân đi vào. Động tác vô cùng thân thiết đó của hai người khiến anh thực khó chịu. Cô kết hôn còn không an phận chẳng lẽ cô...

83. Chương 83

Một ý nghĩ đáng sợ bắt đầu hình thành ở trong đầu Mạc Tử Bắc, anh nheo đôi mắt bí hiểm lại nhìn về phía Giản Tiểu Bạch. Còn cô đang ngồi im uống rượu.

Cô và Hùng Lập Tân...!

Mạc Tử Bắc cũng không biết vì sao trong đầu mình lại đột nhiên nảy ra cái ý nghĩ này. Giản Tiểu Bạch vậy mà lại quang minh chính đại khoác tay người khác. Nếu Mai Thiếu Khanh biết được thì sẽ như thế nào?

Cô còn uống rượu nữa, cô gái này thật sự là học được không ít tính xấu.

Chợt nghĩ đến Giản Tiểu Bạch có thể đã cùng với cái người họ Hùng ở trước mắt này làm mấy việc bẩn thỉu đó mà trong lòng anh khó chịu không thôi.

Giọng điệu nói với Hùng Lập Tân cũng lập tức trở nên khách khí và lạnh lùng: “Anh Hùng này, tôi có thể đến nói chuyện với cô Giản được không?”

“Đương nhiên!” Hùng Lập Tân không rõ vì sao anh hỏi ý kiến anh ta. “Anh cứ tự nhiên!”

Vẻ lo lắng trên mặt Mạc Tử Bắc càng sâu, anh ta không thêm để ý đến Tiểu Bạch! Với ánh mắt lạnh lùng nhử lại, anh đi về phía Giản Tiểu Bạch.

Giản Tiểu Bạch vẫn dùng khóe mắt quan sát anh lập tức thấy căng thẳng, anh ta đang đi tới, anh ta muốn làm cái gì? Giản Tiểu Bạch theo bản năng quay đầu, ánh mắt giao nhau với Mạc Tử Bắc, trong mắt anh có vẻ khó hiểu khiến Giản Tiểu Bạch không khỏi tự rùng mình, trái tim không hiểu sao lại bắt đầu hoảng loạn.

Mạc Tử Bắc ngồi xuống ở trước mặt cô, nhìn cô không chớp mắt.

“Anh nhìn cái gì?” Giản Tiểu Bạch bối rối thiếu chút nữa cắn phải lưỡi.

Trên mặt Mạc Tử Bắc là vẻ âm tình bất định. Anh hất hàm về phía Hùng Lập Tân nói: “Em rất thân với anh ta?”

Giản Tiểu Bạch đề phòng nói: “Anh hỏi làm gì?”

Sự đề phòng của cô ở trong mắt anh lại như là đang che giấu cái gì đó, xem ra anh đoán không sai. “Em có hứng thú đến Duy Bạch làm việc không?”

Anh trực tiếp hỏi cô, trong ánh mắt là vẻ thâm tình, có khi lại là phần nộ và khinh thường. Nếu cô có thể làm như thế với Hùng Lập Tân thì anh cũng có thể!

“Tôi vì sao phải đến Duy Bạch làm việc, tôi ở Phong Trì vẫn rất tốt.” Giản Tiểu Bạch thật sự không hiểu anh có ý gì. “Anh nghĩ sao vậy?”

Sự cự tuyệt của cô càng làm cho Mạc Tử Bắc tức giận, anh thấy Hùng Lập Tân nhất định là đã cho cô rất nhiều lợi lộc mới khiến cô quyết một lòng đi theo Hùng Lập Tân như vậy.

“Anh có thể cho em lương bổng cao gấp nhiều lần anh ta. Em cứ suy nghĩ một chút đi!” Trong cái giọng điệu lạnh lùng đó của Mạc Tử Bắc không hề có chút gì là đang tìm nhân tài mà ngược lại cứ như là ông chủ đang bố thí vậy.

“Tôi đây không muốn đến Duy Bạch. Anh tưởng anh hấp dẫn lắm hả. Tôi không đến. Tuy rằng lương bổng rất quan trọng nhưng làm người thì cần phải có khí phách.”

Cô tuyệt đối không thể vì lương bổng cao hơn mấy lần mà từ bỏ danh dự của mình.

“Em không đến?” Mạc Tử Bắc cười lạnh. “Không nỡ xa Hùng Lập Tân sao?”

“Anh có ý gì?” Giản Tiểu Bạch nhin không được mà cao giọng.

“Anh nói em có phải là không nỡ xa Hùng Lập Tân hay không?” Mạc Tử Bắc lặp lại một lần nữa. “Liên quan quái gì đến anh!” Giản Tiểu Bạch nghe ra ý tứ trong lời nói của anh: “Anh là đồ khốn.”

Cô tức giận đến mức cầm ly rượu lên hất thẳng vào mặt anh. Rượu đổ bắn hết lên bộ âu phục sa hoa của anh.

Mạc Tử Bắc sững sốt mặt nhăn mày nhú: “Em.”

Anh cắn răng hận không thể giơ lên bàn tay lên tát cho cô bạt tai nhưng anh vẫn nhịn xuống.

Giản Tiểu Bạch tức giận đứng dậy

“Anh đừng có dùng cái ý nghĩ xấu xa mà tưởng người khác cũng giống như anh. Anh là cái chết bầm, tôi thật sự là mù mắt rồi. Tôi coi như cũng đã nhìn thấu anh rồi đây.”

Giản Tiểu Bạch xoay người muốn đi nhưng lại quên mình đang mang giày cao gót. Chân trái vốn vẫn chưa hồi phục hẳn lại bởi vì tức giận và căng thẳng mà đụng phải sô pha, thân mình cũng theo đó là ngã ra sau.

Hùng Lập Tân vẫn chú ý đến bọn họ, lúc thấy Tiểu Bạch hất rượu vào mặt Mạc Tử Bắc anh ta liền chạy nhanh tới, thấy cô sắp ngã lại duỗi tay ra ôm lấy thắt lưng của cô tránh cho cô nguy cơ ngã bị thương.

“Sao lại bất cẩn vậy?” Anh ta sững nịch trách cứ.

Mạc Tử Bắc lại càng tức giận nhìn anh ta ôm lấy eo cô. Trong lòng anh như có một đám lửa vô danh nào đó đang nhanh chóng bùng lên.

Kéo cổ tay Giản Tiểu Bạch qua một cái, Giản Tiểu Bạch lại ngã vào trong lòng anh, cô tựa như một con lật đật choáng váng lắc qua trái rồi qua phải một vòng.

“Anh Hùng, tôi có chút chuyện riêng muốn nói với cô Giản đây. Phiên anh lánh đi một chút.”

“Anh buông tay ra, anh là đồ khốn!” Giản Tiểu Bạch khê gọi: “Anh Hùng cứu em!”

Hùng Lập Tân vươn cánh tay ngăn anh lại: “Anh Mạc à, anh không thể đưa Tiểu Bạch đi được!”

“Cô ấy hất rượu vào người tôi chẳng lẽ tôi không được yêu cầu một cái công bằng sao?” Ánh mắt Mạc Tử Bắc sắc bén không một chút ấm áp lướt qua khuôn mặt tao nhã của Hùng Lập Tân.

“Tiểu Bạch, em xin lỗi anh Mạc đi!” Mạc Tử Bắc này xem ra cũng là một người đàn ông thực bá đạo.

Giản Tiểu Bạch mạnh miệng nói: “Em không muốn. Gã đàn ông xấu xa này đầu óc chỉ toàn nghĩ đến điều xấu xa. Em không muốn xin lỗi anh ta.”

Bàn tay Mạc Tử Bắc nắm ở eo cô nhịn không được bỏ thêm một phần sức lực. Thân thể của cô lại tựa sát vào ngực anh. Một chỗ nào đó của anh vận sức chờ phát động.

Mạc Tử Bắc đột nhiên tựa vào cô bên tai cô: “Đừng có mà chọc giận anh, bằng không anh nói cho anh ta biết lần đầu tiên của em là cho anh đấy. Anh thật muốn xem về sau em sẽ đối mặt anh ta như thế nào?”

Mạc Tử Bắc uy hiếp cô, anh không tin cô dám công khai chuyện này.

“Anh!” Trong mắt Giản Tiểu Bạch hiện lên vẻ bối rối. “Anh buông tay ra, tôi sẽ xin lỗi anh.”

Người phụ nữ tốt thì không nên chấp nhặt thiệt thòi trước mắt, cô xin lỗi là được chứ gì.

Hùng Lập Tân tuy rằng không biết bọn họ đang nói cái gì nhưng nhìn thấy vẻ mặt ngượng ngùng của Giản Tiểu Bạch thì biết giữa cô và Mạc Tử Bắc nhất định có chuyện gì đó.

Anh ta sâu xa khó hiểu nhìn hai người nhìn như giận đối lại dường như thấy Mạc Tử Bắc có chút quen thuộc nhưng nghĩ như thế nào cũng không ra đã gặp ở đâu.

“Đi theo anh!” Mạc Tử Bắc thấp giọng nói.

Giản Tiểu Bạch đã ngượng ngùng lại xấu hổ: “Anh buông ra trước đi!”

Thân thể của cô vẫn còn dán vào chỗ đó của anh, thật xấu hổ muốn chết. Rất nhiều người cũng đang nhìn qua phía bên này khiến cô rất xấu hổ.

“Anh Mạc, Tiểu Bạch đã đồng ý xin lỗi rồi, anh buông cô ra đi!” Hùng Lập Tân thử đề nghị.

“Buông ra.” Giản Tiểu Bạch dường như càng giãy dựa thì cái chỗ kia của anh càng cứng, nhất thời chỉ có thể xấu hổ không dám lộn xộn.

“Tôi đi theo anh là được chứ gì. Anh Hùng, anh đi trước đi, không cần phải xen vào đâu. Em nói xong với anh ta thì sẽ không có chuyện gì đâu. Anh yên tâm đi!” Giản Tiểu Bạch không muốn để Hùng Lập Tân biết chuyện giữa cô và Mạc Tử Bắc. Quan trọng là không muốn để Mạc Tử Bắc nhìn thấy cô bị cây gậy ở dưới lớp quần tây của anh chọc vào mà rất xấu hổ.

Hùng Lập Tân lại nhìn lướt qua Mạc Tử Bắc. Nếu Tiểu Bạch đã nói không cần xem vào vậy anh ta sẽ hiếm hoi được thanh tĩnh một lát.

Giản Tiểu Bạch bị anh ôm rời khỏi phòng tiệc ở tầng thượng, trực tiếp đi vào thang máy riêng.

“Anh có việc gì thì cứ nói sao lại phải đi ra?” Lòng của cô bối rối không thôi, gã này không có lòng tốt! Sao cô lại không biết ý đồ của anh chứ, vừa rồi cô cũng đã cảm nhận được.

84. Chương 84

“Anh muốn em!” Lời Mạc Tử Bắc nói không thua gì ném ra một quả bom.

“Cái gì?” Giản Tiểu Bạch thét chói tai.

Anh ta muốn cô, anh ta có ý gì chứ? Muốn cô ngủ với anh ta sao? Anh ta là đồ khốn, cô không muốn.

“Anh là đồ khốn!” Cô khê nói.

Lúc Mạc Tử Bắc vào trong thang máy đã xoay người cô đối mặt với mình, giữ chặt eo cô kéo sát về phía mình. “Tiểu Bạch, em có cảm giác được không? Nó rất khao khát em.”

Mặt cô đỏ bừng như là quả đào chín.

“Anh là đồ lưu manh!”

“Đúng! Còn em là dâm phụ, lưu manh cộng với dâm phụ chúng ta vừa lúc lại thành một đôi!” Mạc Tử Bắc cứ nghĩ đến quan hệ không bình thường giữa cô và gã đàn ông tao nhã Hùng Lập Tân kia thì trái tim anh lại kích động, tức giận mà không có chỗ trút nên ngay cả lời nói ra cũng theo đó mà ác độc hơn rất nhiều. Lý trí của anh bị cô tra tấn đã chệch khỏi đường ray, từ lâu đã thể hành sự như quỷ đạo thông thường.

“Anh là đồ khốn!” Giản Tiểu Bạch vẻ mặt phẫn nộ, nước mắt ngân ngấm nơi đáy mắt.

“Anh dựa vào cái gì mà nói tôi như vậy?”

Cô đã phóng dăng ở đâu mà bị nói khó nghe như thế?

“Em có thể làm với người khác thì vì sao lại không thể làm với anh? Điều kiện anh cho em so với người khác còn ưu đãi hơn.” Anh càng nói càng ghê tởm.

Giản Tiểu Bạch giãy dựa muốn tìm cách chạy trốn khỏi người đàn ông này. “Anh buông tay ra, anh là đồ khốn. Tôi sẽ không bao giờ nói chuyện với anh nữa, nếu còn nói chuyện với anh chắc chắn tôi sẽ chết không tử tế. Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!”

Sau tiếng cô thét chói tai là tiếng cô khóc nức nở. Gã đàn ông xấu xa này đã ba lần bốn lượt xỉ nhục cô. Cô vốn còn muốn tha thứ cho anh nhưng xem ra là càng không thể. Đúng là gã đàn ông xấu xa này không phải là cái thứ gì tốt. Anh ta vậy mà lại hết lần này đến lần khác một hồi hoà nhã một hồi ra vẻ lo lắng nghiêm mặt, anh ta chắc là bị bệnh thần kinh rồi.

Tựa vào trong lòng anh đâm vào ngực anh. “Mạc Tử Bắc, anh là đồ khốn. Anh là đồ khốn, anh là đồ khốn.” Cô cứ như vậy mà hét, Mạc Tử Bắc khó hiểu nhìn chằm chằm đỉnh đầu của cô, không biết vì sao trong lòng lại buồn bực. Chẳng lẽ anh lại hiểu lầm cô sao?

Nhưng mà bị ghen tuông làm mờ mắt, Mạc Tử Bắc lắc lắc đầu, trong đầu không ngừng giãy dụa. “Anh là đồ khốn. Anh muốn em, mặc kệ là em đã kết hôn hay là có bao nhiêu tình nhân anh vẫn muốn em!”

Giản Tiểu Bạch khóc thút thít không nghe thấy câu anh nói nhưng mà cô rõ ràng cảm giác được cơ thể anh căng lên hình như có cái gì đó tích tụ sức mạnh đang đến lúc phát tác.

Thang máy cách một cái dừng lại ở tầng bốn mươi hai. Anh ôm lấy cô trực tiếp đi vào căn phòng phía sau phòng tổng giám đốc.

Mạc Tử Bắc gần như là liên tục kéo, túm cô vào trong phòng, ấn công tác đóng cửa tự động, anh buông bàn tay đang ôm eo cô ra.

Vào trong phòng tổng giám đốc, anh liền nhẹ nhàng thở ra, cho dù cô có dùng biện pháp gì cũng đừng hòng thoát được bởi vì khóa cửa này ngoại trừ anh biết mật mã người khác đừng hòng mở ra được

Giản Tiểu Bạch ngồi trên thảm lót sàn, giày cao gót khiến bước chân của cô càng thêm khó chịu, có chút đau đớn từ mắt cá chân truyền đến. Cô vừa cởi giày vừa khóc vừa tự xoa mắt cá chân.

“Mạc Tử Bắc, anh dựa vào cái gì mà đối xử với tôi như vậy?” Cô vẫn không quên lên án anh, tuy rằng cô biết anh nguy hiểm nhưng cô còn có cái gì phải sợ. Từ nhiều năm trước lúc bị gã này ăn sạch sẽ thì đời này cô cũng chỉ có một mình gã này.

Cô thực sự tức giận, năm năm trước anh xem cô là loại phụ nữ như thế nào thì năm năm sau cũng như thế. Rất xỉ nhục nhân cách của cô.

“Anh chính là như vậy. Người làm với em phải là anh! Cho em một lựa chọn hoặc là làm người của anh hoặc là ly hôn với Mai Thiếu Khanh. Anh mặc kệ, anh chỉ có một câu nói kia: Muốn em!” Mạc Tử Bắc cũng không biết mình làm sao lại nói ra câu này.

“Cái gì?” Giản Tiểu Bạch sửng sốt ngay cả nước mắt cũng quên rơi. “Làm người của anh?”

“Đối với loại cực phẩm như em, anh sẽ không bạc đãi em đâu!”

Giản Tiểu Bạch nhìn vẻ mặt tự cho là đúng của anh hừ lạnh nói: “Anh là đồ đàn ông xấu xa. Cũng chỉ có anh mới nghĩ ra loại chuyện xấu xa này. Sao anh không đi tìm người làm người của anh đi?”

Sự khiêu khích của cô khiến Mạc Tử Bắc rất tức giận, nguy hiểm cũng theo đó mà đến. Cô vậy mà dám nói thế. Điều này làm cho trái tim Mạc Tử Bắc tổn thương thật sâu bởi vì mẹ anh vẫn luôn bị người khác khinh thường là một tiểu tam.

Mạc Tử Bắc đột nhiên tới gần cô, cảm nhận được cả người anh phát ra hơi thở nguy hiểm cô vẫn mạnh miệng nói: “Anh là đồ xấu xa. Cả đời tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh!”

Cô vốn là đã có khoảnh khắc mềm lòng còn ôm ảo tưởng đối với anh, nhưng hiện tại mọi ảo tưởng đều không còn. Anh vẫn là xem cô thấp hèn như vậy, cô không muốn làm tiểu tam, cho dù cả đời này cô không lấy chồng cũng không muốn làm tiểu tam.

Trong mắt anh lướt qua một tia âm u, trên gương mặt đẹp trai nhếch lên một nụ cười quái dị mà cuồng bạo. “Vậy thì xem ai thắng ai đi!”

Anh đã dự tính rồi. Đêm nay anh muốn cô, mặc kệ cô đã kết hôn hay chưa anh cũng muốn cô. Tin chắc cô cũng sẽ không thể nói đáp án sẽ ly hôn với Mai Thiếu Khanh, vậy anh không tiếc để cô ở bên mình cả đời.

Mạc Tử Bắc dưới đáy lòng thở dài một hơi, đời này của anh sẽ ngã quỵ ở trên người Giản Tiểu Bạch, anh sẽ không rời khỏi người phụ nữ này.

Ham muốn nhiều năm khiến anh trong khoảnh khắc này dễ dàng kìm nén cơn ham muốn to lớn mà chỉ mình anh biết. Anh là một thẳng đàn ông bình thường mà lại đối với mọi cô gái đều chán ghét vô vị chỉ muốn có một mình người phụ nữ này. Nhưng mà ông trời thật sự rất không công bằng lại để cho cô kết hôn. Nếu ông trời đã không công bằng như vậy anh chỉ có thể nghịch thiên mà đi.

Giản Tiểu Bạch ngồi ở trên thảm quay đầu đi chỗ khác không nhìn anh.

Anh ngồi chồm hổm ở trước mặt cô, một bàn tay kéo mặt cô qua, buộc cô phải đối mặt với anh.

Giản Tiểu Bạch dứt khoát nhắm mắt lại, tên đáng ghét đó cô không muốn nhìn anh. Đôi mắt Mạc Tử Bắc mang theo đau lòng cùng sầu bi siết chặt mặt cô. Anh phát hiện anh đối cô không thể nào nhẫn tâm được. Anh thật sự yêu cô.

Quyển luyện vuốt ve khuôn mặt trắng muốt của cô, cảm giác ấm nóng, trơn mịn đó khiến anh không nỡ buông tay ra. Trời phú cho cô có làn da trắng khiến anh có cảm giác ý loạn tình mê.

Ham muốn của anh càng sâu càng đậm. Có chút khấn cấp có chút thấp thỏm bất an. Cảm xúc phức tạp khiến anh cực kỳ buồn bực, dường như một chỗ nào đó trên cơ thể rất trống rỗng, cần phải có một sức mạnh nào đó đến sưởi ấm, bù đắp cho cái cảm giác trống rỗng này.

Anh không tự chủ được vuốt ve mặt cô. Giản Tiểu Bạch chỉ cảm thấy một sự xấu hổ khó hiểu nhanh chóng lan ra khắp người, không chịu nổi mà gạt tay anh xuống.

“Đừng có chạm vào tôi, anh là kẻ đáng ghét nhất trong những kẻ đáng ghét.” Cô tháo một chiếc giày khác ra, đi chân trần đứng lên trốn qua một bên.

Mạc Tử Bắc lại đột nhiên sát lại đây, ôm cô vào lòng. Giản Tiểu Bạch càng giãy dụa tay anh càng siết chặt.

Trên người anh có một mùi hương tươi mát đã lâu khiến Giản Tiểu Bạch nhận không được hít sâu một hơi nhưng nghĩ đến anh đối xử với mình như vậy trong lòng không khỏi lại tức giận hẳn lên, giãy dụa dữ hơn.

85. Chương 85

Cô càng giãy dụa, ham muốn của anh càng mãnh liệt hơn, gấp rút hôn lên đôi môi anh đã khát vọng rất lâu, đầu lưỡi chọc mở hàm răng của cô, tiến vào trong của cô trong khoang miệng thơm ngát của cô.

Anh vốn chỉ muốn cho cô một nụ hôn lướt qua rồi dừng lại, không ngờ vừa chạm môi cô là anh lại không khống chế được. Đôi môi bị ham muốn cắn nuốt, phóng đảng nhấm nháp vị thơm ngọt của cô. Đầu lưỡi vui sướng của anh không một chút kiêng nể tìm lấy lưỡi cô. Giản Tiểu Bạch không thể không phát ra tiếng u u.

Anh đưa tay giữ chặt lấy đầu cô, để môi anh có thể càng không kiêng nể gì đôi môi đỏ mọng của cô. Giản Tiểu Bạch vốn giãy dụa bị nụ hôn mãnh liệt của anh làm cho thiếu chút nữa ngất đi, trạng thái thiếu dưỡng khí nghiêm trọng bao vây lấy cô khiến cô quên giãy dụa, quên khuất nhục, quên cả đêm nay là đêm gì.

Mãi đến khi hai người đều thở hồng hộc, Mạc Tử Bắc mới buông cô ra. Còn cô thì đã xụi lơ đứng cũng không được.

“Không ngờ em đối với nụ hôn của anh vẫn mê mết như vậy. Anh cảm thấy rất là vinh hạnh!” Mạc Tử Bắc lại nghĩ một đằng nói một nẻo mà nói mấy câu chói tai.

Giản Tiểu Bạch bị một câu này của anh đã kích mà tỉnh táo lên rất nhiều, lúc này cô chỉ thấy lồng ngực ngọt ngào muốn nổ tung, phấn nộ, khuất nhục và rối rắm khiến cô hận không thể vả vào mồm anh.

“Nụ hôn của anh còn kém lắm. Anh Thiệu Khanh so với anh còn hôn giỏi hơn nhiều, anh còn không bằng một phần vạn của anh ấy, anh đừng có ở đó mà tự nhẽ là đúng?” Giản Tiểu Bạch giận dữ nói ra lời càng đã thương người khác hơn.

Gương mặt Mạc Tử Bắc trong nháy mắt cũng lạnh theo. “Không được để tên anh ta trước mặt anh, không cho phép em nhắc đến tên anh ta!”

Anh lại giữ chặt lấy đầu của cô, lại in lên nụ hôn mạnh mẽ, bá đạo của mình. Giản Tiểu Bạch bị anh hôn thì đầu óc lại hỗn loạn.

Cũng không biết từ khi nào thì đã bị anh ôm lên giường lớn, mãi đến khi chạm người vào lớp đệm mềm mại cô mới đột nhiên bừng tỉnh, gương mặt anh cũng gần cô trong gang tấc, thân mình anh còn đặt ở trên người cô.

“Đừng chạm vào tôi, tôi ghét anh!” Giản Tiểu Bạch kêu to, cô không muốn anh làm như vậy với cô.

“Anh lại càng muốn chạm vào em, anh đã chờ ngày này lâu lắm rồi.” Mạc Tử Bắc đưa một bàn tay túm chặt hai tay của cô, đưa lên trên đỉnh đầu, tay còn lại thì xốc váy của cô lên trực tiếp xoa nắn nơi non mềm của cô.

Giản Tiểu Bạch lại hít một ngụm khí lạnh, nơi bụng dưới lướt qua một luồng khí nóng. Cô bối rối đá loạn hai chân lên: “Mạc Tử Bắc, anh là đồ lưu manh.”

“Nói cho anh biết, em thích sự đụng chạm của anh hay là Mai Thiếu Khanh?” Anh tà ác hỏi, ánh mắt gần như điên cuồng.

“Hừ! Đồ khốn như anh ấy à. Anh đương nhiên không bằng anh Thiếu Khanh, anh còn không bằng một đầu ngón chân của anh ấy. Tôi ghét anh, tôi thích anh ấy đẩy anh làm gì được tôi?”

Sự khiêu khích của cô càng gia tăng sự điên cuồng của anh, quần ren dưới váy trong nháy mắt biến thành mảnh vải rách theo đường cong parabol bay xuống dưới giường, váy cũng bị anh cởi ra. Giản Tiểu Bạch kêu to giãy dụa muốn trốn thoát.

“Anh không được như vậy. Tôi đã kết hôn rồi, anh không được như vậy, anh đang phạm pháp đấy!” Cô cố ý dùng luật để dọa anh lui ra nhưng anh chỉ cười lạnh một tiếng.

“Vậy trước tiên anh sẽ khiến em không còn sức đâu mà tìm pháp luật bảo vệ.” Anh đã mong mỏi nhiều năm như vậy, há có thể dễ dàng buông tha cô.

Bỏ cô ra, anh rời khỏi người của cô, cởi tây trang, từng nút dây lưng vội vàng mà nhanh chóng được cởi xuống.

Giản Tiểu Bạch kéo chăn lên che trước ngực. Tuy rằng áo ngực của cô vẫn còn nhưng nửa thân dưới đã không còn lầy chút ít.

Mất thấy anh sắp nhào lên, Giản Tiểu Bạch lo lắng la to: “Cứu mạng!”

Có trời mới biết lời kêu cứu của cô có hiệu quả hay không. Lúc này Mạc Tử Bắc đã cởi bỏ hết mọi thứ che chắn, lại nhào đến đè lên người cô.

Dường như là ghét bỏ cái chăn đang che chắn đó, anh một tay xốc chăn lên bỏ nó xuống giường. Giản Tiểu Bạch Đã không còn gì che lấp hai gò má nhất thời tía lửa. “Anh là đồ khốn!”

Cô mắng anh nhưng vẫn không ngăn cản được anh tiến công. Cô bắt đầu hối hận bản thân vì sao lại muốn tham gia cái buổi tiệc đáng chết này, đúng là đưa dè đến miệng hổ mà.

Hai tay ôm lấy người cô duỗi ra sau lưng cởi bỏ áo ngực của cô, khuy áo trong nháy mắt đã bị tháo ra, hai người sau khi xa cách 5 năm lần đầu tiên thẳng thắn thừa nhận gặp lại.

Anh cúi đầu ngậm lấy nơi đồi núi non mềm của cô, Giản Tiểu Bạch chỉ cảm thấy cả người đều như bị châm lên một ngọn lửa rực cháy quanh mình. Bụng dưới cứ có từng cơn khí nóng lướt qua.

Mạc Tử Bắc cúi đầu hôn dọc xuống, lúc nhìn thấy một đường sẹo trắng trên bụng cô thì thoáng sững sốt nhưng đã đến tình trạng không thể vãn hồi nên không kịp suy nghĩ nhiều anh không có làm gì, chuẩn bị tách chân cô ra trực tiếp thẳng tiến vào trong cơ thể cô.

Nhất thời một cơn đau đốn như xé toạc thể xác khiến Giản Tiểu Bạch nhú chặt mày.

“Khít thật!”

Suy nghĩ đầu tiên của Mạc Tử Bắc là vì sao cô vẫn giống như xử nữ vậy?

Chỉ là trong đầu lại hiện lên gương mặt của Mai Thiếu Khanh và Hùng Lập Tân khiến anh ngay tức khắc không kiềm được sự điên cuồng chiếm đoạt của mình. Giản Tiểu Bạch ở dưới thân anh giãy dụa vận vẹo người muốn thoát khỏi cơn đau này nhưng cô càng giãy dụa thì anh càng hưng phấn. Ở trong cơ thể cô bắt đầu một chuỗi vận động cuồng liệt. Không một chút lãng mạn.

Anh chỉ là chiếm đoạt. Kiểu xâm lược này làm Giản Tiểu Bạch cau mày, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng theo đó mà nhăn nhó. Đau đớn khiến nước mắt của cô lại vỡ òa.

Mạc Tử Bắc thấy nước mắt của cô nhưng vẫn không dừng lại mà tiếp tục chiếm đoạt.

Giản Tiểu Bạch tự biết không thể thay đổi được gì nên cô không khóc nữa mà nắm chặt ra giường phía dưới, cắn chặt môi mặc anh điên cuồng mà vận động ở trong cơ thể mình. Mỗi một lần di chuyển đều giống như muốn nghiền nát cô, cô cố nén đau đớn đợi anh phóng ra luồng nhiệt nóng.

Nhiều năm chịu đựng khiến Mạc Tử Bắc vào khoảnh khắc này không khống chế được mà gần như dính chặt trên người cô, cảm xúc cũng không kìm lại được mà chỉ muốn chiếm đoạt, không thể nghĩ được điều ngoài việc muốn nhanh chóng hoàn toàn có được cô, tựa như phải chạm vào chỗ sâu nhất mới có thể chạm đến cô.

Nhưng điều này sẽ chỉ làm cho Giản Tiểu Bạch càng đau đớn, càng chán ghét anh. Ý thức được điểm này một chỗ nào đó nơi đáy lòng anh thắt chặt, có chút đau đớn từ trên người cô nghiêng người nằm xuống.

Tiếng thở dốc hỗn loạn của anh, tiếng nức nở của cô khiến không khí bên trong phòng trở nên phức tạp đến khó có thể hình dung.

Giản Tiểu Bạch cuộn chặt người lại, một giọt lệ từ khóe mắt chảy xuống mũi, rồi lại lặn vào miệng cô mặn chát. Không có tình yêu ... đối với cô mà nói không bằng không có nhưng mà cô lại không thể chống lại người đàn ông bá đạo này. Ngay cả anh tổn thương cô sâu sắc như thế mà cô vẫn không thể hận anh được.

Chỉ có thể mạnh miệng nói nơi nào đó trong lòng đã sớm ầm ầm sập đổ. Cô yêu người đàn ông này, Lâm Hiểu Tình nói đúng cô vẫn yêu người đàn ông này, yêu ba của con cô!

Mạc Tử Bắc nghỉ ngơi chút xíu rồi nghiêng người dậy, nhìn thấy những giọt lệ nơi khóe mắt cô khiến lòng anh rối rắm một hồi. Kéo cô qua một cái, hai người kề sát vào nhau.

Nụ hôn của anh lại tới tấp tê dại rơi xuống trên mặt cô, vô cùng dịu dàng giống như là muốn hôn khô nước mắt của cô.

Giản Tiểu Bạch không nói, nổi uất ức khiến nước mắt cô lại tuôn rơi.

Nụ hôn của anh càng vội vã, nước mắt của cô cũng càng mau.

86. Chương 86

Anh lại tiến đến, lý trí lại bị bao phủ.

Có điều động tác của anh lúc này lại mềm nhẹ, không một chút thô lỗ. Nhưng nổi uất ức trong lòng Giản Tiểu Bạch vẫn càng ngày càng lớn, nhớ lại lúc anh hiểu lầm cô là tình nhân của Hùng Lập Tân thì trong lòng cô liền trào lên một ngọn lửa phẫn nộ không nói rõ được.

Ánh mắt cô chợt lạnh dần đi, cắn anh một cái.

Mạc Tử Bắc buông cô ra, đôi con ngươi đen sắc bén nguy hiểm như mắt điều hâu nheo lại. “Em nghĩ làm như vậy là có thể khiến anh dừng lại sao?”

Trong giọng nói của anh không có một chút ảm áp, chỉ nhìn chằm chằm ánh mắt của cô, trong đôi mắt điều hâu lại lóe lên ý muốn chiếm đoạt.

“Tôi không thuộc về anh. Cái anh có chỉ là cơ thể của tôi thôi, nếu anh muốn thì phụ nữ còn đầy ra đấy, vì sao cứ phải là một người đã kết hôn như tôi?” Giản Tiểu Bạch cảm thấy thực mờ mịt.

Lúc này cô chỉ muốn thoát khỏi anh, cô thấy rất rõ ràng người đàn ông này không thích hợp với cô, mọi ảo tưởng của cô đều như là bóng trắng trong nước căn bản không có gì là có khả năng.

“Tổng giám đốc Mạc, điều kiện của anh như vậy có thể tìm được bao nhiêu cô gái. Đừng quẩn luyến tôi có được không? Tôi sẽ không làm tình nhân của anh, vĩnh viễn sẽ không, đời này không kiếp sau cũng sẽ không! Tôi không thích hợp làm người phụ nữ của anh, anh nên tìm người khác thích hợp với anh hơn đi!”

Ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng vẫn rất đau.

Về mặt Mạc Tử Bắc trước sau đều âm trầm, anh đang đợi cô gái nhỏ này nói ra những lời khiến anh tức giận đến mức anh muốn trừng phạt cô, để cô biết anh lợi hại hơn Mai Thiếu Khanh, anh mới là người đàn ông có thể thỏa mãn cô nhất.

“Ai anh cũng không cần, chỉ cần em! Làm cực phẩm của anh nếu không anh sẽ đem chuyện của chúng ta nói cho Mai Thiếu Khanh biết, em nghĩ anh ta còn có thể tiếp tục ở bên em sao?”

Mạc Tử Bắc tà ác uy hiếp.

Giản Tiểu Bạch hoảng sợ ngay cả cô cùng Mai Thiếu Khanh không có quan hệ vợ chồng như Mạc Tử Bắc hiểu lầm nhưng nếu anh nói ra thì cô làm thế nào mà sống được chứ, quỳ mất thể diện.

5 năm trước, 5 năm sau đều bị cùng một tên đàn ông này ăn sạch sẽ, cuộc đời cô cũng thật là tồi tệ cùng cực mà.

Cô méo mào quay mặt qua chỗ khác không nhìn anh.

Mạc Tử Bắc lại xoay mặt cô qua buộc cô phải đối diện với mình. Đôi mắt thâm trầm của anh nhìn thẳng vào cô. Anh lại xoay người hôn lên môi cô, đầu tiên là nhẹ nhàng đụng chạm tiếp đó lại mãnh liệt.

Lý trí Giản Tiểu Bạch lại một lần nữa bị bẻ gãy nghiêm trọng. Tiếng thở dốc hỗn loạn của cô xen lẫn vào những lần cô run rẩy còn tay anh lại tà khí trêu chọc nơi non mềm của cô.

Giản Tiểu Bạch vừa thẹn vừa lúng túng, muốn né ra nhưng cơ thể đã bị anh giữ chặt một chút sức cũng không có.

Cô kinh sợ thở gấp một tiếng, cơ thể cũng theo sự mất cảm mà cong lên.

Cơ thể của cô rất thành thực, phản ứng khiến Mạc Tử Bắc hài lòng, anh thích cơ thể cô nghe theo ước muốn, điều này khiến anh cũng nhận không được mà muốn nhiều hơn.

Anh xoay ngón tay dài nhẹ nhàng nắm lấy nơi xinh xắn mà ướt mà của cô, tiện đà lại làm càn xoa nắn nó, nháy mắt nơi duyên dáng yêu kiều đã dựng đứng lên dưới tay anh.

Một cơn tê dại nhột nhột bất ngờ nẩy lên khắp toàn thân, đầu óc mê muội cũng bởi vì cơ thể kích động quá độ mà không tự chủ được rung động.

“Nói cho anh biết, em có muốn không?” Mạc Tử Bắc thấp giọng hỏi.

Giản Tiểu Bạch bất chấp ngưỡng ngừng chỉ chôn mặt vào trong vòm ngực rộng lớn của anh. Cô muốn xuống địa ngục, cô thật sự rất khinh thường anh nhưng cơ thể cô lại không tự chủ được mà tiếp nhận anh. Phát hiện này làm cho hai gò má của cô nóng như lửa.

Cơ thể tiếp xúc làm cho hai người trào dâng sóng tình cuồng nhiệt. Mạc Tử Bắc xoay người đè lấy cô, thẳng tiến vào trong cơ thể cô.

Đột nhiên bị một vật to lớn đánh úp bất ngờ khiến cô bình tĩnh trở lại đối diện với ánh mắt anh nóng rực. Cơ thể như một ngọn lửa đang bùng cháy làm người ta khó có thể chịu được. Một cảm xúc hỗn loạn, thẹn thùng cùng hưng phấn len vào trong mạch máu của cô.

Cơ thể lập tức nhũn ra suy nghĩ theo đó mà mơ hồ.

Mạc Tử Bắc đưa con người đen nhánh không hề chớp mắt nhìn chằm chằm phản ứng của Giản Tiểu Bạch, anh rất hài lòng với ước muốn của cô.

Đột nhiên mắt anh lóe sáng lên, muốn trêu đùa cô. Anh dừng lại động tác trên người lại dùng giọng nói mang theo từ tính hỏi: “Có phải là muốn rồi không?”

Giản Tiểu Bạch trừng lớn mắt, trong lúc mơ màng cô ngưỡng ngừng gật đầu.

Mạc Tử Bắc tiến quân thần tốc, Giản Tiểu Bạch bị va chạm mà nhúu chặt mảy. “Không cần!”

“Muốn hay không?” Anh càng xấu xa rút ra khỏi người cô.

Một cảm giác trống rỗng đánh úp lại khiến cô cong người lên để dựa sát vào anh, cô cũng không biết mình muốn gì, chỉ là dán vào trên thân hình rắn chắc của anh mà thôi.

Đắm mình trong biển lửa, cơ thể nóng đến không thể tưởng nổi ngay cả đầu cũng bởi vì nóng mà hoàn toàn không thể suy nghĩ gì được. Không nhìn được cô rốt cục thốt ra nhu cầu nguyên thủy nhất, chân thật nhất, bức thiết nhất trong lòng mình: “Mạc Tử Bắc, em muốn anh!”

Mạc Tử Bắc lại trượt vào, trong cơ thể cô lập tức trào dâng một cơn bão tình cuồng nhiệt. Bất lực nhắm hai mắt lại, đáy lòng cô kích động, tay cũng không tự chủ đặt lên cổ anh.

“Tiểu Bạch!” Đến lúc chạm vào chỗ sâu nhất, Mạc Tử Bắc cúi đầu gọi tên cô.

Tiếng gọi tha thiết khiến Giản Tiểu Bạch trong nháy mắt có cảm giác như được quý trọng, cô thấy mình chính là món bảo bối được anh quý trọng. Anh là thâm tình như thế, cuồng nhiệt như thế.

Giản Tiểu Bạch rốt cuộc nhìn không được phát ra một tiếng kêu mà cả cô cũng thấy đỏ mặt, trong tiếng kêu yêu kiều cô tùy ý anh ở trong người cô muốn làm gì thì làm. Anh ôm chặt lấy cô, tiến lên dẫn đưa cô chạy đến thiên đường.

Không biết qua bao lâu Giản Tiểu Bạch mới từ trong lòng anh tỉnh lại, giương mắt đối diện với con người ngăm đen của anh. Phát hiện anh đang có chút đắm chiều nhìn cô khiến cô ngượng ngùng, hận không thể tìm cái lỗ mà chui vào. Cô vậy mà lại bị anh ăn sạch, hơn nữa về sau lại dường như không phải một mình anh ngang ngược chiếm đoạt mà trở thành một khúc hòa tấu. Biểu hiện của cô so với anh còn đối khát hơn.

Mạc Tử Bắc vẫn luôn quan sát cô, bọn họ không biết đã điên cuồng bao nhiêu lần vẫn không dừng, cô cùng anh đều như đang thiêu đốt lẫn nhau, dấu vết đều in ấu trên người cả hai.

Cơ thể của cô có anh, trong hơi thở của anh cũng có của cô, cứ ôm lấy cô, biết là cứ quá đà sẽ khiến cô mệt mỏi nhưng mà vẫn không nhìn được.

Hơn bốn năm nhưng nhớ, hôm nay nhất thời tham làm cũng không tính là gì nhỉ?

Ít nhất không có cạn kiệt, anh không ngờ cơ thể mình vẫn còn vất đi, vẫn còn rất tốt. Đàn ông sợ nhất là không làm được nhưng hiện tại xem ra cơ thể anh rất tuyệt. Bởi vì anh lại muốn rồi!

Phục vụ Giản Tiểu Bạch giống như một con mèo say cuộn mình ở trong lòng anh. Cô vẫn chặt chẽ giống như xử nữ vậy, điều này khiến anh rất bất ngờ.

Sự hòa hợp về thể xác không lừa được lòng mình, anh yêu cô! Thậm chí không tiếc cùng Mai Thiệu Khanh đồng thời có được cô, anh thật là điên mất rồi, vì một cô gái mà điên mất rồi.

Nhìn thấy cô tỉnh lại, anh bỗng nhớ tới vết sẹo trên bụng cô rốt cuộc nhìn không được hỏi: “Vết sẹo trên bụng em là chuyện gì xảy ra?”

“À!” Giản Tiểu Bạch không nghĩ câu đầu tiên anh nói lúc tỉnh lại là hỏi cái này, nhất thời cơ thể cứng ngắc không biết trả lời như thế nào.

87. Chương 87

“Em đã làm phẫu thuật?” Mạc Tử Bắc nhớ rõ lần trước khi bọn họ gần gũi bụng của cô còn rất bóng loáng, bây giờ lại có thêm một vết sẹo, nhất định là trong mấy năm nay cô đã làm phẫu thuật.

“Ồ!” Giản Tiểu Bạch giả ngu, cô không muốn anh biết chuyện của Thiên Thiên. Cô ghét anh, tên đàn ông thối này luôn hạ nhục cô, cho cô là cái loại phụ nữ không đứng đắn. Cả đời cô cũng không muốn anh biết đến sự tồn tại của Thiên Thiên để anh tiếc nuối cả đời.

“Chuyện gì?” Anh nắm lấy cái eo thon nhỏ của cô mà truy vấn.

Giản Tiểu Bạch qua quýt bịa một cái lý do: “Tôi bị AIDS đấy. Hừ! Vừa rồi anh cũng đã bị lây bệnh rồi.”

Mạc Tử Bắc nhìn không được mỉm cười, cái miệng nhỏ nhắn đáng ghét xem anh làm thế nào trừng phạt cô. Anh xoay người hôn lên môi cô, cho cô một nụ hôn đúng tiêu chuẩn dài mà cháy bỏng.

“Không được nói bậy! Em mà bị bệnh ấy hả?” Anh nhẹ giọng nói.

“Không phải đã nói rồi sao, tôi bị AIDS!” Giản Tiểu Bạch miệng mồm vẫn ác độc như vậy.

“Không sợ! Bị AIDS anh cũng muốn!” Trong giọng nói của anh tràn đầy vẻ cứng chiều.

Giản Tiểu Bạch trong nháy mắt có chút mê muội, anh muốn cô! Nhưng mà...

“Lấy thân phận gì mà muốn tôi?!”

“Chẳng lẽ em còn có thân phận nào thích hợp hơn cho hai người chúng ta sao?” Mạc Tử Bắc chau mày kiếm.

“Tôi cái gì cũng không làm, tôi sẽ không bao giờ gặp anh nữa! Đại tổng giám đốc Mạc ngài không tham dự bữa tiệc đêm nay, bỏ đi với nhân viên nữ của công ty khác, không sợ ảnh hưởng không tốt tới ngài sao?” Cô hảo tâm nhắc nhở anh.

Sau đó cô còn có thể cùng anh dễ chịu nói chuyện phiếm như thế mà không một cước đá bay anh đi thực khiến người ta bất ngờ.

Thấy thời gian đã rạng sáng, Mạc Tử Bắc hôn cô một cái nói: “Chúng ta nên lên rồi!”

Tay anh siết chặt ở trên lưng cô lại nói: “Nhưng mà anh thật sự không nở, vẫn còn muốn!”

Anh nói ra lời ái muội làm cô đỏ cả mặt: “Đồ lưu manh!”

Không biết lời của cô có chút ý làm nũng, Mạc Tử Bắc nhìn không được nở nụ cười. Có lẽ là thân thể đã được thỏa mãn nên tâm trạng của anh rất tốt.

Để trần như nhộng anh nghênh ngang đi vào toilet.

Giản Tiểu Bạch then thùng la to: “Anh mặc quần áo vào đi. Lão già lưu manh. Thật ghê tởm.”

Cô cố ý lộ ra vẻ chán ghét, Mạc Tử Bắc ngược lại không xoay người đi mà đối mặt với cô: “Anh đâu có thu em phí đâu, cứ nhìn đi, free đấy, tuyệt đối đẹp hơn Mai Thiếu Khanh!”

Lời của anh làm cho Giản Tiểu Bạch bùng lửa giận, nhìn không được ném một cái gối lớn: “Anh đi chết đi!”

“Ha ha.”

Tiếng cười trầm thấp mà tươi mát từ trong miệng anh tràn ra, có thể thấy tâm trạng của anh rất tốt.

“Đáng ghét quá.”

Hai người bọn họ không nhắc đến Mai Thiếu Khanh, bị anh hiểu lầm cảm giác chẳng hay ho chút nào. Nhưng cô cũng không tính làm sáng tỏ hiểu lầm bởi vì qua đêm nay cô sẽ không bao giờ muốn xuất hiện nữa. Cô muốn dẫn Thiên Thiên trốn đi, tuyệt đối không xuất hiện ở trong tầm mắt anh. Cô căn bản không thể kháng cự anh, mỗi một lần cô đều bị tước vũ khí mà đầu hàng.

Mạc Tử Bắc sau khi tắm rửa xong quần khăn tắm đi ra, từng giọt từng giọt bọt nước đang lăn xuống từ trên khối cơ rắn chắc. Giản Tiểu Bạch trong lòng hừ lạnh: Đàn ông thối, đều đẹp mã như vậy.

Cô tám phần trăm là mê trai bị anh sở đến.

Đồ của cô đã bị anh xé rách rồi, không có đồ thì làm sao cô đi ra ngoài đây?”

Lại một trận ảo não. Khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm không biết nên làm cái gì bây giờ.

Nhìn thấy lông mày cô nhíu chặt, Mạc Tử Bắc vừa lau tóc vừa hỏi: “Sao vậy?”

Cô ôm chần chẫn không để lộ người ra ngoài. “Tôi làm thế nào mà đi ra ngoài đây?”

Ý thức được vấn đề này Mạc Tử Bắc tà ác cười: “Đừng đi ra ngoài, em cứ trong phòng ở anh cả đời đi.”

“Đi chết đi đồ lưu manh!” Giản Tiểu Bạch nổi giận đùng đùng.

Bọn họ cũng thật là kỳ quái, nhìn cứ giống như một đôi vợ chồng già đang trêu đùa nhau, cảm giác thật ảm áp này đột nhiên khiến mũi cô cay xè, nước mắt thiếu chút nữa cũng rơi xuống.

“Mạc Tử Bắc, anh thật đáng ghét!” Cô cảm thấy thật ủy khuất thật khổ sở. Tối nay xem là cái gì? Ôn lại chuyện cũ sau năm năm ư? Chỉ là ở vô hình trung cô ở dưới tình huống quan hệ không rõ ràng với anh mà bị anh ăn sạch sê, còn hiểu lầm cô là tình nhân của Hùng Lập Tân.

“Làm người tình của anh đi! Tiểu Bạch!” Anh vẫn thật sự nghiêm túc hỏi cô.

Anh cũng không tiếc sở hữu cô cùng với Mai Thiếu Khanh, anh thấy mình như thế là đã nhượng bộ lắm rồi.

“Tôi sẽ không làm người tình của bất cứ kẻ nào, anh nhớ cho kỹ, chẳng những anh mà là bất cứ kẻ nào. Tối nay xem như là ngoài ý muốn, chuyện như vậy sẽ không xảy ra nữa đâu.”

Giản Tiểu Bạch đã hạ quyết tâm sẽ không để anh tiếp tục ảnh hưởng đến cảm xúc cũng như cuộc sống của cô. Chuyện này chỉ là ngoài ý muốn, sau này sẽ không xảy ra nữa, cô tự an ủi mình.

Trong con người đen của Mạc Tử Bắc chớp động tinh quang, ánh mắt dạo qua một vòng, nở nụ cười tà ác: “Vừa rồi lúc em ngủ, anh đã chụp hết tất cả ảnh em đang nude rồi. Nếu em không làm người tình của anh thì đừng trách anh đưa ảnh này cho Mai Thiếu Khanh xem!”

“Cái gì?” Giản Tiểu Bạch kinh hãi bất chấp mình còn đang trần truồng nhảy xuống giường lao qua, chân trái còn chưa lành lại nóng vội khiến toàn thân lung lay, lúc sắp ngã xuống thì được Mạc Tử Bắc một phen đỡ lấy cô.

Nào ngờ bởi vì kinh hoàng quá mà cô không cẩn thận cũng kéo luôn cái khăn tắm đang quấn quanh người Mạc Tử Bắc. Mạc Tử Bắc cười to: “Lần này đùa giỡn lưu manh không phải là anh mà là em tự mình đùa giỡn lưu manh đấy nha!”

Anh giễu cợt làm cho Giản Tiểu Bạch xấu hổ đến đỏ bừng mặt: “Anh, anh là đồ khốn!”

Cô gần như chỉ biết mắng một câu này, gần như căng thẳng đến nói cũng không rõ ràng.

Mạc Tử Bắc ôm cô, thân mình trắng mịn của hai người tựa vào nhau, anh cười to: “Anh sẽ làm chuyện càng khốn nạn hơn, lần này là do em xúi anh!”

Anh vừa mới tắm xong cả người tỏa ra mùi hương sữa tắm tươi mát. Anh ôm cô, lại một phen “vành tai và tóc mai chạm vào nhau” mới chịu buông cô ra.

Sau khi thở hồng hộc, Giản Tiểu Bạch mệt đến không còn chút sức lực. Buồn ngủ đến cái gì cũng không muốn nghĩ.

Mạc Tử Bắc mắt nhìn cô gái nhỏ vừa bị mình cho ăn no, trong đôi mắt đầy sùng nịnh cũng chợt lóe lên vẻ cô đơn. Anh không hiểu mình vì sao lại muốn ép dục cầu toàn, vì sao lại phải yêu cô gái này nhiều như vậy?

Ý thức được tầm mắt anh nóng cháy dừng ở trên người mình, trái tim Giản Tiểu Bạch lại một hồi kinh hoàng. Cô lại một lần nữa xuống địa ngục, cô căn bản quên mình nhảy xuống giường là vì cái gì.

Nhớ tới anh chụp ảnh mình đang nude, cô liền nổi trận lôi đình: “Anh mau xóa ảnh đi cho tôi. Mạc Tử Bắc, đừng để hận anh!”

“Hận cũng không xóa! Em cứ hận đi.” Trên mặt anh là cái vẻ chẳng hề để ý khiến Giản Tiểu Bạch chán nản.

Biết uy hiếp cũng không được cô dứt khoát từ bỏ.

Bộ váy dài màu đỏ của cô, cô tính tự mình đi tìm nó, cũng chẳng có cách nào cô chỉ có thể tìm nó để mặc thôi, dù sao không có váy thì chả lẽ không mặc gì mà đi ra ngoài sao? Vậy thì đời này còn phải sống hay không.

“Tiểu Bạch! Làm người tình của anh đi!” Mạc Tử Bắc lại nói.

“Làm con khỉ ấy! Mạc Tử Bắc, tôi chết cũng sẽ không làm người tình của anh!” Cô còn đang mạnh miệng chứ thật ra trong lòng đang kinh hoàng rối rắm không thôi. “Có thứ anh nói, đừng hòng, tôi không quan tâm!”

“Em!”

“Dù sao tôi cũng không phải chỉ có một mình anh, đàn ông còn nhiều mà! Thân thể đẹp thì khả năng của anh có thể thế nào chứ?” Cô chống nạnh khiêu khích nhìn anh, tính hạ thấp mình để chọc giận anh.

88. Chương 88

“Em!” Trong mắt Mạc Tử Bắc hiện lên vẻ thống khổ, trái tim anh co thắt từng cơn, đau đến không chịu nổi. Cô đã làm việc đó với nhiều gã khác, điều này khiến trái tim anh đau đơn không thôi.

“Đừng nói nữa!”

Anh hy vọng mình không biết gì cả. Tuy rằng là tự lừa dối mình nhưng anh vẫn hy vọng mình không biết gì hết. Trong đầu lại hiện lên hình ảnh cô sớm nắng chiều mưa cùng nhiều gã khác trái tim anh lại đau đớn, gương mặt cũng xụ xuống.

“Vì sao không được nói?” Giản Tiểu Bạch càng tàn sát bữa bãi, cô đây không muốn bị người đàn ông này khống chế: “Những người đó so với anh đều mạnh mẽ hơn, anh tưởng anh là ai, anh là cái đồ cuồng tự kỷ!”

Miệng lưỡi của cô không kiêng dè gì khiến Mạc Tử Bắc rất là tức giận, trong lòng lại vẫn đau đớn, khổ sở, gần như hít thở không thông. Gương mặt anh lạnh lẽo, nhìn chằm chằm cô một cái. Như là đã hạ quyết tâm anh cắn răng, xoay người đến trong ngăn tủ tìm một bộ đồ quăng ra cho cô: “Mặc vào rồi đi đi, tôi không muốn thấy em nữa!”

Lời nói lạnh lùng của anh khiến Giản Tiểu Bạch biết anh giận, chẳng lẽ mưu kế của cô đã hiệu quả? Cũng không đùa quá trớn chứ, vừa rồi rõ ràng cô thấy đáy mắt anh chợt lóe qua một tia thống khổ, trái tim cô trong nháy mắt cũng siết lại thậm chí thiếu chút nữa thốt ra là cô cho tới bây giờ chỉ có một người đàn ông là anh.

Tại sao đàn ông có thể chơi đùa với rất nhiều phụ nữ mà phụ nữ lại không thể? Chẳng lẽ về lý luận chơi đùa cũng được sao?

“Được thôi!” Giản Tiểu Bạch cũng nghiêm trang, lạnh nhạt nói: “Anh trả ảnh lại cho tôi, tôi sẽ rời khỏi tầm mắt của anh. Tuyệt đối sẽ không bao giờ xuất hiện trong tầm mắt của anh nữa.”

Mục đích của cô là muốn lấy tấm ảnh bằng không cô cũng chẳng xỉ nhục mình làm gì?

“Không có ảnh gì hết, tôi thuận miệng nói thôi.” Mạc Tử Bắc chán ghét nhìn cô một cái, từ trong ngăn tủ lấy ra một bộ tây trang mới nhanh chóng mặc vào, thắt cravat. Anh lại trở về với cái bộ dạng bên ngoài chỉnh chu còn bên trong thì khó dò đó.

Giản Tiểu Bạch khoác bộ đồ anh đưa lên người mà cứ có cảm giác là lạ rồi nhặt giấy lên xỏ vào. Ở trên thảm vẫn còn rải rác quần áo của anh và của cô. Tuy rằng đã rách nhưng nhìn qua lại càng ái muội. Chấn mền xộc xệch đổ xuống dưới, trong phòng tràn ngập mùi ái muội sau hoan ái làm cho người ta đỏ mặt.

Lén liếc mắt đánh giá anh một cái, phát hiện anh đang bày ra bộ mặt còn lạnh hơn cả băng Bắc Cực. Cô lướt qua anh đi ra ngoài chờ ở cạnh cửa phòng tổng giám đốc.

Mạc Tử Bắc từ phía sau đi tới, ấn mặt mã mở cửa.

Giản Tiểu Bạch lập tức đi ra ngoài, hai người đều rất trầm mặc không ai nói năng gì. Giản Tiểu Bạch đi đến thang máy của nhân viên bấm nút đi xuống, còn Mạc Tử Bắc lại lên một cái thang máy chuyên dụng khác. Hai người đi mỗi người một ngã, điều này khiến lòng Giản Tiểu Bạch càng ngọt ngào.

Anh lại thật sự không để ý tới cô, vừa rồi còn cùng cô “vành tai và tóc mai chạm vào nhau” vậy mà mới một lát sau lại làm như không biết. Thật đáng ghét. Cảm giác xấu hổ và giận dữ trào lên trong lòng, cô cảm thấy cơn giận tích tụ trong bụng mình sắp nổ đến nơi rồi.

Lúc này đây phản ứng của Mạc Tử Bắc lại không giống như đùa mà trái lại thật sự cùng phân rõ giới hạn, bảo trì khoảng cách với cô.

Thang máy nhanh chóng lên đến tầng thượng, cũng may Hùng Lập Tân vẫn còn chờ cô, Giản Tiểu Bạch xấu hổ nói: “Xin lỗi anh Hùng, để anh phải đợi lâu.”

Hùng Lập Tân nhìn đồng hồ: “Đi gần nữa tiếng thì đúng là không ngắn thật.”

Giản Tiểu Bạch lập tức đỏ bừng mặt, cô biết Hùng Lập Tân nhất định là nghi ngờ quan hệ giữa cô và Mạc Tử Bắc. Một nam một nữ vào lúc bữa tiệc vừa mới bắt đầu đã bỏ đi, đến khi tiệc sắp tàn mới trở về, vẻ mặt còn mệt mỏi ửng đỏ như vậy trông cũng rất ái muội, không cần giải thích người sáng suốt cũng sẽ nhận ra.

Lúc này Mạc Tử Bắc từ cửa tiến vào, ánh mắt sắc sảo đảo quanh một vòng, vẻ mặt âm trầm bá đạo, đặc biệt khi nhìn đến Hùng Lập Tân thì đáy mắt anh lại hiện lên vẻ khinh thường.

Hùng Lập Tân không hiểu vì sao mới đi ra ngoài một chuyến mà hai người bọn họ đều trở nên quái lạ như vậy. Hơn nữa Mạc Tử Bắc còn đổi quần áo khác, Tiểu Bạch mặt mũi ửng đỏ, tóc tai rối tung thả bù xù sau lưng.

“Hai người thật sự không có việc gì chứ?” Anh ta lại hỏi lần nữa.

Giản Tiểu Bạch xấu hổ cười: “Có thể có chuyện gì chứ? Bọn em vốn không có chuyện gì mà, đi thôi anh Hùng, chúng ta về đi!”

Cô thật sự là không thể ở trong này nữa, cảm giác cứ như đứng đông lửa, như ngồi đông than. Ánh mắt sắc bén của Mạc Tử Bắc bắn lại khiến cô rất sợ hãi, gã đó thật quái đản, vừa rồi là một vẻ mặt, hiện tại lại biến thành một vẻ mặt khác khiến người ta dò không ra.

“Ừ, nếu không chờ em anh đã đi lâu rồi.” Hùng Lập Tân buông chén rượu trong tay đứng lên: “Có muốn chào anh Mạc một tiếng không?”

Giản Tiểu Bạch lắc đầu: “Khỏi đi, anh ta bận lắm, chúng ta đi thôi!”

Cô vội vàng đi được vài bước rồi ở cửa chờ Hùng Lập Tân, Mạc Tử Bắc nhìn bóng dáng hai người khoác tay nhau rồi đi mà trong lòng lại dâng tràn lo lắng. Anh vẫn cảm thấy quan hệ giữa cô và Hùng Lập Tân không bình thường. Anh không đuổi theo mà chỉ đưa mắt nhìn hai người đi ra ngoài.

Tiệc đã tàn được một nửa, Doãn Đăng Nhân đang cùng tán gẫu vui vẻ với mấy mỹ nữ, nhìn anh ta bị mấy cô mỹ nữ vây quanh mà anh nhin không được lắc đầu.

Tina đi tới: “Tổng giám đốc, anh đi lâu quá vậy, mọi người đều chờ đang anh, giám đốc rất nhiều xí nghiệp lớn đang chờ gặp mặt chúc mừng anh đấy.”

“À! Biết rồi, chúng ta đi!”

Đi theo Tina đi qua chạm mặt nâng chén với từng người. Doãn Đăng Nhân rút cuộc cũng chú ý tới anh, đẩy chúng mỹ nữ ra đi tới: “Mạc, cậu đi lâu quá, tớ cũng chờ không được đang muốn đi đây!”

“Tiểu tử cậu mà cũng chờ mình sao? Mình thấy cậu thích quá đi chứ, nhiều mỹ nữ ở bên cạnh như vậy, tiểu tử cậu không đẹp chết mới là lạ.”

“Hắc hắc!” Doãn Đăng Nhân cười ôm vai Mạc Tử Bắc đi qua một bên: “Cậu ăn cô Giản đó chưa?”

“Đi chết đi!” Mạc Tử Bắc chỉ biết anh ta miệng chó không phun ra được ngà voi.

“Đừng thẹn thùng nữa mà, chúc mừng cậu nha! Nhiều năm không phụ nữ vậy rồi, tối nay cuối cùng cũng kết thúc đời thái giám.” Doãn Đăng Nhân cười so với anh còn vui vẻ hơn.

“Nhân! Mình muốn thu mua Phong Trì!” Vẻ mặt Mạc Tử Bắc đột nhiên nghiêm túc hẳn.

“Vì sao?” Doãn Đăng Nhân không hiểu.

“Không vì sao hết chỉ là muốn thu mua thôi!” Mạc Tử Bắc híp mắt lại, không ai hiểu trong lòng anh đang tính cái gì.

“Nhưng mà trước mắt hợp tác với Phong Trì không phải là rất tốt sao? Sao cậu lại muốn chen chân vào giới quảng cáo? Mình thật sự là không hiểu nổi cậu, dã tâm của cậu thật đúng là lớn quá đấy!”

“Việc này vẫn chưa nghĩ ra cụ thể sẽ hành động như thế nào, chỉ là đêm nay mình chợt nghĩ tới thôi!” Mạc Tử Bắc không muốn nói anh không chịu nổi việc Hùng Lập Tân có quan hệ tốt với Giản Tiểu Bạch, anh muốn chinh chiến công ty người ta nhưng trên thực tế thì anh ghen tị đến phát cuồng.

Đêm khuya được Hùng Lập Tân đưa về đến nhà, Giản Tiểu Bạch mệt đến sức lên lầu cũng không có. Sau cơn mệt mỏi thân mình cô xụi lơ giống như một sợi bún.

Vừa vào cửa thì một bóng người cao ngất tuấn dật đã đứng ở cửa. Giản Tiểu Bạch hoảng sợ thiếu chút nữa lại từ trên cầu thang lăn xuống.

89. Chương 89

Giản Tiểu Bạch có chút lắp bắp hỏi: “Anh Thiếu Thiếu Thiếu Khanh, anh còn chưa ngủ sao?”

“Anh đang đợi em!” Mai Thiếu Khanh cất giọng thản nhiên không nghe ra cảm xúc gì.

Giản Tiểu Bạch lại khiếp sợ, cả người đổ mồ hôi lạnh. Anh cứ luôn xuất quỷ nhập thần mà sao cô cứ có cảm giác như có lỗi với Mai Thiếu Khanh, dường như có chút chột dạ xấu hổ nói: “Thiên Thiên được Lâm Hiểu Tình đón đi rồi, còn em thì đi tham dự một bữa tiệc của công ty.”

“Anh biết!” Mai Thiếu Khanh giúp cô mở cửa.

“Anh biết? Sao anh biết?” Giản Tiểu Bạch cũng không nhớ cô có nói gì với anh hay không.

Mai Thiếu Khanh sững sốt: “À! Anh biết là em có việc cho nên mới về trễ như vậy, nghỉ ngơi sớm đi!”

Anh muốn nói lại thôi, cũng không nói gì thêm bởi vì chính anh cũng không biết anh có muốn nói hay không.

“Uhm! Em muốn tắm cái đã, mệt chết mất!” Giản Tiểu Bạch nhẹ nhàng thở ra, không có tra hỏi bức cung, vậy là anh vẫn vui vẻ. “Anh có chuyện gì sao?”

Giản Tiểu Bạch đi bình đựng nước rót một ly nước, cổ họng đã khát muốn chết lại có uống chút rượu, cả đêm còn đổ mồ hôi vô số lần nên cần phải bổ sung lượng nước.

“Không có!” Mai Thiếu Khanh quyết định không nói. Nhưng ánh mắt sắc bén cũng không bỏ sót những dấu ô mai xanh tím giăng khắp nơi trên cổ cô, trong mắt anh hiện lên một tia sáng không dễ phát hiện. “Đêm nay em ở với anh ta sao?”

Giản Tiểu Bạch cả kinh tròn tròn mắt, lời anh nói làm cho cô quá đỗi ngạc nhiên, hại cô không cẩn thận mà bị sặc nước.

Cô chặt vật che miệng lại, khó chịu ho khan. Về mặt cô xấu hổ cùng không biết làm sao: sao anh Thiếu Khanh lại biết nhỉ.

Anh quan tâm đưa khăn tay lên, Giản Tiểu Bạch bị sặc đến trào nước mắt, đối diện với đôi mắt anh cô sợ tới mức nhanh chóng cúi đầu lau nước mắt nước mũi.

“Bị sặc đúng là khó chịu.”

Anh biết cô đang lấy cớ chuyển hướng đề tài nên chỉ thân thiết nhìn sắc mặt cô hồi lâu sau đó anh nói: “Em vẫn còn nhớ anh ta sao?”

“Ó!” Lần đầu tiên đối diện với vấn đề này, Giản Tiểu Bạch không biết mình nên giải thích thế nào. “Anh Thiếu Khanh, anh biết em em thật ra cũng không phải muốn ở cùng anh ta mà.”

Mai Thiếu Khanh dùng ánh mắt thâm thúy nhìn cô, Giản Tiểu Bạch thấy mình thiếu chút nữa cần phải đầu lười, cô cũng hiểu mình giải thích rất yếu ớt vô lực bởi vì ánh mắt anh thâm sâu như thế đủ để nhìn thấu mọi thứ. Cô biết mình không thể qua được mắt anh. Anh vẫn biết tâm tư cô nhưng càng bị người khác nhìn thấu thì càng thấy kinh khủng và xấu hổ. Loại chuyện này cô hy vọng không bị bất kỳ ai nhìn thấu.

“Nếu em muốn ở bên anh ta!” Anh nói rất chậm, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm mắt cô.

Giản Tiểu Bạch chỉ thấy trái tim đập bịch bịch không ngừng, chờ mong lời tiếp theo của anh.

“Anh sẽ rất vui!”

Giản Tiểu Bạch sửng sốt. “Không anh Thiếu Khanh, em không có!”

Trong đầu lại hiện lên gương mặt tuấn kiệt đó làm cho nhịp tim Giản Tiểu Bạch nhất thời loạn nhịp, không khỏi nghĩ đến cảnh triền miên không muốn rời bỏ, luyến tiếc khó rời vừa rồi của cô cùng Mạc Tử Bắc. Sau năm năm cơ thể bọn họ lại cọ vào nhau tóe lửa, đúng là cô không có ngờ tới cũng không có cách nào không chế.

Nụ hôn nồng cháy, đôi môi ấm áp, hơi thở nóng rực còn cả thân hình to cao của anh khiến cô trầm mê, không tự chủ được mà mê mết! Không được nghĩ nữa, mặt của cô thoáng chốc đỏ bừng, cố gắng kéo suy nghĩ về lại, không muốn để cái tên đó đảo loạn cuộc sống hiện tại của mình.

“Anh ta vì em mà cấm dục hơn bốn năm!” Lời Mai Thiếu Khanh nói ra làm Giản Tiểu Bạch kinh ngạc không thôi.

“Cái gì?”

Mai Thiếu Khanh lại nghiêm túc nói: “Anh ta vì em mà cấm dục hơn bốn năm.”

“Sao anh biết?” Giản Tiểu Bạch ngây người, không biết anh có nói thật hay không.

“Không cần quan tâm làm sao mà anh biết, anh ta vẫn không có người phụ nữ khác, đây mới là sự thật. Em có muốn ở bên anh ta hay không thì phải do chính em quyết định, còn Thiên Thiên nữ, chẳng lẽ em muốn Thiên Thiên cả đời không biết ba mình là ai sao?”

Những lời sau đó Giản Tiểu Bạch không nghe được, cô chỉ nghe thấy Mạc Tử Bắc vì cô cấm dục hơn bốn năm? Ham muốn của đàn ông dục đường như là một chuyện rất khó tin cũng không phải ai cũng giống như anh Thiếu Khanh lục căn thanh tịnh.

Cô ngơ ngác, tập trung ánh mắt vào một điểm nào đó, hoảng hốt khiến người ta lo lắng. Trên gương mặt Mai Thiếu Khanh vẫn là vẻ lạnh nhạt, dường như sau khi nói ra chuyện này sau, tâm trạng của anh thoải mái hơn rất nhiều.

“Tiểu Bạch!” Anh nhẹ giọng gọi cô.

Giản Tiểu Bạch dần dần tìm về tiêu cực, sửng sờ nhìn anh. “Anh nói thật không?”

Mai Thiếu Khanh gật đầu.

“Anh sắp phải đi rồi.” Trong giọng nói của anh ẩn chứa chút cô đơn. Lời nói sau đó càng làm cho Giản Tiểu Bạch kinh ngạc khó có thể tưởng tượng.

“Đi?” Giản Tiểu Bạch khó hiểu: “Anh muốn đi đâu?”

“Anh muốn rời khỏi đây một thời gian. Em đã trưởng thành rồi, anh biết anh ta sẽ không tổn thương em. Vậy là đủ, sứ mệnh của anh đã hoàn thành. Em cũng cần phải có cuộc sống của mình.”

“?”

Lời anh nói lại làm cô sửng sốt, hôm nay làm sao vậy?

“Anh Thiếu Khanh, anh đừng nói mấy câu không đầu không đuôi như vậy. Em thật sự không hiểu anh, không biết anh đang nói cái gì. Hiện tại em phát hiện em thật sự không hề hiểu anh. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Vì sao cứ nói mấy câu mà em chẳng hiểu gì hết vậy?”

Mai Thiều Khanh lại nở nụ cười, lần đầu tiên cười thoải mái đến như thế, trong ánh mắt tràn ngập ánh sáng dường như đã không còn lạnh lùng như trước mà chỉ có sảng nịch và dịu dàng mà thôi. “Em không cần hiểu. Em chỉ cần biết rằng trên thế giới này em không chỉ có một mình, cho tới bây giờ cũng không chỉ có một mình. Em có rất nhiều thiên thần bảo vệ, mọi người cũng đều giúp em. Mặc Tử Bắc, người đàn ông này rất thích hợp với em. Có lẽ hai người cần một thời gian rất dài mới xích lại để hiểu về nhau. Đáng tiếc anh không có thời gian, chỉ có thể bảo vệ em đến đây.”

“Anh muốn đi đâu?” Giản Tiểu Bạch vội vàng vươn tay bắt lấy cánh tay anh: “Anh Thiều Khanh, anh muốn đi đâu?”

Cô đột nhiên cảm thấy khủng hoảng, trong lòng không có chỗ nào để nương tựa. Mai Thiều Khanh ung dung cười: “Anh muốn trở về! Có điều anh sẽ trở về gặp em!”

Thật ra chính anh cũng không biết mình có cơ hội trở về hay không.

“Anh về đâu?” Bọn họ đều là cô nhi, anh có thể về đâu chứ?

“Về nơi mà anh đã đến, hiện tại cần phải trở về.” Anh vốn không muốn nói, cũng biết nói ra đối với cô cũng không có gì hại. Nhưng anh không muốn lại dùng lời nói dối thiện ý để gạt cô bởi vì lần này anh muốn đi thật lâu, không biết còn có thể có cơ hội trở về hay không, cũng không biết anh còn có thể gặp lại cô hay không. Trong lòng anh không nắm chắc cũng không có tự tin.

“Nơi anh đến?” Giản Tiểu Bạch càng mù mịt. “Vì sao em chưa bao giờ biết, rốt cuộc là anh đã xảy ra chuyện gì? Anh sốt đến hồ đồ rồi hả?”

Nói xong tay cô liền đưa lên lông mày anh. Mai Thiều Khanh nhẹ bắt tay cô, nở nụ cười. Hôm nay là ngày mà anh cười nhiều nhất kể từ lúc chào đời tới nay!

“Anh không sao, anh rất tỉnh táo. Tối nay chúng ta tạm biệt, sáng mai anh sẽ đi ngay. Phòng anh ở trên lầu em trả lại giúp anh nhé!”

“Trả lại?” Giản Tiểu Bạch kinh hãi, lần trước đi học anh cũng không trả phòng, bây giờ lại muốn cô trả phòng là sao? Chẳng lẽ anh muốn từ nay về sau đi ra khỏi cuộc đời cô sao?

“Không được! Anh nói cho em rốt cuộc sao lại thế này? Anh Thiều Khanh rốt cuộc anh làm sao vậy? Anh muốn đi đâu? Vì sao em lại thấy sợ hãi thế này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh đừng làm em sợ có được không?”

Mai Thiều Khanh lại cười kéo cô vào lòng, vòng tay anh rất ấm áp. “Anh của Tiểu Bạch ngốc nghếch có lý tưởng của mình, muốn đi tìm lý tưởng của anh thôi.”

Anh cố gắng nói chuyện mình phải đi vui vẻ một chút nhưng trong giọng nói vẫn có chút thương cảm. Anh vốn muốn cái gì cũng không nói cứ như vậy im lặng bỏ đi, cũng như năm đó im lặng mà đến. Bởi vì không bỏ được, bởi vì một chút khó rời xa trong lòng mà anh vi phạm kỷ luật.

“Ở đây thì không thể có lý tưởng sao?” Giản Tiểu Bạch thật sự không hiểu.

“Đừng hỏi nữa!” Mai Thiều Khanh giống người anh cả vỗ nhẹ bả vai của cô an ủi cô. “Anh vẫn có thể trở về mà.”

90. Chương 90

Giản Tiểu Bạch đột nhiên giống như một đứa trẻ gục khóc ở trong lòng Mai Thiều Khanh, cô khóc rất thương tâm.

“Vì sao anh phải đi? Vì sao anh cứ thần bí như vậy làm em cứ như con ngốc, em chẳng biết anh ra sao nữa. Hu hu.” Nước mắt, nước mũi của cô chảy xuống thấm ướt mảng áo trước ngực anh.

Mai Thiếu Khanh không nói gì, nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt bất đắc dĩ. Anh bắt đầu hối hận vì mình đã nói thật, anh không nên nói rõ ràng như vậy với Tiểu Bạch.

“Ở lại làm gì nữa. Em cũng không muốn kết hôn với anh, anh chỉ có thể đi thôi.” Trong giọng nói của anh ẩn chứa ý đùa muốn chọc cô cười.

Không ngờ Giản Tiểu Bạch lại cho là thật, cô dường như thật sự nghĩ anh là vì cô mà bỏ đi. Từ trong lòng anh ngẩng mặt lên, cô qua loa lau nước mắt, vội vàng nói: “Kết hôn thì kết hôn, chỉ cần kết hôn với anh thì anh sẽ không đi nữa phải không?”

Mai Thiếu Khanh kinh ngạc lần đầu tiên có vẻ mặt mở to hai mắt. Giản Tiểu Bạch quệt nước mắt nhìn anh. Anh lại cười: “Anh đùa em thôi.”

“Từ khi nào mà anh biết đùa rồi vậy?” Cô đau lòng muốn chết mà anh còn lấy cô ra đùa.

“Anh vẫn biết là em yêu Mạc Tử Bắc. Tiểu Bạch đừng lừa mình dối người nữa, đi tìm anh ta đi!” Mai Thiếu Khanh vươn ngón tay nhẹ nhàng lau đi những giọt lệ nơi khóe mắt cô.

“Nhất định phải hạnh phúc đó!”

“Em thật sự bị anh làm choáng váng rồi. Rốt cuộc ý anh là sao?” Giản Tiểu Bạch ngồi lên sô pha chờ anh trả lời.

Mai Thiếu Khanh cũng đi tới ngồi lên cái ghế sô pha đối diện cô, sau đó đưa mắt nhìn nàng gần từng tiếng nói: “Anh muốn đi là vì lý tưởng của anh!”

Giản Tiểu Bạch cắn chặt môi, rất tủi thân cũng rất khó hiểu: “Anh đi đi! Đi đi! Đi đi! Đi rồi thì đừng có về đây nữa. Vì sao? Vì sao? Vì sao?”

Tính trẻ con của cô làm anh rất bất đắc dĩ. Mai Thiếu Khanh đứng lên, cuối cùng nhìn cô một cái thật sâu: “Tiểu Bạch nhớ bảo trọng. Chào Thiên Thiên dùm anh.”

Cuối cùng anh liếc nhìn cô một cái rồi sải bước về phía cửa.

Giản Tiểu Bạch ngồi bất động ở trên sô pha, mở mở ra, anh đi rồi, anh Thiếu Khanh thật sự đi rồi.

Anh giận sao.

Cô cứ nghĩ là anh đang đùa cô, chứ không nghĩ anh sẽ thật sự rời đi. Vì thế cô đi vào toilet tắm rửa. Thiên Thiên không ở nhà, căn nhà đột nhiên thật trống trải, cô bỗng thấy mình thật cô đơn, không có ai bên mình.

Đi vào toilet cởi quần áo, đứng ở trước gương cuối cùng cô mới hiểu vì sao anh Thiếu Khanh cứ nhìn chăm chăm vào cổ của cô. Hóa ra khắp nơi trên người cô đều có dấu bầm ô mai màu xanh đỏ do Mạc Tử Bắc để lại.

Anh nhất định là cố ý muốn cô bị phát hiện khi trở về, tên đó quả đúng là rắp tâm bất lương.

Mai Thiếu Khanh đang giận, trực giác cho Giản Tiểu Bạch biết Mai Thiếu Khanh thật sự thích cô, nhìn thấy dấu hôn trên cổ cô nên anh mới đổi nói phải đi.

Có lẽ ngày mai sẽ không sao nữa.

Cô tắm rửa xong, lau khô tóc rồi đi ngủ. Bởi vì quá mệt mỏi nên cô nhanh chóng ngủ say.

Tờ mờ sáng, cửa nhà trọ Giản Tiểu Bạch bị mở ra, âm thanh rất nhẹ gần như không phát ra tiếng.

Mai Thiếu Khanh nhẹ nhàng đi vào, đến phòng ngủ của Giản Tiểu Bạch, cô đang ngủ say, Mai Thiếu Khanh quyền duyên vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, tiếp đó in một dấu hôn lên trán cô.

“Tiểu Bạch ngủ ngon nhé! Tạm biệt!”

Anh để một phong thư lên bàn sau đó đứng dậy rời đi.

Ở cửa có đặt một cái vali hành lý rất nhỏ khiến người ta cứ nghĩ là anh đi du lịch. Không ai biết cuối cùng là anh muốn đi đâu, muốn làm những việc gì.

Tám giờ Giản Tiểu Bạch bị đồng hồ báo thức đánh thức, ngồi dậy đi đánh răng rửa mặt, cô vẫn chưa nhìn thấy thư trên bàn. Sau khi vệ sinh xong cô chuẩn bị đi làm, đêm qua lúc về đến nhà cũng đã hai giờ, ngủ không đủ nên cơn buồn ngủ cứ liên tục kéo tới, tinh thần mệt mỏi đến mức chỉ muốn gục xuống ngủ một giấc, nhưng như vậy thì có lỗi với anh Hùng quá.

Hùng Lập Tân sáng sớm vừa vào văn phòng đã tìm Giản Tiểu Bạch.

“Tiểu Bạch, cuối cùng anh cũng biết vì sao anh Mạc lại quen như vậy, anh cứ thấy là đã gặp qua ở đâu rồi, giờ mới nhớ.”

Giản Tiểu Bạch không hiểu ý anh ta: “Chúng ta đừng nhắc tới anh ta được không?”

Trong mắt Hùng Lập Tân lúc này là vẻ khó hiểu: “Anh ta là ba của Thiên Thiên phải không?”

Tối hôm qua Hùng Lập Tân về nhà, Lâm Hiểu Tình đang ngủ ở trong khách phòng với Thiên Thiên, lúc anh ta ôm Lâm Hiểu Tình về phòng bọn họ mới đột nhiên nhớ ra vẻ ngoài của Thiên Thiên và Mạc Tử Bắc thật sự quá giống nhau.

Giản Tiểu Bạch thiếu chút nữa bị sặc nước miếng: “Hiểu Tình nói với anh hả?”

Phản ứng của cô chứng minh suy đoán của anh là chính xác: “Hiểu Tình đâu có nói gì, nhưng anh chỉ nhìn mặt mũi Thiên Thiên thôi là biết rồi. Anh nói đúng không?”

“Haizz! Anh Hùng, em cũng không giấu anh nữa. Anh ta đúng là ba của Thiên Thiên, nhưng mà anh đừng cho anh ta biết chuyện có Thiên Thiên. Em hy vọng anh có thể giữ bí mật này cho em được không?” Ánh mắt của cô có chút cầu xin.

“Đương nhiên, việc này phải do chính em nói mới được. Bọn anh đều là người ngoài nên sẽ không tiện nói lắm, em cứ yên tâm đi.” Hùng Lập Tân cũng không có thói quen nhiều chuyện.

“Thiên Thiên không sao chứ anh?” Giản Tiểu Bạch lúc này mới nhớ tới con trai, tối qua cũng chưa kịp nói với Thiên Thiên, bảo con đến nhà mẹ Hiểu Tình ở mấy ngày.

“Thiên Thiên ổn lắm, em yên tâm đi! Hiểu Tình đã đưa nhóc đến nhà trẻ rồi.” Hùng Lập Tân thở dài một hơi: “Không biết khi nào anh với Hiểu Tình mới có thể sinh được một đứa con đáng yêu như là Thiên Thiên.”

Giản Tiểu Bạch an ủi anh ta: “Đừng lo lắng, hai người nhất định sẽ có con mà. Nếu không áp lực càng lớn thì áp lực đối với Hiểu Tình cũng càng lớn theo, chẳng lẽ anh chưa nghe người ta nói áp lực lớn không thích hợp để sinh con sao?”

“Ôi! Cảm ơn em Tiểu Bạch!” Hùng Lập Tân nghe cô nói mà không khỏi giãn mặt ra. “Em nói đúng, anh không nên có áp lực sẽ bất lợi cho việc sinh con.”

Lúc này giám đốc Đới gõ cửa tiến vào: “Tổng giám đốc Hùng, Duy Bạch đột nhiên gửi fax đến, nói ngừng hợp tác với chúng ta, hơn nữa số tiền bồi thường trước đó đã tăng lên 10 lần. Sau đó” Câu sau đó giám đốc Đới có chút chần chờ không biết nên làm thế nào nói tiếp.

“Sau đó cái gì?” Hùng Lập Tân đã bị tin tức ngừng hợp tác làm chấn động, còn cái sau đó là sao?

“Sau đó họ tuyên bố muốn thu mua Phong Trì!”

“Gi!” Giản Tiểu Bạch cùng Hùng Lập Tân đồng thời sửng sốt, không rõ Mạc Tử Bắc cuối cùng muốn làm cái gì.

“Bọn họ nói muốn thu mua Phong Trì?” Giản Tiểu Bạch cầm lấy bản fax trong tay giám đốc Đới: “Chúng ta không phá sản, anh ta dựa vào cái gì mà muốn thu mua công ty chúng ta?”

Giản Tiểu Bạch tức giận, đưa mắt nhìn qua lại càng giận hơn.

Hùng Lập Tân trái lại trầm tĩnh hẳn: “Có lẽ có hiểu lầm gì đó, anh đi xác nhận trước một chút!”

Anh ta đứng lên chuẩn bị lấy áo vest, tính đến Duy Bạch hỏi một lần. Giản Tiểu Bạch lo lắng: “Em cũng đi nữa anh Hùng. Em muốn đến hỏi anh ta vì sao muốn làm như vậy, đồ lưu manh đó em nhất định sẽ không bỏ qua cho anh ta.”

Dáng vẻ tức giận của cô khiến Hùng Lập Tân rất vui nhưng lập tức lại nghĩ tới gì đó: “Anh ta đang nhắm vào em. Lần trước anh ta muốn em đến Duy Bạch làm việc nhưng anh không đồng ý. Anh nghĩ đó cũng là một trong những nguyên nhân anh ta quyết định thu mua công ty chúng ta!”

“Anh ta dựa vào cái gì mà quyết định vấn đề của em.” Giản Tiểu Bạch càng tức giận hơn, Mạc Tử Bắc đứng là loại địa chủ ác bá, cướp đoạt dân nữ không nói còn muốn quản cả công việc của người ta, thật sự là quá đáng. Anh ta nghĩ anh ta là ai vậy, thực làm cho người ta chán ngán.

“Anh Hùng, anh không cần phải đi đâu. Để một mình em đi, em cam đoan sẽ không để công ty của anh bị anh ta phá hoại. Anh cứ yên tâm đi.”

Giản Tiểu Bạch muốn đi chất vấn anh, cô thật sự rất giận. Cô thật muốn xem gã đàn ông cuồng vọng đó cuối cùng muốn làm gì.

91. Chương 92

“Ồ!” Mặt Giản Tiểu Bạch trong nháy mắt đỏ rực, mắg nóng đỏ còn lan đến tận sau tai.

“Anh!”

Chính cô cũng không biết phải làm như thế nào, cô lại không có kinh nghiệm về mặt này. Mặc dù đã trải qua hai lần, cũng đã sinh con nhưng dù sao cô cũng không trải nghiệm nhiều lắm. Hai lần trước đều là anh chủ động, cô bị động. Cô có chút tội nghiệp hỏi: “Có thể không cần hay không?”

Cô muốn thuyết phục anh bây giờ rõ ràng là ban ngày, cô thật sự ngại làm những hành động khiến người ta đỏ mặt, như vậy thì làm sao sống nổi!

“Vậy em cứ đi!” Mạc Tử Bắc lạnh lùng đứng lên đi đến trước cửa sổ sát đất, dáng người cao lớn đổ bóng lên trên mặt thảm.

Giản Tiểu Bạch cắn cắn môi, dáng vẻ thực ủy khuất.

Trên TV mấy cô gái đều là tựa vào lòng người đàn ông, người đàn ông kia còn chưa biết gì thì đã sử dụng chiêu có được không. Cô hạ quyết tâm đi ra phía sau anh.

Hai tay ôm ấy tẩm lưng mềm mại của anh, tựa sát vào lưng anh, thân mình Mạc Tử Bắc cứng đờ, trong lòng cũng run lên.

Nhưng mà anh cũng không động đậy chỉ để mặc cho cô ôm. Anh bắt đầu chờ mong không biết kế tiếp cô sẽ làm gì, trong lòng cũng theo đó mà nhảy mạnh lên, anh thấy mình cứ như một cậu trai trẻ đang đợi người yêu vậy.

“Kỳ quái vì sao anh không có phản ứng?” Cô thì thào tự nói.

Mạc Tử Bắc nghe vậy thì không khỏi cong khóe miệng lên, lập tức lại cố sức nhịn cười. Cô đúng là một cô gái kỳ lạ, đêm qua biểu hiện của cô rõ ràng rất ngây ngô cứ như là xử nữ vậy. Nhưng cô lại nói cô có rất nhiều đàn ông, điều này làm anh rất bàng hoàng. Anh không hiểu một người phụ nữ đã kết hôn rồi mà vì sao lại biểu hiện trúc trắc như thế?

Anh muốn cô tự mình tới lấy lòng anh. Cô đi lên ôm anh, rồi lại không biết kế tiếp nên làm cái gì, điều này khiến Mạc Tử Bắc thấy bất ngờ, một cao thủ tình trường mà lại không hiểu đàn ông sao? Nhưng mà nhìn cô xem ra cái gì cũng sẽ không thắc mắc, đáy lòng lòng anh cũng tản ra.

Nhưng bởi vì lưng bị cô tựa vào khiến anh có cảm giác rõ ràng. Người lập tức nóng rực lên, bụng dưới cũng có một luồng khí nóng đánh úp lại. Mạc Tử Bắc lại hít một hơi, cố nén cơn kích động muốn quay người ôm cô vào lòng.”

“Như vậy được chứ?” Giản Tiểu Bạch rất không tình nguyện hỏi.

“Không thể tốt hơn được sao? Lấy toàn bộ bản lĩnh hầu hạ đàn ông của em ra đi, anh muốn nhìn xem cuối cùng là có bản lĩnh như thế nào.”

Cô bị lời anh nói đả kích đến thân mình cũng cứng đờ. Biết anh còn đang hiểu lầm, bởi vì cô vẫn chưa giải thích gì cả. Gã thói tha này vẫn như vậy, vẫn tự mình là đúng như vậy, vẫn tiên nhập vi chủ như vậy hoài nghi nhân cách của cô. Cuối cùng sẽ có một ngày cô sẽ trả thù gấp bội, phải cho anh biết đặc tội với bà cô như cô là sẽ bị trừng phạt. Chỉ mong ngày đó sẽ không quá xa.

“Hừ!” Giản Tiểu Bạch nhin không được hừ lạnh ra tiếng, vẻ mặt khinh thường thâm mắng ở trong lòng, người đàn ông này luôn làm cho cô không khống chế được.

Cô liền như vậy ôm anh, không biết nên để tay ở đâu trên cái thân mình rộng lớn của anh thì sẽ có hiệu quả lớn. Cả người căng thẳng cô thấy mặt mình càng lúc càng nóng, người cũng từ từ xụi lơ, một cảm giác thất bại lan khắp đáy lòng cô. Cô bắt đầu hối hận chưa cùng Lâm Hiểu Tình học bản lĩnh trên ghẹo đàn ông, nếu mà học được bản lĩnh của Lâm Hiểu Tình đã dùng với anh Hùng thì hôm nay gã này đã sớm nhũn ra dưới ngón tay cô rồi.

Mạc Tử Bắc trầm mặc nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, thái độ của anh làm cho Giản Tiểu Bạch không khỏi âm thầm tức giận.

“Em là tượng gỗ sao?” Mạc Tử Bắc lại lạnh lùng thốt ra một câu.

Giản Tiểu Bạch sợ tới mức thiếu chút nữa ngồi phịch xuống đất, cô không kiên nhẫn khẽ nói: “Ai biết anh muốn người ta làm thế nào, tôi lại không biết khẩu vị của anh thật sự là làm cho người ta tức giận. Anh là cái đồ heo chết bầm. Tôi ghét làm việc này vào ban ngày, một chút cảm giác cũng không có!”

Thật ra cô thế nào cũng sẽ không làm được, Mạc Tử Bắc sao lại không cảm nhận được sự trúc trắc của cô chứ.

“Trách em thật sự quá ngốc, căn bản không thể lấy lòng đàn ông! Chẳng lẽ Mai Thiếu Khanh không nói với em, nhu cầu ban ngày so với buổi tối càng kích thích hơn sao? Chẳng lẽ hai người chưa từng thử vào lúc ban ngày sao? Nhưng mà anh nhớ lần đầu tiên của em là cho anh, anh bây giờ vẫn còn giữ lại chứng cứ, lần đó hình như chúng ta cũng làm vào ban ngày.”

Mạc Tử Bắc nhìn chằm chằm phong cảnh ngoài cửa sổ, tà ác nhắc lại.

Giản Tiểu Bạch vừa xấu hổ lại vừa tức, dứt khoát buông anh ra, đập một cái vào gáy anh. “Anh là đồ lưu manh, tôi vốn không phải là người làm vào ban ngày. Không, phì, phì! Tôi không phải người đó!”

Cô ảo não rất thất bại gục đầu xuống.

Mạc Tử Bắc sững sốt, rồi lập tức xoay người, ánh mắt thâm thúy nhìn cô.

Cô ngẩng đầu vừa lúc đối diện với con người đen chuyên chú kia của anh. Ánh mắt quá mức nóng bỏng thiết đốt hai gò má của cô đến độ đỏ ửng cả lên.

“Tôi không phải!” Cô ngoan ngoãn thừa nhận.

Mạc Tử Bắc bị những lời này của cô lấy lòng, lập tức không chút do dự cúi đầu hôn lên môi cô, cũng thuận thể ôm cô vào vòng ngực rộng lớn của mình.

Nụ hôn nồng cháy và nóng bỏng khiến Giản Tiểu Bạch cảm giác trời đất nghiêng ngả, bồng bênh như bị đưa lên mây. Vừa bị anh hôn cơ thể đã vô cùng khô nóng, ngay cả đầu óc cũng nóng hừng hực căn bản không thể suy nghĩ gì nữa.

Ở trong vòng bao phủ của hơi thở anh nóng rực, cô theo bản năng ôm cổ anh, đáp lại nụ hôn của anh. Phản ứng của cô làm cho Mạc Tử Bắc rất được cổ vũ, hai tay cũng bắt đầu thăm dò đường cong uyển chuyển của cô.

Hơn nửa ngày, Giản Tiểu Bạch đột nhiên bừng tỉnh, thở hổn hển hỏi: “Hiện tại đang giờ làm việc, anh làm như vậy không ổn!”

Anh không trả lời vấn đề của cô, hai bàn tay càn rỡ ở bên ngoài áo mà nắm lấy nơi mềm mại đầy đà của cô.

Cô muốn mở miệng kháng nghị lại bị anh hôn lấy, cái lưỡi nóng như lửa ngang nhiên xâm nhập vào trong môi cô treu chọc, bị anh quần lấy cô biết là anh đang cố ý muốn hôn cho đến khi cô ý loạn tình mê.

Cùng lúc với đôi môi, đôi bàn tay anh vẫn tiếp tục treu đùa nơi tròn lẳn của cô làm cho nó to lên, ngón tay qua lớp áo kích thích đỉnh nhọn mẫn cảm khiến cô run rẩy từng cơn. Giản Tiểu Bạch xem như tiêu rồi, cả đời này cô đều phải ngã quỵ trên người đàn ông này.

Giản Tiểu Bạch bắt lực lắc đầu, chút lý trí còn sót lại nói với cô là phải kháng cự, phải trốn ra nhưng cô căn bản không chống đỡ được sự cố ý treu chọc của anh. Tình trạng cơ thể cũng không điều khiển được mà tiến sát vào anh, cứ như là âm thầm cầu xin anh yêu thương nhiều hơn.

Lúc này điện thoại lại vang lên.

Hai người đang ý loạn tình mê bị tiếng chuông lạnh lạnh đánh thức. Mạc Tử Bắc vẫn không buông cô ra, đi đến trước bàn làm việc nghe điện thoại. Giản Tiểu Bạch lão đảo thiếu chút nữa đứng không vững, nhanh chóng chỉnh đốn lại cảm xúc, nhìn thấy vẻ mặt anh trở nên âm trầm, dường như đang kiềm nén cơn tức giận. Cô đột nhiên buồn cười, đàn ông đang chơi bị ngắt ngang nhất định là sẽ vui lắm đây. Nhìn bộ dáng anh lúc này đúng là khó nhìn lại không thể phát tác ra.

Giọng nói lạnh lùng, nghiêm túc đầy vẻ mất kiên nhẫn: “Chuyện gì?”

Đầu bên kia không biết nói gì mà Mạc Tử Bắc chỉ nói một câu: “Bảo người ta chờ một chút.”

Sau đó anh rầm một cái gác máy, Giản Tiểu Bạch trong lòng cuối cùng cũng thả lỏng, vậy có phải là có người sắp tới, vậy có phải là có thể không cần...?

Vạn tuế!

Sự vui vẻ vừa hiện lên mặt cô, anh lại đi tới kéo cổ tay trắng ngần của cô, lôi cô vào trong căn phòng nhỏ.

Giản Tiểu Bạch khẽ nói: “Anh làm gì vậy?”

Đêm qua cô đã cùng anh ở trong này hoan ái một hồi, hiện tại căn phòng vẫn còn một đồng lõa xộn. Mặt của cô nhìn không được lại thẹn thùng, Mạc Tử Bắc lại không kịp thưởng thức dung nhan yêu kiều của cô, bởi vì nhân vật lớn làm cho anh đau đầu đã đến bên ngoài cửa phòng tổng giám đốc.

92. Chương 93

“Em ngoan ngoãn ở trong này, không được lên tiếng. Nếu em mà nói gì thì anh không thể cam đoan là sẽ xảy ra chuyện gì đâu.” Giọng điệu Mạc Tử Bắc có chút uy hiếp.

Giản Tiểu Bạch bĩu môi: “Lẽ nào anh muốn uy hiếp tôi?”

“Không phải uy hiếp mà là mệnh lệnh, bằng không em cứ thử xem!” Anh lại nhìn cô thật sâu một cái, nhìn chằm chằm đôi môi cô bị anh hôn đến sưng đỏ mà trong lòng lại kích động một hồi. Nhưng vẫn cắn răng đóng cửa lại.

Giản Tiểu Bạch bị nhốt ở bên trong cả, kinh ngạc há hốc miệng, nhìn cả buổi mới vội vàng chạy tới gõ cửa. “Mạc Tử Bắc, anh muốn hù tôi sao? Không cần! Tôi không muốn ở trong này, mau thả tôi đi ngoài!”

Mạc Tử Bắc bắt đắc dĩ lại mở cửa, vẻ mặt âm trầm, tăm tối: “Chẳng lẽ em muốn cho tất cả mọi người biết chuyện em sắp trở thành người tình của anh thật sao? Hay là để cho người khác biết đêm qua em đã lại lần nữa trở thành người phụ nữ của anh?”

“Anh!” Giản Tiểu Bạch không nghĩ anh lại đề tiện như vậy. “Vậy khi nào thì anh thả tôi ra ngoài?”

Mạc Tử Bắc sững sốt: “Một lát thôi, nhiều nhất là nửa tiếng!”

Giản Tiểu Bạch ủy khuất trề môi: “Vậy được rồi! Anh nhớ không được nhốt tôi lâu quá.”

Giọng điệu của cô có hơi giống như đang làm nũng, Mạc Tử Bắc liếc mắt nhìn cô một cái thật sâu, rồi lại đóng cửa lại.

Sau đó anh sửa sang lại, tự ổn định suy nghĩ rồi mới mở cửa phòng tổng giám đốc ra. Một người phụ nữ trung niên mặt mày thanh tú đang đứng ở cửa, bà mặc một bộ váy ren kiểu dáng thịnh hành nhất hiện nay, trên cổ đeo một sợi dây chuyền ngọc trai đắt đỏ. Nhìn thấy Mạc Tử Bắc, ánh mắt bà sáng ngời, chớp động một cái, khóe môi nhếch lên một tia áy náy.

“Tử Bắc, mẹ...”

Mạc Tử Bắc sững sốt rồi lập tức giữ chặt tay bà: “Vào trong rồi nói đi mẹ!”

Người đến là mẹ Mạc Tử Bắc, một người phụ nữ trông rất thanh tú cũng rất đơn thuần, nhìn thế nào cũng sẽ không thấy bà ấy giống một người phụ nữ cam tâm tình nguyện làm người tình của lão Ôn kia, cả đời không cầu danh phận, cũng không có được trăm phần trăm chân tình của ông ta. Đây cũng là nguyên nhân Mạc Tử Bắc vẫn không chịu tha thứ cho lão Ôn. Nhưng mẹ anh lại yêu ông ta, điều này khiến người làm con như anh mặc dù rất khó tha thứ nhưng vẫn ráng nhịn, mở một mắt nhắm một mắt không can thiệp vào cuộc sống của bọn họ. Nhưng mà lão Ôn kia lòng tham quá lớn, muốn anh tha thứ sao, cả đời này ông ta cũng đừng hòng mơ tưởng.

“Chuyện gì vậy mẹ?” Mạc Tử Bắc nắm tay mẹ đi vào sô pha.

“Tử Bắc, ba con, ông ấy có khả năng sẽ thật sự không qua được, ông ấy muốn gặp con. Con có thể đến nhìn một lần không con?” Bà biết con bà vẫn không chịu thông cảm cho ba nó.

Bà cũng hiểu con, nhưng mà người đó sắp chết rồi, bà cũng chẳng còn cách nào khác ngoài hy vọng có thể hoàn thành nguyện vọng cuối cùng của ông ấy.

Vừa nghe nhắc tới lão Ôn, sắc mặt Mạc Tử Bắc liền rất khó coi, âm u dọa người. Anh im lặng thật lâu, Mạc Tuệ Cầm cũng rất khẩn trương, bà biết vẻ mặt này của con bà là đại biểu nó đang rất giận.

“Mẹ, con không đi! Mẹ về đi!” Mạc Tử Bắc đã hạ quyết tâm, anh nói được thì làm được.

Mạc Tuệ Cầm nhìn thái độ kiên quyết của con thì nhịn không được lấy khăn tay lau lau giọt lệ vương nơi khóe mắt: “Vậy mẹ đi đây.”

Bà cứ như một cô bé đang khiếp sợ, cái gì cũng không dám nhiều lời, cả đời đều quen nhẫn nhục chịu đựng. Mạc Tử Bắc sợ nhất là dáng vẻ này của mẹ, mỗi lần nhìn thấy anh đều cảm thấy trong lòng rất áy náy cứ như người làm sai là anh vậy.

“Mẹ!” Mạc Tử Bắc nhịn không được kêu một tiếng.

Lúc này cánh cửa bên trong phòng nhỏ bị đập rầm rầm, Mạc Tuệ Cầm sững sốt, đôi mắt ngẩn lệ nhịn không được chuyển qua cánh cửa phòng nhỏ.

Gương mặt Mạc Tử Bắc cũng chuyển sang tím bầm, anh chỉ biết là Giản Tiểu Bạch, cô bé này sẽ không yên lặng.

“Bên trong có người?” Sự chú ý của mẹ anh đều bị thu hút, tạm thời quên cả nước mắt. “Con trai à, con có bạn gái hả? Cho mẹ nhìn có được không?”

Tâm trạng khẩn trương của bà làm cho Mạc Tử Bắc rất là điên, anh không biết nên giới thiệu như thế nào, anh không thể nói với mẹ anh là đối phương là một phụ nữ đã có chồng, mẹ anh chắc chắn sẽ không chịu nổi.

“Mẹ, để lần sau được không?” Trong giọng nói của Mạc Tử Bắc có chút cầu xin.

Gương mặt Mạc Tuệ Cầm lập tức đầy thất vọng: “Ừ!”

Tiếng đập cửa ngay sau đó lại lớn hơn, Mạc Tuệ Cầm nắm quần áo con hỏi: “Tính tình con bé có tốt không?”

Mạc Tử Bắc bắt đầu dĩ trợn trắng mắt: “Mẹ, mẹ mau về đi. Bảo tiểu Trần đưa mẹ về, sau này con sẽ đưa đến gặp mẹ.”

Anh chỉ có thể an ủi mẹ mình trước, còn cô bé ở bên trong đợi lát nữa anh sẽ xử lý cô thật thích đáng. Mạc Tuệ Cầm nhìn con trai muốn đuổi khéo mình thì nghi vấn trong lòng càng lớn hơn.

“Mẹ muốn gặp bây giờ!” Mạc Tuệ Cầm hiếm khi cố chấp như vậy, nói xong bà liền đi về hướng cửa phòng nhỏ.

Mạc Tử Bắc bước nhanh qua: “Mẹ, mẹ đừng nhìn.”

Anh càng không muốn cho gặp thì Mạc Tuệ Cầm càng lo lắng.

Tiếng rầm rầm trên ván cửa vang lên rất có tiết tấu, không biết cô dùng cái gì mà đập cửa nữa. Sắc mặt Mạc Tử Bắc vẻ mặt u ám lạnh lẽo. Tất cả là do cô tự chuốc lấy để anh cho cô xem anh sẽ xử cô như thế nào!

Giản Tiểu Bạch ở trong phòng nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài, biết là có người vào nên cô nhin không được mà cởi giày cao gót ra dùng gót giày đập cửa.

Cô cũng không biết người ở bên ngoài là ai, chỉ nghe thấy một chút âm thanh, phòng cách âm quá tốt nên nghe không được họ đang nói gì. Nhưng mà cô đột nhiên xấu xa nghĩ nếu Mạc Tử Bắc ép cô, cô sẽ nói chuyện anh đã làm cho người tới biết, như vậy thì mặt mũi của tổng giám đốc lớn như anh so với cô còn thê thảm hơn. Cho nên cô liều mạng đập cửa hy vọng có thể được nghe thấy, sau đó làm cho anh mất mặt.

Ngoài cửa Mạc Tuệ Cầm nhìn chằm chằm vẻ mặt đỏ bừng của con mình mà trong lòng cũng hơi hiểu ra: “Người ta không thích con đứng không?”

Bà cũng không hiểu vì sao cô gái đó lại không thích. Con trai bà già đầu rồi mà chưa bao giờ thấy anh đưa một cô gái nào về. Vất vả lắm bà mới biết được có một người chưa được gặp mặt như vậy thì sao có thể đi chứ.

“Mẹ, mẹ về đi!” Mạc Tử Bắc chỉ muốn mẹ mình mau mau rời khỏi sau đó anh sẽ đi vào trừng phạt người phụ nữ chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn này thôi.

“Mẹ không về, hoặc là con ẹ gặp xem con bé, hoặc là con phải đi thăm ba con. Hai cái này con chọn một cái đi, bằng không hôm nay mẹ sẽ không đi đâu hết.” Mạc Tuệ Cầm giằng co với con trai ở cửa, tuy rằng tính tình bà ôn nhu thiện lương nhưng mà cũng rất bướng bỉnh.

“Mẹ!” Mạc Tử Bắc đã rất đau đầu rồi. Anh không mẹ giận bởi vì sau khi nổi giận bà sẽ khóc rất lâu, đời này bà chỉ có một đứa con là anh, anh mà làm cho bà giận thì thật có lỗi với bà.

“Con trai, con nhốt người ta ở bên trong làm gì?” Mạc Tuệ Cầm lúc này mới nhớ hỏi.

“Ồ thì!” Mạc Tử Bắc bắt đầu dĩ trợn trắng mắt: “Mẹ, con cũng đã hơn ba mươi tuổi rồi. Chuyện của con mẹ đừng quan tâm nữa được không? Mẹ mau về chăm sóc cho lão Ôn kia đi. Ông ta sắp chết rồi đấy.”

Nhắc tới lão Ôn, gương mặt Mạc Tuệ Cầm liền chỉ còn thống khổ muốn rơi lệ: “Con trai à, con cùng đi đến bệnh viện đi! Thăm ông ấy để ông ấy ra đi thanh thản một chút. Mẹ cầu xin con đó được không?”

“Không đi!” Mạc Tử Bắc đã quyết phải nhẫn tâm.

“Huh u”

Mạc Tuệ Cầm cứ thế òa khóc, nước mắt cũng tuôn trào: “Con muốn hận thì cứ hận mẹ đi, không liên quan đến ông ấy, con đừng như vậy mà.”

Mạc Tử Bắc bất đắc dĩ đành phải nói với mẹ: “Mẹ, mẹ chỉ liếc mắt nhìn người ở bên trong một cái là sau đó có thể đi chứ?”

Mạc Tuệ Cầm sững sờ rồi lập tức gật đầu: “Ừ, con ẹ nhìn thiệt hả?”

Mạc Tử Bắc gật đầu sau đó mở cửa ra.

Vì thế ba người đứng sững ở cửa. Mạc Tử Bắc cùng mẹ ở ngoài còn Giản Tiểu Bạch ở bên trong. Trong tay cô còn đang giơ gót giày cao gót 3 tấc, thiếu chút nữa là đã đập vào mặt Mạc Tuệ Cầm

93. Chương 94

Mạc Tuệ Cầm đứng bất động ở ngoài cửa nhìn Giản Tiểu Bạch cầm giày trong tay mà ngây ngẩn cả người.

Trong đôi mắt to tròn đầy vẻ khó tin, bà không ngờ cô gái bên trong lại trẻ như vậy hơn nữa dáng vẻ còn xinh xắn như con nít như thế, lại càng không ngờ cô lại cầm giày cao gót trong tay. Mà xuyên qua vai Giản Tiểu Bạch, bà có thể nhìn thấy trên chiếc giường lớn lộn xộn ở phía sau, âu phục nằm ngổn ngang, trên mặt đất đầy đồng hồ đồng, hình như bà còn thấy đồ ren của phụ nữ bị xé thành mảnh nhỏ.

Giản Tiểu Bạch cũng không ngờ người đến lại là một phụ nữ trung niên, hơn nữa trông rất dịu dàng, bà có một đôi mắt nước to tròn xinh đẹp, chắc chắn hồi còn trẻ bà nhất định là rất đẹp.

Theo tầm mắt của bà, cô quay đầu lại nhìn thấy quần áo trên mặt đất thì nhất thời đỏ mặt.

Về mặt Mạc Tử Bắc cũng xấu hổ, anh quên thu dọn quần áo.

Mạc Tuệ Cầm nhìn thấy con trai hiêm khi ngưỡng ngưỡng thì lại nhìn chòng chọc mặt Giản Tiểu Bạch, vẻ mặt cô cũng ngưỡng ngưỡng, xem ra bọn họ không cần phải nói cũng đã rất ái muội.

Mạc Tuệ Cầm cười cười nói với Giản Tiểu Bạch: “Con họ gì?”

Mạc Tử Bắc lại kéo tay mẹ qua, đi đến bên cạnh nhỏ giọng nói: “Mẹ, mẹ đã thấy rồi đó, bây giờ đi được rồi chứ?”

Giản Tiểu Bạch nhân cơ hội này mang giày vào, xấu hổ quá, cô xấu hổ vô cùng muốn tìm cái lỗ mà chui vào thôi, vĩnh viễn không ra nữa.

“Mẹ?”

Giản Tiểu Bạch vĩnh viễn tai nghe chữ mẹ kia, à người phụ nữ này là mẹ anh sao?

Trẻ quá nhìn chẳng giống chút nào! Hơn nữa trông tính tình rất tốt, Giản Tiểu Bạch không thể tin một dì dịu dàng như nước như thế lại sinh ra tên Mạc Tử Bắc xấu tính.

Cô hoài nghi Mạc Tử Bắc nhất định là đầu thai nhằm hoặc là dứt khoát chỉ là con nhặt được ngoài đường.

Mạc Tuệ Cầm không để ý tới lời con trai nói, lập tức quay trở lại giữ chặt tay Giản Tiểu Bạch cười hỏi: “Cô bé, con họ gì? Các con tính lúc nào thì kết hôn?”

“Kết hôn?” Nụ cười của Giản Tiểu Bạch lập tức cứng đờ ở trên mặt, không biết làm sao. “Bác cứ gọi con là Giản Tiểu Bạch. Bác đừng hiểu lầm, con với anh Mạc không có quan hệ gì đâu, bác hiểu lầm rồi.”

Cô cười gượng hai tiếng có điều hai tiếng này cho dù là ai nghe cũng thấy mờ ám. Mạc Tuệ Cầm cũng không tin hai người đơn giản như vậy, chỉ cần nhìn căn phòng toàn là đồng hồ đồng cũng khiến cho người ta hoài nghi, bà cũng không phải đồ ngốc cũng không phải đui mù, chừng ấy tuổi rồi có gì mà bà nhìn không ra?

“Ha ha, phải không? Bác hiểu lầm cái gì?” Mạc Tuệ Cầm chớp chớp mắt.

Mạc Tử Bắc lại kéo mẹ qua: “Mẹ, mẹ đi nhanh đi!”

Giọng nói của anh rõ ràng đã mất kiên nhẫn. Giản Tiểu Bạch nhú nhú mày, đi lên chỉ trích anh: “Anh là đồ đàn ông xấu xa, nói chuyện với mẹ mình mà cũng hung dữ như vậy, anh ăn phải thuốc nổ sao? Nóng tính quá vậy.”

Mạc Tử Bắc chán nản muốn chết, trừng Giản Tiểu Bạch, hận không thể bóp cổ cô. Rốt cuộc là ai ăn thuốc súng chứ? Sao anh cứ thấy cô so với anh còn hung dữ hơn.

Mạc Tuệ Cầm cười ha ha ngắt lời Giản Tiểu Bạch: “Cô bé Giản này, tính tình Tử Bắc không được tốt, con khoan dung cho nó một chút, bác có thể cam đoan con bác rất lương thiện.

Lương thiện? Giản Tiểu Bạch thật sự không thể nghĩ ra được anh Mạc này lương thiện ở chỗ nào. “Bác à, bác không biết đâu. Anh ta không lương thiện chút nào đâu. Anh ta muốn con làm người tình của anh ta. Con không chịu, anh ta liền kéo con vào nhốt trong phòng. Còn nữa...”

Mới nói đến đó thì miệng đã bị Mạc Tử Bắc bịt lại, cô chỉ có thể phát ra tiếng ú ớ, ánh mắt cũng mở thật to. Mạc Tử Bắc xấu hổ cười: “Mẹ, mẹ đừng nghe cô ấy nói bậy. Mẹ đi nhanh đi! Con không tiễn.”

Nói xong liền lôi ngay Giản Tiểu Bạch vào trong phòng, để lại Mạc Tuệ Cầm một mình trợn mắt há hốc mồm mà đứng ở trong phòng tổng giám đốc sững sờ hồi lâu.

Con trai bà từ khi nào thì thành ra như vậy. Vậy mà lại có thể ra tay với một cô bé yếu đuối nhà người ta, còn bịt miệng không cho người ta nói nữa chứ. Trời ạ. Bà không ngờ chuyện này đến lại biết được nhiều thứ như vậy. Khóe miệng không khỏi cong lên, xem ra hôm nay bà đến là đúng rồi. Trong mắt cũng hiện lên một tia tinh quang, cho dù con trai không chịu tha thứ thì lão ôn cũng chết. Không được tạm thời không được chết, bà cũng sẽ không để cho ông ấy chết. Bà muốn ông ấy ở bên bà cả đời, chết dễ dàng như vậy chẳng phải là rất không có ý nghĩa sao?

Mạc Tuệ Cầm lắc đầu rời đi.

Giản Tiểu Bạch bị Mạc Tử Bắc kéo vào trong phòng. “Em không nói lời nào thì sẽ chết sao?”

Anh trông có chút thẹn quá hóa giận, Giản Tiểu Bạch trái lại cảm thấy anh có chút già mồm át lẽ phải. “Sao chứ, tôi có bịa đặt gì đâu, là chính anh nói đấy thôi. Anh còn ác ý phá hoại công ty của anh Hùng. Anh quá xấu xa rồi! Tôi còn chưa có nói đến đó đấy.”

Cô cảm thấy rất đáng tiếc có điều lúc này nhất định phải phê bình anh, tin chắc anh sẽ uống đủ cả bình tức giận. Đáng tiếc là cô đã tính nhầm.

Mạc Tử Bắc đẩy cô đi lại mở cửa đi ra ngoài. Mẹ anh cũng đã đi rồi, anh cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhất điện thoại nói với Tina: “Lát nữa có bất cứ ai đến cũng không được quấy rầy tôi.”

Sau đó lại trở về căn phòng nhỏ, Giản Tiểu Bạch đang thu dọn quần áo của anh ở trên mặt đất, âu phục đắt tiền của anh bị cô hất rượi vào. Ôi âu phục ơi! Thật đáng tiếc, một bộ âu phục đã bị phá hỏng.

Nhìn thấy anh vào cô có chút ngượng ngùng xoay qua. Không biết vì sao sau khi nhìn thấy cô giúp anh dọn phòng thì chính anh cũng không phát hiện ra cái khuôn mặt tuần tú vẫn luôn căng thẳng đã lâu kia bất tri bất giác thả lỏng hẳn. Trực giác nói với anh là anh thích cảm giác này.

Anh nhẹ nhàng đi qua ôm lấy cô, tựa đầu lên đôi vai gầy nhỏ của cô: “Đừng nhúc nhích!”

Giọng anh trầm thấp mà khàn khàn, trong lòng anh rất khó chịu. Lão Ôn kia sắp chết nhưng mà anh không muốn đi nhìn ông ta. Anh không thể nói cảm giác trong lòng mình như thế nào, chỉ muốn tìm một chỗ để mà dựa vào như thế mà thôi.

Giọng anh có chút hèn mọn khiến Giản Tiểu Bạch cứ nghĩ mình nghe lầm: “Anh sao vậy? Bác đi rồi sao?”

Giọng nói của cô rõ ràng có lo lắng nhưng ngay cả cô cũng không biết.

“Không sao! Đi rồi.”

Cô không biết làm sao nên cứ mặc cho anh ôm. Trên người anh có mùi hương rất dễ chịu, hơi thở mạnh mẽ riêng có ở đàn ông, cô rất thích mùi này trên người anh. Tươi mát mà rục rờ nếu anh cứ dịu dàng như vậy, cô nhất định sẽ thấy anh là người tốt.

Haizzz! Cô lại mềm lòng rồi, sáng sớm còn thề son sắt với Hùng Lập Tân là sẽ liều mạng với anh, bây giờ cô lại bị người đàn ông này ôm mà không có phản kháng, không có mắng nhiếc.

Không khí lại có chút ấm áp. Chết tiệt!

Tư tưởng của cô đấu tranh giãy dựa hồi lâu: “Anh buông ra đi!”

Cô rút cuộc vịn vịn người thoát khỏi vòng tay anh, trốn sang một bên, để phòng nhìn anh.

Mất đi cảm giác ấm áp mềm mại kia khiến lòng Mạc Tử Bắc lại có cảm giác buồn bã, mất mát. Anh bắt đầu thở dài lại đi tới ôm lấy cô.

Giản Tiểu Bạch không rõ vì sao: “Anh rút cuộc bị sao vậy?”

Anh lúc này rất kỳ quái. Mẹ anh đến anh liền trở nên rất kỳ quái.

“Đừng nhúc nhích, để anh dựa một chút.” Giọng anh rất mệt mỏi, dường như rất tang thương, Giản Tiểu Bạch lại cảm thấy trong lòng chua xót.

Cô im lặng. Hai người ôm nhau, hưởng thụ một chút yên bình này. Nhưng trong lòng Giản Tiểu Bạch không hiểu sao lại lo lắng, một cảm giác bất an từ đáy lòng lan tràn ra, không biết là vì sao.

94. Chương 95

Đã lâu, rất lâu rồi Mạc Tử Bắc mới ôm cô. Chỉ đơn giản là ôm cô, không làm gì cả, rất đơn thuần là tựa vào nhau. Mạc Tử Bắc lại thấy cho dù rất đơn giản chỉ tựa vào nhau nhưng trong lòng cũng rất thỏa mãn, giống như một chỗ nào đó được lấp đầy, từ từ chậm rãi lan ra.

Giản Tiểu Bạch nhìn cảm anh, mặc dù đã có lún phún râu mới mọc nhưng nhìn vẫn đẹp. “Anh rút cuộc sao vậy, anh thật sự đồng ý không thu mua Phong Trì sao?” Cô bây giờ còn đang lo lắng vấn đề sở hữu Phong Trì.

Mạc Tử Bắc cúi đầu liếc nhìn cô một cái, vất vả lắm mới yên tĩnh thì cơn tức lại bị khơi mào, trong đôi mắt hiện lên một tia âm hàn: “Không được nhắc đến anh ta.”

Giản Tiểu Bạch bĩu môi cau mày: “Không nhắc tới anh ấy cũng được thôi, anh chỉ cần đồng ý không phá chúng tôi là được.”

Anh nhìn chằm chằm ánh mắt của cô gần từng tiếng nói: “Có thể, em đồng ý làm người tình của anh rồi sao?”

Giản Tiểu Bạch nháy mắt lại đỏ bừng mặt: “Tôi đồng ý!”

Cô thấy rất thẹn, trong lòng cũng có một tia chờ mong, cô thật sự là rất chờ mong nhưng mà bởi vì sắp làm người tình của anh mà trong lòng có một chút nhảy nhót.

“Tốt lắm! Sẽ không thu mua Phong Trì nữa! Em rời xa Hùng Lập Tân, còn nữa ly hôn với Mai Thiệu Khanh.” Đây là yêu cầu của anh, anh muốn một mình độc chiếm cô.

Giản Tiểu Bạch thiếu chút nữa buộc miệng nói là cô vẫn chưa kết hôn, nhưng cô lại nghĩ nếu có một ngày anh phát hiện cô thật ra vẫn chỉ có một người đàn ông là anh thì trong lòng có rất thất vọng hay không.

“Uh!” Cô giả bộ đồng ý, dù sao cô vốn cũng chưa kết hôn.

“Đêm nay em chuyển đến chỗ của anh ở, được chứ?”

“Vì sao?” Giản Tiểu Bạch kinh hãi.

Chuyển đến chỗ anh sao được, Thiên Thiên thì phải làm sao? Bây giờ Thiên Thiên có thể ở chỗ Lâm Hiểu Tình mấy ngày nhưng cô tuyệt đối không thể để con cứ ở bên ngoài. Nó còn nhỏ như vậy, tâm hồn còn chưa

hoàn thiện, tuyệt đối không thể để xuất hiện nhân tố ảnh hưởng đến sự trưởng thành khỏe mạnh của nó. Cô không muốn làm con mình không có cảm giác an toàn, cảm thấy cô dường như không cần nó.

“Bởi vì em chỉ có thể thuộc về anh.” Anh bá đạo tuyên bố, bàn tay ôm thắt lưng cô siết chặt.

Giản Tiểu Bạch không tự chủ được sán lại: “Anh cũng quá bá đạo đi?”

Quả đúng là đại sa trư, tên này cũng quá tàn bạo đi, muốn cái gì thì phải có cái gì, có phải sẽ thấy cô dễ bắt nạt hay không?

Mạc Tử Bắc đột nhiên dựa vào, bàn tay to nắm lấy cằm của cô: “Nhớ kỹ, em chỉ có thể chiều ý anh, bằng không thu mua Phong Trì chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.”

“Anh!” Giản Tiểu Bạch cuồng nộ: “Anh nói không giữ lời.”

“Có giữ lời hay không còn phải xem vào em. Lại đây đi, chúng ta tiếp tục trò chơi lúc nãy chưa chơi xong đi!”

“Trò gì?” Giản Tiểu Bạch có chút không hiểu.

“Anh muốn em dùng cơ thể thỏa mãn anh.” Lời anh nói ra đúng là thô tục như thế, Giản Tiểu Bạch cũng không dám nói cái gì. Ai biết tên này có thật sự nổi điên hay không, anh vẫn là kẻ điên mà.

Vừa rồi vất vả lắm mới có chút ầm ập, cảm giác hiện tại đều bị anh phá hỏng, thực sự làm cho người ta phẫn nộ. “Tôi không biết, anh nói tôi phải làm thế nào?”

“Cởi quần áo!” Anh trực tiếp ra lệnh.

“Cái gì?”

Mạc Tử Bắc thấy mình cứ như một cậu trai đang dậy thì, không kiềm chế được cơ thể mình, vốn tưởng rằng sau khi có được cơ thể cô thì có thể làm ỉn bình tĩnh, nhưng trái lại một khi đã ném được cái cảm giác cả linh hồn cũng đồng thời thỏa mãn này thì anh lại càng muốn hơn.

Trong không khí hỗn loạn ướt át bội phần, anh thấy cơ thể mình lập tức lên cao hơn vài độ. Hiện tại ngay cả anh cũng không biết làm sao, tình huống đã vượt qua tầm khống chế của anh mà anh tuyệt đối không thể để cô thấy cô có ý nghĩa với anh. Anh chỉ muốn có được cô cho dù không thể có được trái tim có cơ thể cũng được.

“Bây giờ là ban ngày!” Giản Tiểu Bạch vẫn lấy cái lý do kia.

“Anh muốn khi nào thì làm khi đó, em là người tình của anh thì chỉ có thể phục tùng. Còn anh cần có được sự an ủi từ chỗ cực phẩm là em.”

Ngữ khí bá đạo mà ngạo mạn làm cho Giản Tiểu Bạch chán nản, cô oán hận giãy khỏi vòng vây hãm của anh, xoay người đưa tay cởi thắt lưng trên váy. Cắn răng giận dữ trừng mắt nhìn vách tường, xấu hổ và giận dữ tột cùng nhưng cô vẫn cởi quần áo ra. Không còn gì che chắn nằm ở trong lòng anh. Mặc dù ở trong lòng máng anh trăm ngàn lần nhưng cô vẫn khuất phục cho anh, bởi vì tất cả đều là vì Phong Trì, vì tâm huyết của anh Hùng.

Tên này sẽ không bởi vì cô cầu xin mà bỏ qua cho cô, cũng sẽ không bởi vì cô chống cự mà buông tha. Tóm lại đàn ông đều chỉ có thể dùng sự đều cán để suy nghĩ!

“Em thật đẹp!” Bàn tay Mạc Tử Bắc phủ lên da thịt trơn bóng của cô. Sau đó nghiêng người thô bạo cúi xuống hôn lên môi cô.

Nụ hôn kia khiến Giản Tiểu Bạch thất điên bát đảo, chỉ có thể thở hổn hển trừng mắt nhìn anh. Mạc Tử Bắc nhin không được cong môi mà cười, trong ánh mắt hiện lên một tia trêu chọc. Anh đột nhiên xoay người cô lại, Giản Tiểu Bạch hoảng sợ thét chói tai. Anh lại không cho cô cơ hội, từ phía sau trực tiếp xuyên qua cô. Giản Tiểu Bạch vừa thấy nhục nhã vừa lại cảm giác mỗi một tác bị anh chạm vào đều giống như có luồng điện chạy qua làm cô chấn động cùng run rẩy. Tư thế đặc biệt như vậy khiến cô xấu hổ đến toàn thân đỏ bừng.

Anh để cô nhào người về phía trước, Giản Tiểu Bạch cắn chặt hàm răng, kiềm chế cái cảm giác nhục nhã này, cơ thể mẫn cảm của cô ý thức tầm mắt được anh đang thiêu đốt toàn thân cô. Cô muốn trốn nhưng lại bất lực. Bởi vì tay anh vào lúc này đã chặn cô lại, túm chặt lấy vai cô làm cô không thể thoát được. Cơ thể cô ở trong cơ thể của anh. Ngay sau đó môi anh hạ xuống đặt lên trên tấm lưng bóng loáng mà nhẵn nhụi của cô.

Tức giận, nhục nhã, bất lực làm cho nước mắt của cô rốt cuộc nhìn không được mà trào ra hốc mắt. Giản Tiểu Bạch vội vàng đem vùi mặt vào trong ra giường. Nước mắt thấm ướt cả một mảng lớn.

Nhưng mà hết cơn sóng mãnh liệt này đến cơn sóng mãnh liệt khác khiến Giản Tiểu Bạch không có cách nào mà suy nghĩ rõ ràng. Trên thực tế đầu óc của cô, cơ thể của cô, tất cả ý thức của cô đều chỉ có thể theo anh mà ngây ngất, nóng bỏng, thiêu đốt

Giản Tiểu Bạch cắn chặt răng chịu đựng những sóng cao đang dâng trào.

“Tốt lắm, cực phẩm của anh.” Hơi thở anh cũng trở nên bất ổn, giọng nói trầm thấp khàn khàn, nồng đậm khiến Giản Tiểu Bạch cũng không tự chủ được mà co rút lại, giữ chặt lấy anh. Mà cơn co rút này lại làm anh đột nhiên tăng tốc, đưa tốc độ lên rất nhanh tiến vào cô, ở trong nơi ẩm áp chặt khít trong cơ thể cô mà đạt tới đỉnh.

Sau khi kết thúc, hai người duy trì tư thế cùng kết hợp, điều chỉnh hô hấp sau đó anh mới di chuyển cơ thể, xoay người nằm xuống. Giản Tiểu Bạch kéo chăn lên người, xoay lưng qua không thèm để ý đến anh. Mạc Tử Bắc nhìn chằm chằm lưng của cô, trong đôi mắt hiện lên một tia nhu tình.

95. Chương 96

“Đi thôi! Chúng ta ra ngoài!” Anh đột nhiên nghĩ đến đã lâu không ra ngoài dùng cơm, thấy cũng sắp đến giờ ăn trưa Mạc Tử Bắc tính đưa cô ra ngoài ăn cơm.

“Làm gì vậy?” Giản Tiểu Bạch lầu bầu.

Mạc Tử Bắc cười tà ác. “Chẳng lẽ em không muốn ăn cơm? Muốn tiếp tục ở đây chờ anh sủng ái em?”

“Anh!” Giản Tiểu Bạch chán nản, khuôn mặt nhỏ nhắn quay đi đầy ngượng ngùng: “Thật đáng ghét, anh hạ lưu.”

Sao anh có thể cùng cô làm xong chuyện đó liền lập tức nói đi ăn cơm. Gã này thật đáng ghét, có thể làm bộ như không có gì xảy ra.

Mạc Tử Bắc nhìn thấy dáng vẻ nhỏ bé then thùng của cô thì thả lỏng cơ mặt đang căng lên. Có chút lười biếng hiện lên hai gò má anh tuấn, đôi mắt to ngăm đen xoay một vòng lại nảy một chủ ý.

“Giúp anh tìm quần áo!” Anh hiện tại bắt đầu ra lệnh.

Giản Tiểu Bạch kéo chăn thì thào tự nói: “Làm người tình rồi còn muốn làm bảo mẫu nữa sao?”

Khóe miệng Mạc Tử Bắc hiện lên một chút ý cười, cô đúng là đáng yêu có đôi khi còn rất hài hước. “Chẳng lẽ em nghĩ chỉ cần phải làm việc kia thôi sao? Vậy nhiệm vụ cụ thể là cái gì?”

Lời anh nói rất ái muội làm cho Giản Tiểu Bạch đang im lặng lập tức đỏ bừng mặt, mặc váy bước ngay xuống giường, đi đến cái tủ âm tường bên cạnh liền nhìn đến một bộ tây trang màu xám xinh đẹp.

Cô nhớ lần trước đi dạo phố, Lâm Hiểu Tình liền chỉ vào bộ tây trang này nói là hàng Italia chế tác thủ công, số lượng bản căn bản là không có mấy bộ. Vậy mà anh lại có bộ này.

“Làm gì mà phải mặc quần áo đắt đỏ như vậy? Quên góp cho bọn trẻ cô nhi viện không tốt sao? Mặc ít đi một chút cũng đâu có chết ai, ốm tiền chết già thì có gì hay ho chứ?” Cô lại làm bầm lầu bầu, mỗi một câu đều không lọt khỏi tai Mạc Tử Bắc. Nhưng cô vẫn cầm quần áo đi tới chỗ Mạc Tử Bắc đang ở trường.

Anh đang nude toàn thân, vòm ngực rắn chắc mà đàn hồi, làn da màu đồng cổ, từng khối cơ bụng đầy rắn chắc, trời ạ, ngừng lại! Không được nhìn xuống nữa.

Mạc Tử Bắc lại nở nụ cười nhìn thấy dáng vẻ hai mắt tỏa sáng của cô là anh lại thấy buồn cười. Cầm lấy quần áo từ trong tay cô, Mạc Tử Bắc mặc vào, thắt cravat, rồi khoác áo vest vào, cả người anh lập tức tản ra một sức hấp dẫn đầy nam tính, chín chắn mà mãnh liệt.

Ánh mắt Giản Tiểu Bạch đột nhiên sáng rực, giống như là thợ săn nhìn thấy con mồi. Cô cũng không biết hiện tại vẻ mặt của cô lại có chút mê trai. Nhìn chằm chằm người ta không ngừng còn xem hết thân thể người ta, thế này thì đúng là quá mê trai.

Mạc Tử Bắc giương đôi mắt hẹp dài đảo qua khuôn mặt của cô. Giản Tiểu Bạch lúc này mới sực tỉnh mà đỏ mặt. Sao cô có thể suông sã nhìn chằm chằm người ta lâu như vậy chứ?

Mạc Tử Bắc nhếch khóe miệng lên một chút, cẩn thận sửa sang lại một chút nếp uốn trên tây trang rồi nhìn cô nói: “Đi thôi!”

Giản Tiểu Bạch cũng sửa sang lại quần áo mình, đột nhiên nhớ tới cái gì đó mà kêu to: “Chết rồi!”

Sau đó chạy nhanh như chớp đến phòng vệ sinh, cô quên chải đầu, bị anh tra tấn một vòng tóc tai bù xù cứ như là bà điên. Cô đưa mắt nhìn mặt mình trong gương. Khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên đầy những dấu đỏ hồng giống vừa mới chui từ ổ gà đẻ ra ngoài vậy, người ta chỉ liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra cô đã cùng anh làm cái gì ở bên trong. Lấy lại bình tĩnh cô mới đi ra ngoài.

“Em sao vậy?” Mạc Tử Bắc giống như là đeo mặt nạ lên mặt, lại nhìn không ra gợn sóng nào.

“Không có việc gì!” Giản Tiểu Bạch ngẩng đầu đi ra.

Gã này vài phút trước còn giống như một con dã thú bạo loạn ở trên người cô vậy mà giờ có thể ở trong nháy mắt đã khôi phục gương mặt không chút biểu cảm nào. Giống như người mới vừa quán lấy cô là người khác không phải anh vậy. Giản Tiểu Bạch cắn răng liếc mắt trừng anh một cái.

Mạc Tử Bắc nhìn lại, bày cái vẻ mặt điềm tĩnh mở cửa. Hai người đi ra ngoài một trước một sau. Tina nhìn thấy Giản Tiểu Bạch thì trong ánh mắt hiện lên một tia phức tạp, vẻ mặt là rét lạnh là ghen tị hay là cái gì đó? Giản Tiểu Bạch không biết vì sao nhưng trong lòng cả kinh có luồng khí lạnh nẩy lên trong lòng. Cô dường như không dám đi truy cứu hàn ý trong mắt Tina, thân mình cứng đờ hô hấp thiếu chút nữa đình trệ, ngoan ngoãn cúi đầu đi theo Mạc Tử Bắc.

“Tina, tôi ra ngoài một chút. chuyện công ty cô giúp tôi xử lý!” Mạc Tử Bắc đối với cô ấy rất khách sáo. Giản Tiểu Bạch rất khó chịu trong lòng, anh chưa bao giờ nói chuyện với cô thế này, còn với Tina thì lại nói rất dịu dàng, trong giọng nói còn hàm chứa ý cười. Cô không khỏi thở dài, trong lòng chột lạnh.

“Vâng, tổng giám đốc yên tâm!” Tina cuối cùng nhìn cô một cái.

Giản Tiểu Bạch nhanh chóng đi đến thang máy đợi Mạc Tử Bắc. Cô không muốn tiếp tục đứng ở đó để người khác xem thường. Cô gọi điện thoại cho Hùng Lập Tân: “Anh Hùng, là em, Tiểu Bạch. Anh ta đã đồng ý không thu mua Phong Trì nữa. Anh không cần lo lắng, còn nữa mấy ngày nay phải phiền hai người chăm sóc cho Thiên Thiên.”

“Không thành vấn đề, em cũng cẩn thận một chút! Anh không muốn em vì Phong Trì mà để mình chịu thiệt thòi.” Hùng Lập Tân không biết Tiểu Bạch làm thế nào để người đàn ông thâm sâu như Mạc Tử Bắc có thể vui vẻ đồng ý.

“Yên tâm đi! Anh Hùng em không sao đâu!” Giản Tiểu Bạch an ủi anh ta.

“Vậy khi nào thì em trở về đi làm?”

Lời còn chưa dứt thì di động đã bị đoạt đi. Quay người lại là Mạc Tử Bắc. Cô không biết anh đã đứng ở phía sau cô từ khi nào, ánh mắt anh lạnh lùng thâm sâu tắt di động.

“Anh định làm gì vậy?” Giản Tiểu Bạch khê la lên. “Anh không quyền can thiệp đến cả điện thoại của tôi.”

“Em nói vậy không đúng. Anh nghĩ chúng ta cần phải ký một thỏa thuận. Mọi thứ của em đều ở trong tay của anh. Đi theo bên anh thì phải hoàn toàn thuộc về anh, không được chân trong chân ngoài.” Anh bá đạo làm cho cô sắp hít thở không thông.

Cô hoàn toàn không nói gì.

Ấn thang máy xuống, hai người xuống lầu. Không gian trong thang máy chuyên dụng rất lớn, hai người cũng không nói gì nữa. Có lẽ là không khí có chút yên tĩnh khiến Giản Tiểu Bạch cảm thấy không gian thực nhỏ hẹp.

Mạc Tử Bắc lại làm ra vẻ bí hiểm, ai có thể nghĩ một tổng giám đốc nhân khuôn cầu dạng (ý nói về ngoài đạo mạo, bên trong thối nát) như vậy vừa rồi lại ở trong văn phòng cùng làm mấy hoạt động ái muội cơ chứ?

“Haizz!” Giản Tiểu Bạch thở dài một hơi.

Mạc Tử Bắc nghiêng mặt liếc nhìn cô một cái, vẻ mặt thản nhiên.

“Anh có thể trả điện thoại lại cho tôi không?” Cô muốn gọi cho Mai Thiếu Khanh

“Không!” Anh phản đối.

“Tôi muốn gọi điện, anh có thể ở bên cạnh nghe.” Giản Tiểu Bạch tận lực thương lượng với anh.

“Đi xuống rồi nói sau!” Anh mềm nhũn trong lòng. Trả điện thoại cho Giản Tiểu Bạch.

Thang máy xuống lầu một rồi mở ra, hai người đi ra ngoài. Nhân viên lễ tân trốn mắt há hốc mồm nhìn tổng giám đốc tàn bạo rời đi bằng ánh mắt ái mộ làm cho người ta phì cười.

Giản Tiểu Bạch thầm mắng trong lòng: Tại sao đàn ông lúc nào cũng đều có thể rêu rao gay chú ý khắp nơi, trên choker ánh mắt của một số lớn mỹ nữ vậy nhỉ.

Cô vừa đi vừa gọi điện thoại cho Mai Thiếu Khanh, đầu bên kia lại vang lên tiếng u u. Giản Tiểu Bạch kinh hãi, lúc này mới nhớ lời anh nói tối qua. Điện thoại trước nay vẫn gọi được nhưng vì sao hôm nay lại không có ai trả lời, cô chỉ cảm thấy trong lòng một trận bất an. Mí mắt cũng đột đột nhiên giật giật vài cái, sắc mặt cũng biến đổi theo.

Ý thức được người phía sau vẻ mặt sắc bất an, Mạc Tử Bắc dừng lại rồi cuộc nhin không được hỏi: “Sao vậy?”

Giản Tiểu Bạch khản trương tiến lên túm lấy tay áo vest của anh vội vàng nói: “Đưa tôi về nhà trước đã được không?”

“Vì sao?” Về mặt Mạc Tử Bắc đầy đánh giá.

“Cầu xin anh đó!” Cô đã rất sốt ruột.

Mai Thiếu Khanh đi thật rồi sao? Anh ấy muốn đi đâu?

96. Chương 97

Mạc Tử Bắc nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô một hồi lâu rồi cuộc cũng mềm lòng. Bàn tay nắm lấy tay cô mạnh mẽ mà hữu lực, truyền cho cô sức mạnh, tay nhỏ bé không khỏi cầm lại tay anh. Cảm nhận được sự nhiệt tình của cô, khóe miệng Mạc Tử Bắc không khỏi nhếch lên. Để cô yên vị ở trên xe, anh lái xe đi. Giản Tiểu Bạch dọc đường cứ luôn bất an.

Mạc Tử Bắc nhíu mày lại hỏi: “Rốt cuộc là em bị sao vậy?”

Anh có thể rất rõ ràng nhìn thấy cảm xúc của cô, cô đang rất bất ổn, ánh mắt mờ mịt cùng với thái độ ngoan ngoãn của cô khiến anh cảm thấy kinh ngạc.

Ôm lấy cánh tay mình, trong ánh mắt cô không tự giác được mà toát ra vẻ yếu ớt. Cô quên Mạc Tử Bắc là người mà cô phải ghét, phải căm hận, giờ phút này cô chỉ muốn chia sẻ tâm tình kích động này cùng anh mà thôi.

“Về rồi nói sau! Anh Thiếu Khanh có thể không thấy!”

Lời của cô làm cho Mạc Tử Bắc thiếu chút nữa lạc tay lái: “Anh ta không thấy? Là sao?”

“Tôi không biết.” Giản Tiểu Bạch ôm cánh tay, vùi đầu thật sâu vào ghế. “Tối hôm qua anh ấy nói mấy câu rất đặc biệt. Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, anh ấy nói anh ấy phải đi, phải rời khỏi tôi.”

Sự yếu đuối của cô ở trong mắt Mạc Tử Bắc lại thấy là thái độ vô cùng không nỡ xa Mai Thiếu Khanh. Cô lại tình cảm sâu nặng với anh ta như vậy khiến lòng anh như siết chặt. Không thềm nói gì nữa, sắc mặt cũng âm trầm hẳn, cả người trông đều lạnh như băng. Nhưng anh lại muốn đi tìm một lát, xem Mai Thiếu Khanh cuối cùng muốn làm gì.

Đến chỗ Giản Tiểu Bạch ở, cô vội vàng chạy lên lầu, gấp gấp mở cửa, nhưng lại chẳng thấy gì. Mạc Tử Bắc đi theo lên lầu, nhìn cô tìm kiếm khắp cả phòng thì cảm xúc trong lòng đủ kiểu phức tạp.

Giản Tiểu Bạch lại từ trong nhà mình chạy ra, chạy lên lầu mở cửa phòng Mai Thiếu Khanh. Mạc Tử Bắc cũng lên theo, kỳ lạ thật bọn họ không phải là đã kết hôn rồi sao? Sao Mai Thiếu Khanh còn ở trên lầu mà không ở cùng Tiểu Bạch? Nghi vấn trong lòng càng lúc càng lớn, anh thấy tim mình cũng sắp nhảy đến cổ họng mất rồi, ánh mắt lại có chút chờ mong, có chút ngạc nhiên vui mừng.

“Anh Thiếu Khanh! Anh Thiếu Khanh!” Giản Tiểu Bạch gọi to tên Mai Thiếu Khanh.

Nhưng trong phòng trống rỗng, không có lấy một tiếng vang, đồ gia dụng trắng tinh, đồ dùng sinh hoạt cũng trắng tinh, ra giường chăn đệm cũng đều sạch bóng giống như là chưa từng có người ở.

Giản Tiểu Bạch suy sụp ngồi ở trên sàn nhà Mai Thiếu Khanh khóc hu hu. “Anh ấy, đi rồi, đi thật rồi.

Anh đứng lên, đi đến cô ôm lấy cơ thể nhỏ bé và yếu ớt của cô, vòm ngực dày rộng rắn chắc của anh ở ngay trước mặt của cô, tuy không nói gì mà lại như nói rất nhiều.

Anh cho cô sức mạng dù cho trong lòng anh cũng có muôn vàn cảm xúc lướt qua nhưng vẫn nhịn xuống. Không bỏ lại cô, anh chỉ nghĩ an ủi cô.

Nước mắt Giản Tiểu Bạch nhanh chóng trào ra khỏi vành mắt, cô ngã vào trong lòng anh thút thút khóc như một đứa trẻ. Cô cũng không biết mình đã khóc bao lâu, mảng âu phục trước ngực đều bị nước mắt của cô thấm ướt. Cô kinh ngạc nhìn mảng nước đó mà từ từ lấy lại tinh thần. Lúc này mới phát hiện cô lại ở trước mặt anh mà không giữ chút cảm xúc gì.

Có điều Mai Thiếu Khanh vừa ra đi, cô đột nhiên cảm thấy mình ngay cả một người để nương tựa cũng không có. Cô muốn tìm một người để nương tựa, muốn tìm một người để có thể ngã vào trong lòng anh ta mà khóc một trận thật đã, lại không nghĩ rằng người đó là anh.

Bị ý nghĩ trong lòng mình làm cho khiếp sợ, Giản Tiểu Bạch bối rối lau nước mắt trên mặt, lui ra sau một bước.

Cô không tin Mai Thiếu Khanh sẽ bỏ đi bởi vì trong phòng anh không thiếu cái gì. Cô lại chạy xuống dưới lầu mở cửa phòng mình, tìm một hồi lâu cuối cùng mới phát hiện ra lá thư nằm trên bàn trong phòng ngủ. Vội vàng mở ra đọc. Bức thư rất ngắn chỉ có mấy chữ:

Tiểu Bạch! Anh đi đây. Đừng lo lắng cho anh, cứ đi tìm Mạc Tử Bắc đi! Bảo anh ta bảo vệ các em! Nếu có duyên hý vọng còn có thể gặp lại.

Đừng khóc! Cũng đừng buồn! Cả đời này anh đều là anh Thiếu Khanh của em, còn em là em gái Tiểu Bạch của anh.

Hẹn gặp lại!

Ký tên: Mai Thiếu Khanh.

Giản Tiểu Bạch cuối cùng cũng biết chắc chắn, nước mắt lại rơi.

Lúc Mạc Tử Bắc trở lại phòng cô liền nhìn thấy cô nắm lá thư trong tay, mà nước mắt rơi lã chã nhìn rất đáng thương. Về mặt anh lúc này rất phức tạp lại có chút chua xót cười.

Giản Tiểu Bạch sụp xuống, suy sụp không có một chút sức lực.

“Anh ấy đi thật rồi! Đi thật rồi.” Cô gần như là thì thào tự nói sự thật là Mai Thiếu Khanh đã đi.

Trong lòng Mạc Tử Bắc nảy lên nghi ngờ cùng một kinh ngạc vui mừng phức tạp. Anh ta đi rồi, có phải là mình có thể độc chiếm cô hay không?

Tiến lên nhận lấy lá thư trong tay cô, lướt qua một lượt cũng biết anh ta đã đi thật. Nhưng mà anh ta đi đâu? Vì sao lại đi vào lúc này?

“Anh ta cũng không nói là muốn đi đâu sao?”

“Anh ấy chỉ nói là phải đi. Tôi cứ nghĩ là anh ấy đang nói giỡn với tôi, nhưng mà không phải anh ấy đi thật rồi.”

Nghĩ đến Mai Thiếu Khanh cho tới nay đều luôn lạnh lùng, rất ít nói, trong lòng của cô lại khổ sở một hồi cũng áy náy một hồi. Có lẽ cho tới bây giờ cô vẫn không hiểu anh, cũng không thử hiểu.

“Đều do tôi chưa bao giờ biết anh ấy nghĩ những gì, cũng không quan tâm anh ấy lắm, chỉ toàn là tham lam hút lấy sự ấm áp từ nơi anh ấy, không hề biết cố gắng mà chỉ biết khóc lóc đi tìm anh ấy dốc bầu tâm sự. Bao lần tôi rơi vào tai họa đều là anh ấy giúp tôi thu dọn tàn cục. Vậy mà tôi lại chưa từng giúp anh ấy, cũng không biết anh cuối cùng là cần gì.”

Cô chỉ đơn thuần là áy náy nhưng ở trong Mạc Tử Bắc lại là đối với Mai Thiếu Khanh có tình cảm sâu đậm. Trái tim anh chợt lạnh giá, vẻ mặt cũng lạnh lùng hẳn. Hai tay đặt bên người cũng nhịn không được mà nắm chặt. Anh im lặng nhìn cô rơi lệ.

“Biết vậy đêm qua tôi đã giữ anh ấy lại. Vì sao tôi lại thấy anh ấy đang nói giỡn với tôi chứ? Tôi cứ nghĩ là anh ấy bởi vì tôi không nhận lời cầu hôn nên mới giận dỗi mà bỏ đi. Vì sao tôi vẫn không chịu kết hôn với anh ấy chứ? Vì sao?”

“Chờ một chút.” Mạc Tử Bắc dường như nghe thấy điều làm anh kinh ngạc, tim cũng đập nhanh hơn.

Anh suy nghĩ nữa cho là mình nghe lầm nên tiến lên ngồi ở mép giường đối diện với cô: “Tiểu Bạch?”

Giọng anh rất dè dặt, dường như rất khó mà ức chế sự ngạc nhiên vui mừng, cẩn thận hỏi: “Em vừa rồi nói cái gì?”

Giản Tiểu Bạch chỉ chú ý đến nỗi buồn bực của mình, căn bản không biết mình đã nói cái gì. Cô thất thần, đôi mắt mở to, khó hiểu hỏi: “Tôi nói cái gì?”

“Em với Mai Thiếu Khanh không có kết hôn phải không?”

Á! Cô nói vậy sao? Vì sao cô lại không có ấn tượng gì. Giản Tiểu Bạch hận không thể cắn đứt lưỡi mình cho rồi! Bại lộ rồi!

“Nói nhảm, tôi đã cùng anh Thiếu Khanh kết hôn lâu rồi.”

Mạc Tử Bắc rất thông minh, nghe thấy lời cô nói trong lúc vô tình mà trái tim anh kích động không thôi: “Lấy giấy đăng ký kết hôn của hai người ra cho anh xem thử đi.”

Tâm tình của anh đang phấn chấn, khóe miệng cũng không kìm được mà vênh lên. Giản Tiểu Bạch không biết anh đang vui cái gì, chẳng lẽ không thấy là cô vẫn luôn thương tâm rơi lệ sao.

“Lấy giấy đăng ký kết hôn của hai người ra cho anh xem đi.” Mạc Tử Bắc vẫn còn đang chờ đợi.

“Không có giấy đăng ký kết hôn!” Giản Tiểu Bạch biết chạy đi đâu mà lấy cho anh chứ. Nhưng nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của anh, cô liền tức giận: “Tôi với anh Thiếu Khanh chỉ cử

hành hôn lễ thôi, không có đi công chứng.”

Tâm tình Mạc Tử Bắc lại rơi xuống vực, trái tim cũng u ám hẳn.

97. Chương 98

Nhưng ngay sau đó anh lại nghĩ tới cái gì đó: “Không đúng kết hôn rồi thì vì sao lại phải ngủ riêng, mà lại là lầu trên lầu dưới.”

“Ồ!” Giản Tiểu Bạch không hề để ý tới anh, đứng lên trốn vào góc tường, gọi điện thoại bào Lâm Hiểu Tình đến.

Bên kia đầu dây ruyền đến giọng của Lâm Hiểu Tình: “Cậu đang ở đâu? Tiểu Bạch, cậu làm mình sợ muốn chết. Không phải là cậu đang ở cùng với ba của Thiên Thiên đó chứ?”

“Ồ!” Giản Tiểu Bạch quay người lại, đưa mắt nhìn Mạc Tử Bắc sợ anh nghe thấy tên Thiên Thiên. Cô cũng không muốn tự chuốc lấy phiền toái. “Mình đang ở cùng với một kẻ lưu manh. Hix hix, Hiểu Tình, không tìm thấy anh Thiếu Khanh. Anh ấy nói anh ấy phải đi, mình không để ý lại không nghĩ rằng anh ấy thật sự đi rồi. Mình không biết anh ấy đi đâu, mình tìm không thấy anh ấy.”

“Cái gì?” Lâm Hiểu Tình kinh hãi: “Mai Thiếu Khanh đã bỏ đi mất?”

“Hức hức, đúng vậy. Mình cứ nghĩ là anh ấy đùa.” Nói xong lại muốn chảy nước mắt.

“Người như anh ấy thì có thể đi đâu chứ?” Lâm Hiểu Tình thật sự không nghĩ ra.

“Anh ấy nói là đi.”

“Ừ! Vậy thì cứ đi vậy! Dù sao cậu cũng không yêu anh ấy, cũng không thể không cho người ta có một thể giới tự do của riêng mình. Cậu ngẫm lại xem cậu không phải rất ích kỷ sao, người ta cũng đã hai mươi bảy tuổi rồi mà đến bây giờ vẫn chưa có bạn gái. Cậu không biết là cậu cũng có trách nhiệm sao?”

Lâm Hiểu Tình cũng không thấy Mai Thiếu Khanh đi rồi thì có cái gì phải khổ sở, chuyện này không phải rất bình thường sao?

“Tiểu Bạch, trên thế gian này không có bữa tiệc nào mà không tàn, cậu nghĩ thoáng chút đi!”

Không nhận được sự an ủi mình cần, Giản Tiểu Bạch lại rối rắm: “Hix hix mình cúp đây. Mình biết rồi.”

Mạc Tử Bắc thấy cô vừa gọi điện thoại vừa khóc mà trong lòng lại tức giận, Mai Thiếu Khanh ở trong lòng cô lại có vị trí quan trọng như vậy, xem ra anh phải hành động thôi.

Bỗng dưng anh giẫm chân một cái đi tới, xoay người cô lại rồi nghiêng người hôn lấy cái miệng nhỏ nhắn của cô. Đầu lưỡi cạy mở môi của cô, lướt qua từng cái răng trong miệng cô rồi quấn lấy đầu lưỡi của cô.

Giản Tiểu Bạch còn chưa tắt điện thoại, hoảng sợ trợn to hai mắt đắm lệ nhìn khuôn mặt tuần tú của anh gần trong gang tấc. “Ứ ứ ư.”

Mạc Tử Bắc cho cô một nụ hôn dài nồng nhiệt rồi mới buông ra, hai người đều thở hồng hộc nhìn nhau. Giản Tiểu Bạch then thừng, bàn tay nhỏ bé để trên vòm ngực rắn chắc của anh, đầu cũng vùi vào trong lòng anh. “Mạc Tử Bắc, anh đừng có làm như vậy với tôi nữa, tôi không muốn làm người tình của anh, anh tha cho tôi đi có được không?”

Lúc này cô đột nhiên trở nên rất yếu đuối, dường như Mai Thiếu Khanh vừa đi thì sự kiên cường của cô cũng đi theo luôn.

Mạc Tử Bắc lại sâu kín thở dài sau đó nói: “Không được, anh không có cách nào từ chối em làm người tình của anh.”

“Sao anh lại cố chấp như vậy chứ?” Cô rầu rĩ nói, khuôn mặt vẫn vùi trong ngực anh.

“Không vì sao cả.” Mạc Tử Bắc không muốn trả lời, trong lòng lại thấy nóng nẩy. “Em rốt cuộc có từng sống chung với anh ta không?”

Trong đầu anh hiện lên dáng vẻ của Mai Thiếu Khanh, trong lòng lại nổi điên một hồi. Bình tĩnh lại một chút, anh đột nhiên nở nụ cười. Nhớ tới biểu hiện trúc trắc của cô đêm qua và sáng nay, anh chắc chắn cô vẫn là cô gái chưa kết hôn, hơn nữa cũng không làm việc này nhiều lắm. Phát hiện làm tim anh mừng như điên một trận.

Bên kia điện thoại, quả nhiên Lâm Hiểu Tình vừa lúc nghe được cuộc đối thoại bọn họ, kinh ngạc kêu to: “Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra thế?”

Không có người trả lời cô, Lâm Hiểu Tình đành phải cúp máy rồi lái xe qua.

Giản Tiểu Bạch cả kinh từ anh trong lòng ngẩng mặt lên. Cô giờ mới nghĩ đến Lâm Hiểu Tình có thể đã nghe thấy lời bọn họ nói, sao cô lại có thể quên cúp máy chứ.

“Hiểu Tình!” Cô rụt rè thì thầm, chột dạ cứ giống như một đứa nhỏ đang mắc lỗi.

“Cậu, chuyện gì đang xảy ra thế hả? Sao lại là lại là cố chấp? Hai người rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?” Lâm Hiểu Tình rất sốt ruột.

“Không có việc gì, mình sẽ tự giải quyết ổn thỏa, cậu yên tâm đi!” Giản Tiểu Bạch không muốn nói tiếp với cô ấy nữa. Lúc này cô chỉ muốn nhanh chóng cúp máy. Bởi vì ánh mắt nóng rực của Mạc Tử Bắc đang ở sau người cô, điều này khiến cô không có cách nói chuyện được.

“Alo! Tiểu Bạch, sao cậu lại thành người tình của anh ta thế hả? Cậu cứ nói chuyện của Thiên Thiên cho anh ta biết đi, xem anh ta còn có thể nói gì. Tên khốn này dám làm như vậy với cậu. Thật là tức chết mà.”

Giản Tiểu Bạch cạch một cái cúp máy, cô sắp bị hù chết rồi. Lâm hiểu tình thật sự chẳng sợ thiên hạ không loạn mà cứ nhắc đến tên Thiên Thiên. Nói chuyện này cho Mạc Tử Bắc nghe thì làm sao mà tốt được chứ?

Nhìn thấy ánh mắt bối rối của cô, Mạc Tử Bắc đi đến cầm tay cô: “Chúng ta đi ăn cơm!”

Tâm trạng của anh đột nhiên rất tốt, chỉ cần cô không có kết hôn thì tâm trạng của anh đúng là rất tốt rồi. Giản Tiểu Bạch bỏ tay anh ra, giọng nói rất mất kiên nhẫn: “Ăn cái gì ăn? Anh Thiếu Khanh vẫn chưa biết đã đi đâu, tôi muốn đến phòng khám xem thế nào, anh tự đi mà ăn đi!”

Nói xong cô đi ra ngoài, Mạc Tử Bắc tâm tình tốt cũng không so đo lại chở cô đến phòng khám của Mai Thiếu Khanh.

Vừa xuống xe, trợ lý tiểu Trần của Mai Thiếu Khanh đã chạy lại nói với Giản Tiểu Bạch: “Chị Tiểu Bạch, anh Mai bảo em chuyển nhượng phòng khám kia. Em đang sốt ruột đây này. Chị có thể liên lạc với anh ấy không?”

Mà lúc này một cô gái vô cùng xinh đẹp cũng chạy tới, trong ánh mắt có chút sốt ruột, cũng có chút lạnh lùng xa cách. Lúc nhìn thấy cô thì cô gái đó hình như còn đang hạ quyết tâm muốn nói cái gì đó thì nhứ mày lại. Dáng vẻ làm cho người khác nhìn thôi cũng thấy đau lòng. Sau đó cô ấy lại quét mắt liếc nhìn Mạc Tử Bắc ở phía sau một cái, trong ánh mắt không có chút biểu hiện gì.

“Cô là ai?” Giản Tiểu Bạch không biết cô gái này tới làm gì.

“Tôi... Tôi là Ứng Tiểu Thuần. Mai Thiếu Khanh đã cứu tôi.” Giọng của cô ấy trầm lại rất thú vị khiến cho người nghe thấy rất thoải mái nhưng vẻ mặt của cô ấy lại rất lạnh lùng xa cách.

“À!” Giản Tiểu Bạch lo sợ bất an, hiểu ra cô chính là dì xinh đẹp mà Thiên Thiên đã nói.

“Anh ấy đi rồi sao?” Ứng Tiểu Thuần rốt cuộc cũng hỏi điều mình muốn hỏi.

Giản Tiểu Bạch lắc đầu, trong mắt hiện lên chút cô đơn: “Tôi không biết, có điều anh Thiếu Khanh nói là anh ấy phải đi.”

“Anh ấy đi đâu?” Ứng Tiểu Thuần cũng không biết giọng của mình đã cao lên không ít.

Trong mắt Giản Tiểu Bạch hiện lên một tia kinh ngạc. Cô gái này đúng là có tình cảm với anh Thiếu Khanh, xem ra cô ấy đang lo lắng cho Mai Thiếu Khanh, trực giác của phụ nữ nói cho cô biết, Ứng Tiểu Thuần đang lo lắng cho Mai Thiếu Khanh. Giản Tiểu Bạch cũng không giấu diếm: “Tôi chỉ biết là anh ấy đi thôi còn những chuyện khác tôi cũng không biết.”

“Cám ơn!” Ứng Tiểu Thuần khách sáo nói cảm ơn rồi xoay người quay về phòng khám, sau đó đeo ba lô lên lưng định đi khỏi.

Giản Tiểu Bạch khó hiểu giữ chặt cô ấy lại hỏi: “Cô muốn đi đâu?”

Ứng Tiểu Thuần đi rất nhanh ra ngoài.

“Cô chờ chút đã!” Giản Tiểu Bạch kinh hãi: “Thế giới rộng lớn như vậy, cô muốn tìm một người là có thể tìm được sao?”

Ứng Tiểu Thuần lại đau khổ cười: “Cho dù lên trời xuống biển tôi cũng phải tìm ra anh ấy!”

Lời của cô khiến Giản Tiểu Bạch sửng sốt, trong lòng có một sự chấn động mãnh liệt, cô gái tên Ứng Tiểu Thuần này vậy mà lại quyết tâm như vậy, điều này khiến cô xấu hổ.

“Tiểu Thuần! Cám ơn cô! Tìm được anh Thiếu Khanh rồi thì cô hãy làm cho anh ấy hạnh phúc! Anh ấy là người đã quen cô đơn, tôi hy vọng cô là cô gái có thể sưởi ấm anh ấy. Tôi mong hai người có thể hạnh phúc!” Không biết vì sao cô lại muốn chúc phúc cho cô ấy.

Ứng Tiểu Thuần sững sờ, im lặng liếc mắt nhìn Giản Tiểu Bạch một cái thật sâu rồi bước đi.

98. Chương 99

Mạc Tử Bắc tiến lên ôm lấy cô. Lời cô nói anh đều đã nghe cả, rốt cuộc anh đã có thể hoàn toàn chắc chắn cô và Mai Thiếu Khanh không có quan hệ đó. Trong lòng anh vui sướng khó có thể dùng từ ngữ để biểu đạt. Con người một khi vui vẻ thì khó miệng tươi cười đúng là mị hoặc lòng người như thế.

Giản Tiểu Bạch nhìn mà không khỏi ngẩn ngơ.

“Chị Tiểu Bạch, chị nói phải làm sao bây giờ?” Tiểu Trần trông rất sốt ruột.

Giản Tiểu Bạch cầu cứu nhìn về phía Mạc Tử Bắc, hy vọng anh có thể ột chủ ý.

“Cứ giữ lại trước đã! Tuy rằng anh không hề muốn Mai Thiếu Khanh trở về nhưng anh có dự cảm anh ta nhất định sẽ trở về.” Mạc Tử Bắc nói.

Anh không tin Mai Thiếu Khanh sẽ chịu bỏ đi, anh ta nhất định còn có thể trở về.

Có điều tình cảm của cái cô Ứng Tiểu Thuần kia đối với Mai Thiếu Khanh thật sự sâu nặng chứ không phải bình thường. Tiểu Bạch chúc phúc cô ấy có thể thấy giữa cô với Mai Thiếu Khanh cũng không có loại tình cảm nam nữ. Phát hiện này làm anh rất vui, tâm trạng lập tức vui sướng như một con chim nhỏ.

Giản Tiểu Bạch không rõ anh vui cái gì? Cô đang sốt ruột muốn chết, tên này trời sinh một người chỉ sợ thiên hạ không loạn chẳng khác nào Lâm Hiểu Tinh.

Giản Tiểu Bạch dặn dò tiểu Trần một chút rồi lập tức rời khỏi phòng khám, trong lòng buồn bã mất mát. Mai Thiếu Khanh đi rồi, anh đến đột ngột mà đi lại càng đột ngột hơn. Giản Tiểu Bạch ngồi ở trong xe không hé răng nói một câu.

“Muốn ăn gì?” Mạc Tử Bắc hỏi.

Giản Tiểu Bạch ngồi phịch ở trên lưng ghế: “Không có hứng, không muốn ăn!”

“Bởi vì Mai Thiếu Khanh bỏ đi sao?” Anh hỏi.

Giản Tiểu Bạch liếc anh một cái, gật gật đầu rất thành thực. “Anh ấy chẳng nói chẳng rằng đột ngột quá làm cho người ta trở tay không kịp.”

“Vậy rất hợp với anh ta không phải sao?” Mạc Tử Bắc tuy rằng rất ghét người kia nhưng ấn tượng đối với anh ta vẫn rất sâu sắc.

“Đúng vậy, tôi phát hiện tôi chưa từng hiểu được anh ấy. Quen nhau mười bốn năm đến bây giờ mà tôi vẫn không hiểu. Anh ấy lúc nào cũng lạnh nhạt không giống như người bình thường, khi người khác chơi trò chơi thì không thấy bóng dáng anh ấy đâu nhưng mà học tập lại rất giỏi. Hình như không có gì anh làm không được!”

Lông mày Mạc Tử Bắc nhíu chặt, rất không thích cô ở trước mặt anh mà khen một người đàn ông khác là xuất sắc. “Chuyện này hình như rất bình thường. Mỗi người ai cũng có thể trở nên xuất sắc.”

“À! Có lẽ vậy!” Giản Tiểu Bạch trề trề môi. Cô chỉ thấy Mai Thiếu Khanh là ưu tú nhất, cô vẫn luôn xem anh là thần linh, cảm kích anh cả đời.

“Đưa em đi đến một chỗ đặc biệt, quên hết phiền não!” Anh đột nhiên lại thấy hứng thú.

“Đi đâu?” Giản Tiểu Bạch chỉ cảm thấy cả người một chút sức lực đều không có: “Tôi mệt quá!”

Bàn tay to xoa khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô an ủi nói: “Đi rồi em sẽ biết. Có điều trước đó anh muốn chắc chắn một chút, để anh hỏi công ty hàng không xem Mai Thiếu Khanh có xuất cảnh hay không.”

Nghe thấy anh nói như vậy, Giản Tiểu Bạch lập tức bắt lấy tay anh, không chút mảy may cảm thấy không ổn: “Thật sự có thể xác định sao? Anh hỏi mau hỏi đi! Xem anh ấy có phải đi thật rồi không, lỡ như không đi thì Ứng Tiểu Thuần phải đi một chuyến không công mất.”

Người cô nghĩ đến là Ứng Tiểu Thuần, Mạc Tử Bắc trái lại không có khẩu vị như vậy. Lấy điện thoại ra gọi cho tổng giám đốc một công ty hàng không.

Không bao lâu đã có tin nhắn gửi về: Trong số những người xuất cảnh ngày hôm nay không có ai tên là Mai Thiếu Khanh.

“Không có xuất cảnh!” Mạc Tử Bắc trong lòng không khỏi nghi vấn trùng trùng.

“Không có?” Giản Tiểu Bạch kinh ngạc. “Vì sao lại không có?”

“Không biết, có khi nào anh ta không ra nước ngoài không?” Mạc Tử Bắc lại hoài nghi.

“Không có khả năng, anh ấy nói là phải đi mà.” Giản Tiểu Bạch không tin Mai Thiếu Khanh lừa cô. “Anh ấy không nói dối đâu mà có thì cũng chỉ duy nhất một lần. Chúng tôi lớn lên cùng nhau đã mười bốn năm, tôi tuy rằng không phải rất hiểu anh ấy nhưng mà anh ấy chưa bao giờ gạt tôi.”

Giản Tiểu Bạch nói lần nói dối kia chính là chuyện Mai Thiếu Khanh nói với Mạc Tử Bắc cô là vợ anh.

“Vậy thì là vì nguyên nhân gì?” Mạc Tử Bắc cũng không khỏi ngẩn ra. Đúng là lạ, ngay từ đầu anh nhìn thấy người này liền có ấn tượng sâu sắc đối với anh ta. Tâm trí anh ta cẩn thận, trông cũng rất bình tĩnh, vẻ mặt luôn một kiểu Thái Sơn đề đầu mà lù lù bất động. “Anh nghi anh ta đã từng chịu huấn luyện rất nghiêm khắc.”

“Huấn luyện?” Giản Tiểu Bạch lắc đầu: “Tôi chưa từng thấy! Lúc anh ấy đến dáng vẻ chẳng khác nào một cậu bé mười ba tuổi, có thể có lòng dạ thâm sâu như thế sao? Tôi nghi anh ấy bẩm sinh hướng nội. Không phải loại anh nói đâu?”

“Anh chỉ là có cảm giác mà thôi!” Mạc Tử Bắc cũng không tính tiếp tục vấn đề này nữa, dù sao anh cũng có thể nhờ thám tử đi điều tra Mai Thiếu Khanh này. Tin chắc không bao lâu nữa là có thể biết thân phận của anh ta.

“Bây giờ chúng ta đi tìm chỗ ăn cái gì đó đi, anh sắp chết đói đến nơi rồi! Sáng sớm vận động nhiều như vậy đến bây giờ còn chưa cho ăn cơm, em tính mưu đồ để đói chết anh sao?”

Lời anh nói làm cho Giản Tiểu Bạch đỏ mặt, vận động cũng không phải cô muốn. Câu nói đen tối sau đó rõ ràng là muốn làm cho cô đỏ mặt. Cúi mặt cô không hề trả lời.

Thấy dáng vẻ thẹn thùng đó, trong lòng anh lại kích động nhưng vẫn quyết định trước tiên phải đưa cô đi ăn cái gì đã. Cô nhất định cũng đói bụng lắm rồi, lăn lộn nhiều như vậy, rồi lại khóc nước mắt, nước mũi tùm lum, trong lòng anh vẫn rất đau lòng.

“Ngồi xong chưa! Chúng ta xuất phát!” Anh tâm tình khoái trá. Ngay cả giọng điệu cũng phấn chấn, ẩn chứa mỉm cười.

Giản Tiểu Bạch không ngờ Mạc Tử Bắc đưa cô đến nhà ăn nổi dưng cơm, nơi đó không khí thật sự rất tươi mát, hơn nữa trông rất cao nhã. Lần đầu tiên đi vào trong đó Giản Tiểu Bạch đã ngay lập tức thích chỗ này.

Ngồi xuống một phòng nhỏ vừa lúc có thể nhìn thấy phong cảnh ngoài cửa sổ, mỗi một phòng đều hoàn toàn cách biệt, có thể nhìn thấy phong cảnh bên ngoài này cũng là nguyên nhân khiến bầu không khí tươi mát.

Cô nhìn chung quanh, nhìn ra người đến nhà hàng nổi ăn cơm, trong những làn sóng lẫn tẩn làm nổi bật mặt hồ xanh lam bên dưới. Cô nhìn đến một dãy ghế dài kê trong phòng bên cạnh có một đôi rồi lại một đôi tình nhân đang ngồi, có người đang “vành tai và tóc mai chạm vào nhau”, có người thì thỉnh thoảng lại thấp giọng trao lời yêu thương với người yêu.

Gương mặt Giản Tiểu Bạch dần dần nhuộm lên một mảng đỏ hồng. Mạc Tử Bắc nhìn mà không khỏi ngẩn người. Ở bên kia cái bàn vươn bàn tay to nắm tay của cô, thâm tình chân thành nói với cô: “Tiểu Bạch, anh chờ ngày này đã lâu lắm rồi!”

Lời anh nói làm cô kinh ngạc đến ngây người: “Là sao?”

Cô gương mặt lo sợ bất an đối diện với anh, nhìn không thấy vẻ khinh thường trong mắt anh, cũng nhìn không thấy vẻ nhục mạ, trong mắt anh chỉ có một sự chân thành như bầu trời xanh lam không nhuộm một gợn mây.

“Ý anh là sao?” Cô sợ hãi hỏi.

“Anh vẫn luôn tưởng tượng có một ngày chúng ta có thể cùng nhau dùng cơm, có thể cùng nhau ngắm mặt trời mọc, mặt trời lặn, có thể làm rất nhiều chuyện. Bây giờ cuối cùng cũng thực hiện được. Anh rất vui!”

Lần đầu tiên anh thành khẩn thừa nhận tâm sự của mình như thế. “Nói cho anh biết đi, thật sự em không có sống chung với Mai Thiếu Khanh!”

Có lẽ là lời anh nói quá dịu dàng, có sức mê hoặc rất lớn khiến cô gục ngã. Cô lại không tự chủ được mà gật đầu.

Mạc Tử Bắc mừng như điên, nỗi bất an trong lòng kia cuối cùng cũng biến mất. Khó có thể ức chế sự vui mừng khôn xiết đang nẩy lên trong lòng, tưởng tượng là một chuyện nhưng nghe chính miệng cô thừa nhận lại là một chuyện khác. Anh thật sự rất cảm ơn ông trời đã cho anh một cái cơ hội còn có thể có lại cô như vậy.

Tay anh cầm chặt tay của cô, nghiêng người đứng lên, vào lúc cô đang ngẩn người mà nhẹ nhàng khe khẽ ấn xuống cái miệng nhỏ xinh của cô một nụ hôn nhẹ như lông vũ, mềm mại, chạm vào khiến đôi môi cô tê dại.

Đang chìm đắm ở trong nụ hôn đó, Giản Tiểu Bạch bị một chuỗi tiếng nhạc điện thoại dồn dập làm bừng tỉnh.

99. Chương 100

Bị giật mình, mặt Giản Tiểu Bạch trong nháy mắt đỏ như trái táo chín, ngượng ngùng rút bàn tay nhỏ của mình về.

Vốn là di động Mạc Tử Bắc kêu, anh nở nụ cười, khoe môi mị hoặc chứng sinh như tươi cười làm cho Giản Tiểu Bạch càng thẹn thùng.

“Ngại quá, anh đi nghe điện thoại!”

Anh đột nhiên lễ độ làm Giản Tiểu Bạch rất kinh ngạc, người đàn ông trước mắt này luôn làm những việc khiến người ta kinh ngạc, lúc thì vô cùng lạnh lẽo lúc lại dịu dàng như nước. Haizz! Giản Tiểu Bạch cũng không biết người nào mới đúng là anh.

“Alo! Mẹ! Chuyện gì vậy?” Thì là mẹ gọi điện thoại.

Đầu dây bên kia không biết nói gì chỉ thấy Mạc Tử Bắc cau mày, dáng vẻ rất mất kiên nhẫn, trong ánh mắt như ẩn chứa một vương mắc rất lớn, giống như có rất nhiều chuyện ưu sầu không giải quyết được vậy. Anh chau mày, trái tim Giản Tiểu Bạch cũng căng thẳng theo.

“Con không đi! Kệ hần ta đi! Tự làm bậy thì không thể sống chẳng thể trách người khác!” Đột nhiên nghe Mạc Tử Bắc nói như vậy, cũng không biết cụ thể là chuyện gì đã xảy ra. Sau đó lại nghe anh nói: “Kể cặn bã đó, đừng có nhắc hần với con, con không muốn quan tâm! Cũng không xen vào!”

Sau đó anh cúp máy.

“Sao vậy?” Giản Tiểu Bạch nhin không được quan tâm hỏi.

“Không có việc gì!” Mạc Tử Bắc không muốn nói.

Giản Tiểu Bạch trong lòng lại thấy thất vọng, vừa rồi anh còn nói muốn cùng cô như thế này, như thế kia, mới một hồi mà ngay cả tâm sự cũng không thể chia sẻ, còn có thể mong đợi cùng nhau ngắm mặt trời mọc, mặt trời lặn sao?

Trong lòng có chút thất vọng nhưng trên mặt vẫn không có biểu hiện gì. Vẫn xoay mặt đi nhìn cảnh sắc bên ngoài. Giữa non sông tươi đẹp xa xa là núi xanh, cây bách xanh, cảnh sắc một màu xanh mượt mà.

Mạc Tử Bắc thấy cô không thềm nói năng gì thì trong lòng đột nhiên cũng ý thức được điều gì đó. Anh mỉm cười mở miệng hỏi: “Tiểu Bạch, em còn nhớ Ôn Hưởng Đình không?”

“?” Giản Tiểu Bạch lắc đầu.

“Còn nhớ một chi nhánh nhỏ trong công ty Ôn thị không?”

“À! Người đó hả!” Cô nhớ ra rồi.

“Sao vậy?”

“Hần ta là anh hai cùng cha khác mẹ với anh!” Mạc Tử Bắc lần đầu tiên ở trước mặt người khác nói đến chuyện này, ngay cả bạn thân nhất của anh là Doãn Đăng Nhân cũng chưa từng nói như thế.

“!?” Giản Tiểu Bạch kinh ngạc. “Vì sao anh lại không mang họ Ôn?”

“Anh theo họ mẹ, nói cách khác anh là con riêng của ba anh.” Anh cười tự giễu.

“Con riêng?” Giản Tiểu Bạch có chút kinh ngạc.

Lần đầu tiên biết chuyện của anh, cô mới phát hiện cô không hề biết gì về anh nhưng không hiểu sao cô luôn bị người đàn ông này hấp dẫn.

Mạc Tử Bắc gật gật đầu nói: “Ôn Hưởng Đình làm tổng giám đốc của Ôn thị, kết quả làm hỏng hết xí nghiệp của lão Ôn. Hiện tại lão Ôn đang nằm viện, bản thân ông ta cũng không có nơi để đi. Mẹ anh muốn anh làm cho ông ta một chuyện. Em nói anh có thể cho ông ta không?”

“Còn cái tên xấu xa dê xồm kia thì sao?” Cô nhớ một lần nọ, hần ta thiếu chút nữa đã hại cô. Nếu không có Mạc Tử Bắc, cô có thể đã bị gã đó làm nhục hoàn toàn. Hần ta thích săn lùng những cô gái xinh đẹp bên cạnh hần.

“Hần ta thất nghiệp rồi sao?”

“Ôn thị bị Doãn Đăng Nhân thu mua, công ty sụp đổ hần ta tự nhiên phải thất nghiệp, hơn nữa thậm nhất là hần ta lại trở thành thái giám.”

“Thái giám?” Gương mặt Giản Tiểu Bạch ửng đỏ: “Sao anh biết?”

“Hiện tại giới kinh doanh đều đang lan truyền chuyện này, nói là bị người ta lén cắt, anh lại thấy không phải. Có điều là hẳn ta gieo gió gặt bão, mẹ anh quá lương thiện, cả đời bị người ta ức hiếp bây giờ lại thấy tội nghiệp hẳn ta, bà muốn anh sắp xếp một chỗ cho hẳn ta.

“À!” Giản Tiểu Bạch gật đầu, trong lòng có chút thương cảm cho gã đó, nhưng nghĩ đến gã dè dặt như vậy, làm thái giám khỏi phải gây tai họa người khác thì trong lòng cũng coi như thản nhiên. “Anh tính sao?”

“Không đáng để ý tới!” Mạc Tử Bắc căn bản không muốn nói những chuyện riêng của anh nhưng không biết vì sao anh lại muốn nói hết với cô.

Lúc này đồ ăn cũng được dọn lên.

“Đến nhà hàng nổi chính là để ăn cá. Em ném thử đi, hương vị tuyệt đối ngon hơn món chúng ta thường ăn ở khách sạn bội phần.”

Giản Tiểu Bạch gật gù, không có khẩu vị lắm. Mai Thiếu Khanh vừa đi, trong lòng cô dù sao vẫn thấy không thoải mái, không phải luyến tiếc mà là chưa sẵn sàng, làm cho cô cảm thấy rất áy náy. Cô quan tâm anh không đủ cho tới nay cũng không đủ.

“Sao vậy? Vẫn không muốn ăn?” Mạc Tử Bắc dừng ở ánh mắt của cô.

Cô cười tươi cầm đũa bỏ thêm một miếng cá hấp cho vào miệng ném thử: “Uhm! Hương vị không tồi!”

Mạc Tử Bắc nghe cô nói như vậy trong lòng rất là thỏa mãn, cũng ăn một miếng. Đột nhiên cảm thấy lòng tràn đầy cảm động, cho dù chỉ là cùng ăn một bữa cơm như vậy anh vẫn thấy vô hạn hạnh phúc. Không cãi nhau, cảm giác thật tốt.

“Tiểu Bạch, chuyện lúc sáng anh đề nghị, em đã nghĩ kỹ chưa?” Mạc Tử Bắc nhẹ giọng hỏi cô, đáy mắt tràn đầy dịu dàng.

“Đề nghị gì?” Giản Tiểu Bạch không hiểu đầu cua tai nheo.

“Em dọn đến ở cùng anh!” Mạc Tử Bắc đẹp trai ngồi ngồi ở chỗ kia chờ mong câu trả lời của cô.

Giản Tiểu Bạch khẽ giật mình, cho anh một nụ cười trông rất mâu thuẫn, cuối cùng vẫn từ chối. “Tôi không làm người tình của anh được không?”

“Muốn anh lấy trái tim ra theo đuổi sao?”

“Đúng vậy, không ngờ những lời đã nói 5 năm trước rồi mà anh vẫn còn nhớ.” Giản Tiểu Bạch khước miệng chùng xuống, trong lòng hiện lên chút tang thương, 5 năm trước cô đã từng nói muốn cô thì cần lấy trái tim ra theo đuổi.

“Lời của em anh vẫn còn nhớ rõ, lấy trái tim ra theo đuổi rất dễ dàng!” Mạc Tử Bắc nghiêm túc nhìn chăm chăm cô chậm rãi nói. “Năm năm trước, anh không hiểu, yêu đối với anh lúc đó mà nói chỉ là một sự trói buộc. Anh cũng đã bị trừng phạt, năm năm sau anh hy vọng chúng ta có thể bắt đầu lại một lần nữa!”

“Có thể tin anh được bao nhiêu đây?” Năm năm trước anh đã không thật lòng rồi đúng không, năm năm sau sao có thể nào mong đợi anh thật lòng?

“Em muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu!” Mạc Tử Bắc chỉ thiếu đường là moi cả trái tim ra cho cô xem.

“Vậy anh theo đuổi tôi đi, không can thiệp vào cuộc sống của tôi, cũng không giở bất cứ một thủ đoạn đê tiện nào, nếu cảm động thì tôi sẽ cho anh một điều bất ngờ kinh ngạc.”

Điều bất ngờ mà cô muốn nói chính là Thiên Thiên. Nếu Mạc Tử Bắc qua được thử thách cô sẽ để Thiên Thiên nhận anh. Nếu là anh vẫn là chó không thay đổi được bản tính thì cả đời này cô cũng sẽ không nói cho anh biết.

“Theo đuổi em?” Mạc Tử Bắc vừa nghe liền thấy nhức đầu. “Theo đuổi thế nào?”

“Anh chưa từng yêu sao?”

Mạc Tử Bắc muốn nói là chưa nhưng vậy chẳng phải nói anh rất bất tài sao? Vì thế lập tức anh nói: “Yêu rồi!”

“Ừ!” Giản Tiểu Bạch trong lòng có chút thất vọng, cô vẫn chưa yêu ai, tinh khiết như một tờ giấy trắng, vậy mà gã này đã yêu rồi thực là làm cho người ta chán nản mà.

“Vậy thì lấy những chiêu thức khi yêu ra mà theo đuổi tôi đi, có lẽ tôi sẽ vui vẻ chấp thuận sự theo đuổi của anh.”

“Hẹn hò?”

“Okie!”

“Xem phim?”

“Được!”

“Đi nước ngoài du lịch?”

“Cũng tốt!”

“Tặng hoa?”

“Cũng được!”

“Vậy có thể ở chung không?”

“Không thể!” Giản Tiểu Bạch lườm anh một cái. “Chẳng lẽ lúc nào anh yêu đương cũng sống cùng với bạn gái sao?”

“Ai biết được!” Mạc Tử Bắc trợn mắt, anh căn bản chưa từng yêu, chỉ là cùng phụ nữ quẩn lầy nhau mà cũng chỉ toàn là phụ nữ tự động đưa đèn cửa, anh chỉ việc hưởng thụ thôi thì sao phải nghĩ tới mấy chiêu thức này chứ, có điều không phải trên TV đều chiếu như vậy sao?

“Anh đã từng sống chung với ai đó sao?” Giản Tiểu Bạch không biết giọng của mình đã bắt đầu căng lên.

Mạc Tử Bắc khẽ chết lặng: “Sống chung?”

“Đúng vậy, anh với bạn gái anh vừa bắt đầu đã sống chung sao?” Câu hỏi của cô làm cho đáy mắt Mạc Tử Bắc hiện lên tia u ám khó có thể nắm bắt.

“Em hy vọng anh đã từng sống chung hay chưa từng sống chung?” Mạc Tử Bắc cũng không dám trả lời lung tung, lỡ như nói nhầm, rồi dẫm phải bom thì khôn.

“Anh!” Giản Tiểu Bạch chán nản. “Nói như vậy là anh đã từng sống chung với những cô gái khác? Nói đi mấy người rồi!”

“!” Mạc Tử Bắc cong khóe môi: “Đúng là có mấy người thật nhưng mà không có sống chung. Chuyện quá khứ thôi đừng nhắc lại nữa. Anh sẽ dựa theo yêu cầu của em mà theo đuổi em!”

“Không nhắc tới!” Giản Tiểu Bạch căng thẳng trong lòng: Nói như vậy anh đã sống chung với vô số cô gái sao?

Cô không tự chủ được lại nhìn anh thật sâu, gã này có gương mặt anh tuấn, dáng người cao lớn, rắn chắc, sức khỏe cường tráng còn có cả cái khí phách kiêu ngạo bất tuân kia nữa. Một người đàn ông toàn thân tràn ngập sức hấp dẫn nam tính như thế đương nhiên sẽ là tiêu điểm chú ý của mọi người.

Phụ nữ rõ ràng biết anh là một cái xoáy đen có thể chết người, rõ ràng biết chỉ cần tiếp cận anh thì sẽ giống như thiêu thân lao đầu vào lửa đến cả sinh mệnh cũng không còn nhưng vẫn không thể khống chế muốn được anh chú ý. Cũng như cô lúc trước cũng đắm chìm vào trong sức hấp dẫn của anh, không thể tự kiềm chế, cho tới hôm nay cô vẫn chưa thể tự thoát ra được.

Anh có mấy cái phụ nữ đều không quá đáng nhưng mà vì sao tim cô lại khó chịu thế này?

Sắc mặt Giản Tiểu Bạch không khỏi ảm đạm hẳn, lòng cô giống như là uống dấm chua vậy, buồn bực, ê ẩm, chua chát. Cũng đều là gã này, anh nhất định là con ma mà kiếp mệnh này không thể nào trốn thoát.

Thôi! Tùy mệnh đi! Cô đột nhiên tin tưởng vào số mệnh! Có lẽ tất cả đều có liên quan đến số mệnh.

“Tiểu Bạch?” Mạc Tử Bắc thấy cô không nói gì thì có chút lo lắng.

“Hở!” Giản Tiểu Bạch trừng anh liếc mắt một cái: “Anh có nhiều cô như vậy vì sao tôi không thể có nhiều đàn ông như vậy? Thật không công bằng!”

Mạc Tử Bắc hoảng hồn: “Anh nào có nhiều cô như vậy.”

“Nói vớ vẩn, vừa rồi rõ ràng anh nói có rất nhiều phụ nữ đấy thôi.” Cô không ăn nữa, cầm túi lên định đi.

Trên thái dương Mạc Tử Bắc lấm tấm mồ hôi, đều do mình quá dối trá, ôi trời dẫm phải bãi mìn rồi. Mắt thấy cô muốn đi thì tóm lấy cổ tay trắng trẻo của cô: “Nghe anh nói đi.”

Giản Tiểu Bạch cứng đờ người, bủi môi, cô nghĩ mình có phải đã quá nhỏ nhen rồi không: “Nghe anh nói cái gì?”

“Anh chưa từng sống chung với cô gái nào nhưng mà thật sự thì đã từng có qua lại với mấy cô.” Anh rất thẳng thắn thành khẩn. Đàn ông hơn ba mươi tuổi làm sao có thể chưa từng có người phụ nữ nào.

Giản Tiểu Bạch đột nhiên cảm thấy dạ dày rất khó chịu. Từng có người phụ nữ khác, anh đã cùng với người phụ nữ khác anh còn cùng với mình, thật bẩn quá đi! Trong lòng khó chịu!

Cô bỏ bàn tay anh ra lạnh lùng nói: “Tôi không ăn nữa, anh mau lên đi!”

Cô lại trở lại ghế mình, chờ anh ăn xong.

Mạc Tử Bắc không biết mình đã nói gì mà rõ ràng hại cô tức giận như vậy: “Em cũng ăn đi!”

“Không ăn!”

“Ăn đi!” Anh hảo tâm khuyên.

Sao anh cứ cảm thấy bây giờ cảm giác cứ như là đang yêu vậy nhỉ? Cô bạn gái tức giận, còn anh còn thì vụng về trêu cho cô vui. “Bây giờ có tính là đang yêu không nhỉ? Anh đã trêu em rồi chẳng lẽ em muốn anh hôn sao?”

Giản Tiểu Bạch xì một tiếng bật cười, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, cô cũng hiểu mình có chút hẹp hòi, đều đã là chuyện quá khứ còn nắm lấy không buông, có phải là rất không độ lượng hay không. Sau đó cô nghĩ tới ba điều quy ước.

“Tôi hy vọng sau khi anh quen tôi sẽ không tìm những người phụ nữ khác. Nếu để tôi biết được thì cả đời này anh cũng đừng hòng biết được điều ngạc nhiên bất ngờ của anh là gì. Bây giờ chúng ta sẽ đặt ra ba điều quy ước.”

“Ồ! Okie! Em nói đi!” Mạc Tử Bắc sững sốt, ban đầu là anh chủ động đề nghị chuyện này sao bây giờ lại thành cô chủ động vậy.

100. Chương 101

“Thứ nhất anh qua lại với tôi thì không được có người phụ nữ khác.”

“Okie!”

“Thứ hai không được làm loạn phá hoại công ty của anh Hùng nữa, anh ấy đối với tôi có ơn, sau này anh sẽ biết anh ấy đối với anh ấy cũng có ơn.”

“Uhm! Mà khoan vì sao anh ta lại sẽ có ơn với anh?” Mạc Tử Bắc cảm thấy rất kỳ quái.

“Thứ ba trước khi được tôi đồng ý thì không được hôn tôi, không được tùy tiện kéo tôi đến sống chung.” Giản Tiểu Bạch thực sự đỏ mặt nói điều thứ ba.

Mạc Tử Bắc sững sốt: “Em nói đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Cái gì mà Hùng Lập Tân có ơn với anh chứ?”

Anh liên tục truy hỏi khiến Giản Tiểu Bạch hơi hận không thể cắn đầu lưỡi mình, sớm muộn gì cô sẽ bị những lời mình lơ đãng nói ra hại chết mất thôi.

“À không, là anh Hùng đối với tôi có ơn cho tôi công việc. Nếu không có anh ấy không biết tôi có thể sống tới ngày nay hay không, cả bọn nhỏ ở cô nhi viện cũng không biết có thể sống tới nay hay không. mấy năm nay anh ấy đều đem tiền anh ấy tích góp được quyên góp cho cô nhi viện. Người tốt như vậy không nên bị đối xử không công bằng.”

“À!” Mạc Tử Bắc hai tay khoanh trước ngực, tựa lưng vào ghế: “Nếu anh cũng quyên góp tiền thì em có thể giảm kỳ hạn điều thứ hai cho anh không?”

“Ồ!” Giản Tiểu Bạch nuốt nuốt nước miếng: “Không được!”

Mạc Tử Bắc lại ý vị thâm trường nở nụ cười. Anh phải làm người khổng lồ chế thể cục, làm sao có thể dựa theo lời cô nói mà làm chứ? Ha ha anh bắt đầu thực chờ mong những ngày về sau.

“Vậy được rồi! Chúng ta ăn cơm nhanh đi! Nếu em không ăn thì anh không thể cam đoan anh sẽ giữ lời mình nói đâu đấy!” Mạc Tử Bắc xấu xa uy hiếp.

“Anh!” Giản Tiểu Bạch cầm lấy chiếc đũa bắt đầu ăn.

“Vậy đúng rồi.”

Hai người sau khi dùng cơm thì không muốn ở lại nữa, lúc đi ra hành lang dài của nhà hàng thì tình cờ gặp phải Doãn Đăng Nhân, anh ta cùng Túc Nhĩ Nhiên đi về hướng bên này. Nhìn thấy Doãn Đăng Nhân Mạc Tử Bắc rất kinh ngạc.

“Nhân, hôm nay không mang bạn gái theo hả?”

Doãn Đăng Nhân đột nhiên nhìn thấy bọn họ thì lại hơi đỏ mặt. Túc Nhĩ Nhiên thì trái lại rất tự nhiên đứng ở một bên, cách ăn mặc vẫn trung tính như vậy.

“Mạc, trùng hợp nhỉ, hai người cũng tới đây ăn cơm?”

Sau đó Doãn Đăng Nhân khoác vai Mạc Tử Bắc, cười với Giản Tiểu Bạch: “Cô Giản, ượn cậu ta một chút!”

Giản Tiểu Bạch lườm anh ta một cái, không để ý tới, cười cười với Túc Nhĩ Nhiên.

“Chào cô Túc!” Giản Tiểu Bạch đánh tiếng chào hỏi.

Túc Nhĩ Nhiên hơi ngẩn ra, tiện đà gật đầu mỉm cười nhưng không nói gì. Giản Tiểu Bạch trề trề môi. Đúng là một cô gái lạnh nhạt, vì sao gần đây mình toàn gặp phải mấy cô gái lạnh nhạt thế nhỉ? Cả cái cô Ứng Tiểu Thuần kia cũng vậy.

Bị kéo sang một bên, Mạc Tử Bắc rất khó hiểu: “Sao vậy?”

“Cậu nói đúng rồi. Mạc này, mình đang bị báo ứng.”

“Vì sao?”

“Gần đây mình bắt đầu bị liệt dương!”

“Không phải chứ?” Mạc Tử Bắc chau mày, đột nhiên lại bật cười: “Cậu là không phải nửa đời trước đã dùng thứ đó đến hỏng rồi chứ?”

“Đi chết đi!” Doãn Đăng Nhân ai oán nhìn anh: “Haizz! Mình bắt đầu chán đám oanh oanh yến yến này. Đột nhiên mình thấy thực vô nghĩa nhưng mà mình lại bắt đầu cảm thấy một người khác có chút thú vị.”

“Ai?”

Doãn Đăng Nhân liếc mắt ra Túc Nhĩ Nhiên đang ở xa xa, Mạc Tử Bắc theo tầm mắt anh ta nhìn qua: “Tiểu Túc?”

“Ừ! Mình phát hiện mình vừa nhìn thấy cô ấy đã nghĩ chuyện đó. Còn khi ở bên những cô khác mà trong đầu chỉ cần hiện lên cái gương mặt lạnh nhạt đó của cô ấy là mình lại bắt đầu thấy khó mà động đậy.”

“Ha ha, tiểu Túc là chân mệnh thiên nữ của cậu rồi! Tiểu tử cậu cũng gặp phải rồi. Thái độ của cô ấy đối với cậu thế nào?” Mạc Tử Bắc nhìn không ra ý tứ của tiểu Túc.

“Cô ấy không để ý đến mình!” Về mặt Doãn Đăng Nhân cũng nhanh chóng trở nên tủi thân muốn chết.

“Cậu không phải rất gọi chuyện trên cho con gái vui vẻ sao?”

“Mấu chốt là cô ấy không phải một cô gái bình thường. Cậu đã từng gặp cô gái nào làm vệ sĩ chưa? Mình trên không được, cũng đánh không lại, hức hức mệnh mình sao mà khổ quá!” Doãn Đăng Nhân giả bộ thực sự sụp.

Mạc Tử Bắc liếc mắt một cái đã nhìn thấu mánh khéo của anh ta: “Cậu đánh không lại cô ấy? Có quỷ mới tin! Là không nở chứ gì!”

“Hắc hắc! Mạc, cậu với cô Giản trở lại kết cục tốt đẹp rồi hả?”

“Gần vậy!” Ánh mắt Mạc Tử Bắc không tự giác nhìn về phía Giản Tiểu Bạch cũng dịu dàng rất nhiều.

“Không biết khi nào thì mới có thể chân chính ở bên nhau.”

“Cô ấy còn chưa ly hôn?”

“Haizz! Cô ấy căn bản chưa kết hôn!” Mạc Tử Bắc dường như nhớ tới cái gì đó: “Cậu giúp mình tìm người điều tra một người tên Mai Thiếu Khanh.”

“Chưa kết hôn? Mai Thiếu Khanh?” Doãn Đăng Nhân gật đầu: “Biết rồi, mình giúp cậu điều tra. Chưa kết hôn không phải rất tốt sao? Càng dễ qua lại.”

“Mình phát hiện càng để ý càng khó khổng chế, cứ như đây là báo ứng cho loại đàn ông như bọn mình ấy!”

“Cậu cầu hôn cô ấy chưa?” Doãn Đăng Nhân hỏi.

“Chưa!” Mạc Tử Bắc lại đưa mắt nhìn Giản Tiểu Bạch. “Trước mắt mình còn chưa có quyết định này!”

“À! Cậu nói xem cô gái giống tiểu Túc thì thích cái gì?” Doãn Đăng Nhân đã suy nghĩ khổ sở rất lâu mà vẫn chưa nghĩ ra theo đuổi tiểu Túc thì cần tặng quà gì.

“Không biết, mình thấy cô ấy vô dục vô cầu, người như thế khó trên nhất.” Mạc Tử Bắc lắc lắc đầu tiếc cho bạn tốt. “Đời này của cậu cũng gặp hạn rồi sao?”

“Haizz! Ôi dào! Không biết nữa!” Doãn Đăng Nhân ngượng ngùng: “Giúp mình giữ bí mật! Cô ấy còn chưa biết!”

“Cậu chưa nói hả?” Mạc Tử Bắc rất kinh ngạc. “Tiểu Túc còn chưa biết?”

“Ừ! Mình muốn bàn với cậu trước rồi mới ra tay!” Doãn Đăng Nhân chớp mắt: “Đừng có nói cho ai biết, chỉ cậu đòi hỏi thôi đấy!”

“Không thành vấn đề!” Mạc Tử Bắc phát tay.

Sau đó hai người mới tách ra, Mạc Tử Bắc trở lại bên cạnh Giản Tiểu Bạch: “Đi thôi!”

Vẫy chào Túc Nhĩ Nhiên, Giản Tiểu Bạch đi theo sau Mạc Tử Bắc, nhỏ giọng nói thầm: “Cái tên đó nói gì với anh?”

“À!” Mạc Tử Bắc nhú chặt mày sau đó nở nụ cười. “Không có gì, bọn anh hẹn gặp nhau thôi!”

Mạc Tử Bắc ôm lấy Giản Tiểu Bạch, đi lái xe. Kế tiếp anh đưa cô đi rất nhiều chỗ vui chơi, mua sắm, đi dạo phố, ăn uống. Năm năm qua đây là lần đầu tiên Giản Tiểu Bạch thư giãn như vậy, cũng lần đầu tiên rời xa con trai lâu như vậy. Hai ngày không gặp cô trong lòng rất khó chịu, cũng rất nhớ.

Vì thế cô nói với Mạc Tử Bắc: “Tối nay tôi có việc, đưa tôi về trước đi!”

Mạc Tử Bắc nghĩ đến ba điều quy ước của cô nên vẫn nhìn xuống gập đầu. “Được rồi anh đưa em về trước, ngày mai lại tới đón em.”

Giản Tiểu Bạch muốn tận dụng thời gian buổi tối đến gặp Thiên Thiên, đã lâu như vậy rồi cô rất nhớ con.

Chia tay ở dưới lầu, Giản Tiểu Bạch lên lầu buông đồ xuống sau đó đi rửa mặt. Thấy Mạc Tử Bắc chắc là đã đi xa vì thế cô lại ra khỏi cửa chuẩn bị gọi xe. Bởi vì con ngõ nhỏ quá sâu nên lúc Mạc Tử Bắc vừa từ trong rẽ ra thì vừa lúc nhìn thấy Giản Tiểu Bạch lên taxi. Anh thấy rất lạ, đã trễ thế này cô còn muốn đi đâu? Sau đó ma xui quỷ khiến thế nào anh lại đi theo sau chiếc taxi đó.

Trên xe Giản Tiểu Bạch vẫn không phát hiện ra anh, cô chỉ một lòng lo lắng cho con trai làm sao còn nghĩ được nhiều như vậy. Nửa đường cô gọi điện thoại cho Lâm Hiểu Tình nói cô muốn đến gặp Thiên Thiên. Lâm Hiểu Tình bảo để Hùng Lập Tân ở chân núi chờ cô bởi vì hiện tại anh ta cũng vừa lúc đang trên đường về.

Giản Tiểu Bạch bảo lái xe dừng ở chân núi rồi cô gọi điện thoại cho Hùng Lập Tân. Mạc Tử Bắc vừa dừng xe ở xa xa liền thấy cô gọi điện thoại. Ánh mắt anh nhìn thẳng chằm chằm vào hình bóng của cô, biểu cảm trên mặt nháy mắt u ám hẳn.

Lúc này một chiếc xe dừng ở bên cạnh cô, Giản Tiểu Bạch mỉm cười đi lên ghé bên cạnh tài xế. Cơn phấn nộ lan tràn trên mặt Mạc Tử Bắc, anh không chút suy nghĩ nhấn chân ga đuổi theo. Sau đó anh đi theo xe mãi cho đến khu biệt thự trên núi, khi đến trước một căn biệt thự rất đẹp thì xe dừng lại, cửa chậm rãi mở ra cho xe đi vào.

Không có ai phát hiện ra Mạc Tử Bắc đi theo sau, Hùng Lập Tân xuống xe, hai người vừa nói vừa cười đi vào biệt thự. Gương mặt Mạc Tử Bắc lúc này đã phủ lên một màn sương lạnh như băng.

Cô dám lừa anh! Cô qua lại với gã này! Tức chết mất!

Mạc Tử Bắc vốn muốn bỏ đi nhưng anh không cam lòng, muốn vọt vào, nhưng sau khi suy nghĩ lại quyết định ngồi lại trong xe chờ cô đi ra. Anh muốn nhìn xem sau khi đi ra cô sẽ nói gì.

Bên trong Giản Tiểu Bạch tiến vào, Thiên Thiên đang ở chơi xếp gỗ.

“Con trai!” Giản Tiểu Bạch chưa nói gì đã muốn khóc, ngồi xổm xuống vẫy con trai.

“Mẹ! Mẹ đi đâu vậy? Mẹ không nhớ Thiên Thiên sao?” Thiên Thiên buông đồ xếp gỗ chạy tới ôm cổ của cô. “Mẹ, con nhớ mẹ với ba lắm!”

“Ừ! Con trai ngoan, mẹ cũng rất nhớ con!” Giản Tiểu Bạch hôn lên gương mặt con trai an ủi nói: “Con trai này, con ở chỗ mẹ Hiểu Tình một thời gian nhé. Hiện tại mẹ có việc phải giải quyết chờ giải quyết xong lại đến đón con, được không?”

“Bảo bối mới đến chỗ mẹ Hiểu Tình hai ngày đã muốn về, mẹ thật đau lòng đó!” Lâm Hiểu Tình giả vờ lau nước mắt.

Thiên Thiên lại quay lại, hôn lên mặt cô: “Mẹ Hiểu Tình đừng đau lòng. Thiên Thiên thích mẹ nhưng lại càng thích mẹ con hơn!”

Con nít sẽ không nói dối nhưng lời nói thực sự đau lòng, Lâm Hiểu Tình cảm động áp môi hôn lên mặt cậu nhóc một cái rồi lại thở dài một hơi: “Haizz! Mình đã chờ không nổi, muốn có cục cưng của mình lắm rồi.”

Giản Tiểu Bạch đi qua vỗ vỗ vai cô: “Đừng buồn, bây giờ còn trẻ, còn rất nhiều cơ hội!”

“Ừ!” Lâm Hiểu Tình buông Thiên Thiên ra. “Bảo bối ngoan, con đi chơi một lát đi, mẹ muốn nói chuyện với mẹ con một chút.

Thiên Thiên nhìn Giản Tiểu Bạch, cô cười ý bảo cậu nhóc đi vì thế liền ngoan ngoãn đi chơi.

Hùng Lập Tân lên lầu hai thay quần áo, Giản Tiểu Bạch cùng Lâm Hiểu Tình ngồi ở trên sofa nói chuyện phiếm.

“Bây giờ cậu tính sao? Sao mình lại nghe cậu thành anh ta?”

“Đi bước nào tính bước đó thôi. Mình hy vọng vì Thiên Thiên mà có thể được anh ấy theo đuổi cho nên đã đề ra ba điều quy ước. Hiện tại trong lòng mình rất rối, anh Thiếu Khanh đi rồi, mình có chút áy náy, cũng không biết anh ấy đi đâu. Chuyện Thiên Thiên, Mạc Tử Bắc còn chưa biết mà mình cũng không muốn anh ấy biết. Ít nhất hiện tại không muốn.”

Lâm Hiểu Tình gật đầu đã hiểu. Hai người lại hàn huyên trong chốc lát, Giản Tiểu Bạch an ủi con trai một chút liền chuẩn bị rời khỏi. Lâm Hiểu Tình bảo Hùng Lập Tân đưa cô đi. Vì thế hai người ở qua bốn mươi phút sau lại đi ra.

Mạc Tử Bắc nhìn chằm chằm bóng dáng Giản Tiểu Bạch, toàn thân bao phủ hơi thở nguy hiểm tối tăm. Dường như cảm giác được hơi lạnh từ đâu đó, Giản Tiểu Bạch xoay người đưa mắt nhìn ra ngoài cửa lớn, sau đó đứng sững bên cửa xe Hùng Lập Tân.

101. Chương 102

Mạc Tử Bắc xuống xe, đứng ở bên cạnh xe mình, nhìn không ra biểu cảm trong mắt anh. Giản Tiểu Bạch cứng đờ cả người.

“Sao vậy?” Hùng Lập Tân hỏi.

Giản Tiểu Bạch hướng về phía Mạc Tử Bắc trề môi, Hùng Lập Tân vô cùng kinh ngạc đưa mắt nhìn rồi lập tức cười đi ngay ra ngoài.

Anh tao nhả vượn tay về phía Mạc Tử Bắc cười nói: “Anh Mạc, sao anh lại xuất hiện ở nhà tôi thế này?”

Mạc Tử Bắc ngữ khí lạnh như băng nói: “Việc này thì phải hỏi Giản Tiểu Bạch!”

Giản Tiểu Bạch sợ anh nhìn thấy Thiên Thiên nên hoảng hốt chạy đến kéo cánh tay anh: “Sao anh lại tới đây? Anh theo dõi tôi?”

“Em lừa anh!” Anh nguy hiểm nheo con ngươi đen lại nhìn cô gái bé nhỏ trước mắt: “Thỏa thuận giữa anh và em hủy bỏ là do em bội ước trước.”

“Anh không thể!” Giản Tiểu Bạch khê la lên, trợn to hai tròng mắt xinh đẹp nhìn anh, không thể tin anh lại có thể một ngày thay đổi ba lần. Vì sao vậy nhỉ?

“Anh Mạc, trong chuyện này e là có hiểu lầm gì đó?” Hùng Lập Tân cố gắng giải thích cho Tiểu Bạch.

Mạc Tử Bắc cười nhạt: “Anh dựa vào phụ nữ kiếm sống thì có cái bản lĩnh gì chứ? Có gan thì từ mình đi chiếm giang sơn đi.”

“Anh, Mạc Tử Bắc, anh để cho anh Hùng giải thích đi.” Giản Tiểu Bạch gầm nhẹ.

Mạc Tử Bắc không nói hai lời kéo cánh tay của cô, trừng mắt lườm Hùng Lập Tân một cái rồi nhét Giản Tiểu Bạch vào trong xe. Sau đó anh lại đi vào trong xe nghênh ngang bỏ đi.

Hùng Lập Tân cứng họng nhìn anh nghênh ngang lái xe đi mà bất đắc dĩ lắc đầu. “Tiểu Bạch chọc phải gã không bình thường này đúng là làm cho người ta đau đầu mà.”

Trong xe Giản Tiểu Bạch nhíu mày lại: “Mạc Tử Bắc, anh nổi điên cái gì vậy, còn dám theo dõi tôi?”

Mạc Tử Bắc hùng hồn dừng xe lại, trừng cô, ánh mắt như sắp phun lửa: “Em vừa mới đồng ý với anh là muốn qua lại với anh. Nhưng mà em xoay người liền quán lấy Hùng Lập Tân, anh theo dõi em thì có gì sai?”

Anh không khống chế được cảm xúc rống lên sự phẫn nộ của mình. Giản Tiểu Bạch rốt cuộc cũng hiểu hóa ra là anh hiểu lầm.

“Tôi không có quán lấy anh Hùng. Anh đừng có mà ngâm máu phun người.”

“Vậy bốn mươi phút này em lên đó làm cái gì?”

“Ồ!” Giản Tiểu Bạch cứng họng. Không có trả lời anh mà cô cũng không có cách nào trả lời.

Sự im lặng của cô bị Mạc Tử Bắc xem như là có ẩn tình. Điều này lại làm cho anh tức giận. Giản Tiểu Bạch lần đầu tiên nhìn thấy anh giận như thế, hai mắt anh cũng lần đầu tiên lạnh lùng như thế, vô tình như thế. Cô rụt rè giữ chặt ống tay áo vest của anh: “Mạc Tử Bắc, anh không tin tôi!”

Cô rất oan ức, rất khó chịu, cũng rất bức mình. Mạc Tử Bắc hung hăng siết cầm của cô, ánh mắt vằn đỏ như con sư tử đang giận dữ, bàn tay to gần như muốn bóp nát cầm của cô. “Anh muốn kiểm tra cơ thể của em. Anh muốn xác định em có phản bội anh hay không.”

“Không!” Giản Tiểu Bạch không biết cái kiểm tra anh nói là cái gì nhưng trong lòng vẫn rất sợ hãi. “Anh đừng như vậy, tôi với anh Hùng không có làm gì hết!”

“Lời em nói anh rất khó tin!” Về không tin tưởng thể hiện trong mắt Mạc Tử Bắc làm cho vẻ mặt Giản Tiểu Bạch vừa kinh ngạc vừa đau đớn: “Vậy tùy anh!”

Cô không hề giãy dụa.

“Em thật đúng là có đủ tùy tiện. Với ai cũng như thế sao?”

“Anh!” Cô chỉ cảm thấy trái tim mình như bị dao cứa vào vậy. Lời anh nói gần như đập nát tan tinh thần của cô. Đối mặt với một người đàn ông như vậy cô đột nhiên cảm thấy sống không bằng chết chết bèn chửi một trận: “Mạc Tử Bắc, anh có thua gì tôi! Tôi cùng người đàn ông khác thế nào thì liên quan gì đến anh. Anh là gì của tôi chứ? Anh dựa vào cái gì mà can thiệp vào tự do của tôi!”

“Anh dựa vào cái gì? Bây giờ anh sẽ cho em thấy anh dựa vào cái gì.” Trong con ngươi sâu không thấy đáy của Mạc Tử Bắc lạnh lẽo, phần nộ cùng cực. Túm chặt cổ tay cô cố định ở trên đỉnh đầu Giản Tiểu Bạch, anh nghiêng người áp lại, tay kia thì vén làn váy của cô lên trực tiếp tìm được đích.

Giản Tiểu Bạch la to: “Anh buông ra, anh là đồ khốn, anh không được làm như vậy với tôi.”

Cô sắp mắc cỡ đến chết rồi, đời này của cô cứ luôn ở trước mặt gã này mà bị anh nhục mạ, cô còn mặt mũi nào để sống nữa?

Mạc Tử Bắc không để ý tới sự giãy dụa, la hét của cô, ngón tay vén quần cô qua một bên trực tiếp chọc vào trong vườn hoa thần thánh, bí ẩn nhất của cô. Anh muốn dùng cách của anh để kiểm tra cô có cùng Hùng Lập Tân làm cái chuyện đó hay không.

Giản Tiểu Bạch bởi vì anh mà hô hấp mãnh liệt và dồn dập, toàn thân cô cứng đờ, cơ thể đau như bị xé toạt ra. Cô cố nén không chịu khuất nhục mà rơi nước mắt.

Cô quật cường quay mặt qua chỗ khác, không nói nửa lời. Mạc Tử Bắc không tìm được kết quả mình muốn, nét mặt cũng thả lỏng đi rất nhiều. Anh chậm rãi rút ngón tay trong cơ thể cô ra cũng buông lỏng tay cô, ngồi trở lại chỗ của mình: “Điều này chỉ có thể chứng minh nay hai người không phát sinh chuyện gì, không có nghĩa là hai người thật sự chưa từng xảy ra chuyện gì!”

“Anh!” Giản Tiểu Bạch cắn môi dưới cực lực nhịn anh: “Anh muốn thế nào?”

“Anh muốn thu mua Phong Trì, hoàn toàn đáp ứng anh ta!” Mạc Tử Bắc nhếch khóe miệng làm cho người ta kinh tâm động phách dữ tợn cười.

“Không được!” Giản Tiểu Bạch hoảng sợ khê la lên: “Cầu xin anh, Mạc Tử Bắc!”

“Cũng được! Em dọn đến chỗ anh ở! Từ nay về sau không ra khỏi cửa!” Giản Tiểu Bạch mở to đôi mắt xinh đẹp nhìn anh. Ánh mắt trong veo vô cùng xinh đẹp cũng uất ức muôn vạn. Cuối cùng dường như đã hạ quyết tâm cô gật đầu: “Được, tôi đi theo anh!”

Cô không ngờ cô chạy tới gặp Thiên Thiên lại bị Mạc Tử Bắc theo dõi, càng không nghĩ tới là sẽ mang đến cho Hùng Lập Tân phiền phức lớn như vậy. Cô thật sự là tội đáng muôn chết.

“Em thật đúng là thấp kém. Vì một gã đàn ông mà em cái gì cũng có thể làm được!” Sự nhạo báng của Mạc Tử Bắc khiến mắt Giản Tiểu Bạch ràn rụa bóng nước.

Cô không muốn giải thích, cũng thấy không cần phải giải thích. Cái tên đàn ông thối tự ình là đúng này, anh ta sẽ bị báo ứng cả đời này cũng đừng hòng gặp được con mình. Cô quyết định cả đời cũng không cho Thiên Thiên gặp anh, vĩnh viễn không thừa nhận anh, việc này xem như là sự trừng phạt đối với anh đi!

Giản Tiểu Bạch âm thầm cúi mặt đến không thêm nói gì. Mạc Tử Bắc lại tức giận, sự im lặng của cô lại bị anh xem là cam chịu. Anh không chịu nổi như thế, không chú ý cũng không tự chủ được mà đánh tay lái một vòng.

Giản Tiểu Bạch không để ý tới mà lạnh lùng nói: “Đi thôi! Bây giờ đi được chưa?”

Cô đã chẳng còn gì, dính vào gã này mọi tôn nghiêm của cô đều bị anh chà đạp lên hết. Khóe miệng lại nhếch lên một đường cong đầy bi thương, gặp phải anh không biết là họa hay là phúc?

Mạc Tử Bắc cũng không tính buông tha cô, anh muốn cô khổ sở, muốn cô biết thủ đoạn của anh. Nếu đã đồng ý làm người của anh rồi thì chỉ được làm người của anh, không thể để có một ngày cô muốn thoát bên ngoài. Cho dù không có thật sự làm chuyện đó nhưng hành động của cô đã chứng minh cô cũng có ý nghĩ đó. Anh không cho phép, tuyệt đối không!

Mạc Tử Bắc mở cửa xe đi ra ngoài, vòng sang phía bên cô, thô lỗ kéo cô, sau đó đóng xăm cửa lại. Nhét cô vào phía sau xe, anh cũng đi theo vào. Động tác ăn khớp liền mạch lưu loát sau đó lại cầm điều khiển khóa cửa xe.

Giản Tiểu Bạch kinh hãi: “Anh muốn làm gì?”

“Làm gì?” Mạc Tử Bắc cười lạnh. “Làm gì em không biết sao?”

“Không được!” Giản Tiểu Bạch đã loáng thoáng đoán được ý đồ bất lương của anh.

“Không được cũng không phải do em quyết định!” Mạc Tử Bắc không mảy may cho cô cơ hội nghỉ ngơi mà nghiêng người hôn lên môi của cô.

102. Chương 103

“Dừng, dừng.”

Giản Tiểu Bạch giãy dụa trong vòng vây những nụ hôn điên cuồng của Mạc Tử Bắc. Bàn tay nhỏ bé của cô tránh không khỏi để ở trong ngực, ngăn không cho anh tiến sát lại. Bờ môi bị anh chà xát đến tê dại, muốn giãy dụa lại tựa như muốn đẩy lại còn nghênh đón trông rất ái muội.

Mạc Tử Bắc gần như dán lên môi cô, không khống chế được cảm xúc, cái miệng nhỏ nhắn ngọt như vậy nếu cũng bị gã khác hôn như anh thì... Trái tim anh đau đớn một hồi, không dám nghĩ tiếp nữa, càng nghĩ càng thấy khó chịu, càng thấy khó có thể chấp nhận.

Nụ hôn không tự giác được cũng cuồng nhiệt dần lên. Đầu lưỡi nhanh chóng tiến vào trong miệng cô, cạy mở hàm răng cô, đầu lưỡi tìm đến nơi sâu nhất trong khoang miệng cô mãi đến yết hầu. Anh muốn nụ hôn càng lúc càng sâu. Giản Tiểu Bạch gần như hít thở không thông, chỉ cảm thấy máu toàn thân đều đang sôi trào như muốn nổ tung, nơi yết hầu tràn ra những tiếng trầm thấp mà khàn khàn của cô: “Ư ư”

Mạc Tử Bắc nghe thấy âm thanh đó thì luồng nhiệt trong bụng lại lướt qua. Buông cô ra, anh cắn chặt răng, từ trong kẽ răng thốt ra một câu: “Em cũng thật là đủ phóng túng!”

Lời anh nói làm cho Giản Tiểu Bạch trong nháy mắt thực tổn thương, nét mặt cứng đờ, nước mắt cũng ngay sau đó trào quanh hốc mắt chỉ trực lăn xuống. Trong bóng đêm anh không nhìn thấy nước mắt của cô nhưng lại cảm nhận được cô đang run run.

Mạc Tử Bắc cố ý lý di sự ủy khuất của cô, cố ý không thêm nghĩ đến dáng vẻ cô nước mắt rưng rưng. Anh ngồi thẳng dậy, kéo người cô qua, Giản Tiểu Bạch còn đang ràn rụa nước mắt đã bị anh bế lên, anh lấy tư

thể cực kỳ ái muội để cô ngồi vắt ngang trên anh. Mạc Tử Bắc vén váy cô lên, trực tiếp đặt vị trí gò lên giữa hai chân lên trên anh.

Gương mặt Giản Tiểu Bạch trong nháy mắt đỏ bừng như bếp lò rực cháy. Thẹn thùng cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Mạc Tử Bắc cũng không để ý đến phản ứng của cô mà kéo khóa quần ra, cái vật nóng cực đại đó liền thẳng đứng lên. Giản Tiểu Bạch rõ ràng cảm nhận được anh rất nóng nhưng nghĩ đến những lời anh vừa nói thì đáy lòng cô lại phẫn nộ, không chút suy nghĩ liền nâng người, đột nhiên ngồi xuống bảo bối của anh.

“!” Mạc Tử Bắc kêu thảm thiết một tiếng, cơn cuồng phong trên mặt cũng kéo lên: “Chết tiệt, em muốn anh mất giống có phải không?”

Anh tuy rằng đau đớn khó nhịn nhưng vẫn không buông cô ra. Một bàn tay còn cầm lấy bờ eo nhỏ của cô, tay kia thì tách chân cô ra, di chuyển người một cái chen vào trong cơ thể cô. Bàn tay to làm loạn trên người cô, vươn tới kéo dây an toàn trên vai cô xuống, ấn vào cổ cô một dấu ô mai.

Sau đó kẻ sát vào bờ môi cô đang hơi hơi run run dùng một âm thanh quý mị chậm rãi nói: “Em muốn anh mất giống cũng không dễ đâu. Xem anh trừng phạt em như thế nào.”

“Anh!”

Anh đột nhiên đẩy vào Giản Tiểu Bạch một cái. “Ừ.”

Trong không gian nhỏ hẹp bên trong xe, một luồng hơi nóng sôi trào tấn công vào cơ thể và mặt của Giản Tiểu Bạch. Ngoài cửa sổ xe là con đường núi rộng lớn quanh co, thỉnh thoảng lại có xe lướt qua xe bọn họ. Tình cảnh kích thích như vậy Giản Tiểu Bạch bình sinh chưa từng gặp phải. Nếu là có cái khe hở nào thì cô nhất định sẽ chui vào trước hết vĩnh viễn không đi ra.

“Kêu lên!” Giọng Mạc Tử Bắc cũng khàn khàn hẳn đi nghe càng thấy ái muội.

Giản Tiểu Bạch giật mình, một trận tê dại truyền đến. Bàn tay nhỏ bé của cô cũng không được đặt lên bờ vai kiên cố của anh.

Mạc Tử Bắc hôn một đường xuống dưới, hôn lên nơi mềm mại của cô. Mạc Tử Bắc buông cô ra, nhưng vẫn ở trong người cô. Anh nheo đôi mắt như ngọn lửa rực cháy lại chăm chú nhìn vẻ mặt như thể đang say của cô.

Ý thức được ánh mắt sáng quắc của anh đang thiêu đốt ở trên người cô, Giản Tiểu Bạch thẹn thùng giãy dụa muốn thoát ra khỏi vòng kiềm chế của anh.

“Vừa rồi không phải là rất hưởng thụ sao?” Anh cố ý kích thích lửa giận của cô, cô dám can đảm ở sau lưng anh đi tìm Hùng Lập Tân, còn nói hai người không ẩn tình, anh tuyệt đối không tin.

Giản Tiểu Bạch giãy dụa lui về phía sau tiếc rằng hàng ghế sau vừa vặn ngăn cô lại, cô cũng không lui bao nhiêu nhưng vẫn làm cho vật cực đại của anh thoát ra ngoài. Mạc Tử Bắc hai tay nâng cô lên, động thân một cái anh lại vào trong người cô.

“Mạc Tử Bắc, anh đối xử như vậy với tôi thì có ngày anh sẽ hối hận!” Giản Tiểu Bạch không giãy dụa nữa, nước mắt lưng tròng.

“Hối hận? Cho dù hối hận anh cũng muốn làm xong trước rồi nói sau!” Hai bàn tay của anh nâng eo của cô, rồi lên một cái xuống một cái, tư thế hoạt động kiểu này khiến Giản Tiểu Bạch xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt lại giãy không được.

Không gian bên trong xe rất nhỏ hẹp, giãy một cái không phải đụng đầu thì cũng là đụng người.

Anh kéo nụ cười người ta nhìn không thấu lên, chậm rãi luật động thân mình, khuôn mặt tuần tú sâu không lường được lại lần nữa ẩn vào trong bóng đêm. Thỉnh thoảng có ánh đèn xe lướt qua, Giản Tiểu Bạch liền nhìn thấy vẻ u ám ngập đầy trong mắt anh, trong lòng cũng không khỏi run lên.

“Mạc Tử Bắc, nếu anh muốn mượn chuyện đêm nay ra nhục mạ, trả thù tôi thì vậy anh đã đạt được mục đích rồi đó.” Giản Tiểu Bạch không nghĩ như vậy, nhưng bị anh kiềm chế ở vùng thôn quê hoang vu cùng anh.... thì đúng là chuyện sỉ nhục.

“Anh đã đồng ý với tôi là anh sẽ không ép buộc tôi! Nhưng mà anh nói mà không giữ lời!”

Mạc Tử Bắc lại đột nhiên luật động, cất giọng lạnh lùng nói: “Là em bội ước trước, không thể trách anh được. Đây là cái giá em phải trả, từ giờ trở đi anh sẽ không tôn trọng em nữa. Nếu muốn Phong Trì tiếp tục tồn tại, em tốt nhất đừng phản kháng. Còn nếu không muốn nó tồn tại bây giờ em có thể xuống xe.”

“Anh nói mà không giữ lời. Tôi với anh Hùng không có chuyện như anh tưởng. Chúng tôi hoàn toàn trong sạch!” Giản Tiểu Bạch trong bóng đêm thử cùng anh giải thích.

“Quy tắc trò chơi là do anh quyết định, em nói không tính!”

Giản Tiểu Bạch sưng sốt vì anh Hùng và Lâm Hiểu Tình, cô nhịn phần khuất nhục này.

Thấy cô không thềm nói nữa, trong lòng Mạc Tử Bắc lại tức tối, tăng tốc độ chuyển động ở trong va chạm mãnh liệt anh cuối cùng cũng bay đến đỉnh khoái hoạt.

Sau đó anh ôm cô xuống dưới, để ngồi vào ghế bên cạnh, rút mấy tờ giấy ở hộp giấy ném cho cô.

“Chùi sạch đi, đừng có làm ô uế xe của anh!”

Giản Tiểu Bạch cắn chặt môi, ráng nhịn nhục, nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống, lăn lăn rơi đầy mặt. Cô nhanh chóng sửa sang lại quần áo, không nhìn anh mà chuyển tầm mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

“Hừ!” Mạc Tử Bắc lạnh lùng cười, ở trong cảm giác vừa được trả thù vừa cũng hỗn loạn không hiểu sao anh lại thấy đau lòng.

Anh muốn kiểm soát chặt cô, tuyệt đối sẽ không cho cô bỏ đi khỏi cuộc sống của anh. Cho dù lòng của cô không ở đây, anh cũng muốn tự tay tạo ra một cái nhà giam tù giam cơ thể của cô lại.

Giản Tiểu Bạch im lặng không nói gì. Sự hiểu lầm của anh đối với cô, cô nhất định phải trả thù lại gấp bội, sớm muộn gì cũng có một ngày anh phải tự mình xin lỗi cô. Đến lúc đó cô nhất định sẽ không tha cho anh.

103. Chương 104

Mạc Tử Bắc trở lại ghế trước, lái xe. Anh không để ý đến Giản Tiểu Bạch, anh cũng định rời đi nước mắt của cô. Ngay cả trong lòng rất khó chịu, có phần đau đớn nhưng vẫn không muốn cúi đầu.

Khởi động lại xe, lúc này anh không về Duy Bạch mà đi đến căn nhà trọ anh đã ở trước đây. Anh rất xấu xa, muốn Giản Tiểu Bạch nhớ đến lần đầu tiên của họ. Giản Tiểu Bạch không nhìn anh cúi gầm mặt.

Mạc Tử Bắc nhìn cô qua kính chiếu hậu, nhưng cũng chỉ nhìn thấy mái tóc dài của cô nhẹ bay trong gió, trông có chút thú vị. Đây, nhìn như vậy thôi mà tim anh lại muốn phát điên. Đời này anh đúng là gặp hạn, cuối cùng cũng đừng mong có ngày ngóc đầu dậy.

Hai người mang hai tâm sự khác nhau, im lặng không nói gì. Mãi đến khi được đưa đến căn nhà trọ cũ của Mạc Tử Bắc, về mặt Giản Tiểu Bạch mới từ đau khổ biến thành kinh ngạc.

Tại nơi này năm năm trước, cô đã được Mạc Tử Bắc cấy vào một hạt giống — Thiên Thiên. Năm năm sau trở lại đây, trong lòng cô cảm thấy đủ mọi cảm xúc. Năm năm trước cô chính là từ nơi này khóc lóc bỏ chạy đi! Sự dă kích của anh, lời nói ác độc của anh làm cho cô khóc đến ruột gan đứt thành từng khúc.

Cắn răng đi tới, cô không biết có phải cảm ơn anh đã cho cô một cái đứa con đáng yêu như vậy, thân thiết như vậy hay không. Chuyện này có lẽ là cống hiến duy nhất của một gã sa trư như anh!

Thấy cô không nói, anh cũng không nói gì. Trực tiếp đưa cô đi tắm rửa sau đó lại là một phen dây dưa. Cả một đêm không nói năng gì, cả một đêm im lặng dây dưa.

Sau khi trời sáng, Mạc Tử Bắc rời giường. Giản Tiểu Bạch đưa lưng về phía anh, không thèm nhìn tới anh. Lòng của cô đã nguội lạnh, hiện tại cô làm việc này tất cả chỉ vì Phong Trì mà hiến thân thôi! Nghĩ như vậy cô đột nhiên cảm thấy có chút cảm giác bị tráng.

Mạc Tử Bắc trước khi ra ngoài chỉ để lại một câu. “Không được rời khỏi nơi này nửa bước. Trong tủ lạnh có đồ ăn. Nếu để anh phát hiện em cứ chờ xem!”

Giản Tiểu Bạch trầm mặc lấy im lặng ra đối kháng. Có đi hay không với cô cũng chẳng còn quan trọng!

Mạc Tử Bắc nhìn cô thật sâu một cái rồi mới rời đi. Anh đi rồi, Giản Tiểu Bạch cũng không có tâm trạng mà ngủ tiếp, cô đứng lên quan sát chỗ anh ở. Căn nhà trọ hai phòng ở được thu dọn sạch sẽ tuy rằng trông không có vẻ thường xuyên có người ở nhưng vẫn rất sạch sẽ. Anh nhất định ời dịch vụ vệ sinh theo giờ đến quét tước.

Kéo tủ bếp ra, cô bỗng nhìn thấy thứ mà cô không tưởng tượng được. Cái túi xách của cô năm năm trước.

Anh lại vẫn còn giữ nó, Giản Tiểu Bạch tâm tình phức tạp lấy ra, lúc mở ra lại phát hiện chi phiếu bên trong vẫn còn chưa động đến. Anh vì sao không xem nó như rác rưởi mà vứt đi?

Nghi vấn dưới đáy lòng bắt đầu lan ra, cô lại mở tủ bếp bên kia ra. Bên trong rất ngăn nắp, có để một cái váy dài đã hỏng. Cũng là váy của cô, bên cạnh là một cái drap giường. Cảm thấy nhìn rất quen mắt, Giản Tiểu Bạch mở ra nhìn mới nhớ đây là cái drap giường của năm năm trước, trên mặt còn loang lổ vết máu đã khô. Vết máu làm cho cô đỏ bừng mặt, sợ tới mức lập tức thu dọn rồi lại ném ra xa.

Gã này lại còn giữ cái này. Anh có dụng ý gì?

Chiều hôm qua ở nhà hàng nổi anh đã bày tỏ, anh còn rất dịu dàng. Cô cứ nghĩ hạnh phúc của mình đã sắp đến nhưng không ngờ chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, hóa ra tất cả đều là hy vọng xa vời mà thôi!

Trong văn phòng, Mạc Tử Bắc vẽ mặt tối tăm ngồi ở sau bàn làm việc. Đêm qua tác cầu vô độ cũng không làm cho anh thực sự khoái hoạt. Trong lòng ít nhiều rất mất mát, anh với cô giống như là cách nhau một khoảng cách khó có thể vượt qua. Lòng của cô vì sao luôn ở trên người đàn ông khác?

Cho nên anh ngoại trừ nhốt cô bên mình thì thật sự không biết còn có cách gì làm anh an tâm hơn. Anh nôn nóng dứt tay vào túi đột nhiên xoay người đi thông thả tới bên cửa sổ, ánh mắt sâu thẳm khó dò lại lần nữa hướng về phương xa không bến bờ.

“Chết tiệt!”

“Bốp.” Anh hung hăng đấm một cú vào vách tường.

Anh không ngờ tình cảm của anh đối với cô lại sâu đậm như thế, sâu đến mức làm cho chính anh điên cuồng. Không thể quên được hình ảnh cô mỉm cười cùng Hùng Lập Tân đi ra khỏi biệt thự. Cô có thể trang điểm xinh đẹp mà cười với một người đàn ông khác như thế. Vậy thì đừng hỏi sao hắn ta phải chịu thiệt thòi!

Anh gọi điện thoại cho Doãn Đăng Nhân: “Nhân!”

“Chuyện gì?” Giọng nói vui vẻ mà đùa cợt của Doãn Đăng Nhân truyền đến. “Nghe giọng cậu mệt mỏi thế, đêm qua có phải lại miệt mài quá độ hay không?”

“Đi chết đi!” Mạc Tử Bắc nhúu mày, không có một chút tâm tình để đùa cợt. “Mình tìm cậu có chuyện nghiêm chỉnh.”

“Chuyện gì?”

“Giúp mình phá sập Phong Trì!”

“Không phải chứ! Cái tên Hùng Lập Tân đó là thương nhân trẻ tuổi có danh tiếng nhất trong giới quảng cáo, tính tình lại chính trực, mình lấy lý do ác ý gì mà phá người ta đây?” Doãn Đăng Nhân cũng không muốn làm người xấu, anh ta sợ bị báo ứng.

“Giúp mình đi!” Mạc Tử Bắc nói một lần nữa.

“Nhưng mà!”

“Cậu có giúp hay không?” Mạc Tử Bắc lạnh giọng hẳn.

“Giúp! Mình giúp! Mà cậu phải nói ình biết nguyên nhân, mình mới làm được chứ!” Doãn Đăng Nhân muốn nhìn xem đến tột cùng là vì nguyên nhân gì mà khiến anh bất thường như vậy.

“Anh ta qua lại với Tiểu Bạch, mình phải diệt trừ anh ta. Nhưng lại không muốn nói mà không giữ lời bởi vì mình đã muốn đồng ý với cô ấy. Hiện tại nếu là đổi thành Doãn thị đi thu mua anh ta thì như vậy mình cũng không xem là bội ước!”

“Qua lại với tiểu bảo bối của cậu? Không phải đâu? Mình nhớ anh ta đã kết hôn rồi mà?”

“Cái gì? Kết hôn?”

“Ừ!”

“Vậy càng phải phá anh ta, cậu có làm hay không?”

“Rồi rồi! Mình sẽ không chịu trách nhiệm đâu đấy! Nếu sau này mà xảy ra bất trắc thì cậu phải giúp mình gánh đó!” Doãn Đăng Nhân tuổi còn trẻ mà đã học được sự giáo hoạt của mấy lão già.

“Được, không thành vấn đề!”

“Vậy được rồi! Mình sẽ lên làm cho những hợp đồng của anh ta bị cắt hết. Không có việc làm anh ta tự nhiên phải đóng cửa thôi!”

“Ừ!” Về mặt Mạc Tử Bắc lo lắng, trong lòng có chút không đành lòng nhưng cuối cùng vẫn quyết định lờ đi.

“Mình thấy tâm trạng của cậu không tốt, có muốn đi uống một ly không?”

“Thôi, mình còn có rất nhiều việc phải làm.”

Cúp điện thoại, Mạc Tử Bắc ngồi xuống. Nhìn văn kiện trong tay, cả ngày hôm nay anh không có gọi điện về, cứ buộc mình phải bận bịu công việc, cố gắng quên đi sự khó chịu trong lòng. Buổi chiều tan tầm anh lại cố ý ngồi ở văn phòng trong chốc lát sau đó mới khoác áo vest chuẩn bị ra về.

Giản Tiểu Bạch vẫn không rời khỏi nhà trọ, cô ở trong phòng bếp tìm được bộ đồ ngủ 5 năm trước anh đã mua mặc lên người. Lại đem váy của mình giặt sạch rồi đem đi phơi.

Cô cũng tự nấu cơm, trong tủ lạnh có đồ ăn, lúc sáng lại có người đưa tới một ít đồ ăn, cô nghĩ là do Mạc Tử Bắc bảo đưa tới cho cô. Cho nên buổi chiều cô hâm lại hai món đó đang định ăn thì Mạc Tử Bắc mở cửa đi vào. Cô sợ hãi đứng lên.

Mạc Tử Bắc chớp mắt đánh giá cô một chút. Nhìn thấy hai cái điểm gò lên nơi ngực cô như ẩn như hiện ở trước mặt anh, trong lòng lại kích động, bụng dưới lại co rút. Anh thấy mình sắp thành chân chính rồi.

Buông túi công văn anh đi rửa tay. Giản Tiểu Bạch không tính để ý đến anh, tự ngồi xuống gạt cơm trong bát. Cô muốn nhanh chóng ăn xong sau đó né tránh anh.

Mạc Tử Bắc sau khi trở về thì ngồi đối diện với cô, lướt qua thức ăn trên bàn chậm rãi nói: “Anh cũng muốn ăn!”

“Ồ!” Giản Tiểu Bạch lườm anh một cái: “Trong cơm có độc, tốt nhất là anh đừng ăn!”

“Vậy anh ăn em được chứ!” Ý đồ xấu xa của anh vô tình làm cho bầu không khí dè dặt đi ít nhiều.

104. Chương 105

Giản Tiểu Bạch sợ tới mức lập tức đi xới cơm cho anh.

Anh đùa mà lại thành ra dọa cô, Mạc Tử Bắc buồn bã, khuôn mặt tuần tú xụ xuống, không thềm nói nữa.

Giản Tiểu Bạch xới chén cơm đặt ở trước mặt anh, sau đó lại cầm đũa. Tiếp tục ngồi đối diện anh ăn cơm của mình. Cô phải nhanh chóng ăn xong rồi né tránh anh, sự tà ác trên người anh đang gia tăng ngùn ngụt, không cẩn thận là sẽ bị hại thê thảm.

Thấy cô không nói lời nào, Mạc Tử Bắc cạch một tiếng cầm chén đặt lên bàn, đứng lên bỏ đi.

Giản Tiểu Bạch le lưỡi, anh không ăn càng tốt! Tự cô sẽ ăn hết! Người lãng phí thức ăn sẽ bị báo ứng, cô thề an ủi mình không quan tâm đến anh.

Rầu rĩ cơm nước xong, Giản Tiểu Bạch ngồi vào sofa xem TV còn cố ý bấm volume lên thật lớn, ngồi xem đến khoái chí. Mạc Tử Bắc ở phòng ngủ chờ cô tới khuyên anh ăn cơm nhưng chờ mãi cũng không thấy cô đâu, chỉ toàn nghe thấy cô đang xem TV, căn bản không thèm để ý. Anh nổi điên lên, như con sư tử cuồng ngược đột nhiên chạy ra khỏi phòng ngủ, đi đến trước mặt cô hùng hổ hỏi: “Em có còn nhớ trách nhiệm của em không hả?”

“Cái gì?” Giản Tiểu Bạch không rõ anh đang nói cái gì. Trách nhiệm gì chứ?

“Trách nhiệm!” Anh lạnh lùng rống lên.

Còn chưa dứt tiếng, Mạc Tử Bắc tỉnh bơ vươn tay xoẹt một tiếng kéo váy ngủ của cô, nút áo nhất thời văng bốn phía, làm lộ ra nội y ren cùng với một mảng lớn da thịt mềm mại, trắng hồng đến vô cùng mịn màng, đầy đặn mà tinh tế, còn cả một đôi chân đều, đẹp gần như hoàn mỹ.

Giản Tiểu Bạch theo bản năng đưa hai tay che ngực, hét lên một tiếng sau nhin không được mắng to: “Anh...”

Anh lạnh lùng nheo mắt lại: “Vậy em có thể rời khỏi chỗ này! Bây giờ em đi anh sẽ không ngăn cản em.”

Giản Tiểu Bạch bắt lực khoanh tay, răng nanh cắn chặt vào môi, cố nén nín nhin khuất nhục. Vì Phong Trì, vì anh Hùng và Lâm Hiểu Tình cô nhin. Cô tự thề nói trong lòng bảo mình phải nhin, cứ nhin mãi là được. Cuối cùng rồi cũng sẽ có một ngày nào đó anh thấy chán, lúc đó cô sẽ được giải thoát thôi.

“Nếu sỉ nhục tôi mà có thể khiến anh buông tha Phong Trì thì anh cứ tới đi!” Giản Tiểu Bạch quay mặt qua chỗ khác, buông tay ra, cực lực khắc chế không ỉn lên tiếng, run run buông lỏng cánh tay sang hai bên sườn, hai bàn tay cũng không được nắm thành quyền.

Mạc Tử Bắc híp mắt nhìn cơ thể cô, vết sẹo trắng ở chỗ nào đó dưới bụng lại đập vào mắt, trong lòng anh lại rối rắm. Cô từng bị bệnh mà anh không biết, nếu đã biết rồi thì giày vò cô có đúng hay không. Trái tim anh co thắt kịch liệt, khiến anh thấy rất khó chịu. Nhưng nghĩ đến cô vì Hùng Lập Tân có thể bán đứng chính cơ thể mình thì anh lại cuồng ngược đến bắt điên lên.

“Em đúng là...!”

Lời anh nói giống như một con dao nhỏ sắc bén trực tiếp đâm thẳng vào trái tim Giản Tiểu Bạch. Nhất thời đau đớn lan tràn ra, cô không nhìn anh để mặc cho nước mắt trào ra.

Mạc Tử Bắc lại cố ý lờ đi sự yếu đuối của cô, nở một nụ cười tựa như ác ma rồi lập tức cúi đầu, đôi môi hàm chứa sự trừng phạt không chút thương tiếc chiếm cứ môi cô, cái lưỡi xâm lược, tiến quân thần tốc, bá đạo đoạt lấy sự ngọt ngào và mềm mại của cô.

Nước mắt theo khóe mắt lăn dài khóe miệng nghe sao mặn chát. Cô không phản kháng cũng không giãy dụa, chỉ giống một khúc gỗ mặc cho anh tra tấn, mặc cho anh chiếm đoạt.

Cuối cùng cơ thể cô gần như là chẳng còn chút khe hở dán chặt vào anh, gần như có thể cảm nhận được mỗi một tác da thịt rắn chắc hữu lực cùng với cả sự kích động ở giữa hông của anh. Nhắm chặt mắt lại, cô bị anh đặt lên sofa.

Trong lòng đang đau đớn dữ dội nên Giản Tiểu Bạch cũng không biết mình còn có thể tiếp tục kiên trì nữa hay không. Vì sao anh cứ luôn khiến cô nhục nhã như vậy, vì sao anh lại phải chiếm đoạt ngay cả cơ hội thở dốc cũng không cho cô giữ lại như thế.

“Nói cho anh biết là anh tốt hay là anh ta tốt?” Mạc Tử Bắc dừng lại, híp mắt hỏi.

Lời của anh nói buồn bực, vô lại rõ ràng như thế khiến hàng trăm vết thương đang âm ỉ trong trái tim cô lại đau xót hơn. Cô biết anh cố ý nhục mạ cô, muốn cô ở trước mặt anh không còn một chút tôn nghiêm mà chỉ có thể lựa chọn khuất phục.

Cô không nói. Nhìn gương mặt anh tuần trước mắt này cô đau lòng nhắm mắt lại.

Anh tức giận, trong nháy mắt đi vào cơ thể cô. Mưa rền gió dữ nổi lên càn quét tứ phương cũng không biết qua bao lâu anh rút cuộc cũng dừng lại đoạt lấy, sau khi giải phóng năng lượng, anh tách người mình ra sau đó đi toilet tắm rửa.

Giản Tiểu Bạch cuộn mình ở trên sofa ôm một cái gối lớn che giấu hai bờ vai đang run run tiết lộ tâm sự của cô. Cô cắn chặt răng mà khóc không thành tiếng.

Lúc Mạc Tử Bắc đi ra, cô vẫn còn khóc, anh lạnh lùng bế cô thẳng vào phòng ngủ. Giản Tiểu Bạch lại cứng đờ người. Nếu quan hệ của hai người chỉ giới hạn nơi nhu cầu của cơ thể thì cô muốn khuyên anh đi tìm cô gái khác, còn cô tuyệt đối không thích cái cảm giác bị đòi hỏi thể này.

Cô ở trong lòng anh ngẩng gương mặt vô cảm lên: “Mạc Tử Bắc, anh đã thỏa cơn giận chưa?”

Mạc Tử Bắc không nói gì chỉ trừng mắt nhìn cô.

“Nếu anh đã thỏa cơn giận rồi thì có thể buông tha tôi được không?”

“Em muốn làm gì?” Đáy mắt anh đã phủ lên một sắc thái nguy hiểm.

“Tôi nghĩ rời khỏi anh, anh đi tìm những cô gái khác đi!” Cô hiện tại bắt đầu nghi ngờ lời Mai Thiếu Khanh nói. Anh đã nói Mạc Tử Bắc vì cô mà cấm dục hơn bốn năm, có trời mới tin ấy, nhìn anh ta cả ngày phần khích giống như uống xuân dược như thế cô không tin anh ta lại cấm dục.

“Anh tất nhiên sẽ đi nhưng em đừng hòng chạy trốn.” Lời anh nói làm ặt của cô trong nháy mắt tái xanh.

“Anh buông tôi ra, anh dơ bẩn lắm!” Cô giãy dụa muốn thoát khỏi lòng anh.

“Như nhau thôi!” Mạc Tử Bắc cười lạnh.

Quảng cô lên giường rồi anh lại đè qua.

“Tôi sẽ khiến anh phải hối hận!” Giản Tiểu Bạch rống to, cô tuyệt đối sẽ khiến anh phải hối hận vì đã đối xử với cô như vậy.

Mạc Tử Bắc cảm xúc mạnh mẽ, sức lực dồi dào căn bản không muốn nghe bất cứ tuyên ngôn nào của cô, dùng sức cởi khăn tắm bá đạo đem chính mình vùi vào trong cô ngọt ngào nóng ẩm, điên cuồng mạnh mẽ đoạt lấy toàn bộ con người cô.

Lại một đêm không ngủ.

Sáng sớm anh rút cuộc rời đi. Cơ thể Giản Tiểu Bạch giống như bị thiên quân vạn mã giẫm qua, mệt mỏi đau nhức quá nên ngủ li bì đến mười giờ sáng. Lúc tỉnh lại cô mờ mịt ngồi dậy tự hỏi đây mà là cuộc sống sao? Chỉ cần chiều ý anh, cái gì cũng không cần làm, cuộc sống như thế thật quá tẻ nhạt.

Cô đã hai ngày không đến công ty, muốn gọi điện cho Hùng Lập Tân nhưng tìm một vòng cũng không thấy điện thoại. Điện thoại của cô đâu rồi?

Nhất định là cái tên Mạc Tử Bắc kia đã giấu điện thoại của cô rồi, bây giờ thì cô đã thật sự trở thành con chim hoàng yến trong lồng sắt ngay cả điện thoại cũng không được sử dụng.

105. Chương 106

Giản Tiểu Bạch tức giận, vội vàng đi đánh răng rửa mặt sau đó mặc váy vào xách túi đi xuống lầu, gọi xe đi. Đến công ty thì Hùng Lập Tân đang cùng họp với mọi người. Nhìn thấy Giản Tiểu Bạch đến Hùng Lập

Tân vẫn như trước ôn hòa tươi cười.

“Tiểu Bạch, em không sao chứ! Anh gọi điện cho em rất nhiều lần nhưng không có ai nghe, sau lại còn tắt máy.”

“À! Điện thoại của em bị mất rồi ạ!” Giản Tiểu Bạch mất tự nhiên tìm một lý do. “Em xin lỗi anh Hùng. Hai ngày nay công ty không có việc gì chứ ạ?”

“Vấn đề tạm chỉ là bắt đầu từ chiều hôm qua mọi hợp đồng của chúng ta đều lấy đủ loại lý do mà kết thúc. Không có hợp đồng mới, hợp đồng cũ có cái thì bị ngưng lại, có cái tiếp tục.”

“Vì sao ạ?”

“Không rõ lắm!”

“Có phải là do Mạc Tử Bắc đang giở trò quỷ hay không?” Giản Tiểu Bạch rất nhạy cảm nghĩ đến hành động của cái tên điên cuồng đó thì lại run run một trận.

“Có vẻ không giống nhưng mà em yên tâm đi! Không sao đâu! Chỉ cần em không có việc gì thì tốt rồi. Hiện tại nếu tình trạng công ty trở xấu thì anh tính cho nghỉ vài ngày để mọi người đều nghỉ ngơi một chút.” Hùng Lập Tân cũng không lo lắng, có lẽ là do bình sinh anh ta không coi trọng tiền tài thôi!

Giản Tiểu Bạch lại cảm thấy sự tình thực kỳ quái: “Anh Hùng, Mạc Tử Bắc đã đồng ý với em rồi nên nếu công ty thật sự xuất hiện vấn đề thì anh nhất định phải nói cho em biết. Em tuyệt đối không thể nhìn công ty sụp đổ được. Anh cứ yên tâm em có cách.”

Hùng Lập Tân cười nhẹ: “Không sao, cùng lắm thì làm lại từ đầu thôi.”

“Như vậy sao được. Em không thể để Hiểu Tình chịu khổ với anh được. Cậu ấy vốn là một tiểu thư không quen cực khổ.”

Đáy mắt Hùng Lập Tân hiện lên một tia bất đắc dĩ: “Không đâu, sao anh có thể để cô ấy chịu khổ với anh chứ!”

“Em sẽ ngăn cản Mạc Tử Bắc, anh yên tâm đi!”

“Ừ! Đừng ủy khuất bản thân! Em đã rất ủy khuất mình rồi, anh với Hiểu Tình cũng không hy vọng em lại ủy khuất bản thân nữa. Có lẽ em nên nói chuyện của Thiên Thiên cho Mạc Tử Bắc đi.”

“Em sẽ không nói cho anh ta biết đâu. Anh ta lòng bông quá mức, đời này cũng đừng mong được biết.” Như đã hạ quyết tâm gương mặt Giản Tiểu Bạch đầy vẻ kiên định. “Anh Hùng, em về trước. Mấy ngày này hai người chăm sóc Thiên Thiên giúp em. Em giải quyết xong rồi sẽ đón cháu về.”

“Đi đi! Chúc em may mắn!” Hùng Lập Tân không biết nên nói thế nào, thật ra công ty lúc này đã tụt dốc không phải rồi.

Lúc Giản Tiểu Bạch trở lại nhà trọ của Mạc Tử Bắc mới nhớ là cô không có chìa khóa cho nên không thể vào được. Vì thế cô quay lại gọi xe về nhà mình.

Mệt chết đi được, thực sự mệt mỏi. Mệt cả về thể xác lẫn tinh thần!

Vừa về đến nhà cô mới nhớ đã mấy ngày không cho thỏ con ăn, không biết chúng có còn sống hay không. Mai Thiếu Khanh đi rồi, thỏ con của cô thật sự không có ai chăm sóc. Chạy vội đến bên cửa sổ mới phát hiện bát đồ ăn của thỏ con đã rỗng tuếch, nhìn hai con thỏ con bụng lép xẹp cô nhìn không được mà nói: “Xin lỗi nha. Chị quên hai đứa mất.” Cô lập tức đi tìm đồ ăn cho thỏ rồi mở ra lồng sắt bỏ vào. Con thỏ con điên cuồng ăn vừa thấy đã biết là đói bụng lắm. Ăn rất ngon lành.

Vừa ngồi vào sofa tính nghỉ một lát thì tiếng đập cửa đã vang lên. Mở cửa ra thì lại thấy khuôn mặt tuần tú tối xăm của Mạc Tử Bắc. “Sao anh lại tới đây?”

Anh giống như một trận gió xoáy cuốn vào, tóm lấy bả vai cô hét to: “Chết tiệt, vì sao em lại muốn chạy về hả?”

Giản Tiểu Bạch vừa nghe lại phần nộ. “Anh quảng điện thoại của tôi đi đâu rồi? Nếu tôi không về thì thử con của tôi cũng đã chết đói hết rồi.”

Cô cũng không nói gì đến chuyện công ty, cô không muốn chọc giận anh cũng không muốn tự mình chuốc lấy phiền toái. Nghe thấy cô về cho thử ăn về mặt anh mới dịu đi một chút. “Em muốn về thì có thể nói cho anh biết một tiếng.”

“Tôi nói cho anh cái rắm ấy. Điện thoại của tôi đâu?”

“À! Anh vứt rồi, em giữ điện thoại cũng chỉ để liên lạc với mấy gã lăng nhăng.” Anh lạnh lùng, nghiêm mặt trả lời, về mặt bức bối rất giống một cậu bé đang giận dỗi.

“Mấy gã lăng nhăng?” Giản Tiểu Bạch bức bối: “Còn có gã nào lăng nhăng hơn anh sao?”

Mạc Tử Bắc trừng cô: “Em nói gì?”

Giản Tiểu Bạch không sợ chết nói: “Tôi nói anh là đồ lăng nhăng!”

Nói xong cô liền xoay người chạy về phòng mình đóng cửa lại, trên mặt lộ ra một nụ cười đắc ý. Rốt cuộc cũng bị cô chơi lại, rất có cảm giác thành tựu. Còn chưa nghĩ xong thì Mạc Tử Bắc đã đuổi tới. “Mở cửa.”

Giọng nói trầm thấp từ bên ngoài truyền đến, Giản Tiểu Bạch đắc ý cười, lập tức dừng lại cô biết nếu còn không mở cửa thì e là cánh cửa này cũng khó mà giữ được. Mở cửa cô đi ra ngoài. Phòng ngủ là nơi quá mức ái muội, trong phòng khách vẫn có vẻ tốt hơn.

“Theo anh về!” Anh lại cùng cô đi ra.

“Sao anh không đi làm? Anh đường đường là một tổng giám đốc mà vì sao cứ rảnh hoài vậy?” Giản Tiểu Bạch thật sự là hâm mộ sự nhàn hạ của anh muốn chết.

Mạc Tử Bắc nhướn mày: “Em ghen tị với sự nhàn hạ của anh?”

“Đúng vậy, tôi đúng là ghen tị với sự nhàn hạ của anh trong khi những người như bọn tôi đây lại mệt đến chết đi sống lại cũng chỉ vì một ngày ba bữa thì anh lại được hưởng thụ cuộc sống với một đồng tiền ketchup. Thế giới này đúng là rất bất công.”

“À!” Mạc Tử Bắc nhìn chằm chằm về mặt tức giận bất bình của cô mà khinh thường nói: “Đó là mấy người ngu ngốc quá, không dùng được đầu óc thì phải chịu khổ chịu tội thôi, không nên trách người khác làm gì.”

Anh mỉa mai làm cho Giản Tiểu Bạch khế cắn môi, nín thinh không nói được gì. Nói nhiều với gã này cũng chỉ là đàn gảy tai trâu.

Sắc mặt anh cũng không tốt trông cô. Hai đôi mắt xinh đẹp giằng co nhau. Giản Tiểu Bạch khôn ngoan ngậm miệng không nói mấy câu chọc anh khó chịu nữa. Cả căn phòng to như vậy nhất thời lâm vào im lặng, không ai nói gì, không khí nặng nề dường như làm người ta hít thở không thông.

Giản Tiểu Bạch xoắn bàn tay nhỏ bé, im lặng nhìn chằm chằm mũi chân mình.

“Đi theo anh!” Anh lại nói câu đó.

Giản Tiểu Bạch biết đầu không lại nên quyết định đi theo anh. “Có thể cho tôi mang thử con theo được không?”

Mạc Tử Bắc nhìn chằm chằm đôi thử con xinh đẹp trên cửa sổ kia mà thử dài trong lòng. “Được rồi! Em lo mà dọn dẹp vệ sinh, anh không thích trong phòng có mùi động vật.”

Nghe thấy anh đồng ý, khuôn mặt nhỏ của cô lập tức nở rộ một nụ cười xinh đẹp. “Cảm ơn!”

Cô lập tức chạy tới xách theo cái lồng sắt nhỏ lại cầm vài bộ quần áo, sau khi chuẩn bị xong cô lại nói với anh: “Đi thôi!”

“Vì sao chỉ lấy mấy bộ đồ này?” Mạc Tử Bắc khó hiểu hỏi.

“Dù sao cũng sẽ không ở luôn, lấy nhiều quá lúc về lại phiền toái.” Cô vô tâm nói.

Mạc Tử Bắc nghe mà thật sự khó chịu: “Em muốn đi thật nhanh sao?”

Ý thức được mình lại vô ý nói ra tâm tư trong lòng, cô le lưỡi: “Chẳng lẽ anh muốn tôi làm tình nhân của anh cả đời sao?”

“Em nghĩ dài quá vậy, nghị lực của anh lại không tốt như vậy.” Mạc Tử Bắc hừ lạnh ra tiếng.

Giản Tiểu Bạch trề miệng: “Vậy không được. Anh không có nghị lực thì tôi cũng không có đủ sự chịu đựng. Đợi đến khi anh chán rồi thì chúng ta liền chia hai. Tôi đi đường của tôi, anh đi đường của anh. Chúng ta nước giếng không phạm nước sông, cũng chẳng cần phải qua lại.”

“Khỏi nhiều lời, đi mau!” Mạc Tử Bắc nghe giọng điệu đó thì trong lòng lại khó chịu, cô muốn chạy khỏi anh, quá khiêm nhường rồi.

Hai người mang hai tâm sự cả một lúc lâu cũng không nhìn thấy trên cầu thang tầng lầu nhà Mai Thiều Khanh có một người đàn ông đang đứng lén lút. Hắn ta ở bên cửa sổ nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, trong mắt hiện lên một chút độc ác.

106. Chương 107

Người đàn ông đứng ở đầu cầu thang có cái cảm nhận thính không có một cọng râu, trong mắt hắn hiện lên một tia độc ác. Nhìn chiếc xe thể thao tuyệt trần rời đi hắn ta nhở một bãi nước bọt.

“Chậm quá để nó đi xuống lầu rồi.”

Giản Tiểu Bạch ở cùng Mạc Tử Bắc một tuần. Trong một tuần này anh gần như là rất ít đến công ty cho dù có đến cũng trở về rất nhanh. Điều này làm cho cô muốn rời khỏi nhà trọ của Mạc Tử Bắc cũng không có thời gian.

Lâu rồi không nhìn thấy Thiên Thiên nên trong lòng cô rất đau khổ, nhớ con mà chẳng thể nào nói ra. Nhân lúc Mạc Tử Bắc đến công ty, cô cuối cùng cũng tranh thủ cơ hội để rời đi, cửa thang máy vừa mở thì cô đã bị một người kéo vào. Ngay sau đó người nọ bịt một cái khăn lên mũi cô, một hương thơm truyền đến, cô ngay lập tức ngất đi.

Lúc tỉnh lại, cô đang nằm trên mặt đất, trên người dính đầy cát. Đây là đâu? Nhìn cũ cũ giống như căn miếu hoang đổ nát trong phim Thiên nữ u hồn khiến người ta rợn tóc gáy. Trong đầu đang rối tinh lên thì đột nhiên cô nhớ tới vừa rồi hình như bị người ta bịt mũi ngay cả dáng vẻ của người đó thế nào còn chưa kịp thấy thì đã ngất đi. Chẳng lẽ? Cái khăn đó có tẩm thuốc mê? Trong lòng cô vô cùng lo sợ bất an, chưa biết là lành hay dữ!

Giản Tiểu Bạch cau mày, mở to hai mắt, kính sát trùng suýt chút nữa là rơi mất. Muốn lấy tay đẩy mí mắt một cái thì lại phát hiện tay mình bị trói. Hai tay bị trói quặt ra sau bằng dây thừng rất chặt. Cô sợ hãi nhắm chặt mắt bình ổn lại nhịp trái tim. Cô tự nói với mình bình tĩnh, bình tĩnh, phải bình tĩnh.

Cô cựa quậy cố hết sức ngồi dậy. Lúc này mới phát hiện đầu gối bị xước, vết thương chảy ra một ít máu cũng có hơi đau. Không có ai sao? Cô bị bắt cóc sao? Vì sao lại phải bắt cóc cô?

Cũng may là chân không bị trói, cô đứng lên định lén trốn đi. Chỗ này trông như là một nhà xưởng bỏ hoang, cũng chỉ có một cái cửa chính. Nếu cô muốn trốn ra ngoài thì phải đi theo đường cửa chính. Cửa sổ đều đã bị gạch đỏ chồng lên chắn lại.

Vừa lén đi tới cửa thì bất ngờ đụng phải một đôi mắt nham hiểm độc ác, trong đôi mắt đó còn đầy tà ác và hung tợn. Giản Tiểu Bạch nuốt nước miếng khẽ nói: “Ông! Ông là Ôn Hướng Đình?”

“Ha ha ha!” Giọng cười của hắn ta khàn khàn chứ không chói tai như của phụ nữ.

Giản Tiểu Bạch đột nhiên nhớ là Mạc Tử Bắc từng nói hắn ta hiện tại đã trở thành thái giám, đúng là khôi hài, thái giám thời hiện đại. Cô tình cờ gặp phải không biết là may mắn hay là bất hạnh đây nữa.

“Ông muốn làm gì?” Giản Tiểu Bạch tựa vào một bên tường: “Vì sao ông lại phải bắt cóc tôi?”

“Vì sao hả?” Ôn Hưởng Đình hừ lạnh. “Việc này thì phải trách Mạc Tử Bắc, ai bảo nó để ý mày như vậy? Năm năm trước bố mày không thực hiện được, năm năm sau cũng không thể thực hiện được hừ! Nếu tao đã không chiếm được thì nó cũng đừng mong có được.”

“Vì sao ông phải đối đầu với anh ta?” Giản Tiểu Bạch nghe thấy sự nguy hiểm ẩn chứa trong giọng điệu của hắn mà trong lòng không khỏi sợ hãi. Gã điên này đã... rồi.

“Vì cái gì hả?” Ôn Hưởng Đình đưa cái miệng đầy mùi hôi thối đến gần mặt Giản Tiểu Bạch làm cô thiếu chút nữa thì ngạt thở.

“Ông tránh xa tôi ra một chút!” Cô khẽ la lên.

“Con thôi tha!” Ngay sau đó bốp một tiếng, trên mặt Giản Tiểu Bạch liền in đậm năm dấu tay: “Con thôi tha, đã đến đây rồi mà mày còn muốn ra lệnh hả? Năm năm trước nó cứu được mày thì năm sau cũng cứu được sao?”

Giản Tiểu Bạch bị hắn ta tát một cái mà choáng váng: “Ôn Hưởng Đình, ông mà cũng là đàn ông hả? Có gan thì ông đi tìm anh ta mà đấu đi!”

“Ha ha ha ha.” Ôn Hưởng Đình cười lạnh. Trong mắt hiện lên một tia thống khổ: “Tao đã không còn là đàn ông lâu rồi. Nỗi khổ này bọn mày làm sao có thể hiểu được? Tìm nó đấu thì tao đấu không lại nhưng đến hồ cũng có lúc ngủ gật, tao đã bắt được mày rồi thì còn phải sợ nó không cầu xin tao sao?”

“Ông nghĩ anh ta để ý đến tôi sao?” Giản Tiểu Bạch hừ lạnh. “Nói cho ông biết anh ta cần bản không hề cần tôi!”

“Mày nói vậy!” Ôn Hưởng Đình gầm nhẹ.

“Tôi chỉ là tình nhân của anh ta. Anh ta chỉ có hận tôi mà thôi. Cho dù ông có tra tấn tôi đến chết thì đối với anh ta cũng chẳng có chút tác dụng nào.”

“Tao không tin!” Ôn Hưởng Đình đã bắt đầu dao động, giọng nói cũng ngập ngừng theo.

“Tin hay không tùy ông!” Giản Tiểu Bạch quay mặt qua chỗ khác, không muốn nhìn cái gương mặt người không ra người quỷ không ra quỷ kia của Ôn Hưởng Đình.

Hắn ta xoa người bỏ đi ra ngoài, vẫn là cái kiểu lắc lư chẳng khác nào năm năm trước. Hắn ta cũng không có bởi vì tài sản chìm xuống mà cũng chìm xuống theo, trông vẫn... như vậy!

Hắn ta lấy điện thoại ra.

“Alo!” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói trầm thấp của Mạc Tử Bắc. Hắn ta dùng giọng nói eo éo để nói chuyện với Mạc Tử Bắc, tuy chưa nhắc đến Giản Tiểu Bạch nhưng Mạc Tử Bắc nghe thấy cái giọng đó thì trong lòng cũng run lên.

Đột nhiên Ôn Hưởng Đình nói: “Mạc Tử Bắc, người phụ nữ của mày đang ở trong tay tao!”

Đầu dây bên kia im lặng một hồi lâu mới nói: “Ôn Hưởng Đình, ông bày ra chuyện này là có ý gì?”

“Hừ hừ! Tao không có ý gì hết. Mày không phải là muốn cười nhạo tao sao? Nói ày biết, tao cũng không muốn sống nữa, trước khi chết tao muốn kéo con ả của mày cùng chết với tao. Mày nói có được không?” Hắn ta cười vô cùng tà mị.

Nghe đến đó trực giác mách bảo Giản Tiểu Bạch rằng hắn ta không nói đùa. Trong lòng cô liền thấy sợ hãi, cô không muốn chết, cô còn có con trai, cô chết rồi thì Thiên Thiên phải làm sao?

“Ôn Hưởng Đình!” Giọng Mạc Tử Bắc đã trầm thấp đến không còn chút hơi ấm. “Anh tốt nhất đừng có làm những hành động thiếu suy nghĩ. Nếu có chuyện gì xảy ra thì tôi sẽ không khách sáo với anh.”

“Hừ! Tao chết rồi thì mày tính xuống âm phủ tìm tao tính sổ sao? Tao chết thì mày cũng chết theo sao?” Ôn Hưởng Đình vốn đã rất vô lại đến bây giờ trở thành thái giám lại hai bàn tay trắng nên hắn ta có đi đến cực đoan cũng không khó hiểu.

“Ôn Hưởng Đình nói đi, anh muốn cái gì?”

“Muốn cái gì?” Ôn Hưởng Đình cười lạnh: “Muốn mày chết!”

“Anh thấy tôi sẽ vì một người phụ nữ mà chết sao?” Giọng Mạc Tử Bắc trầm thấp từ đầu dây bên kia truyền đến, nghe không ra cảm xúc gì, Giản Tiểu Bạch nín thở không thể tin anh lại muốn cô chết cùng Ôn Hưởng Đình.

“Mày không chết cũng không sao. Mày không chết, hai bọn tao sẽ chết còn mày thì phải đau khổ cả đời.” Hắn ta dường như đã tìm ra cách uy hiếp Mạc Tử Bắc.

“Được! Anh thắng! Có thể nói điều kiện của anh không, tôi chỉ muốn cô gái đó bình yên vô sự.” Giọng nói rõ ràng của anh rơi vào trong tai cô, Giản Tiểu Bạch không biết là nên cảm động hay là nên mắng anh ngốc.

“Tao rất hiểu mày. Tính khí của mày với ông già rất giống nhau. Ông ta thì si mê không thay đổi còn mày thì đối với con ả này si mê không dứt. Tao giết con ả của mày, nhìn mày cả đời phải đau khổ là điều duy nhất tao muốn! Chỉ như thế thôi! Tao cũng chẳng còn muốn gì! Có muốn cũng không có hứng, không được chơi gái thì đời này sống cũng chẳng có gì vui. Đúng không?” Hắn ta cười đến thực tà ác. “Có điều trước khi tao chết sẽ làm cho con ả của mày vui một chút!”

“Ôn Hưởng Đình, anh đừng có làm vậy. Chúng ta có thể thương lượng.” Giọng nói lo lắng của Mạc Tử Bắc truyền đến, không còn vẻ vô cảm như vừa rồi.

Cạch một tiếng điện thoại bị ngắt. Ôn Hưởng Đình ném điện thoại vào vách tường. Hắn ta cười lạnh đi tới chỗ Giản Tiểu Bạch, cô lui về sau hắn ta đuổi theo, cô lại lui về phía sau hắn ta lại nhào lên kéo váy của cô. Roẹt một tiếng, cái váy dài cũng theo đó mà toạc ra để lộ vai cùng nội y ren màu hồng nhạt.

107. Chương 108

“A!” Giản Tiểu Bạch hoảng sợ hét chói tai.

“Con thối tha này năm năm rồi mà mày còn giả vờ!” Ôn Hưởng Đình cũng không vội vã tiến sát đến cô.

“Nói ày biết, ông đây tuy rằng không thể chơi kiểu kia được nữa nhưng mà tao vẫn còn có tay cho nên yên tâm đi! Tao sẽ ày trước khi chết được hưởng thụ một chút, sau đó vào lúc mày mơ mơ màng màng thì tao mới giết. Mày nói có được không?”

“Ông!” Giản Tiểu Bạch cong thắt lưng bảo vệ mình.

“Ha ha, được. Nếu tao không thể thì làm sao trước khi chết mày có thể hưởng thụ được cực lạc nhân gian chứ! Thấy tao thương mày ghê chưa, lại đây đi! Mỹ nhân bé nhỏ cho tao thử xem mày sâu cạn thế nào nhé! Giải quyết xong tiệc nuôi của chúng ta năm năm trước!”

“Ôn Hưởng Đình, ông tha cho tôi đi! Tôi không muốn chết!” Giản Tiểu Bạch cầu xin, trong mắt vì hoảng sợ mà đã ràn rụa nước mắt. Cô không thể chết được, Thiên Thiên của cô còn nhỏ như vậy.

“Mày nói không muốn chết với tao. Mày không có chết một mình được, tao sẽ giết chết mày rồi tao cũng sẽ chết, hai chúng ta cùng làm bạn chẳng phải tốt lắm sao?!” Ôn Hưởng Đình cười đến dữ tợn, đôi mắt sáng quắc, nóng đến độ muốn bằng ánh mắt mà thiêu cháy Giản Tiểu Bạch.

Ánh mắt của hắn ta làm cho Giản Tiểu Bạch thấy buồn nôn: “Ông..., ông thả tôi ra đi!”

Cô đã bắt đầu òa khóc, hai vai run lên, vẻ mặt đầy đau đớn. Ôn Hưởng Đình đột nhiên nhào tới, bàn tay béo ú xoa ngực của cô. Giản Tiểu Bạch chỉ cảm thấy tóc gáy cả người đều dựng đứng cả lên. Dạ dày cuộn thóc lên ngay sau đó toàn bộ đồ trong dạ dày đều như sóng lớn cuộn trào mà trào lên. Kết quả là cô nôn hết ra ngoài. Đủ thứ dơ bẩn dính lên khắp người Ôn Hưởng Đình.

Dường như không nghĩ tới cô sẽ nôn vào người mình nên Ôn Hưởng Đình có chút sửng sốt. Hắn ta nổi điên lên: “Con mụ thối tha này sắp chết rồi còn không cho ông mày được sạch sẽ một chút, mày đi chết đi.”

Hắn nắm mái tóc dài của cô dùng sức cho cô hai cái tát vang dội. Bị hắn ta đánh, Giản Tiểu Bạch chỉ cảm thấy đầu óc càng choáng váng, phản ứng trong dạ dày càng mãnh liệt.

“Ọe.” Cô lại ói một trận, lúc này là trực tiếp văng lên mặt hắn ta.

“Chết tiệt, con mụ thối tha, gớm chết mất.” Ôn Hưởng Đình nhặt vấy của Giản Tiểu Bạch trên mặt đất lên lau mặt: “Mày tưởng ói ra người tao thì tao sẽ không động vào mày hả? Nằm mơ đi!”

Hắn ta đẩy cô một cái, Giản Tiểu Bạch vốn đã bị trói chặt tay, trọng tâm không vững nên hắn ta chỉ đẩy một cái là cả người liền ngã thẳng ra phía sau, đầu đập vào một khối cứng gì đó thiếu chút nữa là hôn mê bất tỉnh.

Ôn Hưởng Đình lại nhào qua, đè lên người cô. “Con mụ chết tiệt để tao chơi mày.” Nói xong bàn tay béo ịch của hắn ta liền xoa lên người cô.

“Hu hu.” Giản Tiểu Bạch khóc lớn.

Ngay vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc.

“A!”

Đột nhiên Ôn Hưởng Đình hét thảm một tiếng. Giản Tiểu Bạch mở to hai mắt nhìn thấy Ôn Hưởng Đình lăn qua một bên. Trên cánh tay cầm một thanh mã tấu Thụy Sĩ. Nơi của một người đàn ông cao lớn đeo mặt nạ màu vàng đi đến.

“Ô! Ôn Hưởng Đình, mày bị cắt trứng rồi mà vẫn còn muốn bị cắt động mạch chủ sao?”

Người đàn ông có giọng nói rất trầm và êm tai.

Giản Tiểu Bạch giãy dụa ngồi dậy cuộn tròn người lại. Che đi sự bối rối của mình. Vấy của cô đã rách thành hai mảnh rơi trên mặt đất. Ôn Hưởng Đình kêu thảm ở một bên, thấy được người mang mặt nạ vàng hắn ta liền sưng sốt chỉ vào người đó: “Mày là người đó?”

Người đeo mặt nạ không nói gì, lớp mặt nạ đã che khuất vẻ mặt của anh ta chỉ có đôi mắt sáng ngời là hàm chứa nụ cười. Nụ cười đó đầy mỉa mai: “Ôn Hưởng Đình, nếu mày muốn chết thì chết một mình đi, kéo một cô gái vô tội chết cùng như thế thì đúng là mất mặt quá.”

“Mày với tên mặt nạ bạc là một người. Ông chưa quên bọn mày, có thành quỷ cũng không quên.”

“Vậy mày cứ đi biến thành quỷ đi!”

Người mặt nạ vàng đi qua, Ôn Hưởng Đình không khỏi lui người về phía sau. Anh ta rút mã tấu cầm ở trên cánh tay Ôn Hưởng Đình ra, một dòng máu tươi liền phun lên. Ôn Hưởng Đình hừ lạnh, mồ hôi trên mặt cũng theo đó mà rơi xuống.

Người mặt nạ vàng lắc đầu, chắc lưỡi thở dài: “Mới thế này mày đã chịu không nổi? Tao xem mày có muốn chết cũng khó!”

Giọng điệu mỉa mai của anh ta có chút quen tai, Giản Tiểu Bạch dường như đã nghe ở đâu đó.

“Mày giết tao đi.” Ôn Hưởng Đình khê la lên.

“Tự mày đi mà chết đi! Ngại quá tao là một người rất đặc biệt. Ở chỗ bọn tao thì tao chính là người đứng đầu. Mày càng bảo tao giết mày thì tao càng không muốn giết. Nếu mà mày cầu xin như vậy thì cái mạng của mày hôm nay đúng là không còn.”

Ôn Hưởng Đình liều chết trừng anh ta. “Mày giết tao đi! Cầu xin mày đó!”

Người mặt nạ không để ý tới anh ta mà đem thanh mã tấu dính máu lau lên quần áo Ôn Hưởng Đình. Sau đó đi tới cắt đứt dây thừng trói tay Giản Tiểu Bạch ra.

Một lần nữa được tự do Giản Tiểu Bạch cúi đầu thấp giọng nói: “Cám ơn anh!”

“Đừng khách sáo!” Mặt nạ vàng cười đem cớ áo khoác của mình khoác cho cô.

Giản Tiểu Bạch choàng áo lên vai, một mùi hương riêng có của đàn ông hòa với mùi thuốc lá nhàn nhạt lan ra nơi chớp mũi. Cô lại cảm kích nói: “Cám ơn anh!”

Lúc này đây cô nâng ánh mắt lên, đối diện với một đôi mắt đàn ông ngăm đen. Anh ta có một đôi sáng ngăm đen sáng ngời, so với đêm tối còn đen hơn trong màn đêm đen ấy ngời lên ánh hào quang nháy mắt với Giản Tiểu Bạch: “Đi thôi, cô muốn ở trong này cả đời sao?”

“À!” Giản Tiểu Bạch bật cười, sau khi được cứu, tâm tư thả lỏng khiến cô không tự chủ được mà giãn mặt ra. “Cám ơn anh, anh mặt nạ vàng!”

“Mặt nạ vàng?” Anh ta ngoái đầu nhìn lại mà nở nụ cười. “Cái tên này tôi thích! Vậy thì sau này tên tôi sẽ là mặt nạ vàng.”

“Các người không được đi!” Ôn Hưởng Đình la to, ôm cánh tay đầy máu đang xụi lơ buông xuống, hắn ta đứng lên lao đảo vài cái.

Mặt nạ vàng cười khê: “Chút thương tích đó mà mà đã sợ đến vậy. Lá gan của mày cũng đâu có to lắm nhỉ.”

Ôn Hưởng Đình không để ý tới sự châm biếm của mặt nạ vàng mà nói: “Giết tao đi! Tao thật sự muốn chết!”

Mặt nạ vàng lắc đầu: “Tao không thể giết mày. Người như mày, tao nhiều nhất là tra tấn một chút cho vui thôi. Giết mày sẽ làm ô uế tay của tao!”

Giản Tiểu Bạch cẩn thận chạy đến cửa, tránh khỏi Ôn Hưởng Đình. Mặt nạ vàng thấy cô vẫn còn sợ hãi thì không khỏi nở nụ cười.

“Mỹ nhân bé nhỏ cô tự gọi xe về đi! Trong áo khoác của tôi có tiền lẻ.”

Lúc này mặt nạ vàng dường như đứng sững, nín thở nghe ngóng xong rồi anh ta mới nói: “Mà thôi cô cũng đừng gọi xe nữa. Tôi đoán người tới cứu cô cũng đã đến, cô mau ra cửa lớn của cái nhà xưởng cũ này đi. Tôi phải đi rồi, cũng không muốn chuốc phiền toái!”

Nói xong mặt nạ vàng giống như gặp phải quỷ nhún người một cái nhảy lên một chỗ tường cao bên cạnh, động tác mạnh mẽ khiến Giản Tiểu Bạch sợ ngây người. Người đó quả thực đúng là võ nghệ cao cường, Spider Man hiện đại. Chỉ thấy anh ta nhảy một cái liền biến mất tăm.

Lén nhìn về phía mặt Ôn Hưởng Đình, cô nhanh chóng chạy thẳng một mạch đến cửa lớn. Lúc này vài chiếc máy xe cùng một chiếc xe thể thao kết một tiếng dừng ở trước cửa. Nhìn thấy người đàn ông từ trên xe thể thao bước xuống, đôi mắt Giản Tiểu Bạch nhin không được mà đỏ rực.

108. Chương 109

Lúc này vài chiếc xe cảnh sát cùng một chiếc xe thể thao kết một tiếng dừng ở trước cửa. Nhìn thấy người từ trên chiếc xe thể thao bước xuống, đôi mắt Giản Tiểu Bạch nhin không được mà ươn ướt.

Mạc Tử Bắc nhìn thấy cô khoác áo đàn ông chạy đến, trong lòng lên lên. Cái áo tuy lớn nhưng cũng không che được cặp đùi đẹp của cô. Chết tiệt cặp đùi tuyệt đẹp đó đều bị mấy tên cảnh sát nhìn thấy hết rồi.

“Mạc Tử Bắc!” Giản Tiểu Bạch chạy tới bổ nhào trong lòng vào anh. “Hu hu, Mạc Tử Bắc!”

Cô khóc thật thương tâm, sau cơn đại kiếp lòng cô vẫn còn sợ hãi khiến người cô sau khi nhìn thấy anh lại nhin không được mà run lên. Mạc Tử Bắc ôm lấy cô thật chặt, thấp giọng nói: “Không có việc gì, anh đến rồi đây.”

“Tôi thiếu chút nữa là bị Ôn Hưởng Đình...”

Cô bật khóc hu hu, Mạc Tử Bắc cứng đờ người: “Hắn ta đã làm gì em?”

Cô lắc đầu: “Ông ta thiếu chút nữa là ... May là có một người đeo mặt nạ đã cứu tôi!”

Mạc Tử Bắc thở phào nhẹ nhõm một hơi, thân mình cũng dần dần bình tĩnh lại. Người đeo mặt nạ? Trong lòng anh hiện lên hình ảnh người đeo mặt nạ bạc lần đó. Chẳng lẽ?

“Anh Mạc, chung quanh đã bị chúng tôi bao vây. Anh yên tâm đi! Chúng tôi sẽ bắt được anh ta!” Một vị cảnh sát chạy tới nói với Mạc Tử Bắc.

“Cảnh sát Cao cảm ơn anh. Tôi đi an ủi bà xã trước một chút!” Mạc Tử Bắc áy náy cười với vị cảnh sát.

“Anh đi đi!” Vị cảnh sát cũng rất khách khí.

Mạc Tử Bắc ôm lấy Giản Tiểu Bạch đi lên chiếc xe thể thao của mình. Chuyện người đó để sau rồi nói trước tiên an ủi cô chút đã.

Giản Tiểu Bạch tựa vào trong lòng anh, ngoan ngoãn như một chú cừu con. Bởi vì cơn sợ hãi vừa rồi mà cô vẫn đang run lên.

“Em tốt nhất đừng mở miệng!” Giọng anh nhẹ nhàng cất lên bên tai cô.

“Hức hức, vì sao?” Cô vừa khóc vừa cố lấy dũng khí hỏi.

“Để anh khỏi phải nhịn không được mà muốn bóp chết em.”

Con người đen của anh bốc lên ngọn lửa giận, bùng cháy nhìn về phía cô. Anh đã sợ hãi chưa từng có, trong lòng chỉ sợ mất cô rồi thì đời này của anh cũng chẳng còn ý nghĩa gì. Nhìn cô run rẩy ôm chặt lấy anh, sự ỷ lại của cô khiến anh vừa dễ chịu lại tức giận. Cô gái này cứ luôn muốn chạy trốn, chuyện lớn như vậy xem cô sau này có còn dám quên.

Mạc Tử Bắc trầm thổ dài, anh xoa mái tóc dài của cô vẫn nhịn không được trách móc cô. “Vì sao em cứ muốn lén lút trốn đi một mình?”

“Hức hức hức, người ta cũng thiếu chút nữa là mất mạng, anh còn hung dữ với người ta. Hức hức hức.” Giản Tiểu Bạch quyết định giả ngu cho qua, tỉnh dùng nước mắt tranh thủ anh thương cảm.

Mạc Tử Bắc nâng cằm cô lên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ràn rụa nước mắt. “Hắn ta tát em?”

Giọng nói của anh không khỏi lạnh lẽo hắt lên, gân xanh nổi trên trán khiến anh nhìn u ám đáng sợ như diêm vương muốn đòi mạng. Giản Tiểu Bạch gật đầu. “Hắn ta túm tóc của tôi, đánh tôi còn nói muốn tôi chết cùng hắn, còn nói muốn dùng tay... tôi! Hức hức hức.” Cô cố ý nói nghe thực thảm, Mạc Tử Bắc lại ôm chặt cô hơn: “Ngoan không có việc gì đâu!”

Có anh ở đây ai cũng đừng hòng tổn thương cô.

Anh ôm chặt cô, một mùi thuốc lá từ trên áo khoác của cô phát ra. Con người ngăm đen của Mạc Tử Bắc se lại, nhanh chóng nhìn xuống người cô. Giản Tiểu Bạch sửng sốt không biết anh muốn làm gì. Mạc Tử Bắc đột nhiên đưa tay cởi nút áo của cô.

“A!” Một tiếng thét chói tai vang lên. “Mạc Tử Bắc đây là ở trên xe, bên ngoài còn có rất nhiều người đấy.”

Anh mặc kệ sự la hét của cô, cởi cái khoác của mặt nạ vàng khoác cho cô sau đó lại cởi áo vest của mình ra khoác lên người cô. Ý thức chiếm hữu của anh rất mạnh, không thể nhìn người phụ nữ của mình mặc đồ của người đàn ông khác, vừa nhìn là đã thấy giận dữ, ghen ghét dữ dội.

Giản Tiểu Bạch không khỏi đỏ bừng mặt, nhìn thẳng vào ánh mắt u ám của anh, đôi mắt rơm rớm cũng ngượng ngùng sụp xuống, trên hàng lông mi thật dài còn đọng những giọt nước nhìn như là một bông sen xinh tươi vừa mới nổi lên mặt nước.

Anh vuốt ve gương mặt ửng đỏ của cô, hai đầu tay trên đó làm lòng anh thất lại. “Còn đau không?”

Chỗ bị chạm vào lại đau đớn khiến cô rên lên: “Đau!”

Anh ôm cô tựa vào lòng mình, vuốt ve đỉnh đầu cô: “Sau này không được đi một mình, muốn đi đâu thì nói cho anh biết, anh có thể đi với em!”

Anh đột nhiên dịu dàng làm cho Giản Tiểu Bạch kinh ngạc không biết làm sao. Anh lại bắt đầu trở nên dịu dàng!

Lúc này ngoài cửa xe là một trận ồn ào, mấy người cảnh sát áp tải Ôn Hưởng Đình bị thương đi ra. Mạc Tử Bắc liếc đôi mắt sắc lạnh ra ngoài cửa sổ định đi xuống. Giản Tiểu Bạch lại ôm chặt lấy cổ anh, không cho anh đi. Người cô vẫn đang run rẩy dán chặt vào anh. Cảm xúc quuyền luyến như vậy khiến Mạc Tử Bắc trong lòng rất ấm áp. Nhưng anh muốn đi tìm Ôn Hưởng Đình tính sổ.

“Ngaoan chờ anh một chút, anh sẽ quay lại ngay.”

Giản Tiểu Bạch lúc này mới rời khỏi anh, lau nước mắt: “Tôi sợ lắm!”

“Không sao, anh ở đây rồi thì sẽ không có ai có thể tổn thương em đâu!” Anh hôn một cái lên trán cô rồi mở cửa xuống xe.

Ôn Hưởng Đình bị áp giải ra đứng chờ ở chiếc xe cảnh sát bên cạnh xe anh. Cánh tay hắn ta cũng đã được băng bó. Mạc Tử Bắc nheo mắt lại, sự điên cuồng độc ác hình thành trong lòng, anh bước nhanh xông tới.

Cảnh sát Cao chú ý tới hành động của anh lập tức đi lên ngăn lại. “Anh Mạc, anh bình tĩnh một chút. Chúng tôi sẽ xử lý tốt.”

Mạc Tử Bắc không để ý tới cảnh sát Cao. Ôn Hưởng Đình bị cảnh sát đưa đi thì trái lại không có chút lo lắng, đôi mắt thản nhiên, xem ra hắn ta đã làm tốt công tác chuẩn bị tư tưởng.

Mạc Tử Bắc đi tới, hắn ta liếc anh một cái. “Mạc Tử Bắc lần này tao không thành công xem như may mắn!”

Mạc Tử Bắc không nói hai lời vung một nắm đấm vào gương mặt béo ịch của Ôn Hưởng Đình, máu mũi cũng phun ra. Cảnh sát Cao giữ chặt Mạc Tử Bắc: “Anh Mạc, chúng ta phải tin tưởng vào pháp luật. Pháp luật sẽ cho hắn ta một phán quyết thích hợp cũng sẽ trả lại công bằng cho vợ anh.”

Mạc Tử Bắc mới thôi phần nộ mà lên xe. Giản Tiểu Bạch nhìn thấy cú đấm kia của anh vung lên mặt Ôn Hưởng Đình trong lòng cũng thấy hả hê. Anh vì cô mà ra tay điều này khiến cô rất hạnh phúc.

Từ từ! Vừa rồi lúc lên xe hình như anh nói với cảnh sát cô là vợ anh? Là cô nghe lầm sao? Cô không hiểu vì sao trước mặt người khác anh lại nói cô là vợ anh? Phát hiện này khiến cô khiếp sợ.

Mạc Tử Bắc mở cửa xe nhìn thấy cô đang ngăn người thì thân thiết hỏi: “Sao vậy?”

“Vừa rồi anh nói tôi là vợ của anh?” Cô muốn xác định một chút.

Sắc mặt Mạc Tử Bắc lại căng thẳng: “Ngồi yên rồi đi!”

Anh đi ra phía trước mở cửa xe. Giản Tiểu Bạch lắc lắc đầu, trề môi, nhìn như là rất không hài lòng với câu trả lời của anh. Anh đang tránh nặng tìm nhẹ trốn tránh đáp án. Điều này nói lên cái gì?

109. Chương 110

Căn phòng vào đêm tràn ngập ánh đèn vàng ấm áp. Giản Tiểu Bạch vẫn còn sợ hãi đã tắm nước ấm xong, thay áo ngủ yên ổn nằm ở trên giường lớn, ngẫm lại tình cảnh suýt nữa bị làm nhục kia thì vẫn nhin không được mà giật mình.

Mạc Tử Bắc sau tắm rửa xong, khoác áo choàng tắm đi vào phòng ngủ, trong tay cầm một ly rượu. “Em có muốn uống chút rượu cho đỡ sợ không?”

Giản Tiểu Bạch trở mình ngồi dậy: “Muốn! Muốn! Muốn!”

Mạc Tử Bắc đưa cái ly chân cao qua, Giản Tiểu Bạch ngửa đầu uống cạn sau đó đưa cho anh hỏi: “Còn không?”

“Em tưởng đây là nước hả?” Mạc Tử Bắc cầm ly rượu đi ra ngoài. Khi trở về thì trong tay trống không, Giản Tiểu Bạch lại thấy thất vọng.

“Tôi còn muốn uống chút nữa!” Cô làm như một con kẻ nát rượu.

Mạc Tử Bắc trừng mắt, cô sợ tới mức lập tức im bặt.

“Ai cứu em?” Mạc Tử Bắc từ lúc này đã không ngừng nghĩ đến vấn đề này.

“Một người đàn ông đeo mặt nạ vàng, tôi không biết! Anh ta đeo mặt nạ ai mà biết được!”

“Vì sao anh ta phải đeo mặt nạ?” Mạc Tử Bắc nghĩ đến người đeo mặt nạ bạc lần trước đến nhà trọ.

Giản Tiểu Bạch cụt hứng nhún vai: “Ai mà biết. Có lẽ là không muốn người khác nhận ra. Mà tôi cũng chẳng biết, dù sao tôi cũng không biết người đó.”

“Bọn họ không có ác ý.”

“Bọn họ?” Giản Tiểu Bạch không hiểu sao lại thành ra số nhiều.

“À! Thôi bỏ đi, không nghĩ nữa. Anh ta muốn tới thì sớm hay muộn gì cũng sẽ tới, còn không muốn tới thì có nghĩ cũng vô dụng.” Mạc Tử Bắc rũ tóc không muốn nghĩ đến chuyện nhức đầu này, chỉ cần vô hại với mọi người thì sẽ không sao.

“Đúng là kỳ quái, ở đâu lại xuất hiện một Spider Man đẹp dữ vậy!” Giản Tiểu Bạch nghĩ đến người nọ vô công cao cường lại nhịn không được hãm mộ.

Đôi mắt Mạc Tử Bắc đã nguy hiểm nheo lại: “Hừ!”

“Người đó còn nhún người một cái là đã bay lên đầu tường cao hai thước. Tôi đoán anh ta công phu nhất định rất tốt.” Cô lên khen mặt nạ vàng kia.

Bóng dáng Mạc Tử Bắc cao lớn nguy hiểm đứng thẳng trước mép giường, hơi thở nguy hiểm lập tức bao phủ quanh người mà cô vẫn không biết.

“Nếu tôi cũng có công phu lợi hại như vậy thì sẽ không bị cái tên xấu xa Ôn Hưởng Đình kia ... ư ư.”

Môi đã bị anh bao phủ muốn nói cũng không được. Mạc Tử Bắc sao có thể để mặc cô cứ nói tốt về một người đàn ông nào đó còn chưa nhìn rõ mặt? Sau khi anh hôn lên cánh môi khiến người người ta thêm nhỏ dãi của cô thì thân dưới cũng bỗng nhiên căng thẳng.

Sau khi hôn cô đến choáng váng đầu óc, Mạc Tử Bắc vẫn cảm thấy chưa đủ. Một tay vội càng cởi bỏ quần áo cô, môi lưỡi nóng rực lập tức một đường trượt xuống xâm lược trước ngực của cô.

Dưới sự trêu đùa thành thạo của anh, cơ thể cô bắt đầu có phản ứng. Cô gái mềm mại, yêu kiều vì khô nóng mà không ngừng vận vẹo cơ thể gần như bị vấy trong cơn kích động dồn ép điên cuồng của Mạc Tử Bắc.

Anh trong giây lát không thể cự tuyệt mà nhấc váy ngủ của cô lên, kéo nội y ren nhỏ nhỏ bên trong xuống, đóa hoa đỏ tươi xinh đẹp lập tức nở rộ ở trước mắt anh. Thân dưới của anh càng thêm căng thẳng, phần khích đến đau đớn. Một tiếng nhạc vui vẻ, tiết tấu thanh thoát vang lên. Mạc Tử Bắc thiếu chút nữa phát điên.

Giản Tiểu Bạch lén lè lưỡi. Có điện thoại, ha ha cô được tự do.

Trượt xuống giường Mạc Tử Bắc về mặt tức giận nghe điện thoại. Giọng nói cũng thô lỗ như muốn nhai nát người đã gọi điện.

“Alo! Mẹ à, có chuyện gì không?” Mạc Tử Bắc tròn mắt, hóa ra là mẹ anh gọi.

“Mẹ đừng có nhúng vào việc này. Lo chăm sóc bản thân mẹ cho tốt đi đừng có mà đi lo chuyện của người khác! Hần ta gieo gió gặt bão thôi, hôm nay còn thiếu chút nữa làm xảy ra án mạng đấy mẹ có biết không?”

Con không thể tha thứ cho hấn ta. Là do hấn ta tự đâm đầu vào bụi rậm không thể trách con được. Tiểu Bạch hôm nay thiếu chút nữa là bị hấn ta... Con mặc kệ, muốn muốn hấn ta chết! Nếu là lão Ôn không vui thì cứ chết cùng hấn ta luôn đi cũng được!” Mạc Tử Bắc vô tình cúp máy, sau đó còn hung dữ tắt điện thoại.

Giản Tiểu Bạch vẫn luôn đóng tai nghe lời anh nói, tất cả cô đều nghe thấy. Đại khái là mẹ anh đang cầu xin giúp ai đó! Anh lại lấy thái độ đó để nói mẹ mình khiến cô không khỏi lo lắng. Haizz! Với mẹ mình mà cũng hung dữ như vậy thì cô là cái đĩnh gì chứ? Lén xuống giường, cô tính chuồn ra ngoài xem TV.

“Lại đây!” Anh dùng giọng khàn khàn ra lệnh.

“!” Cô giả vờ không nghe thấy mà đi tiếp.

“Lại đây! Đừng có để anh nói đến lần thứ ba!” Giọng anh đã bắt đầu nguy hiểm.

Cô hít mạnh một hơi, xoay người nhìn về phía anh, trong con người anh tràn ngập hơi lạnh, vững vàng tiến về phía cô. Nhìn ánh mắt u ám của anh, Giản Tiểu Bạch tựa như trúng tà bước từng bước về phía anh, cơ thể cũng không tự chủ được mà bắt đầu nóng lên.

Đi đến cách anh vài bước thì thành linh lại bị anh vươn tay kéo vào trong lòng. Anh xoay người một cái đặt cô lên trên bàn, nụ hôn đói khát bao phủ lấy cô, môi lưỡi bá đạo lập tức quấn lấy cô, sự mãnh liệt nhiệt tình ấy khiến cô gần như không thở nổi.

Bàn tay anh nắm lấy eo cô, anh cúi đầu nói: “Anh muốn em!”

Cho dù đã muốn cô bao nhiêu lần thì sự ngọt ngào của cô vẫn khiến anh không không chế được mà kích động như một cậu trai mới hai mươi tuổi đầu.

Ánh mắt anh u ám nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, nhắc vấy ngủ của cô lên, không thể chờ đợi thêm một phút giây nào nữa mà cởi áo choàng tẩm ra mà đem cái cơ thể đói khát kêu gào đưa vào trong cô ấm nóng, chặt chẽ mà ngọt ngào.

Cảm giác cơ thể bỗng nhiên được lấp đầy khiến Giản Tiểu Bạch nhẹn không được mà phát ra tiếng kêu êm ái, nhẹ nhàng cũng bởi vì âm thanh đó mà khôi phục được một chút ý thức.

“Mạc Tử Bắc đừng ở trên bàn.” Cô mắc cỡ đến sắp chết rồi. Sao anh có thể tùy lúc tùy nơi mà muốn cô chứ?

“Anh mặc kệ, anh muốn ở ngay chỗ này!” Giọng điệu của anh chẳng khác nào một đứa con nít đang làm nũng. “Hôm nay cho dù ngọc hoàng thượng đế đến cũng không thể ngăn cản anh.”

Anh thiếu chút nữa là mất cô, nghĩ lại mà vẫn thấy sợ hãi. Anh không biết dùng phương thức gì để xoa dịu đi nỗi sợ hãi trong lòng. Anh muốn cô, chỉ muốn cô, dường như chỉ khi có được cô mới bù đắp được cõi lòng trống rỗng, cũng như xóa tan đi những sợ hãi trong lòng.

“Mạc Tử Bắc, tôi không muốn... ở đây, đau chết đi được!” Dưới người cô hình như là di động của anh.

“À!” Anh lấy một cú tập kích tràn đầy sức mạnh mà ngắt lời cô.

“A a!”

Từng trận tê dại dần dần lan tràn đến toàn thân cô, Giản Tiểu Bạch không kiềm được mà vặn vẹo người, vội vàng hòa theo anh, kích thích Mạc Tử Bắc càng thêm nhiệt tình. Hai tay anh nâng đôi chân xinh đẹp của cô lên để cô kẹp lấy thắt lưng anh, sau đó là mặc cho điên cuồng bất chấp đưa đẩy. Trong căn phòng ngủ im ắng lập tức bị vang vọng những âm thanh kích tình, hỗn hển và yêu kiều. Tiếng ồ ồ của anh hòa với tiếng cô nhỏ bé.

Đắm chìm trong cơn lửa tình, hai người chỉ muốn tìm lấy càng nhiều niềm vui từ trong cơ thể của nhau mãi đến tận tối cao trào, Mạc Tử Bắc găm nhẹ một tiếng rồi giải phóng bản thân vào trong nơi sâu nhất của Giản Tiểu Bạch. Sau đó anh vẫn không rời khỏi cô mà di chuyển chiến trường đến cái giường lớn mềm mại.

110. Chương 111

Sáng sớm tỉnh lại Giản Tiểu Bạch lại tổn hơi thừa lời, cô cần điện thoại gọi cho Lâm Hiểu Tình. Cô đã ở đây gần mười ngày vậy là cũng đã xa Thiên Thiên gần mười ngày. Sáng sớm thức dậy cô liền cảm thấy bất an, mắt trái cũng nháy liên hồi, cô sợ không biết có phải đã xảy ra chuyện gì hay không.

“Phi phi phi! Đúng là miệng quạ đen, hết chuyện để nói sao.” Giản Tiểu Bạch lắc lắc đầu: “Mạc Tử Bắc, anh mau trả điện thoại lại cho tôi đi!”

Tử Bắc vẫn nằm yên. Thật ra Giản Tiểu Bạch biết anh đã thức: “Anh đừng có mà giả chết, mau trả điện thoại lại cho tôi!”

“Không trả! Không phải đã nói là ném đi rồi sao?” Mạc Tử Bắc vẫn nhắm mắt lại.

Giản Tiểu Bạch dứt khoát ngồi xuống cạnh giường, lấy điện thoại của anh: “Mạc Tử Bắc, anh không trả phải không?”

Cô đi đến mở cửa sổ ra, thò bàn tay cầm điện thoại ra bên ngoài. “Không trả điện thoại cho tôi thì tôi sẽ ném nó xuống!”

Mạc Tử Bắc mở mắt, nghiêng người, một tay chống đầu nhàn nhã tự đắc nhìn cô: “Tùy em. Anh không ngại.”

Giản Tiểu Bạch nhú mày. “Vậy mau trả điện thoại lại cho tôi!”

Mạc Tử Bắc tao nhã nói: “Được thôi, lại đây lấy lòng anh nếu anh cao hứng nói không chừng sẽ trả điện thoại cho em.”

Giản Tiểu Bạch trừng mắt nhìn anh một cái, người đàn ông này cơ bắp trên cánh tay nhìn rắn chắc, cơ thể nở nang nhìn cũng rất khỏe đẹp những lời anh nói ra lại trắng trợn như vậy. Nhưng cho dù trắng trợn anh cũng nói rất tự nhiên như thể là một thân sĩ vậy. Giản Tiểu Bạch tuy rằng đã cùng anh xảy ra vô số lần kích tình vẫn là nhìn không được đỏ bừng mặt.

“Tôi sẽ kể chuyện cười cho anh, nếu anh nghe mà có thể cười thì chứng tỏ anh thấy vui. Được không?” Trong đầu cô vừa nghĩ ra một biện pháp như vậy.

“Ồ!” Mạc Tử Bắc cười nói. “Nếu anh mà không cười thì điện thoại cũng đừng hòng mà lấy được.”

“Ồ!” Anh đồng ý nhưng cô lại đột nhiên cảm thấy chuyện cười của cô chưa chắc sẽ khiến anh cười. Nuốt nước miếng cô kiên trì bắt đầu kể:

“Chuyện kể rằng có một công nhân làm thịt dê bị điều đi làm công nhân hoả táng, chưa được vài ngày đã bị đuổi, ha ha a.” Còn không kể xong tự cô đã cười trước.

Mạc Tử Bắc mặt không chút thay đổi nhìn cô, trong đôi mắt đẹp bừng lên ngọn lửa rực cháy, Giản Tiểu Bạch biết ngọn lửa kia đại biểu cho cái gì. Cô nuốt nước miếng tiếp tục nói: “Anh đoán anh ta vì sao lại bị đuổi?”

“Vì sao?” Mạc Tử Bắc phối hợp hỏi, còn đáp án thật ra anh đã biết từ lâu.

“Bởi vì lần nào anh ta cũng đều hỏi thân nhân người chết: Mọi người muốn nướng chín mấy phần? Ha ha ha anh nói có buồn cười hay không?” Giản Tiểu Bạch ôm bụng cười to.

Còn Mạc Tử Bắc thì hoàn toàn không có phản ứng gì, anh ho khan một tiếng: “Uhm! Kể xong chưa?”

“Anh không cười?” Nụ cười của Giản Tiểu Bạch cứng đờ trên mặt. “Vì sao?”

“Bởi vì một chút cũng không buồn cười!”

“Gi! Không đâu! Ai nghe xong cũng cười hết.”

“Ai? Là ai?”

“Anh Hùng, Hiểu Tình, anh Thiếu Khanh, Tiểu Trần, bọn họ đều cười hết.” Giản Tiểu Bạch không rõ là chuyện cười của cô không hay, hay là Mạc Tử Bắc căn bản căng mặt không cười. “Anh cố ý không cười!”

“Em không cần phải chơi xấu! Điện thoại nếu em muốn thì hiện tại anh có thể suy nghĩ. Lại đây.” Anh ngoắc ngoắc ngón tay, ánh mắt tà ác nhìn thẳng chằm chằm vào người cô từ trên xuống dưới một lần. Anh nheo đôi mắt tràn ngập nguy hiểm. “Lại đây!”

Giản Tiểu Bạch lui về phía sau, đụng phải cái bàn ở phía sau thiếu chút nữa là ngã xuống, Mạc Tử Bắc xốc chân nhảy xuống giường, rất nhanh vươn dài cánh tay ôm lấy cô, đưa cô vào lòng mình. Giản Tiểu Bạch đã cảm nhận được anh nóng hằm hập đụng vào cô. Trên mặt cô lập tức bay lên hai luồng hoa hồng.

“Mạc Tử Bắc, anh nên đi làm đi thôi! Nếu không đi công ty của anh sẽ đóng cửa mất.” Thời điểm máu chốt cô lại mang chuyện công ty mà đổi lấy việc đàn ông phải làm.

“Công việc quan trọng, anh đừng để nữ thường tình cản trở, nếu không sẽ có lỗi với liệt tổ liệt tông!”

“A!” Mạc Tử Bắc cười khê ra tiếng, cô muốn trốn khỏi sự dây tình ái của anh, không có cửa đâu. Từ sau lưng, anh xoay mặt của cô qua, cúi mặt xuống hôn lấy môi cô.

Một cơn run rẩy nghiêng ngả đất trời xẹt qua toàn thân Giản Tiểu Bạch, cô chỉ cảm thấy hồn mình cũng bị đem đi mất. Trong nháy mắt khi hai người dán vào nhau không hiểu sao liền giống như có ngọn lửa thiêu đốt toàn thân cô. Đương nhiên đây là một buổi sáng dịu dàng mà đa tình.

Rốt cuộc cũng được ăn no, Mạc Tử Bắc từ phía trên tủ treo tường lấy ra một chiếc điện thoại ném cho cô. “Không được lén gọi điện thoại ở sau lưng anh, bằng không anh còn tịch thu nữa.”

Giản Tiểu Bạch kinh hãi. “Tôi muốn gọi điện thoại cho phụ nữ cũng không được sao? Chuyện phụ nữ chúng tôi với nhau chẳng lẽ cũng phải báo với anh à?”

“Em tốt nhất đừng giở trò quỷ, bằng không đừng trách anh mạnh tay!” Mạc Tử Bắc đi ra ngoài còn cảnh cáo một câu.

Giản Tiểu Bạch nhìn theo bóng dáng anh cao lớn mà làm cái mặt quỷ. Sau đó gọi điện thoại khẩn cấp cho Lâm Hiểu Tình. Tút tut hai tiếng sau đó là giọng nói lo lắng của Lâm Hiểu Tình: “Tiểu Bạch, cậu ở đâu mấy hôm nay vậy?”

“Xin lỗi Hiểu Tình. Thiên Thiên không có việc gì chứ! Ngày nào cũng bị Mạc Tử Bắc quản nên mình không thể liên lạc được.”

“Thiên Thiên khóc đòi tìm cậu, đều được mình dỗ rồi. Nhưng hiện tại vấn đề khó giải quyết nhất là công ty Hùng Lập Tân sắp đóng cửa. Liên tục một tuần không có công việc, không biết là thế lực nào can thiệp. Mình cũng gấp muốn chết mà anh ấy không hề sốt ruột nói đóng cửa thì mở lại cái mới.”

“Sao! Đến một hợp đồng cũng không có sao?” Giản Tiểu Bạch hoảng sợ hỏi.

“Không có, hiện tại đã đình trệ hơn một tuần. Hùng Lập Tân cũng không biết đi làm cái gì, rõ ràng không có công việc nhưng anh ấy vẫn bận muốn chết. Có phải anh không muốn mình lo lắng không?”

“Anh ấy có nói là ai giở trò quỷ hay không?”

“Có, hình như là cái gì Doãn thị?”

“!” Giản Tiểu Bạch nghe thấy tên Doãn thị liền ngây dại. Vẫn là có liên quan tới Mạc Tử Bắc, anh dám để Doãn Đăng Nhân đi phá hoại Phong Trì.

“Mình biết rồi. Hiểu Tình, mình biết phải làm sao rồi.”

Không đợi Lâm Hiểu Tình nói xong cô liền cúp điện thoại, vội vàng chạy đi.

“Mạc Tử Bắc, anh thật khốn kiếp!” Cô đứng ở phòng khách rống to: “Anh là đồ khốn. Anh dám để cho Doãn Đăng Nhân đi phá công ty của anh Hùng. Anh có biết anh ấy là ân nhân cứu mạng của tôi không, nếu không có anh ấy tôi và con trai anh có thể đã sớm chết đói rồi!”

Mạc Tử Bắc cứng đờ: “Con trai anh?”

“Con trai của anh! Chết tiệt tôi đã sinh con cho anh. Là anh Hùng và vợ anh ấy cũng là bạn tốt Lâm Hiểu Tình của tôi đã cho tôi công việc, ở vào lúc tôi cực khổ nhất đã cho tôi điểm tựa. Tên khốn nạn như anh lại phá hoại công ty. Hu hu anh nói đi, có thật vậy không?”

“Em sinh con cho anh?” Mạc Tử Bắc khó có thể tin được tiến lên ôm lấy vai cô, sức mạnh đó lớn đến mức làm cho Giản Tiểu Bạch nhẹn không được nhúu mày lại.

“Đúng vậy! Tôi nói cho anh biết! Đời này anh cũng đừng hòng gặp được con. Tôi nói rồi tôi muốn anh hối hận cả đời!” Cô lạnh lùng bỏ tay anh ra chạy vội tới phòng ngủ thay quần áo sau đó cầm di động cùng đồ đạc chuẩn bị rời đi.

Ở huyền quan, Mạc Tử Bắc giữ chặt cánh tay của cô: “Tiểu Bạch đừng đi. Nói cho anh biết em thật sự sinh cho anh một đứa con sao? Con trai anh?”

Giản Tiểu Bạch lườm anh một cái vụn bụn tay anh ra, lạnh lùng rời đi.

111. Chương 112

Cửa ầm một tiếng rồi đóng lại khiến Mạc Tử Bắc ngây người. Giản Tiểu Bạch lao ra ngoài cũng đã vào trong thang máy. Mạc Tử Bắc thấy cửa thang máy sắp khép lại thì la to: “Tiểu Bạch, từ từ, từ từ đã!”

Giản Tiểu Bạch ở trong thang máy đã sắp tức muốn chết rồi, cái tên đại sa trư tự mình là đúng quá rồi. Mạc Tử Bắc lại còn xấu xa không tự mình đi thu mua mà để cái tên gay Doãn Đăng Nhân kia đi.

“Đồ gay thói tha, chết tiệt!”

Cô thầm mắng trong lòng lại không biết Mạc Tử Bắc đã từ trên trên cầu thang chạy xuống tầng một, thở hổn hển đứng chờ cô ở cửa thang máy.

Cửa thang máy vừa mở ra cô liền đụng phải đôi mắt đẹp ngăm đen kia của anh. Chưa nói tới việc Phong Trì đã bị anh phá sụn, anh đã không tuân thủ lời hứa thì thỏa thuận giữa cô với anh cũng theo đó mà chấm dứt.

“Tiểu Bạch! Đừng đi!” Giọng Mạc Tử Bắc lúc này đã muốn không còn vẻ cuồng ngạo ban đầu mà chỉ có cầu xin.

“Đừng đi? Tiếp tục làm tình nhân của anh?” Giản Tiểu Bạch hừ lạnh: “Anh là người nói mà không giữ lời. Nếu anh đã như vậy, tự mình là đúng vậy thì cứ tiếp tục tự mình là đúng đi. Dù thế nào thì tôi nói cho anh biết, đời này anh đừng có hòng mà gặp được con!”

“Không! Anh muốn gặp nó!” Mạc Tử Bắc trong lòng khủng hoảng không thôi, con anh! Hiện tại tâm trạng anh ngoài khiếp sợ cũng chỉ là khiếp sợ: “Vì sao đến giờ mới nói cho anh biết?”

Giản Tiểu Bạch hằm hằm nhìn anh: “Mạc Tử Bắc, anh còn có mặt mũi hỏi tôi sao? Anh là cái đing gì? Anh dựa vào cái gì mà phải nói cho anh biết?”

“Tiểu Bạch, nói thế nào thì anh cũng là ba của đứa bé!” Giọng nói Mạc Tử Bắc không khỏi mềm mại hẳn, sự hổ thẹn tích tụ trong trái tim anh, nếu thật sự có con vậy chắc cũng hơn bốn tuổi. Nó tên là gì nhỉ?

“Mạc Tử Bắc, tôi nói cho anh biết, đời này anh đừng mong gặp được nó! Cho dù anh có bản lĩnh gặp được thì tôi cũng sẽ không để cho nó nhận anh đâu. Anh nên vì chuyện anh đã làm mà trả cái giá thật đắt! Nhớ ngày đó anh cũng chỉ là cống hiến một con tinh trùng mà tôi đã phải ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn nó. Anh muốn làm ba, tôi cũng sẽ không cho anh toại nguyện. Vốn tôi không muốn nói cho anh biết, cả đời cũng không nói nhưng mà anh quá đáng quá cho nên bây giờ tôi nói cho anh biết nhưng cả đời cũng không cho nó nhận anh.”

“Đừng! Đừng tàn nhẫn như vậy!”

“Tàn nhẫn?” Giản Tiểu Bạch cười lạnh: “Rốt cuộc là ai tàn nhẫn đây?”

Mạc Tử Bắc suy sụp, sụp vai xuống, biết mình hành động theo cảm tính quá nhưng hiện tại chuyện đã đến mức này thì anh phải làm thế nào mà giải quyết đây!

“Tiểu Bạch, cho anh một cơ hội đi. Anh sẽ bảo Nhân trả công ty lại cho anh Hùng ngay. Em nhất định phải cho anh một cái cơ hội, anh muốn gặp con anh!” Anh thật cẩn thận nói như đang cầu xin.

“Muộn rồi! Tôi đã rất giận, thực sự giận tên đại sa trư nhà anh!” Giản Tiểu Bạch vòng qua anh mà chạy đi.

Mạc Tử Bắc không ngăn cô lại, anh không biết nên ngăn như thế nào. Anh có con? Hèn gì trên bụng cô lại có một đường sẹo trắng, đó chính là vết sẹo để lại khi phải sinh mổ sao? Nói vậy lúc trước nhất định rất đau.

Mạc Tử Bắc trong lòng đủ mọi cảm xúc phức tạp, nên lấy cớ lòng như thế nào để đối mặt với Giản Tiểu Bạch đây? Còn nên lấy cớ lòng như thế nào để đối mặt với con anh nữa? Đứa con chưa từng gặp mặt? Đau đớn lấy hai tay che mặt, anh quyết định đi tìm Doãn Đăng Nhân sau đó bàn bạc làm thế nào!

Trong văn phòng Doãn thị, Doãn Đăng Nhân ngồi ở sau bàn ông chủ của mình, hai chân tự tại gác lên bàn làm việc, thoải mái mà dựa vào lưng ghế. “Mạc, nhiệm vụ cậu giao mình đã hoàn thành, cậu muốn cảm ơn mình như thế nào đây?”

Mạc Tử Bắc nhìn cái gương mặt tuần tú, mê hoặc chết người không đền mạng kia của anh ta mà bất lực cào tóc. “Nhân, cậu giúp mình một lần đi!”

“Hử?” Doãn Đăng Nhân nhìn vẻ mặt không chút gì vui vẻ của anh mà nhin không được lại hỏi: “Sao vậy?”

Mạc Tử Bắc ngay cả cười cũng không được, gương mặt vốn hậm hực bởi vì anh ta hỏi mà càng thêm u ám. “Mình thật sự bị báo ứng rồi!”

“! Cái gì báo ứng?”

“Mình có con rồi!” Anh nói ra sự thật mà ngay cả chính anh cũng không tin.

“Cậu có con ? Nói đùa cái gì vậy? Sao mình không biết?” Doãn Đăng Nhân khoanh hai tay trước ngực, đôi chân vốn gác lên bèn bỗng chốc thả xuống đất: “Giản Tiểu Bạch có?”

“Ừ!” Mạc Tử Bắc thở dài một hơi!

“Cậu thở dài cái gì? Vậy đủ chứng minh năng lực sinh sản của cậu còn rất mạnh, mới mấy ngày mà đã có thai!”

“Không phải! Cô ấy năm năm trước đã có thai.”

“Cái gì?” Doãn Đăng Nhân kinh hãi. “Xin cậu một hơi nói rõ ràng dù mình được không?”

Mạc Tử Bắc thở dài sau đó mới nói mục đích việc này cho anh ta. “Nhân, Tiểu Bạch năm năm trước đã mang thai con của mình, là con trai. Là cô tự mình nói ra nhưng hiện tại cô ấy không ỉn gặp con. Cô ấy nói đời này cũng không ỉn thấy gặp. Bây giờ mình rất hối hận, rất khổ sở, trong lòng mình thấy rất suy sụp.”

“Năm năm trước? Không phải chứ?” Vẻ mặt Doãn Đăng Nhân kinh ngạc giống như là ăn phải ruồi bọ vậy. “Một cô gái có thể vì một người đàn ông mà sinh con, có thể thấy cô ấy đối với cậu cảm tình sâu đậm thế nào. Thằng nhóc cậu thật may mắn! Nhưng mà nếu cô ấy đã nói cho cậu biết thì vì sao lại không cho cậu gặp con?”

“Haizz!” Mạc Tử Bắc ngửa mặt lên trời thở dài: “Mình bảo cậu làm cho công ty của Hùng Lập Tân không thể làm ăn, mà Hùng Lập Tân lại là ân nhân cứu mạng của cô ấy. Tiểu Bạch nói thế nào cũng không tha thứ ỉn. Hiện tại mình cũng không biết nên làm cái gì cho nên mới tới tìm cậu bàn thử.”

“! Mạc! Lúc trước chính cậu muốn mình giúp, cậu cũng nói xảy ra chuyện mình không phả chịu trách nhiệm!” Doãn Đăng Nhân phui tay rất sạch sẽ.

“Nhân, cậu vẫn phải giúp mình nghĩ cách.” Mạc Tử Bắc biết anh ta có rất nhiều cách, bằng không anh cũng sẽ không tìm đến anh ta.

“Haizz! Mình có thể có biện pháp gì chứ? Mình thấy từ sau khi cậu về nước chỉ số thông minh hình như giảm đi không ít. Mình thật sự không rõ tài sản của cậu là làm thế nào mà kiếm được nữa. Mình nghĩ cậu trốn thuế, lậu thuế hoặc là kinh doanh phi pháp mới trở nên giàu có như ngày hôm nay quá.” Doãn Đăng Nhân bí hiểm nhìn chằm chằm ánh mắt Mạc Tử Bắc.

“Nhân. Mình không có tâm trạng nói đùa với cậu đâu. Cậu mau nghĩ cách đi!” Mạc Tử Bắc đã muốn sút đầu mẻ trán rồi.

“Ha ha! Rồi! Mình đây đem quảng cáo của Doãn thị giao cho anh ta làm, cả công ty cậu nữa. Tin chắc có hai công ty lớn của chúng ta nâng đỡ, công ty Hùng Lập Tân sẽ nhanh chóng hưng thịnh lên thôi.”

“Nhưng mà danh dự của anh ta làm thế nào mà khôi phục đây?”

“Đơn giản lắm. Mình thấy anh ta là người rất lương thiện, danh dự rất tốt, cậu đến nhà người ta xin lỗi là được! Mình thấy anh ta sẽ nể mặt cô Giản mà tha thứ cho cậu, đương nhiên cũng nhân tiện tha thứ ỉn.” Doãn Đăng Nhân nháy mắt.

“Xin lỗi?” Mạc Tử Bắc có chút xấu hổ.

“Chuyện tới lúc này rồi thì mặt mũi quan trọng hay là con cậu quan trọng hả? Nghĩ lại xem một cậu nhóc hoạt bát? Chậc chậc chắc cũng bốn năm tuổi nhỉ? Trần ngập tinh thần phấn chấn đứng ở trước mặt cậu thì cậu phải tự hào biết bao? Có phải không?”

“Ừ!” Mạc Tử Bắc bắt lực thở dài. “Đúng là báo ứng. Không phải không báo mà chưa tới lúc!”

“Mau đi đi! Nghe nói Hùng Lập Tân cũng không có sút đầu mẻ trán đâu. Những người khác công ty đóng cửa đều ủ rũ tìm cái chết còn anh ta thì ngược lại ọi người một kỳ nghỉ dài hạn còn bản thân thì an nhàn thảnh thơi, không biết làm cái gì cho có vẻ bận rộn. Doãn Đăng Nhân đúng là đã tìm người đi dò là tin tức.

“Anh ta tâm tính rất tốt, có phong độ đại tướng!” Mạc Tử Bắc lúc này đây là tán thưởng tự đáy lòng.

“Cậu mau đi đi! Haizz! Cậu vậy mà lại có con? Không được mình cũng muốn sinh một cục cưng chơi, ôi ôi Tiểu Túc, Tiểu Túc!” Anh ở trong văn phòng hét to.

Túc Nhi Nhiên nghe thấy giọng anh ta thì đi vào cúi đầu hỏi: “Có chuyện gì?”

Doãn Đăng Nhân không trả lời cô, ngược lại nói với Mạc Tử Bắc: “Mạc, cậu đi nhanh đi! Mình muốn tạo người!”

“Ồ!” Mạc Tử Bắc cười nhạo: “Được rồi, mình đi xin lỗi đây!”

112. Chương 113

Giản Tiểu Bạch tức giận, vội vàng chạy đến nhà Lâm Hiểu Tình và Hùng Lập Tân, nhìn thấy cô Lâm Hiểu Tình hô to: “Cuối cùng cậu cũng chịu lộ mặt ra hả, con trai cậu nhớ cậu, nhớ đến sắp điên rồi kìa.”

“Nó đâu rồi? Đến nhà trẻ sao?” Giản Tiểu Bạch lo lắng hỏi.

“Sáng sớm đưa đi rồi nhưng mà trông cái khuôn mặt nhỏ rất mất mát kia nhăn đến nỗi sắp đuổi kịp mấy ông già rồi ấy. Nhìn mà đau hết cả lòng!”

“Haizz! Đạo này không ngó ngang đến, nó nhất định rất giận!” Giản Tiểu Bạch nói xong đôi mắt cũng đỏ ửng lên.

Lâm Hiểu Tình kéo tay cô: “Giờ cậu tính sao?”

“Mình đã nói với Mạc Tử Bắc nhưng mà mình sẽ không để anh ta gặp Thiên Thiên. Mình muốn chuyển nhà, mình muốn dọn đến nơi không có ai biết mình, tuyệt đối không thể để anh ta tìm được bọn mình.”

Lâm Hiểu Tình kinh ngạc mở to hai mắt: “Vì sao?”

“Anh ta khiến cho công ty của anh Hùng sắp sụp đổ, người như thế là đáng giận nhất, Thiên Thiên có người cha như anh ta thì chi bằng không có thì hơn.” Giản Tiểu Bạch nhớ đến là lại nổi điên lên. Cô không thể tha thứ cho cái tên chết tiệt đó.

“Anh ta vì sao lại muốn phá nát công ty của Hùng Lập Tân?” Đây vẫn là chỗ mà Lâm Hiểu Tình chưa rõ.

“Uhm!” Nhắc tới chuyện này Giản Tiểu Bạch đỏ mặt mơ hồ nói: “Anh ta rất... Vũ hội lần trước đó cậu còn nhớ không?”

“Ừ?”

“Mình với anh Hùng cùng đi tham dự, kết quả bị anh ta cho là bọn mình có quan hệ, anh Thiếu Khanh trước đó còn nói mình là vợ anh ấy, kết quả hiểu lầm liên tiếp nên anh ta lấy chuyện phá hoại công ty của anh Hùng ra để buộc mình làm tình nhân của anh ta.”

“Ồ! Cậu vì công ty Hùng Lập Tân mà làm người tình của anh ta? Tiểu Bạch mình nói cậu này! Cậu vẫn còn yêu anh ta, bằng không cậu sẽ không chịu để cho anh ta chạm vào cậu. Đây là đặc điểm của phụ nữ. Khi cậu yêu anh ta thì cậu có thể chịu được sự đụng chạm của anh ta nếu cậu mà không yêu anh ta, nếu đổi là người khác thì cậu vẫn có thể vì công ty của Hùng Lập Tân mà làm người tình cho họ sao?”

“!” Giản Tiểu Bạch giật mình, lời Lâm Hiểu Tình nói như là một đòn cảnh cáo đập vào gáy của cô vậy.

Sẽ vậy sao? Nếu đổi là người khác cô vẫn có thể cam tâm tình nguyện làm tình nhân của họ sao? Cô sẽ chịu cho người khác hôn môi sao? Sẽ chịu để người khác đụng vào sao?

Lắc đầu, cô phủ nhận.

Nhìn thấy cô lắc đầu Lâm Hiểu Tình ở bên cạnh thở dài. “Rõ ràng là hai người yêu nhau mà cứ lông gà vỏ tỏi vì những việc nhỏ mà cãi nhau. Hai người đúng là ăn no rửng mỡ. Mau đưa con cậu đi tìm anh đi! Máy người cũng nên một nhà đoàn viên đi cho rồi. Hùng Lập Tân nói chỉ cần Mạc Tử Bắc nhìn thấy Thiên Thiên thì công ty ấy sẽ được cứu.”

“Thật hả? Anh Hùng thật sự nói vậy hả?” Giản Tiểu Bạch trong lòng đã bắt đầu dao động.

“Haizz! Mình thật sự không hiểu vì sao cậu lại phải tra tấn bản thân và con trai như vậy. Mai Thiếu Khanh đi rồi, Thiên Thiên lại không có cha. Chuyện này đối với sự trưởng thành của con trẻ rất bất lợi!” Lâm Hiểu Tình tuy rằng vẫn chưa có con nhưng trong lòng vẫn suy nghĩ rất chu đáo cận kề.

“Haizz! Mình nên làm gì đây?”

“Tự hỏi trái tim của cậu đi! Đừng hành động theo cảm tính! Cậu hiện tại là người trong cuộc nên thường hay mờ mịt.”

Lâm Hiểu Tình lắc đầu rất bất đắc dĩ nhìn cô. “Nắm lấy hạnh phúc là tốt nhất. Mình nói cậu này, gần đây mình phát hiện mình càng ngày càng không hiểu Hùng Lập Tân. Đường như anh ấy cũng không phải nhu nhược như chúng ta tưởng tượng, cũng không có tao nhã như chúng ta tưởng.”

“Ồ!” Giản Tiểu Bạch cố gắng nghĩ lại một chút, nghĩ đến lần đó cô ở nhà trọ của Lâm Hiểu Tình nghe thấy tiếng của bọn họ ở trong phòng thì nhin không được cười to: “Cậu nói vậy mình mới thấy anh Hùng đúng là không nhã nhặn như vậy lại còn rất xấu nữa, vậy thì người đàn ông nhã nhặn đó đi đâu rồi? Chẳng lẽ đều là anh giả vờ?”

“Ôi! Không thể đâu!” Lâm Hiểu Tình kinh ngạc khê kêu: “Nếu anh ấy mà mưu sâu kế nặng như vậy thì mình không thể ở bên anh ấy rồi.”

“Có lẽ là cậu nghĩ nhiều thôi. Người ta thích cậu như vậy, yêu cậu như vậy thì đừng hoài nghi người ta. Vợ chồng thì phải tin tưởng nhau. Cậu không tin anh ấy thì làm sao có thể mong đợi anh ấy tin cậu chứ? Tình

cảm thật ra rất mong manh, một khi hai người xuất hiện hiểu lầm có lẽ sẽ tạo thành cục diện mỗi người một ngã.”

“Ừ! Giống như cậu với Mạc Tử Bắc, mình thấy giữa hai người rõ ràng tia lửa rất mạnh nhưng mà hai người lại luôn hiểu lầm trầm trọng, thật sự làm cho người ta thổn thức.”

Giản Tiểu Bạch lắc đầu: “Không phải, Mạc Tử Bắc tự mình là đúng quá. Ngay từ đầu anh ta tiếp cận mình cũng không phải bởi vì yêu mình. Anh chỉ là thích chơi đùa với phụ nữ mà thôi. Nhưng hiện tại mình nhìn không ra trong lòng anh ta đang nghĩ cái gì. Mình chỉ thấy con người anh ta thực khủng bố, âm tình bất định, tính tình rất cổ quái.”

“Cậu thích anh ta!” Lâm Hiểu Tình lại nói ra trọng điểm.

Giản Tiểu Bạch cười khổ. “Đúng vậy mình không thể không thừa nhận mình bị anh ta hấp dẫn. Ngay từ đầu đã bị anh ta hấp dẫn, đây là điểm không có tiền đồ nhất của mình! Tóm lại mình rất buồn bực.”

“Haizz! Nói ra thì cũng giống như mình thích Hùng Lập Tân vậy. Không thể nói rõ lý do chỉ là thích thôi!” Lâm Hiểu Tình nhắc đến Hùng Lập Tân vẻ mặt liên hạnh phúc.

Giản Tiểu Bạch thực hâm mộ. “Đúng vậy không có lý do gì cả. Anh Thiệu Khanh là một thanh niên rất vĩ đại nhưng mà mình vẫn không yêu anh ấy. Kể từ ngày anh ấy bỏ đi mình rất mất mát nhưng hiện tại mình cũng rất ít nghĩ đến anh ấy. Nếu anh ấy biết mình đối với anh ấy như vậy thì nhất định sẽ rất khổ tâm. Có lẽ con người của mình thật sự không có lương tâm!”

“Haizz! Cũng không biết anh ta đi đâu! Tình yêu đúng là khiến người ta vui mừng cũng khiến người ta u sầu!”

Giản Tiểu Bạch méo máo: “Mình muốn đến nhà trẻ. Hôm nay mình muốn xin phép đưa con trai đi khu vui chơi!”

“Ồ! Ý kiến không tồi! Mình cũng muốn đi!” Lâm Hiểu Tình mấy ngày nay cứ quẩn lầy Thiên Thiên nên cũng chưa đi ra ngoài, tuy rằng cậu nhóc kia rất ngoan nhưng vẫn mệt chết đi được.

Giản Tiểu Bạch cười với cô: “Đi thôi!”

Hai người chuẩn bị ra khỏi cửa lại phát hiện có một chiếc xe thể thao đang đậu trước cửa. Giản Tiểu Bạch liếc mắt một cái liền nhìn ra chiếc xe kia là của Mạc Tử Bắc, cô đứng sững lại, Lâm Hiểu Tình phát hiện ra bèn quay đầu nhìn ra ngoài cửa lớn, lúc này Mạc Tử Bắc vừa lúc xuống xe.

Lâm Hiểu Tình nhìn thấy anh liền nói: “Ồi chà! Không ngờ qua năm năm mà anh ta vẫn đẹp trai như vậy!”

Lời khen tự đáy lòng làm cho Giản Tiểu Bạch rất không thoải mái kêu rên: “Chúng ta đi nhanh đi!”

Cô tính làm bộ như không biết, không muốn để ý đến anh, đặc biệt trước khi còn chưa suy nghĩ cẩn thận hết mọi chuyện thì cô không muốn làm mình thêm phức tạp.

Mạc Tử Bắc từ Doãn thị trực tiếp chạy tới đây. Tiểu Bạch nói Hùng Lập Tân có vợ vậy thì đây chắc là nhà của anh ta. Anh muốn tới xin lỗi vì Tiểu Bạch cũng là vì con anh. Tuy rằng rất khó xin lỗi, giống như nôn ra rồi ăn lại vậy thật là làm khổ người ta mà! Tự mình ử rượu đáng thì phải tự mình gánh vác hậu quả thôi. Anh biết Tiểu Bạch với cô gái kia đã nhìn thấy anh. Tiểu Bạch cố ý quay mặt đi không nhìn anh, điều này làm cho anh thực xấu hổ, trong lòng cũng đuối lý nên không dám tức giận. Xuống xe anh không mời mà đi vào.

“Tiểu Bạch!” Giọng anh cũng thấp đến nỗi nghe rất đáng thương.

“Hiểu Tình, chúng ta đi thôi!” Giản Tiểu Bạch làm bộ như không nghe thấy anh nói, tiếp tục thúc giục Lâm Hiểu Tình.

Còn Lâm Hiểu Tình lại đột nhiên làm bộ như quên đồ: “Á chết! Mình nhớ ra rồi, lúc này mình quên hôm nay còn có việc phải xử lý, cậu đi một mình nhé!”

Cô nháy mắt với Mạc Tử Bắc, Mạc Tử Bắc cảm kích cười với Lâm Hiểu Tình. Lâm Hiểu Tình chạy vào trong phòng, đóng cửa lại. Giản Tiểu Bạch mắt hững mà nhẩn mặt nhú mày, không nói lời nào cũng không nhìn anh mà lập tức đi ra cửa lớn biệt thự.

Mạc Tử Bắc đuổi theo sau: “Tiểu Bạch! Tiểu Bạch!”

113. Chương 114

Giản Tiểu Bạch theo con đường núi ngoằn ngoèo đi xuống dưới, hoàn toàn không để ý tới Mạc Tử Bắc.

“Tiểu Bạch!” Mạc Tử Bắc một phen giữ chặt cánh tay cô: “Nghe anh nói đi!”

“Không nghe, không nghe, ai nghe anh nói cái quỷ gì chứ!” Giản Tiểu Bạch tránh khỏi anh, lấy tay bịt tai lại.

“Tiểu Bạch, anh thừa nhận chuyện này là anh làm mà không suy nghĩ. Nhưng anh đối với em là thật lòng, cũng bởi vì thích em nên mới làm như vậy, nói cho anh biết con đang ở đâu?” Anh thử dùng giọng nói dịu dàng xoa dịu cô.

Cô dùng sức bịt tai, trừng mắt nhìn gương mặt anh tuần dật phi phạm như dao khắc, hàng lông mày nhú lại, đôi mắt to ngăm đen, đôi môi mỏng. Chết tiệt, mấy thứ này gộp lại chung một chỗ thực sự rất... Cô rõ ràng nhắm mắt lại không nhìn anh nhưng vì sao vừa thấy anh thì lòng cô lại run rẩy kịch liệt vậy chứ?

“Tiểu Bạch!” Anh kéo tay cô xuống.

Giản Tiểu Bạch nhắm chặt mắt, không nói lời nào.

“Anh sẽ giúp anh Hùng kia vực Phong Trì dậy, toàn bộ nghiệp vụ quảng cáo của Doãn thị và Duy Bạch đều giao cho Phong Trì thực hiện. Doãn Đăng Nhân đã đi kén những khách hàng khác rồi. Em yên tâm đi, chưa đến mấy ngày sau Phong Trì sẽ trở thành công ty quảng cáo có thực lực mạnh nhất trong nước.

Giản Tiểu Bạch nghe được tin tức đó thì vẻ mặt có hơi dịu đi nhưng vẫn rất tức giận. “Mạc Tử Bắc, anh đừng tưởng rằng anh có mấy đồng tiền dơ bẩn là có thể tùy tiện giẫm lên tôn nghiêm của người khác. Anh xem anh Hùng là cái gì? Anh muốn đùa giỡn ai thì đùa giỡn à, anh có bao giờ nghĩ đến cảm giác của người khác hay chưa? Anh đã từng đứng ở trên lập trường của người khác mà suy nghĩ vấn đề hay chưa?”

Câu hỏi của cô khiến anh xấu hổ: “Quả thật không có! Tiểu Bạch, anh biết lỗi rồi! Nói cho anh biết con đang ở đâu đi?”

“Chết tiệt, anh còn dám hỏi đến chuyện của con. Tôi nói cho anh biết anh không đi xin lỗi anh Hùng thì tôi tuyệt đối sẽ không cho anh được gặp con.”

Giản Tiểu Bạch thực sự giận cái tên đại sa trư này, lại còn là tên đại sa trư luôn tự mình là đúng.

“Tất nhiên anh sẽ xin lỗi anh ta nhưng mà em nói cho anh biết con đang ở đâu trước đi.” Mạc Tử Bắc trầm nghĩ sẽ được gặp con nên vừa rồi anh còn cố ý về nhà thay đồ. Áo sơ mi màu xanh ngọc kết hợp với cravat màu rượu vang, bên ngoài lại khoác vào một cái áo vest màu xám bạc nguyên liệu làm thủ công từ Italia và quần tây. Ngay cả giày da cũng đánh sáng bóng.

Anh chỉ nghĩ đến lúc nhìn thấy mình thì con trai có thể sẽ có chút sợ hãi, không chấp nhận anh. Không biết vì sao anh rất căng thẳng, so với năm đó kiếm được thùng vàng cao cấp kia còn căng thẳng hơn. Khó khăn đến hơn ba mươi tuổi anh mới bắt đầu nghĩ đến chuyện gia đình? Phải làm một người đàn ông mới thật tốt sao?

“Tôi sẽ không nói cho anh biết đâu. Anh đi đập đầu nhận lỗi với anh Hùng đi rồi tôi sẽ cố gắng tha thứ cho anh, gọi anh đến gặp con. Nếu không tôi sẽ không tha thứ cho anh!”

Giản Tiểu Bạch giận dữ nói.

“Dập đầu nhận lỗi?” Mạc Tử Bắc tức cười, gương mặt cũng kéo xuống theo.

“Đúng!”

“Nhưng mà Tiểu Bạch. Nam nhi dưới trướng có hoàng kim, trên đời này ngoài mẹ ra anh không quỳ trước ai khác.”

Anh cao ngạo khiến Giản Tiểu Bạch lại nổi giận. “Tùy anh!”

Cô xoay người muốn đi, lại bị anh giữ chặt.

“Tiểu Bạch đổi cách khác nhé!” Mạc Tử Bắc muốn cùng cô thương lượng.

“Tùy anh, tôi mặc kệ! Buông ra, tôi phải đi có việc!”

“Không! Đưa anh đi gặp con đi, anh muốn thấy nó!” Hai người còn đang đôi co thì một chiếc xe kết một tiếng dừng ở bên cạnh hai người.

Hùng Lập Tân hạ cửa kính xe xuống, lộ gương mặt anh tuấn ra mà mỉm cười: “A! Hai người đang làm gì thế? Có muốn đến nhà tôi uống một chén không!”

Mạc Tử Bắc nhìn thấy Hùng Lập Tân thì áy náy cười có chút xấu hổ, anh có chút không biết làm sao. Giản Tiểu Bạch nhìn thấy Hùng Lập Tân lập tức cười đi qua, cô cũng rất áy náy, dường như Phong Trì phải đóng cửa đều là do cô. “Anh Hùng, em xin lỗi là em liên lụy đến Phong Trì!”

Hùng Lập Tân cười cười, cũng không để ý: “Kệ đi! Cũng nên như thế, đừng tự trách mình làm gì, còn người là còn tất cả mà!”

Lời an ủi của anh khiến Giản Tiểu Bạch cảm động đến thiếu chút nữa là bật khóc: “Anh Hùng, cảm ơn anh!”

Mạc Tử Bắc cũng đi tới đứng ở bên cạnh Giản Tiểu Bạch, nói với Hùng Lập Tân đang ở trong xe: “Anh Hùng, thật sự xin lỗi. Mạc tôi làm việc tắc trách quá.”

Hùng Lập Tân nhú nhú mày: “Bỏ đi, đừng nhắc nữa.”

“Ồ!” Mạc Tử Bắc vô cùng bất ngờ, người này trông thật sự rất thản nhiên, đối với tiền tài mà có thể cầm được thả được tự nhiên như thế. Người mà có thể có tư cách, có vốn thì sẽ càng giàu có. Anh ta trông tựa như một đấng quân vương siêu việt, cao cao tại thượng đối với quyền lợi cùng tiền tài đều không ham muốn quá mức.

“Về việc Phong Trì, tôi muốn bàn với anh Hùng đây một chuyện. Xin nhận lời xin lỗi chân thành nhất của tôi!”

Đang nói đến đó thì một chiếc xe bỗng bóp còi, Hùng Lập Tân cười cười: “Tới nhà của tôi rồi nói đi. Tôi không thể đỗ xe ở trên đường.”

Giản Tiểu Bạch nhân cơ hội lại trừng mắt liếc nhìn anh một cái. Mạc Tử Bắc bất đắc dĩ giữ chặt tay cô, mặc kệ cô giãy dụa vẫn cứng rắn kéo cô trở vào cửa biệt thự. Lâm Hiểu Tình nghe thấy tiếng ô tô thì chạy đến nhìn ba người đồng thời đi vào sân: “Ồi! Hoan nghênh!”

Phản ứng của cô rất nhanh, Hùng Lập Tân nháy mắt với cô. Giản Tiểu Bạch nhăn nhó bị Mạc Tử Bắc kéo vào trong phòng.

“Vào đi anh Mạc.” Hùng Lập Tân khách sáo mời Mạc Tử Bắc vào nhà.

“Cám ơn!”

“Hút thuốc không?” Hùng Lập Tân hỏi.

“Tôi không hút!”

“À!” Hùng Lập Tân sững sốt, trong ánh mắt sáng ngời hiện lên một tia giảo hoạt không dễ phát hiện: “Tôi cũng không hút nhưng trong nhà lúc nào cũng để sẵn dùng mời khách.”

Lâm Hiểu Tình nhìn hai người đàn ông đang nói chuyện, thức thời kéo Giản Tiểu Bạch ra ngoài, chuyện của đám đàn ông cô không muốn tham dự, cô muốn khuyên vị mỹ nữ này đừng tiếp tục rầy rà nữa.

“Tiểu Bạch, cậu đừng là, mình không biết cậu đang nhăn nhó cái gì nữa. Trông đáng vẻ anh ta rất sốt ruột, sao cậu lại không thể tha thứ cho anh ta vậy?”

“Mình không vượt qua được chương ngại trong lòng. Hiện tại mình hận không thể xé nát cái gương mặt như hoa kia của anh ta, thật đáng giận. Giản Tiểu Bạch trong lòng vẫn đầy cảm phẫn tức giận nghiêng răng.

Lâm Hiểu Tình cười khanh khách: “Hùng Lập Tân không giận thì cậu giận làm cái gì?” “Mình không có độ lượng như anh Hùng. Mình hận gã đó!”

“Ấy! Bỏ đi mình thấy rồi anh ta vẫn sẽ kiên quyết kéo cậu đi thôi. Đàn ông ấy mà trời sinh đã có bản tính chiếm đoạt. Khí thế của anh ta quyết định hành động của anh ta.”

Giản Tiểu Bạch nghe cô nói như vậy sợ tới mức lập tức kêu lên: “Mình phải chạy nhanh đi thôi. Mình muốn đi đón Thiên Thiên, không được nói cho chỗ của mình, mình muốn trốn đi một thời gian!”

“Ấy!” Lâm Hiểu Tình còn chưa nói xong Giản Tiểu Bạch đã nhanh như chớp chạy đi mất. Cô lập tức trở lại phòng la lên với hai người đàn ông: “Tiểu Bạch đi rồi!”

Mạc Tử Bắc đứng vọt dậy: “Xin lỗi hôm khác tôi lại đến.”

“Chờ một chút anh Mạc.” Hùng Lập Tân gọi anh lại.

“Ồ!” Mạc Tử Bắc đảo mắt nhìn anh ta: “Vâng?”

Hùng Lập Tân nhẹ nhàng mà nói: “Ôn Hưởng Đình đã vượt ngục trốn ra khỏi trại giam rồi.”

“Hử?” Mạc Tử Bắc cau mày nhưng vẫn không quên hỏi: “Anh Hùng làm sao mà biết được?”

“Trên báo có đăng!”

“À!” Mạc Tử Bắc bởi vì muốn đuổi theo Giản Tiểu Bạch nên cũng không hỏi nhiều nữa. “Tạm biệt!”

114. Chương 115

Giản Tiểu Bạch từ nhà Lâm Hiểu Tình chạy ra vừa lúc một chiếc taxi lướt qua cổng, Giản Tiểu Bạch ngoắc xe lại: “Anh lái xe chạy mau đi!”

Cô chỉ lo chạy au đến gặp con nên không ngờ lại lên phải thuyền cướp. Xe vùn vụt lao như tên bắn về phía trước, tiến vào đường quốc lộ trên núi. Giản Tiểu Bạch còn chưa ngồi vững thì cả người đã nảy lên một cái thiếu chút nữa là ói.

“Nhanh quá rồi!” Giản Tiểu Bạch ngồi ở phía sau la to.

“Không phải cô muốn nhanh sao?” Một giọng nói mang theo nụ cười lạnh lạnh từ phía trước truyền đến. Nghe rất quen.

Giản Tiểu Bạch ngồi sang một bên nhìn sườn mặt hắc ta mà hoảng sợ la to: “Ôn Hưởng Đình!”

“Hử hử! Không ngờ đúng không!” Ôn Hưởng Đình vẽ mặt dữ tợn. “Tao đã trở lại hử hử! Tao chịu bao nhiêu cực khổ chính là muốn trả thù gấp bội. Lúc này tao muốn xem mày có thể thoát được hay không. Ha ha mặt nạ vàng hắc, tao thấy lần này cho dù là mặt nạ vàng, mặt nạ bạc cùng nhau đến cũng không thể nào cứu mày được. Ha ha!”

Giản Tiểu Bạch hoảng sợ mở to hai mắt khê nói: “Ôn Hưởng Đình, ông đúng là âm hồn bất tán mà.”

“Sẽ tán ngay thôi, tao còn có chuyện phải nói với Mạc Tử Bắc! Cho nên mày nhẩn nại một chút, lát nữa ông sẽ tiễn mày về Tây Thiên. Yên tâm tao tuyệt đối sẽ không để mày đau đớn lắm đâu. Mày chỉ cần thành thật một chút, còn nếu không nghe lời thì tao cũng không thể cam đoan.”

Mạc Tử Bắc đi ra khỏi biệt thự của Hùng Lập Tân liền nhìn thấy Giản Tiểu Bạch đi lên một chiếc taxi, anh không kịp tự hỏi liền lên xe đuổi theo. Hùng Lập Tân nhận một cú điện thoại, không nói gì với đầu dây bên kia, dường như chỉ nói mấy câu rất ngắn gọn, ngay sau đó nét mặt Hùng Lập Tân liền lạnh hẳn, mày xoắn tít lại. Lâm Hiểu Tình lo lắng chạy đến hỏi: “Sao vậy?”

Anh ta cười với Lâm Hiểu Tình, an ủi nói: “Anh có việc phải đi trước. Xem ra hôm nay em phải đi đón Thiên Thiên rồi. Chuyện giữa Tiểu Bạch và Mạc Tử Bắc mà không giải quyết được thì Thiên Thiên về cũng không ổn.”

“Uhm! Yên tâm đi, đi đường cẩn thận một chút!” Lâm Hiểu Tình cười gật đầu.

Ở trên trán cô ấn xuống một nụ hôn, Hùng Lập Tân cầm điều thuốc trên bàn lên rồi chạy đi ngay.

Mạc Tử Bắc mắt thấy chiếc taxi màu trắng kia giống như con ngựa hoang đứt cương chạy như bay xuống con đường núi mà trái tim anh siết lại thật chặt, chạy nhanh như vậy muốn giết người à. Tiểu Bạch này đúng là làm anh lo lắng quá. Không dám bám theo quá sát nhưng chiếc xe kia hình như thật sự là điên mất rồi, khi tốc độ lên đến 150 thì Mạc Tử Bắc chỉ thấy trái tim mình cũng muốn vọt ra ngoài. Dưới tình thế cấp bách Mạc Tử Bắc vừa lái xe vừa lấy điện thoại gọi cho cô.

“Tiểu Bạch, Tiểu Bạch!” Anh muốn bảo cô không cần nhanh như vậy, anh có thể không đuổi theo cô. Không cần điên như vậy, sẽ xảy ra tai nạn mất thôi.

Chợt nghe thấy Giản Tiểu Bạch thét chói tai nói với anh: “Mạc Tử Bắc, là Ôn Hường Đình, Ôn Hường Đình đấy.” Nói tới đây thì không có tín hiệu nữa.

Mạc Tử Bắc căng thẳng trong lòng, chẳng lẽ là Ôn Hường Đình? Hắn ta muốn bắt cóc Tiểu Bạch? Hay là đã bắt cóc rồi!

Không! Sự hoảng sợ lan ra trong lòng anh, cái tên điên đó đã tới bờ vực điên cuồng rồi. Hắn ta có thể làm bất cứ chuyện gì. Lại gọi điện thoại nhưng vẫn không có tín hiệu. Anh không biết Ôn Hường Đình đã ném điện thoại của Giản Tiểu Bạch vào trong khe núi.

Mạc Tử Bắc hoang mang, lo sợ, chỉ cảm thấy trái tim như thiếu đi một mảng lớn. Lại gọi điện thoại cho Doãn Đăng Nhân.

“Nhân!”

“Chuyện gì!”

“Tiểu Bạch bị Ôn Hường Đình bắt cóc, hiện tại mình đang đuổi theo hắn ta ở trên đường núi, giúp mình định vị chiếc xe biển số 7889. Mình sợ đuổi theo cuối cùng lại bị mất dấu.”

“Ừ mình biết rồi!”

Mạc Tử Bắc ném điện thoại, chuyên tâm lái xe. Trong lòng tuy rằng bất an, lo lắng muốn chết nhưng vẫn phải kiềm chế bản thân. Lúc này phải đuổi theo sau hắn ta, anh muốn giết Ôn Hường Đình, tuyệt đối không thể để hắn ta trở lại làm hại mình.

Ở bên trong xe Giản Tiểu Bạch bị Ôn Hường Đình điên cuồng điều khiển xe làm cho dạ dày không ngừng quay cuồng, rốt cuộc nhện không được lại nôn ra, thoáng cái đã nôn lên phần đầu phía sau lưng Ôn Hường Đình. Đồng nôn cũng theo từng sợi tóc ngắn nhỏ của hắn ta mà giọt xuống toàn thân.

“Con ả chết tiệt, bắn chết đi được!” Ôn Hường Đình rống to.

Ói xong một trận, Giản Tiểu Bạch cuối cùng cũng thư thái một chút. “Ai bảo anh lái nhanh như vậy. Tôi cũng không phải cố ý muốn nôn chỉ là hoảng quá thôi.”

“Nói ày biết, lần này tao sẽ giày vò trái tim Mạc Tử Bắc trước, để nó nơm nớp lo sợ một phen rồi sau đó mới trực tiếp giết chết mày!”

Ôn Hưởng Đình xuất hiện chính là muốn báo thù. Mạc Tử Bắc đã khiến hắn ta bị sỉ nhục, hắn ta nhất định phải trả thù. Mấy năm nay lão già một lòng muốn giao Ôn thị cho Mạc Tử Bắc, dựa vào cái gì mà giao cho Mạc Tử Bắc. Đồ con vợ lẽ thì là cái thá gì, nó thậm chí cũng không họ Ôn vì cái gì mà ông già lại giao cho nó? Lúc nào cũng nhìn hắn không vừa mắt, một khi đã như vậy thì cũng đừng trách hắn ta thủ đoạn độc ác.

Thoát khỏi ngục giam hắn ta vốn có thể chạy trốn đến một nơi thật xa nhưng hắn ta không muốn cuộc sống ngày nào cũng phải chạy trốn. Hắn ta còn ảo tưởng vào lúc sắp chết được trở lại làm đàn ông. Tuy rằng hiện tại trên người hắn đã không còn là đàn ông nhưng vẫn nhịn không được mà ao ước! Chết cũng muốn chết rạng rỡ một chút!

“Ôn Hưởng Đình, ông thả tôi ra đi. Tôi cam đoan Mạc Tử Bắc sẽ không tìm ông. Giúp ông cầu xin. Mà con người ông đúng là vong ân phụ nghĩa, ông đối xử với mẹ anh ta như vậy mà bà ấy vẫn cầu xin cho ông, muốn Mạc Tử Bắc cho ông một chức vụ, cứu vớt ông một phen. Ông ngấm lại đi ông không phải đã hơi quá đáng sao?”

“Cầu xin?” Ôn Hưởng Đình thật sự không nghĩ tới. “Hừ! Tao không cần bà ta thương hại.”

“Ông dựa vào cái gì mà muốn kéo tôi vào chết chum? Tôi vô tội!” Giản Tiểu Bạch vẫn muốn làm mấy động tác giãy dụa và khuyên giải cuối cùng.

“Đừng có nói nhiều!” Ôn Hưởng Đình quát lớn.

Chiếc xe vẫn không hề giảm tốc, Giản Tiểu Bạch biết lúc này thật sự là trốn không thoát. Không sao Mạc Tử Bắc đã biết chuyện của con trai, cô chết rồi thì anh sẽ chăm sóc cho Thiên Thiên. Nghĩ như vậy ngược lại cô chẳng phải sợ.

“Ôn Hưởng Đình nếu muốn chết thì chúng ta sẽ cùng chết! Nhưng mà tôi không tính cho ông và Mạc Tử Bắc có cơ hội nói chuyện. Nói xong cô liền nhào lên, dung toàn lực hợp lại néo lỗ tai Ôn Hưởng Đình.

Bị đau Ôn Hưởng Đình thiếu chút nữa lạc tay lái, chiếc xe gần như sắp bay vào trong khe núi. Nhưng hắn ta vẫn ngăn được cơn sóng dữ vung tay, hất Giản Tiểu Bạch ra sau. Sau đó hắn ta từ trong túi quần rút ra một khẩu súng ngay cả nhìn cũng không thèm mà nã về phía Giản Tiểu Bạch một phát.

“Pằng, pằng!” mấy tiếng chói tai.

Tiếng súng chói tai vang vọng khắp sơn cốc, Mạc Tử Bắc chỉ cảm thấy trái tim anh cũng muốn ngừng đập.

Hắn ta có súng!

“Không!”

Một cơn đau đốn cùng cực tựa như roi quất mạnh vào trái tim anh. Anh thấy máu khắp người như muốn đông lại, dọc đường anh không có ý thức cũng không có tư tưởng cứ như chiếc taxi màu trắng phía trước kia mới chính là mục tiêu của anh. Bất luận chết sống anh đều phải gặp được cô.

115. Chương 116

Tiếng súng vang lên từ trong chiếc taxi không chỉ làm Mạc Tử Bắc sợ ngây người mà ngay cả những chiếc xe phía sau cũng sợ hãi.

Ôn Hưởng Đình quay lại nhìn Giản Tiểu Bạch, phát hiện cô nằm ở ghế sau không nhúc nhích thì nhịn không được mắng: “Con thôi tha, ai bảo mày không nghe lời.”

Sau đó hắn ta phanh lại, tựa vào một bên vệ mặt dữ tợn bước xuống xe. Mạc Tử Bắc cũng dừng theo, trong mắt anh tràn ngập hoảng sợ. Tiểu Bạch không xuống xe. Trái tim anh đã se chặt lại mà sững sờ, trong khoảnh khắc này anh chỉ cảm thấy cả thế giới đều biến thành hư vô.

“Mạc Tử Bắc! Hôm nay sẽ là ngày chết của mày, nếu tao mà chết cũng sẽ kéo mày chết chung!” Ôn Hưởng Đình đứng ở bên cửa xe nắm khẩu súng trong tay.

Rõ ràng biết trong tay hắn có súng nhưng Mạc Tử Bắc vẫn sải bước đến gần. Ôn Hưởng Đình hết sức cảnh giác nhìn anh đã cách xe rất xa. Lúc này mới chậm rãi nhấc cánh tay cười đến man rợ, tà ác. “Mạc Tử Bắc, chúng ta cùng đi gặp diêm vương đi!”

Mạc Tử Bắc vẫn không sợ hãi, tiếp tục tiến lên, không để ý tới súng của hắn ta. Một chiếc Porche màu xám bạc từ phía sau vọt lên. Ôn Hưởng Đình nheo mắt lại, bóp cò súng. Viên đạn vừa bắn ra, Mạc Tử Bắc liền phản ứng rất nhanh lăn sang một bên.

Một viên đạn từ trong chiếc Porche cũng nhanh chóng bay ra, thẳng tiến về hướng Ôn Hưởng Đình. Sớm có phòng bị, Ôn Hưởng Đình lập tức xoay người vào trong xe. Trong xe Giản Tiểu Bạch bị tiếng súng của Ôn Hưởng Đình làm bừng tỉnh. Phát súng vừa rồi của Ôn Hưởng Đình vừa lúc găm vào cánh tay trái của cô, viên đạn găm sâu xương cổ tay. Cô hét lên một tiếng sau lập tức cắn chặt răng lại. Bởi vì tiếp tục kêu nữa có lẽ sẽ thật sự mất mạng. Vì thế cô cắn chặt răng ôm cánh tay đang đổ máu tựa vào ghế sau hông nhúc nhích, mồ hôi lạnh thấm ướt cả sau lưng.

Ôn Hưởng Đình tưởng cô đã chết. Đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn ta không thể trở thành lãnh đạo công ty. Tâm tư hắn quá sơ suất, còn chưa kiểm tra đã đi xuống xe.

Giản Tiểu Bạch vẫn không nhúc nhích. Cô cũng không biết Mạc Tử Bắc ở phía sau mãi đến khi Ôn Hưởng Đình hét lên cô mới đột nhiên mở mắt ra nhìn Mạc Tử Bắc bên ngoài cửa sổ đang lăn người trốn ra phía sau xe, Giản Tiểu Bạch hét lên một tiếng. Cô cứ tưởng Ôn Hưởng Đình đã bắn trúng Mạc Tử Bắc. Trong nháy mắt đó, cô thấy ruột gan như đứt ra từng khúc. Trái tim đau đớn tựa như móc ra vậy.

Vào xe Ôn Hưởng Đình phát hiện Giản Tiểu Bạch vẫn chưa chết thì trong lòng cười lạnh. Bất chấp tất cả hắn ta khởi động xe. Thấy sắp bị đưa đi, Giản Tiểu Bạch dưới tình thế cấp bách thật sự không nén được mà nhân lúc hắn ta không chú ý mở cửa xe xa. Cô muốn nhảy khỏi xe.

Chiếc Porche phát hiện ra ý đồ của cô nhưng đã quá muộn. Giản Tiểu Bạch liều lĩnh nhanh chóng nhảy xuống, lăn người vài vòng trên con đường núi rồi cuối cùng đập vào con lươn bên cạnh.

Mạc Tử Bắc sau khi lăn qua thì nghe thấy tiếng súng lại vang lên, anh nhìn thấy xe Ôn Hưởng Đình rời đi ngay sau đó là Giản Tiểu Bạch nhảy khỏi xe.

Cô chưa chết! Cửa xe vừa mở ra trái tim anh liền mừng rỡ như điên nhưng ý thức được chuyện cô sắp làm sau đó thì lòng anh rút cuộc không thể nào mà vui nổi. Gần như là trong nháy mắt thân mình mảnh khảnh của cô liền lăn tròn trên con đường núi.

Chiếc Porche kết một tiếng phanh lại, Mạc Tử Bắc điên cuồng hét lên. “Không!”

Tiếng hét vang vọng trong khe núi, anh lao đảo đứng lên chạy tới đó. Chiếc Porche ngừng lại rồi tiếp tục đuổi theo chiếc taxi.

Nhìn thấy Giản Tiểu Bạch nhảy xuống xe, Ôn Hưởng Đình bực bội kéo tay lái. Hắn tan gáy lập tức lui về phía sau muốn cán lên người Giản Tiểu Bạch. Chiếc Porche dường như nhận ra được ý đồ của hắn liền lập tức nổ súng bắn nổ lốp xe.

Mạc Tử Bắc ôm chặt lấy Giản Tiểu Bạch. Cô đã ngất đi, trên cổ tay toàn là máu nhìn đến rợn cả người. Chân và mặt cũng bị trầy trụa. Mạc Tử Bắc đau lòng nhú chặt mày không kịp nghĩ nhiều lập tức ôm lấy cô trước khi đưa lên trên xe mình. Người đàn ông trên chiếc Porche lái xe lướt tới, duy trì song song với chiếc taxi.

Ôn Hưởng Đình giơ súng lên, đột nhiên bắn về phía anh ta. Xe được thiết kế chống đạn nên người trong xe cong khố môi lên cười. Số đạn của Ôn Hưởng Đình cũng nhanh chóng dùng hết.

Cửa kính xe Porche thông thả hạ xuống. Ôn Hưởng Đình hoảng sợ đưa mắt nhìn: “Mặt nạ vàng lại là mày?”

Phía sau cái mặt nạ ánh vàng rực rỡ là một đôi con ngươi đen sáng ngời, bên trong lóe sáng. Sau đó anh ta thông thả nâng cánh tay lên, bắn một phát súng.

Ôn Hướng Đình chưa kịp suy nghĩ thì thái dương đã bị viên đạn xuyên thẳng qua. Máu tươi ào ạt chảy ra. Mặt nạ vàng chớp chớp mắt, từ kính chiếu hậu nhìn thấy Mạc Tử Bắc đã ngồi vào trong xe, chuẩn bị chạy tới. Mặt nạ vàng đóng cửa sổ xe lại rồi nhanh chóng chạy xuống chân núi.

Lúc Mạc Tử Bắc đuổi tới nơi thì anh ta đã đi rất xa, nhìn thấy đầu Ôn Hướng Đình chảy máu, cả người đổ vào tay lái bất động. Anh đưa mắt nhìn Giản Tiểu Bạch ở sau xe liền không quan tâm nhiều mà chạy nhanh đưa cô đến bệnh viện.

Tâm trạng đủ mọi cảm xúc phức tạp vừa lo lắng vừa đau lòng vừa khổ sở. Lái xe cũng không xong, lần đầu tiên trong đời tay anh cầm tay lái mà run lên. Anh tự nói với mình: “Tiểu Bạch không sao! Cầu xin em không sao!”

Anh thậm chí không kịp cảm ơn chiếc Porche, cũng không có tâm trạng để làm việc đó, anh chỉ muốn mau chóng đến bệnh viện. Chiếc xe phóng như bay trên con đường núi, chạy thật nhanh vào nội thành. Chiếc Porche đã không còn thấy bóng dáng kia vốn là một chiếc không có đăng ký. Tuy rằng ở đâu cũng thấy kỳ lạ nhưng vẫn không kịp nghĩ.

Chạy thẳng đến bệnh viện mà Giản Tiểu Bạch vẫn không tỉnh lại. Mạc Tử Bắc không kịp đến bãi đỗ xe mà trực tiếp dừng ở cửa đại sảnh bệnh viện. Ôm lấy Giản Tiểu Bạch chạy thẳng vào đại sảnh: “Tránh ra, bác sĩ đâu?”

Anh điên cuồng hét lên, cánh tay Giản Tiểu Bạch vẫn còn chảy máu, mỗi một giọt máu chảy xuống đều khiến trái tim Mạc Tử Bắc thất lại đau đớn. Từ trong phòng khám một y tá đẩy một cái giường di động chạy đến.

“Anh thả lên đi, chuyển vào phòng cấp cứu!”

Mạc Tử Bắc lập tức nhẹ nhàng đặt Giản Tiểu Bạch lên, y tá đẩy giường đưa bọn họ đến phòng cấp cứu. Cuối cùng được đưa vào phòng mổ, trái tim Mạc Tử Bắc lại không có phút giây nào để thở dốc.

Lúc này điện thoại vang lên. Là một số lạ. “Anh Mạc, anh có đuổi kịp Tiểu Bạch không?”

Giọng nói của Hùng Lập Tân truyền đến, trong lòng Mạc Tử Bắc thất lại một cái rồi nói thật: “Đuổi kịp rồi, hiện tại đang ở trong phòng mổ. Cô ấy bị Ôn Hướng Đình bắt cóc!”

“Gi!” Hùng Lập Tân vội vàng hỏi: “Cô ấy không có việc gì chứ?”

“Cổ tay bị trúng đạn lại còn nhảy khỏi xe nữa, tôi không biết!” Nói đến về sau giọng anh cũng khàn khàn, trong lòng cũng kìm không được mà khổ sở. Đều do anh mềm lòng, nếu sớm giải quyết Ôn Hướng Đình thì tốt rồi.

“Hai người ở đâu, bệnh viện nào? Tôi cùng Hiểu Tình sẽ đến đó!” Hùng Lập Tân hỏi.

Mạc Tử Bắc báo địa chỉ.

Nửa giờ sau Hùng Lập Tân cùng Lâm Hiểu Tình hót hơ hót hải chạy tới. Giản Tiểu Bạch vẫn chưa ra khỏi phòng mổ.

“Sao lại thế này? Tiểu Bạch sao lại bị trúng đạn?” Lâm Hiểu Tình vội vàng hỏi, trong lòng rất là sốt ruột.

Mạc Tử Bắc đau đớn từ trên ghế đứng lên, nửa tiếng này dài như cả một thế kỷ, anh không ngừng dằn vò mình. “Đều do tôi, là tôi không bảo vệ cô ấy cho tốt!”

Hùng Lập Tân đảo mắt qua mặt anh, chớp mắt lập tức ôn hòa nói: “Cũng không ai muốn như vậy. Lúc này trên đường trở về tôi nhìn thấy Ôn Hướng Đình đã chết rồi, cảnh sát đang xử lý việc này.”

“Ừ! Hắn ta chết cũng đáng!” Mạc Tử Bắc phẫn hận nói.

“Haizz Tiểu Bạch đúng là khổ!” Lâm Hiểu Tình lo lắng thở dài: “Mạc Tử Bắc, đời này cậu ấy phải chịu bao nhiêu khổ cực rồi. Anh lo mà đối xử tốt với cậu ấy, đừng làm tổn thương trái tim của cậu ấy nữa!”

Mạc Tử Bắc nhìn cô gái trước mắt, cô ấy lo lắng cho Tiểu Bạch điều này khiến anh rất cảm kích. “Tôi nhất định sẽ đối xử với cô ấy thật tốt, cô yên tâm đi!”

Trên mặt Hùng Lập Tân hiện lên một tia an ủi, anh ta cười: “Đừng lo lắng quá, cát nhân đều có thiên tướng. Cô ấy sẽ không sao đâu.”

Lúc này đèn phòng mổ sáng lên. Cửa cũng theo đó mở ra, một bác sĩ về mặt mỗi mặt đi ra. Mạc Tử Bắc trong lòng căng thẳng, trái tim cũng muốn vọt tới cổ họng, vội vàng hỏi: “Sao rồi bác sĩ?”

116. Chương 117

“Bác sĩ, có sao không ạ?” Lâm Hiểu Tình nắm tay chồng mình, trong lòng bàn tay cũng nhịn không được mà ướt đầm mồ hôi.

Mạc Tử Bắc lại lo lắng, trái tim cũng vọt tới cổ họng.

Bác sĩ ngoại khoa đưa mắt nhìn ba người lắc đầu cười: “Ai là người nhà bệnh nhân?”

Ba người đồng thời nói: “Chúng tôi!”

“Ai là cha đứa bé?”

“Hả?” Ba người đồng thời kinh hãi.

Mạc Tử Bắc sau phút kinh ngạc thì mừng như điên: “Cô ấy có thai?”

Anh quả thực không thể tin vào lỗ tai mình. Tiểu Bạch mang thai? Đó là không phải chứng tỏ anh lại lần nữa được làm cha. Trời ạ đến bây giờ anh còn chưa được gặp con mình nữa!

“Thai phụ cơ thể rất ổn, thai cũng rất khỏe mạnh. Đúng là kỳ lạ, bị ngã thảm như vậy mà vẫn không bị sảy. Có điều mọi người vẫn nên cẩn thận chút, đừng để bị va đập như thế nữa, ba tháng đầu là thời gian bào thai yếu ớt nhất phải cẩn thận gấp bội!”

“Cám ơn bác sĩ, cô ấy ổn chứ!” Mạc Tử Bắc vừa kinh hoảng vừa mừng như điên.

“Đã tỉnh rồi, nhưng mà về chuyện mang thai thì vẫn nên đến khoa phụ sản kiểm tra lại một lần đi. Tôi đã giảm thuốc gây tê đến mức thấp nhất. Cô ấy tỉnh là mọi người có thể vào thăm.” Bác sĩ mỉm cười một cái rồi quay đi.

“Mạc Tử Bắc, anh lại làm cho Tiểu Bạch mang thai?” Lâm Hiểu Tình cất giọng tràn đầy ghen tị và ngạc nhiên vui mừng.

Cô nép vào lòng Hùng Lập Tân thì thầm: “Ông xã, em cũng muốn mang thai!”

Hùng Lập Tân ôm vai cô: “Yên tâm đi! Năm nay em sẽ có cục cưng!”

“Thật hả?” Lâm Hiểu Tình ngẩng cái khuôn mặt đáng thương lên chăm chú nhìn Hùng Lập Tân, nhìn thấy trong mắt anh vẫn tao nhã như trước.

Hùng Lập Tân gật đầu: “Anh đã bao giờ gạt em chưa!”

Lâm Hiểu Tình lập tức cười duyên gật đầu: “Nhưng mà năm nay cũng không còn bao nhiêu thời gian đâu á. Bây giờ đã là tháng chín còn có hơn ba tháng nữa là hết năm rồi. Nếu ông xã nói mà không giữ lời...”

Mới nói được đến đây thì Giản Tiểu Bạch đã được đẩy ra. Mạc Tử Bắc vui mừng xông lên. Nhưng mới chỉ liếc mắt nhìn cô một cái mà hốc mắt đã ươn ướt, ngơ ngác nói không nên lời, trong lòng mừng như điên, so với chính mình chết đi sống lại còn mãnh liệt hơn. Anh chỉ cúi đầu cất lên hai chữ: “Tiểu Bạch!”

Giản Tiểu Bạch bởi vì hết thuốc tê mà đau đớn nhú mày lại, nhìn thấy Mạc Tử Bắc bình an, trong lòng cô cũng an tâm, sau đó lại thấy oán trách.

“Tiểu Bạch!” Hùng Lập Tân, Lâm Hiểu Tình cũng đi tới, nhìn thấy cô không có việc gì mọi người đều rất vui vẻ.

“Cám ơn hai người đã đến, mình không sao.” Giản Tiểu Bạch không để ý tới Mạc Tử Bắc chỉ trò chuyện với Lâm Hiểu Tình và Hùng Lập Tân.

“Ác độc quá, dám dùng súng nữa!” Lâm Hiểu Tình nhìn cổ tay trái của cô bị băng bó một lớp trông giống như cái bánh chưng.

“Tiểu Bạch, em không có việc gì là tốt rồi! Làm anh sợ muốn chết!” Mạc Tử Bắc cầm tay phải của cô, Giản Tiểu Bạch trừng mắt liếc anh rồi rút tay mình ra.

Mạc Tử Bắc xấu hổ cười cũng không để ý: “Em yên tâm đi! Ôn Hướng Đình chết rồi!”

“Cái gì?” Giản Tiểu Bạch kinh hãi. “Hắn ta chết như thế nào?”

Mạc Tử Bắc lắc đầu. “Một chiếc Porche chạy tới nổ súng bắn chết hắn. Anh đang nghi ngờ chiếc xe này có liên quan đến em. Mỗi lần vào lúc nguy hiểm nhất đều có người cứu em!”

“Có liên quan đến tôi?” Giản Tiểu Bạch hô nhỏ.

Hùng Lập Tân cười nói: “Chúng ta có phải là nên đến phòng bệnh trước không, ở đây nói chuyện phiếm hình như không ổn lắm đúng không?”

Mạc Tử Bắc cũng cười bên miệng ẩn chứa nụ cười mỉa hoặc chúng sinh. Đến phòng bệnh.

“Anh gì ơi, ở chỗ chúng tôi có phòng bệnh đặc biệt, phòng loại a, phòng loại b còn có phòng bình thường. Bốn loại mọi người muốn ở phòng nào?” Y tá hỏi.

Còn không đợi Giản Tiểu Bạch mở miệng, Mạc Tử Bắc liền giành nói trước: “Phòng tốt nhất!”

“Vậy là phòng đặc biệt à! Phòng đặc biệt là phòng bệnh rất thoải mái!” Y tá cười rạng rỡ: “Anh đúng là khí phách!”

Không biết vì sao nhìn thấy y tá niềm nở với Mạc Tử Bắc thì trong lòng cô thấy bức bối. “Tôi muốn ở phòng bình thường!” Cô chính là muốn làm ngược lại.

Mạc Tử Bắc xụ mặt xuống, nhìn về phía Hùng Lập Tân và Lâm Hiểu Tình cầu cứu. Bọn họ đều cười xoay mặt đi làm bộ như không nhìn thấy.

“Tiểu Bạch, năn nỉ em mà! Bây giờ em đâu còn một mình đâu phải nghe lời chứ!”

“Cái gì mà không còn một mình?” Giản Tiểu Bạch gầm nhẹ.

Mạc Tử Bắc xảo trá cười hề hề nói cho cô biết: “Em có thai! Anh lại sắp được làm ba!”

“Gi!” Hoảng sợ mở to hai mắt, Giản Tiểu Bạch ngỡ ngác của hồi lâu. Mãi đến khi bị đẩy vào phòng đặc biệt, từ trên giường mổ được bế xuống giường bệnh mà cô vẫn còn sững sờ, Mạc Tử Bắc vẽ mặt sùng nịnh nhìn cô, vui vẻ hết sức.

Một hồi lâu sau, Hùng Lập Tân và Lâm Hiểu Tình cùng ngồi vào sofa xem trò hay.

Giản Tiểu Bạch đột nhiên la to: “Tôi không muốn mang thai! Tôi muốn nạo thai, tôi không bao giờ muốn sinh con nữa!”

“Ồ!” Mạc Tử Bắc nhíu chặt đầu mày: “Tiểu Bạch xin em đó, đừng vùng vẫy, như vậy không tốt cho thai. Đợi một chút, anh đi kêu bác sĩ phụ sản đến. Em phải nghe lời đó!” Mạc Tử Bắc an ủi Giản Tiểu Bạch giống như an ủi con nít vậy.

Nhưng vẽ mặt của cô vẫn chưa dịu xuống, cô thực buồn phiền trông rất khổ sở. Mạc Tử Bắc trong lòng cũng căng thẳng theo, dáng vẻ của cô trông rất không tình nguyện mang thai đứa con của anh nhưng không phải cô đã sinh một lần rồi sao? Sao còn phải để ý lần thứ hai!

“Tiểu Bạch, con trai chúng ta ở đâu? Hiện tại em bị thương, anh đi đón con đến, cả nhà chúng ta đoàn tụ!”

“Đón cái đầu anh ấy! Tôi muốn phá thai, tôi tuyệt đối không sinh con cho anh!” Giản Tiểu Bạch bướng bỉnh giống một đứa con nít.

Hùng Lập Tân cùng Lâm Hiểu Tình mắt to trừng mắt nhỏ nhìn bàn tay Mạc Tử Bắc ướt đầm mồ hôi, đáng vẻ rất tức cười.

“Nhìn anh ta ngốc như vậy anh đột nhiên thấy vui khi người ta gặp họa.” Hùng Lập Tân cười đến thực tà mị, lần đầu tiên anh ta có vẻ mặt như vậy, Lâm Hiểu Tình nhìn mà không khỏi choáng váng. “Nói vậy anh cũng không phải không ngại chuyện anh ta phá hoại Phong Trì?”

“Vụ phá hoại đó không phải là do anh ta tự mình là đúng quá sao. Bình thường một người đàn ông tự mình là đúng đều sẽ có một cô gái bướng bỉnh tới xử lý anh ta. Tiểu Bạch chính là kẻ thù của Mạc Tử Bắc. Được rồi, bà xã. Chúng ta đi thôi!”

Hùng Lập Tân đứng lên kéo tay Lâm Hiểu Tình, nói với hai người đang cãi nhau: “Không có việc gì thì tốt rồi. Bây giờ bọn tôi về đây. Tiểu Bạch, em cứ yên tâm đi. Bọn anh sẽ làm tốt chuyện bọn anh nên làm. Em cứ an tâm mà dưỡng bệnh. Về phần đứa bé có muốn sinh ra hay không thì phải xem bản thân em thôi. Không ai có thể ép em, đúng không?”

Hùng Lập Tân nháy mắt kéo Lâm Hiểu Tình đi ra. Mạc Tử Bắc sững sờ nói với Giản Tiểu Bạch: “Anh ta có ý gì vậy? Đổ dầu vào lửa? Tiểu nhân quá!”

Nhịn không được cúi đầu mắng, anh thực hối hận, quả đúng là lấy đá đập vào chân mình. Lúc trước vì sao phải thu mua người ta, đúng là ăn no rửng mỡ, hiện tại thì ngược lại người ta báo thù lại rồi. Giản Tiểu Bạch trừng mắt liếc anh một cái, bĩu môi không thèm nói nữa.

Đi ra khỏi phòng bệnh, Lâm Hiểu Tình mới nói với Hùng Lập Tân: “Ông xã, em thấy anh bây giờ đã trở nên xấu xa rồi sao ấy, xấu xa hơn trước kia rất nhiều ấy?”

“Ha ha! Phải không? Xấu xa bao nhiêu?” Hùng Lập Tân tiến lại kề vào bên tai cô, phả hơi thở nóng vào tai Lâm Hiểu Tình. Cơ thể cô lại một trận tê dại.

“Bà xã, chúng ta về nhà tạo cực cực đi!” Hùng Lập Tân ở cô bên tai lại thấp giọng nói.

Sau đó liền nhìn thấy Lâm Hiểu Tình vẻ mặt thẹn thùng khoác chặt cánh tay anh ta đi ra khỏi bệnh viện.

117. Chương 118

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Mạc Tử Bắc cùng Giản Tiểu Bạch. Vẻ mặt anh dịu dàng ngồi ở bên giường nhìn cô nàng bé nhỏ trước mắt đang trề môi tức giận, lòng anh lại thấy cảm động. Cô mang thai đứa con của anh! Cuộc đời hóa ra có thể hạnh phúc mỹ mãn đẹp như thế? Vì sao phải lãng phí mất đoạn thời gian năm năm kia chứ?

“Tiểu Bạch!” Anh thử nói chuyện với cô.

Giản Tiểu Bạch nằm ở trên giường bệnh, nhìn cánh tay trái bị thương, trên mu bàn tay còn cắm dây truyền dịch, nhớ đến vẫn có chút hoảng hốt khó mà bình tĩnh. Nhịn không được cô lại bắt đầu khóc thút thít. “Mạc Tử Bắc vì sao tôi mà gặp anh là lại xúi quẩy như vậy, lần nào cũng là tôi xúi quẩy hết vậy?”

Cô chu miệng bắt đầu khóc, Mạc Tử Bắc nhất thời có chút bối rối. “Ngoan, anh không phải cố ý. Anh cũng không biết hần sẽ xuất hiện. Bây giờ hần chết rồi sẽ không có chuyện gì nữa!”

Mạc Tử Bắc ngồi ở mép giường giữ chặt tay phải của cô, đặt ở lên môi mình dịu dàng ấn xuống một nụ hôn. “Anh sẽ bảo vệ em. Sau này đừng rời khỏi tầm mắt của anh nữa!”

Giản Tiểu Bạch được anh an ủi như vậy thì lại càng khóc hăng hơn. “Hu hu, Mạc Tử Bắc, tôi không muốn gặp anh!”

Nếu sinh mệnh có thể thì cho tới bây giờ cô đúng là thật sự không muốn gặp phải gã này, cô chỉ muốn có cuộc sống của một người bình thường, cho dù cả đời cơm rau dưa cô cũng vui vẻ. Cuộc sống mà kinh tâm động phách như vậy cô thật sự rất sợ.

“Ngoan! Đừng khóc! Còn khóc nữa kính mắt sẽ rơi xuống đấy!”

“Á!” Giản Tiểu Bạch mở đôi mắt mơ hồ đắm lệ, hàng lông mi thật dài đọng đầy bọt nước, trước mắt đúng là một đồng mờ ảo.

“Đều là do anh hết!”

Mạc Tử Bắc tiến lại, hôn lên gò má cô: “Anh sẽ cho em trả thù lại gấp bội, tuyệt đối không đánh trả!”

Giản Tiểu Bạch giương mắt nhìn anh, trong con ngươi ngăm đen xinh đẹp trong nháy mắt có vẻ cảm động cũng rất xúc động. “Thật không?”

“Thật!” Mạc Tử Bắc lấy vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nói với cô. “Lấy anh đi! Tiểu Bạch!”

“Á!” Anh ấy đang cầu hôn sao?

Gương mặt dần dựa nước mắt của Giản Tiểu Bạch cứng đờ, anh có thể vào lúc này mà cầu hôn cô, trong lòng cô kinh hoàng nói không nên lời, cảm giác này là vui sướng sao? Hình như không phải!

Sau một chặng đường chịu nhiều gian khổ và cô đơn, một mình nuôi con, khó khăn cũng chỉ có mình biết, anh dựa vào cái gì mà vừa xuất hiện liền nhận con. Có phải dễ dàng cho anh quá hay không? Vì sao lòng cô lại mất cân bằng như thế?

“Tiểu Bạch! Lấy anh đi!” Mạc Tử Bắc lại nói.

“Không lấy!” Cô nhắm mắt lại. Trái tim vẫn không ngừng đập thình thịch.

“Anh ơi đến giờ thay thuốc rồi.” Y tá đi vào, trong tay cầm một gói dịch truyền to.

“Ồi!” Mạc Tử Bắc chán nản gãi đầu.

Vừa rồi là anh thật tâm, không chút giả dối. Sau một hồi mất rồi lại có, cảm giác vui mừng đến phát điên vẫn còn chất đầy trong ngực, anh chỉ muốn hoàn toàn có được cô, kết hôn dường như là lựa chọn tốt nhất. Bởi vì cô có hai đứa con, anh cũng không thể để con mình cả đời là con rơi. Bởi vì chính bản thân anh đã trải qua rồi nên anh không thể để con mình cũng bị như vậy.

“Anh ơi đợt lát nữa truyền xong anh nhớ ấn chuông một cái, tôi sẽ đến đổi thuốc.” Y tá sau khi thay thuốc xong thì dặn một câu, ánh mắt nhìn Mạc Tử Bắc cũng lóe lên vẻ thẹn thùng.

“Được, đây là thuốc gì?” Mạc Tử Bắc thuận miệng hỏi.

“Kháng sinh, bởi vì bị ngoại thương phải truyền kháng sinh để tiêu viêm.”

“Phải mấy ngày nữa mới có thể cắt chỉ?”

“Nhanh nhất cũng phải năm ngày! Miệng vết thương sẽ hơi thâm! Chú ý đừng để bị cảm hay đụng vào nước!”

“Ồ! Vậy có phải tôi phải nằm ngày không được tắm không?” Giản Tiểu Bạch vừa nghe năm ngày liền nhịn không được trợn mắt, lần trước sinh mổ, tám ngày mới cắt chỉ, người cô cũng hơi rình.

“Đúng vậy có điều cô có thể lau người!” Y tá lại cười với Mạc Tử Bắc, xoay người rời đi.

Giản Tiểu Bạch trừng mắt liếc Mạc Tử Bắc một cái, nhìn anh cùng y tá người ta tán gẫu thật sự vui vẻ trong lòng cô liền nổi giận.

“Không sao, anh sẽ giúp em lau người!” Anh xấu xa nói.

Giản Tiểu Bạch lại trừng mắt liếc anh một cái, trong đôi mắt to sáng ngời tràn đầy khinh bỉ. “Anh sắc quá đó!”

“Anh mà không sắc sao em có thể mang thai chứ? Có phải không?”

“Á!” Nghĩ đến chuyện mang thai Giản Tiểu Bạch liền buồn bực, lại mang thai vì sao phải mang thai? Nhưng mà cho dù nói thế nào trong lòng cô vẫn không nỡ phá thai. Cô chỉ là thấy anh làm cha dễ dàng như vậy thì trong lòng mất cân bằng mà thôi.

“Tiểu Bạch, đáng vẻ con thế nào? Nói cho anh biết được không?” Mạc Tử Bắc lại nghĩ đến cậu con trai mình chưa từng gặp mặt kia.

“Nó là con tôi, đâu có liên quan đến anh. Gì dù nó cũng họ Giản chứ không phải họ Mạc.”

Mạc Tử Bắc cũng không giận, vuốt vuốt mái tóc của cô cười hỏi: “Họ Giản cũng không sao, em nói cho anh biết đáng vẻ nó thế nào được không? Giống anh hay là giống em?”

Giản Tiểu Bạch nhìn anh không hề giận dữ thì lại nhớ tới gương mặt nhỏ bé của con và anh giống nhau đến chín phần mà trong lòng vẫn cảm thán tạo hóa thật vĩ đại.

Mấy thứ về di truyền cô cũng không rõ nhưng trong mạch máu của con trai đang chảy dòng máu của Mạc Tử Bắc đó là sự thật không ai có thể thay đổi được. “Nó nhìn giống anh!”

Giản Tiểu Bạch rốt cuộc vẫn nói cho anh biết con trai nhìn giống Mạc Tử Bắc, nhưng điều này lại khiến cô rất khó vì sao lại không thể giống cô chứ?

“Thật hả?” Mạc Tử Bắc ở trong đầu cố gắng tưởng tượng vẻ mặt đó, trên gương mặt đầy vẻ ngưỡng mộ: “Khi nào thì anh có thể gặp con?”

“Chuyện này thì phải xem biểu hiện của anh. Tôi còn phải hỏi nó một chút, nếu nó không muốn gặp anh vậy thì không được gặp.” Giản Tiểu Bạch bịa một cái lý do.

Nếu Thiên Thiên biết mình có ba còn không nhảy cẫng lên sao. Thằng nhóc Thiên Thiên này suốt ngày quần lấy Mai Thiếu Khanh gọi ba, có thể thấy trong lòng nó vẫn rất hy vọng mình có ba. Chỉ là haizz!

“Được, về sau em nói cái gì thì anh sẽ nghe cái đó, lấy anh đi! Tiểu Bạch!” Mạc Tử Bắc lại thâm tình chân thành cầu hôn.

Giản Tiểu Bạch trong lòng không được tự nhiên cứ như vậy mà cầu hôn thì dựa vào cái gì bắt cô phải đồng ý. Không yêu, không nhẫn, cái gì cũng không. Cô bị thương khắp người rồi mà còn cầu hôn suông, lại còn lời thêm hai thằng nhóc. Vậy tốt quá đi chứ?

“Tiểu Bạch!” Mạc Tử Bắc nhìn thấy vẻ âm tình bất định trên mặt cô thì trong lòng rất là lo lắng. “Em đồng ý đi!”

“Không lấy! Không lấy là không lấy!” Giản Tiểu Bạch lại nhắm mắt lại.

Mạc Tử Bắc chẳng còn cách nào đành phải nhìn chằm chằm khuôn mặt của cô mà thở dài. Lúc này điện thoại vang lên. Mở ra lại thấy là Doãn Đăng Nhân.

“Nhân!”

“Mạc, Ôn Hướng Đình chết rồi. Mình đã đến sở cảnh sát xác định viên đạn là hàng tự tạo, cảnh sát đang truy tìm hung thủ. Mình sẽ giúp cậu thu xếp! Yên tâm đi.”

“Ừ! Cảm ơn!”

“Hai người không sao chứ?”

“Tiểu Bạch bị thương, bọn mình đang ở bệnh viện, qua vài ngày nữa mới xuất viện.”

“! Mình đến thăm hai người!”

“Nhân!”

Mạc Tử Bắc vừa định nói không cần thì đầu dây bên kia đã cúp máy. Ngoái đầu lại nhìn Giản Tiểu Bạch, anh cười nói: “Nhân muốn tới thăm chúng ta!”

“Cái tên gay thối tha đó!” Giản Tiểu Bạch cười nhạt.

“? Ha ha!” Mạc Tử Bắc nhin không được cười to. Tiểu Bạch lại còn nói Doãn Đăng Nhân là gay, nếu bị Doãn Đăng Nhân biết được nhất định sẽ điên mất.

Giản Tiểu Bạch nhìn anh cười thì cũng nhin không được nở nụ cười, không cẩn thận động phải cánh tay: “Đau quá.” Khuôn mặt lập tức nhú lại.

“Sao vậy?” Mạc Tử Bắc ngừng cười vẻ mặt lo lắng.

“Đau!” Khuôn mặt của cô trắng bệch

“Đau quá!”

“Xin lỗi!” Anh dịu dàng nói: “Đều là anh hại em như vậy!”

Nghe thấy anh xin lỗi dưới đáy lòng cô làm cái mặt quỷ. Gã tự đại này cũng có thể xin lỗi, thích thật! Nhịn không được nhếch môi lên nở nụ cười.

118. Chương 119

Vũ: Các cô thỏa mong ước nhé

Vào lúc này điện thoại Mạc Tử Bắc lại vang lên. Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói sốt ruột của Lâm Hiểu Tình: “Mạc Tử Bắc, đưa điện thoại cho Tiểu Bạch đi, tôi có chút việc!”

“Tìm em này!” Mạc Tử Bắc chỉ chỉ điện thoại.

Cô cục cựa người, cánh tay lại truyền đến một cơn đau đớn. Cô nhịn không được mà rên một tiếng: “Ai tìm tôi?”

“Lâm Hiểu Tình!”

Anh đưa điện thoại tới bên tai cô: “Tiểu Bạch. Mình với cậu nói mà Thiên Thiên không chịu nghe, buổi chiều cô gái bên nhà trẻ gọi điện tới nói nó đang khóc um sùm lên đây!”

“Gi! Vậy phải làm sao?” Giản Tiểu Bạch dưới tình thế cấp bách thiếu chút nữa thì ngời bật dậy.

“Bây giờ mình đi đón nó rồi dẫn nó đến gặp cậu được không?” Lâm Hiểu Tình hỏi.

“Nhưng mà mình phải làm sao, bây giờ mình không thể hoạt động được!”

“Không phải còn có ba của nhóc ở đó sao?” Lâm Hiểu Tình hỏi lại.

“Không phải chứ! Mình không muốn nhanh như vậy!”

“Mặc kệ, mình không giữ con trai cậu được nữa rồi. Giờ phải đi đón nó đây, cậu chuẩn bị sẵn sàng đi. Nửa giờ sau mình sẽ đưa đến.” Điện thoại cúp cái rụp.

Mạc Tử Bắc không nghe thấy các cô nói gì nên nhịn không được hỏi: “Sao thế?”

“Không có việc gì!” Giản Tiểu Bạch muốn chết quách cho rồi, cô không nghĩ Thiên Thiên sẽ cáu kỉnh đều do cô thả cậu nhóc lâu quá. Tên nhóc đó nhất định là giận rồi mới có thể không phối hợp như vậy.

“Lát nữa con anh sẽ tới!” Cô bày ra vẻ mặt rất không tình nguyện nói với anh.

“Thật hả?” Nỗi mừng rõ như điên lan khắp gương mặt Mạc Tử Bắc.

Giản Tiểu Bạch nhìn mà không cách nào chịu nổi cái vẻ mặt đó của anh. Khuôn mặt tuần tú lại có thể hiện lên vẻ rạng rỡ của người làm cha.

“Khi nào vậy?” Mạc Tử Bắc theo bản năng sửa sang lại quần áo rồi chạy vào buồng vệ sinh soi gương, rửa mặt, nhìn khuôn mặt coi như đẹp trai trong gương mà bất an đi ra.

Giản Tiểu Bạch vẫn nhìn động tác của anh rồi cuộc nhịn không được hỏi: “Anh đang làm cái gì vậy?”

“Con trai sắp tới không thể giản dị quá!”

“Xi! Nói cho anh biết này Mạc Tử Bắc, con tôi không phải người dối trá. Nó có đến đây tôi cũng sẽ không cho nó nhận anh! Anh từ bỏ đi!”

“Đừng tàn nhẫn như vậy em!”

“Tàn nhẫn không phải tôi mà là anh. Nhớ ngày đó tôi một mình mang thai mười tháng mới sinh ra nó, lúc đó anh ở đâu? Lúc ở cữ cũng là anh Thiếu Khanh, Hiểu Tình và anh Hùng chăm sóc cho tôi, anh thì làm được gì?” Con lớn rồi anh mới chạy tới nhận. Hức hức nhớ tới là lại thấy tủ thân, tủ thân quá!

“Anh xin lỗi!” Chuyện tới nay Mạc Tử Bắc ngoài xin lỗi cũng chẳng thể làm cái gì khác. “Đừng khóc! Anh sẽ đau lòng lắm!”

Giản Tiểu Bạch bắt tri bắt giác rút nước mắt, Mạc Tử Bắc ngăn ra giúp cô lau nước mắt.

“Ồ! Xem ra chúng ta đến không đúng lúc rồi!” Doãn Đăng Nhân đứng ở cửa cười nói nhưng trong giọng nói một chút áy náy cũng không có, ngược lại còn có ý nói là đến rất đúng lúc.

Mạc Tử Bắc xoay người nhìn anh ta cùng Túc Nhĩ Nhiên cầm một lẵng hoa lớn đứng ở cửa. Anh có chút xấu hổ cười cười: “Ngồi đi!”

Doãn Đăng Nhân chớp đôi mắt hoa đào, không ngồi mà đi tới nói với Giản Tiểu Bạch: “Cô Giản vừa khóc là trời đất cũng ảm đạm thất sắc theo.”

Giản Tiểu Bạch sứt sứt mũi, không nhìn anh ta, cô sợ mình sẽ nhịn không được mà chửi những lời khó nghe. Doãn Đăng Nhân dường như rất không biết điều còn từ bên cạnh lấy một cái di động ra đưa Giản Tiểu Bạch. “Đây là di động của cô Giản sao?”

Giản Tiểu Bạch giương mắt lên vừa nhìn liền thấy kinh ngạc. “Sao anh lại có cái này?”

Ôn Hường Đình đã vớt di động của cô vào trong khe núi rồi mà.

“Tôi đã cho người định vị mà tìm được. Bây giờ thì vật quy nguyên chủ. Đã xóa hết dấu tích của hai người ở hiện trường có điều tôi không biết trên xe có vết máu của cô Giản hay không!”

“Sao?” Giản Tiểu Bạch kinh hãi: “Chắc chắn có. Tôi nhớ máu đã chảy xuống, hơn nữa ghế của chiếc taxi còn là màu trắng nữa. Vậy phải làm sao?” Cô đáng thương hỏi, cũng quên mất vừa rồi vẫn còn ghét tên gay này.

Doãn Đăng Nhân ngồi vào sô pha, chăm chú nhìn Túc Nhĩ Nhiên một cái: “Có cách gì không?”

Mạc Tử Bắc cầm chặt tay phải Giản Tiểu Bạch, phát hiện trong lòng bàn tay cô đã muốn ướt đầm mồ hôi. Mọi người đều đang chờ Túc Nhĩ Nhiên trả lời. Không khí lập tức có chút căng thẳng, Giản Tiểu Bạch nhịn không được nhìn về phía Mạc Tử Bắc, anh cho cô một nụ cười kiên định. Giản Tiểu Bạch lập tức cảm thấy bên cạnh có một người đàn ông cao lớn thực hạnh phúc, thực vững chắc.

“Tôi sẽ nghĩ cách!” Túc Nhĩ Nhiên cúi đầu cất tiếng nói. Giản Tiểu Bạch cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Nhân, cậu không kiểm tra tình trạng trong xe sao?” Mạc Tử Bắc hỏi.

Doãn Đăng Nhân lắc đầu: “Lúc đó mình không đến kịp. Mình chỉ dựa theo tín hiệu chỉ thị mà tìm di động của cô Giản trước, đến lúc bọn mình quay lại thì cảnh sát đã đến.”

“Chuyện này rất khó giải quyết sao?”

Nghe được lời Mạc Tử Bắc nói, Giản Tiểu Bạch lại căng thẳng hẳn lên. “Vậy phải làm sao? Tôi có phải sẽ bị bắt vào tù không?”

“Không đâu! Em cũng không có giết người, hấn ta ba lần bốn lượt không chế em, bọn anh còn chưa tính sổ. Không có việc gì đâu cho dù có việc thì không phải còn có anh sao?” Mạc Tử Bắc an ủi cô, ý muốn bảo vệ trong mắt rõ ràng ai cũng nhìn ra được.

Giản Tiểu Bạch gạt đầu trong lòng kiên định hơn rất nhiều.

“Mẹ!” Lúc này giọng một cậu nhóc đáng thương từ cửa truyền đến.

Về mặt Mạc Tử Bắc đột nhiên khựng lại, nhìn chăm chăm cậu nhóc đang đứng ở cửa, nhịn không được kinh ngạc mở lớn miệng. Một lúc sau mới hô nhỏ: “Thiên Thiên?”

Giản Hạo Thiên đưa mắt nhìn hai chú trong phòng lại nhìn mẹ đang nằm trên giường, còn cả cái dì nhìn là lạ kia sau đó nói với Mạc Tử Bắc: “Chào chú!”

Nói xong cậu nhóc bỏ chạy tới chỗ Giản Tiểu Bạch, trong mắt ngân ngấn nước. “Mẹ, sao lâu vậy rồi mà mẹ không về nhà? Mẹ bị bệnh hả?”

Giản Tiểu Bạch trong lòng ngổn ngang, nước mắt lại rơi xuống: “Mẹ xin lỗi Thiên Thiên. Mẹ sai rồi. Mẹ làm Thiên Thiên buồn rồi phải không?”

Thiên Thiên lắc đầu ngoan ngoãn đi đến, leo lên ghế, nắm tay Giản Tiểu Bạch: “Mẹ bị bệnh mà. Mẹ Hiểu Tình nói cho con biết rồi.”

Mạc Tử Bắc toàn bộ đôi mắt đã ửng đỏ, trên mặt Doãn Đăng Nhân lại là vẻ kinh ngạc sững sốt. Cửa phòng bệnh lại có hai người đi vào, là Lâm Hiểu Tình và Hùng Lập Tân.

“Nhóc con đã đến rồi đấy. Mạc Tử Bắc, anh định cảm ơn chúng tôi thế nào đây?”

Mạc Tử Bắc từ trong yên lặng, kinh ngạc cực đại hồi phục lại tinh thần, còn chưa kịp trả lời Lâm Hiểu Tình thì đã ngồi chồm hổm ở trước mặt con trai.

“Thiên Thiên, Thiên Thiên!” Anh hạ thấp giọng gọi, đây là con anh sao?

“Dạ thưa chú!” Thiên Thiên không rõ anh bị làm sao.

“Con còn nhớ chú không?”

Thiên Thiên gật đầu: “Cảm ơn chú đã cho con đồ chơi!”

“Hai người đã gặp nhau?” Giản Tiểu Bạch gầm nhẹ.

Mạc Tử Bắc quay sang cô: “Đúng vậy!”

“Khi nào?”

“Lần trước ở công ty bách hóa anh đã tặng con một con gấu bông!”

“Anh chính là cái người hảo tâm đó?” Lâm Hiểu Tình kêu to.

Mạc Tử Bắc ngược ngùng gật đầu.

“Chú, chú đã mua quà cho các bạn nhỏ trong cô nhi viện chưa?” Thiên Thiên kéo tay anh hỏi.

Bàn tay nhỏ bé của con trai nắm lấy bàn tay to lớn của anh, một luồng sóng kỳ lạ mạnh mẽ dâng lên trong lòng anh. Mạc Tử Bắc rưng rưng gật đầu: “Mua rồi! Thiên Thiên con ba!”

Anh từ trên ghế ôm chặt con mình vào trong lòng.

119. Chương 120

Mạc Tử Bắc trong lòng đủ mọi cảm xúc phức tạp đối mặt với cậu trai ngoan ở trước mắt. Lòng anh đầy hổ thẹn, cắn rứt, đau xót, chua chát. Lúc nhìn thấy con trai trong lòng anh kinh hoàng gần như khó có thể ức chế. Con trai anh! Cốt nhục của anh.

Một sự cảm động khó hiểu lập tức xuất hiện trong lòng, cuộc đời thật thần kỳ! Khó trách ngay từ lần đầu gặp Thiên Thiên anh đã nghĩ mình hồi bé. Hóa ra Thiên Thiên chính là cốt nhục của anh, hai người là huyết mạch tương liên.

“Con trai, ba là ba của con!” Mạc Tử Bắc run run nói với Thiên Thiên.

“Thiên Thiên xuống đi, lại đây với mẹ!” Giản Tiểu Bạch đột nhiên không được tự nhiên khẽ gọi.

Hùng Lập Tân phì cười, xoay mặt đi, vừa lúc nhìn thấy Doãn Đăng Nhân có chút đăm chiêu quan sát anh ta, chớp chớp mắt Hùng Lập Tân mỉm cười.

“Cậu nhóc đã đến rồi, bọn mình mặc kệ đi thôi ông xã!” Lâm Hiểu Tình kéo cánh tay Hùng Lập Tân.

Anh ta cũng rất phối hợp rời đi. Doãn Đăng Nhân thấy bạn tốt đang đắm chìm trong tin vui có con mà có chút cảm động cũng có chút ai oán đưa mắt nhìn Túc Nhĩ Nhiên.

“Tiểu Túc, Tiểu Túc, Tiểu Túc!”

Túc Nhĩ Nhiên trừng mắt lườm: “Gọi hồn hả?”

“Á!” Doãn Đăng Nhân uất ức lập tức ngậm miệng, trong nháy mắt biến thành một người đàn ông ngoan ngoãn.

Đi khỏi phòng bệnh Lâm Hiểu Tình có chút chột dạ hỏi Hùng Lập Tân: “Ông xã, chúng ta làm như vậy có đúng không?”

Hùng Lập Tân dịu dàng gõ mũi của cô: “Có gì sai đâu. Chúng ta chỉ làm việc tốt tích thiện hành đức thôi. Để bọn họ một nhà ba người sớm đoàn tụ một chút có cái gì mà sai?”

“Nhưng mà anh không thấy Mạc Tử Bắc nhận con quá dễ dàng rồi sao? Tiểu Bạch phải chịu khổ như vậy thật đáng tiếc quá.” Lâm Hiểu Tình vẫn nhìn không được bất bình thay cho những tổn thương của Giản Tiểu Bạch.

Hùng Lập Tân cười: “Đúng là có hơn thuận lợi cho anh ta. Nhưng mà chúng ta cũng không có nhiều thời gian quan tâm như vậy. Bà xã về nhà tạo người đi, nếu cứ nói đến Thiên Thiên mãi thì sẽ rất ảnh hưởng đến việc anh phát huy đấy!”

Lâm Hiểu Tình che miệng cười duyên, nghĩ đến mấy buổi tối trước Thiên Thiên đang ngủ được một lúc thì chạy đến tìm cô, hại Hùng Lập Tân không thể được hài lòng như ý. Anh nói cứ như thế nữa chắc anh sẽ không lên được.

“Nhưng mà anh không thấy là chúng ta rất vô nhân đạo sao? Tiểu Bạch hiện tại đang bị thương, chúng ta không hỗ trợ còn đưa thẳng nhóc tới, hình như có chút mùi vị thừa cơ hãm hại á!”

“Ai nói! Mạc Tử Bắc còn phải cảm ơn chúng ta nữa đấy. Nếu không có chúng ta có thể cả đời anh ta cũng không gặp được Thiên Thiên. Anh ta sẽ cảm kích chúng ta, ít nhất so với sự vô lương tâm của anh ta thì anh vẫn nhân từ hơn không phải sao?”

Lâm Hiểu Tình cười cười: “Em chỉ là cảm thấy gần đây anh trở nên rất xấu xa! Giống như không phải là cái người mà em vẫn quen vậy, nhìn có chút xa lạ. Anh không phải là bắt đầu bước vào thời kỳ mãn kinh đó chứ?”

Hùng Lập Tân lập tức căng mặt lên: “Anh còn là nguyên rìn đấy nhé, một chút cũng không thay đổi, dám nói anh bước vào thời kỳ mãn kinh. Anh mới ba mươi ba tuổi thôi, như vậy mà già sao?”

“Ha ha, không có. Anh rất trẻ nhưng mà so với em thì anh già hơn đó ông chú!” Lâm Hiểu Tình nói xong thì bỏ chạy, Hùng Lập Tân nhanh chóng đuổi theo.

“Nhóc kia không được chửi bởi hình tượng của anh!”

Tiếng cười vui vẻ của hai người văng vẳng bên ngoài phòng bệnh, không ai chú ý tới trên dãy ghế chờ ngoài hành lang có một người đặc biệt chú ý đến bọn họ. Có lẽ nguy hiểm đang ở yên lặng chờ đến gần, chỉ là không ai biết mà thôi.

Trong phòng bệnh, Doãn Đăng Nhân còn đang nhìn trò hay, anh ta thích nhất là xem kịch. Tiểu Túc cũng không ngờ Mạc Tử Bắc và Giản Tiểu Bạch lại có một đứa con lớn như vậy, đáng vẻ lại còn dễ thương, đáng yêu như vậy thực khiến người ta hâm mộ.

Giản Tiểu Bạch trong lòng lại mất cân bằng. Đáng vẻ anh ôm con tuy rằng khiến cô rất cảm động nhưng vẫn thấy rất mất cân bằng, nghiêm mặt nói: “Thiên Thiên xuống đi.”

Thiên Thiên cùng Mạc Tử Bắc, hai gương mặt một lớn một nhỏ gần như giống nhau như đúc hiện ra ở trước mặt của cô, lòng cô run rẩy một trận, ngay cả lời muốn nói cũng quên mất.

“Mẹ, chú nói chú là ba của Thiên Thiên, có thật không?” Thiên Thiên tuy rằng còn nhỏ tuổi nhưng đối với việc này rất miễn cưỡng.

Mạc Tử Bắc trong lòng đau xót, con trai anh mới nhỏ mà đã hiểu biết như vậy, thông minh như vậy, là vì lớn lên ở trong gia đình không có cha sao?

Giản Tiểu Bạch nhìn đôi mắt to sáng ngời, đơn thuần mà chờ mong của con thế nhưng không biết nên làm thế nào để nói không phải.

“Mẹ!”

“Tiểu Bạch!”

Hai cha con rất ăn ý gọi cô. Doãn Đăng Nhân ở phía sau cười nhẹ: “Bảo bối này, đương nhiên là ba cháu rồi, là ba ruột cháu đấy, cháu không thấy hai người nhìn rất giống nhau sao?”

Thiên Thiên nhìn Doãn Đăng Nhân lại khó hiểu đưa mắt nhìn Mạc Tử Bắc, dường như vẫn còn rất rối rắm. “Cháu giống chú thật hả, chú có gương không?”

Mạc Tử Bắc ôm cậu nhóc đi vào buồng vệ sinh. Ở bên trong soi một cái chột nghe tiếng Thiên Thiên kinh ngạc khẽ nói: “Thật sự rất giống!”

Mạc Tử Bắc ôm cậu nhóc đi ra, cẩn thận nhìn về phía Giản Tiểu Bạch, chờ đợi câu trả lời của cô. Anh không muốn làm cô giận, anh đã nợ cô quá nhiều. Người trong lòng thấy hổ thẹn tất nhiên không thể cao ngạo.

“Mẹ, chú ấy là ba con hả? Vậy ba là ai?” Thiên Thiên thực chờ mong câu trả lời của cô.

Giản Tiểu Bạch hiểu được từ ba thứ nhất mà cậu nhóc nói là chỉ Mạc Tử Bắc, còn cái thứ hai là chỉ Mai Thiếu Khanh.

“Thiên Thiên.” Giản Tiểu Bạch dưới đáy lòng giãy dụa, không biết có nên nói thật với con hay không. “Lại đây, đến chỗ mẹ nào.”

Mạc Tử Bắc buông cậu nhóc xuống, trong lòng có chút không nỡ đưa mắt nhìn con đi qua. “Thiên Thiên, chú ấy không phải ba con đâu. Ba con đã đi rồi!”

“Hở!” Doãn Đăng Nhân cùng Túc Nhĩ Nhiên đều kinh ngạc, sửng sờ.

“Vỡ kịch này càng xem càng hay ha.”

Giản Tiểu Bạch trừng mắt lườm Doãn Đăng Nhân, cô ghét phải nhìn cái bản mặt gay của anh ta, tưởng mình đẹp là giỏi lắm sao?

Mạc Tử Bắc suy sụp, cúi đầu trong mắt lướt qua một chút thống khổ, nắm tay siết lại buông thõng hai bên người, cắn răng đi qua nói với Giản Tiểu Bạch: “Không sao, anh có thể chờ. Chờ cho đến khi em cưới bỏ hết khúc mắc mới thôi.”

Giản Tiểu Bạch nhắm mắt lại không nhìn anh, thật ra cô cũng không biết vì sao đến phút cuối cùng cô vẫn phủ nhận.

“Mẹ, vì sao ba lại đi?”

“À! Mẹ không biết!”

“Dạ!” Khuôn mặt nhỏ bé của Giản Hạo Thiên tràn đầy vẻ thất vọng.

“Bảo bối, cháu không tò mò vì sao chú này lại giống cháu như vậy hả?” Doãn Đăng Nhân đi tới, ngồi xổm trước mặt Thiên Thiên xấu xa hỏi.

Giản Tiểu Bạch hung dữ trừng anh ta, Doãn Đăng Nhân hé miệng cười đến rất là buồn nôn.

Thiên Thiên lắc đầu: “Cháu không tò mò!”

Doãn Đăng Nhân sững sốt. Giản Tiểu Bạch cùng Túc Nhĩ Nhiên đồng thời nín cười, hai người nhìn thoáng qua nhau rồi Túc Nhĩ Nhiên đứng lên nói với Doãn Đăng Nhân: “Đi thôi!”

“Ồ!”

“Anh ở trong này nói nhiều quá!” Túc Nhĩ Nhiên cúi đầu nói một câu.

Chỉ thấy Doãn Đăng Nhân vẻ mặt kinh ngạc: “Tiểu Túc?!”

Túc Nhĩ Nhiên tiêu sái rời đi, Doãn Đăng Nhân xoay mặt nhìn Mạc Tử Bắc cùng Giản Tiểu Bạch. Bọn họ cũng chưa phản ứng gì thì vẻ ai oán đã ngay lập tức bò lên gương mặt của Doãn Đăng Nhân. “Thật đả kích người ta quá mà!”

120. Chương 121

Doãn Đăng Nhân rút cuộc ai oán rời đi phòng bệnh, trong phòng nhất thời có chút im lặng. Thiên Thiên ngẩng đầu nhìn mẹ rồi lại nhìn chú tự xưng là ba mình vẻ mặt khó hiểu.

Mạc Tử Bắc ngồi xổm xuống nói với cậu nhóc: “Đói bụng sao bảo bố?”

Thiên Thiên lắc đầu: “Chú, chú sẽ cưới mẹ sao?”

“Hả!” Mạc Tử Bắc thực sự bất ngờ với việc cậu nhóc sẽ hỏi vấn đề già dặn so với một đứa trẻ này. “Bảo bố sao con lại muốn hỏi vấn đề này?”

Giản Tiểu Bạch cũng kinh hãi: “Thiên Thiên sao con lại hỏi vấn đề này làm gì?”

Cậu nhóc chưa bao giờ như vậy, cũng chưa từng nhắc đến vấn đề này với Mai Thiếu Khanh. Vì sao hôm nay cậu nhóc lại tự nhiên nói với Mạc Tử Bắc như vậy nhỉ?

“Con thích chú!” Giản Hạo Thiên ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn về phía mẹ cười rất vui vẻ.

“Ồ!” Giản Tiểu Bạch trợn tròn mắt, thật đúng là phụ tử liên tâm.

Mạc Tử Bắc cảm động đến rưng rưng nước mắt, anh không nghĩ con trai sẽ nói thích mình. “Bảo bố, con muốn à con muốn ba cưới mẹ sao?”

“Chú có yêu mẹ không?” Giản Hạo Thiên lại hỏi một vấn đề sâu sắc hơn, trong lúc nhất thời khiến cho hai người lớn kia đều rất kinh ngạc.

“Con thì biết cái gì là yêu?” Giản Tiểu Bạch gầm nhẹ.

“Trong TV không phải nói là phải yêu mới có thể kết hôn sao? Nếu chú không yêu mẹ vậy không kết hôn thôi.” Thế giới của trẻ con chung quy vẫn đơn giản nhưng lại rõ ràng, đúng là đúng, sai là sai, vĩnh viễn không có chuyện nhập nhằng giữa đúng và sai. Mạc Tử Bắc tuy rằng kinh ngạc trước việc con trai còn nhỏ mà đã sớm mẫn cảm và trưởng thành nhưng trong lòng vẫn chưa xót và đau nhói. Con anh vốn nên có một tuổi thơ vui vẻ, không âu lo nhưng nhìn cậu nhóc đứng ra trưởng thành và mẫn cảm quá sớm. Điều này khiến làm cha như anh trong lòng thực ngổn ngang, đều do lúc trước anh vô đoán quá, qua loa quá.

Mạc Tử Bắc thực nghiêm túc trả lời câu hỏi của cậu nhóc: “Bảo bố, ba vẫn yêu mẹ, là mẹ không cần ba. Ba vẫn luôn cầu xin mẹ tha thứ lỗi lầm!”

Ôm con vào lòng, Mạc Tử Bắc thiếu chút nữa là rơi nước mắt. Giản Tiểu Bạch sững người, anh nói anh yêu cô, điều này khiến cô rất bất ngờ cũng rất tức giận. Anh chưa từng tự mình nói với cô, với con thì lại có thể nói nhẹ nhàng như vậy, Giản Tiểu Bạch không biết mình nên vinh hạnh hay là nên giận anh nữa.

“Vậy chú may cưới mẹ đi!” Giản Hạo Thiên đã đồng ý.

“Ồ!” Mạc Tử Bắc cười tươi như hoa: “Bảo bố, ba nhất định sẽ cưới mẹ. Con có muốn có em trai không?”

Giản Hạo Thiên vui vẻ la to: “Đương nhiên thích rồi ạ!”

“Trong bụng mẹ đã có em trai, con có thích không?”

“Mạc Tử Bắc!” Giản Tiểu Bạch tức giận la to: “Anh đừng có nói mấy thứ này với con. Anh đúng là quỷ đáng ghét. Đúng là tức chết đi được mà.”

Mạc Tử Bắc thấy cô đỏ bừng mặt thì nhin không được nở nụ cười: “Ồ trước mặt con thì cần gì phải ngại sớm muộn gì cũng biết thôi.”

Giản Hạo Thiên nhào tới, xốc chân lên nhìn chằm chằm bụng Giản Tiểu Bạch, nhìn rồi lại nhìn: “Mẹ? Mẹ để đâu rồi? Sao con không thấy?”

“Ồ!” Mạc Tử Bắc bật cười. “Bảo bối còn phải chờ rất lâu mới lớn lên, bây giờ vẫn chưa nhìn thấy được đâu.”

“Vậy bọn thêm phân đi mẹ, hoa ở trong nhà trẻ chỉ cần bón thêm phân đều lớn rất nhanh, mẹ chịu bón thêm chút phân đi!” Cậu nhóc dâng lên kế sách của mình khiến Giản Tiểu Bạch cùng Mạc Tử Bắc đều nhin không được cười nhẹ.

“Bảo bối à, con người không giống với hoa, nhưng mà ba sẽ mua ẹ rất nhiều món ăn ngon có dinh dưỡng.” Nói tới đây Mạc Tử Bắc lại nhớ ra Giản Tiểu Bạch vẫn chưa ăn cơm, từ sáng đến chiều cũng chưa ăn.

“Anh đi mua đồ ăn, em cứ chờ một chút đi. Đợi đến khi cơ thể em ổn định rồi thì mặc kệ em đồng ý hay không đồng ý anh cũng cưới em!” Mạc Tử Bắc thực kiên quyết nói với Giản Tiểu Bạch. Anh muốn thuyết phục cô nhưng mà với hiểu biết của anh về Tiểu Bạch thì cô chỉ có thể cứng mềm gì cũng không ăn.

“Bảo bối, chúng ta đi mua đồ để mẹ nghỉ ngơi một lát!” Mạc Tử Bắc ôm lấy Thiên Thiên đặt lên cổ mình để con trai cười ở trên cổ.

“Ha ha!” Giản Hạo Thiên vui vẻ cười.

Giản Tiểu Bạch bắt lực trợn trắng mắt: “Anh như vậy sẽ tập quen cho con đấy!”

Mạc Tử Bắc cũng không để ý, rất tự hào nói với cô: “Con anh, anh cam tâm tình nguyện! Em nghỉ ngơi một lát đi, bọn anh đi mua đồ ăn.”

Bọn họ rời đi, cửa phòng bệnh bị đóng lại. Giản Tiểu Bạch lắc đầu không biết con đường tiếp theo phải đi như thế nào. Anh nói yêu cô là thật sao? Một mỗi quá, vấn đề này thực phức tạp, tốt nhất không nghĩ nữa, lo cho cơ thể cho tốt trước rồi tính sau. Cô cứ nghĩ mình sẽ có thể nhanh chóng đi vào giấc ngủ nhưng lần qua lộn lại thế nào cũng ngủ không được, rõ ràng mệt chết đi được, rõ ràng muốn ngủ một giấc lại vẫn ngủ không được.

“Lạ thật sao lại vậy nhỉ?” Cô ở một mình lại ngủ không được chẳng lẽ cô ở bất tri bất giác mà đã quen làm bạn với Mạc Tử Bắc?

Suy nghĩ này khiến Giản Tiểu Bạch rất bất an, mặt mũi cũng đỏ bừng. Gần đây đã xảy ra quá nhiều chuyện mà chuyện nào cũng bão táp phong ba: anh Thiếu Khanh đột nhiên bỏ đi, hai lần bị bắt cóc gặp được mặt nạ vàng, vì sao anh ta cứu mình? Tất cả những chuyện này đều rất khó tin.

Đang nghĩ tới đó thì ngoài cửa đột nhiên có một người thân hình cao lớn tiến vào, cả người anh ta tràn ngập hơi thở lạnh lùng, Giản Tiểu Bạch kinh hãi.

“Anh là ai?”

Bên mặt trái của người này có một vết sẹo trông rất là dữ tợn và khủng bố đến cực điểm. Anh ta không nói không rằng, vẻ mặt lạnh lùng hà khắc, chẳng có biểu cảm nào ngoài vẻ lạnh như băng. Còn cả sát khí nữa!

Giản Tiểu Bạch chỉ cảm thấy sau gáy mình lạnh buốt đến tóc gáy cũng dựng đứng lên. Theo bản năng nhỏ kim tiêm, cô đột nhiên ngồi dậy muốn xuống giường.

Người kia dường như biết cô muốn làm như vậy liền phi người tới đá cô một cước. Giản Tiểu Bạch đột nhiên bị đá ngã lăn xuống. Mồ hôi lạnh lập tức toát ra che kín toàn thân đau đớn gần như làm cho cô ngất đi.

“Cứu mạng!” Cô hét to.

Người nọ rất nhanh xông lên, bàn tay lập tức đã túm lấy mái tóc dài của cô, Giản Tiểu Bạch bắt chập đầu đón xoay người lăn xuống dưới giường, gã đó chỉ túm được một nhúm tóc của cô.

Mái tóc dài bị kéo mạnh một cái khiến Giản Tiểu Bạch đau đớn la to: “Cứu mạng!”

Gã ta nhảy vọt qua giường bệnh, vừa lúc dừng ở trước người Giản Tiểu Bạch.

“Anh muốn làm gì? Anh là ai?” Cô cảm thấy rất sợ hãi, người này không phải ác độc bình thường, những chiêu anh ta ra đều ác độc. Hơn nữa anh ta còn đeo bao tay, không dám suy nghĩ, cô sợ tới mức lại kêu cứu mạng.

Gã ta bịt miệng cô lại, tay kia thì bóp chặt cái cổ mảnh khảnh của cô. Giản Tiểu Bạch đột nhiên dùng sức giãy giụa, cắn tay gã một cái. Người nọ bị đau đẩy cô ra. Đầu Giản Tiểu Bạch bị đập vào cái tủ áo ở phía sau, trước mắt lập tức hoa đi.

Gã ta đứng lên đá vào bụng của cô một cước, khoe miệng ẩn chứa vẻ ác độc bạo ngược. Bàn tay to túm chặt lấy tóc của cô, đập vào tủ. Giản Tiểu Bạch chỉ thấy đầu đau mà bụng cũng rất đau. Đường như có một nóng ầm chảy ra sau đó cô choáng váng một hồi rồi ngất đi.

Gã ta đứng lên cười lạnh rồi hung hăng đập vài cái lên bụng Giản Tiểu Bạch mãi đến khi Giản Tiểu Bạch bị nhuộm một vùng máu, thấy máu nhanh chóng tích tụ trên sàn nhà gã ta mới hừ lạnh một tiếng bỏ đi.

121. Chương 122

Lúc Mạc Tử Bắc cùng con trai mua một đồng lớn đồ ăn ngon trở về liền nhìn thấy cửa phòng bệnh đóng chặt, sau khi mở ra cũng không thấy Giản Tiểu Bạch.

Mạc Tử Bắc kinh hãi: “Tiểu Bạch!” Anh hoảng sợ la to.

“Mẹ!” Giản Hạo Thiên cũng kêu theo.

Mạc Tử Bắc thả Thiên Thiên xuống rồi đi tới phía trước, vừa bước một bước liền nhìn thấy một người nằm phía dưới giường, vùng máu nhìn thấy mà rợn người kia khiến Mạc Tử Bắc hoảng sợ mở to mắt, sắc mặt cũng theo đó mà tái nhợt.

“Không!” Anh điên cuồng hét lên cực kỳ bi thương. Đồ trong túi rơi khắp nơi, khuôn mặt tuần mỹ không vận vẹo của anh nhìn Giản Tiểu Bạch nằm trong vùng máu trung. Lúc này Mạc Tử Bắc chỉ cảm thấy máu trong khắp người mình đều ngưng lại, từ đầu đến chân đều lạnh toát.

“Tiểu Bạch! Người đâu lại đây.” Mạc Tử Bắc hô to ôm lấy Giản Tiểu Bạch nằm trên mặt đất khê gọi: “Tiểu Bạch, Tiểu Bạch đừng dọa anh mà. Em sao vậy?”

“Mẹ! Mẹ!” Thiên Thiên cũng khóc: “Máu, nhiều máu quá!”

“Tiểu Bạch, Tiểu Bạch!” Bàn tay Mạc Tử Bắc lập tức chạm đến chất lỏng ảm nóng kia, trong lòng đau đớn thắt chặt lại, cả lồng ngực như nứt toát ra, đau đớn vô cùng.

Nghe thấy tiếng la, y tá liền chạy vào: “Gì vậy!”

Sau đó là một tiếng thét chói tai rồi chạy đi, ngay sau đó bác sĩ cũng chạy vào: “Nhanh lên, mau đưa tới phòng mổ.”

Mạc Tử Bắc sợ hãi không biết làm sao, ôm chặt Giản Tiểu Bạch, vẻ mặt cực kỳ bi ai khiến tất cả mọi người nhìn mà không đành lòng. Hạo Thiên ôm chặt lấy Mạc Tử Bắc, khuôn mặt bé bỏng đã ướt nhèm nước mắt, miệng không ngừng kêu: “Mẹ, mẹ!”

“Anh mau đưa đến phòng mổ. Tiểu Triệu đi gọi bác sĩ Lý khoa phụ sản.” Bác sĩ dặn dò mấy câu rồi quyết đoán ra lệnh cho Mạc Tử Bắc.

Vì thế Mạc Tử Bắc vội vã đưa Giản Tiểu Bạch đến phòng mổ. Y tá cũng đã mở sẵn cửa, chuẩn bị sẵn giường chờ ở đó. Dọc đoạn đường từ phòng bệnh tới phòng mổ máu tươi giọt xuống tí tách.

Mạc Tử Bắc cùng với Thiên Thiên bị nhốt ở ngoài cửa phòng mổ, quay đầu lại nhìn những giọt máu ghé người đổ nước mắt anh lại ào ào tuôn rơi. Ngồi ôm chặt lấy con trai bé nhỏ.

“Không có việc gì, không có việc gì đâu!” Như là đang an ủi chính mình cũng như cho con mình sức mạnh.

“Không có việc gì, không có việc gì, mẹ sẽ ra ngay thôi.”

Thiên Thiên ôm cổ Mạc Tử Bắc, thân mình yếu ớt bởi vì hoảng sợ mà run bần bật. Mạc Tử Bắc ôm chặt lấy cậu nhóc: “Đừng sợ con trai, đừng sợ. Có ba ở đây thì tuyệt đối sẽ không để mẹ xảy ra chuyện gì đâu.”

Mạc Tử Bắc ôm con ngồi trên ghế chờ ngoài phòng mổ. Anh thiếu chút nữa là đứng không vững, bởi vì sợ hãi mà trở nên yếu đuối hẳn đi. Thiên Thiên vươn bàn tay nhỏ bé giúp anh lau nước mắt: “Chú đừng khóc, mẹ sẽ ổn thôi!”

Lời cậu nhóc nói làm cho Mạc Tử Bắc lại đau lòng. Anh muốn an ủi con nhưng không ngờ con trai trái lại còn an ủi anh, trong lòng lập tức ấm áp hẳn lên. Mạc Tử Bắc lau nước mắt, kiên định nói với con: “Không sao! Thiên Thiên đừng sợ!”

“Dạ!” Giản Hạo Thiên gật đầu. Lại tựa mặt vào cổ Mạc Tử Bắc. Hai cha con chờ ở cửa phòng mổ.

Lúc này cửa đột nhiên mở ra, một y tá chạy đến nói với anh: “Anh à, đứa bé không giữ được, thai phụ xuất huyết nhiều cần phải truyền máu mà trong kho máu chỉ còn một túi.”

Mạc Tử Bắc vội vàng nói: “Cô ấy nhóm máu gì?”

“Nhóm máu B Rh- rất hiếm thấy. Một túi máu không biết có đủ hay không, cô ấy không có người thân sao? Nhóm máu này rất hiếm có lẽ người thân sẽ có nhóm máu tương tự. Anh mau gọi điện thoại báo cho người thân trước đi!”

“Nhóm máu rất hiếm sao?”

“Đúng vậy!”

“Cô ấy là cô nhi thì chạy đi đâu tìm người thân?” Mạc Tử Bắc chỉ cảm thấy trái tim cũng sắp vỡ ra khỏi lồng ngực rồi. Nếu mà nếu mà Tiểu Bạch có cái không hay xảy ra, anh không biết sau này mình phải sống như thế nào nữa. “Tôi sẽ nghĩ cách cũng xin mọi người nghĩ cách.”

“Uhm!” Y tá lại nói: “Anh à, nhóm máu rất ít. Anh tốt nhất là nên thông báo trên đài truyền hình đi, hy vọng có người có thể đến cho vợ anh máu.”

Mạc Tử Bắc run run gọi điện thoại cho Doãn Đăng Nhân, anh thấy mình cũng sắp khóc đến nơi rồi. “Nhân!”

Bị Mạc Tử Bắc làm cho hết hồn, Doãn Đăng Nhân vừa trở lại công ty liền nhận được điện thoại của anh. “Lại sao nữa vậy?”

“Tiểu Bạch sảy thai, xuất huyết nhiều, cần ngay loại máu B RH- hiếm thấy để điều trị. Cậu giúp mình đi tìm càng nhanh càng tốt, nếu được thì đến đài truyền hình. Mình sẽ cho bọn họ một khoảng tiền đền bù, cậu nhất định giúp mình làm với.”

Điện thoại đã cúp rồi mà Doãn Đăng Nhân vẫn chưa nghe được nguyên nhân nhưng vẫn nghe thấy giọng nói của bạn tốt rất vội vàng. Anh ta lại lập tức quay đầu chỗ Tiểu Túc trở về bệnh viện.

Mạc Tử Bắc lại gọi điện thoại cho Hùng Lập Tân, bên kia nghe thấy Tiểu Bạch cần máu gấp thì cũng biết được tin cô sảy thai, giọng nói sau đó cũng hơi run run nói là lập tức đến ngay.

Không đến hai mươi phút Hùng Lập Tân cùng Lâm Hiểu Tình đã tới cửa phòng mổ, sắc mặt Hùng Lập Tân tái nhợt lo lắng hỏi: “Sao lại thế này? Đang êm đẹp sao lại sảy thai?”

“Tôi không biết, lúc tôi cùng Thiên Thiên đi mua đồ về thì đã thấy Tiểu Bạch nằm trên mặt đất, cả người đầy máu.”

Con người đen của Hùng Lập Tân như dao rút khỏi vỏ ánh lên vẻ sắc lạnh: “Là mưu sát sao?”

“Tôi không biết!” Mạc Tử Bắc thật sự không biết.

Doãn Đăng Nhân cùng Túc Nhĩ Nhiên cũng chạy đến: “Sao lại thế này! Mình đã gọi điện thoại. Hai công ty đều đang tìm nhóm máu này nếu tìm không thấy mình sẽ đi đài truyền hình tìm!”

“Cậu đến phòng quan sát của bệnh viện tìm băng ghi hình. Tôi muốn xem băng ghi hình.” Hùng Lập Tân đột nhiên giống như một tướng soái chỉ huy Doãn Đăng Nhân.

Doãn Đăng Nhân tròn tròn mắt, anh như vậy một chút cũng không tao nhã trái lại nhìn giống một đại ca xã hội đen ấy chứ!

“Nhưng còn máu thì làm sao?”

Hùng Lập Tân nói: “Lấy của tôi. Tôi với cô ấy có cùng một nhóm máu!”

“Sao?” Doãn Đăng Nhân cùng Mạc Tử Bắc đều vô cùng kinh ngạc.

Lâm Hiểu Tình vẻ mặt cũng mờ mịt: “Ông xã, anh với Tiểu Bạch có cùng một nhóm máu?”

Hùng Lập Tân gật đầu: “Ừ. Anh cũng vừa mới biết cô ấy có cùng nhóm máu với anh. Anh còn nghĩ trên thế giới này chỉ có một mình anh là có loại nhóm máu đòi mạng này đây!”

“Cám ơn anh, anh Hùng!” Mạc Tử Bắc cảm động tiến lên cầm tay anh: “Cám ơn thật sự cám ơn.”

Hùng Lập Tân lại lắc đầu: “Không cần cảm ơn. Tiểu Bạch giống như là em gái tôi. Cô ấy gặp nạn tôi há có thể khoanh tay đứng nhìn?”

“Uhm!”

“Anh Doãn, anh đến phòng quan sát nghĩ cách lấy băng ghi hình đi. Tôi muốn xem có ai vào phòng bệnh hay không. Nhanh lên để lâu có lẽ sẽ không còn đâu.”

Doãn Đăng Nhân sững sốt: “Được, tôi đi xem!”

Y tá lại chạy đi ra lo lắng nói với Mạc Tử Bắc: “Anh ơi, máu không đủ. Anh tìm được người chưa?”

“Tôi đây, máu của tôi giống cô ấy!” Hùng Lập Tân cởi áo vest của mình ra đưa cho Lâm Hiểu Tình. “Tôi đi lấy máu. Mọi người cũng đừng lo lắng, cô ấy sẽ không sao đâu!”

“Uhm!” Mạc Tử Bắc cùng Lâm Hiểu Tình đều gật đầu.

Hùng Lập Tân lại ngồi xổm xuống nói với Thiên Thiên: “Thiên Thiên xóc lại tinh thần đi. Nam tử hán không thể rơi nước mắt, đổ máu đổ mồ hôi chứ không đổ lệ hiểu không?”

Thiên Thiên cái hiểu cái không nhìn anh ta gật đầu một cái.

“Ừ! Ngoan!” Hùng Lập Tân vỗ vai cậu nhóc.

Nói với y tá: “Đi đâu lấy máu?”

“Xin đi theo tôi!”

122. Chương 123

Y tá dẫn Hùng Lập Tân đi, Lâm Hiểu Tình nhìn theo bóng chồng mà không khỏi đau xót trong lòng. Phải lấy rất nhiều máu đó nhưng mà vì Tiểu Bạch chứ nếu là vì những người khác thì nói gì cô cũng sẽ không cho Hùng Lập Tân đi hiến máu. Con người ai cũng ích kỷ, cô không nỡ để chồng mình mất máu. Nhưng là vì Tiểu Bạch nên cô mới đồng ý, ai bảo cô ấy là bạn thân nhất của cô chứ!

Mười phút sau y tá cầm một túi máu lớn trở về. Hùng Lập Tân sắc mặt tái nhợt đi theo phía sau, Lâm Hiểu Tình đi qua đi, còn chưa cất tiếng nói gì thì đã nghẹn ngào: “Ông xã!”

“Không sao! Chỉ lấy một chút thôi mà!” Hùng Lập Tân an ủi cô.

“Cả một túi lớn như thế cơ thể anh có chịu được không?” Sao cô có thể không lo lắng cho được.

“Thật sự không sao!”

Lâm Hiểu Tình khoác chặt cánh tay anh ta cứ như anh ta sẽ té xỉu vậy. Mạc Tử Bắc đi tới chân thành nói: “Cám ơn anh, anh Hùng!”

“Không có gì.”

Lâm Hiểu Tình đỡ anh ta ngồi lên ghế: “Ngồi nghỉ ngơi một lát đi.”

“Đúng đó, mau nghỉ ngơi một chút đi!”

“Chú ngồi đây này!” Thiên Thiên chỉ vào ghế bên cạnh nói.

Hùng Lập Tân gật đầu: “Ngoan. Bảo bố đừng lo lắng. Mẹ sẽ không sao đâu!”

“Dạ!”

Mạc Tử Bắc thấp thỏm bất an đi tới đi lui ở trước cửa phòng mổ chờ đợi kết quả. Tuy mất con làm anh đau lòng nhưng còn Tiểu Bạch. Anh không thể không có cô, nếu không có cô anh không biết cuộc đời anh còn có ý nghĩa gì.

“Mạc, Mạc!” Doãn Đăng Nhân cùng Tiểu Túc đã trở lại, trong tay anh ta ôm một cái hộp màu đen: “Mạc, đúng là bị anh Hùng đây đoán đúng rồi. Có người vào trong phòng bệnh, là một người đàn ông nhìn rất hung dữ mạnh mẽ.”

“Thật sự có người đi vào phòng bệnh?” Mạc Tử Bắc sửng sốt, nghĩ không ra mình còn đắc tội với ai.

Hùng Lập Tân nghe thấy liền lập tức đứng lên: “Còn có điểm gì đặc biệt nữa không?”

“Hả?” Doãn Đăng Nhân khó hiểu hỏi: “Sao tôi cứ thấy anh như là hình cảnh quốc tế vậy? Hiện tại cách đặt câu hỏi của anh chẳng khác nào cảnh sát ấy!”

“À! Nếu là hình cảnh quốc tế thì tốt rồi. Còn có thể bị mấy người phá sập công ty sao?” Hùng Lập Tân rất có thâm ý cười.

Doãn Đăng Nhân cười khanh khách giả ngu: “Chuyện đó tôi thật sự không biết, cũng không liên quan gì tới tôi hết!”

“Mau nói cho tôi biết người đi vào phòng bệnh có điểm gì đặc biệt, đừng mất thời gian nữa.” Hùng Lập Tân nghiêm trang đứng lên. “Tiểu Bạch bây giờ còn chưa biết thế nào, chúng ta muốn nói giỡn thì cũng phải chú ý đến cảm giác của ai đó có phải không?”

“Uhm! Anh đúng là nghĩa khí quá. Anh Hùng bội phục! À! Người nọ trên mặt trái có một vết sẹo dài trông dữ tợn khủng bố, hơn nữa rất đáng sợ. Vóc dáng khoảng trên dưới 1m8, tóc húi cua, mang một cái bao tay màu trắng, mặc một bộ đồ bó màu đen nhìn khá cường tráng.” Doãn Đăng Nhân thuật lại tình hình nhìn thấy ở phòng quan sát.

“Người đàn ông có sẹo?”

Hùng Lập Tân cùng Mạc Tử Bắc đều lâm vào trầm tư. Không biết vì sao Doãn Đăng Nhân đột nhiên nhìn thấy bên môi Hùng Lập Tân ngậm lộ ra một nụ cười quỷ dị, ánh mắt lóe lên tia ma quái khiến lòng anh ta run lên sợ hãi. Đường như nhìn thấy Doãn Đăng Nhân đang nhìn mình, nụ cười quỷ dị bên môi Hùng Lập Tân liền biến mất thay vào đó là vẻ mặt như bình thường. “Anh có băng gốc chứ?”

Doãn Đăng Nhân cười nói: “Đúng vậy, tôi giao băng gốc cho cảnh sát chứ!”

“Cũng được, có điều làm giúp tôi một cuốn khác để tôi nhờ một người bạn đang công tác ở cục cảnh sát hỗ trợ chú ý nhân vật này một chút. Hiện tại tôi thấy Tiểu Bạch nếu thoát khỏi nguy hiểm thì trong phòng bệnh phải luôn có người túc trực, chúng ta thay phiên nhau đến hỗ trợ một chút.”

Hùng Lập Tân đối với chuyện của Tiểu Bạch rất dễ tâm, Mạc Tử Bắc thực sự cảm kích. Doãn Đăng Nhân lại càng đặc biệt hiếu kỳ, sau khi nhìn thấy một chút ánh sáng quỷ dị hiện lên trong mắt Hùng Lập Tân kia thì đột nhiên rất muốn do thám biết nguyên do trong đó.

“Ông xã, anh có bạn ở cục cảnh sát hồi nào vậy? Sao em không biết?” Lâm Hiểu Tình kéo Hùng Lập Tân qua hỏi.

“À! Một một người bạn cũ đã nhiều năm trước, lần trước trùng hợp nhìn thấy cậu ấy công tác ở cục cảnh sát. Chúng ta đi báo án trước đi!” Về mặt Hùng Lập Tân rất nghiêm túc, không hề có sự khác thường nào, Lâm Hiểu Tình gật đầu.

Trong mắt Doãn Đăng Nhân lại lướt qua một tia sáng: “Mạc, chúng ta phải báo cảnh sát sao? Cô Giản hiện tại thế nào rồi?”

“Vừa mới lấy máu của anh Hùng. Hiện tại bác sĩ và y tá đều chưa đi ra, mình cũng không biết ra sao nữa, lo muốn chết. Mình không biết cảnh sát có thể xử lý được gì, vụ lần trước của Ôn Hướng Đình cũng còn chưa xong.” Mạc Tử Bắc ngồi xổm xuống ôm con trai. Anh đối với năng lực phá án của cảnh sát thật sự là không dám khen tặng.

Mạc Tử Bắc phát hiện con trai im lặng đến dọa người, đã một lúc lâu rồi mà cậu nhóc gần như không nói gì. Im lặng dường như không phải là biểu hiện trẻ con ở độ tuổi này của cậu nhóc nên có. Thiên Thiên được anh ôm thì ngoan ngoãn dán vào cổ anh. Hùng Lập Tân đưa mắt nhìn hai cha con mà nhin không được khen: “Đúng là gen tốt. Nhìn đều rất đẹp.”

“Hả?” Mạc Tử Bắc không hiểu gì cả: “Anh Hùng?”

Lúc này mà còn nghĩ đến chuyện đẹp xấu được sao?

“À!” Hùng Lập Tân nở nụ cười. “Không cần lo lắng, máu không đủ thì chỗ tôi đây vẫn còn!”

“Anh Hùng và cô Giản cùng nhóm máu?” Doãn Đăng Nhân lại xác định lần nữa, vừa rồi anh ta đã thấy kỳ lạ.

“Ừ! Đúng vậy, lúc này không phải cậu cũng biết rồi mà?”

“À! Không có gì. Mình chỉ là tò mò mấy người có nhóm máu này rốt cuộc là hiếm thấy như thế nào thôi. Mà nhìn hai người đều chẳng khác gì người bình thường.” Doãn Đăng Nhân lại hắc hắc cười hai tiếng, nhưng hai tiếng cười này lại khiến người ta cảm thấy anh ta có chút ý đồ xấu xa.

“Cái này thì có gì đặc biệt? Bọn tôi đều là con người, cũng không phải trong máu bọn tôi có độc tố.” Hùng Lập Tân lắc đầu bật cười.

“Uhm!”

Túc Nhĩ Nhiên kéo quần áo Doãn Đăng Nhân một cái, anh ta lập tức ngậm miệng lại. Mạc Tử Bắc ôm con, thỉnh thoảng lại nhìn về phía đèn phòng mổ. Anh không có tâm tình để nói giỡn, cũng không có tâm tình mà suy nghĩ nhiều. Hiện tại anh chỉ muốn khóc, trái tim cũng róm máu. Mọi người đều lo lắng chờ ở cửa.

Lại một lát sau, đèn phòng mổ cuối cùng cũng sáng lên. Bác sĩ đi ra kéo khẩu trang nói với mọi người: “Rất xin lỗi, chúng tôi không thể giữ được cháu bé nhưng dấu hiệu sinh mệnh của người lớn trước mắt đã ổn định để có thể ra khỏi phòng mổ. Cố gắng đừng kích thích cô ấy, cô ấy có thể sẽ rất khó chịu.”

Nghe thấy Giản Tiểu Bạch không sao, Mạc Tử Bắc cuối cùng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi nhưng mà tin con không còn làm trái tim anh lại rơi xuống vực. Đó cũng là một đứa con trai thông minh ngoan ngoãn như Thiên Thiên chẳng?

Doãn Đăng Nhân đi tới an ủi anh: “Mạc, chỉ cần người lớn không có việc gì là tốt rồi. Con thì có thể sinh lại mà, dù sao năng lực sinh sản của cậu cũng không ai có thể nghi ngờ.”

“Đi chết đi!” Mạc Tử Bắc cười khổ, nụ cười đó quả thực so với khóc còn khó coi hơn.

Doãn Đăng Nhân vỗ vỗ bờ vai của anh: “Mình đi thả rắm đây, đừng khổ sở!”

Mạc Tử Bắc đỡ khóc đỡ cười nện anh ta một quyền, Doãn Đăng Nhân khôi phục vẻ đàng hoàng: “Mình thấy lần này phải bảo Tiểu Túc ở lại chăm sóc cho cô ấy là được rồi. Công phu của Tiểu Túc rất tốt, mình cũng sẽ thường xuyên ghé qua.”

Doãn Đăng Nhân lại đưa mắt nhìn Tiểu Túc: “Được không?”

Túc Nhĩ Nhiên lạnh nhạt gật đầu, điều này trái lại khiến Doãn Đăng Nhân có chút bất ngờ.

123. Chương 124

Hùng Lập Tân cùng Lâm Hiểu Tình liếc mắt nhìn nhau một cái: “Chúng tôi sẽ đến đưa cơm, còn Thiên Thiên tôi thấy vẫn nên để chúng tôi đưa đi. Ở đây mọi người thật sự cũng không thể chăm sóc cho nó được nhiều.”

Mạc Tử Bắc nhìn con có chút không nỡ. Hùng Lập Tân nhìn dáng vẻ không nỡ của anh thật ra rất thông cảm: “Không sao đâu. Sau khi xuất viện sẽ đưa Thiên Thiên đến với hai người ngay!”

Mạc Tử Bắc lại nhìn gương mặt bé bỏng của con trai: “Bảo bối, con có muốn về nhà ở với chú Hùng ở mấy ngày không?”

Thiên Thiên nhìn anh lắc đầu. “Con muốn ở đây nhìn mẹ. Con không muốn rời khỏi chỗ này.”

Mạc Tử Bắc xấu hổ nhìn sang Hùng Lập Tân có chút áy náy: “Làm sao bây giờ?”

“Không sao, cậu nhóc lo lắng ẹ cũng rất bình thường. Thế này đi hay là để đến tối cậu nhóc ngủ rồi tôi sẽ đón cháu đi.”

Lúc này Giản Tiểu Bạch được đẩy ra. Mạc Tử Bắc ôm con đi tới. “Tiểu Bạch Tiểu Bạch!”

Nhìn đến sắc mặt cô trắng bệch, tái nhợt không có chút sắc máu mà tim anh thất lại thật chặt: “Tiểu Bạch!”

Giản Tiểu Bạch mở đôi mắt to yếu ớt muốn nở nụ cười với mọi người nhưng cuối cùng lại rơi hai giọt nước mắt. Đường như ý thức được điều gì đó mà cơn đau đớn tê tâm liệt phế cùng nỗi sợ hãi đột nhiên bùng nổ trong cô: Ôi ôi mất con rồi!

Lúc cô ngất đi chỉ biết là nguy rồi con của cô có khả năng sẽ thật sự không còn. Trong lòng như là bị lấy đi một mảng vậy đau đớn cùng cực.

“Mạc Tử Bắc, con đi rồi!” Cô đáng thương nói.

Mạc Tử Bắc nước mắt lưng tròng: “Không sao, anh chỉ cần em không có việc gì là tốt rồi!”

Lâm Hiểu Tình thực cảm động tựa vào người Hùng Lập Tân. Một người đàn ông vào giây phút này cố nén bi thương nói chỉ cần cô gái không có việc gì là tốt rồi. Thật sự làm cho người ta rất cảm động.

Hùng Lập Tân nhìn Giản Tiểu Bạch dường như thở dài nhẹ nhõm một hơi. Khẽ vuốt tóc Lâm Hiểu Tình một cái: “Bà xã, e là chúng ta phải một tháng nữa mới có thể có baby được. Anh nghĩ phải đợi anh khôi phục lại máu chút đã!”

“Dạ!” Lâm Hiểu Tình gật đầu. “Chỉ cần anh khỏe mạnh, cả đời ở bên em thì chẳng còn gì tốt bằng!”

“Yên tâm đi! Anh phúc dày mạng lớn, không sao đâu!” Hùng Lập Tân an ủi cô đồng thời cũng nói với mọi người đứng đầy ở trước cửa phòng mổ: “Chúng ta có phải nên trở về phòng bệnh hay không?”

“Đúng rồi, về phòng bệnh nói chuyện đi!” Doãn Đăng Nhân lại ồ ào.

Mạc Tử Bắc ôm con trai, nhìn Giản Tiểu Bạch thật sâu, vẻ mặt cô bi thương, trên tóc cũng có tơ máu làm anh rất là đau lòng. Sau khi trở lại phòng bệnh, Mạc Tử Bắc thả con xuống rồi bế cô đến giường bệnh. Lúc này mới nhin không được hỏi: “Cuối cùng sao lại thế này?”

Giản Tiểu Bạch nhớ lại chuyện buổi chiều, vẻ mặt còn hoảng sợ. “A a, đáng sợ quá. Hắn ta muốn giết tôi, hắn ta rất ác độc đã vào bụng tôi. Hu hu con cũng mất rồi!”

Giản Tiểu Bạch cảm xúc có chút kích động, vẻ mặt bi thương, hoảng sợ, nước nở kêu lên: “Mạc Tử Bắc, mất con rồi.”

Mạc Tử Bắc rơi một giọt nước mắt, giọt xuống mặt Giản Tiểu Bạch. Cô đột nhiên giương mắt nhìn về phía anh, trong đôi mắt ngăm đen ẩn chứa một màn sương, một giọt nước mắt lại nhỏ xuống. Mạc Tử Bắc ở trên giường mặt của cô lại hôn tiếp một cái: “Anh xin lỗi, là anh không có bảo vệ tốt em!”

“Hu hu.” Giản Tiểu Bạch khóc càng dữ hơn.

Mạc Tử Bắc lau đi nước mắt của cô: “Ngoan! Đừng khóc. Con vẫn còn ở đây, phải kiên cường!”

“Thiên Thiên!” Giản Tiểu Bạch kinh hãi kêu lên. May quá, vừa rồi Thiên Thiên không có ở trong này, nếu không hậu quả rất khó tưởng tượng.

“Mẹ đừng khóc!” Giản Hạo Thiên đến lau đi những giọt nước mắt trên mặt Giản Tiểu Bạch. “Thiên Thiên bảo vệ mẹ, mẹ đừng khóc!”

“Ngoan lắm con trai! Mẹ không khóc đâu!” Giản Tiểu Bạch cố lấy dũng khí an ủi con.

Dáng vẻ một nhà ba người họ khiến mọi người đều thổn thức không thôi.

“Tiểu Bạch, người kia trên mặt có phải có một vết sẹo dài không?” Hùng Lập Tân hiện tại chỉ muốn xác định đặc điểm cụ thể của người kia.

Giản Tiểu Bạch cố gắng nhớ lại mọi chuyện lúc chiều. Chính là ở trong phòng này gã đó thiếu chút nữa là lấy mạng cô. Tuy rằng cô không sao nhưng cục cưng lại không còn.

“Gã đó bộ dạng rất hung dữ, không nói lời nào vừa vào cửa liền đánh em. Em lăn xuống giường, hắn ta túm lấy tóc em sau đó lại đá bụng em, đập đầu vào ngăn tủ, sau đó thì em cũng không biết.”

Nhớ đến là trong lòng cô lại đau đớn, từng cơn đau nhỏ như đám dây leo bò kín khắp cả lồng ngực, cảm giác không thể hô hấp khiến cô muốn khóc cũng khóc không được. Hóa ra đau đớn đến tận cùng thì lại không thể rơi nước mắt. Không khóc được lại đau đớn như thế khiến người ta hít thở không thông!

Mạc Tử Bắc nghe thấy tự thuật của cô mà trong lòng lại đau đớn khó có thể ức chế: “Là ai tàn nhẫn như vậy anh muốn giết kẻ đó!”

Anh đau đớn gào lên khiến tất cả mọi người đều tán thành. Lâm Hiểu Tình phụ họa: “Đúng vậy, nhất định phải bắt được hắn, băm ra trăm mảnh mới hóa giải được nỗi hận của chúng ta!”

Doãn Đăng Nhân cũng muốn bắt được gã này: “Có điều tôi thực sự rất tò mò. Vì sao hắn ta biết cô Giản mang thai? Rồi làm thế nào mà căn được thời gian cô ấy chỉ có một mình?”

“Đây chính là vấn đề mấu chốt!” Hùng Lập Tân nếu có chút đảm chiêu suy nghĩ rồi lại nói: “Hắn ta nhất định có nhiều mục đích. Tiểu Bạch chỉ là một nhân viên quen rất ít khi đắc tội người khác, vậy còn anh Mạc, anh thì sao? Có phải đã đắc tội rất nhiều người không?”

Mạc Tử Bắc lắc đầu: “Ngoài Ôn Hướng Đình, tôi không biết là tôi có đắc tội ai. Hơn nữa năm năm qua tôi vẫn không quay về, không có khả năng vừa về là đã đắc tội với ai được?”

“Nói cũng đúng!” Doãn Đăng Nhân cố gắng suy nghĩ: “Chuyện này thật sự làm người ta rất khó hiểu. Chúng ta rốt cuộc có nên báo án không?”

“Báo đi! Tuy rằng mình không phải thực sự tin hiệu suất làm việc của cục cảnh sát nhưng trước mắt năng lực của chúng ta có vẻ vẫn chưa được. Mình thực hận mình không phải là lão đại.” Mạc Tử Bắc vẻ mặt ảo não.

“Hả! Ha ha chúng ta có thể lấy tiền tìm người làm mà! Có tiền là có thể giải quyết hết!” Doãn Đăng Nhân là điển hình của người chủ trương tôn thờ đồng tiền.

“Có tiền bảo anh ăn cứt thì ăn có ăn không?” Túc Nhĩ Nhiên không hiểu, nói một câu.

“Tiểu Túc, em đừng có lão đả kích anh. Hiện tại lòng tự trọng của anh đã thấp đến mức nghiêm trọng rồi, còn đả kích nữa anh sẽ biến thành thái giám mất!” Doãn Đăng Nhân lại là ai oán nhìn Tiểu Túc.

“Không thích nhìn cái kiểu coi trọng đồng tiền của anh. Nếu còn như vậy thì vẫn sẽ đả kích!” Tiểu Túc lạnh lùng ngồi vào một bên.

“À!”

Không ai có tâm tình xem bọn họ đấu võ mồm, Hùng Lập Tân suy nghĩ rồi nói với Lâm Hiểu Tình: “Đêm nay chúng ta cũng đừng về nhà. Anh thấy nơi này càng có nhiều người trông coi càng tốt. Nhiều người nhiều sức. Anh đi tìm bệnh viện hiệp thương một chút, chúng ta lấy một cái phòng bên cạnh, nằm viện tập thể cũng được!”

“Chủ ý này thật không tồi. Tôi cũng chưa từng nằm viện đấy! Chúng ta nằm viện tập thể đi. Việc này anh khỏi phải đi, anh vừa lấy nhiều máu như vậy, để tôi đi. Tôi nhất định tìm viện trưởng lấy hai cái phòng đơn một trái một phải bên cạnh. Ha ha, cái này để tôi đi!” Doãn Đăng Nhân phấn khởi giống như được uống Viagra.

Nói xong bỏ chạy ra ngoài, Mạc Tử Bắc cùng Hùng Lập Tân liếc nhau. Hùng Lập Tân nhún nhún vai: “Để tránh chuyện ngoài ý muốn cũng chỉ có thể ở như thế!”

124. Chương 125

“Nhưng mà mọi người đều ở đây thì tôi thật sự không yên tâm, hay là về nghỉ ngơi đi!” Mạc Tử Bắc nói với Hùng Lập Tân nói.

Hùng Lập Tân lắc đầu: “Thôi, đúng như anh Doãn nói chúng tôi cũng chưa từng nằm viện, chuẩn bị trước một chút cũng tốt. Điều kiện chỗ này không tệ, để gì có dịp chúng ta nằm viện tập thể!”

“Đúng vậy nhìn rất thú vị!” Lâm Hiểu Tình cũng rất hưng phấn.

Mạc Tử Bắc lại nhìn về phía Túc Nhĩ Nhiên, cô khẽ cười nói: “Đúng là chưa từng trải qua, tôi cũng muốn thử một chút!”

“Uhm!” Mạc Tử Bắc rất cảm kích ý tốt của mọi người, trong lòng tràn đầy cảm động. “Tiểu Bạch mọi người đều ở cùng em này, mau chóng khỏe lên nhé.”

Giản Tiểu Bạch với anh bốn mắt nhìn nhau, tựa như một ngàn năm đã trôi qua vậy, lòng cô trong nháy mắt này cũng tan rã. “Mạc Tử Bắc, tôi muốn khóc!”

“Đừng khóc!” Mạc Tử Bắc ngồi ở bên giường nhẹ nhàng vuốt ve hai má của cô, phía trên má cũng bị trầy xước. “Có anh ở đây thì sẽ không có ai làm hại em và con đâu. Em phải tin tưởng anh!”

Giản Tiểu Bạch gật đầu, trong lòng vẫn rất đau, nỗi đau này không thể nào dùng từ ngữ mà diễn đạt được. Tuy rằng nơi bụng vẫn căng lên đau nhức như là bị khoét một mảng da vậy, đau đớn vô cùng, cơ thể cũng đau đớn theo nhưng khó nhất chịu vẫn nỗi đau về tinh thần. Tuy rằng ngay từ đầu cô đã nói muốn phá thai nhưng đó là nhất thời lỡ miệng nói nhanh quá chứ cô thật sự không muốn làm như vậy. Giờ đứa bé không còn là một chuyện mà cô thấy khổ sở nhất.

Mạc Tử Bắc hiểu tâm tư của cô, giờ này khắc này cũng chỉ có anh mới có thể hiểu được tâm tư của cô! Bọn họ đồng mệnh tương liên bởi vì đó là đứa con của họ.

“Tiểu Bạch đừng đau lòng nữa. Anh chỉ cần em thôi, chỉ cần em không có việc gì là tốt rồi. Về phần con thì chúng ta còn trẻ sau này sẽ còn có nữa mà. Hơn nữa chúng ta cũng đã có con trai rồi cho dù không thể có thêm cục cưng nữa thì anh cũng sẽ yêu em như vậy!”

Mạc Tử Bắc nói một hơi làm Giản Tiểu Bạch trong lòng vừa cảm động vừa có chút khổ sở: “Mạc Tử Bắc!”

Cô chỉ có thể cúi đầu gọi tên anh. Trả qua kiếp nạn, cô đột nhiên phát hiện cô yêu người đàn ông này, rất yêu anh, mãi mãi đều yêu anh. Chỉ là cô sợ hãi mình lại bị thương tổn nên mới co mình lại giống như một con nhím xù lông lên tự vệ, cứ nghĩ như vậy là có thể không bị tổn thương kỳ thật cũng chỉ là lừa mình dối người mà thôi.

“Tiểu Bạch!”

Hai người nắm chặt tay nhau, nước mắt Mạc Tử Bắc rơm rớm.

Thiên Thiên nhìn thấy bọn họ nắm tay nhau thì cũng nhịn không được mà tiến lại đưa bàn tay nhỏ bé của mình đặt lên trên tay bọn họ: “Con cũng muốn!”

Giọng nói non nớt của cậu nhóc khiến Mạc Tử Bắc và Giản Tiểu Bạch rất là vui mừng. Bọn họ còn có một cậu con trai tri kỷ, thật tốt!

“Tôi về rồi đây!” Doãn Đăng Nhân đột nhiên la to, cắt ngang cảnh tượng ôn hòa của một nhà ba người.

“Thế nào?” Hùng Lập Tân hỏi.

“Xong!” Doãn Đăng Nhân giơ hai ngón tay thành hình chữ V rất là khoa trương: “Không ngờ viện trưởng lại là phụ nữ, bị tôi phóng cho vài cái ánh mắt điện xẹt liền ngẩn ngơ ngay. Thủ tục đều làm xong rồi. Ha ha có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ, lời này thật sự rất có triết lý!”

“Viện trưởng quỳ gối dưới sức hấp dẫn từ sắc đẹp tuyệt trần của anh?” Túc Nhĩ Nhiên đột nhiên mở miệng làm ọi người trong phòng đều sửng sốt, cô rất ít khi chịu mở miệng. “Ấy! Tiểu Túc, anh nói giỡn thôi!” Doãn Đăng Nhân ngoan ngoãn cầm miệng. Đường như Tiểu Túc chỉ cần nói một câu ngắn gọn là Doãn Đăng Nhân liền căng thẳng ngay.

Lâm Hiểu Tình nhìn mà cũng không khỏi choáng váng, quan hệ của bọn họ nhìn thực phức tạp. “Hai người là vợ chồng sao?” Cô nhịn không được hỏi Túc Nhĩ Nhiên.

Túc Nhĩ Nhiên lập tức đỏ ửng mặt nhưng giọng nói vẫn thản nhiên: “Không phải, tôi chỉ là vệ sĩ của cái gã cột nhà này thôi.”

“Ồ! Không phải đâu! Tiểu Túc, anh không có cột nhà. Em đừng vu oan cho anh. Anh rất trong sạch đấy!” Doãn Đăng Nhân không chịu mà la to.

Mạc Tử Bắc bắt đầu dĩ lắc đầu: “Nhân, cậu cũng bớt tranh cãi đi. Mau đi thu dọn phòng bên cạnh chút đi, trời cũng tối rồi mọi người đi ăn cái gì đi! Tôi sẽ trả hết, lúc về nhớ mang một ít về cho bọn tôi.”

“Ồ! Được rồi!” Doãn Đăng Nhân nói với Hùng Lập Tân: “Phòng bên tay phải kia là của hai người, tôi và Tiểu Túc ở phòng bên trái. Mọi người có ý kiến gì không? Nếu không đồng ý chúng ta có thể đổi một chút, phòng nào cũng giống nhau.”

Trên mặt Tiểu Túc lại đỏ ửng cả lên: “Có quý mới ở cùng anh!” Cô đã đứng dậy bỏ sang phòng bên tay phải.

Hùng Lập Tân lắc đầu: “Chúng tôi không có ý kiến. Ha ha có điều cô Túc đúng là một cô gái... Anh cũng phải nể mặt đau khổ khiến trong lòng tôi đột nhiên thấy thực cân bằng! Ha ha!” Hùng Lập Tân cười rất là đắc ý.

“Anh cân bằng cái gì?” Doãn Đăng Nhân nhú nhú mày.

“Tôi thấy anh Doãn bị cô Túc quản thúc, dáng vẻ rất ngoan ngoãn. Tự nhiên cảm thấy rất thích bởi vì khi anh phá Phong Trì của tôi thì đúng là tôi rất khó chịu!”

“Á!” Doãn Đăng Nhân khề la lên, cảm thấy rất oan uổng: “Tôi đâu có muốn phá Phong Trì của anh. Hix hix oan uổng quá đi. Là do tên Mạc kia kia, anh đi mà tìm anh ta tính sổ đi. Tôi rất vô tội!”

“Ha ha, tóm lại tôi rất thích đó!”

Hùng Lập Tân cười đi qua nói với Giản Tiểu Bạch: “Nghỉ ngơi cho tốt đi. Ngủ một giấc rồi đau đớn sẽ giảm bớt! Cũng đừng nghĩ gì nữa, cuộc sống vẫn rất tốt đẹp!”

Giản Tiểu Bạch gật đầu. “Cám ơn anh Hùng. Em sẽ kiên cường!”

“Ừ, bọn anh qua phòng bên cạnh, có việc gì thì kêu một tiếng!”

“Dạ!”

Lâm Hiểu Tình an ủi cô vài câu rồi đi theo Hùng Lập Tân qua phòng bên cạnh. Mới vừa đi ra cửa phòng bệnh, tình cờ Lâm Hiểu Tình từ trong khoe mắt bắt gặp một ánh mắt sắc bén ở khu khám bệnh đối diện. Lâm Hiểu Tình chỉ cảm thấy nổi tóc gáy toàn thân. Chỉ thấy một người cục mịch, lực lưỡng, to lớn, cả người mặc đồ đen, trên mặt đeo một cái kính râm khiến người ta nhìn không rõ nét mặt, nhìn đáng vẻ thì mười phần là xã hội đen lưu manh.

Cô có thể cảm giác được ánh mắt sắc bén của gã ta đang trừng cô, trên khoe miệng ẩn chứa nụ cười đe dọa. Sau đó tay anh đột nhiên giơ lên làm động tác ngấm bắn về phía cô. Lâm Hiểu Tình không tự chủ được mà há hốc mồm kinh ngạc.

“Sao vậy?” Hùng Lập Tân thấp giọng hỏi, ánh mắt linh hoạt quét nhìn chung quanh một chút.

Vừa định nói với Hùng Lập Tân thì phát hiện ở đối diện gã đó chỉ chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu. “Ông xã, em nhìn thấy một người rất khủng khiếp. Hắn ta dùng tay làm động tác bắn em.

“Hả!” Hùng Lập Tân lập tức đứng sững lại: “Lại đây, vào trong phòng đi.”

Anh ta lập tức kéo cô tránh vào trong phòng: “Có thể là em nhìn lầm thôi. Đừng sợ có anh ở đây rồi! Mọi yêu ma quỷ quái đều bị anh chặn ở ngoài cửa, em chỉ cần làm cô bé của anh là có được.”

Hùng Lập Tân lấy điện thoại ra bấm một cái dãy số sau đó nói vài câu, Lâm Hiểu Tình nghe không hiểu. Dãy số đó hình như giống mật mã điện tín. Cô phân vân nhìn chồng mình, trong lúc nhất thời lại cảm thấy có chút xa lạ.

Sau khi nói xong Hùng Lập Tân cúp máy cười nói với cô: “Không sao, không cần về nhà, chúng ta sẽ ở đây hưởng thụ cuộc sống rất ý nghĩa cũng rất tốt này một chút.”

Bị anh đùa như vậy, Lâm Hiểu Tình trong lòng kiên định hơn rất nhiều. “Có lẽ là anh nhìn lầm.”

“Ừ, gần đây mệt mỏi quá có thể em nhìn lầm thôi.” Hùng Lập Tân cười an ủi cô.

Có điều Lâm Hiểu Tình không phát hiện ra nơi đáy mắt anh ta hiện lên một tia sáng không dễ phát hiện chợt lóe lên rồi biến mất. “Anh đi qua phòng bên cạnh một chút rồi quay lại ngay. Em nghỉ ngơi một chút đi.”

Hùng Lập Tân lại quay về phòng bệnh của Giản Tiểu Bạch nói với Mạc Tử Bắc: “Buổi tối vẫn nên cẩn thận một chút. Anh biết võ Karate chứ?”

Mạc Tử Bắc nghe thấy khẩu khí của anh ta có chút căng thẳng thì nhin không được hỏi: “Có tình huống gì đặc biệt sao?”

“À! Không có!” Hùng Lập Tân cười nói: “Chỉ là nhắc nhở anh phải cẩn thận chút, cố gắng đừng đi ra ngoài!”

“Uhm! Cám ơn anh!” Mạc Tử Bắc cảm ơn tự đáy lòng.

125. Chương 126

Hùng Lập Tân dặn dò xong xuôi lúc này mới rời khỏi phòng bệnh của Giản Tiểu Bạch. Có lẽ là vì Mạc Tử Bắc cùng con trai đều ở bên cạnh nên cả người Giản Tiểu Bạch lập tức nói lỏng hẳn, sức khỏe vừa mới tiêu hao khiến cô rất cần nghỉ ngơi, cô bắt tri bắt giác nhắm mắt lại chìm vào giấc mộng đẹp ngọt ngào.

Mạc Tử Bắc giúp cô đắp cái chăn mỏng lên rồi ôm con lại nhỏ giọng nói với con trai: “Mẹ ngủ rồi. Bảo bố có muốn ngủ một giấc không?”

Thiên Thiên lắc đầu, ghé vào bên tai Mạc Tử Bắc nhỏ giọng hỏi: “Chú thật sự là ba con sao?”

Mạc Tử Bắc sửng sốt: “Thiên Thiên có muốn ba là ba con không?”

Anh lấy câu hỏi thay cho câu trả lời. Con trai anh tuổi còn nhỏ như vậy đã biết suy nghĩ, điều này khiến người làm cha như Mạc Tử Bắc cảm thấy rất tự hào.

“Dạ!” Thiên Thiên gật gật đầu, khuôn mặt nhỏ bé cong lên một nụ cười thật lớn. Lại ghé vào bên tai anh nói: “Con thích ba!”

Cậu nhóc gọi mình là ba, Mạc Tử Bắc cảm động đến rơi nước mắt: “Con trai bảo bối, ba yêu con!”

Trên gương mặt bé bỏng của Giản Hạo Thiên ngập tràn hạnh phúc. Vừa rồi cậu nhóc vẫn thấy rất khó hiểu. Lần đầu tiên mẹ nhăn nhó như vậy, chú nói chú là ba mình, mẹ lại nói không phải nhưng là đáng về hai người lại giống y nhau hại cậu nhóc tâm tính thiện lương rồi rầm không thôi. Có điều mặc kệ có phải hay không cậu nhóc vẫn nhận chú này làm ba.

“Mạc!” Doãn Đăng Nhân lại đẩy cửa đi vào.

Mạc Tử Bắc nhanh chóng ra hiệu im lặng, buông Thiên Thiên ra: “Bảo bối con đến sofa ngồi một lát đi. Một chút nữa ba sẽ trở lại.”

“Dạ!” Thiên Thiên ngoan ngoãn trượt xuống chân Mạc Tử Bắc, chạy đến trên sofa.

Mạc Tử Bắc đứng lên, nhỏ giọng nói với Doãn Đăng Nhân: “Chúng ta ra hành lang nói!”

“Ừ!” Doãn Đăng Nhân lui ra.

“Có việc gì hả?” Mạc Tử Bắc chau mày.

“Uhm ở ngoài hành lang không tiện. Như vậy đi bảo Tiểu Túc qua trông cô Giản với Thiên Thiên. Chúng ta qua phòng mình nói chuyện.”

“Ừ!” Mạc Tử Bắc gật đầu.

Hai người đi qua phòng Doãn Đăng Nhân, Tiểu Túc đến phòng bệnh bên cạnh trông Giản Tiểu Bạch và Thiên Thiên. Đợi Tiểu Túc đi rồi, Doãn Đăng Nhân mới lên lút thò đầu nhìn ra ngoài cửa, Mạc Tử Bắc thấy vậy rất khó hiểu.

“Làm gì vậy?”

“Để mình nhìn xem Hùng Lập Tân có đi theo không.” Doãn Đăng Nhân cẩn thận khiến Mạc Tử Bắc có chút buồn cười nhưng chuyện gần đây đúng là thực sự làm cho người ta khó hiểu, Doãn Đăng Nhân cẩn thận chút có lẽ cũng không có cái gì xấu.

Nhìn thấy không có tình huống gì, Doãn Đăng Nhân lúc này mới nói với Mạc Tử Bắc: “Mạc, cậu không thấy là cái tên Hùng Lập Tân kia rất kỳ quái sao?”

“Kỳ quái thế nào?” Mạc Tử Bắc hỏi.

“Anh ta với cô Giản có cùng nhóm máu hơn nữa nhóm máu lại hiếm thấy như vậy. Còn nữa sau khi chuyện xảy ra, anh ta muốn mình đến phòng giám sát lấy bằng ghi hình, cái đáng về đó cậu không thấy anh ta giống một người chỉ huy sao? Giống như một quân vương cao cao tại thượng còn mình ngược lại giống một tiểu thái giám ngoan ngoãn giúp anh ta đi tìm. Đương nhiên đây không phải là mình tranh công, chỉ là mình thấy có chút kỳ quái thôi. Còn nữa anh ta là người đầu tiên nghĩ tới phim giám sát, đây là điều mà chúng ta đều không nghĩ đến. Có bạn ở cục cảnh sát nhưng vợ anh ta cũng không biết. Cậu nói việc này không phải kỳ quái sao?”

Mạc Tử Bắc suy nghĩ sâu xa một chút: “Cho nên cậu kết luận?”

“Anh ta là hình cảnh quốc tế!”

“Vừa rồi cậu không phải đã nói rồi sao?” Mạc Tử Bắc còn tưởng là có phát hiện gì mới. “Mình thấy anh ta không có khả năng là hình cảnh quốc tế mà hơi giống nhân viên tình báo nhưng nếu là nhân viên tình báo thì anh ta hoàn toàn có thể không biểu hiện ra ngoài. Anh nói cho chúng ta biết chuyện bằng ghi hình, việc

này không phải là làm bại lộ thân phận của mình sao? Còn việc cùng nhóm máu Tiểu Bạch ngược lại mình thấy đó là một sự trùng hợp. Có điều anh ta quả thật có gì đó khiến mình thấy rất kỳ quái.”

“Uh! Người này dù sao mình cứ nghĩ mãi không ra, nhìn thì rất tao nhã thảnh thơi cũng có thể có ánh mắt lạnh thấu xương, sự quan tâm đối với cô Giản nhìn lại có hơi quá mức.”

“Khoan!” Mạc Tử Bắc ngắt lời anh ta: “Sự quan tâm đối với Tiểu Bạch có hơi quá mức?” Anh ta hình như dừng lại ở câu này.

“Ngay từ đầu mình cũng thấy quan hệ của bọn họ không bình thường, nếu không phải hiểu lầm mình cũng sẽ không nghĩ Tiểu Bạch là tình nhân của Hùng Lập Tân. Nhưng mà hiện tại xem ra bọn họ không phải có quan hệ này nhưng mà sự quan tâm của Hùng Lập Tân đối với Tiểu Bạch đúng là rất khác thường. Còn nữa anh ta đối với việc công ty sắp đóng cửa mà biểu hiện vẫn độ lượng như vậy, bình thản như vậy. Đây mới là điểm khiến mình nghi ngờ trong lòng.”

Doãn Đăng Nhân đột nhiên nhớ tới cái gì liền nói với Mạc Tử Bắc: “Đúng rồi, cậu bảo mình điều tra Mai Thiệu Khanh. Hai ngày nữa là có thể có kết quả. Mình đã nhờ người bạn bên Nhật điều tra rồi.”

“Ừ! Cái tên tiểu quỷ đó còn kỳ quái hơn cả Hùng Lập Tân.” Tầm mắt Mạc Tử Bắc dừng ở một chỗ nào đó trong phòng cố gắng nhớ lại mấy lần gặp Mai Thiệu Khanh.

“Kỳ quái thế nào?” Doãn Đăng Nhân có chút tò mò.

“Lạnh lùng giống như một sát thủ, vẻ mặt luôn không vui không giận nhìn không dễ tiếp cận. Bây giờ lại mắt tích bí ẩn. Nếu thích Tiểu Bạch thì mình không tin anh ta sẽ từ bỏ được mà rời đi, nhưng mà anh ta lại bỏ đi hơn nữa đi một cách rất kỳ lạ.”

“À!” Doãn Đăng Nhân nhíu nhíu mày: “Có phải chúng ta nghĩ phức tạp quá không?”

Mạc Tử Bắc lắc đầu: “Không biết, mình cũng không nói rõ được. Mọi thứ dường như đều rất khó hiểu. Đúng rồi lúc mình mới từ nước ngoài về gặp được Tiểu Bạch thì một gã đeo mặt nạ bạc đã từng đến nhà trọ của mình. Thân thủ vô cùng tốt nhưng mà anh ta không có ác ý gì dường như chỉ là để cảnh cáo mà thôi.”

“Không phải chứ! Cảnh cáo cậu cái gì? Việc này cậu vẫn chưa nói với mình!” Doãn Đăng Nhân đột nhiên cảm thấy sự việc càng lúc càng thú vị. “Võ công rất tốt? Đúng là làm người ta chờ mong hai người động thủ? Cậu không đánh lại anh ta?”

“Không! Ngang sức thôi!” Mạc Tử Bắc suy nghĩ rồi lại nói: “Lúc đầu mình cũng không thấy mặt nạ bạc có cái gì đặc biệt, có lẽ chỉ là cố làm ra vẻ huyền bí. Nhưng mà lần đầu Tiểu Bạch bị Ôn Hưởng Đình bắt cóc lại xuất hiện một người mặt nạ vàng cứu cô ấy. Lần thứ hai bị Ôn Hưởng Đình bắt cóc cũng chính là buổi sáng hôm nay mặt nạ vàng lại xuất hiện nhưng lại lái một chiếc Porche màu xám bạc không biển số. Hắn ta có súng, chính hắn đã cầm súng bắn chết Ôn Hưởng Đình. Bây giờ yên tĩnh nghĩ lại mình thấy mặt nạ vàng với mặt nạ bạc có thể là cùng một người, hơn nữa đều là có quan hệ sâu đậm với Tiểu Bạch. Giống như là vệ sĩ của Tiểu Bạch vậy, nhưng mà mình chỉ là không hiểu nếu hai lần trước Tiểu Bạch gặp nguy hiểm mặt nạ vàng liền tới cứu, vậy vì sao chiều nay lại không thể cứu cô ấy chứ?”

“Uhm! Nguyên nhân những chuyện này mình cũng bó tay.” Doãn Đăng Nhân thấy rất tiếc, là đã bỏ lỡ nhiều chi tiết làm cho người ta suy nghĩ không ra như vậy.

“Vệ sĩ của cô Giản sao? Ha ha nếu cô ấy mà có vệ sĩ thì còn có thể chưa cưới mà đã sinh con cho cậu sao? Tám phần cậu đã sớm bị vệ sĩ của cô ấy xé thành tám mảnh rồi.

“Ừ! Nếu mà có vệ sĩ, mình có khả năng sẽ bị mặt nạ vàng cùng mặt nạ bạc đuổi giết mất rồi.” Mạc Tử Bắc tự giễu cười: “Mình nợ cô ấy quá nhiều!”

“A ha! Người như cậu rốt cuộc cũng có lương tâm, có phải chứng tỏ tương lai không xa, người nào đó sẽ đi vào cung điện tân hôn không?”

“Mình sẽ cho cô ấy một hôn lễ khó quên, có điều không biết cô ấy có chịu lấy mình không thôi. Mà hiện tại quan trọng nhất là loại trừ nguy hiểm, báo án chưa?”

“Báo rồi, khả năng hiện tại cảnh sát đang trên đường đến bệnh viện.”

“Vậy là tốt rồi phải! Người chiều nay muốn mưu sát Tiểu Bạch là ai chứ?” Mạc Tử Bắc lâm vào trầm tư vô hạn

126. Chương 127: Bị Giám Sát?

“Cậu không có thù oán với ai, cô Giản nhìn cũng không giống như có thù với ai, việc này thật sự rất kỳ quái!” Doãn Đăng Nhân trầm điều không thể giải thích được: “Vậy thì nguyên nhân là gì chứ?”

“Mình không biết, nhìn thực sự khiến người ta nghi vấn, khó hiểu. Hắn ta đến được một lần thì dù sao mình thấy vẫn có lần thứ hai. Hiện tại mình rất lo, không biết lần thứ hai sẽ đến khi nào.” Mạc Tử Bắc lo âu khiến Doãn Đăng Nhân rất là thông cảm. Hai người đang trò chuyện thì y tá đưa hai người cảnh sát đến.

Mạc Tử Bắc không muốn đánh thức Giản Tiểu Bạch, nhìn cô quá mệt mỏi, thực sự mệt mỏi, lại còn bị mất nhiều máu như vậy. Anh không nỡ để cô lại nhớ lại cái cảnh tưởng khủng khiếp đó một lần nữa.

Lấy lời khai, cảnh sát đến phòng giám sát yêu cầu băng ghi hình. Toàn bộ hành trình đều có Doãn Đăng Nhân đi cùng nhưng cảnh sát cũng chưa đưa ra được một đáp án chắc chắn chỉ là suy đoán mà thôi. Nói là phải tra ra người này nhưng trong lòng Mạc Tử Bắc cũng không ôm ảo tưởng gì, anh chỉ có tự mình làm tốt công tác chuẩn bị chu toàn mới bảo đảm không có sơ hở.

Cảnh sát đi rồi. Hùng Lập Tân đứng ở cửa có chút dăm chiêu nhìn khu nhà khám bệnh phía đối diện. Doãn Đăng Nhân sau khi đưa cảnh sát rời đi trở về liền phát hiện anh ta đang ngăn người, nhìn không được đi đến hỏi: “Sao vậy? Đối diện có mỹ nữ sao?”

Hùng Lập Tân bật cười: “Tôi đối với mỹ nữ không để tâm lắm, trái lại anh Doãn nhìn rất hào phóng, chắc có rất nhiều phụ nữ rồi?”

“Ấy! Đừng nói lung tung. Người ta là đàn ông ngây thơ đấy!” Doãn Đăng Nhân lén nhìn cửa phòng bệnh, chỉ mong Tiểu Túc không có nghe thấy. Gần đây anh ta đúng là rất ngoan, chỉ có một cô gái là Tiểu Túc.

“À!” Hùng Lập Tân cười cười, không nói gì nữa mà tiếp tục nhìn về phía đối diện ngăn người.

“Anh đang nhìn cái gì vậy?” Lòng hiếu kỳ của Doãn Đăng Nhân lại bị khơi lên.

Hùng Lập Tân suy nghĩ rồi rốt cuộc vẫn nói: “Trên tầng cao nhất tòa nhà đối diện có một kính viễn vọng hồng ngoại, nếu tôi không đoán sai có khả năng có người đang quan sát chặt chẽ tình hình của chúng ta ở bên này.”

“Á! Ở đâu? Sao tôi không thấy?” Doãn Đăng Nhân vội vàng hỏi.

Hùng Lập Tân chậm rãi đưa mắt nhìn phía đối diện, lại nheo mắt nhìn chòng chọc, một lát sau mới nói với Doãn Đăng Nhân: “Anh ở đây nhìn thẳng về tầng mười lăm tòa nhà đối diện, phòng thứ tư phía bên phải có một điểm đỏ, tự anh nhìn đi!”

Anh ta vỗ vai Doãn Đăng Nhân một cái rồi về phòng mình. Doãn Đăng Nhân bắt đầu rất nghiêm túc nhìn chăm chăm căn phòng đối diện, đúng là có một điểm đỏ, nhưng như vậy cũng không thể kết luận đó là kính viễn vọng hồng ngoại.

“Đúng là kỳ quái, sao mình lại không phát hiện ra nhỉ? Tiểu tử này đúng là kinh người, rốt cuộc là làm sao phát hiện được? Mình đúng là khó hiểu muốn chết.”

Anh lăm bằm lâu bầu xong thì không biết Tiểu Túc đã chạy tới phía sau nhắc chân đá anh ta một cái: “Ngăn ra đó làm gì?”

Doãn Đăng Nhân không chút kinh ngạc, quay người lại, cười nói với Tiểu Túc: “Cưng à, em nhìn tầng mười lăm đối diện, chỗ phòng thứ tư bên phải có phải có một điểm đỏ không?”

Tiểu Túc neho mắt lại nhìn rồi kinh ngạc nói: “Kính viễn vọng hồng ngoại?”

Giọng của cô rất thấp nhưng Doãn Đăng Nhân vẫn nghe ra.

“Cái gì? Sao em biết? Anh cũng nhìn không ra, sao mà em thấy được vậy? Em cũng đâu phải là thiên lý nhãn cháu của con khỉ hoả nhãn kim tinh?”

“Không rảnh nói chuyện tào lao với anh. Tôi thấy nơi này thật sự rất nguy hiểm, tám phần chúng ta thật sự bị theo dõi. Có thể không phải chúng ta mà là Giản Tiểu Bạch.” Tiểu Túc rất nghiêm túc nói với Doãn Đăng Nhân.

Thấy cô không có vẻ gì giống như đang nói giỡn, Doãn Đăng Nhân nghiêm trang hẳn lên hỏi: “Chúng ta có nên qua phía đối diện xem một chút không?”

“Có lẽ không đợi chúng ta đến phía đối diện thì hắn cũng đã dời đi rồi. Từ chỗ của hắn có thể nhìn thấy rất nhiều chỗ trong toàn bệnh viện, chúng ta còn chưa lên lầu e là đã bị hắn dời đi rồi.

“À! Nói có lý, Tiểu Túc anh yêu em chết mất thôi. Em thật sự là quá thông minh.” Doãn Đăng Nhân vuốt đuôi ngựa của Tiểu Túc.

Bị cô hung hăng trợn mắt lườm một cái: “Đừng có cho tôi nghe lời ngon ngọt đó. Tôi còn không biết anh cả ngày ra về gian xảo, cà lơ phất phơ, từ trong ra ngoài đều buồn nôn. Đàn ông đàn ông hơn ba mươi tuổi rồi mà còn giả vờ thanh niên mười tám, mười chín. Anh đúng là có đủ ghê tởm. Tôi thực hối hận đã làm vệ sĩ cho anh, anh rõ ràng thân thủ tốt như vậy còn muốn tìm vệ sĩ, tôi thấy anh là có ý định bất lương.”

“Trời đất chứng giám, Tiểu Túc em dám nói em tiếp cận anh không có mục đích? Hừ hừ đến lúc đó bị anh phát hiện ra bí mật của em rồi thì cũng đừng trách anh!” Doãn Đăng Nhân ra vẻ hung ác cảnh cáo.

Túc Nhĩ Nhiên lườm anh ta một cái rồi trở về phòng bệnh. Doãn Đăng Nhân thấy cô không thêm để ý thì chỉ muốn ngay lập tức xử lý cô nhưng mà vẫn có việc quan trọng hơn cần hoàn thành.

Gọi Mạc Tử Bắc ra rồi đem phát hiện vừa rồi nói cho Mạc Tử Bắc biết. Mạc Tử Bắc vừa nghe được tin này liền lập tức căng thẳng: “Nhân, mình thấy mình nên chuyển Tiểu Bạch về Mạc thị thôi! Mình thật sự không biết có thể tiếp tục kiên trì nữa không. Mình sợ rồi!”

Nhìn anh thực yếu ớt, Doãn Đăng Nhân cũng rất hiểu. “Có điều chúng ta phải thương lượng với Hùng Lập Tân một chút đi! Mình thấy anh ta thật sự không phải người bình thường.”

“Ừ!” Mạc Tử Bắc đồng ý.

Bọn họ gõ cửa đi vào phòng Hùng Lập Tân. Hùng Lập Tân đang ngồi ở trên sofa nhíu chặt mày lại. Nhìn thấy bọn họ đi vào, trên mặt anh ta lại treo lên nụ cười ôn hòa.

Mạc Tử Bắc nói thẳng ý của mình: “Tôi muốn trực tiếp đưa Tiểu Bạch về Mạc thị. Hiện tại tôi thực sự lo cho cái chỗ như ở bệnh viện này. Nhân viên quá phức tạp, tôi không thể mạo hiểm.”

“Nhưng mà, nhưng mà lỡ bị nhiễm trùng thì phải làm sao?” Lâm Hiểu Tình không thể không nói xen vào.

“Tôi sẽ mời bác sĩ tốt nhất đến Mạc thị chữa bệnh. Điều kiện sẽ không kém so với bệnh viện bao nhiêu.”

Hùng Lập Tân lắc đầu: “Nhưng nếu lại xuất hiện tình huống xuất huyết nhiều như chiều nay thì dọc đường anh từ Mạc thị đưa cô ấy đến bệnh viện này có lẽ cô sẽ ấy chết mất.”

“Ồ!” Mạc Tử Bắc lão đảo một chút, thiếu chút nữa đứng không vững: “Anh Hùng nói rất có lý. Tôi không nghĩ tới.”

Nếu Tiểu Bạch mà chết thì anh không dám nghĩ, không dám nghĩ nữa! Chỉ mới nghĩ tới mà cả người đã đổ mồ hôi, tay chân lạnh ngắt, trái tim cũng như một như một miếng.

“Tôi thấy chúng ta vẫn nên tăng cường cảnh giác. Đợi ba ngày nữa cơ thể của cô ấy hồi phục tương đối rồi mới tính chuyện trở về được!” Hùng Lập Tân nói ra đề xuất của mình. “Đương nhiên nếu mọi người muốn thì hiện tại đi cũng được. Có điều xin đứng ở lập trường của Tiểu Bạch mà suy nghĩ một chút đi!”

“Cứ theo như ý anh Hùng đi. Là Mạc tôi lo lắng quá. Không sao tôi sẽ bảo vệ tốt mẹ con họ, có tôi ở đây sẽ không có chuyện gì xảy ra.”

“Không, tôi cảm thấy chuyện này không phải đơn giản là nhắm vào Tiểu Bạch.” Lâm Hiểu Tình đột nhiên nói. “Vừa rồi tôi hình như nhìn thấy có người làm động tác bắn tôi.”

Lời của cô vừa ra khỏi miệng đã bị Hùng Lập Tân vội vàng cười phủ nhận: “Em gần đây quá mệt mỏi nên có thể nhìn nhầm thôi.”

127. Chương 128: Nghi Vấn Chống Chặt

Sự che dấu của Hùng Lập Tân bị đôi mắt gian xảo của Doãn Đăng Nhân bắt được, con người anh ta chuyển động không nói gì.

Lâm Hiểu Tình lắc đầu: “Nhưng mà em thật sự thấy người đó, anh ta làm một động tác bắn, em lo lắng.”

“Không sai đâu, đừng lo lắng. Mọi người đều ở đây, nguy cơ đêm nay sẽ được giải trừ!” Hùng Lập Tân An an ủi cô.

“Đêm nay sẽ được giải trừ?” Mạc Tử Bắc không rõ lắm.

Doãn Đăng Nhân có chút dăm chiêu, đem tất cả sự chú ý dồn lên trên mặt Hùng Lập Tân, quan sát biến hóa trên mặt anh ta hồng tìm ra một chút dấu vết để lại. Nhưng trên mặt Hùng Lập Tân trước sau vẫn yên bình, nhìn không ra chút biến hóa. Chỉ thấy anh ta tâm bình khí hòa nói với mọi người: “Yên tâm đi tôi đã nhờ người bạn bên cục cảnh sát. Anh ấy sẽ giúp xử lý chuyện này.”

“À!” Mạc Tử Bắc vừa nghe đến đáp án này thì không khỏi có chút thương tâm: “Tôi đối với cục cảnh sát không hy vọng nhiều lắm!” Anh không tin được bọn họ thì cũng trực tiếp nói rõ cảm giác của mình.

“Còn cái kính viễn vọng hồng ngoại đối diện, chúng ta phải xử lý như thế nào?” Doãn Đăng Nhân xem xét ánh mắt Hùng Lập Tân hỏi.

Hùng Lập Tân bí hiểm liếc nhìn anh ta, lập tức cười nói: “Hay là mọi người đi xem đi?”

Đề nghị của anh ta một chút tiêu chuẩn cũng không có, Doãn Đăng Nhân không biết anh ta cố ý hay là vô tình. “Trái lại tôi nghĩ làm thế e là lại rút dây động rừng.”

“Ha ha!” Hùng Lập Tân thực văn nhã nở nụ cười: “Nói cũng đúng.”

“Tôi muốn đi xem!” Mạc Tử Bắc đột nhiên đứng lên, còn nghiêm túc nói với mọi người.

“Không phải chứ?” Doãn Đăng Nhân lấp bắp kinh hãi.

“Mình không thể để hấn ta cố tình làm vậy. Mình muốn đi tiêu diệt hấn.” Trong mắt Mạc Tử Bắc hàm chứa quyết tâm khó có thể dao động, nắm đấm để hai bên người anh xiết chặt, thân mình cũng căng lên.

“Chúng ta đây có phải chuẩn bị một chút hay không?” Doãn Đăng Nhân hỏi

“Mình và cậu cùng đi. Thân thủ của Tiểu Túc còn có thể ở lại chăm sóc Giản Tiểu Bạch. Còn hai người.”

Doãn Đăng Nhân nói với Hùng Lập Tân và Lâm Hiểu Tình: “Hai người đi về phòng bên cạnh trước đi, lỡ có người xấu đến còn có người giúp đỡ.”

Anh ta không thừa nhận là Hùng Lập Tân có bản lĩnh, nhìn Hùng Lập Tân tuy rằng cao lớn nhưng vẫn rất văn nhã giống như một thư sinh.

“Ồ! Được rồi, hai người chú ý an toàn, cẩn thận đối thủ có súng!” Hùng Lập Tân hảo tâm nhắc nhở rồi ôm bà xã về phòng bên cạnh.

Mạc Tử Bắc cùng Doãn Đăng Nhân cũng rời khỏi phòng đi đến tòa nhà đối diện. Bởi vì đang buổi chiều mà sắc trời cũng đã sắp hoàng hôn nên tòa nhà khám bệnh đã không còn mấy người. Mạc Tử Bắc cùng Doãn Đăng Nhân đều rất cảnh giác. Dọc đường đi đều chặt chẽ chú ý động tĩnh chung quanh cùng với nhân viên khả nghi.

Doãn Đăng Nhân trên mặt không hề cợt nhả mà trở nên nghiêm túc hẳn, bởi vì quá mức nghiêm túc mà gương mặt anh tuần mỹ dị thường càng có vẻ khuynh quốc khuynh thành. Lúc mấy cô gái, y tá... đi ngang qua gửi lại ánh mắt ái mộ khác thường. Doãn Đăng Nhân cũng không kịp phóng điện với các cô.

Bọn họ từ cửa sau tòa nhà khám bệnh tiến vào, từ tòa nhà mười lăm tầng này không thể nhìn thấy cái kính viễn vọng đó, hai người đón thang máy đi lên. Trong thang máy rất kỳ quái, hai người bọn họ đi thẳng đến tầng mười lăm.

“Mặc, lát nữa chúng ta phải phối hợp cho tốt đấy, đừng sơ suất!” Doãn Đăng Nhân dặn anh một lần.

Mặc Tử Bắc trịnh trọng gật đầu: “Yên tâm đi, Karate của mình hơn hai mươi năm không phải luyện không, bắt được người này mình nhất định phải đánh hẳn ta rằng rơi đầy đất.”

“Ha ha mình cũng vậy!” Doãn Đăng Nhân cũng phụ họa theo.

Thang máy càn cách dừng ở tầng mười lăm, Mặc Tử Bắc cùng Doãn Đăng Nhân kẻ trước người sau ra khỏi thang máy. Lúc này một người đàn ông mặc đồ đen từ bên người bọn họ lướt qua, trên gương mặt thô tục kéo lên một nụ cười hơi mất tự nhiên, đáy mắt chớp lờn như là mắt mèo trong bóng đêm, giản xảo mà nguy hiểm. Gã ta tiến vào thang máy, cửa thang máy lại đóng lại.

Mặc Tử Bắc đột nhiên quay đầu: “Nhân, người đó!”

Doãn Đăng Nhân kinh ngạc. “Sao vậy?”

“Người kia rất kỳ quái.” Mặc Tử Bắc lắc lắc đầu, thang máy đã đóng lại. “Nhanh lên chúng ta đến xem cái phòng thứ tư trước đi.”

Tại phòng thứ tư, Mặc Tử Bắc cùng Doãn Đăng Nhân vừa đi tới cửa liền phát hiện cửa sổ phòng thứ tư đã đóng chặt chỉ có cửa sổ một phòng phía sau là có một bức màn màu đen. Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, Mặc Tử Bắc bay lên, một cước đá vỡ cửa.

Một cái kính viễn vọng hồng ngoại nhìn rất đắt đỏ đang được dựng lên đối diện với nơi bọn họ nằm viện. Doãn Đăng Nhân đứng ở phía sau kính viễn vọng đưa mắt nhìn qua ống kính.

“Wow! Rõ thế, sắc nét lắm. Mình còn thấy trên nắm đấm cửa có một ruồi đầu đỏ. Trời ạ, mình phải trộm món này về chơi mới được.”

Mặc Tử Bắc nhú mày. “Gã vừa rồi chính là người điều khiển kính viễn vọng!”

“Ồ! Cái gã kia nhìn rất thô tục?” Doãn Đăng Nhân cố gắng nhớ lại, còn tay thì đã bắt đầu tháo rời cái kính. “Mặc, cái giá này mình không cần. Mình chỉ muốn cái kính viễn vọng này, chờ mình chơi chán rồi sẽ cho con cậu chơi!”

Mặc Tử Bắc không có tâm trạng để ý tới lời ba hoa của anh ta, anh quay người lại vội vàng chạy đi: “Nhanh lên Nhân. Chúng ta phải đuổi theo hắn.”

“Rồi!” Doãn Đăng Nhân luống cuống tay chân cầm lấy kính viễn vọng rồi chạy vội ra ngoài. Thang máy đã xuống đến lầu một, Mặc Tử Bắc gấp gấp nhấn nút mở.

“Mau nhìn xem hắn ta đi đâu?” Mặc Tử Bắc kéo Doãn Đăng Nhân đi vào bên cửa sổ hành lang vừa đoạt lấy kính viễn vọng trong tay anh ta: “Để mình nhìn trước!”

Mặc Tử Bắc nhìn qua ống kính, cố gắng tìm kiếm mỗi một người đi ra khỏi tòa nhà khám bệnh nhưng vẫn không phát hiện ra người vừa rồi. Kỳ quái hẳn đi cửa sau sao? Anh tự nhủ nói.

“Không nhìn thấy?”

“Ừ!” Mặc Tử Bắc lắc đầu: “Chúng ta mau trở về đi, mình lo quá!”

Anh đột nhiên có chút dự cảm không lành: “Nhanh lên Nhân. Chúng ta mau trở về đi.”

Cửa thang máy mở ra, hai người lại vào thang máy.

“Người kia dường như đối với chúng ta rất hiểu biết, xem ra là đã có phòng bị, hèn gì buổi sáng sau khi cậu rời khỏi đây hắn ta liền xuống tay, xem ra không phải một người mà là một tổ chức.”

Mạc Tử Bắc ném kính viễn vọng cho anh ta, hai tay khoanh trước ngực. “Là một tổ chức. Tổ chức này còn rất chặt chẽ, xem ra rất kế hoạch, dường như là đang giám sát chúng ta. Mục đích của họ là gì?”

“Tổng tiền?” Doãn Đăng Nhân liền tự mình lắc đầu phủ nhận. “Nhìn không giống, nếu vậy thì hoàn toàn có thể bắt cóc mà không phải trực tiếp xuống tay độc ác như vậy.”

“Trong đầu mình thực sự rối loạn, chuyện này so với làm ăn còn khó hơn. Mình thật sự không nghĩ ra vì sao.” Mạc Tử Bắc đã rối rắm đến sắp học máu rồi.

“Chị Hùng cũng bị uy hiếp là vì sao chứ?” Doãn Đăng Nhân thì thào tự nói.

“Cô ấy bị uy hiếp, ôi trời! Mình cũng không hiểu có phải chúng ta thật sự không đủ thông minh, ngu ngốc quá hay không mà không nghĩ ra vì sao.” Mạc Tử Bắc có chút ảo não.

“Việc này vốn cũng rất phức tạp, ai mà biết được! Chờ chân tướng rõ ràng chúng ta sẽ hiểu thôi. Hiện tại mình nhìn không ra nguyên do nhưng mà trực giác ình biết có liên quan đến Hùng Lập Tân. Mình cũng không biết cảm giác của mình có đúng hay không. Dù sao mình cũng không có chứng cứ.”

128. Chương 129: Hung Thủ?

Thang máy rốt cuộc cũng xuống đến lầu một, Mạc Tử Bắc cùng Doãn Đăng Nhân rất nhanh từ cửa chính thẳng đến tòa nhà điều trị.

Mạc Tử Bắc sợ trùng kè điệu hổ ly sơn mà như con ngựa mất cương chạy đuổi theo. Vừa vào cửa nhìn thấy tình hình vẫn làm cho Mạc Tử Bắc ngây ngẩn cả người. Bởi vì có hai người đang đứng trong phòng bệnh. Một ông già và một người khác là Mạc Tuệ Cẩm mẹ anh. Mẹ anh đang kéo bàn tay nhỏ bé của Thiên Thiên kích động đến run lẩy bẩy. Bà cũng học được trực giác phát hiện cái gì đó của Mạc Tử Bắc.

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây?” Mạc Tử Bắc kinh ngạc hỏi.

Ông Ôn nghe thấy tiếng Mạc Tử Bắc thì run run quay đầu, nhìn thấy Mạc Tử Bắc cả người ông trong nháy mắt khê run lên, đôi môi run run hai cái muốn nói gì rốt cuộc vẫn không nói gì. Mạc Tử Bắc đưa mắt lạnh lùng nhìn ông một cái, mọi người ở trong phòng đều nhìn về phía đôi vợ chồng già này. Doãn Đăng Nhân cọt nhả chào đón: “Bác trai, bác gái chào mọi người!”

“Chào! Chào cậu!” Ông Ôn xấu hổ cười.

Giản Tiểu Bạch còn đang ngủ, Mạc Tử Bắc dịu dàng liếc mắt nhìn cô một cái rồi nói với ba và mẹ mình: “Chúng ta qua phòng bên cạnh rồi nói.”

“Ừ!” Mạc Tuệ Cẩm kéo cánh tay ông Ôn. Bà vắm nắm lấy bàn tay Thiên Thiên còn Thiên Thiên thì dường như không rõ vì sao bà này lại nhìn cậu nhóc mà rơi nước mắt.

“Ba!” Cậu nhóc ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nói với Mạc Tử Bắc.

Ông Ôn cùng Mạc Tuệ Cẩm gần như là trong nháy mắt đều hướng tầm mắt về phía Thiên Thiên. “Tử Bắc đây là con của con hả?” Mạc Tuệ Cẩm không tin điều tai mình, vừa rồi nhìn bộ dạng của cậu nhóc đã thấy giống Tử Bắc hồi bé, giờ cậu nhóc này còn gọi anh là ba.

Mạc Tử Bắc vốn không muốn nói nhưng nhìn vẻ mặt chờ mong của mẹ anh vẫn là nghiêm túc gật đầu.

Trong mắt ông Ôn lóe ánh lệ, nhìn chằm chằm Thiên Thiên không chớp mắt. Đây là cháu nội ông, chỉ nhìn sơ qua khuôn mặt nhỏ nhắn khôi ngô của cậu nhóc là biết cháu Ôn gia rồi.

“Cậu bé này tên là gì?”

Mạc Tử Bắc lạnh lùng nhìn ông một cái rồi nói: “Không liên quan tới ông!”

“Tử Bắc!” Mạc Tuệ Cẩm la thất thanh: “Con không thể nói như vậy!”

Mạc Tử Bắc giao Thiên Thiên cho Hùng Lập Tân: “Tôi đi rồi sẽ về.”

Hùng Lập Tân cùng Lâm Hiểu Tình cũng không rõ lắm cho nên vẻ mặt mờ mịt gật đầu. “Được rồi!”

“Chúng ta qua phòng bên cạnh nói chuyện.” Mạc Tử Bắc đã xoay người rời đi.

Mạc Tuệ Cầm cùng ông Ôn đều lưu luyến đưa mắt nhìn Thiên Thiên vài lần nữa mới rời khỏi phòng bệnh đi sang phòng bên cạnh.

Mạc Tử Bắc đứng ở trong phòng vẽ mặt mắt kiên nhẫn: “Sao hai người lại đến?”

Mạc Tuệ Cầm ừ ừ liếc trộm anh một cái: “Mẹ nhìn thấy Doãn Đăng Nhân, cậu ta tới tới lui lui vài lần.”

“À!” Mạc Tử Bắc đưa mắt nhìn về phía mẹ rồi lại nheo mắt nhìn về phía ông Ôn. “Mẹ nói với ông ta?” Mạc Tử Bắc chỉ vào ông Ôn: “Tôi cứ nói sao hôm nay lại xui xẻo như vậy hóa ra là ông phải người đến báo thù! Hừ! Ôn Thanh Nham, ông hại chết cháu nội mình rồi đấy! Như vậy thì chắc ông vừa lòng rồi chứ?”

Ông Ôn bất thành linh bị chỉ trích nên ngây ngẩn cả người, ông khó hiểu nhíu mày: “Con đang nói cái gì vậy?”

“Đúng đó, Tử Bắc con đang nói cái gì vậy? Còn nữa cô Giản vì sao lại nằm viện? Con bé rốt cuộc bị bệnh gì? Nhìn có vẻ rất nghiêm trọng!” Mạc Tuệ Cầm vẽ mặt lo lắng hỏi.

Mạc Tử Bắc lại lạnh lùng nhìn về phía ông Ôn cất giọng lạnh lẽo nói: “Chuyện này thì phải hỏi ông ta kìa!”

“Hỏi ba con? Vì sao?” Mạc Tuệ Cầm kinh ngạc.

“Không phải ông ta phải người mưu sát Tiểu Bạch sao? Cuối cùng rồi con cũng hiểu. Ôn Hưởng Đình chết ông ta đem món nợ này tính đến trên đầu con và Tiểu Bạch. Thật đúng là dụng tâm hiểm ác!” Mạc Tử Bắc cười lạnh.

“Cái gì? Hưởng Đình chết rồi?” Ông Ôn không khỏi mở to mắt, trong con người là vẻ không thể tin được. “Sao nó lại chết? Chết khi nào?”

Ánh mắt Mạc Tử Bắc đảo qua nét mặt già nua của ông, cuối cùng dừng lại nơi ánh mắt ông. “Ông không phải đã biết từ lâu rồi sao? Không biết ông muốn giết Tiểu Bạch để làm gì? Còn phải người giám sát bọn tôi, cả đời này việc ông làm đều là xấu xa như vậy. Ông không sợ xuống địa ngục sao?”

“Tử Bắc, rốt cuộc con đang nói gì vậy?” Mạc Tuệ Cầm càng nghe càng choáng váng, bà không biết con trai đến tột cùng là đang nói cái gì. “Con không phải đang hiểu lầm ba con chứ, còn nữa Hưởng Đình sao lại chết?”

“Hừ hừ! Hừ hừ!” Mạc Tử Bắc cười đến rất ma quái nói với mẹ: “Mẹ, mẹ đối với người này thật đúng là trung trinh một lòng, con nghĩ mẹ là bị ông ta lừa rồi. Ôn Hưởng Đình đã bắt cóc Tiểu Bạch hai lần, sáng hôm nay hẳn ta còn muốn Tiểu Bạch chết chung với hẳn, đương nhiên là hẳn ta muốn con chết cùng hẳn rồi đồng thời kéo theo cả Tiểu Bạch. Hẳn ta lấy súng bắn con, đáng tiếc là hẳn lại bị người khác bắn chết. Con muốn kết liễu đời hẳn nhưng lại bị người khác nhanh chân giành mất. Tiểu Bạch được đưa đến bệnh viện làm giải phẫu sau đó nhân lúc con đi ra ngoài mua đồ, cô ấy bị người ta mưu sát. Mẹ nói không phải Ôn Thanh Nham thì là ai? Ai lại có thù hận lớn với bọn con như vậy?”

Sự chất vấn của Mạc Tử Bắc dường như rất lý, Mạc Tuệ Cầm còn đang đắm chìm trong tin tức Ôn Hưởng Đình đã qua đời mà mở to hai mắt không thể tin được. “Không phải đâu, Tử Bắc. Chúng ta cũng không biết tin Hưởng Đình đã chết, vừa rồi chúng ta biết con có con nên mẹ mới cùng ba con đi thẳng tới đây. Con đừng đổ oan cho ông ấy!”

Mạc Tử Bắc lắc đầu: “Mẹ còn nói cho ông ta!”

Ông Ôn cười khổ một cái rồi hỏi: “Hưởng Đình thật sự chết rồi sao?”

Chuyện đã tới lúc này mà ông ta vẫn chỉ quan tâm tới con trai trưởng, Mạc Tử Bắc trong lòng lại thấy đau xót: “Xem ra hẳn cũng không có chịu thiệt lắm. Hẳn chết vì viên đạn bắn vào thái dương. Ha ha có thể coi như là một phát mất mạng.”

Anh cố ý nói ra bộ dạng lúc chết của Ôn Hưởng Đình muốn kích thích ông Ôn nói ra âm mưu ông vì Ôn Hưởng Đình báo thù. Nhưng trong mắt ông Ôn lại hiện lên một tia cô quạnh, rốt cục vẫn không nói một lời.

Ông im lặng khiến Mạc Tử Bắc nghĩ là ông đang thừa nhận mọi chuyện đều là do ông sai người làm nên lại càng thêm tức giận: “Ông vì sao lại muốn hại Tiểu Bạch? Ông có bản lĩnh thì cứ trực tiếp giết tôi đi là được, vài sao phải hại Tiểu Bạch?”

Ông Ôn nâng đôi mắt lên nhìn về phía Mạc Tử Bắc. “Ta ở trong lòng con lại thậm tệ như vậy sao?”

Ngữ khí của ông thâm lương mà cô quạnh làm trái tim Mạc Tử Bắc lay động, anh tức giận lắc lắc đầu, nói ra những lời càng khó nghe hơn. “Tôi chỉ là nghĩ ông tốt quá. Con của ông bởi vì tôi mà chết, con tôi cũng bởi vì ông mà chết. Chúng ta huê nhau sau này ông đừng hòng mà làm hại họ!”

“Tử Bắc!” Mạc Tuệ Cầm ôm ngực, trong mắt bởi vì lo lắng mà chứa chan nước mắt. “Con đừng đổ oan ba con như vậy. Tiểu Bạch đang mang thai cháu nội ông ấy mà. Làm thế nào ông ấy có thể xuống tay chứ! Hơn nữa hôm nay chúng ta vẫn luôn ở cùng nhau, ông ấy cũng hơn một tháng không dùng điện thoại, lấy cái gì mà chỉ huy người khác? Con đừng đổ oan cho ba con mà bỏ qua người xấu chân chính?”

Ôn Thanh Nham lắc đầu nói với Mạc Tuệ Cầm: “Nó nghĩ như thế nào anh cũng không để ý. Chúng ta đi thôi! Nơi này không chào đón chúng ta!”

Ông ta còn muốn chạy. Mạc Tử Bắc cười lạnh hừ nói: “Ông giả vờ giỏi quá đấy, với khả năng của ông có thể đoạt giải vàng Oscar đấy, tôi thấy khả năng diễn xuất của ông so với ảnh đế còn thâm hậu hơn nhiều, khó trách mẹ tôi lại cả đời cam tâm làm tình nhân của ông.”

129. Chương 130: Sự Việc Không Đơn Giản

“Tử Bắc! Ta với mẹ con yêu nhau thật lòng, vì sao con cứ không chịu tin chúng ta chứ?” Ôn Thanh Nham vốn không định nói gì nhưng nhìn thấy biểu hiện không ngại tổn thương Tuệ Cầm này của Mạc Tử Bắc thì ông vẫn nhịn không được mà nói một câu.

“Yêu nhau thật lòng? Cũng chỉ có mẹ tôi là tin ông thôi!” Mạc Tử Bắc quay mặt đi không muốn nhìn ông. Tôi vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho ông. Những việc ông đã làm tôi không muốn truy cứu nữa nhưng nếu ông vẫn cứ u mê không tỉnh ngộ như vậy tôi cũng không ngại tội danh giết cha mà lấy lại công bằng cho Tiểu Bạch.”

Lời anh nói làm cho Mạc Tuệ Cầm sợ ngây cả người. Bà gần như là lão đạo đi đến gơ tay lên giáng một bạt tai vào gương mặt tuấn đạt của Mạc Tử Bắc.

“Tử Bắc, mẹ chưa từng đánh con nhưng hôm nay mẹ muốn đánh con! Chính con mới là người u mê không tỉnh ngộ chứ không phải ba con. Vì sao mấy năm nay con đều không nhìn tới sự quan tâm của ba đối với con? Vì sao trái tim con lại sắt đá như vậy? Con không phải con mẹ, mẹ cũng không có đứa con như con. Từ nay về sau mẹ chết cũng được, sống cũng được, không liên quan gì đến con nữa.”

Nhìn nét mặt quyết tuyệt của Mạc Tuệ Cầm, Mạc Tử Bắc lại kinh ngạc sửng sờ ở trong phòng, trên mặt anh là vẻ không thể tin, kinh ngạc run run chỉ tay vào Ôn Thanh Nham sau đó anh hỏi: “Mẹ, mẹ vì ông ta mà đánh con? Vì ông ta mà đoạn tuyệt quan hệ với con?”

“Tuệ Cầm, không cần như vậy đâu!” Ôn Thanh Nham kéo tay Mạc Tuệ Cầm: “Em không cần như vậy đâu mà. Anh không muốn hai người cắt đứt quan hệ. Đặc biệt vì một người sắp chết như anh thì không cần thiết.”

Mạc Tuệ Cầm rưng rưng quay mặt qua: “Thanh Nham, em sẽ không để anh chết đâu!”

“Con người mà dù sao cũng phải chết, đời anh cũng phải đến lúc cuối rồi.” Ôn Thanh Nham cảm khái nói.

Hai người tình cảm chứa chan nhìn nhau, Mạc Tử Bắc đột nhiên cảm thấy thực buồn cười. “Hừ hừ! Hai người diễn cũng tuyệt quá há, tiếp tục diễn đi! Tôi không muốn nhìn cũng không muốn diễn theo!”

Anh đẩy cửa ra cứng đờ người đi thật nhanh nhưng kiên quyết ra ngoài. Mạc Tuệ Cầm dậm mắt rưng rưng, nuốt nước mắt vào, bà cầm chặt tay Ôn Thanh Nham: “Thanh Nham, thực xin lỗi, là em không dạy dỗ nó đàng hoàng!”

“Điều này sao có thể trách em được? Là anh có lỗi với nó, cũng rất có lỗi với em, có lỗi với Hường Thanh. Hai người đều là người tốt chỉ là anh không yêu cô ấy.”

“Em cũng có lỗi với chị Hường Thanh. Thanh Nham đợi anh khỏe hơn chúng ta đi Thụy Sĩ thăm chị Hường Thanh nhé?”

Ôn Thanh Nham cảm động rưng rưng nước mắt, lắc đầu: “Cám ơn em còn nhớ đến cô ấy nhưng mà cô ấy đã không nhận ra chúng ta lâu rồi! Gặp lại anh cũng không biết nên đối mặt với cô như thế nào, đặc biệt hiện tại Hường Đình chết rồi anh không biết nên nói với cô ấy thế nào.”

“Không sao. Em vẫn muốn đi!” Mạc Tuệ Cầm nhìn Ôn Thanh Nham không chớp mắt: “Hường Đình thật sự chết rồi?”

“Có lẽ vậy, anh thật sự không biết. Thằng đó sớm muộn gì cũng đi đến đường cùng, chết rồi coi như là giải thoát. Mà lạ lắm, anh cũng không thấy khổ sở lắm chỉ là có chút khiếp sợ. Nó làm bậy nhiều quá, ôn thị cũng bị nó làm lụi bại haizz! Đến lúc chết ngay cả một người nhặt xác cũng không có.”

“Em đi giúp nó thu dọn, an táng nó. Không vì nó, vì chị Hường Thanh chỉ mong kiếp sau nó làm người tốt đừng ngang ngược như vậy nữa.”

“Anh chính là yêu sự lương thiện của em!” Ôn Thanh Nham cầm chặt tay bà: “Chúng ta về đi! Tử Bắc sẽ nghĩ thông thôi chỉ là anh không biết mình còn có thể đợi đến ngày đó không thôi.”

“Được chứ, chúng ta có cháu nội lại còn là rất xinh xắn. Cậu nhóc đó cũng khôi ngô y chang Tử Bắc hồi nhỏ. Lớn lên cũng sẽ là một anh chàng đẹp trai. Nếu đứa bé trong bụng Tiểu Bạch không bị sảy thì chúng ta sẽ có hai đứa cháu nội! Ôi! Đáng tiếc!” Mạc Tuệ Cầm nói tới đây thì trong lòng lại thấy buồn hẳn.

“Đúng vậy! Có cháu nội!” Ôn Thanh Nham tự nhủ xong rồi đưa mắt nhìn về phía cửa: “Chúng ta về đi!”

Ông kéo tay Mạc Tuệ Cầm, hai người tay trong tay chậm rãi đi đến cửa nhìn bóng dáng thực cô quanh, chậm rãi bọn họ lại đi về hướng phòng bệnh của mình.

Mạc Tử Bắc về mặt tối tăm trở lại phòng bệnh Giản Tiểu Bạch, lồng ngực vẫn còn phập phồng không ngừng.

“Mạc! Đừng giận!” Doãn Đăng Nhân ngồi ở trên sofa bắt chéo chân.

Mạc Tử Bắc liếc nhìn anh ta không nói lời nào.

“Ba!” Giản Hạo Thiên ôm kính viễn vọng đi tới.

Mạc Tử Bắc đưa ôm lấy cậu nhóc, ôm thật chặt trong lòng mình, nhìn con trai anh lại nghĩ đến Ôn Thanh Nham. Từ nhỏ đến lớn Ôn Thanh Nham chưa từng ôm anh, anh cũng chưa từng có ấn tượng với việc ông ấy từng ôm mình. Người cha như vậy, anh thật sự không có cũng được! Đặc biệt sau khi thương tổn Tiểu Bạch anh lại càng không tha thứ cho ông ấy.”

“Ba, chú cho con cái kính viễn vọng nè.”

“Con cầm đi! Thích không?”

Giản Hạo Thiên gật đầu, nở một nụ cười ngọt ngào: “Thích ạ!”

Hùng Lập Tân đưa mắt nhìn rồi nhúu chặt mày lại. Giản Tiểu Bạch nhìn dường như đang ngủ mà vẫn rất không vui. “Chúng ta vẫn nên qua bên cạnh thảo luận phát hiện của hai người đi! Ở đây có thể ảnh hưởng đến Tiểu Bạch nghỉ ngơi.”

“A!” Doãn Đăng Nhân đứng lên. “Đi thôi chúng ta qua bên cạnh!”

Mạc Tử Bắc buông con ra: “Ở trong này không được chạy lung tung. Ba đi cùng hai chú bàn chuyện một lát sẽ trở lại.”

Giản Hạo Thiên rất nghiêm túc gật đầu, Mạc Tử Bắc lúc này mới rời đi. Mới vừa đến phòng bên cạnh thì Hùng Lập Tân đã hỏi: “Hai người có phát hiện cái gì không?”

Doãn Đăng Nhân mím môi: “Một người đàn ông có điều trên mặt không có vết sẹo đó. Lúc chúng tôi đến có khả năng đã bị hấn phát hiện nên sau khi vừa đi lên thì hấn ta cũng đi mất, gã hai chúng tôi gặp cũng biến mất.”

“Ừm!” Hùng Lập Tân có chút dăm chiêu gạt đầu. “Không có gì đặc biệt sao?”

“Không nhớ rõ, rất bình thường!”

“Hai người đừng nghĩ nữa, tôi biết là ai.”

“Cậu biết?”

“Anh biết?”

Hùng Lập Tân và Doãn Đăng Nhân gần như là cùng lúc hỏi.

Mạc Tử Bắc nghiêm túc gạt đầu chậm rãi nói: “Đúng vậy, người đó chính là ba tôi.”

“Không có khả năng!” Doãn Đăng Nhân lắc đầu. Doãn Đăng Nhân có chút không biết nên khóc hay cười hỏi. “Cậu không phải thần kinh chứ, sao lại nghi cho bác trai vậy?”

“Vì Ôn Hưởng Đình, mình nghĩ ông ta có thể làm như vậy.” Mạc Tử Bắc một lòng cho là Ôn Thanh Nham gọi người đến làm hại Tiểu Bạch.

Hùng Lập Tân có chút dăm chiêu nhìn Mạc Tử Bắc, không mở miệng nói gì chỉ là nơi đáy mắt hiện lên một chút sáng ngời.

“Hừ! Ông ta làm như vậy cũng dễ hiểu! Vì con ông ta, Ôn Hưởng Đình bởi vì mình mà chết, ông ta hận mình cũng là đương nhiên.” Mạc Tử Bắc cười lạnh lại khôi phục vẻ mặt tối tăm.

“Sao có thể, chuyện hồi sáng ông ấy làm sao có thể nhanh chóng nhận được tin tức như vậy? Hơn nữa ông ấy cũng không biết chuyện cô Giản? Một ông già đang ở trong bệnh viện, công ty cũng không còn, ông ấy còn có của cải gì đi muốn người đi giết người chứ?” Doãn Đăng Nhân dù nói gì cũng không tin là ông Ôn làm.

“Anh nghĩ sao?” Mạc Tử Bắc hỏi Hùng Lập Tân.

“Cho dù là ai thì trước lúc chưa xác định thân phận thì chúng ta vẫn không nên nghi ngờ! Tôi nghĩ hung thủ sau khi phát hiện Tiểu Bạch thoát khỏi nguy hiểm sẽ hành động tiếp, đêm nay chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút.” Hùng Lập Tân nghiêm trang nói với hai người. “Có lẽ chuyện này cũng không đơn giản như vậy.”

130. Chương 131: Thiên Thiên Mất Tích

“Không đơn giản?” Mạc Tử Bắc không hiểu. Sự thật đã diễn ra trước mặt, nhất định là ông ta.

“Mạc! Chúng ta không có chứng cứ thì đừng đổ oan cho bác trai.”

“Đúng vậy, tôi nghĩ chúng ta trước tiên vẫn nên cẩn thận gấp bội đi!” Hùng Lập Tân cùng Doãn Đăng Nhân duy trì một cái thái độ.

“Nếu ông ta còn dám trêu chọc chúng ta, tôi sẽ không ngại giết cha dâu!” Mạc Tử Bắc trong mắt hiện lên vẻ độc ác khiến Doãn Đăng Nhân cùng Hùng Lập Tân đều sửng sốt: “Mạc, cậu! Ôi trời!” Doãn Đăng Nhân bắt đầu dĩ đôi mắt với Hùng Lập Tân: “Anh nói sao? Anh có tin Ôn Thanh Nham sẽ làm như vậy không?”

Hùng Lập Tân lắc đầu: “Về tình về lý về khoa học thì anh Mạc nghi ngờ cũng không sai nhưng mà rất nhiều chuyện cho dù mắt thấy cũng không nhất định là thật, có thể có chút hiểu lầm nữa. Đừng đổ oan cho người tốt mà bỏ lỡ hung thủ thật sự.”

“Tôi đồng ý với quan điểm của anh Hùng. Mạc, mình cậu đối với ba cậu thật sự có chút quá đáng, đã nhiều năm như vậy rồi mà cậu vẫn còn canh cánh trong lòng. Ông ấy cũng muốn giao công ty của ông cho cậu. Tập đoàn Ôn thị lớn như vậy bị Ôn Hưởng Đình phá sập, ông ấy làm thế nào có thể vì một Ôn Hưởng Đình

mà tổn thương cậu chứ? Cậu hiện tại đã là một người cha, để cậu đi tổn thương Thiên Thiên cậu có chịu không?”

Mạc Tử Bắc ngăn ra: “Mình tuyệt đối sẽ không tổn thương Thiên Thiên nhưng là nếu có mấy người làm hại Thiên Thiên, mình sẽ liều mạng khiến đối phương muốn sống cũng không được.”

“Cậu không làm hại con mình. Ôn Thanh Nham cũng là ba cậu thì sao có thể làm hại cậu? Huống hồ Ôn Hướng Đình cũng không đáng để ông ấy làm như vậy!”

Mạc Tử Bắc trong đầu hiện lên cảnh vừa rồi lúc Ôn Thanh Nham biết Ôn Hướng Đình chết thì vẻ mặt hơi khựng lại, dường như ông thật sự không biết tin Ôn Hướng Đình đã chết. Doãn Đăng Nhân lại nói: “Ôn Hướng Đình chết buổi sáng, ông Ôn không có khả năng lúc ấy đã biết tin. Nếu ông ấy thật sự ở cái tuổi xé chiều đó rồi mà vẫn còn có bản lĩnh lớn như vậy thì công ty của ông ấy cũng sẽ không bị mình thu mua.”

“Phân tích rất có lý.” Hùng Lập Tân cũng nói cho Ôn Thanh Nham. “Anh Mạc thứ tôi nói thẳng. Anh có thể đã rơi vào trong tâm ma của mình rồi, anh hãy tự kiềm chế. Có lẽ chuyện cũng không phải xấu như anh nghĩ. Tôi thấy ông Ôn nhìn rất ôn tồn cũng không có gì không tốt.”

Mạc Tử Bắc chán nản hiện lên mặt, thật ra anh cũng chẳng hy vọng hung thủ là ba mình? Nhưng mà không phải ông thì là ai đây?

“Trong lòng mình rất loạn!” Mạc Tử Bắc lần đầu tiên trong đời bất lực như vậy phiền não như vậy. Mình cứ nghĩ đến Tiểu Bạch có khả năng còn có thể lọt vào nguy hiểm thì trái tim mình lại phát điên đến.”

“Ở bên cạnh cô ấy đừng bỏ cô ấy đi nữa, nếu bỏ đi có lẽ sẽ thật sự vĩnh viễn mất đi.” Hùng Lập Tân dường như là có ý muốn nói gì đó.

“Là sao?” Mạc Tử Bắc miễn cưỡng hỏi.

“Không sao hết, bảo vệ tốt người phụ nữ của mình. Đây là trách nhiệm của mỗi người đàn ông, anh cho là sao chứ?” Hùng Lập Tân có chút buồn cười hỏi.

Doãn Đăng Nhân nheo đôi mắt xinh đẹp lại, đảo qua khuôn mặt tuần tú tao nhã của Hùng Lập Tân trong lòng hình như đang nghĩ cái gì đó.

“Yên tâm đi, tôi sẽ bảo vệ người phụ nữ của mình!” Mạc Tử Bắc nghiêm túc cam đoan.

Sau khi nói xong anh mới bắt đầu phát hiện anh lại có thể cam đoan với Hùng Lập Tân, anh ta chỉ là một bằng hữu mà thôi. Tiểu Bạch là cô nhi, anh chỉ cần cam đoan với Tiểu Bạch là được. Cô bé của anh lúc này bị hoảng sợ, bị thương còn sảy thai. Anh hiện tại phải đi về với cô mới được. “Tôi về đây. Làm phiền hai người giúp tôi chú ý gấp bội, nếu thật sự không được thì chúng ta thuê công ty bảo vệ!”

“Anh nghĩ sao?” Doãn Đăng Nhân hỏi Hùng Lập Tân.

Hùng Lập Tân lắc đầu: “Có lẽ vẫn chưa cần huy động nhân lực như vậy đây! Trước tiên cứ quan sát một ngày rồi nói sau.”

“Được rồi, tôi đi đây.” Mạc Tử Bắc muốn đến với cô gái của mình.

“?” Nhìn bóng dáng Mạc Tử Bắc rời đi, Doãn Đăng Nhân có một cảm giác nói không nên lời chỉ cảm thấy chua xót, lắc đầu hai tay khoanh trước ngực. “Vì sao đàn ông luôn không rời khỏi phụ nữ?”

“À!” Hùng Lập Tân cười lắc đầu: “Vấn đề này rất phức tạp, tôi nghĩ tôi trả lời anh không được. Anh vẫn là đến hỏi mấy tiên tri thì có vẻ tốt hơn.”

“Ồ!” Doãn Đăng Nhân nhếch miệng.

Trong phòng bệnh Giản Tiểu Bạch, Mạc Tử Bắc vừa mới đi vào nhìn chung quanh một cái liền phát hiện không thấy Thiên Thiên đâu. Túc Nhi Nhiên ngồi ở trên sofa rất im lặng.

“Thiên Thiên đâu?” Mạc Tử Bắc hỏi.

Lâm Hiểu Tình từ trong buồng vệ sinh chạy ra: “Thiên Thiên ở ngoài cửa, tôi vừa vào buồng vệ sinh một phút thôi. Vừa rồi cậu nhóc còn ở trước cửa cầm kính viễn vọng ở cửa xem linh tinh mà!”

“Không có.” Mạc Tử Bắc đã cảm thấy bất an.

Lâm Hiểu Tình trong lòng cả kinh lập tức đứng lên hoang mang rồi loạn chạy đến cửa nhìn xung quanh, giọng nói cũng gấp gáp hẳn. “Hùng Lập Tân hu hu Thiên Thiên...”

Mạc Tử Bắc trong lòng chợt lạnh hẳn, một dự cảm không lành nảy lên trong lòng anh, trái tim anh như rơi vào vực sâu vạn trượng, khủng hoảng bùng lên suýt nữa là đứng không vững. Túc Nhĩ Nhiên đi tới cũng về mặt áy náy. Cô cùng Lâm Hiểu Tình, hai người đều coi chừng cậu bé.

Giản Tiểu Bạch còn đang trong giấc mộng nhú mày lại. Mạc Tử Bắc nhìn cô thật sâu một cái rồi chạy ra ngoài cửa.

“Thiên Thiên, Thiên Thiên.” Anh ở cửa la to. Chạy đến phòng bên cạnh nhưng không ai nhìn thấy bóng dáng của Thiên Thiên. Mạc Tử Bắc cảm thấy trái tim mình cũng vỡ tan rồi.

Anh điên cuồng mà tìm toàn bộ trên hành lang, tìm mọi phòng bệnh nhưng không thấy bóng cậu nhóc ở đâu? Anh giống một người điên chạy về, vừa lúc gặp phải Doãn Đăng Nhân.

“Mạc, sao thế?”

“Thiên Thiên bị kẻ xấu bắt đi rồi.” Giọng Mạc Tử Bắc rất thấp giống như đang cố ý áp chế cái gì đó.

Trên mặt Doãn Đăng Nhân hiện lên vẻ kinh ngạc: “Có thể chúng ta đều ở đó. Tiểu Túc sao lại thế này?”

Túc Nhĩ Nhiên xin lỗi lắc đầu, trên gương mặt vốn lạnh nhạt cũng trở nên lo lắng hẳn. “Cậu bé đang chơi ở cửa, không có động tĩnh gì thì sao có thể nhanh như vậy đã bị mang đi? Nhưng mà thật sự không thấy bé đâu nữa.” Túc Nhĩ Nhiên cũng cảm thấy rất khó tin đồng thời cũng rất áy náy.

Lâm Hiểu Tình bỏ nhào vào trong lòng Hùng Lập Tân cầm chặt lấy cánh tay anh ta. “Hùng Lập Tân, không thấy Thiên Thiên đâu. Vừa rồi còn ở đây hu hu em đã không trong coi cậu nhóc cẩn thận.”

Sắc mặt Hùng Lập Tân cũng trầm hẳn xuống nhưng vẫn là ôm chặt Lâm Hiểu Tình. “Đừng sợ, anh sẽ tìm cậu bé về mà tin anh đi.”

Lâm Hiểu Tình chôn mặt ở trong lòng anh nước mắt cũng chảy xuống: “Em biết nói thế nào với Tiểu Bạch đây. Hu hu Tiểu Bạch mà biết thì chết mất. Hùng Lập Tân anh cách đi xin anh đó.”

Mạc Tử Bắc không biết nên trách ai. Chỉ một lát mấy người đàn ông ở phòng bên thôi mà con trai đã bị người ta bắt mất. Anh cố gắng buộc mình tỉnh táo lại, mím chặt môi. Anh như là thay đổi thành một con người khác. “Tìm công ty bảo vệ canh gác ở cửa hai mươi bốn giờ. Toàn bộ hành lang dài tôi đều phải giới nghiêm.”

131. Chương 132: Nhắm Vào Tiểu Bạch

Doãn Đăng Nhân đã hiểu gật đầu: “Được rồi.”

Anh ta cầm điện thoại gọi đến công ty bảo vệ bảo điều ba mươi người đến bệnh viện bảo vệ Tiểu Bạch. Sau đó Mạc Tử Bắc nói với Hùng Lập Tân nói: “Tôi không biết đây là ác ý bắt cóc hay là lần này hẳn ta có mục đích gì. Tôi muốn tìm con về giúp tôi chăm sóc Tiểu Bạch. Nếu không tìm thấy con, tôi tuyệt không trở về gặp cô ấy.”

“Anh đi đâu mà tìm?” Hùng Lập Tân hỏi.

“Không biết, tôi phải đi tìm.” Mạc Tử Bắc đã hạ quyết tâm, anh muốn đi hỏi Ôn Thanh Nham. “Nhân giúp mình canh phòng, Tiểu Bạch tỉnh thì đừng nói cho cô ấy biết chuyện của Thiên Thiên. Mình không muốn làm cho cô khổ sở.”

“Yên tâm, mình đã gọi điện cho người bạn bên Nhật. Bang phái của bọn họ ở đâu cũng có cơ sở ngầm. Có lẽ chúng ta có thể nhờ lực lượng bang phái đi tìm tên bắt cóc này.” Doãn Đăng Nhân cuối cùng cũng nghiêm túc hẳn lên.

“Cũng tốt.” Mạc Tử Bắc đồng ý với ý kiến của Doãn Đăng Nhân.

Hùng Lập Tân lại thản nhiên nói với Mạc Tử Bắc: “Không phải nhằm vào anh đâu anh Mạc. Chuyện này là nhằm vào Tiểu Bạch.”

Lời anh nói làm cho Mạc Tử Bắc cùng Doãn Đăng Nhân đều ngẩn ra: “Sao lại nói vậy? Anh hình như đang nắm giữ bí mật gì đó mà chúng ta không biết, rốt cuộc mọi chuyện là sao?”

Doãn Đăng Nhân đã bắt đầu thiếu kiên nhẫn. Ngay từ đầu anh ta đã thấy Hùng Lập Tân không ổn nhưng vẫn nói không ra không ổn chỗ nào, giờ thì Hùng Lập Tân lại còn nói chuyện này là nhằm vào Giản Tiểu Bạch. Như vậy anh ta hình như biết chuyện gì đó.

Trên mặt Mạc Tử Bắc tuy rằng cũng rất kinh ngạc nhưng càng vào những lúc khủng hoảng như thế này thì trái tim anh trái lại có vẻ trầm tĩnh hẳn. Chính anh cũng biết cho dù gặp đến chết cũng sẽ không giải quyết được vấn đề, không cúi đầu trước khó khăn là tín điều của anh từ trước tới nay, lúc này anh cũng sẽ không cúi đầu.

Ngay cả đáy lòng anh lo lắng muốn chết nhưng vẫn trầm tĩnh xuống. Trên mặt nhìn thì bình tĩnh nhưng trong lòng cũng là sóng cồn mãnh liệt.

Nhằm vào Tiểu Bạch?

Hùng Lập Tân thực trịnh trọng gật đầu. “Đúng vậy, hiện tại tôi ra ngoài một chút, lúc trở về sẽ nói với mọi người. Anh Mạc, anh không cần phải rời khỏi nơi này đâu để tôi đi. Anh yên tâm tôi có thể cam đoan Thiên Thiên không có việc gì!”

“Anh đi đâu?” Lâm Hiểu Tình cầm lấy ống tay áo anh vội vàng hỏi.

Cô cũng không biết Hùng Lập Tân làm sao, vì sao gần đây anh nhìn rất kỳ quái. Hùng Lập Tân cho cô một nụ cười an ủi. “Yên tâm đi anh biết Thiên Thiên ở đâu sau khi về anh sẽ nói nguyên nhân mọi chuyện cho em. Không được rời khỏi bệnh viện, bảo vệ tốt bản thân.”

Lâm Hiểu Tình giật mình, trong đôi mắt to chứa đầy nước mắt, nước mắt cũng theo khuôn mặt cô lăn xuống dưới, dạn dỏ như vậy vẫn là lần đầu tiên. Trong đầu rồi thành một trống, cô không biết đã xảy ra chuyện gì, sao trong một đêm lại xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn như vậy.

“Anh có thể đi đâu mà tìm chứ?” Lâm Hiểu Tình vẫn thật sự lo lắng.

“Yên tâm, anh sẽ không sao đâu.” Hùng Lập Tân nắm tay Lâm Hiểu Tình, xoa người rồi đi.

Mạc Tử Bắc gọi lại anh: “Anh Hùng tôi đi với anh!”

Anh không thể để Hùng Lập Tân đi vào nguy hiểm dù sao đó cũng là con anh. Anh không thể để người ngoài vì mình mà mạo hiểm. Hùng Lập Tân không quay đầu lại, Mạc Tử Bắc liền đuổi theo. Ở một góc khuất, Hùng Lập Tân lách mình một cái rất nhanh biến mất ở đầu thang lầu không thấy bóng dáng đâu nữa.

Mạc Tử Bắc đuổi theo khi ra đến nơi liền phát hiện ở góc khuất đã không còn một bóng người, trong lòng anh lại hiện lên nghi hoặc: Không thể nhanh như vậy? Anh ta chỉ là một gã thư sinh làm thế nào lại có tốc độ nhanh như vậy?

Anh vội nhanh xuống lầu đến bãi đỗ xe, còn Hùng Lập Tân hình như không có lái xe của mình. Anh đợi vài giây mà vẫn không có bóng dáng. Nghĩ tới Ôn Thanh Nham, Mạc Tử Bắc quyết định đến hỏi đến tột cùng có phải là ông đã bắt con trai anh hay không. Tuy rằng hiện tại anh trong lòng cũng bắt đầu hoài nghi nhưng không chắc lắm. Có lẽ Doãn Đăng Nhân nói rất đúng ông già không có trái tim ác độc như vậy ác độc. Nhưng mà anh vẫn muốn đi hỏi một chút.

Lần đầu tiên anh đến phòng bệnh Ôn Thanh Nham, cả Mạc Tuệ Cẩm lẫn Ôn Thanh Nham đều sợ hãi đồng thời bọn họ cũng không hẹn mà đều có chút ngạc nhiên vui mừng.

“Tử Bắc?” Mạc Tuệ Cẩm nhẹ giọng kêu lên.

Mạc Tử Bắc gật gù đầu, ánh mắt chậm rãi dời về phía Ôn Thanh Nham sau đó quan sát ánh mắt ông mà hỏi: “Ông thật sự không có tìm người làm hại Tiểu Bạch?”

Ôn Thanh Nham không trả lời cũng không gật hoặc là lắc đầu.

“Tử Bắc, ba con sao có thể đi làm hại cô Giản chứ. Ông ấy hiện tại đến mạng sống còn khó giữ làm gì có năng lực can dự vào cuộc sống của các con. Mẹ rồi cuộc phải nói bao nhiêu lần con mới chịu tin đây?” Mạc Tuệ Cầm vội vàng, rất là tức giận.

Mạc Tử Bắc thở dài một hơi, giọng điệu cũng dịu đi một chút. “Thiên Thiên lại mất tích.”

“Cái gì?” Mạc Tuệ Cầm kinh hoàng la lên. “Thiên Thiên mất tích?”

Ôn Thanh Nham đột nhiên mở miệng, vẻ mặt đầy lo lắng. “Không phải ba làm, con mau đi tìm đi!” Ông cũng lo lắng cho cháu nội mình, đây là đứa cháu nội đầu tiên của ông đấy: “Từ đầu đến cuối là thế nào?”

Mạc Tử Bắc nhìn kỹ vẻ mặt lo lắng của ông, không giống như là giả vờ, anh thấy mình có thể thật sự hiểu lắm gì đó rồi. “Hai người bảo trọng đi. Con sẽ tìm được Thiên Thiên.”

Bỏ lại tin tức này sau đó Mạc Tử Bắc bỏ đi. Mạc Tuệ Cầm cùng Ôn Thanh Nham đều sững sờ ở nơi đó, trong phòng càng im ắng, phải một hồi lâu Mạc Tuệ Cầm mới phản ứng lại. “Thanh Nham, cháu nội chúng ta vậy phải làm sao bây giờ mới tốt đây?”

Ôn Thanh Nham cầm tay bà: “Không sao, nhất định không có việc gì đâu.”

Mạc Tuệ Cầm ôm ngực đầy lo lắng. “Tại sao có thể như vậy? Có khi nào chúng ta lại mất đi một đứa cháu nội nữa không?”

Bà vẫn là lo lắng bất an nói ra nỗi lo lắng trong lòng, trong mắt cũng sợ hãi làm cho Ôn Thanh Nham có chút đau lòng. Ông nhẹ nhàng vỗ vỗ tay bà: “Tuệ Cầm, chúng ta xuất viện đi. Anh muốn đi tìm người bạn trước kia. Cậu ta còn nợ anh một cái nhân tình, anh muốn nhờ cậu ta giúp chúng ta tìm cháu nội trở về.”

“Ôi! Cơ thể anh ổn không?” Mạc Tuệ Cầm lo lắng hỏi.

“Không sao vì cháu nội, anh cho dù phải liều cái mạng già này cũng phải tìm nó về.” Ôn Thanh Nham cố ý tìm cái gậy ba toong của mình. “Đi thôi, chúng ta phải nhanh một chút.”

Mạc Tuệ Cầm tiến lên đỡ một cánh tay khác của ông. Hai người cũng vội vã đi ra khỏi bệnh viện.

Mạc Tử Bắc bắt đầu đi trở lại phòng bệnh, nhân viên công ty bảo vệ đã đến, hơn nữa còn rất trật tự xếp hạng trên hành lang. Doãn Đăng Nhân đang dặn dò bọn họ.

“Mạc, sao cậu không đi cùng anh Hùng?” Doãn Đăng Nhân hỏi.

Mạc Tử Bắc chán nản thở dài. “Không đuổi kịp anh ta. Anh ta vậy mà đi rất nhanh!”

“Anh không đuổi kịp Hùng Lập Tân?” Lâm Hiểu Tình đã chạy tới hỏi, giọng nói càng lộ rõ vẻ lo lắng. “Anh ấy đi một mình lỡ gặp phải nguy hiểm thì phải làm sao?”

Doãn Đăng Nhân con người đen trong suốt sáng ngồi hữu thần nhìn thẳng Lâm Hiểu Tình, gương mặt có chút đăm chiêu hỏi: “Cô Lâm, cô vẫn không phát hiện chồng mình có chỗ không hề ổn sao?”

Lâm Hiểu Tình giật mình: “Anh thấy anh ấy có chỗ kỳ quái sao?”

Doãn Đăng Nhân bị cô lấy câu hỏi mà hỏi lại: “Tôi thấy anh ta thật sự rất kỳ quái nhưng mà vẫn nói không ra chỗ nào không ổn. Đúng rồi Mạc, chúng ta nhanh đến phòng giám sát xem băng ghi hình đi.”

Doãn Đăng Nhân nói được một nửa thì nhớ đến băng ghi hình, Mạc Tử Bắc vừa nghe liền bước vội bỏ chạy về hướng thang máy. Doãn Đăng Nhân cũng theo sát phía sau, hai người ở phòng giám sát thật sự phát hiện ra toàn bộ quá trình Thiên Thiên bị người ta bắt đi.

132. Chương 133: Ai Biết Nội Tình?

Mạc Tử Bắc không hề nháy mắt nhìn chằm chằm màn hình lớn, gân xanh trên thái dương càng cứng lên, anh trở mắt nhìn bản tin đang được phát trên màn hình, nắm đấm đã siết chặt hai bên người.

Hóa ra toàn bộ quá trình là Thiên Thiên cùng Lâm Hiểu Tình chơi ở cửa, Thiên Thiên cầm kính viễn vọng nhìn về một hướng sau đó Lâm Hiểu Tình hình như nói với cậu nhóc một câu sau đó liền đi vào trong nhà.

Mà ngay phía sau, một người cầm một cái kính viễn vọng khác ở bên cạnh cách đó không xa hướng về phía Thiên Thiên vừa đứng đưa vừa đi. Vì tò mò cho nên Thiên Thiên chạy tới giờ kính viễn vọng trong tay mình, hình như có nói gì đó với gã kia, chỉ một giây sau đó Thiên Thiên bị gã bịt miệng, sau đó bị bế thốc lên sau đó biến mất ở khúc ngoặt hành lang, mà nơi đó là cái góc chết lại không có camera.

Điều đáng tiếc nhất là thiết bị theo dõi chất lượng quá kém không thể nhìn rõ lắm diện mạo cụ thể của người đó, điều này làm cho Mạc Tử Bắc rất chán nản. Mạc Tử Bắc nhìn không được túm lấy áo nhân viên làm việc trong phòng giám sát: “Vì sao ở ngay trong bệnh viện xảy ra chuyện này, các người có thiết bị giám sát mà vì cớ gì lúc phát hiện đứa bé bị bắt đi mà vẫn không thể đúng lúc áp dụng các biện pháp ngăn chặn kẻ xấu?”

Mạc Tử Bắc tức giận lắc nhân viên công tác trong phòng giám sát.

Doãn Đăng Nhân giữ chặt anh nói: “Mạc, người này đáng người so với cái người chúng ta gặp khi lên trên lầu tòa nhà khám bệnh đó không giống nhau. Ít nhất phải có ba người tham gia lần bắt cóc này nhưng hiện tại chúng ta không biết bọn họ từ đâu tới. Hùng Lập Tân hình như nắm giữ thông tin mà chúng ta không biết.”

Mạc Tử Bắc suy sụp buông người nọ ra nói với Doãn Đăng Nhân: “Hiện tại bằng ghi hình này gần như là không có ý nghĩa gì, chúng ta cũng không nhìn thấy Thiên Thiên bị đưa ra khỏi cửa chính, bãi đỗ xe hình như cũng không, chẳng lẽ vẫn ở trong bệnh viện này?”

“Có thể!” Doãn Đăng Nhân lôi anh ra khỏi phòng giám sát, hai người ở cửa bàn bạc một chút. Lúc này điện thoại Doãn Đăng Nhân đột nhiên vang lên. Anh ta nghe máy, nói nói mấy câu mà vẻ mặt bắt đầu có chút kỳ quái. Mạc Tử Bắc chờ anh ta nghe điện thoại xong cũng nhìn không được hỏi: “Sao vậy?”

“Kết quả điều tra Mai Thiệu Khanh đã có rồi, rất bất ngờ.”

“Mai Thiệu Khanh?” Mạc Tử Bắc giật mình trong lòng: “Thế nào?”

“Mai Thiệu Khanh mười ba tuổi mới trước chỗ chúng ta, trước mười ba tuổi ở Los Angeles, lúc mười một tuổi được lãnh đạo Lam bang, thế lực lớn nhất lúc ấy, cứu được. Sau khi trải qua huấn luyện, anh ta được đưa đến cô nhi viện này. Chuyện sau đó chúng ta không tra được.”

“Uhm!” Mạc Tử Bắc im lặng: “Anh ta từng gia nhập vào xã hội đen? Anh ta là cô nhi, mà thường cô nhi sau được cứu thì thường sẽ liều mạng trung thành với đại ca Lam bang. Lam bang?” Mạc Tử Bắc hình như đã từng nghe đến bang phái này.

“Không phải là vào một đêm mười lăm năm trước đã giải tán rồi sao? Nghe nói đại ca Lam bang Bộ Văn cũng đã chết rồi.”

“Đúng vậy! Thật không ngờ anh ta lại từng ở trong Lam bang. Người đàn ông ẩn náu bên cạnh Giản Tiểu Bạch này thân phận thật sự là làm cho người ta mở rộng tầm mắt. Còn nữa cái tên Hùng Lập Tân kia có lẽ mình cũng nên điều tra anh ta một chút.” Doãn Đăng Nhân trên mặt hiện lên một tia giảo hoạt tươi cười.

Rất thú vị, mà càng thú vị anh ta càng thấy kích thích.

“Anh ta không phải thật sự trở về chứ?” Mạc Tử Bắc lại hỏi.

“Đúng vậy, ngày đó anh ta đúng là có quay về nhưng lại dùng một thân phận khác, tên trên giấy tờ là Bộ Tiên.”

“Bộ Tiên?” Mạc Tử Bắc lại ngây ngẩn cả người. “Cái tên đó và Bộ Văn có liên hệ gì sao?”

“Mình cũng đang nghĩ đến vấn đề này. Vì sao anh ta muốn dùng cái tên này? Cái tên Mai Thiệu Khanh không phải rất tốt sao? Bạn của mình đang điều tra gần đây Lam bang hình như có ý định gây dựng lại, bắt đầu khai chiến với Thanh bang, băng nhóm mười lăm năm trước đã tiêu diệt Lam bang nhưng cụ thể Lam bang có bao nhiêu người thì vẫn chưa rõ.” Doãn Đăng Nhân tự nhủ nói xong.

“Anh ta vừa đi thì Tiểu Bạch đã bị người ta mưu sát. Cậu nói xem chuyện đó có dính dáng gì đến Mai Thiệu Khanh không?” Mạc Tử Bắc đột nhiên hỏi. “Còn cả chuyện Lam bang gây dựng lại? Vì sao? Không phải đã giải tán sao?”

Trong đầu anh rất rối, con trai bị bắt đi, Tiểu Bạch đang nằm viện, còn chưa biết chuyện. Nếu cô mà biết thì anh thật sự sẽ không biết nói gì mà đối mặt, thật muốn tìm một cái lỗ mà chui xuống. Một thằng đàn ông luyện Karate ba mươi năm mà ngay cả phụ nữ và con trai mình đều không bảo vệ được, thực làm cho người ta xấu hổ. Sắc mặt Mạc Tử Bắc không tự chủ được mà càng lúc càng âm trầm.

“Có lẽ mọi chuyện đều có liên quan đến anh ta đấy! Nhưng mà Hùng Lập Tân lại đang làm gì? Anh ta vì sao vẫn luôn có cái vẻ bình tĩnh như một đấng quân vương, thông dong như đang nắm giữ toàn cục. Mình thật sự rất ít gặp người như vậy.”

Hùng Lập Tân? Mai Thiếu Khanh? Tiểu Bạch? Lâm Hiểu Tình? Mặt nạ vàng? Mặt nạ bạc? Mạc Tử Bắc trong đầu hiện lên khuôn mặt những người này, anh bắt đầu nhớ lại những chuyện xảy ra sau khi gặp lại Tiểu Bạch.

Bạn của Tiểu Bạch!

Mặt nạ vàng và mặt nạ bạc là ai?

Ai là người biết nội tình?

Trong đầu thật rối tinh lên.

Hai người mang tâm sự trở lại phòng bệnh, lại phát hiện Hùng Lập Tân đã trở lại đang im lặng, cổ áo khoác màu đen. Mạc Tử Bắc vừa định hỏi liền nhìn thấy từ vai phải đến trước ngực anh ta có một vết máu lớn, anh ta bị trúng đạn. Xem ra thương tích không hề nhẹ, cũng chảy rất nhiều máu.

Lâm Hiểu Tình hoảng hồn, vội vàng che miệng lại, thật lâu không dám lên tiếng chỉ đau lòng nhìn anh ta nhin không được mà nước mắt. “Ông xã, anh bị thương.”

Hùng Lập Tân lắc đầu: “Không sao, không nguy hiểm đến tính mạng.”

Lâm Hiểu Tình nước mắt lại lăn dọc theo hai má.

“Anh Hùng rút cuộc sao lại thế này?” Mạc Tử Bắc lo lắng hỏi. “Trước hết vẫn nên mời bác sĩ đến cầm máu đã.”

Doãn Đăng Nhân tiến lại đưa mắt nhìn miệng vết thương của Hùng Lập Tân. “Bị súng bắn?”

Hùng Lập Tân gật đầu.

“Đúng là quái lạ. Gần đây sao mà đến cụ già cũng có súng lục vậy?”

“Đại khái là trùng hợp thôi. Thiên Thiên đang ở trong bệnh viện này, mọi người yên tâm, trước mắt không có việc gì đâu.” Hùng Lập Tân chỉ nói chuyện này.

Sau đó bác sĩ đến giúp anh ta gấp đầu viên đạn ra rồi đưa đến phòng mổ lấy viên đạn ra, sau đó lại khâu miệng vết thương lại.

Lâm Hiểu Tình rất lo lắng. Nhìn thấy Hùng Lập Tân đi ra khỏi phòng mổ nhỏ mà lòng cô như thất lại. “Vừa mới truyền máu nhiều như vậy, bây giờ lại chảy nhiều máu như vậy ông xã...” Nói tới đây của cô nước mắt lại chảy xuống.

“Không sao!” Hùng Lập Tân sắc mặt đã trở nên tái nhợt, khóe môi cũng tái đi nhưng vẫn cười cười an ủi Lâm Hiểu Tình. “Không sao, anh khỏe lắm.”

“Rút cuộc là sao?” Doãn Đăng Nhân đã chờ không nổi mà muốn biết đáp án vấn đề. “Anh Hùng, anh rút cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh biết rất nhiều chuyện chúng tôi không biết? Còn nữa sao anh lại bị thương?”

“Thiên Thiên vẫn ổn.” Hùng Lập Tân cười vẫn bình tĩnh như trước. Không trả lời câu hỏi của Doãn Đăng Nhân, bây giờ anh ta đã mệt lắm rồi.

“Anh đã thấy?” Mạc Tử Bắc đột nhiên cảm thấy có chút khản trương, anh không kịp hỏi nhiều chỉ muốn biết con trai hiện tại có ổn không.

“Đúng vậy, cậu bé đang ở ngay trong bệnh viện này. Có điều trước mắt đã bị đưa đi, tôi không biết cụ thể là bị chuyển đến phòng nào nhưng có thể chắc chắn là Thiên Thiên trong thời gian ngắn sẽ không sao.” Hùng Lập Tân an ủi anh.

“Anh biết nội tình!” Doãn Đăng Nhân lại quăng vào một câu.

133. Chương 134: Thân Thế Của Tiểu Bạch [1]

Doãn Đăng Nhân không phải nghi ngờ mà là rất chắc chắn Hùng Lập Tân biết nội tình bên trong. Miệng vết thương được băng bó, Hùng Lập Tân tựa vào sofa lộ ra chút yếu ớt, hôm nay mất máu quá nhiều nên sắc mặt anh ta vẫn rất tái nhợt. Nhưng ánh mắt lại bình tĩnh giống như là vương tử, anh ta mỉm cười nhìn chăm chú Doãn Đăng Nhân một hồi lâu mà không nói gì thêm.

Trong phòng im ắng, mọi người đều đang chờ đợi đáp án của Hùng Lập Tân, Lâm Hiểu Tình cũng căng thẳng đến nín thở. Cô cũng không biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì. Hùng Lập Tân nhìn chung quanh một vòng rồi cười nhạt nói: “Tiểu Bạch là con gái của đại ca Lam Bộ Vân. Tôi không biết mọi người đã từng nghe nói qua hay chưa, đây vốn là một bang phái của người Hoa?”

Mọi người đồng loạt kinh sợ. Mạc Tử Bắc trong lòng cả kinh, toàn bộ nét mặt đều hiện ra vẻ kinh ngạc, anh nghĩ là anh nghe lầm. “Cô ấy không phải là cô nhi sao?”

Hùng Lập Tân lắc đầu: “Tiểu Bạch không phải là cô nhi nhưng sau đó lại thật sự trở thành cô nhi. Bộ Vân mười lăm năm trước bị súng bắn bị thương bởi vì không được cứu chữa kịp thời mà mưng mủ nhiễm trùng mà chết.”

“Vì sao anh lại biết những chuyện này?” Doãn Đăng Nhân khó hiểu.

“Bởi vì tôi cũng từng ở trong Lam bang. Anh không phải đã điều tra Mai Thiếu Khanh sao?” Hùng Lập Tân hỏi lại.

“Ồ! Cái này anh cũng biết?” Doãn Đăng Nhân kinh ngạc há to miệng.

Mạc Tử Bắc nhìn Hùng Lập Tân thật sâu dường như muốn nhìn anh ta cẩn thận chút. Người đàn ông này hôm nay thật sự khiến anh phải chấn động. Lâm Hiểu Tình lại kinh hãi mở to hai mắt, cái miệng nhỏ nhắn cũng mở thật to.

“Ha ha không phải tôi biết mà là người khác biết, Mai Thiếu Khanh cũng biết.” Hùng Lập Tân cười đến vạm vỡ phong khinh, đến nói cũng như là kể chuyện của người khác.

“Ồ! Nói như vậy anh cùng Mai Thiếu Khanh đã biết nhau từ trước?” Mạc Tử Bắc hỏi.

“Không tôi cũng mấy năm gần đây mới biết. Tôi vẫn không biết Tiểu Bạch ở đây. Bảy năm trước tôi mới biết được chuyện này, mới biết được Bộ Vân có một cô con gái.”

“Mẹ Tiểu Bạch đâu?” Mạc Tử Bắc hỏi.

“Chết rồi!”

“Chết như thế nào?”

“Tự sát!” Hùng Lập Tân thở dài một hơi.

“Vì sao phải tự sát?” Tất cả mọi người đều kinh ngạc la lên.

“Nói thì có lẽ không ai tin, Bộ Vân thật ra cũng không muốn sinh con nhưng mấy người phụ nữ đi theo anh ta thì đều rất muốn vì anh ta mà sinh con. Cuộc sống đường phố của anh ta quá mức phức tạp, quá mức nguy hiểm mà Bộ Vân cũng đặc tội quá nhiều bang phái, người thân của anh ta tất nhiên cũng trở thành đối tượng ám sát của người khác. Cho nên anh ta cam tâm tình nguyện không sinh con nhưng những người phụ nữ kia lại luôn vụng trộm sinh con cho anh ta, khi Bộ Vân biết cũng chỉ có thể bất đắc dĩ chấp nhận. Tiểu Bạch được đưa về nước nuôi dưỡng là do mẹ cô ấy đã dùng mạng đổi lấy. Vì trốn tránh truy sát cũng là vì tình thế bắt buộc nhưng cuối cùng cô ấy vẫn an toàn trưởng thành.”

“Mai Thiếu Khanh đến bảo vệ Tiểu Bạch?” Mạc Tử Bắc cuối cùng cũng có một chút ý nghĩ.

Hùng Lập Tân gật đầu: “Đúng vậy, anh đoán đúng đó. Mai Thiếu Khanh được Bộ Vân cứu nên đối với Bộ Vân rất là cảm kích mà Bộ Vân lại thấy Mai Thiếu Khanh là một người rất có tài cho nên đã huấn luyện anh ta hai năm. Vốn cũng không muốn để anh ta đến bảo vệ Tiểu Bạch nhưng Lam bang nội chiến, có người phản bội Lam bang, Bộ Vân lọt vào mai phục đành phải đem Tiểu Bạch phó thác cho Mai Thiếu Khanh.”

“Nhưng khi đó anh ta mới chỉ là một thiếu niên mười ba tuổi. Bản thân anh ta còn bảo vệ không nổi mình làm thế nào mà bảo vệ Tiểu Bạch?” Mạc Tử Bắc có chút tức giận, Bộ Vân cũng quá hồ đồ.

“Ha ha! Đừng coi thường Mai Thiếu Khanh, anh không yếu ớt như anh tưởng vậy đâu. Mười ba tuổi anh ta có thể đồng thời giải quyết năm gã to con. Kỷ lục anh ta để lại đến Bộ Vân cũng rất bội phục.”

“Năm gã? Đồng thời giải quyết?” Mạc Tử Bắc có chút bất ngờ.

“Đúng là một nhân vật truyền kỳ.” Doãn Đăng Nhân hai tay khoanh trước ngực, nghiêm túc lắng nghe.

Còn Lâm Hiểu Tình lại một câu cũng không nói nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuần tú của Hùng Lập Tân. Mãi đến hôm nay cô mới phát hiện cho tới bây giờ cô vốn không thực sự hiểu Hùng Lập Tân. Có lẽ cô nên một lần nữa nhận thức người đàn ông của cô một chút.

Túc Nhĩ Nhiên cũng lẳng lẳng ngồi ở trên sofa nghe rất nghiêm túc.

“U!” Một âm thanh mỏng manh ồm ồm truyền đến.

Tất cả mọi người sững sốt đưa mắt nhìn nhau, Mạc Tử Bắc đi đến bên giường. “Tiểu Bạch em tỉnh rồi hả?”

Sắc trời đã nhá nhem, cô đã ngủ mấy tiếng nên sức khỏe nhìn như đã khôi phục một ít. Giản Tiểu Bạch mở to mắt rồi nhũn mày lại. “Thiên Thiên đâu rồi?”

Cô tỉnh lại chuyện đầu tiên cô hỏi lại là con trai. Mạc Tử Bắc sững người, sắc mặt u ám hẳn, nhìn về phía Hùng Lập Tân cầu cứu. Hùng Lập Tân lắc đầu cũng đứng lên đi tới nói với Tiểu Bạch: “Không cần lo lắng, Thiên Thiên đi chơi với ông bà nội rồi. Vừa rồi em còn ngủ bọn họ đã đến. Vì rất thích cậu nhóc nên dẫn ra ngoài rồi.”

“Ông bà nội?” Giản Tiểu Bạch kinh ngạc, mặt nhăn nhanh mày nhìn về phía Mạc Tử Bắc, ánh mắt tràn ngập nghi hoặc: “Ba mẹ của anh sao?”

Mạc Tử Bắc sững sờ, ở phía sau huých Hùng Lập Tân một cái rồi lập tức nói: “Ba mẹ anh không cần lo lắng.”

Mạc Tử Bắc cố giữ bình tĩnh, không muốn lừa Tiểu Bạch nhưng mà hiện tại cơ thể cô rất yếu chỉ có thể thiện ý nói dối. Anh nhất định sẽ tìm con về, nhất định sẽ để con an toàn trở về, không thiếu một sợi tóc gáy.

“Uhm!” Giản Tiểu Bạch thử ngồi dậy nhìn mọi người đều ở đây, cô có chút áy náy cười cười. “Mọi người đều đây sao? Đi nghỉ ngơi đi!”

Mạc Tử Bắc đỡ cô ngồi dậy, kê chăn tựa vào sau lưng cô. Giản Tiểu Bạch nữa tựa vào chăn.

“Cô Giản, chúng tôi đang nghe bí mật rợn cả người đấy?” Doãn Đăng Nhân cọt nhả tiến lại.

Giản Tiểu Bạch mặt nhăn nhú: “Anh Doãn đúng là thích nói đùa. Đáng tiếc tôi hiện tại không có tâm tình nghe.”

Cô đã khó chịu muốn chết, trong lòng bị thương, cơ thể bị thương cô đã đủ xui xẻo rồi nào có tâm trạng mà nghe bí mật. Cho dù có nghe rợn cả người bao nhiêu cô cũng không muốn nghe.

Doãn Đăng Nhân trề môi, có chút xấu hổ. Mạc Tử Bắc không biết có nên nói thân thể của cô hay không, trong lòng rối loạn lại cầu cứu nhìn về phía Hùng Lập Tân.

Hùng Lập Tân lại cười nói với cô: “Tiểu Bạch, về chuyện của em, anh nghĩ vẫn là để em khỏe đã.”

“Ồ!” Mạc Tử Bắc có chút bất ngờ, rất cảm kích nhìn mắt Hùng Lập Tân.

Giản Tiểu Bạch khó hiểu nhìn Hùng Lập Tân. Trên mặt anh là nụ cười thản nhiên. Lâm Hiểu Tình đi tới nói với Hùng Lập Tân: “Qua bên kia ngồi xuống nói đi, anh mệt quá rồi đó.”

Giản Tiểu Bạch nghi hoặc lại đem tầm mắt chuyển sang Mạc Tử Bắc hỏi: “Chuyện của em?”

Mạc Tử Bắc gật đầu: “Anh Hùng biết thân thể của em.”

Đột nhiên nghe được tin đó, Giản Tiểu Bạch giật mình: “Anh nói cái gì?”

134. Chương 135: Thân Thể Của Tiểu Bạch [2]

Hùng Lập Tân ngồi vào sofa nhìn về phía Tiểu Bạch, ánh mắt bí hiểm một hồi lâu mới nở nụ cười. “Tiểu Bạch, anh muốn nói chính là thân thể của em. Nghe nhé, em có ba có mẹ, ba của em là Bộ Vân, đại ca Lam bang, băng nhóm xã hội đen ở phố người Hoa tại Los Angeles, mẹ là du học sinh người Hoa.”

“Anh đã gặp bọn họ?” Giản Tiểu Bạch căng thẳng nắm chặt tấm chăn.

Cô cảm thấy hô hấp của mình cũng ngưng lại, lần đầu tiên cô biết về ba mẹ mình. Đây là chuyện chưa bao giờ cô dám hy vọng xa vời. “Anh Hùng, bọn họ có khỏe không?”

“Thực bất hạnh là đều qua đời rồi.” Hùng Lập Tân cũng có chút thương cảm.

Mọi người đều lắng lắng nghe anh ta một lần nữa nói cho Tiểu Bạch nghe.

“Qua đời?” Giản Tiểu Bạch không khỏi có chút cao giọng. “Nói như vậy em vẫn là một cô nhi như trước!”

Lời của cô làm Mạc Tử Bắc có chút chua xót, anh ngồi ở mép giường cầm tay Giản Tiểu Bạch. “Không sao, còn anh. Anh cam đoan sau này sẽ không làm em khổ sở nữa.”

Giản Tiểu Bạch nâng đôi mắt lên chăm chú nhìn anh, đôi mắt anh so với bóng đêm còn sâu nặng hơn, triền miên hơn, nhu tình hơn. Trong con ngươi lóe lên tia dịu dàng sáng lấp lánh đẹp như sao trên trời đêm tấm tối khiến người ta không thở nổi. Trong mấy giây hai người nhìn nhau ấy, cô thấy trong ánh mắt anh hết sức chân thành, trong lòng cũng kiên định hẳn.

“Mạc Tử Bắc!” Cô chỉ có thể theo bản năng gọi tên anh.

Mạc Tử Bắc chớp chớp mắt an ủi cô. Hai bàn tay nắm chặt lấy nhau. Hùng Lập Tân nhìn thấy như vậy khóe miệng liền hiện lên một nụ cười vui mừng, cũng cầm tay Lâm Hiểu Tình. Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, Hùng Lập Tân nói tiếp: “Tiểu Bạch em vốn là họ Bộ, mẹ em họ Giản, tên là Giản Nhược Hề, đợi có cơ hội anh sẽ tìm ảnh chụp mẹ em cho em xem.”

“Nhưng mà, nhưng mà sao anh lại biết những chuyện này?” Giản Tiểu Bạch không rõ vì sao cho tới nay anh ta cũng không nói cho cô biết, bấy năm nay anh không nhắc đến một chữ đến hôm nay mới chịu nói ra.

Hùng Lập Tân dường như nhìn ra nghi vấn của cô cười nói: “Chuyện này để về sau mới nói cho em biết là bởi vì cho tới nay em vẫn chưa hề gặp nguy hiểm. Hiện tại nguy hiểm đã đến với em cho nên anh không thể không nói ọi người biết chân tướng. Anh nghĩ cho dù anh không nói thì cuối cùng anh Doãn đây cũng sẽ để tập đoàn Hatoyama Nhật Bản điều tra ra. Cho nên anh nói rõ ràng ọi người cũng tốt, đỡ tốn công mọi người tìm lực lượng hùng mạnh đi điều tra, vừa tốn thời gian vừa sức.”

“Ồ!” Doãn Đăng Nhân trợn trắng mắt: “Vậy sao hồi sáng anh không nói?”

“À! Anh không phải đến chiều mới nhận được tin của Thiếu Khanh sao? Mai Thiếu Khanh cũng bị mọi người điều tra ra.” Hùng Lập Tân lắc đầu khóe miệng vẫn tào nhả tươi cười.

“Anh còn cười được, chúng ta hiện tại rất nguy hiểm.” Doãn Đăng Nhân suýt nữa là giẫm chân.

“À! Không sao. Đây là tranh đấu giữa Thanh bang và Lam bang mà bọn họ vừa khéo lại tra ra được Tiểu Bạch là con gái Bộ Vân. Yên tâm đi, bang chủ mới của Lam bang sẽ xử lý tốt chuyện này.”

Hùng Lập Tân an ủi mọi người.

“Bang chủ mới? Là ai?” Doãn Đăng Nhân có chút tò mò.

“Ồ! Đây là bí mật!” Hùng Lập Tân để lại một cái thắt gút.

Doãn Đăng Nhân nghe vậy thì cơn giận lập tức giống như ngồi máy bay trực thăng mà hướng lên trên, nhưng vừa chạm vào ánh mắt sắc bén lạnh như băng của Túc Nhĩ Nhiên anh ta nhất thời lại tụt xuống nửa phần.

“Dừng hỏi, để anh ta nói hết đi.” Túc Nhĩ Nhiên ngăn Doãn Đăng Nhân hỏi quá nhiều.

“Đúng đó, anh Hùng, anh nói hết luôn đi!” Mạc Tử Bắc cũng hiểu nói hết một lần có vẻ tốt hơn.

“Được rồi. Mai Thiếu Khanh trở về là muốn thanh lý môn hộ của Lam bang, đem phần đồ mười lăm năm trước phản bội Lam bang ra xử lý.”

Hùng Lập Tân mới nói đến đó thì dừng lại, Giản Tiểu Bạch nghi hoặc lại nhin không được mở miệng. “Anh Hùng, anh Thiếu Khanh đi... anh ấy đi thanh lý môn hộ?”

Vì sao lại kéo anh ấy vào? Ôi rồi quá đi mất. Giản Tiểu Bạch chỉ nghe mà đã thấy rất choáng váng, rất hỗn loạn, vì sao lại có chuyện của Mai Thiếu Khanh.

“À! Thật ra vừa rồi anh đã nói qua với mọi người. Mai Thiếu Khanh là người mà ba em chỉ định ở bên cạnh bảo vệ em. Mấy năm gần đây anh ta vẫn bảo vệ em, ân tình này thật là đáng quý. Anh từng một lần cho là em sẽ cùng anh ta lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, chưa từng nghĩ năm năm trước giữa chừng lại xuất hiện anh Mạc. Đây là anh không có dự đoán đến.”

“Ồ! Nói như vậy năm năm trước anh đã biết sự tồn tại của tôi?” Mạc Tử Bắc cũng nhin không được hỏi.

“Chúng tôi đều biết sự tồn tại của anh. Mai Thiếu Khanh biết, tôi cũng biết. Ồ nếu không phải anh cấm dục hơn bốn năm tôi nghĩ anh có khả năng đã bị ám sát.”

Mọi người đều hít vào một hơi. Giản Tiểu Bạch trong lòng cũng cả kinh: “Vì em sao?”

“Đúng vậy!” Hùng Lập Tân thẳng thắn thừa nhận.

Mạc Tử Bắc bắt đầu lắc đầu không biết nên thấy may mắn hay là vinh hạnh.

“À!” Doãn Đăng Nhân rốt cuộc cũng đem tất cả lý lẽ vọi vàng nói rõ ràng: “Tôi biết chân tướng một việc rồi.”

Mọi người cũng không khỏi nhìn anh ta. Mạc Tử Bắc suy nghĩ sâu xa rồi nói với anh ta: “Nói đi, nói phát hiện của cậu đi!”

“Mình biết trứng của Ôn Hưởng Đình là bị ai cắt rồi.”

Nghe thấy tên Ôn Hưởng Đình, Giản Tiểu Bạch nhin không được rung mình một cái, Mạc Tử Bắc nắm chặt tay của cô cho cô thêm sức mạnh.

“Hắn ta là bị người của Lam bang các người cắt trứng. Có điều tôi không rõ vì sao phải cắt hắn?”

Hùng Lập Tân liền cho ra đáp án. “Bởi vì Tiểu Bạch vô ý nói ra gã này năm năm trước từng quấy rối cô ấy. Mai Thiếu Khanh rất giận vì thế đã thiến gã.”

“Thật sự là do Mai Thiếu Khanh làm?”

“Đúng vậy! Chỉ có bác sĩ ngoại khoa như anh ta thì đao pháp mới tinh chuẩn!”

“Mặt nạ vàng kia là anh ta sao?” Mạc Tử Bắc hỏi.

“Mặt nạ vàng?” Hùng Lập Tân kinh ngạc giống như chưa từng nghe đến người này.

Mạc Tử Bắc nhìn dáng vẻ của anh không giống như giả vờ, hoặc có thể là kỹ năng diễn của anh ta thật sự rất cao, một chút biểu hiện cũng không rõ ràng. “Anh không biết người mặt nạ vàng này?”

Hùng Lập Tân lắc đầu. “Tôi không biết.”

Đôi mắt điều hâu của Mạc Tử Bắc dường như lướt qua Hùng Lập Tân lại đánh giá thật sâu, nhìn một lúc lâu như là muốn xác định độ chân thật trong lời anh ta nói. Nhưng rốt cục vẫn không đọc ra được đôi mắt bình tĩnh sóng gió không sợ hãi của Hùng Lập Tân.

“Vậy anh là anh trai cô Giản sao?” Câu hỏi của Doãn Đăng Nhân làm ọi người đều chấn động.

Giản Tiểu Bạch nhìn Doãn Đăng Nhân lại nhìn Mạc Tử Bắc, nhìn nhìn lại Hùng Lập Tân, lòng của cô thực sự chấn động.

Hùng Lập Tân sững sốt lập tức cười nói: “Tại sao lại hỏi như vậy?”

“Máu của anh cùng nhóm máu với cô Giản, đều là loại hiếm thấy. Từ lúc anh truyền máu cho cô ấy tôi đã cảm thấy là lạ. Hơn nữa tôi từng nghe nghe đồn là Bộ Văn có con trai.” Phân tích của Doãn Đăng Nhân nghe hợp tình hợp lý.

Giản Tiểu Bạch đột nhiên rất chờ mong. “Anh là anh của em sao?”

Hùng Lập Tân ánh mắt mỉm cười nhìn chăm chú vào Giản Tiểu Bạch: “Nếu anh nói anh không phải thì em có thất vọng lắm không?”

135. Chương 136: Anh Hai

Giản Tiểu Bạch nhìn thẳng tập chăm chú vào Hùng Lập Tân, xung quanh lặng ngắt như tờ. Trạng thái này làm cho lòng người ta thấp thỏm lo âu, chờ đợi đáp án của Hùng Lập Tân.

Giản Tiểu Bạch trong lòng cảm giác rất là kỳ quái. Cho tới nay cô đều cảm thấy Hùng Lập Tân rất thân thiết cũng vẫn xem anh ta như là anh trai cả mà kính trọng. Chuyện tới nay, Doãn Đăng Nhân đột nhiên hỏi câu đó khiến Giản Tiểu Bạch trong lòng mừng như điên, cô không biết đáp án sau đó sẽ là gì.

Nghe anh ta hỏi nếu không phải thì cô có thất vọng không. Đáy lòng Giản Tiểu Bạch chợt lạnh hẳn. “Anh Hùng cho dù không phải là anh hai của Tiểu Bạch thì Tiểu Bạch cũng cảm giác rất vinh hạnh. Sự chăm sóc của anh đối với Tiểu Bạch những năm gần đây, Tiểu Bạch suốt đời ghi nhớ trong lòng.”

Hùng Lập Tân lại nở nụ cười, cười đến vân đạm phong khinh. Giản Tiểu Bạch trong lòng mơ hồ bất an, giọng điệu cũng không tránh khỏi có chút thất vọng. “Không sao đâu anh Hùng!”

Mạc Tử Bắc cầm tay cô không buông. Ánh mắt Hùng Lập Tân hàm chứa ý cười nhưng kiên nghị nhìn thẳng tập chăm chú vào cô, sóng mắt lưu chuyển như là đã có trăm ngàn khoảnh khắc trôi qua vậy, một hồi lâu sau anh ta mới chịu nói: “Tôi không thể không bội phục khả năng suy đoán của anh Doãn. Đúng vậy tôi là anh hai cùng cha khác mẹ của Tiểu Bạch.”

“Ôi!”

Tin tức này quá mức ngạc nhiên vui mừng!

Giản Tiểu Bạch chỉ cảm thấy tim mình đập thành thịch không ngừng, không chắc chắn hỏi: “Thật không ạ?”

Hùng Lập Tân rất nghiêm túc cũng rất khẳng định gật đầu.

“Tiểu Bạch là em gái anh?” Lâm Hiểu Tình cũng bị tin tức này làm cho kinh sợ. “Vì sao cho tới bây giờ anh cũng không nói cho em biết? Hùng Lập Tân em thật không biết anh đến tột cùng xem em là cái gì nữa? Vì sao cho tới hôm nay em mới được biết như mọi người. Em là vợ anh mà chẳng lẽ anh tiếp cận em chỉ là vì bảo vệ Tiểu Bạch? Nói cách khác em bị anh lợi dụng?”

Lâm Hiểu Tình đứng lên, trên mặt là vẻ phức tạp, hàm răng cắn chặt vào môi, lắc đầu cô chạy vội ra ngoài. Không kịp phản ứng, Giản Tiểu Bạch cùng mọi người đều sững sờ tại chỗ, Hùng Lập Tân chưa sót cười đứng lên, ra ngoài đuổi theo.

Giản Tiểu Bạch lo lắng nhìn Mạc Tử Bắc: “Hiểu tình đã bị dả kích. Cậu ấy nhất định nghĩ anh Hùng không yêu cậu ấy, việc này phải thế nào cho phải đây?”

“Không sao. Anh ta sẽ xử lý tốt thôi, em nên tin vào khả năng của anh ta.” Mạc Tử Bắc đối với Hùng Lập Tân rất tin tưởng. Anh cũng bị tin tức này làm cho chấn động. Hùng Lập Tân là anh trai Tiểu Bạch? Nói như vậy anh ta cũng là anh vợ của anh. Ai chà! Quan hệ này thực phức tạp.

“Uhm!” Giản Tiểu Bạch nghe Mạc Tử Bắc nói như vậy trong lòng cũng kiên định không ít, vẻ mặt cũng vui sướng: “Em còn có người thân, thật sự rất mừng đó.”

Mạc Tử Bắc trong lòng chua xót nhìn cô, vẻ mặt cô còn có chút yếu ớt, trong lòng anh bỗng thấy ngổn ngang, con trai vẫn còn nằm trong tay kẻ xấu mà anh lại không thể nói với Tiểu Bạch.

“Cô Giản chắc là nên chúc mừng một chút nhỉ. Cô đột nhiên nhảy ra một ông anh trai, ha ha, không biết khi nào thì có thể xuất hiện thêm một đám anh em chị em khác cũng nói không chừng đó.” Doãn Đăng Nhân trêu chọc, ý đồ làm cho không khí sinh động một chút, nhìn vẻ mặt của người bạn tốt Mạc Tử Bắc anh ta biết anh đang lo lắng cho Thiên Thiên.

Giản Tiểu Bạch khoe miệng ngập tràn nụ cười nhợt nhạt, rất là xinh đẹp nói chuyện với Doãn Đăng Nhân, giọng điệu cũng thân thiết hơn rất nhiều. “À, chỉ mong tôi còn có một đồng thân nhân nữa ấy! Đúng rồi, anh Doãn, hình như anh biết chuyện của anh Thiếu Khanh, nói cho tôi biết anh ấy rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Doãn Đăng Nhân đành phải đem kết quả mình điều tra nói cho Giản Tiểu Bạch, sau khi nói xong vẻ mặt Giản Tiểu Bạch cứng đờ, nói gì cũng không tin Mai Thiếu Khanh là một người kỳ tài. Doãn Đăng Nhân suy nghĩ rồi hỏi Giản Tiểu Bạch: “Cô nhớ kỹ lại một chút, nghĩ lại xem mấy năm cô quen biết Mai Thiếu Khanh anh ta có chỗ nào dị thường không?”

Giản Tiểu Bạch nhíu mày trầm tư trong chốc lát rồi nói với anh ta cùng Mạc Tử Bắc và Túc Nhĩ Nhiên: “Bây giờ nghĩ lại tôi đột nhiên cảm thấy có rất nhiều điểm đáng ngờ. Anh ấy cho tới bây giờ kiên trì một mình ở một phòng. Cho dù lúc bọn tôi kinh tế túng quẫn anh ấy cũng kiên trì thuê một phòng ở riêng, lần nào cũng đều ở trên lầu của tôi.”

“Uhm! Còn gì nữa?” Doãn Đăng Nhân giống như đang nghe chuyện cổ tích chờ mong câu tiếp theo.

“Còn nữa trong phòng anh có một bao cát, hình như có tập quyền anh nhưng mà khi tôi hỏi anh ấy lại nói là cột cho vui thôi. Tôi cho tới giờ cũng chưa thấy cơ bắp của anh ấy. Có điều tôi đoán chắc cũng không rắn chắc giống như Mạc Tử Bắc đâu!”

Mạc Tử Bắc nghe được câu này thì không khỏi bật cười. “Anh đúng là rất vinh hạnh vì em còn nhớ rõ dáng người anh rất tuyệt. Em chưa từng thấy là vì anh ta chưa bao giờ cởi đồ ở trước mặt em hoặc là căn bản anh ta không có?”

“Cho tới bây giờ chưa thấy anh ấy cởi đồ? Kỳ quái em vì sao lại muốn trông thấy anh ấy?” Giản Tiểu Bạch cau mày, cô cũng không phải muốn cơ thể của Mai Thiếu Khanh đâu? Có điều hiện tại cô đột nhiên có chút hối hận, hối hận vì chưa từng nhìn thấy. “Nói như vậy anh ấy có khả năng sẽ có dáng người rất tuyệt ha?”

“Tiểu Bạch!” Mạc Tử Bắc không khỏi thấp giọng xuống.

Giản Tiểu Bạch le lưỡi: “Em chỉ là rất tò mò thôi.”

Doãn Đăng Nhân nhìn ra Mạc Tử Bắc đang ghen: “Mạc không cần ghen đâu. Mọi người đều nhìn ra được người cô Giản yêu là cậu rồi. Cậu yên tâm đi.”

“Có quỷ mới yêu anh ta.” Gương mặt đỏ bừng làm bại lộ tâm tư của cô.

Mạc Tử Bắc trong lòng ầm ập giữ chặt tay của cô, ở trước mặt Doãn Đăng Nhân anh thốt lên lời thề trọn đời. “Tiểu Bạch, không sao. Cho dù em không yêu anh, anh cũng sẽ yêu em. Suốt đời không thay đổi.”

Lời tỏ tình nói lên ở trước mặt mọi người khiến Giản Tiểu Bạch lại một lần đỏ bừng mặt. Ánh mắt cô sáng ngời, ngón tay căng thẳng xoắn lại với nhau.

“Ha ha! Mạc, cậu đúng là to gan, dám ở trước mặt bọn mình mà tỏ tình, mình thật sự chịu thua.” Doãn Đăng Nhân tựa vào sofa, yên tâm thoải mái thưởng thức hình ảnh tỏ tình.

Túc Nhĩ Nhiên liếc mắt trừng anh một cái cũng thức thời đứng lên rời khỏi phòng bệnh.

Doãn Đăng Nhân khó hiểu lâu bầu. “Làm gì phải đi? Chúng ta còn chưa bàn xong chính sự đâu!”

Túc Nhĩ Nhiên lại trở về tóm lấy áo Doãn Đăng Nhân: “Anh tốt nhất vẫn là đi ra!”

Kết quả Doãn Đăng Nhân bị Túc Nhĩ Nhiên kéo đi ra ngoài. Trong phòng nhất thời có chút yên tĩnh, Giản Tiểu Bạch xấu hổ không biết nên làm thế nào nhìn về phía Mạc Tử Bắc. Ánh mắt Mạc Tử Bắc dịu dàng nhìn cô, trong lòng lại bất an căng thẳng muốn chết. Khi nào con trai được bình an cứu trở về thì gánh nặng trong lòng anh mới thả xuống được.

Cuộc đời lần đầu tiên biết làm cha cũng rất không dễ dàng, tiếp đó là trong lòng nơm nớp lo sợ như là bị đào một mảng lớn.

Giản Tiểu Bạch để phá vỡ tình trạng yên tĩnh đáng sợ mà nghĩ một đằng nói một nẻo. “Mạc Tử Bắc, anh Hùng có thật là anh trai của em không? Em không có nghe lầm chứ?”

Mạc Tử Bắc nở nụ cười an ủi cô: “Đương nhiên, anh cũng biết cảm giác trước nay không có người thân của em. Anh Hùng đúng là anh hai của em, anh cũng rất vui. Chúc mừng em có anh trai.”

Giản Tiểu Bạch cũng thật sự thực vui vẻ, vẻ lo lắng khi sắp thai bởi vì thành linh xuất hiện một người anh trai mà dần dần tiêu tán nhưng đáy lòng lại dâng lên một nỗi bất an.

136. Chương 137: Ấm Áp

Giản Tiểu Bạch đang lo lắng cho Lâm Hiểu Tình. Ấy không! Nếu Hùng Lập Tân thật là anh hai cô vậy Hiểu Tình chính là chị dâu cô rồi. Chuyện này dường như xem ra rất tốt nhưng mà Hiểu Tình hiện tại nhất định rất thương tâm.

Cô có thể hiểu cái loại cảm giác đau khổ khi bị giấu diếm mãi như vậy. Anh Hùng cũng thật, đã kết hôn với người ta lâu như vậy rồi mà cái gì cũng không nói cho người ta cứ thần bí như thế thật sự làm người ta bức bối.

“Vì đàn ông cứ hay thích giấu diếm vậy?” Giản Tiểu Bạch ngẩng đầu lên hỏi Mạc Tử Bắc.

Mạc Tử Bắc trong lòng cả kinh, anh cũng đang giấu chuyện Thiên Thiên mất tích, đột nhiên bị hỏi như vậy trong lòng tự nhiên có chút kinh hãi. “Em nói chuyện của anh Hùng ấy hả?”

“Ừ, Hiểu Tình chắc là thương tâm lắm. Anh Hùng cũng thật là sao mãi không chịu nói.”

Mạc Tử Bắc lắc đầu: “Anh ấy không nói trên thực tế là để bảo vệ hai người. Hơn nữa chuyện này mà nói ra cũng rất khó tin. Một cái công tử của đại ca xã hội đen mà phải chạy khắp nơi tránh né truy sát. Hiện thực khiến anh ấy không thể không làm như thế.”

“Nói vậy cũng đúng nhưng mà ngay cả Hiểu Tình cũng không nói. Chuyện này hình như có chút không thể chấp nhận. Đó là người vợ anh ấy gần gũi nhất đấy, vì cái gì kết hôn rồi mà vẫn không thể thẳng thắn với nhau? Nếu em là Hiểu Tình thì trong lòng tất nhiên cũng rất tủi.”

“Tiểu Bạch!” Mạc Tử Bắc ngồi xuống, ánh mắt đối diện với cô chân thành mà nồng cháy. “Anh sẽ không bao giờ lừa gạt em. Cứ tin anh sau đó lấy anh được chứ?”

Anh lại cầu hôn. Giản Tiểu Bạch trong lòng cả kinh cũng có chút rối rắm. “Em không biết nhanh như vậy mà lấy anh thật sự có chút không thể nào nói nổi. Để em quan sát cẩn thận một thời gian nữa đi!”

Mạc Tử Bắc dưới đáy lòng thở dài. “Ừ! Sau này anh sẽ cho em thấy sự chân tình của anh. Trước kia là anh không đúng, anh cũng đã bị trừng phạt.”

Nghe thấy anh xin lỗi, Giản Tiểu Bạch trong lòng lập tức cân bằng hơn rất nhiều. Nghĩ đến vừa rồi Hùng Lập Tân nói nếu Mạc Tử Bắc không cấm dục hơn bốn năm có lẽ đã sớm bị ám sát thì trong lòng cô lại siết lại. Nếu nếu Mạc Tử Bắc thật sự chết rồi thì cô sẽ được toại nguyện sao? Không tự giác lắc đầu, Giản Tiểu Bạch phủ nhận giả thiết này.

“Mạc Tử Bắc!” Cô cúi đầu gọi tên anh.

Mạc Tử Bắc dừng ở đôi mắt sáng ngời ấy dùng ánh mắt hỏi cô. “Chuyện gì?”

Cô không tự nhiên cầm lấy tay anh, có chút ngượng ngùng, cũng có chút chờ mong hỏi: “Mạc Tử Bắc, anh thật sự cảm phục hơn bốn năm sao?”

Mạc Tử Bắc cười khỏ: “Em không tin anh cũng phải tin lời anh hai em nói chứ?”

“Ồ!” Giản Tiểu Bạch biết Hùng Lập Tân nói thật. Mai Thiếu Khanh cũng từng nhắc đến việc này, lúc ấy cô còn thấy rất lạ. Nhưng hiện tại cô đột nhiên có chút cảm giác đau lòng không khỏi hỏi: “Vì sao?”

Trong lòng cô vẫn rất chần động, cô thật không ngờ, cũng không tưởng tượng ra đàn ông hơn bốn năm không có phụ nữ sẽ thăm biết bao nhiêu, đặc biệt là một người đàn ông thực khỏe mạnh, thực bình thường.

Mạc Tử Bắc nở nụ cười, xoa mái tóc của cô. “Bởi vì một người đàn ông một khi đã đối với cơ thể một người phụ nữ nhớ mãi không quên thì đối với những người phụ nữ khác đều thấy buồn tẻ vô vị. Mà anh vừa hay lại là một người đàn ông như vậy.”

Giản Tiểu Bạch có chút ngượng ngùng, cup mí mắt xuống không dám nhìn anh. Bởi vì khi trong mắt anh nhìn cô thì lại thổi bùng lên một ngọn lửa nồng cháy đủ để nướng chín mặt cô, ấm nóng khiến lòng của cô cũng chần động.

Mạc Tử Bắc lại nói: “Thẳng thắn mà nói đàn ông đều háo sắc. Anh cũng không ngoại lệ, anh thừa nhận anh từng có rất nhiều phụ nữ nhưng anh một người cũng không có nhớ kỹ, chỉ có em mới khiến anh suốt đời khó quên. Anh cũng thừa nhận anh trước là yêu cơ thể em, yêu dung nhan của em sau đó mới là tính cách quật cường của em. Tiểu Bạch anh yêu em!”

Yêu hóa ra có thể dễ dàng nói ra như vậy. Sớm biết như vậy thì đã nói ngay vừa lúc gặp lại kia, Mạc Tử Bắc cảm thán ở trong lòng. Vốn dĩ anh nghĩ cả đời cũng sẽ không nói ra, không ngờ lại có thể dễ dàng nói như vậy với một cô gái. Không phải lời dối trá mà là lời nói chân thật xuất phát từ đáy lòng.

Giản Tiểu Bạch kinh ngạc giương mắt nhìn anh, trong lòng ngập tràn ấm áp. Người đàn ông cao lớn anh tuần này, người đàn ông tự đại bất hảo này từng ngang ngược chiếm đoạt cô, người đàn ông cô không thể không thừa nhận là cô yêu anh.

“Mạc Tử Bắc!” Cô chỉ có thể chậm rãi gọi tên anh.

Mạc Tử Bắc ngón tay nhẹ nhàng chuyển qua hai má của cô, ngón cái vuốt ve môi cô, tiếng nói dịu dàng vang lên ở bên tai: “Ừ!”

Giản Tiểu Bạch không biết nói gì, trong lòng vẫn có chút rung động, vẫn chưa phục hồi lại tình thần. Hôm nay là ngày xui xẻo nhất của cô, trúng đạn sảy thai nhưng cũng là ngày may mắn nhất của cô. Ngày hôm nay cô nhận được tình yêu, cũng nhận được tình thân.

Hóa ra cô cũng có người thân hơn nữa còn là con gái đại ca xã hội đen. Đáng tiếc là không có duyên gặp lại cha mẹ nhưng còn có anh hai, còn có anh Thiếu Khanh.

“Đúng rồi! Sao anh Thiếu Khanh lại bị kéo vào quan hệ với xã hội đen chứ?” Giản Tiểu Bạch có trăm điều không thể lí giải.

Mạc Tử Bắc vỗ về mặt của cô, nhẹ nhàng nói: “Anh ta vốn chính là một tên tiểu quỷ lòng dạ rất sâu. Lần đầu tiên gặp mặt anh đã thấy anh ta không tầm thường. Anh vẫn cảm thấy anh ta có tính chất đặc biệt của sát thủ không ngờ thật sự bị anh đoán trúng.”

“Sát thủ?” Giản Tiểu Bạch đột nhiên cảm thấy đau đầu. “Vì cái gì em bị đưa đến cô nhi viện, thật sự là em cứ nghĩ mãi không ra, nếu đã sinh em ra thì phải nuôi lớn, chứ sao mà ngay cả tiền nuôi dưỡng cũng không có.”

“À! Làm như vậy cũng là vì tình thế bắt buộc. Hùng Lập Tân nói ba em cũng không muốn sinh bọn em nhưng mà mẹ của hai người dường như đều cam tâm tình nguyện vì Bộ Vân sinh con. Lúc Mai Thiếu Khanh trở về đã dùng cái tên trên giấy tờ là Bộ Tiên. Anh hiện tại đang nghi anh ta có phải cũng là một người anh khác của em hay không.”

“?” Giản Tiểu Bạch kinh hãi. “Không phải chứ? Rốt cuộc là em có bao nhiêu người thân đây?”

“Chỉ là đoán thôi mà, không có chứng cứ. Nếu không phải Doãn Đăng Nhân đoán được Hùng Lập Tân với em là anh em thì anh nghĩ Hùng Lập Tân cũng không muốn nói ra chuyện này, anh ấy dường như đang có dự tính gì đó.” Mạc Tử Bắc cũng bắt đầu tự hỏi mấy vấn đề này.

“Anh ấy vẫn không nhận em mãi đến hôm nay mới nhận, thật sự đau lòng quá. Khó trách Hiểu Tình lại thương tâm. Anh đi xem bọn họ giờ ra sao rồi, em lo quá đi.” Giản Tiểu Bạch không thể không lo lắng.

Lâm Hiểu Tình là bạn tốt của cô hiện tại còn trở thành chị dâu, từ góc độ nào mà nói cô cũng không hy vọng cô ấy đau lòng khổ sở, chỉ mong Hùng Lập Tân có thể cho Hiểu Tình một lời giải thích hợp lý.”

Mạc Tử Bắc cũng muốn đi ra ngoài nhìn xem. Anh thật sự là lo cho con trai. Điểm đáng ngờ thật sự là quá nhiều, còn chưa kịp hỏi rõ ràng Hùng Lập Tân thì hiện tại vợ anh ta lại giận dữ, thật đúng là cả đám hỗn loạn chạy tới cùng một lúc mà.

137. Chương 138: Đồi Thủ Là Dạ Lang

“Anh đi xem một chút, em yên tâm đi! Với năng lực của Hùng Lập Tân thì bà xã anh ấy sẽ nhanh chóng nín khóc mà mỉm cười thôi.”

Mạc Tử Bắc vỗ nhẹ nhẹ lên bả vai Giản Tiểu Bạch rồi đi ra ngoài. Mới ra tới cửa liền gặp phải Hùng Lập Tân đi ra.

“Thế nào rồi?” Anh hỏi.

Hùng Lập Tân ra hiệu ok Mạc Tử Bắc mới yên lòng, đưa mắt nhìn phòng bệnh ý bảo Hùng Lập Tân tránh khỏi cửa phòng bệnh một chút.

“Ồ?” Hùng Lập Tân không biết anh muốn làm cái gì.

Mạc Tử Bắc hạ giọng hỏi: “Con tôi rốt cuộc thế nào rồi. Tôi thật sự lo lắng. Anh nói cho tôi biết đi, tôi sẽ đi tìm thằng bé.”

Hùng Lập Tân lắc đầu: “Tôi có thể cam đoan Thiên Thiên tạm thời không có việc gì, bọn họ bắt cóc Thiên Thiên đơn giản là vì gần đây thủ đoạn mà Mai Thiếu Khanh ra tay với bọn họ hơi độc ác, tôi đã thông báo cho anh ta rồi. Không bao lâu nữa Thiên Thiên sẽ bình an trở về.”

“Nhưng mà tôi vẫn rất lo.” Mạc Tử Bắc không thể không lo lắng. “Anh có biết làm cha có cảm giác thế nào không? Tôi hiện tại cuối cùng cũng cảm nhận được, tôi chỉ muốn nhanh chóng nhìn thấy con tôi bình an vô sự.”

Hùng Lập Tân nhìn ánh mắt anh cũng đã hiểu nỗi lo lắng hiện lên trong mắt Mạc Tử Bắc. “Tôi biết. Thằng bé cũng là cháu của tôi. Tôi sẽ không để thằng bé gặp nguy hiểm đâu, anh yên tâm đi. Tạm thời đừng cho Tiểu Bạch biết, cơ thể của con bé còn rất yếu nếu lại bị xuất huyết nhiều nữa thì máu của tôi cũng thật sự không đủ mà cho.”

Hùng Lập Tân vui đùa nói làm cho lòng Mạc Tử Bắc thực ngổn ngang. “Cám ơn anh đã cứu Tiểu Bạch. Là anh đã bắn chết Ôn Hưởng Đình sao? Còn nữa lần trước cũng là anh cứu Tiểu Bạch?”

“À!” Hùng Lập Tân lắc đầu: “Không phải tôi, tôi cũng không thể có nhiều thời gian như vậy.”

Mạc Tử Bắc nhíu lại mày có chút hoài nghi. “Anh không phải mặt nạ vàng?”

“Tôi không cần phải lừa anh.” Hùng Lập Tân rất kiên định nói với Mạc Tử Bắc.

Mạc Tử Bắc cảm thấy có chút khó hiểu: “Không phải anh là mặt nạ vàng, cũng không phải là Mai Thiếu Khanh, vậy thì là ai chứ?”

“Không biết!” Hùng Lập Tân nhún nhún vai. “Tôi vào thăm Tiểu Bạch. Con bé nhất định có rất nhiều vấn đề muốn hỏi tôi.”

“Vậy bà xã anh thật sự không sao chứ?” Mạc Tử Bắc còn có chút lo lắng.

Hùng Lập Tân rất tự tin cười cười: “Đương nhiên tôi cam đoan không sao. Cô ấy sẽ tới ngay thôi.”

Hùng Lập Tân đưa mắt nhìn một hàng ngũ đứng trên hành lang mà cười nói với Mạc Tử Bắc: “Người của công ty bảo vệ này ít nhiều cũng bắt đầu có chút tác dụng nhỉ!”

“Sao anh lo ba mươi người không đủ?” Mạc Tử Bắc có chút hoảng sợ. “Tôi sẽ bảo Nhân đi điều động thêm một ít người nữa đến.”

Hùng Lập Tân lắc đầu: “Không cần nhiều người như vậy, từng này là được rồi. Ít nhất đối phương cũng biết chúng ta đã đề cao cảnh giác.”

“Rốt cuộc là đối thủ gì mà lợi hại như vậy?”

“À!” Hùng Lập Tân hơi ngơ ngẩn: “Anh đã từng nghe nói đến một người tên Dạ Lang chưa?”

Mạc Tử Bắc cứng đờ. “Trùm ma túy quốc tế?”

Hùng Lập Tân không nói một từ nhún nhún vai.

“Hắn ta bắt cóc con tôi?” Mạc Tử Bắc có chút hốt hoảng truy vấn, giọng nói cũng nhịn không được mà cao vút lên. “Trùm ma túy quốc tế, tôi biết mấy năm nay hắn ta đã làm rất nhiều giao dịch. Toàn bộ các vụ mua bán ma túy ở Đông Nam Á gần như bị hắn kiểm soát.”

“Đúng vậy.” Hùng Lập Tân vẫn giữ một giọng điệu lạnh nhạt như trước nghe không ra một chút dao động, dường như rất là bình tĩnh. Chỉ bởi vì mất máu mà gương mặt tái nhợt, khóe miệng anh ta ẩn chứa một nụ cười nhạt.

“Tôi thật sự không hiểu anh đấy. Lúc này mà anh còn cười được?” Mạc Tử Bắc có chút tức giận. “Con tôi còn ở trong tay người ta đó.”

“Tôi biết hơn nữa biết đó cũng là cháu trai tôi.”

“Anh biết mà vẫn không thấy sốt ruột.”

“Sốt ruột thì có tác dụng gì?” Hùng Lập Tân nhìn anh một cái rồi đi đến cửa phòng bệnh: “Tôi đi thăm Tiểu Bạch. Yên tâm đi, tôi cam đoan mọi chuyện sẽ không sai đâu. Nếu sai tôi sẽ lấy đầu tôi xuống bồi thường cho anh.”

Mạc Tử Bắc trong lòng cũng ít nhiều được an ủi nhưng vẫn không thể yên lòng. Đó là con anh làm sao anh có thể không lo lắng. Hùng Lập Tân đi vào phòng bệnh thăm Tiểu Bạch, anh cũng đành phải đi theo vào.

Nhìn thấy Hùng Lập Tân trong ánh mắt Tiểu Bạch lập tức có chút hưng phấn. “Anh Hùng, Hiểu Tình sao rồi?”

Hùng Lập Tân nở nụ cười với cô, trong mắt tràn đầy yêu chiều: “Không sao, sẽ quay lại ngay ấy mà.”

“Uhm!” Giản Tiểu Bạch cuối cùng thở phào. “Em có thể hỏi anh mấy vấn đề không?”

“Đương nhiên!” Hùng Lập Tân quay lại chính là để trả lời câu hỏi.

“Uhm.”

Mạc Tử Bắc cũng vào, đến ngồi bên cạnh Tiểu Bạch. Hai người đều nhìn Hùng Lập Tân.

“Anh đúng là anh hai của em sao?” Cô cảm thấy mình giống như là đang mơ vậy, trong mơ mọi thứ vừa chân thật lại vừa mộng ảo, cô cũng không biết có nên tin hay không.

“Đúng vậy! Chúng ta đều là cốt nhục của Bộ Vân.”

“Vậy chúng ta còn có anh chị em nào nữa không?” Cô còn muốn có thêm mấy người thân nữa, cô rất tham lam.

“Có.” Hùng Lập Tân rất khẳng định nói với cô.

Giản Tiểu Bạch có chút vui mừng kinh ngạc: “Vậy anh Thiếu Khanh có phải là người thân của chúng ta không?”

Hùng Lập Tân lắc đầu: “Anh ta không phải. Anh ta một là cô nhi chính gốc.”

“Anh có gặp qua những anh chị em khác chưa?”

“Chưa. Anh chỉ biết còn có hai em gái xấp xỉ tuổi em nhưng mà anh không biết bọn họ ở đâu. Bọn họ là chị em gái cùng cha cùng mẹ. Năm đó khi Lam bang giải tán ba đã phái người đi bảo vệ bọn họ nhưng hiện tại mọi tin tức đều không thể liên hệ với những người năm đó. Anh không biết bọn họ ở chỗ nào, càng không biết có còn sống hay không.” Hùng Lập Tân rất bình tĩnh nói xong rồi ngồi vào sô pha.

Lúc này Lâm Hiểu Tình cũng đẩy cửa tiến vào.

“Hiểu Tình.” Giản Tiểu Bạch thực vui vẻ kêu lên.

Lâm Hiểu Tình có chút áy náy nhìn cô, Thiên Thiên là do cô trông mà lại bị bắt mắt, cô cảm thấy áy náy với Tiểu Bạch, biểu hiện trên mặt cực kỳ mất tự nhiên. Cô đi đến bên giường Giản Tiểu Bạch vô cùng áy náy nói: “Mình xin lỗi.”

Giản Tiểu Bạch nghĩ cô xin lỗi là vì vừa rồi đã chạy đi. “Ồi trời cái gì mà nói áy náy vậy? Chúng ta giờ đã là người một nhà rồi ha ha cậu là chị dâu của tớ đó. Cậu có vui không?”

Lâm Hiểu Tình xấu hổ cười cười: “Mình rất vui.”

“Bà xã lại đây, ngồi bên này đi!” Hùng Lập Tân vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh.

Lâm Hiểu Tình oán trách nhìn anh ta một cái rồi ngoan ngoãn ngồi vào bên cạnh anh. Giản Tiểu Bạch phát hiện môi Lâm Hiểu Tình hình như sưng đỏ lên. Đột nhiên nghĩ ra là anh Hùng đúng là dùng nộ hôn để chinh phục Hiểu Tình. Sau khi phát hiện ra bí mật này, mặt của cô cũng hơi hơi đỏ ửng lên, lén liếc mắt nhìn Mạc Tử Bắc thì phát hiện anh cũng đang nhìn cô, cô lập tức cup mắt xuống. Cả hồi lâu mới nhớ tới vấn đề chính.

“VẬY anh Hùng...”

Mạc Tử Bắc ngắt lời cô: “Anh thấy em nên gọi anh ấy là anh hai đi, đừng gọi họ như trước nữa!”

Giản Tiểu Bạch đột nhiên có chút ngượng ngùng. “Quen gọi thế rồi.”

Hùng Lập Tân nhìn chằm chằm Giản Tiểu Bạch. ôm lấy vòng eo mảnh mai của Lâm Hiểu Tình nói với cô: “Cứ gọi là anh hai đi. Anh cũng không ngờ sẽ nhận nhau sớm như vậy. Anh vốn định chờ đến khi loại trừ kẻ địch rồi mới nhận em. Không ngờ anh Doãn lại phát hiện ra bí mật này. Đây là số trời đã định có tránh cũng không thoát.”

138. Chương 139: Hứa Với Em Cả Đời

“Quan niệm về số mệnh?” Mạc Tử Bắc chăm chú đánh giá Hùng Lập Tân. “Anh tin vào số mệnh?”

Hùng Lập Tân nhú nhú mày: “Chuyện này ngạc nhiên lắm sao?”

“Anh hai!” Giản Tiểu Bạch rốt cuộc cũng gọi Hùng Lập Tân: “Chẳng lẽ nhận em làm anh thấy rất phức tạp sao?”

Hùng Lập Tân bật cười: “Ngốc quá, anh chỉ là lo em biết nhiều quá thì sẽ gặp nguy hiểm thôi. Có thể anh ở bên cạnh em quá lâu thì Dạ Lang cuối cùng cũng tra ra được chúng ta.”

“Hai chị em kia tên là gì?” Giản Tiểu Bạch rất quan tâm đến bọn họ.

“Anh cũng không biết. Anh chỉ biết mẹ họ có họ Thư, khi Lam bang giải tán ba qua đời, bà ấy vì muốn đi theo ba mà tự sát.”

“Ồi!”

“Ồi!”

Giản Tiểu Bạch cùng Lâm Hiểu Tình đồng thời la lên. “Thật là người si tình.”

“Đúng vậy. Nhưng mà ba chúng ta cũng là một người đàn ông rất đào hoa, có được ba người phụ nữ yêu ông ấy hết lòng, hơn nữa cả ba người này đều bởi vì ông ấy mà chết.”

“Mẹ em cũng vậy à?” Giản Tiểu Bạch rất khẩn trương, trái tim cũng theo đó mà đau đớn.

“Mẹ em cũng coi như là vì ông ấy mà chết. Nghe nói là có người muốn biết tung tích của em để đó uy hiếp ba, mẹ em vì thế ở Thanh bang nhảy lầu tự sát.”

“Ôi!” Giản Tiểu Bạch hoảng sợ mở to hai mắt.

Mạc Tử Bắc cũng rất bất ngờ. Nước mắt Giản Tiểu Bạch lại lưng tròng: “Mẹ cũng là một người phụ nữ vĩ đại. Vậy còn mẹ của anh hai thì sao?”

Hùng Lập Tân cười cười, trong nụ cười lại pha chút khổ sở, chua chát. Suy nghĩ một hồi lâu anh ta mới nói: “Mẹ anh chết trong tay Dạ Lang. Dạ Lang phản bội Lam bang, phản bội ba, người đầu tiên phát hiện ra hẳn có ý đồ bất lương là mẹ anh, bà ấy còn chưa kịp báo cho ba biết thì đã bị Dạ Lang thủ tiêu bằng một phát súng.”

“Ôi!” Giản Tiểu Bạch đau khổ nhắm mắt lại. “Vì sao, vì sao lại phải tàn nhẫn như vậy?”

“Đây là tranh giành trong các bang phái, chuyện giết người là rất bình thường chỉ bất hạnh cho chúng ta là con của Bộ Vân.” Hùng Lập Tân dường như thật sự bất hạnh.

“Anh không phải là đang gánh vác trọng trách gây dựng lại Lam bang đấy chứ?” Mạc Tử Bắc đột nhiên hỏi: “Tôi đoán đúng không?”

Hùng Lập Tân lắc đầu: “Tôi cho tới bây giờ cũng không muốn vực lại Lam bang. Tôi chỉ muốn làm một người bình thường. Nhưng mà Dạ Lang hình như không muốn buông tha chúng tôi. Mấy năm gần đây hẳn phải người đi khắp nơi tìm kiếm chúng tôi, dùng trăm phương ngàn kế muốn nhỏ cỏ tận gốc. Những trưởng bối của Lam bang gần như đều bị Dạ Lang đuổi cùng giết tận. Đối mặt tình thế như thế tôi không thể không làm như vậy.”

Lâm Hiểu Tình nghe anh nói như vậy thì cup mắt, lặng lẽ cắn khóe môi. Giản Tiểu Bạch biết Lâm Hiểu Tình là đang lo lắng cho anh hai, cô cũng nhịn không được mà nói với Mạc Tử Bắc: “Mạc Tử Bắc, thân thể của em đã như vậy rồi, lúc nào cũng có khả năng bị ám sát, anh còn dám yêu em không?”

Mạc Tử Bắc nhẹ nhàng cười, vòng tay ôm bờ vai gầy yếu của cô, cúi đầu thì thầm bên tai cô: “Ngốc, đời này chúng ta sống chết có nhau!”

Đột nhiên nghe được câu nói tình ý mềm mại đó, Giản Tiểu Bạch trong lòng run run cảm động đến rơi nước mắt. “Mạc Tử Bắc!”

Hùng Lập Tân nghe thấy Mạc Tử Bắc thổ lộ thì trong mắt tràn đầy tán thưởng, nhịn không được ủng hộ. “Anh Mạc, xem như tôi không có nhìn lầm anh!”

Mạc Tử Bắc nói với anh ta: “Cứ gọi tôi là Tử Bắc đi, gọi anh Mạc nghe khách sáo quá.”

Hùng Lập Tân cười gật đầu. Lâm Hiểu Tình dừng cảm ngắc đầu lên cầm tay Hùng Lập Tân. “Ông xã, đời này em cũng sẽ không rời khỏi anh, cho dù chết cũng không!”

“Tốt quá rồi!” Giản Tiểu Bạch vỗ tay lại bởi vì động đến miệng vết thương mà đau đến nghiêng răng.

Mạc Tử Bắc lo lắng mà nhẹ nhàng trách cứ. “Đồ ngốc, em nghĩ gì mà còn vỗ tay hả?”

Giản Tiểu Bạch le lưỡi, nói với Lâm Hiểu Tình và Hùng Lập Tân: “Anh hai, chị dâu. Từ hôm nay trở đi Hiểu Tình chính là chị dâu em. Hai người phải sống với nhau cả đời, vĩnh viễn không được xa nhau.”

“Biết rồi, yên tâm đi! Mạc Tử Bắc gõ nhẹ lên mũi Giản Tiểu Bạch. “Bọn họ nhất định sẽ hạnh phúc. Em chùng nào thì lấy anh đây?”

Anh lại cầu hôn.

“Ồ!” Giản Tiểu Bạch ngược lại cười gian. “Chờ một chút đi!”

Mạc Tử Bắc chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu sau đó nói với Giản Tiểu Bạch: “Khi nào thì em mới chịu đồng ý để trái tim anh có thể chân chính tiếp tục kiên trì.”

“Đúng đó, Tiểu Bạch. Em cũng nên đồng ý với Tử Bắc đi. Bỏ lỡ một viên kim cương cỡ Vương lão ngũ như anh ấy thì đáng tiếc lắm đó.” Lâm Hiểu Tình cũng nói giúp cho Mạc Tử Bắc.

Giản Tiểu Bạch chỉ cười không nói còn hơi giả bộ ngớ ngẩn để chuyển hướng đề tài. “Anh hai, anh có từng gặp ba chưa?”

Lời của cô làm cho Hùng Lập Tân cùng Mạc Tử Bắc đều rất buồn bực. Mạc Tử Bắc biết cô có ý chuyển hướng đề tài, xem ra cô bé này vẫn chưa muốn kết hôn với anh. Hùng Lập Tân hôm nay bị hỏi rất nhiều vấn đề, giờ cũng đã mệt mỏi quá rồi. Dường như cả ngày nay anh ta vẫn chưa ăn gì. “Anh đã gặp ba nhưng mà em gái của tôi ơi giờ đã sắp tám giờ rồi đó. Bọn anh có thể đi ăn một chút gì không?”

“À!” Mạc Tử Bắc mới đột nhiên nhớ đến. “Xin lỗi là sơ sót của tôi. Bây giờ tôi sẽ bảo Tina đặt chút đồ ăn cho chúng ta rồi trực tiếp đưa đến phòng bệnh.”

Hùng Lập Tân rất vừa lòng gật đầu: “Tôi muốn ăn Pizza, bà xã em thì sao?”

Lâm Hiểu Tình suy nghĩ: “Em muốn ăn bò bít tết, lúc còn ăn được thì em phải vui vẻ ăn cho thỏa những món ăn ngon nhất trên đời này, để lỡ khi nào nào mình đột nhiên “phụ” lại không ăn được.”

“Anh sẽ không để em bị “phụ” đâu.” Hùng Lập Tân hứa.

Mạc Tử Bắc cũng nhin không được cúi đầu nhu tình chân thành nói với Giản Tiểu Bạch: “Bảo bối, anh cũng sẽ không để em gặp nguy hiểm. Đời này chỉ cần anh sống sẽ không để cho em phải chịu bất cứ thương tổn nào nữa, tin anh nhé.”

Giản Tiểu Bạch cảm động giương mắt nhìn vào đôi mắt sâu như đêm đen, như đại ương mệnh mông nhìn không thấy đáy của anh đang từng giọt từng giọt chảy ra sự yêu thương nồng đậm. Anh ấy dùng ánh mắt nồng cháy nhìn mình, đây là yêu sao!

Trái tim Giản Tiểu Bạch mãnh liệt run lên chỉ có thể nghẹn ngào gọi tên: “Mạc Tử Bắc. Mạc Tử Bắc!”

“Đây là lời hứa cả đời của anh, vĩnh viễn sẽ không phụ em nữa!”

“Uhm!” Cảm động gật đầu. Cô bắt giác thối lên một chữ: “Bắc!”

Năm năm trước cô đã từng gọi như vậy. Ký ức ở trong đầu anh xẹt qua những cảnh tượng đã qua đột nhiên cảm thấy tất cả đều quá xa xôi chỉ có tình yêu còn ở lại.

Hùng Lập Tân nhìn thấy hai người xin chân thành thông báo rốt cuộc vẫn là nhin không được ngắt ngang lời tỏ tình của họ. “Ai đó đi gọi mấy người bên Doãn Đăng Nhân đi?”

Mạc Tử Bắc quay đầu: “Tôi đi cho.”

Liếc mắt nhìn Giản Tiểu Bạch thật sâu một cái luyến tiếc. “Anh đi rồi sẽ về.”

“Đi đi!” Mạc Tử Bắc đột nhiên ân cần khiến Giản Tiểu Bạch có chút không tiếp thụ được nhưng cảm giác vẫn rất ấm áp.

Mạc Tử Bắc đành phải đi đến phòng bên cạnh gọi Doãn Đăng Nhân. Nào ngờ vừa đẩy cửa ra liền nhìn đến anh ta cùng Tiểu Túc hai người đang quần lấy gặm cắn nhau. Mạc Tử Bắc không khỏi nhăn mặt nhíu mày.

“Này này! Thật không có suy nghĩ mà. Nhân con trai mình còn đang ở trong tay kẻ địch mà hai người có thể ở đây công khai thăm thiết, thật sự là đau lòng mà.”

Nghe thấy thế Doãn Đăng Nhân xấu hổ cười. Túc Nhĩ Nhiên cũng cười đỏ bừng mặt mà từ trên sofa ngồi dậy.

139. Chương 140: Đi Cứu Con Trai

“Mạc, hắc hắc!” Doãn Đăng Nhân cười gượng hai tiếng bá vai Mạc Tử Bắc, hai người cùng nhau đi ra ngoài để Túc Nhĩ Nhiên có không gian ở lại một mình đỡ mặt.

“Mạc, xin lỗi nhé. Trong lúc nhất thời có chút không kiềm chế được.”

“Thằng nhóc cậu hành động cảm tính thực đấy.” Mạc Tử Bắc không chút khách khí vạch trần.

“!” Doãn Đăng Nhân cười cười. “Cảm tính cho lắm đến cuối cùng giá trị bao nhiêu tiền đâu?”

“Đừng lừa mình dối người, cô Túc rất hợp với cậu.” Mạc Tử Bắc tự đáy lòng nói: “Thôi được rồi cứ xem như chuyện của người ngoài đi. Hiện tại mình không có tâm trạng quan tâm đến mấy chuyện này của cậu. Giúp mình cứu con trai ra đi. Con trai mình đang ở trong tay trùm ma túy quốc tế Dạ Lang. Giờ mình đang rất lo lắng.”

“Dạ Lang?” Doãn Đăng Nhân trong lòng cũng cả kinh: “Sao lại gặp phải hắn ta chứ?”

Mạc Tử Bắc đành phải đem tin tức mình biết nói lại cho Doãn Đăng Nhân. “Hiện tại mọi người ăn uống trước đã, ăn xong rồi chúng ta sẽ bàn là phải làm sao? Giờ trong lòng mình rối tinh lên rồi không biết nên làm như thế nào. Hùng Lập Tân nói Thiên Thiên tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng nhưng mà mình vẫn lo lắng.”

“Mình cũng rất lo. Để mình báo cho bạn mình biết để nhờ bang phái Nhật Bản tham gia một chút. Có lẽ Dạ Lang sẽ nể mặt mũi của cậu ta!”

“Đi đi. Hiện tại mọi biện pháp mình đều thử hết, giúp mình nhé.” Mạc Tử Bắc hiện tại có thể dùng hoang mang lo sợ để hình dung.

Ăn cơm xong ba người đàn ông chạy đến phòng bên cạnh bàn chuyện. Túc Nhĩ Nhiên cùng Lâm Hiểu Tình ở với Giản Tiểu Bạch. Nằm chán Giản Tiểu Bạch nhin không được mà đối với Túc Nhĩ Nhiên tò mò hẳn lên. “Cô Túc, hình như cô không thích nói chuyện?”

Túc Nhĩ Nhiên nở nụ cười lắc đầu. “Không có đâu!”

“Đúng vậy tôi cũng thấy cô không thích nói chuyện.” Lâm Hiểu Tình đã cảm thấy cô rất im lìm.

“À!” Túc Nhĩ Nhiên cười đến rất lạnh nhạt: “Không có gì để nói cũng không biết nói cái gì.”

“Như vậy thì kỳ quá!” Giản Tiểu Bạch thực thẳng thắn nói.

Lâm Hiểu Tình liếc xéo cô một cái để tránh xấu hổ, cô chuyển hướng đề tài. “Vậy cô Túc trong nhà còn có mấy người?”

“À! Còn có chị gái!” Túc Nhĩ Nhiên nhắc tới chị mình mà không khỏi thở dài một hơi.

“Cô còn có chị gái?” Giản Tiểu Bạch có chút hâm mộ. “Thật là sướng.”

“Cô hiện tại cũng có anh trai rồi đấy thôi?” Túc Nhĩ Nhiên nhẹ nhàng cười, nụ cười vô cùng xinh đẹp. “Hơn nữa, anh Hùng lại là một người xuất sắc như vậy vả lại con còn ngay lập tức có thêm một chị dâu.”

“Đúng vậy, tôi rất hạnh phúc.” Giản Tiểu Bạch hạnh phúc cười: “Có người thân cảm giác thật là sướng. Cô Túc, chị cô có đẹp như cô không?”

“Chị ấy đúng là một cô gái rất đẹp chỉ là...” Túc Nhĩ Nhiên dừng một chút.

“Chỉ là cái gì?” Giản Tiểu Bạch cùng Lâm Hiểu Tình đều rất tò mò.

Túc Nhĩ Nhiên biết các cô đều là người tốt nên rốt cục vẫn nói ra. “Chị gái tôi bảy năm trước có yêu một người đàn ông. Nhưng gã đó đối với chị tôi chỉ là gặp dịp thì chơi, sau khi phong hoa tuyết nguyệt xong liền vứt bỏ chị ấy. Vì không chịu được cú sốc thất tình mà hiện tại đang ở trong bệnh viện tâm thần.”

“Haizz!” Giản Tiểu Bạch cùng Lâm Hiểu Tình nhìn nhau cũng nhin không được thổn thức không thôi.

“Thực xin lỗi, chúng tôi không biết.” Giản Tiểu Bạch thực áy náy nói xin lỗi. Nhắc tới vết sẹo của người khác luôn là một chuyện không hay.

Túc Nhĩ Nhiên ngược lại rất chân thành nở nụ cười: “Không sao, chuyện đã qua rất lâu rồi. Huống hồ chị tôi quả thực cũng có trách nhiệm, năm đó người kia đâu có muốn sống cùng chị tôi chỉ là muốn chơi đùa mà thôi, là tự chị tôi tưởng thật thôi. Hiện tại cuối cùng tôi cũng đã điều tra xong. Đây chắc là số mệnh rồi!”

“Cô đã điều tra rõ ràng?” Giản Tiểu Bạch có chút bất ngờ. “Cô biết người đó là ai?”

Túc Nhĩ Nhiên gật đầu. “Đúng vậy.”

“Ai mà thiếu đạo đức như vậy. Dám lấy tình cảm ra làm trò đùa hại chị cô như vậy haizz!” Giản Tiểu Bạch rất là thương xót.

Không ngờ Túc Nhĩ Nhiên cũng rất thản nhiên nói ra cái tên khiết Lâm Hiểu Tình cùng Giản Tiểu Bạch giật nảy mình.

“Người đó hai người cũng biết. Chính là Doãn Đăng Nhân.”

“Gi! Là tên lăng lơ đó sao?” Giản Tiểu Bạch kinh ngạc há to miệng.

Lâm Hiểu Tình cũng rất bất ngờ: “Nói vậy, cô Túc ngay từ đầu vào Doãn thị chính là có ý đồ riêng?”

“Cũng gần vậy chỉ là không ngờ sau khi vạch trần chân tướng sự thật lại không thể hoàn toàn trách anh ấy.” Túc Nhĩ Nhiên không khỏi thở dài một tiếng, cô vốn muốn đến báo thù thay chị gái lại không ngờ giữa đường ngay cả trái tim cô cũng thua luôn vào đó.

“Cái tên đó sắc quá!” Ấn tượng của Giản Tiểu Bạch đối với Doãn Đăng Nhân vốn đã không tốt, giờ nghe Túc Nhĩ Nhiên nói đến quá khứ của anh ta thì trong lòng càng thêm tức giận, trực tiếp chỉ trích Doãn Đăng Nhân.

“À!” Nụ cười nhạt trên mặt Túc Nhĩ Nhiên cứng đờ. “Ấn tượng của cô đối với Doãn Đăng Nhân không tốt lắm?”

Cô đột nhiên cảm thấy Giản Tiểu Bạch rất trực tiếp cũng rất thẳng thắn, cô rất thích kiểu người như Giản Tiểu Bạch, bằng không cũng sẽ không nói nhiều chuyện của mình như vậy. Nếu Túc Nhĩ Nhiên không có nhớ lầm thì đây là lần đầu tiên trong đời cô thẳng thắn cùng người khác nói nhiều như vậy. Sau khi chị gái phát điên cô liền cố gắng luyện tập Karate, hy vọng có một ngày gặp được gã đã tổn thương chị gái mà hung hăng giáo huấn một trận.

Giản Tiểu Bạch thấy cô không nói tiếp thì nói với cô cùng Lâm Hiểu Tình: “Lần đầu tiên gặp Doãn Đăng Nhân, anh ta dám chê tôi ăn mặc quê mùa, tức chết tôi mà.”

Lâm Hiểu Tình dùng ánh mắt ngăn cô bởi vì tức giận mà nói bậy nhưng Giản Tiểu Bạch ngờ nghech nên không phát hiện ra. Lâm Hiểu Tình rõ ràng trực tiếp nói với cô. “Cậu đừng có công khai lên án anh Doãn nữa làm gì? Hiện tại cô Túc và anh Doãn đang yêu nhau đấy.”

“Ồ!” Giản Tiểu Bạch lập tức đỏ bừng mặt, hắc hắc cười hai tiếng. “Tôi không biết, thực xin lỗi cô Túc.”

Túc Nhĩ Nhiên cũng không có để ý, hất mái tóc ngắn xinh xắn, gương mặt lại khôi phục vẻ lạnh nhạt. Lúc này Mạc Tử Bắc đột nhiên đi vào nói với Giản Tiểu Bạch: “Anh đi ra ngoài một chút. Tiểu Bạch em lo dưỡng bệnh cho tốt không được chạy lung tung. Ngày nào nguy hiểm còn chưa được loại trừ thì em không được chạy lung tung đấy.”

Anh vừa nói như vậy Giản Tiểu Bạch đột nhiên có chút khấn trương. “Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Lâm Hiểu Tình cùng Túc Nhĩ Nhiên cũng có chút khấn trương.

Mạc Tử Bắc trên mặt nhìn không ra biểu cảm gì chỉ nói: “Công ty có chút việc anh phải đi xử lý một chút. Mọi người đều cẩn thận một chút.”

Mạc Tử Bắc đi đến trước mặt Giản Tiểu Bạch hôn lên trán cô một cái rồi thấp giọng nói: “Ngoan, chờ anh về.”

“Uhm!” Giản Tiểu Bạch có chút thẹn thùng lén liếc mắt nhìn một cái. Lâm Hiểu Tình phát hiện cô đang cười mình nên trên mặt đỏ ửng.

Mạc Tử Bắc không kịp nhìn cô vội vàng rời đi. Lâm Hiểu Tình cũng chạy ra khỏi phòng, cô không biết đã xảy ra chuyện gì, muốn đi hỏi Hùng Lập Tân một chút. Kết quả Hùng Lập Tân nói với cô Thiên Thiên bị mang ra khỏi bệnh viện. Mạc Tử Bắc hiện tại đang trên đường đuổi theo.

“Vậy có nguy hiểm gì không?”

Hùng Lập Tân gật đầu. “Đương nhiên anh ngăn cản anh ta không được, cũng hết cách.”

“Đối phương có súng. Nếu Mạc Tử Bắc xảy ra chuyện thì Tiểu Bạch phải sống như thế nào?” Lâm Hiểu Tình vẻ mặt lo lắng.

“Phải xem số trời thôi. Anh đã thông báo ột số anh em giúp anh ta một tay. Chỉ mong có thể cứu Thiên Thiên về.” Sự tình càng ngày càng phức tạp, hàng lông mày của Hùng Lập Tân cũng nhíu không được mà nhúu chặt.

140. Chương 141: Giữa Đường Bị Tai Nạn

Mạc Tử Bắc nghe thấy Hùng Lập Tân nhận được điện thoại, biết con trai đã bị đưa ra khỏi bệnh viện, trước mắt đang trên đường đi về phía con đường lên núi. Anh không kịp nghĩ nhiều chỉ có thể đuổi theo. Hùng Lập Tân vốn muốn ngăn cản nhưng nhìn thấy anh sốt ruột muốn cứu con trai nên cũng chỉ có thể thôi.

Mạc Tử Bắc lái xe chạy thẳng đến con đường núi. Hùng Lập Tân gọi điện đến nói cho anh biết biển số xe đối phương. Dọc đường anh đều nhìn quanh rất cuộc cũng nhìn thấy chiếc xe đó đang chạy trên đường núi, tốc độ không nhanh lắm hơn nữa nhìn rất cảnh giác. Mạc Tử Bắc không chút suy nghĩ đuổi theo. Người lái xe dường như rất giỏi hoạt, lập tức phát hiện ra xe anh. Mạc Tử Bắc có chút khẩn trương sợ đuổi sát quá sẽ gây bất lợi cho con trai.

Ở phía sau lại có một chiếc xe chạy tới dường như là đồng bọn của chiếc phía trước. Hai chiếc xe một trước một sau áp sát Mạc Tử Bắc. Mạc Tử Bắc thật cẩn thận nắm tay lái. Anh không phải sợ hãi mà là lo lắng con trai sẽ bị thương. Đáng thương nhất vẫn là tấm lòng cha mẹ!

Chiếc xe phía sau đuổi theo, Mạc Tử Bắc nhíu chặt mày, trong lòng tràn ngập lo lắng cũng thắt chặt lại. Từ chiếc xe phía trước có một cái đầu ló ra, người nọ dường như trong tay nắm súng. Mạc Tử Bắc theo bản năng xoay tay lái tận lực né tránh không cho viên đạn bắn vào xe.

Anh chỉ lo chiếc xe phía trước mà quên mất chiếc phía sau. Không ngờ từ chiếc phía sau cũng có một cái đầu ló ra trong tay cũng cầm súng. Người nọ hướng về phía bánh xe sau của Mạc Tử Bắc mà nả một phát súng. Viên đạn tinh chuẩn bắn vào lốp xe.

“Xì” một tiếng hơi trong lốp xì ra, xe nhanh chóng nghiêng đi, sắp đâm vào con lươn đường quốc lộ. Mạc Tử Bắc theo bản năng giẫm phanh lại. Sau khi lốp xe nổ, xe mất quán tính mà nghiêng sang một bên cuộn cuộn nghiêng trên mặt đường rồi lăn lông lốc một vòng. Tiếng xe ma sát với mặt đường vang vọng toàn bộ sơn cốc.

Xe bị lật.

Lúc Doãn Đăng Nhân đuổi đến liền thấy xe Mạc Tử Bắc lăn một vòng, trái tim anh ta cũng nhất thời run lên.

“Hồng rồi, Mạc trăm ngàn lần đừng có việc gì nhé.”

“Nhanh lên!” Túc Nhĩ Nhiên hô to. “Tắt xe vào.”

Cô ấn hạ cửa kính nhắm về phía chiếc xe ở phía trước bọn họ mà nả một phát súng. Chiếc xe đó không ngờ phía sau còn có người, cả đám đang đắm chìm ở thắng lợi thì kết quả cũng giống như Mạc Tử Bắc mà lật xe.

Doãn Đăng Nhân kinh ngạc mở to hai mắt run run hỏi: “Tiểu Túc, sao em có súng?”

Túc Nhĩ Nhiên không kịp giải thích: “Tấp xe lại đó nhanh lên.”

Cô không kịp giải thích. Doãn Đăng Nhân tấp xe vào bên cạnh chiếc xe bị lật của Mạc Tử Bắc. Túc Nhĩ Nhiên nhảy xuống xe, chiếc xe phía trước nhìn thấy xe đồng bọn bị lật, phía sau lại có truy binh mà bất chấp đồng bọn bỏ đi trước.

Doãn Đăng Nhân nhảy xuống xe dùng sức đập một cái vào nóc xe, anh ta ảo não đến muốn đâm mình một cái. Sớm biết như vậy thì đã nhanh hơn rồi, Mạc Tử Bắc vừa đi thì anh ta phải đi theo ngay. Một mình anh làm sao có thể đối phó với hai chiếc xe chứ.

“Nhanh lên, trông chừng Mạc Tử Bắc, tôi đi giải quyết kẻ địch.” Túc Nhĩ Nhiên như là thay đổi thành một người khác vậy. Trong con người sáng ngời lóe lên vẻ khôn khéo cùng quyết đoán, hoàn toàn không giống với lúc bình thường.

“Cẩn thận một chút.” Doãn Đăng Nhân chỉ kịp nói một câu như vậy. Túc Nhĩ Nhiên đã chạy đến bên xe đối phương sau đó Doãn Đăng Nhân chợt nghe thấy hai tiếng súng vang lên.

Anh ta sợ tới mức lập tức quay đầu. “Tiểu Túc?”

Anh ta cứ nghĩ Tiểu Túc bị trúng đạn. Nghĩ thế nào cũng không ngờ Túc Nhĩ Nhiên bắn hai phát súng vào hai người bên trong, hơn nữa mỗi một phát đều bắn vào thái dương, kỹ thuật bắn súng tinh chuẩn làm cho người ta bóp tay.

Cô đã chạy tới kêu lên với Doãn Đăng Nhân: “Nhanh lên, còn chậm nữa thì sẽ thật sự là tai nạn chết người đó.”

Doãn Đăng Nhân lập tức quỳ chân sau xuống đất mở cửa xe Mạc Tử Bắc, nóc xe bị móp chỗ ghé lái rõ ràng có máu chảy xuống, anh ta sợ tới mức lập tức kêu to: “Mạc? Tỉnh lại đi, tỉnh lại đi!”

Run run đưa tay vào kiểm tra hơi thở Mạc Tử Bắc. Túc Nhĩ Nhiên gạt tay anh ra: “Chưa chết đâu, có điều nhìn bị thương rất nặng nhanh đưa đến bệnh viện thôi.”

Doãn Đăng Nhân lập tức vươn vai dùng sức kéo Mạc Tử Bắc ra. Túc Nhĩ Nhiên chạy đến bên cửa xe Doãn Đăng Nhân: “Nhanh lên, nguy hiểm lắm đó.”

Doãn Đăng Nhân vất vả lắm mới đưa được Mạc Tử Bắc lên xe: “Chúng ta mau về bệnh viện đi, Mạc sẽ có chuyện gì đúng không?”

“Nhanh lên đi!” Túc Nhĩ Nhiên cũng nói gì chỉ đi đến ghé lái: “Anh đi ra sau ôm anh ta, có thể chân anh ấy bị gãy rồi.”

“Uhm!” Doãn Đăng Nhân đột nhiên hoang mang lo sợ hẳn lên, hoàn toàn nghe theo Túc Nhĩ Nhiên an bài.

“Tiểu Túc, em lái xe.”

Lúc này trên đường quốc lộ quanh co đột nhiên xuất hiện một chiếc Porche. Túc Nhĩ Nhiên đề phòng nhìn chiếc xe kia, xe không có biển số, cây súng trong tay cũng nắm chặt.

Doãn Đăng Nhân nhìn thấy bộ dạng cô đề phòng liền lo lắng hỏi: “Sao thế?”

“Có xe.”

“!” Doãn Đăng Nhân cũng đi nhìn theo về phía trước.

Mạc Tử Bắc hôn mê, đầu vẫn còn chảy máu. Doãn Đăng Nhân đành phải cầm khăn tay của mình giúp anh bịt vết thương. Chiếc Porche chậm rãi chạy đến trước xe bọn họ, từ bên trong đi ra một người đàn ông đeo mặt nạ màu vàng.

“Mặt nạ vàng?” Doãn Đăng Nhân hô nhỏ.

“Tôi biết.” Túc Nhĩ Nhiên nhanh nhìn chằm chằm người đàn ông phía trước. Phát hiện anh đưa tay từ trong xe bế ra một cậu bé.

“Là Thiên Thiên.” Doãn Đăng Nhân có chút vui mừng kinh ngạc hô to. “Mạc, mau tỉnh lại đi. Con trai cậu được cứu rồi.”

Túc Nhĩ Nhiên xuống xe. Mặt nạ vàng cũng không nói gì chỉ giao Thiên Thiên cho Túc Nhĩ Nhiên. Túc Nhĩ Nhiên trong nháy mắt nhận lấy Thiên Thiên đột nhiên ra tay muốn lột mặt nạ của mặt nạ vàng. Không ngờ đối phương đã sớm ý thức được động tác của cô mà phất tay chặn lại sau đó bên môi cong lên một nụ cười thâm ý.

Cái gì cũng chưa nói. Một chữ không để lại. Mặt nạ vàng lên xe mình. Túc Nhĩ Nhiên kinh ngạc ôm lấy Thiên Thiên đưa cậu nhóc cho Doãn Đăng Nhân.

“Dễ dàng như vậy đã được cứu. Sớm biết như vậy chúng ta sẽ không để Mạc đi rồi.” Doãn Đăng Nhân đón lấy Thiên Thiên.

Cậu nhóc mở to mắt nhìn anh ta non nớt gọi một tiếng: “Chú!”

Doãn Đăng Nhân đột nhiên có chút cảm động. Sau đó Thiên Thiên phát hiện Mạc Tử Bắc nằm ở trên xe vẫn không nhúc nhích mà lo lắng kêu lên: “Ba ơi, ba!”

Túc Nhĩ Nhiên khởi động xe thẳng đến bệnh viện. “Gọi điện thoại nhanh chóng gọi tay chân của anh dọn dẹp xe của Mạc Tử Bắc đi. Tôi không muốn bị cảnh sát tìm tới cửa.”

Doãn Đăng Nhân không kịp giải thích với Thiên Thiên, đành phải gọi điện thoại cho trợ thủ gọi người đến kéo xe đi nhất định phải đến trước khi cảnh sát đến kéo xe đi.

“Chú ơi, ba bị làm sao vậy?” Thiên Thiên từ trong lòng Doãn Đăng Nhân ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi.

“Đúng là phụ tử liên tâm. Em xem nó này, bộ dạng nhỏ bé lo lắng thật sự là làm cho người ta đau lòng.” Doãn Đăng Nhân nói với Túc Nhĩ Nhiên xong lại nói với Thiên Thiên: “Ba con không sao đâu, đến bệnh viện chính là tốt thôi. Bảo bố sao con lại được chú mặt nạ cứu?”

Thiên Thiên vừa nghe đến liền lập tức hưng phấn hẳn lên. “Chú ấy dùng phi đao, chú ấy phi đao lợi hại lắm.”

141. Chương 142: Mất Trí Nhớ [1]

“Phi đao?” Doãn Đăng Nhân khó hiểu.

“Thời đại này còn có người dùng phi đao sao?”

“Không biết, đừng ảnh hưởng đến việc tôi lái xe.” Túc Nhĩ Nhiên tuyệt không muốn nói chuyện nhảm nhí. Cô lái xe nhanh như bay, chỉ chớp lát đã đến bệnh viện, Mạc Tử Bắc vẫn còn hôn mê.

Doãn Đăng Nhân đưa Thiên Thiên cho Tiểu Túc: “Mau ôm cậu nhóc đi, trông chừng đừng để mất nữa đấy.”

Túc Nhĩ Nhiên rất phối hợp ôm lấy Thiên Thiên, Doãn Đăng Nhân kéo Mạc Tử Bắc. Rất nhanh Mạc Tử Bắc được đưa vào khoa cấp cứu. Doãn Đăng Nhân nhìn chăm chăm ở cửa bảo Tiểu Túc bế Thiên Thiên về phòng bệnh. Anh lại có chút lo lắng nửa đường bị người ta bắt cóc vì thế tự mình đưa hai người về.

Hùng Lập Tân đang ở cửa phòng bệnh chờ bọn họ trở về. Nhìn thấy Thiên Thiên, anh ta dường như có chút bất ngờ. Nhưng vẫn là rất vui mừng chạy tới: “Thiên Thiên!”

“Chú!”

Doãn Đăng Nhân nghiêm mặt nói với Hùng Lập Tân: “Mạc bị tai nạn.”

“Nặng lắm sao?” Hùng Lập Tân hỏi.

“Ở phòng cấp cứu đã hôn mê, tôi đưa hai người lại đây giờ phải quay lại đó xem. Nơi này giao lại cho anh.”

Hùng Lập Tân vỗ vỗ bờ vai của anh ta: “Đi đi! Chỉ mong không có việc gì!”

“Chỉ mong vậy!” Trong lúc nhất thời hai người đều có chút cảm khái.

Doãn Đăng Nhân hoả tốc chạy tới phòng cấp cứu, Túc Nhĩ Nhiên bế Thiên Thiên vào phòng bệnh. Nhìn thấy Thiên Thiên, Lâm Hiểu Tình nước mắt ào ào chảy xuống: “Thiên Thiên của mẹ, trời ơi cuối cùng con cũng bình an vô sự, bằng không mẹ sẽ thật sự áy náy cả đời.”

“Mẹ Hiểu Tình, sao mẹ lại khóc!” Thiên Thiên vươn bàn tay nhỏ bé lau nước mắt cho Lâm Hiểu Tình. “Con trai ngốc, con sắp hù chết mẹ rồi này.”

“Gi?” Giản Tiểu Bạch cũng rất khó hiểu: “Hiểu Tình, cậu khóc làm gì vậy?”

“Thôi! Đừng nói nữa, giờ mình mới dám dùng ánh mắt nhìn cậu. Vừa rồi Thiên Thiên bị bắt cóc, bọn mình đều sợ cậu chịu không nổi nên không dám nói cho cậu biết. May mà giờ đã không sao rồi.”

“Cái gì!” Nghe vậy Giản Tiểu Bạch sợ ngây người cả hồi lâu mới thất thần kêu lên: “Con trai!”

Thiên Thiên từ trong lòng Túc Nhĩ Nhiên tuột xuống dưới đi đến bên người Giản Tiểu Bạch. “Mẹ, con không sao!”

Giản Tiểu Bạch một tay ôm lấy con vào lòng: “Con trai, con không được lại hù chết mẹ nữa đấy.”

Hùng Lập Tân đi vào nhìn thấy tình cảnh này cũng nhin không được lắc đầu.

“Mạc Tử Bắc đâu?” Lâm Hiểu Tình có chút lo lắng hỏi.

Hùng Lập Tân lắc đầu. Không nghe thấy tiếng trả lời Giản Tiểu Bạch trong lòng cả kinh. Lâm Hiểu Tình cũng theo bản năng quay đầu nhìn cô. Túc Nhĩ Nhiên lại trả lời câu hỏi của Lâm Hiểu Tình.

“Anh ấy bị tai nạn.”

“Trời ơi!” Giản Tiểu Bạch trong lòng lộp bộp một cái, lập tức trong đôi mắt to sáng ngời nhất thời có bối rối và tràn đầy hoảng sợ. Cô thật cẩn thận nhìn chằm chằm Túc Nhĩ Nhiên, dùng giọng điệu thật cẩn thận hỏi: “Anh ấy không phải chết rồi chứ?”

Lâm Hiểu Tình che ngực lại. Túc Nhĩ Nhiên lắc đầu. “Yên tâm đi. Sẽ không dễ chết vậy đâu.”

Nghe được đáp án đó, Giản Tiểu Bạch cũng có được một tia an ủi. “Anh ấy ở đâu?”

“Phòng cấp cứu!”

“Anh ấy rốt cuộc thế nào rồi? Nói cho tôi biết đi!” Giản Tiểu Bạch trong ánh mắt tràn ngập lo lắng.

Túc Nhĩ Nhiên đưa mắt nhìn Hùng Lập Tân: “Anh nói cho cô ấy đi!”

Hùng Lập Tân nói: “Cậu ấy đi cứu Thiên Thiên là rất nguy hiểm. Cậu ta biết rõ rất nguy hiểm còn đi mạo hiểm. Cậu ta nói đó là con cậu ta, cậu ta một khắc cũng không ngồi yên được. Em chẳng lẽ không phát hiện ra cậu ta tâm sự chông chênh sao?”

“!” Giản Tiểu Bạch trong lúc nhất thời bị chấn động. “Là anh ấy cứu Thiên Thiên?”

Hùng Lập Tân lắc đầu.

Túc Nhĩ Nhiên lại nói: “Anh ấy bị hai chiếc xe áp sát, bị đạn bắn nổ lốp xe, xe không khống chế được mà bị lật. Lúc tôi cùng Doãn Đăng Nhân đến xe anh ấy đã bị lật.”

“!” Giản Tiểu Bạch hàm răng cắn sâu vào môi. Đôi mắt đã tích tụ một lớp nước. “Anh ấy bị lật xe.” Cô gần như là theo bản năng lặp lại những lời này.

Túc Nhĩ Nhiên gật đầu. “Đúng vậy hiện tại đang hôn mê, tôi thấy đùi phải của anh ấy không cử động được có khả năng bị gãy.”

“Còn sống phải không?” Giản Tiểu Bạch đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy còn sống.”

Giản Tiểu Bạch đột nhiên dùng giọng điệu kiên định nói: “Chỉ cần còn sống là được. Anh ấy chỉ cần còn sống là được.”

Giản Tiểu Bạch ôm lấy con trai: “Bảo bối, con thấy ba bị thương phải không?”

Thiên Thiên gật gật đầu: “Ba ngủ mà con kêu hoài không tỉnh.”

“Anh ấy hiện tại ở đâu?” Giản Tiểu Bạch lại hỏi Túc Nhĩ Nhiên.

“Chắc vào phòng mổ rồi!”

“Tôi đi nhìn anh ấy!” Giản Tiểu Bạch buông con trai ra, dùng tay trái xốc chân lên định xuống giường.

Lâm Hiểu Tình lập tức ngăn cô lại: “Không được, bên ngoài rất nguy hiểm. Sao cậu không chờ một chút, đợi đến khi Mạc Tử Bắc được đưa thẳng đến phòng bệnh thì cậu cứ chờ ở đây đi.”

“Nhưng mà.” Giản Tiểu Bạch lắc đầu: “Mình muốn nhanh chóng nhìn thấy anh ấy. Chỉ cần anh ấy không có việc gì là mình an tâm.”

Hùng Lập Tân lắc đầu. “Không thể mạo hiểm, chúng ta hiện tại mặc dù có ba mươi vệ sĩ nhưng anh vẫn lo lắng. Mọi người đều đừng đi ra ngoài.”

“Nếu ngay cả anh hai cậu cũng nói như vậy thì cậu có lẽ nên đừng đi. Chúng ta không thể mất thêm một người nữa.” Lâm Hiểu Tình đã muốn dè Giản Tiểu Bạch lại, giúp cô đắp chăn.

“Cứ từ từ đi. Chúng ta ở đây chờ. Doãn Đăng Nhân sẽ đưa anh ấy về. Cô yên tâm đi!” Túc Nhĩ Nhiên cũng an ủi cô.

Giản Tiểu Bạch cảm kích cười gượng, khóe miệng rỏ xuống xem ra còn khó coi hơn cả khóc.

“Muốn khóc đúng không?” Túc Nhĩ Nhiên hỏi.

“À!” Giản Tiểu Bạch hất tóc: “Tôi sẽ không khóc.”

Túc Nhĩ Nhiên lắc đầu: “Không khóc là tốt nhất. Tin tức con gái Bộ Vân lúc nào cũng khóc mà truyền ra ngoài thì thật sự rất dọa người.”

Lời Túc Nhĩ Nhiên nói làm cho Hùng Lập Tân ngẩn ra. “Mẹ cô Túc đây là người ở đâu?”

Túc Nhĩ Nhiên chau mày liếc xéo anh ta một cái. “Anh hỏi cái này làm gì?”

“Chỉ tùy ý hỏi một chút thôi.”

“Tôi là cô nhi không có mẹ!”

“À!”

“Cô không có chị hay em gái gì sao?” Hùng Lập Tân đáy mắt hiện lên một tia chờ mong.

“Có một chị gái.”

“Họ của cô là của ai?”

“Ba tôi! Ba tôi họ Túc!” Túc Nhĩ Nhiên thản nhiên trả lời.

“Cô có ba?” Hùng Lập Tân nghe vậy có chút thất vọng.

“Ba cô vẫn khỏe chứ?”

“Đương nhiên ba ta sống rất khỏe.”

“Xem ra cô ấy không phải em gái anh rồi.” Lâm Hiểu Tình đi tới khẽ vuốt bả vai Hùng Lập Tân cho anh ta một nụ cười trấn an. “Đừng quá sốt ruột, duyên phận còn chưa tới!”

“Ừ!” Hùng Lập Tân cũng gật đầu.

Giản Tiểu Bạch không có tâm tình nghe bọn họ nói chuyện, hiện tại cô chỉ ôm con chờ Mạc Tử Bắc trở về, trong lòng khổ sở như bị rán trên dầu.

Một giờ sau y tá cùng Doãn Đăng Nhân đẩy giường giải phẫu vào phòng bệnh. Giản Tiểu Bạch lập tức xuống giường bỏ nhào vào bên giường Mạc Tử Bắc: “Mạc Tử Bắc, anh sao rồi?”

Mạc Tử Bắc nằm ở trên giường bệnh, chân bị bó thạch cao treo lên cao, hơi hơi mở to mắt nhìn chung quanh một chút rồi nhúu chặt mày lại.

Giản Tiểu Bạch lại hỏi. “Mạc Tử Bắc, anh rốt cuộc sao rồi?”

Mạc Tử Bắc lại nhúu mày phun ra một câu làm cho người ở đây muốn té xỉu. Anh nói: “Cô là ai?”

142. Chương 143: Mất Trí Nhớ [2]

Giản Tiểu Bạch cắn môi trường mắt nhìn vào trong đôi mắt sâu thẳm của anh, trong lòng đột nhiên dâng lên cơn khủng hoảng thật lớn.

“Mạc Tử Bắc, anh làm sao vậy?”

“Cô là ai?” Anh vẫn lặp lại câu nói kia.

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn nhau nói không nên lời. Hồi lâu sau Doãn Đăng Nhân chỉ vào mũi mình hỏi: “Mạc, cậu còn nhận ra mình không?”

Mạc Tử Bắc nhăn mặt nhúu mày vẫn phun ra câu nói kia. “Anh là ai?”

“Ông trời của tôi ơi!” Doãn Đăng Nhân cảm cũng nhanh chóng rút xuống. “Cậu ta làm sao vậy?”

Giản Tiểu Bạch hai mắt nhắm lệ nhìn anh nói không nên lời. Thiên Thiên cũng tựa vào bên giường kéo tay Mạc Tử Bắc. “Ba, ba sao vậy?”

Mạc Tử Bắc cúi đầu đưa mắt nhìn cậu bé trước mắt, trong đầu đau đầu như muốn nứt ra vậy, dường cái gì cũng nghĩ không ra, đầu óc thật giống như là của người khác mà không chịu sai bảo.

Anh mở to mắt sau liền cảm giác mình đang ở một chỗ xa lạ, chân cũng bị bó thạch cao, anh bị thương, hình như là gãy xương.

“Vậy là sao?” Doãn Đăng Nhân lại hỏi một lần nữa.

Lúc này bác sĩ cũng đi vào phòng bệnh. Ông bảo mọi người ra ngoài nói mấy câu. “Tình trạng này của anh Mạc có khả năng sẽ xuất hiện hiện tượng mất trí nhớ tạm thời. Mọi người tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý. Trong não anh ấy bị xuất huyết, có một ít máu tụ, chỗ bị tụ máu này có khả năng tạo thành mất trí nhớ tạm thời, phải đợi máu tụ từ từ tan đi mới có thể khôi phục trí nhớ. Đương nhiên cũng phải chuẩn bị tâm lý là cả đời không khôi phục lại được.”

Chung quanh lặng ngắt như tờ mọi người đều ngây ngẩn cả người. Giản Tiểu Bạch trong lòng lại lập tức kêu lộp bộp. Cô im lặng đi vào phòng bệnh, tử cung vẫn còn đau. Hôm nay vừa làm phẫu thuật, miệng vết thương trên tay còn rất đau. Nhưng trái tim cô còn đau đớn hơn. Đến bây giờ cô mới rốt cục thấy rõ ràng trái tim mình. Cô yêu Mạc Tử Bắc! Yêu anh tự đáy lòng nhưng anh cũng không nhớ cô.

Mạc Tử Bắc nằm ở trên giường bệnh. Thiên Thiên nằm ngay bên cạnh anh. Anh cau mày nhìn cậu bé đáng yêu trước mắt, làm thế nào cũng không nghĩ ra cậu bé gọi anh là ba này là ai.

Giản Tiểu Bạch đi vào bên cạnh rồi cười với anh. “Mạc Tử Bắc, đây là con trai anh, nó tên là Thiên Thiên.”

Mạc Tử Bắc hồ nghi nhìn cô có chút không dám xác định nhưng nhìn thấy đôi mắt to sáng ngời của Thiên Thiên đang nhìn anh tràn ngập ủy khuất. “Ba vì sao cũng không để ý đến con?”

Sự chất vấn của cậu nhóc làm cho đáy lòng Mạc Tử Bắc đau thắt, gần như là theo bản năng anh thốt lên. “Xin lỗi!”

“Mạc Tử Bắc, đây là con trai anh. Anh tuyệt đối không thể không nhận nó. Nói cho anh biết em đã hạ quyết tâm để con nhận anh nếu anh dám không nhận con thì em sẽ đập nát đầu anh.” Giản Tiểu Bạch hùng hổ nói xong câu cuối cùng thì trong lòng bởi vì khổ sở cũng nhẹn không được mà rơi nước mắt.

Không biết vì sao nhìn thấy cô khóc Mạc Tử Bắc chỉ cảm thấy tim mình cũng thắt lại. Anh vụng về vươn bàn tay không truyền dịch muốn lau nước mắt cho Giản Tiểu Bạch lại cảm thấy có chút đường đột, cảm

thấy thật không tốt. Bàn tay vươn ra cứng đờ giữa không trung, Giản Tiểu Bạch thấy thế trong lòng có một tia an ủi, tiến lên giữ chặt tay anh.

“Mạc Tử Bắc, em là Giản Tiểu Bạch. Anh mà dám quên em, hu hu em thật thương tâm!”

“Xin lỗi!” Mạc Tử Bắc ngoài xin lỗi thì không biết còn có thể nói gì.

Anh chỉ cảm thấy đầu rất đau, trong đầu trống rỗng. Lúc này mọi người đều vào cửa. Nhìn thấy Giản Tiểu Bạch khóc, Hùng Lập Tân tiến lên an ủi: “Đừng khóc, cậu ấy sẽ ổn thôi.”

Giản Tiểu Bạch lại càng khóc thương tâm, Lâm Hiểu Tình tiến lên ôm cô: “Đừng khóc, người đã không sao thì chúng ta nên vui mừng.”

“Xin lỗi!” Mạc Tử Bắc lại xin lỗi mọi người.

Doãn Đăng Nhân thực bi thương nhìn anh: “Mạc, cậu lại quên hết bọn mình. Mình thật sự là rất thương tâm. Cậu mà cũng chạy theo một chơi trò mất trí nhớ sao, khi nào thì cậu mới tỉnh lại?”

Mạc Tử Bắc lại nói: “Xin lỗi!”

Giản Tiểu Bạch lau nước mắt, bủn rủn đứng ở bên giường, Mạc Tử Bắc bắt lấy tay cô khó hiểu hỏi: “Cô là vợ của tôi sao?”

Giản Tiểu Bạch có chút xấu hổ không biết nên trả lời như thế nào, cô ảo não lắc đầu.

“Vậy cô là ai?” Mạc Tử Bắc lại càng không hiểu.

Giản Tiểu Bạch gần như muốn chửi um lên: “Em là Giản Tiểu Bạch, là anh nói muốn kết hôn với em. Em còn chưa đồng ý lời cầu hôn của anh mà anh cái gì cũng quên hết, đúng là rất đáng giận mà. Mạc Tử Bắc, anh quá ngạo mạn, em ghét anh!”

Doãn Đăng Nhân thực đồng tình nhìn Mạc Tử Bắc, trong lòng lại thở dài. “Mạc, mình vô cùng đồng tình với cậu nhưng mà cô Giản nói đúng, cậu thật sự rất đáng giận!”

Mạc Tử Bắc nhìn Giản Tiểu Bạch thực thương tâm, trái tim vừa động đập, đưa tay nâng mặt của cô lên. Nước mắt nơi khóe mắt Giản Tiểu Bạch vừa lúc rơi xuống bị anh nhìn thấy.

“Cô vừa khóc!” Anh nhẹ giọng nói.

Hình như trong ấn tượng cô chính là một cô gái thích khóc, một cô bé vừa kiên cường lại yếu ớt nhưng vì sao anh một chút cũng không nhớ ra nhỉ?

“Em là Tiểu Bạch?” Anh hỏi.

Giản Tiểu Bạch đột nhiên ngạc nhiên vui mừng ngẩng đầu: “Anh nhớ ra rồi?”

Mạc Tử Bắc lắc đầu: “Không có.”

Tất cả mọi người lại thất vọng. Giản Tiểu Bạch lau quệt nước mắt hít sâu, vài giây sau cô nở một nụ cười xinh đẹp. “Mạc Tử Bắc, em quyết định em muốn lấy anh!”

“Ồ!” Mọi người đều sửng sốt!

Mạc Tử Bắc trong lòng chấn động, anh không biết vì sao nghe cô nói muốn lấy anh mà trong lòng lại không rõ lý do khẩn trương hẳn lên. Cô gái bé nhỏ phía trước mắt ngọc mày ngài, trên tay còn quấn băng vải, trên mặt còn ràn rụa nước mắt, tuy nhìn cũng không phải rất đẹp nhưng vì sao anh lại thấy cô xinh đẹp như vậy chứ? Còn nữa lúc cô nói muốn lấy anh, trái tim anh cũng có chút chờ mong.

Giản Tiểu Bạch thấy anh im lặng thì cố tự nói: “Anh đồng ý mau lên. Nếu anh còn không đồng ý lời cầu hôn của em thì em dám nói anh có chết em nhất định cũng sẽ không bỏ qua cho anh.”

Mạc Tử Bắc nghe vậy thì bật cười. Anh không biết cô gái trước mắt cuối cùng muốn xử lý anh như thế nào.

“Mạc! Cậu mau đồng ý đi!” Doãn Đăng Nhân gian xảo, cười hề hề đi lên nói một câu.

Mạc Tử Bắc lắc đầu: “Vì cái gì mấy người đều ở bệnh viện?”

Mọi người đều bất lực trợn tròn mắt. Giản Tiểu Bạch đáng thương nhìn mọi người: “Mọi người ai đó xin thương xót kẻ chân tướng sự việc lại cho anh ấy nghe một lần đi? Nhờ mọi người đấy!”

Mọi người sợ tới mức lập tức chạy trốn khắp nơi, một giây sau trong phòng chỉ còn lại có một nhà ba người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau.

Đã hơn mười giờ tối, Thiên Thiên về mặt mệt mỏi dụi mắt, Giản Tiểu Bạch đành phải để con leo lên giường bệnh của cô ngủ trước rồi sau đó cô sẽ lại cùng Mạc Tử Bắc từ từ tâm sự. Có điều sau khi cô đỡ con ngủ xong vừa quay đầu lại liền phát hiện Mạc Tử Bắc nhìn cô không chớp mắt, đáng vẻ có chút dăm chiêu làm cho người ta đau lòng.

“Nhớ không ra thì thôi đừng nghĩ nữa. Đợi cho đầu anh từ từ hồi phục đi!”

Nhưng anh lại giữ chặt tay cô, vào lúc cô còn chưa thể phản ứng còn kéo cô đến trước ngực anh, Giản Tiểu Bạch đứng không vững nên lập tức ngã nhào vào lòng anh. Sau đó anh lại hôn lên môi cô. Khi đôi môi ấm áp của anh chạm vào môi cô, toàn thân cô như run lên.

Anh lúc trước nhất định đã từng hôn cô, ý nghĩ đó đã nảy lên khi lưỡi anh tiến vào trong đôi môi hé mở của cô. Rồi sau đó anh buông cô ra nói: “Tôi nhớ hương vị này.”

Cơ thể anh còn có phản ứng nhanh hơn anh, nụ hôn của cô mang đến cho anh cảm giác vừa tốt đẹp mà lại tự nhiên, giống như anh từng đã làm rất nhiều rất nhiều lần. Còn cơ thể của cô lại là ngọt ngào như thể mềm mại như thế.

Giản Tiểu Bạch lại thẹn thùng, xoay người qua. “Mạc Tử Bắc, anh vẫn xấu xa như vậy!”

“Tôi trước kia rất xấu xa sao?”

Giản Tiểu Bạch càng đỏ mặt hơn, nhớ tới những ngày triền miên ở bên nhau tuy rằng không phải vui vẻ cho lắm nhưng hai cơ thể vẫn rất hòa hợp.

“Anh thật sự một chút ấn tượng cũng không có sao?” Cô hỏi.

“Đầu trống rỗng, rất đau.”

“Vậy thì đúng là kỳ quái, trên phim đều là nhớ rõ một phần nào đó vì sao anh cái gì cũng không nhớ kia?” Giản Tiểu Bạch trên mặt đầy thất vọng.

Nhìn đến vẻ mặt thất vọng ấy, trong lòng Mạc Tử Bắc có chút không đành lòng nhìn không được an ủi cô. “Có lẽ không bao lâu nữa tôi thật sự có thể nhớ lại. Thiên Thiên có đúng là con tôi không?”

Vừa nghe thấy lời ấy Giản Tiểu Bạch lại nổi sùng. “Mạc Tử Bắc, anh muốn thì đi xét nghiệm ADN, hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển như vậy chỉ cần xét nghiệm là biết ngay thôi, đúng chưa hả.”

“Xin lỗi!” Mạc Tử Bắc lập tức xin lỗi.

Giản Tiểu Bạch lập tức thất vọng cúi mặt xuống. “Giờ anh cũng học được xin lỗi nữa đấy. Đây là thu hoạch qua chuyến tai nạn lần này của anh sao? Ai! Mạc Tử Bắc, anh mau chóng bình phục đi mà!”

Cô thật sự buồn bực chết mất. Bên ngoài nguy hiểm vẫn còn, anh lại bị gãy chân phải bó thạch cao dày cộp. Lúc ánh mắt chạm vào cái chân bị thương của anh, lòng cô lại rối bời. Bàn tay nhỏ bé cũng nhìn không được khe vuốt lên, một lúc sau cô hỏi: “Đau không?”

Mạc Tử Bắc lắc đầu. Sự quan tâm của cô khiến anh cảm động: “Không sao, tôi ổn lắm.”

“Chúng ta đang gặp nguy hiểm. Mạc Tử Bắc nghe đây, anh phải mau chóng nhớ lại tất cả, anh nhất định phải thế đó!” Giản Tiểu Bạch dùng giọng điệu vô cùng nghiêm túc nói với anh.

Mạc Tử Bắc vô tội nhìn cô lắc đầu. “Tôi không nhớ được.”

“Aizz!” Giản Tiểu Bạch chỉ còn lại có thở dài. “Không nhớ được cũng phải nhớ. Anh còn nhớ anh có một công ty lớn tên là Duy Bạch không?”

Giản Tiểu Bạch thử dẫn dắt anh, ai ngờ Mạc Tử Bắc vừa nghe hỏi liền nói không biết. Giản Tiểu Bạch bất lực tựa vào bên giường anh, nhìn chằm chằm từng giọt từng giọt dịch truyền chảy vào trong mạch máu.

Giản Tiểu Bạch phát hiện nói chuyện quá khứ với một người mất trí nhớ quả thực chẳng khác nào đàn gảy tai trâu.

143. Chương 144: Người Phụ Nữ Trời Định

Cả một đêm Giản Tiểu Bạch gần như không ngủ được bao nhiêu, lúc thấy Mạc Tử Bắc truyền dịch xong cũng đã sắp rạng sáng. Cô nằm bò ra ngủ một giấc, lúc tỉnh lại sắc trời đã sáng choang. Cô mở mắt ra thì phát hiện Mạc Tử Bắc đang nhìn chằm chằm mình.

“Anh nhìn cái gì?”

Mạc Tử Bắc lắc đầu, trên đầu còn quần băng nên dáng vẻ rất tàn bạo. Giống võ sĩ đạo Nhật Bản quá! Giản Tiểu Bạch cũng bội phục sức tưởng tượng của cô lúc này. Cô đã tức đến hồ đồ rồi.

“Anh có nhớ ra cái gì chưa?”

“Từ đêm qua cho tới hôm nay em đã hỏi tôi câu này nhiều lần lắm rồi. Trong đầu tôi trống rỗng.”

“Haizz!” Giản Tiểu Bạch ngoài thở dài không biết còn có thể làm gì.

Kỳ lạ là ngày hôm sau dường như yên ả hơn rất nhiều. Không có ai đến nữa, nhìn thì gió êm sóng lặng lại vừa giống như ẩn chứa phong ba bão táp. Nhưng Hùng Lập Tân cũng không dám lơ đãng, lúc nào cũng đề cao cảnh giác, tinh thần mọi người đều rất căng thẳng. Doãn Đăng Nhân cũng không về công ty sắp xếp mọi chuyện. Công ty Mạc Tử Bắc có Tina quản lý hoạt động cũng không tới.

Đến ngày thứ tám, tay Giản Tiểu Bạch được cắt chỉ, trên cổ tay để lại một vết sẹo dài. Vết thương trên vai Hùng Lập Tân cũng lành lại. Chính có Mạc Tử Bắc là vẫn chưa khôi phục trí nhớ.

Ngày thứ tám, Giản Tiểu Bạch có thể xuất viện, chân Mạc Tử Bắc bị gãy xương, nằm ở bệnh viện cũng không có tác dụng lắm cho nên Hùng Lập Tân quyết định để anh về nhà tịnh dưỡng.

Doãn Đăng Nhân lại không đồng ý. “Đi về lỡ gặp nguy hiểm thì phải làm sao? Chúng ta bây giờ còn chưa hoàn toàn giải quyết được vấn đề. Đợi đến khi việc này thật sự qua đi hẳn rồi về cũng được.”

Hùng Lập Tân suy nghĩ rồi nói với bọn họ: “Cậu ta cần phải đi giải quyết việc công ty. Anh cùng cô Túc không có quan hệ đến Thanh bang cho nên hiện tại tôi sẽ phụ trách bảo vệ Mạc Tử Bắc và Tiểu Bạch. Hai người cũng vất vả nhiều ngày rồi.”

“Như vậy đi!” Doãn Đăng Nhân nảy ra ý hay: “Anh đến Duy Bạch quản lý đi, giao cho người khác thật đúng là không an tâm. Đây chính là tâm huyết 5 năm của Mạc, nếu bị hủy thì thật sự rất đáng tiếc.”

“Ồ!” Hùng Lập Tân sửng sốt. “Cũng được. Chúng ta đến Duy Bạch cũng tốt.”

Vì thế ngày đó xuất viện. Trở lại tòa nhà văn phòng của Mạc Tử Bắc, Tina ở cửa phòng tổng giám đốc nhìn thấy Mạc Tử Bắc được khiêng lên, trên đùi còn bó thạch cao thì vẻ mặt lo lắng chạy tới: “Tổng giám đốc, anh làm sao vậy?”

“Ồ!” Mạc Tử Bắc cau mày suy nghĩ hồi lâu rốt cuộc vẫn là nhin không được hỏi: “Cô là ai?”

“Ồ?!” Tina kinh ngạc sững sờ, run run môi hỏi: “Tổng giám đốc làm sao vậy?”

Giản Tiểu Bạch dẫn theo con trai lướt mắt nhìn cô ta, thấy dáng vẻ quan tâm quá mức của cô ta đối với Mạc Tử Bắc mà trong lòng lại khó chịu. Cô gái tây này đối với Mạc Tử Bắc vẫn rất có cảm tình, đặc biệt lần đó khi cô cùng Mạc Tử Bắc từ nơi này đi ra ngoài, thái độ thù địch nơi đây mắt cô gái này cô vẫn nhớ rất rõ.

“Anh ấy bị mất trí nhớ!” Giản Tiểu Bạch thản nhiên nhìn cô ta nhưng vẫn nói cho cô ta biết sự thật.

Tina hốt hoảng giật mình: “Sao lại như vậy?”

“Tai nạn xe cộ!” Giản Tiểu Bạch trực tiếp hỏi cô: “Cô có chìa khóa văn phòng Mạc Tử Bắc không?”

Tina lắc đầu: “Cửa phòng tổng giám đốc là khóa mật mã, tôi không biết mật mã.”

Giản Tiểu Bạch bắt lực trọn tròng mắt, hỏi Mạc Tử Bắc. “Anh có còn nhớ mật mã văn phòng không?”

Mạc Tử Bắc lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt giống như một đứa con nít. “Nơi này nhìn rất quen!”

Mọi người đều có chút kinh ngạc lẫn vui mừng nghĩ anh đã nhớ ra cái gì, ai ngờ anh lại đột nhiên nói: “À! Nhưng mà cũng rất xa lạ.”

“Haizz!” Mọi người đồng loạt thở dài. Bọn họ đã phập phồng thở dài hơn n lần rồi đấy.

“Mạc, đây là văn phòng của cậu. Cậu quên sao?” Doãn Đăng Nhân cũng sốt ruột muốn chết rồi, tình hình này của anh thật sự là làm cho người ta lo lắng.

Mạc Tử Bắc nhìn chằm chằm cánh cửa rồi lắc đầu: “Ở đây không vào được hết cách rồi.” Hùng Lập Tân nói với Giản Tiểu Bạch: “Mật mã của cậu ta có lẽ chúng ta có thể đoán được đấy.”

“A?! Đoán thế nào?” Mọi người dường như đều rất ngạc nhiên.

“Tên công ty là Duy Bạch có thể thấy được cậu ta đối với Tiểu Bạch rất si tình, chỉ có Tiểu Bạch là cậu ta yêu nhất.” Hùng Lập Tân thần nhiên cười hỏi Mạc Tử Bắc: “Lúc trước cậu yêu Tiểu Bạch như vậy, đáng tiếc là hơn 5 năm qua cho tới hôm nay thật sự một chút ấn tượng cũng không có sao?”

“Duy Bạch?” Mạc Tử Bắc nhăn mặt nhíu mày.

“Duy Bạch!”

“Cậu ta có thể sẽ chọn một ngày nào đó có liên quan đến Tiểu Bạch mà cậu ta rất khó quên. Tiểu Bạch, em có nhớ ngày nào khó quên nhất trong những ngày hai người quen nhau không?”

Giản Tiểu Bạch suy nghĩ rồi đứng ở cửa nhập vào một dãy số, đó là ngày cô cùng Mạc Tử Bắc tạo ra Thiên Thiên. Ngày đó đối với cô mà nói cả đời này đều khó quên, đó cũng là ngày cô từ một cô gái biến thành một người phụ nữ.

Cô chỉ muốn thử một chút nhưng không ngờ lại thật sự mở được.

“Ôi!”

Cô sửng sờ tại chỗ, nhin không được mà trào nước mắt.

“Wow!” Doãn Đăng Nhân sợ hãi than: “Tâm linh tương thông?”

Giản Tiểu Bạch trong lòng trăm chuyển ngàn quay, bị dãy mật mã này làm chấn động, lúc cô sửng sờ nhìn Mạc Tử Bắc thì anh cũng kinh ngạc nhìn cô.

Ở cách nhau nửa mét, hai người lại cùng sửng sờ mặt đối mặt nhìn chằm chằm nhau. Phản chiếu trong mắt cả hai đều là ánh mắt đối phương — ánh mắt trông mong, cầu khẩn mà nồng cháy như lửa.

Doãn Đăng Nhân đang dìu Mạc Tử Bắc, nhìn thấy hai người bọn họ nhìn nhau mà trong lòng không khỏi cảm thán. Xem ra Mạc cho dù mất trí nhớ thì ánh mắt cậu ta nhìn Tiểu Bạch cũng vẫn nồng cháy khác biệt. Cô gái này chính là người phụ nữ trời định của Mạc. Sẽ không bởi vì mất đi trí nhớ mà thay đổi, cũng sẽ không bởi vì năm tháng xoay vần mà đổi thay. Toàn bộ ánh mắt đều là cô ấy, toàn bộ đầu óc cũng chỉ là cô ấy, cả trong lòng cũng đều là cô ấy. Anh ta cũng không khỏi nhìn về phía Tiểu Túc.

Giản Tiểu Bạch đôi mắt bởi vì cảm động mà ràn rụa nước mắt, cô tiến lên ôm cổ Mạc Tử Bắc cho anh một cái ôm thật chặt. “Mạc Tử Bắc, anh đúng thật là một tên đại ngốc!”

Cô vui quá mà khóc vừa đau lòng lại khổ sở. Anh vì cô cấm dục hơn bốn năm còn đặt tên công ty là Duy Bạch, ngay cả mật mã văn phòng cũng là ngày cô và anh lần đầu tiên triền miên. Cô không thể không cảm động, đây là tình yêu sao? Trăm chuyển ngàn xoay làm cho người ta thổn thức.

Mạc Tử Bắc sửng sờ chỉ nhìn giản Tiểu Bạch, mặt mày đầy dụi dàng.

“Chúng ta có nên đi vào hay không?” Doãn Đăng Nhân thật sự là không muốn phá hoại cái thời khắc ấm áp này nhưng mà anh ta lúc này đúng là không nâng nổi người Mạc Tử Bắc rồi.

Giản Tiểu Bạch lúc này mới kéo cánh tay Mạc Tử Bắc, lúc chuẩn bị đi vào thì liếc qua nói với tina đang đắm chiều nhìn chăm chăm mình. Trong mắt của cô hiện lên một tia khó chịu nhưng vẫn là nắm chặt cánh tay anh. “Chúng ta đi vào thôi!”

Mạc Tử Bắc trong lòng vẫn đang chấn động, anh cao lớn run run chìa một bàn tay ra phía trước mắt, chỉ một cử chỉ này, một động tác thông thả giống như đã qua trăm ngàn năm dài, cũng giống như dùng hết sức mạnh của cả đời! Đột nhiên một cảm giác tính ngộ tràn khắp người anh, lúc tay anh sắp chạm đến cô lại ngập ngừng buông xuống.

144. Chương 145: Ghen Tuông

Anh muốn sờ sờ mặt cô, không biết vì sao anh cứ muốn sờ sờ vào mặt cô. Nhưng lại có chút sợ hãi, cũng có chút lo lắng. Vừa rồi lúc cô ôm anh, anh cảm thấy lồng ngực đập thình thịch không ngừng, trái tim dường như cũng muốn vọt ra ngoài.

Sau khi sắp xếp cho Mạc Tử Bắc ở trong phòng, Hùng Lập Tân ngồi xuống sofa nhìn chung quanh một cái, văn phòng xa hoa khí thế sạch sẽ vừa nhìn đã biết là chỗ của đàn ông. “Cậu ta có thể dùng năm năm dốc sức làm ra thành tích như thế này thì thật sự không thể coi thường, ánh mắt Tiểu Bạch quả thật không tồi.”

Lâm Hiểu Tình lại trừng mắt liếc anh ta một cái: “Anh ta lợi hại chẳng lẽ anh không lợi hại sao? Hùng Lập Tân, chúng ta quen nhau 7 năm mà anh lại luôn âm thầm giấu diếm như vậy. Đến hôm nay em vẫn chưa thể hoàn toàn hiểu hết về anh đấy.”

“À!” Hùng Lập Tân cười cười kéo Thiên Thiên qua ôm vào trong lòng. “Anh thật ra rất đơn giản, bà xã đừng giận nữa. Anh đã nói hết với em rồi mà!”

“Tuyệt đối không có giấu diếm?”

Hùng Lập Tân kiên định gật đầu. “Đương nhiên!”

“Vậy mặt nạ vàng là ai? Mặt nạ bạc là ai?”

Hùng Lập Tân sững sốt rồi lắc đầu. “Anh không biết!”

Lâm Hiểu Tình nguy hiểm nheo hai mắt lại, trong mắt hiện lên một tia sáng loáng. “Em sẽ cho anh một cơ hội nữa. Nếu còn không nói thì đừng trách em sau này biết được sẽ không tha thứ cho anh!”

Hùng Lập Tân kiên định gật đầu: “Thật mà anh không có gạt em đâu!”

Lâm Hiểu Tình mặc dù có chút nghi ngờ nhưng vẫn tin anh ta, hơn nữa nhìn anh ta không giống như là đang nói dối. Nhưng anh ta đã từng có ‘tiền án’, cô không biết câu nào mới là thật, chỉ có thể lấy tình hóa động thôi!

Giản Tiểu Bạch đi ra khỏi gian phòng phòng: “Anh hai, anh Thiếu Khanh có liên lạc với anh không?”

Hùng Lập Tân lắc đầu. “Không.”

“Lạ quá, vì sao anh ấy cũng không liên lạc với em?” Giản Tiểu Bạch đã vì việc này mà rối rắm rất nhiều ngày rồi.

“Anh ấy lúc trước ra đi là vì sợ em lo lắng. Anh ấy vốn là một người không khéo nói. Ứng Tiểu Thuần lại không hề nao núng đi tìm anh ấy, với thái độ không từ bỏ đó em nghĩ cô gái đó nhất định là yêu anh Thiếu Khanh rồi.”

“Ứng Tiểu Thuần?”

“Đúng vậy, một cô gái tính cách rất lạnh lùng giống y như anh Thiếu Khanh!”

“Ha ha!” Hùng Lập Tân phì cười không thôi: “Nói vậy Mai Thiếu Khanh cũng có thể yêu đương?”

“Không biết trời đất rộng lớn như vậy thì Ứng Tiểu Thuần đi đâu tìm anh ấy?” Giản Tiểu Bạch nhìn không được mà lo lắng cho Ứng Tiểu Thuần.

Lúc này Tina đi vào nói với Giản Tiểu Bạch: “Tôi có thể đi thăm tổng giám đốc không?”

Giản Tiểu Bạch sững sốt. Gật gật đầu. “Uhm, đi theo tôi.”

Tina đi theo sau Giản Tiểu Bạch vào gian phòng nhỏ. Mạc Tử Bắc đang nằm. Tina dùng tiếng Anh chào hỏi Mạc Tử Bắc. Giản Tiểu Bạch lập tức thấy nhức đầu, cô học tiếng Anh không tốt cho lắm. Cô lập tức kéo Lâm Hiểu Tình đi vào.

Lúc này Mạc Tử Bắc vậy mà lại dùng tiếng Anh nói chuyện với Tina. Lâm Hiểu Tình tiếng Anh cũng tương đối nhưng lại không theo kịp tốc độ bọn họ nói chuyện. Mạc Tử Bắc nói tiếng Anh rất lưu loát, anh vậy mà không quên tiếng Anh. Đúng là quái lạ, anh quên mọi người thậm chí ngay cả ba mẹ mình cũng không nhận được. Lúc ở bệnh viện, Ôn Thanh Nham và Mạc Tuệ Cầm bởi vì lo lắng cho Thiên Thiên mà lại đến, Mạc Tử Bắc cũng không nhận ra mẹ mình.

Hiện tại Tina đang ở cùng Mạc Tử Bắc nói đến khí thế ngất trời. Giản Tiểu Bạch dưới đáy lòng thầm mắng: cái cô chết tiệt này lại dám khi dễ cô không biết tiếng Anh, thật là đáng ghét. Lại nhìn thấy Mạc Tử Bắc trên mặt tràn ngập kinh ngạc, Lâm Hiểu Tình hình như cũng rất giận, không biết đã xảy ra chuyện gì. Một lát sau Tina dường như đã nói xong, Mạc Tử Bắc lại khiếp sợ sững sờ ở đó. Tina đi qua tự nhiên hôn lên trán Mạc Tử Bắc một cái rồi lại như khiêu khích liếc Giản Tiểu Bạch một cái.

Giản Tiểu Bạch chỉ cảm thấy trong đầu ù ù, cơn tức xông lên khiến cô quả thực muốn ngất đi. Nhưng cô rất nhanh chỉnh đốn lại cảm xúc, không để ý đến sự khiêu khích của cô ta, ngược lại lạnh lùng nhìn chăm chú vào cô ta lên tiếng. Ở mặt ngoài thì vẫn làm ra vẻ không có gì nhưng trong lòng đã tích tụ đủ các loại mùi vị cảm xúc. Cô giờ phút này hận không thể tiến lên xé nát cái bộ mặt kiêu ngạo kia của Tina.

Tina nghênh ngang đi ra khỏi phòng, Giản Tiểu Bạch lập tức kéo Lâm Hiểu Tình ra, vội vàng hỏi: “Cô ta nói gì vậy?”

“Mình cũng nghe không hết được. Cô ta nói cái gì mà vợ, hình như nói cô ta là vợ anh hay gì đó. Mình thực sự xin lỗi, lúc đi học tiếng Anh đều trả lại cho thầy cô hết rồi, chẳng còn nhớ được là bao.” Lâm Hiểu Tình đối với việc này có cảm giác vô cùng áy náy.

Vợ sao??

Giản Tiểu Bạch trong lòng lập tức nổ tung. Cô nổi giận đùng đùng chạy vào trong phòng cao giọng quát tháo: “Mạc Tử Bắc cô ta nói gì với anh?”

Mạc Tử Bắc lạnh lùng nói: “Tôi vì cái gì phải nói với em?”

Giản Tiểu Bạch nhất thời cứng đờ! Nỗi đau đớn lạnh lẽo như núi sụp xuống trong lòng, anh không nói cho cô biết, cô đau khổ cúi đầu nhắm chặt mắt lại, cắt đứt tự tôn của mình, cố gắng không ỉn rơi lệ. Cô đột nhiên cảm thấy trái tim mình như bị một chậu nước đá hắt vào, trong tích tắc lạnh lẽo như băng.

Cho đến khi một đôi tay ấm áp xoa lên đôi gò má mềm mịn của cô mà nhẹ nhàng vuốt ve, giống như là đang phác họa lại các đường nét bên ngoài của cô lại giống như đang nghiệm chứng sự chân thật của cô. Hơi ấm từ trong lòng bàn tay xuyên sâu vào làn da của cô, chạm rãi thấm vào từng lỗ chân lông, dần dần truyền vào trong cơ thể của cô.

Lông mi Giản Tiểu Bạch khẽ run lên, như một pha quay chậm từ từ mở mắt ra lại không hề báo trước mà trực tiếp đối diện với một đôi mắt trong veo như nước. Khoảng cách gần gũi thậm chí có thể nghe được tiếng hô hấp của đối phương, trong mắt anh tràn ngập dịu dàng.

Vừa rồi anh còn nói mấy lời tổn thương cô, giờ khắc này lại xoa hai má cô.

Giản Tiểu Bạch bắt lực khẽ kêu: “Mạc Tử Bắc!”

Mạc Tử Bắc nhìn như bị trúng tà, không thể rời mắt, chỉ có cô gần trong gang tấc, vừa rồi vẻ mặt tổn thương kia của cô khiến tim anh run rẩy. Bất giác anh đưa tay xoa hai gò má của cô.

“Xem ra cô ấy không phải vợ của anh, mà là em!” Mạc Tử Bắc lẩm bẩm.

Giản Tiểu Bạch đáy lòng đã hiểu cô gái kia đúng là đã nói mấy lời rắp tâm mê hoặc Mạc Tử Bắc.

“Em đương nhiên là vợ của anh. Chúng ta cũng đã có con chỉ là chưa kết hôn thôi!”

“Anh biết rồi, Doãn Đăng Nhân đã nói với anh.”

“Vừa rồi cô ấy nói cái gì với anh?” Giản Tiểu Bạch vẫn còn gặng hỏi, cô không biết được miệng mình đã bĩu lên thật cao, cũng không biết giọng mình đã toàn là mùi chua nồng đậm!”

Mạc Tử Bắc nhìn chằm chằm ánh mắt của cô, trong mắt tràn đầy khó hiểu. “Anh không thể nói với em!” Anh không thể làm người không giữ chữ tín, trực giác lắc đầu không muốn nói.

Giản Tiểu Bạch trong lòng buồn bực càng nhiều, nhiều đến trái tim cũng đau đớn.

Mạc Tử Bắc lúc này đột nhiên nói với cô: “Anh muốn đi WC!”

“Á!” Giản Tiểu Bạch kinh hãi. “Em đi kêu anh hai đến dìu anh.”

“Không cần!” Anh giống như một cậu bé lắc đầu. “Em dìu anh vào đi.”

Trong nháy mắt khuôn mặt Giản Tiểu Bạch bị màu đỏ phủ lên, hai gò má đỏ ửng.

145. Chương 146: Nhớ Lại

“Mạc Tử Bắc, anh là nam, em là nữ, em không thể dìu anh vào đó.”

Giản Tiểu Bạch thật sự là không muốn đi. Lúc ở bệnh viện đều là Doãn Đăng Nhân dìu anh vào WC.

“Em không phải là vợ anh sao? Vợ giúp chồng đi WC thì có cái gì không đúng? Chẳng lẽ không phải em mà Tina mới là vợ anh? Anh đi kêu cô ấy đến giúp anh cũng được.” Mạc Tử Bắc thực ừy khuất nói.

“Anh!” Giản Tiểu Bạch căm giận muốn chửi anh nhưng vẫn ráng nhịn xuống.

Nhịn một lần gió êm sóng lặng! Cô tự an ủi mình.

“Được rồi! Em đưa anh đi!” Cẩn rằng nói xong rồi cô nâng anh dậy.

Mạc Tử Bắc đẩy mắt hiện lên một chút giả hoạt, anh chính là thích nhìn cái vẻ cô thẹn thùng, anh đoán trước đây anh nhất định rất thích cơ thể cô.

Vừa rồi Tina nói với anh là cô ta yêu anh, luôn yêu anh, ao ước được làm vợ anh hay là tình nhân cũng được. Giản Tiểu Bạch hỏi anh Tina nói gì mà anh không nói là vì anh phát hiện chọc cô giận rất vui, biểu cảm trên mặt cô cũng bởi vậy mà sinh động hẳn lên.

Giản Tiểu Bạch khoát cánh tay anh, không biết đẩy mắt anh hiện lên vẻ đùa giỡn mà dìu anh đi vào buồng vệ sinh, thân mình anh nặng nề tựa lên người cô, nặng chết mất!

Giản Tiểu Bạch bởi vì sảy thai nên vẫn còn rất yếu, cơ thể chỉ mới dùng sức đã lập tức mệt đến thở hồng hộc.

Mạc Tử Bắc vô cùng thân thiết tựa vào bả vai của cô, nhảy lò cò một chân, còn chân kia thì vẫn lơ lửng giữa không trung. Đi đến bên cạnh toilet anh nói với Giản Tiểu Bạch: “Giúp anh cởi quần!”

“Ồ!” Giản Tiểu Bạch lập tức đỏ mặt. Cô có chút bực bội cũng có chút ngượng ngùng. “Mạc Tử Bắc anh chỉ bị gãy chân chứ có gãy tay đâu hả?”

“Em không giúp anh?” Anh có vẻ rất ừy khuất.

“Em không phải không giúp anh mà thật sự chuyện đó khó quá.”

“Chúng ta không phải có con rồi sao? Em thẹn thùng cái gì chứ?”

Giản Tiểu Bạch chỉ cảm thấy đầu thật đau, bị anh chính mà choáng váng sắp ngất đi rồi. Hít một hơi cô nhắm mắt lại giúp anh cởi quần sau đó căm giận hỏi: “Vây được chưa?”

“Chưa được, em xem còn chưa có cởi ra nữa!”

Nghe anh nói như vậy Giản Tiểu Bạch lập tức trừng lớn mắt, chưa từng nghĩ nhìn thấy làm khiến cô mặt đỏ tim đập thành thịch, cái đó còn đang đứng nghiêm chào cô.

“Ha ha.” Mạc Tử Bắc vẻ mặt cười xấu xa.

Giản Tiểu Bạch mặt đỏ như khỉ, bị anh chọc cô nhất thời nóng vội cô đẩy anh một cái.

Rầm! Mạc Tử Bắc té ngã chổng vó. Đầu đập ngay vào bồn rửa tay, nhất thời anh chỉ cảm thấy sao bay đầu trời, trong đầu giống như đang chiếu phim mà xẹt qua một số hình ảnh.

Giản Tiểu Bạch sợ ngây người, lập tức ngồi xổm xuống khẽ gọi: “Mạc Tử Bắc, anh không sao chứ? Hu hu em không cố ý, thật sự không phải cố ý!”

Cô sắp khóc tới nơi rồi. Mạc Tử Bắc đầu rất đau, đau không chịu nổi, Giản Tiểu Bạch sợ tới mức hai hàng lệ chảy dọc xuống. “Mạc Tử Bắc, anh mau đứng lên đi. Đừng làm em sợ!”

“Tiểu Bạch!” Anh than nhẹ.

“Mạc Tử Bắc?” Giản Tiểu Bạch không xác định gọi một tiếng.

Anh gọi cô là Tiểu Bạch, hình như đây là lần đầu tiên sau khi mất trí nhớ anh gọi tên của cô. “Mạc Tử Bắc anh nhớ ra rồi hả?”

“Tiểu Bạch, Thiên Thiên đâu?” Đau đớn cùng cực qua đi, Mạc Tử Bắc ngẩng mặt lên.

Giản Tiểu Bạch một trận kích động: “Mạc Tử Bắc, anh nhớ lại thật rồi?”

“Thiên Thiên ở đâu? Đã về chưa?” Trong giọng anh rõ ràng rất lo lắng.

“Về rồi, đang ở bên ngoài. Anh thật sự nhớ lại rồi, a, thật tốt quá. Mạc Tử Bắc, anh làm em sợ muốn chết.” Nước mắt của cô lại nhịn không được mà chảy xuống.

“Ngoan! Đừng khóc, anh không sao!” Anh thử đứng lên.

Giản Tiểu Bạch giúp anh kéo quần lên, vừa rồi như vậy thật sự là rất xấu hổ. Lão đại của Mạc Tử Bắc vẫn đang đứng nghiêm, vừa nhìn thấy con người cô chợt sáng lên.

“Tiểu Bạch!” Anh thật sâu gọi một tiếng, nước mắt cùng thời gian bịt kín ánh mắt Giản Tiểu Bạch. Cô muốn nhìn cho thật rõ người đàn ông này, cô rút cuộc cũng chờ được người đàn ông này nhớ lại.

“Mạc Tử Bắc!” Cô cũng thật sâu gọi anh một tiếng.

Mạc Tử Bắc si mê vươn một bàn tay xoa khuôn mặt Giản Tiểu Bạch: “Tiểu Bạch, anh rất nhớ em, rất nhớ, rất nhớ em. Anh cứ nghĩ kiếp này sẽ không còn được gặp lại em nữa.”

Nước mắt anh cũng không không chịu thua kém mà trào khỏi hốc mắt, lăn qua mặt, chảy tới miệng, mặn mặn mà lại ngọt, anh lại tìm về cảm giác còn sống.

Còn sống thật tốt!

Giản Tiểu Bạch ôm chặt anh, hốc mắt cô cũng rưng rưng, vui quá mà khóc. Anh cũng ôm chặt lấy cô. Giờ khắc này trái tim Giản Tiểu Bạch xẹt qua một cảm xúc. Cô ngẩng đầu không tự chủ được vươn tay chạm rãi lướt qua đường nét kiên nghị mà anh tuấn của Mạc Tử Bắc, ánh mắt anh u buồn, sống mũi thẳng, đôi môi mỏng hơi xé, đôi mắt đen, râu anh hơi hơi đâm vào tay. Anh kéo tay cô xuống nhẹ nhàng nắm ở trong lòng bàn tay. Tay anh thật lớn, thật ấm, đủ có thể lấy bao lấy tay cô, hai người ngây ngẩn giương mắt nhìn nhau.

Đáy mắt Mạc Tử Bắc không có gì khác chỉ có tình ý dạt dào. Giản Tiểu Bạch vô thức kiễ mũi chân, ôm lấy mặt anh in lên nụ hôn chủ động đầu tiên của cô trong kiếp này.

Bốn cánh môi chạm vào nhau, Mạc Tử Bắc khẽ giật mình, lập tức ôm chặt eo cô làm nụ hôn càng sâu hơn. Anh hôn rất dịu dàng, rất triền miên, rất quý trọng.

Thật lâu sau mới rời đi. Giản Tiểu Bạch phì phò hít lấy không khí tươi mới, gương mặt tựa hoa đào, trên khóe miệng lơ đãng một nụ cười mỉm có thể điên đảo chúng sinh. Mạc Tử Bắc lại cầm tay cô, mười ngón tay đan chặt vào nhau. Im lặng không nói.

Giản Tiểu Bạch đột nhiên cảm thấy thật hạnh phúc thật hạnh phúc!

Mạc Tử Bắc thật sự không muốn phá vỡ sự ấm áp hiếm có này nhưng anh mót quá, đã gấp đến như lửa sém tới lông mày rồi. Vấn đề lớn không thể không phá vỡ khoảnh khắc tốt đẹp này. Thực xấu hổ nói với Giản Tiểu Bạch: “Bảo bối, anh muốn đi tiểu!”

Giản Tiểu Bạch nhất thời ngớ ra, quên mất bọn họ đang ở buồng vệ sinh, trên mặt đỏ lựng nhưng vẫn cười duyên gật đầu: “Uhm!”

Mạc Tử Bắc cúi đầu đưa mắt nhìn đùi phải bị bó thạch cao thật dày, một chút soái khí cũng không, bộ dạng cà nhắc nhìn có chút chật vật.

“Giúp anh cởi quần với!”

“Ồ!” Giản Tiểu Bạch lại đỏ mặt nhưng vẫn gật đầu nói: “Uhm.”

Mạc Tử Bắc trong lòng thật hạnh phúc, đây là cuộc sống hạnh phúc mà anh muốn sao? Ai biết sớm như vậy đã không phí mất 5 năm, làm hại anh chịu đủ khổ cực.

Giản Tiểu Bạch ôm người anh, vòng ra phía sau giúp anh kéo quần xuống.

“Ấy, ai bảo em kéo phía sau?” Mạc Tử Bắc có chút ý trêu chọc.

“Ha ha anh mau đi cho xong đi. Chúng ta ra bên ngoài, anh hai với Hiểu Tình, Thiên Thiên đều ở bên ngoài đấy!”

Mạc Tử Bắc thất vọng lâu bầu: “Biết rồi.”

Giản Tiểu Bạch ở phía sau anh tinh nghịch thè lưỡi, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy hạnh phúc và đỏ ửng. Ôm lấy thắt lưng anh, tựa mặt sát vào phía sau tấm lưng rộng lớn của anh. Từ nay về sau anh chính là bến đỗ của cô.

146. Chương 147: Hoài Nghi [1]

Đỏ mặt nghe anh giải quyết nỗi buồn xong, Giản Tiểu Bạch lại ở phía sau giúp anh kéo quần. Xoay người, cô khoác cánh tay anh lên trên vai mình giúp anh chống đỡ thân mình. Cả người anh dựa lên người cô, anh không dám chuyển sức nặng toàn thân mình lên một mình cô, sợ sẽ đè bẹp cô, cơ thể cô vốn đã gầy yếu còn mới bị thương lại sảy thai, phải là anh chăm sóc cô mới đúng.

Ra khỏi cửa buồng vệ sinh Giản Tiểu Bạch liền la to: “Anh hai, chị dâu mau tới đây đi!”

Hùng Lập Tân dẫn Thiên Thiên đi vào, Hiểu Tình theo sau. Mạc Tử Bắc ngồi trở lại, cười với Hùng Lập Tân và Lâm Hiểu Tình. “Rất, rất xin lỗi. Giờ tôi mới nhớ lại. Con trai lại đây với ba nào.”

Thiên Thiên lập tức vui vẻ chạy tới, sà vào bên người Mạc Tử Bắc. Mạc Tử Bắc trong mắt tràn đầy sung nịch vỗ về con trai. “Rốt cuộc cũng không có việc gì, bằng không tôi sẽ thật sự không thể nào mà sống được. Cả đời này đều thẹn với Tiểu Bạch, thẹn với chính mình.”

“Tôi cũng sẽ cả đời cắn rứt lương tâm!” Lâm Hiểu Tình rất cảm động.

“Giờ thì tốt rồi, cuối cùng cũng không có việc gì, Thiên Thiên đã bình an trở về. Mọi người làm như thế nào mà cứu thằng bé ra vậy?”

“Ồ! Khoan đã, anh không phải quên rồi chứ?” Lâm Hiểu Tình có chút kinh ngạc. “Anh làm thế nào mà nhớ lại được vậy?”

Mạc Tử Bắc lắc đầu cười khổ, Giản Tiểu Bạch vẽ mặt đỏ bừng.

Lâm Hiểu Tình gian xảo cười: “Không phải là vừa rồi đã có chuyện gì đó xảy ra đấy chứ? Không thể nào với chúng tôi sao?”

Hùng Lập Tân cũng thấy bí hiểm. Giản Tiểu Bạch lập tức khai thật. “Vừa rồi rất khó tin là bị ngã đập đầu.”

“À! Thì ra là thế!”

Giản Tiểu Bạch tiến lên lại kéo đầu Mạc Tử Bắc nhìn một cái: “Ngã đau không?”

Mạc Tử Bắc kéo bàn tay nhỏ bé của cô xem xét một lần vết sẹo trên cổ tay cô.

Hùng Lập Tân cùng Lâm Hiểu Tình đều chịu không nổi la to: “Bảo chúng tôi tới là muốn chúng tôi nhìn hai người tình chàng ý thiếp sao?”

Mạc Tử Bắc lập tức xấu hổ cười cười: “Xin lỗi.”

“À! Anh có phải là đã quên mất chuyện trong tám ngày này đó chứ?” Lâm Hiểu Tình thực hồ nghi hỏi.

Mạc Tử Bắc khó hiểu mặt nhăn mày nhú. “Tám ngày? Đã qua tám ngày rồi sao?”

“Anh thật sự không nhớ rõ tám ngày này đã xảy ra cái gì sao?” Giản Tiểu Bạch cũng cảm thấy rất khó tin, xem ra đúng là thế rồi.

Mạc Tử Bắc cười nói: “Anh không biết. Anh chỉ là biết anh thấy chúng ta xuất viện. Xem thời gian thì hình như là trôi qua rất lâu nhưng mà anh lại không nhớ rõ trong lúc đó đã xảy ra cái gì.”

“Trời ạ, đúng là có tình huống này, cuối cùng thì mình cũng được mở rộng tầm mắt.” Lâm Hiểu Tình hô to.

Hùng Lập Tân cũng cười nói: “Được rồi, anh nghĩ để cậu ta biết chuyện Thiên Thiên được cứu thế nào thì phải tìm Doãn Đăng Nhân với Tiểu Túc thôi. Là bọn họ đưa cậu về hình như là mặt nạ vàng đã đưa Thiên Thiên tới.”

“Mặt nạ vàng?” Mạc Tử Bắc có chút kinh ngạc.

Hùng Lập Tân lập tức gọi điện thoại tìm Doãn Đăng Nhân. Hai mươi phút sau Doãn Đăng Nhân cùng Tiểu Túc giống như một trận gió ulla vào văn phòng Mạc Tử Bắc.

“Mạc, Mạc, Mạc. Mạc thân ái của mình, cuối cùng cậu cũng tỉnh lại rồi.”

Doãn Đăng Nhân tiến vào sau đó liền ôm cổ Mạc Tử Bắc giả bộ khóc. Túc Nhĩ Nhiên bất đắc dĩ lắc đầu.

Lâm Hiểu Tình hỏi: “Hai người không phải còn chưa về công ty sao?”

Túc Nhĩ Nhiên gật đầu: “Vừa tới cửa liền nhận được điện thoại. Sau đó liền lập tức hỏa tốc chạy đến ngay.”

Mạc Tử Bắc hạ cánh tay Doãn Đăng Nhân xuống mỉm cười nói: “Xin lỗi nhé. Cậu vĩnh viễn đều là anh em tốt của mình.”

Doãn Đăng Nhân cố ý lau khóe mắt, có trời mới biết khóe mắt anh ta căn bản là không có một giọt nước mắt. “Đó là đương nhiên. Chúng ta vẫn luôn là anh em tốt mà.”

“Hai người đi đón mình sao? Mặt nạ vàng đã cứu Thiên Thiên?” Mạc Tử Bắc đối với tên mặt nạ vàng này rất là tò mò. “Lúc ấy anh Hùng ở bệnh viện.”

Lâm Hiểu Tình nói: “Đúng vậy. Anh ta lúc ấy ở cùng với tôi.”

Túc Nhĩ Nhiên nghĩ nghĩ: “Tôi vẫn nhớ rất rõ chuyện hôm đó, tôi tập kích hắn một chút mà hắn lại như đã sớm có phòng bị liền ngăn cản sự tập kích đột ngột của tôi. Trình độ võ thuật của người đó độ thật đúng là không tồi.”

Mạc Tử Bắc nhếch môi nhìn về phía Hùng Lập Tân, ánh mắt đầy bí hiểm. Hùng Lập Tân nhún nhún vai, vẻ mặt thể hiện rõ chuyện không liên quan đến mình.

“Đúng rồi.” Doãn Đăng Nhân đột nhiên kêu lên: “Thiên Thiên nói mặt nạ vàng dùng phi đao. Mình không hiểu nổi ấy nha, thời này vẫn còn có người dùng phi đao sao?”

“Phi đao?” Mạc Tử Bắc đột nhiên nhớ tới mặt nạ bạc. “Mình nhớ người đeo mặt nạ bạc cũng sử dụng phi đao nhưng mà hắn sử dụng đao mổ.”

“Ồ?!” Giản Tiểu Bạch trong lòng hồi hộp, lập tức kéo tay Mạc Tử Bắc vội vàng nói: “Anh Thiếu Khanh không phải là bác sĩ ngoại khoa sao? Anh ấy cũng sử dụng đao mổ.”

Hùng Lập Tân đẩy mắt vô ý lóe sáng lên rồi lập tức lại khôi phục bình tĩnh. Doãn Đăng Nhân vẫn luôn quan sát anh ta dường như cố gắng nắm bắt được cái gì đó. Mạc Tử Bắc cũng không rời mắt khỏi Hùng Lập Tân.

“Hai người cứ nhìn chằm chằm tôi vậy!” Hùng Lập Tân thực vô tội mở hai tay ra. “Tôi thật sự cái gì cũng không biết, tôi đều nói với mọi người rồi mà.”

“Vây mặt nạ vàng với mặt nạ bạc có phải là một người hay không?”

“Sao tôi biết được?”

“Vây Mai Thiếu Khanh là mặt nạ vàng sao?”

Hùng Lập Tân cũng lắc đầu. “Tôi không biết. Thiếu Khanh cơ bản rất ít liên lạc với tôi. Hành tung của anh ta tôi cũng không biết, hơn nữa tôi cũng không muốn làm đại ca Lam bang cho nên tôi không biết.”

“Anh không muốn làm đại ca? Vì sao?” Doãn Đăng Nhân rất là kinh ngạc.

“Tôi chỉ muốn vài năm nữa sống cuộc sống thư thái rồi xa chém giết, sống cùng với vợ con. Con hiện tại tôi ngay cả con cũng không dám nghĩ tới.”

“Ồi!” Lâm Hiểu Tình hô nhỏ. “Hùng Lập Tân!”

Hùng Lập Tân lộ ra vẻ mặt rất thiếu tự tin. “Xin lỗi bà xã, em không có vấn đề gì, em là một người phụ nữ rất bình thường. Em yên tâm đi anh sẽ cho em được làm mẹ.”

Lâm Hiểu Tình gần như nín thở. Giản Tiểu Bạch đi tới ôm lấy bả vai của cô. “Cũng may hai người đều không sao. Mình nói rồi mà hai người đều khỏe mạnh như vậy sao có thể không sinh được con chứ.”

Lâm Hiểu Tình lại ủy khuất thầm muốn khóc, cái miệng nhỏ nhắn cũng mếu máo sắp khóc tới nơi. Hùng Lập Tân lập tức đi qua đi ôm lấy cô: “Mấy tháng nữa giải quyết xong việc này anh sẽ đưa em sang Thụy Sĩ.”

“Anh hai?!” Giản Tiểu Bạch nghe thấy anh ta muốn đi thì trong lòng liền căng thẳng. Vất vả lắm mới có người thân mà bọn họ lại muốn đi.

Mạc Tử Bắc kéo Giản Tiểu Bạch qua: “Đừng ảnh hưởng đến kế hoạch của anh ấy.”

Giản Tiểu Bạch gật gật đầu.

Mạc Tử Bắc lại ôm con trai đến, ở trên mặt cậu bé mà hôn một cái. “Bảo bối nói cho ba biết hôm đó con nhìn thấy gì nào?”

Thiên Thiên vẽ mặt ngơ ngác: “Hôm đó?”

“Hôm được chú mang mặt nạ cứu ấy. Con thấy chú ấy phi đao sao?”

Thiên Thiên nghĩ nghĩ rồi rất hưng phấn mà khoa tay múa chân nói: “Chú mặt nạ phi đao chúu chúu ngủ.”

Lời Thiên Thiên nói làm cho cả phòng choáng váng.

“Con trai, con đang nói tiếng Trung Quốc sao?” Giản Tiểu Bạch cũng bó tay.

Doãn Đăng Nhân đột nhiên bật cười: “Ai đó mau tới làm phiên dịch cho công tử nhỏ của chúng ta đi?”

“À, đại khái là đã chết rồi, cậu bé khi nhìn thấy Mạc Tử Bắc xỉu cũng nói là đang ngủ. Thế giới của trẻ con đối với chết chóc không có bao nhiêu nhận thức.” Túc Nhĩ Nhiên thần nhiên nói.

147. Chương 148: Hoài Nghi [2]

“Có này khả năng.”

Doãn Đăng Nhân đồng ý với quan điểm của Tiểu Túc. “Có điều tôi không rõ kẻ bắt cóc lái xe thì làm thế nào mặt nạ vàng làm cho xe dừng lại.”

“Thiên Thiên hôm đó con có đi lên núi không?” Mạc Tử Bắc thử hỏi con xem có thể hỏi ra một ít dấu vết để lại hay không.

Thiên Thiên gật đầu. “Ngồi xe ạ!”

“Chú có súng?”

Thiên Thiên lắc đầu. “Phi đao!”

Giản Tiểu Bạch bắt lực trốn mắt, cô phát hiện nói chuyện với một đứa bé bốn tuổi đúng là làm cho người ta khó hiểu. Cậu nhóc hoàn toàn không thể biểu đạt rõ ràng, cứ như chơi đoán chữ vậy làm người ta nghĩ không được mà đoán cũng không ra đáp án.

“Thiên Thiên nói ẹ biết con nhìn thấy cái gì? Chú đó có nói gì không?” Giản Tiểu Bạch thử lại.

“Mùi của ba!” Thiên Thiên đột nhiên nói.

“Mùi của ba?” Mạc Tử Bắc thực khó hiểu. “Thằng bé đang nói cái gì vậy?”

Mạc Tử Bắc cũng cảm thấy thực đau đầu với cậu con trai còn quá nhỏ.

“Trên người chú có mùi thơm của ba!” Thiên Thiên vỗ cái miệng nhỏ nhắn của mình rồi lại chơi tiếp, hoàn toàn không biết lúc này đám người lớn đang phiền não cái gì.

“Ba?” Giản Tiểu Bạch lặp lại những lời này. “Anh Thiếu Khanh?”

Cô có chút không thể tin được phán đoán của mình. Sự hoài nghi này làm cho cô rất sợ hãi. “Anh hai mặt nạ vàng là anh Thiếu Khanh sao?”

Hùng Lập Tân lắc đầu: “Anh không biết. Anh ta không nói gì với anh, từ ngày đó anh vẫn không có nhận được tin tức.”

“Ôi!” Mạc Tử Bắc tràn đầy khó hiểu: “Ba mà Thiên Thiên nói có liên quan gì đến Mai Thiếu Khanh?”

Giản Tiểu Bạch nghĩ đến đó trong lòng lại có chút chua xót. Thiên Thiên không có ba, mấy năm qua đều là Mai Thiếu Khanh ở cùng cô và Thiên Thiên mà hiện tại anh Thiếu Khanh lại có khả năng cứu Thiên Thiên.

“Mạc Tử Bắc, anh Thiếu Khanh là ba nuôi của Thiên Thiên. Từ nhỏ Thiên Thiên đã gọi anh ấy là ba.”

Mạc Tử Bắc trong lòng chấn động, có chút chua xót hiện lên trong trái tim, trong lòng rất khổ sở. “Xin lỗi là anh không tốt!”

Giản Tiểu Bạch đề tay anh lại lắc đầu cười cười: “Quên đi đều đã là quá khứ rồi!”

Sự an ủi của cô làm cho Mạc Tử Bắc càng thêm khổ sở lúc trước anh thật là rất không phải, không làm được một người cha trách nhiệm. Thật là rất có lỗi với hai mẹ con bọn họ!

“Tiểu Bạch!” Mạc Tử Bắc lại cầm tay Giản Tiểu Bạch: “Cám ơn em!”

Thản nhiên cười Giản Tiểu Bạch đắm chìm trong hạnh phúc thuộc về mình. Ông trời xem như công bằng cô đã có được Mạc Tử Bắc. “Về sau không được bắt nạt em!”

“Uhm sẽ không! Không bao giờ nữa!” Mạc Tử Bắc lưu luyến nhìn cô, tầm mắt hai người giao nhau tình ý kéo dài.

“Này! Này! Mình nói hai người có phải lạc đề rồi không?” Doãn Đăng Nhân mãnh liệt kháng nghị. “Bọn này ở đây nhìn hai người tình ý kéo dài tâm sự với nhau sao?”

“À!” Mạc Tử Bắc buồn cười đẩy anh ta một cái: “Mình có thể cho cậu xem thì cũng tính là vinh hạnh của cậu rồi. Cậu tưởng mình thích cho cậu thấy lắm hả. Mình gần đây thường không xuất hiện tình huống này, hiện tại là nhất thời không kiềm chế.”

“Hay cho cái từ không kiềm chế!” Doãn Đăng Nhân ánh mắt gian xảo cười: “Tiểu Túc, anh cũng muốn không kiềm chế được!”

Nói xong anh ta liền hôn lên đôi môi khê nhếch của Tiểu Túc. Giản Tiểu Bạch cùng Mạc Tử Bắc đều choáng váng.

Túc Nhĩ Nhiên bởi vì quá đột ngột mà xoay vai muốn đánh ngã Doãn Đăng Nhân một cái, nào ngờ anh ta tránh được thoát hơn nữa còn nhanh chóng từ phía sau xoay người một cái, một bàn tay không chế bả vai Tiểu Túc. Tay kia thì nắm cằm của cô từ phía sau xoay người đến hôn lên môi Tiểu Túc vài giây rồi buông ra.

Anh ta giống một con mèo ăn vụng được cá mà cười đến thực thoải mái, đặc ý nháy mắt với Mạc Tử Bắc. Túc Nhĩ Nhiên đỏ bừng mặt, tròng mắt liếc anh ta một cái, rốt cuộc thở phì phì ngồi sang một bên không để ý tới anh ta.

Giản Tiểu Bạch cho tới bây giờ chưa từng thấy cảnh hôn môi trước mặt mọi người, thật sự là mở ra tầm mắt còn có cả hiệu ứng võ thuật nữa chứ. Cúi đầu cô lại nhớ tới con trai còn ở bên cạnh. Cô đang định che mắt cậu nhóc thì lại nghe thấy con trai vỗ bàn tay trầm trồ khen ngợi. “Hôn môi á! Cháu cũng muốn.”

Sau đó cậu nhóc trượt xuống giường, chạy đến bên Tiểu Túc cười đến rất là vui vẻ nói với Tiểu Túc: “Cô Túc cháu cũng muốn hôn môi cô!”

Nói xong liền tiến lại, Túc Nhĩ Nhiên kinh ngạc thiếu chút nữa là hất cậu nhóc ra. Giản Tiểu Bạch cũng kinh ngạc mở to hai mắt không biết làm sao nhìn con trai.

Doãn Đăng Nhân lướt qua che cái miệng nhỏ nhắn của Thiên Thiên rồi khiêng cậu nhóc lên trên vai. “Nhóc con, còn bé mà đã sắc như vậy trưởng thành nhất định sẽ là một tên đại sắc!”

Mỗi ngày chỉ ngày thơ cười, còn là vui vẻ cười to: “Ha ha cao quá. Chú cao chút nữa.”

“À!” Doãn Đăng Nhân bất lực nói với Mạc Tử Bắc nói: “Thằng nhóc này nhận được chân truyền của mình rồi ha ha!”

Đáy mắt Tiểu Túc hiện lên một tia khinh thường cùng chua xót. Giản Tiểu Bạch biết cô nhất định cũng có chút để ý đến món nợ trong quá khứ của Doãn Đăng Nhân. Haizz phụ nữ si tình đều sẽ bị tổn thương, chỉ mong Tiểu Túc là người phụ nữ cuối cùng của Doãn Đăng Nhân.

Mạc Tử Bắc lắc đầu cười: “Con trai mình thật là lợi hại. Nhỏ như vậy đã biết câu gái đẹp.”

Giản Tiểu Bạch tròng mắt liếc anh một cái: “Anh đúng là nói khoác mà không biết ngượng. Em bắt đầu lo ấy cô gái trong tương lai đây, không biết có bao nhiêu cô gái sẽ quỳ gối ở dưới chân con trai em đây ta?”

“À!” Mạc Tử Bắc cười sảng sặc: “Em mới là nói khoác ấy. Con trai chúng ta sẽ là sát thủ của các cô gái sao?”

“À, chỉ mong là không phải!” Giản Tiểu Bạch không muốn nghĩ xa xôi quá.

“Mọi người thật đúng là náo nhiệt!” Hùng Lập Tân kéo tay Lâm Hiểu Tình từ bên ngoài đi vào, vừa rồi bọn họ đi ra ngoài, Hùng Lập Tân liền đỡ dành Lâm Hiểu Tình đến nỗi mặt cô giờ vẫn còn đỏ hồng, cái miệng nhỏ nhắn sưng đỏ.

E hèm! Tất nhiên là không thể thiếu một nụ hôn nồng cháy. Giản Tiểu Bạch ánh mắt ái muội nháy mắt với Lâm Hiểu Tình khiến cô càng thêm ngượng ngùng.

“Được rồi, đúng là lạc đề thật. Chúng ta đã biết mặt nạ vàng mà Thiên Thiên nói hình như là Mai Thiểu Khanh!” Mạc Tử Bắc quay lại đề tài chính.

“Không biết!” Hùng Lập Tân vẫn nhất quán phủ nhận.

“Anh Thiếu Khanh thật sự lợi hại như vậy sao? Vì sao em chưa từng thấy anh ấy dùng phi đao?” Giản Tiểu Bạch không hề nhớ Mai Thiếu Khanh từng sử dụng phi đao trước mặt cô.

Mạc Tử Bắc cũng rất đồng cảm nhìn Giản Tiểu Bạch. “Tiểu Bạch tâm cơ anh ta sâu như vậy một người đơn giản như em sao có thể nhìn thấy tâm tư của anh ta?”

“Anh ấy tâm tư sâu kín sao?” Giản Tiểu Bạch vẫn không thể tin được.

“Nếu không sâu thì làm sao anh ta ở bên cạnh em mười lăm năm mà chưa từng bị em phát hiện ra, em nói thử xem? Anh ta lại còn từng ở trong xã hội đen!”

“A! Vậy hiện tại mọi người đều nghi anh Thiếu Khanh là mặt nạ vàng sao?”

Mạc Tử Bắc gật đầu: “Anh còn nghi anh ta là mặt nạ bạc. Có lẽ này hai người này đều là Mai Thiếu Khanh!”

148. Chương 149: Kế Hoạch [1]

“Chúng ta đều đang đoán. Còn có phải hay không thì đợi gặp được Mai Thiếu Khanh mới có thể biết được.” Hùng Lập Tân nói.

“Vậy phải tới khi nào thì có thể gặp anh Thiếu Khanh chứ?” Giản Tiểu Bạch đã có chút nôn nóng. “Anh ấy vì sao cũng không liên lạc với em. Em thật sự rất lo cho anh ấy.”

“Anh chỉ biết Dạ Lang hiện tại có mấy vụ làm ăn, có lẽ lúc bắt đầu giao dịch Thiếu Khanh sẽ đột nhiên xuất hiện!” Hùng Lập Tân dường như cũng không thể hoàn toàn chắc chắn cái gì. “Vài ngày nữa tôi muốn đi một lúc. Mọi người giúp tôi chăm sóc Hiểu Tình, không được đi ra ngoài, điều động nhân viên công ty bảo vệ nữa!”

Anh ta đột nhiên quyết định làm ọi người đều rất bất ngờ. Lâm Hiểu Tình có chút lo lắng hỏi: “Anh muốn đi đâu? Nguy hiểm không?”

“Đúng đó. Anh hai, anh đừng đi được không?” Giản Tiểu Bạch cũng rất lo lắng.

“Có cần tôi hỗ trợ không?” Doãn Đăng Nhân cũng rất quan tâm. “Tôi có bạn ở Nhật, bọn họ là bang phái nếu tham gia chắc sẽ xử lý được một ít.”

Hùng Lập Tân lắc đầu. “Dạ Lang là trách nhiệm của tôi, tôi sẽ giải quyết hẳn sau đó mọi người sẽ thật sự an toàn.”

“Cái gì?” Lâm Hiểu Tình kêu nhỏ. “Vậy nguy hiểm lắm đó ông xã!”

“Mọi người yên tâm đi! Tôi cam đoan sẽ còn sống trở về.” Hùng Lập Tân lạnh nhạt cười, khí thế trong con người lại giống như một vị vua trời sinh không quan tâm hơn thua, tao nhã khiến người ta nhìn không được khâm phục.

“Anh hai!”

“Ông xã!”

Giản Tiểu Bạch cùng Lâm Hiểu Tình đều nhin không được kêu lên.

“Hùng Lập Tân, chúng ta không đi có được không?” Lâm Hiểu Tình khẩn trương nắm tay Hùng Lập Tân. “Em sợ lắm! Nếu mà nếu mà anh... Em thật không dám tưởng tượng!”

“Sẽ không đâu!” Hùng Lập Tân kiên định lắc đầu: “Anh cam đoan anh không sao. Nếu không cần thiết thì anh sẽ không dễ dàng mạo hiểm.”

“Nhưng mà...” Lâm Hiểu Tình cắn môi, nước mắt lả chả trên khuôn mặt, cô tiến lên ôm cổ Hùng Lập Tân. “Em sẽ chờ anh!”

“Ừ!” Hùng Lập Tân cười cười. “Tôi còn có chuyện này. Chính là tôi còn có hai cô em gái, mẹ hai người đó họ Thư tên là Thư Nam. Tôi không biết hai cô ấy hiện tại ở đâu chỉ biết là các cô ấy là chị em sinh đôi.

Còn nữa được thuộc hạ của ba tôi là Lan Thương cứu, hiện tại tôi không tìm thấy Lan Thương. Anh Doãn có thể giúp ta điều tra một chút không?”

Doãn Đăng Nhân lập tức gật đầu: “Không thành vấn đề, tình báo của tôi bình thường đều rất tin cậy. Chỉ là có thể nói cho tôi biết Lan Thương có đặc điểm gì hay không?”

“Chân trái của ông ta là chân giả!” Hùng Lập Tân cung cấp một manh mối quan trọng.

“Uhm!” Doãn Đăng Nhân ghi tạc trong lòng. “Tôi nghĩ ông ta nhất định là lo lắng bị Dạ Lang tìm được cho nên mai danh ẩn tích, hơn nữa cắt đứt mọi liên lạc chỉ muốn bảo vệ tốt cho hai chị em kia. Đúng là một thuộc hạ trung thành.”

“Ừ! Thuộc hạ của ba ta đúng là có một đám người trung nghĩa. Bọn họ thà chết cũng không nói ra tôi ở đâu cho nên tôi mới còn sống cho tới ngày hôm nay!”

Hùng Lập Tân trên mặt tuy rằng vẫn thản nhiên nhưng giọng nói dường như có chút ý dằn dò.

“Anh hai!” Giản Tiểu Bạch thất thanh kêu. “Chúng ta không đi được không?”

Hùng Lập Tân lắc đầu. “Dạ Lang không bị diệt trừ thì chúng ta một ngày không thể sống yên ổn. Có lẽ Dạ Lang chết rồi thì Lan Thương sẽ hiện thân.”

“Uhm!” Giản Tiểu Bạch gật đầu.

“Vì sao phải như vậy?” Lâm Hiểu Tình lắc đầu thấp giọng kêu.

“Hiểu Tình anh sẽ trở về, tin anh!” Hùng Lập Tân cười tao nhã.

Mạc Tử Bắc trầm tư hồi lâu, anh có chút tức giận cái chân của mình lại vào đúng lúc quan trọng lại bị gãy, không biết đến lúc nào mới lành.

“Em tin tưởng anh!”

Mạc Tử Bắc nhìn chằm chằm ánh mắt Hùng Lập Tân nói: “Anh có năng lực nhưng không cần mạo hiểm. Chúng tôi đều cần anh!”

“Đương nhiên!” Hùng Lập Tân gật đầu cười nói: “Tôi còn tưởng sinh con trai nữa, nhiệm vụ chưa hoàn thì sao có thể teo mạng được?”

“À!” Doãn Đăng Nhân vỗ vỗ bờ vai anh ta, nghiêm trang nói với Hùng Lập Tân: “Chúng tôi sẽ không gây trở ngại chuyện anh sinh con. Anh yên tâm đi.”

Nói xong anh ta cười ha ha, không khí hơi áp lực dường như bao phủ một bầu không khí xơ xác tiêu điều khó có thể miêu tả. Lâm Hiểu Tình cùng Giản Tiểu Bạch đều lo lắng nhưng cũng biết là không thể ngăn cản.

“Anh hai!” Giản Tiểu Bạch đi đến trước mặt Hùng Lập Tân giang hai tay ôm bờ vai của anh ta. “Anh nhất định phải an bình trở về mang theo anh Thiếu Khanh nữa. Hai người đều phải đảm bảo an toàn. Hai người đều là người thân của em!”

Túc Nhĩ Nhiên có chút xúc động, đáy mắt hiện lên một chút dịu dàng, dường như cũng có chút nước mắt hiện lên ở đáy mắt, cô quay đầu đi không nhìn nữa. Nhìn có vẻ thương cảm.

Hùng Lập Tân rút cánh tay ra, ôm lấy cô. “Yên tâm đi em gái anh.”

“Anh!” Giản Tiểu Bạch khóc ướt cả mảng áo trước ngực Hùng Lập Tân.

Anh cười an ủi cô: “Không sao đâu. Mạc Tử Bắc mau kéo bà xã cậu về đi. Tôi chịu không nổi nước mắt nhiệt tình như vậy.”

Hùng Lập Tân đùa một câu cũng chẳng buồn cười, mọi người đều rất nặng nề. Mạc Tử Bắc lắc đầu: “Anh cứ để cô ấy ôm anh một chút đi. Tôi cũng chưa ghen, xem như nể mặt mũi anh. Nếu là Mai Thiếu Khanh, tôi nhất định sẽ không đồng ý.”

“À! Vẫn là nể mặt tôi. Tôi thật là vinh hạnh quá!” Hùng Lập Tân vỗ bả vai Giản Tiểu Bạch: “Được rồi, đừng khóc. Em mà khóc thì việc này sẽ không thuận lợi đâu đó!”

Nghe vậy Giản Tiểu Bạch lập tức thôi khóc: “Anh hai, em không khóc. Anh nhất định phải trở về. Bọn em đều chờ anh!”

“Ừ!”

Lâm Hiểu Tình đi tới hỏi Mạc Tử Bắc: “Ở chỗ anh có phòng nào khác có thể mở cho người ngoài không? Cho bọn tôi mượn một chút?”

Mạc Tử Bắc lập tức gật đầu. “Nhân, cậu đi thông báo Tina mở cửa phòng nghỉ cuối hành lang kia đi.”

Doãn Đăng Nhân lập tức gật đầu rồi đi ra ngoài, mấy phút sau anh ta lại quay trở về: “Đi thôi, tôi đưa hai người đi!”

Mọi người đều không nói gì, biết bọn họ cần một chút không gian riêng, ai cũng không thể không biết xấu hổ đi quấy rầy.

“Bọn tôi đi một lát rồi trở lại.” Lâm Hiểu Tình nói.

“Không sao, không trở lại cũng không sao. Tòa nhà này rất an toàn.” Mạc Tử Bắc an ủi cô.

“Cám ơn!”

Hùng Lập Tân biết Lâm Hiểu Tình muốn nói gì, anh ta nhẹ nhàng thở dài một hơi, nắm bàn tay của cô rồi đi ra ngoài. Túc Nhĩ Nhiên nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, mà trong mắt trong lúc nhất thời cũng có chút lo lắng.

“Tiểu Túc, cảm ơn cô đã cứu con trai tôi và Mạc Tử Bắc trở về. Tôi vẫn muốn nói lời cảm ơn với cô nhưng vẫn chưa gặp mặt mà nói trực tiếp được. Thật sự cảm ơn cô.” Giản Tiểu Bạch thực chân thành nói với cô.

Túc Nhĩ Nhiên lắc đầu cười. “Không phải tôi cứu mà là mặt nạ vàng. Có lẽ chúng ta đều phải cảm ơn anh ta!”

“Uhm!”

Túc Nhĩ Nhiên rất yên lặng, không nói gì nữa, ánh mắt sâu xa không thấy rõ bên trong ẩn chứa điều gì.

149. Chương 150: Kế Hoạch [2]

Hùng Lập Tân cùng Lâm Hiểu Tình vừa đi, Mạc Tử Bắc liền nói với Giản Tiểu Bạch: “Tiểu Bạch, em đưa Thiên Thiên với Tiểu Túc ra bên ngoài văn phòng một chút được không? Anh có kế hoạch quan trọng muốn nói với Nhân.”

Giản Tiểu Bạch nhìn vẻ mặt anh rất nghiêm túc thì gật đầu. “Được rồi, hai người nói đi! Tiểu Túc chúng ta đi ra ngoài đi!” Dẫn con trai và Tiểu Túc cùng ra ngoài.

Đợi các cô vừa đi ra, Mạc Tử Bắc nói với Doãn Đăng Nhân: “Đóng cửa phòng lại!”

“Nhìn trịnh trọng quá, thần bí quá vậy, có chuyện gì nói đi!” Doãn Đăng Nhân đóng cửa lại trở lại ghé dựa bên giường.

Mạc Tử Bắc cười lại khôi phục vẻ nghiêm trang: “Mình chỉ là thấy Hùng Lập Tân lần này là muốn cùng sống mái với Dạ Lang. Kế hoạch cơ mật như vậy anh ta cũng nói với bọn mình xem ra là thật sự muốn liều mạng. Mình lo anh ta có đi không có về.”

“Mình cũng biết chuyện này thật sự thực rất khó tin. Anh ta là người tính toán chu đáo cận kề, có thể nhẫn nhịn bảy năm không nhận Tiểu Bạch quả thật khiến người ta khâm phục. Nếu mà mới có thể bảy ngày cũng chống đỡ không nổi, biết rõ đó là em gái mình mà lại phải giả vờ như người xa lạ. Anh ta đúng là không phải bình thường!”

“Cậu cũng không phải bình thường, khi nào thì chúng ta cùng nhau cử hành hôn lễ đó!” Mạc Tử Bắc đột nhiên nói.

“À!” Doãn Đăng Nhân kinh ngạc ngơ ra: “Kết hôn? Cùng nhau?”

“Đúng vậy! Cậu với Tiểu Túc đã rất thân mật rồi mà? Nếu hai người chúng ta cùng nhau cử hành hôn lễ thì nhất định sẽ rất náo nhiệt, hơn nữa cũng rất thú vị, cam đoan cả đời khó quên.”

“À! Kết hôn? Nhưng mà mình...” Doãn Đăng Nhân còn có chút ấp úng.

Mạc Tử Bắc khó hiểu cau mày hỏi: “Cậu đối với Tiểu Túc không phải thật lòng?”

Doãn Đăng Nhân bật cười: “Thật lòng, tuyệt đối thật lòng, có trời đất chứng giám. Chẳng lẽ cậu không thấy mình đối đãi với cô ấy hoàn toàn khác với các cô gái khác sao?”

Mạc Tử Bắc lắc đầu. “Không phải mình coi thường cậu. Những người phụ nữ mà trước đây cậu từng quen đúng là rất... uhm! Hình dung như thế nào nhỉ, đúng là rất ghê tởm!”

“Chẳng lẽ cậu không thể sao?” Doãn Đăng Nhân đẩy trở về.

“Tốt lắm chúng ta đừng nói chuyện quá khứ nữa. Tiểu Túc thật sự rất tốt, cô ấy nhìn vừa lạnh nhạt lại không mất đi vẻ xinh đẹp, rất xứng với cậu. Tuyệt đối đúng quy cách.”

“Mình chỉ là không muốn kết hôn, mình có chứng sợ kết hôn.” Doãn Đăng Nhân tùy ý ngụy biện.

“Đi chết đi. Cậu cẩn thận, cứ tiếp tục như vậy rồi có một ngày sẽ mất đó!” Mạc Tử Bắc hạo tâm nhắc nhở. “Nếu không phải chúng ta là bạn tốt nhiều năm thì mình sẽ không muốn cùng cử hành hôn lễ với cậu đâu. Nhân, cậu có biết năm năm là cái gì khái niệm không?”

“Khái niệm gì?”

“Chỉ có bản thân tự suy nghĩ mới thực sự hiểu được mùi vị thương nhớ. Đêm dài người vắng đột nhiên nhớ tới một người, một chuyện đã giấu ở rất sâu rất sâu dưới đáy lòng. Hình như có một bài hát nào đó có nói nỗi nhớ giống như một căn bệnh khiến người ta không thể khống chế mà không ngừng đấu tranh giữa tình cảm và lý trí. Đó là một loại hạnh phúc ưu thương, là một loại phiền muộn ngọt ngào, là một loại thống khổ ám áp.”

“Wow!” Doãn Đăng Nhân kêu to. “Mạc, mình phát hiện hiện tại cậu thật lãng mạn!”

Mạc Tử Bắc trừng mắt liếc anh một cái: “Nhân, mình là thật sự lo lắng cho cậu! Đừng để giống như mình, đợi đến lúc mất đi mới biết quý trọng. Cậu có biết có mấy thứ có lẽ lúc ấy cậu không thèm để ý nhưng lúc mất đi sẽ đau đớn. Khiến cậu quay đầu lại tìm kiếm, lúc không cần thiết có thể ôn lại chuyện cũ bởi vì có lẽ ôn lại chuyện cũ chính là mong ước tốt đẹp của chính cậu mà người khác cũng không nhất định nghĩ như vậy.”

Doãn Đăng Nhân nghe anh nói như thế, khắc sâu rút cuộc thực sự nghiêm túc gật đầu. “Mạc, cảm ơn. Mình cần một chút thời gian để suy nghĩ cho kỹ. Cậu yên tâm đi! Mình sẽ không phụ Tiểu Túc!”

“Vậy là tốt rồi!” Mạc Tử Bắc rốt cuộc yên tâm nhưng lại lập tức nhíu mày. “Chân mình hiện tại lại bị thương còn phải rất lâu mới phục hồi như cũ. Nếu Hùng Lập Tân thật sự sống mái với Dạ Lang thì cậu nghĩ tưởng sẽ có mấy phần thành công?”

“Mình thấy có chút cảm giác lấy trứng chọi đá. Dạ Lang mấy năm nay không ngừng lớn mạnh. Thế lực của hần tứ phương Tây lan đến toàn bộ Đông Nam Á, với tổ chức lớn như vậy, trực giác tích lũy nhiều năm như vậy, Dạ Lang sẽ không dễ đối phó đâu!”

“Mình cũng biết là rất nguy hiểm nhưng chúng ta đều không ngăn được kế hoạch của Hùng Lập Tân. Cho nên Nhân, chúng ta giúp anh ta đi!”

“Giúp thế nào?” Doãn Đăng Nhân hỏi.

“Cậu đi mời người bạn hắc đạo Nhật Bản!”

“Cậu nói mời Lam Sư?” Doãn Đăng Nhân mở to hai mắt nhìn. “Anh ta chưa chắc sẽ đến!”

“Mình biết tính tình anh ta cổ quái nhưng mình vẫn muốn thử xem. Cậu nghĩ cách liên hệ với anh ta, không tiếc trả giá cao giải quyết Dạ Lang để Hùng Lập Tân cùng Mai Thiếu Khanh bình an trở về.”

“Cậu không phải rất ghét Mai Thiếu Khanh sao?”

Mạc Tử Bắc gạt đầu thực thẳng thắn thừa nhận. “Mình đúng là rất ghét anh ta. Nhưng nếu bọn họ bởi vì Dạ Lang mà hy sinh thì mình nghĩ Tiểu Bạch nhất định sẽ rất khổ sở. Đây là tình huống mình không muốn nhìn thấy nhất.”

“À!” Doãn Đăng Nhân chú ý tới đáy mắt rất nghiêm túc của Mạc Tử Bắc mà trong lòng chấn động. “Mạc, đây là yêu ai yêu cả đường đi trong truyền thuyết sao?”

“Đi chết đi!” Mạc Tử Bắc cũng bị anh ta chọc cười. “Nhân, Mai Thiếu Khanh bảo vệ Tiểu Bạch nhiều năm như vậy trong lòng mình vẫn rất cảm kích anh ta. Ít nhất mấy năm nay Tiểu Bạch bởi vì có anh ta mà cảm thấy không cô đơn. Cô ấy xem Mai Thiếu Khanh như người thân mà người thân Tiểu Bạch cũng giống như là người thân của mình. Cho dù mình thật sự rất không quen nhìn cái bộ mặt lạnh nhạt giống như vương tử kia của Mai Thiếu Khanh nhưng mà mình cũng không đành lòng nhìn anh ta liều mạng. Có lúc mình cảm thấy anh ta, Hùng Lập Tân với cô Túc là một loại người, chỉ ít là trời sinh có tính cách đặc biệt lạnh nhạt.”

“À!” Doãn Đăng Nhân lắc đầu. “Tiểu Túc thật ra là một cô gái rất nhiệt tình. Cậu đừng bị bề ngoài lạnh lùng của cô ấy đánh lừa. Cô ấy nhìn có chút lạnh nhạt nhưng tuyệt đối không phải trời sinh.”

“Cậu đã hiểu cô ấy đến như vậy rồi.” Mạc Tử Bắc trêu ghẹo nói: “Cậu chừng nào thì ăn người ta đây?”

“Bí mật!” Doãn Đăng Nhân cười thần bí. “Có điều mình đã bắt đầu hiểu lời cậu đã nói, một khi đã nếm qua hương vị cực phẩm này rồi thì các cô gái khác đều là thứ bình thường, chỉ có cái người cậu cảm thấy khác sâu nhất mới là cực phẩm cả đời cậu!”

“Ha ha! Xem ra ngày cưới của chúng ta cũng không sẽ xa xôi lắm đâu.” Mạc Tử Bắc thở dài một hơi. “Đừng quên tìm Lam Sư đây. Mình có thể cho anh ta toàn bộ Mạc thị Duy Bạch, chỉ cần bảo vệ tốt Hùng Lập Tân cùng Mai Thiếu Khanh an toàn.”

“Toàn bộ?” Doãn Đăng Nhân có chút rung động cũng nghiêm túc hẳn. “Uhm, mình hiểu rồi.”

150. Chương 151: Huyền Diệu

Doãn Đăng Nhân không kịp hỏi gì liền đuổi theo, anh ta nhìn theo bóng dáng Tiểu Túc chạy vội đi mà trong lòng hiện lên một tia bất an.

“Tiểu Túc!” Anh ta gầm nhẹ.

Nhưng Túc Nhi Nhiên đã vào thang máy, hơn nữa thang máy cũng nhanh chóng đi xuống. Doãn Đăng Nhân đành phải đi thang cô, có trời mới biết đi từ tầng bốn mươi hai xuống là cái cảm giác gì, khi anh rút cuộc tới dưới lầu một thì đã mệt đến thở hồng hộc, trong đại sảnh đã không còn bóng dáng của Tiểu Túc.

Anh ta lại chạy vội đến bãi đỗ xe, sau đó anh ta nhìn thấy xe anh ta rõ ràng đậu ở bãi đỗ xe.

“Cô ấy không lái xe, cô ấy đi đâu?” Doãn Đăng Nhân hoảng sợ, không biết phải làm sao, cô vì sao phải đi gấp như vậy ngay cả chào anh ta một tiếng cũng không, cô muốn đi làm cái gì?

Anh ta nhấn số điện thoại của cô, vẻ mặt lo lắng may mà bên kia có người nghe. “Doãn, tôi đi ra ngoài một chút, có thể hai tháng sau mới trở về. Anh đừng tìm tôi.”

“Vì sao? Em muốn đi đâu?” Doãn Đăng Nhân không khống chế được hô to.

Bên kia lại cúp máy. Anh ta gọi lại thì điện thoại đã tắt máy. Doãn Đăng Nhân suy sụp đá xuống xe, phiền não muốn quăng luôn cái điện thoại. Trở lại tầng bốn mươi hai sắc mặt anh ta âm tình bất định.

Mạc Tử Bắc quan tâm hỏi: “Đuổi kịp không?”

Anh ta lắc đầu. “Cô ấy nói phải hai tháng nữa mới trở về. Cậu nói cô ấy đang đi làm cái gì vậy? Vì sao phải hai tháng?”

“Ồ!” Mạc Tử Bắc, Giản Tiểu Bạch cùng với Lâm Hiểu Tình đều có chút kinh ngạc sững sờ. “Cô ấy không có nói với cậu là đi làm cái gì sao?”

Doãn Đăng Nhân lại lắc đầu. “Cô chỉ nói một câu như vậy. Mình gọi lại thì thoại đã tắt máy.”

Sự lo lắng cùng khó hiểu hiện rõ trên mặt Doãn Đăng Nhân, tay anh ta cũng nhịn không được xoa mà xoa nhẹ lên mi tâm, khuôn mặt tuần tú nhìn như muốn khóc, u ám vì bị Tiểu Túc đả kích.

“Cô ấy tới hỏi chuyện Hùng Lập Tân, nghe nói Hùng Lập Tân đi rồi là cô liền đuổi theo.” Lâm Hiểu Tình thực buồn bực nhắc lại chuyện vừa rồi cho Doãn Đăng Nhân.

Anh ta nghe vậy đột nhiên ngẩn đầu. “Từ từ, cô ấy hỏi chuyện của Hùng Lập Tân? Sau đó là bỏ đi?”

“Đúng vậy!” Mạc Tử Bắc cũng gật đầu.

Doãn Đăng Nhân có chút dăm chiêu suy nghĩ: “Xem ra mình phải tìm người điều tra thân phận của Tiểu Túc rồi.”

“Nhân! Cậu đang nghi ngờ cái gì vậy?”

Doãn Đăng Nhân lắc đầu: “Mình không biết, mình chỉ là có chút nghi ngờ. Cô ấy vì sao biến đi đâu ba ngày, khi trở về lại mỗi một đến cực điểm? Mọi người tin cô ấy vì ở trong bệnh viện tâm thần nên mới một sao?”

Nghe anh ta nói như vậy Mạc Tử Bắc cũng không thể lắc đầu. “Nơi đó có bác sĩ, đối với bệnh tình chị cô ấy cũng rất biết, vì sao cô còn một như vậy nhỉ?”

“Đúng rồi!” Giản Tiểu Bạch đột nhiên nghĩ đến: “Anh không phải là từng yêu chị cô ấy sao? Anh phải biết chị cô ấy mới đúng?”

Doãn Đăng Nhân gật gật đầu. “Cô ấy với Tiểu Túc tính cách hoàn toàn khác nhau. Đó là một cô gái nhiệt tình như lửa. Tiểu Túc so với cô ấy thì lạnh lùng và xinh đẹp hơn.”

“Anh gọi điện đến bệnh viện tâm thần đi, hỏi xem hai ngày trước Tiểu Túc có đến đó hay không.” Giản Tiểu Bạch đề nghị.

Doãn Đăng Nhân lập tức gọi điện thoại cho trợ thủ nói anh ta đích thân đi điều tra. Mọi người đợi một tiếng sau thì có tin. Doãn Đăng Nhân nghe điện thoại xong thì nói với mọi người: “Tiểu Túc nói dối. Túc Tình Nhi đã được chuyển đến một bệnh viện khác từ một tháng trước. Hiện tại đã không còn ở bệnh viện đó nữa.”

“Cô ấy vì sao lại nói dối?” Giản Tiểu Bạch truy vấn.

“Tôi không biết.” Doãn Đăng Nhân cười khổ.

Người con gái anh ta thích thần bí như vậy, anh ta chỉ biết là cô ấy vì báo thù cho chị mà đến bị anh ta ăn. Anh ta có chút buồn rầu gãi gãi ót đột nhiên nói. “Tiểu Túc còn có thể dùng súng!”

Giản Tiểu Bạch nghi hoặc chớp mắt nhìn Mạc Tử Bắc. Nhìn anh cũng rất bất ngờ, Lâm Hiểu Tình cũng có chút ngạc nhiên. Mạc Tử Bắc nhếch môi, suy nghĩ hỏi: “Cô ấy có súng?”

“Đúng vậy, lần trước đi cứu cậu, cô ấy đã bắn nổ lốp chiếc xe phía sau cậu, sau đó cô ấy lại chạy tới bắn xuyên qua đầu hai người trong xe, thủ đoạn tuyệt đối tàn bạo. Mình vẫn chưa kịp hỏi giờ nhớ đến thật sự rất bất ngờ.”

“Ừm!” Mạc Tử Bắc lại càng bất ngờ. “Cô ấy trước kia làm việc gì?”

“Không biết, cô chưa từng nói mà mình cũng không có hỏi.”

“Hử!” Đôi mắt đen lúng liếng của Giản Tiểu Bạch trong đầy khó hiểu: “Anh với cô ở bên nhau cũng rất lâu rồi đó? Vì sao đến bây giờ còn chưa có đi tới nhà người ta? Nếu đã yêu người ta thì nên hiểu biết rõ ràng. Giờ thì tốt quá rồi, cô đi mất anh cũng không biết đi đâu tìm!”

Giản Tiểu Bạch cũng không biết mình có nên đồng tình với anh ta hay không, người đàn ông háo sắc như vậy bị trừng trị một chút cũng đáng. “Anh mà cũng có lúc đi đến ngày hôm nay, chắc anh cũng chưa từng nghĩ tới nhỉ?”

Giản Tiểu Bạch hắc hắc cười, ngã vào người Mạc Tử Bắc cười, vui sướng khi thấy người gặp họa, anh xoa lên mái tóc dài của cô nói với Doãn Đăng Nhân: “Nhân, đi điều tra thân phận của cô Túc một chút đi. Mình nghi cô ấy với Hùng Lập Tân nhất định có quan hệ.”

Mặt Lâm Hiểu Tình nhất thời cứng đờ. “Cô ấy với Hùng Lập Tân có quan hệ gì?”

“Ồ!” Mạc Tử Bắc bừng tỉnh đại ngộ lập tức giải thích: “Tôi là nói tôi nghi cô ấy cũng là em gái Hùng Lập Tân. Cô không thấy vừa rồi cô ấy nghe Hùng Lập Tân rồi đi liền kích động thế sao? Cô ấy đúng là chưa từng có biểu hiện như thế!”

“À! Nhưng chúng ta cũng không thể chắc chắn cô ấy không phải là người tình của Hùng Lập Tân?” Lâm Hiểu Tình đẩy lòng đã chua như bị đổ cả bình dấm vào, chua đến khó có thể ức chế.

“Không phải!” Doãn Đăng Nhân lập tức kích động la lên. “Tiểu Túc không phải loại người như vậy.”

Giọng nói vang vọng khắp văn phòng tổng giám đốc, Mạc Tử Bắc lắc đầu bật cười. “Cậu đúng là có tình cảm thực sự với Tiểu Túc rồi. Nhân, mình cũng tin Tiểu Túc không phải loại người như vậy.”

Sau đó Mạc Tử Bắc lại nói với Lâm Hiểu Tình: “Cô phải tin Hùng Lập Tân, anh ấy là một người đàn ông cơ trí vô cùng. Anh ấy sẽ không làm chuyện có lỗi với cô đâu.”

“Vì sao anh lại nghi ngờ cô ấy là em gái Hùng Lập Tân?” Lâm Hiểu Tình được anh an ủi cũng tạm thời quên ghen tuông. Cô kỳ thật cũng biết Hùng Lập Tân sẽ không làm ra chuyện có lỗi với cô, tuy rằng anh ta che giấu rất nhiều bí mật nhưng đó cũng là chuyện bất đắc dĩ, ai bảo anh ta là con Bộ Vân!

“Cô ấy họ Túc, tôi nhớ Hùng Lập Tân có nói anh ấy còn có hai cô em gái khác họ Thư. Tiểu Túc cũng có một chị gái. Điều này cũng không thể trở thành chứng cứ, quan trọng là biểu hiện của cô ấy hôm nay. Tôi cảm thấy cô ấy muốn đi tìm Hùng Lập Tân, có lẽ cô ấy có bí mật chúng ta không biết.” Mạc Tử Bắc nói một tràng làm cho Doãn Đăng Nhân cũng đột nhiên nhớ tới điều gì đó.

“Mạc, mình đi gọi điện thoại. Mình muốn cho người điều tra thân phận của Tiểu Túc sau đó mọi chuyện đều sẽ tra ra manh mối!” Doãn Đăng Nhân chỉ cảm thấy trong đầu mình rất loạn.

Lâm Hiểu Tình thần sắc có chút mất mát, Hùng Lập Tân vừa đi hôn của cô dường như cũng bị mang đi. Cô nói với Giản Tiểu Bạch: “Mình qua phòng bên nghỉ ngơi một chút, mọi người cứ trò chuyện đi!”

Nhìn bóng dáng cô lẻ loi rời đi, Giản Tiểu Bạch trong lòng cũng âm thầm thở dài một tiếng.

“Em cũng rất hy vọng cô Túc là chị em của em!”

Mạc Tử Bắc cười cười kéo tay cô qua: “Sẽ tìm được mà, cho dù Tiểu Túc không phải cũng sẽ tìm được chị em của em. Chỉ là sớm hay muộn mà thôi.”

151. Chương 152: Kiếp Này Chỉ Vì Em Mà Rung Động

Không ai ngờ Hùng Lập Tân cùng Tiểu Túc vừa đi mà đã một tuần bọn họ không có tin tức gì. Chân Mạc Tử Bắc cũng đã tốt hơn rất nhiều, có thể tự mình vịn tường mà xuống giường đi bộ, nhưng cái chân bị thương vẫn chưa lành nên anh cũng không dám quá dùng sức. Lâm Hiểu Tình cùng Doãn Đăng Nhân đã sụp đổ tới nơi, ngày nào cũng ỉu xiu, đặc biệt Doãn Đăng Nhân quả đúng như là gà trống thua trận cúi đầu nhìn rất là uể oải.

Tin tức điều tra Túc Nhĩ Nhiên vẫn chưa có, Mạc Tử Bắc không biết khuyên Doãn Đăng Nhân thế nào, mà Giản Tiểu Bạch cũng không biết làm thế nào để khuyên Lâm Hiểu Tình. Chỉ có thể nhìn Lâm Hiểu Tình trốn ở trong phòng bên nghỉ ngơi một mình.

Doãn Đăng Nhân cũng không biết đi đâu, anh ta chỉ nói muốn đi tìm Túc Nhĩ Nhiên, thiên hạ to lớn biết đi đâu mà tìm?

“Mạc Tử Bắc em lo quá!” Giản Tiểu Bạch thở dài.

“Gọi anh là Bắc, đừng có gọi cả tên cả họ của anh như thế.” Mạc Tử Bắc xoay vai cô, buộc cô nhìn thẳng vào hai mắt của mình. “Gọi một lần!”

Giản Tiểu Bạch nhớ tới năm năm trước anh cũng từng bảo cô gọi anh là Bắc. Nhớ tới đó lại có chút ngượng ngùng, cũng không biết gọi như thế nào, cô cụp mắt xuống, cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên.

“Gọi một lần thôi!” Mạc Tử Bắc dịu dàng lên tiếng.

Giản Tiểu Bạch lập tức nâng hai đôi mắt tròn xoe lên, nhìn thấy ngũ quan thâm thúy anh tuần lại lạnh lùng trên khuôn mặt anh lại liếc nhìn đôi môi mỏng của anh mà lòng của cô run run.

“Gọi một lần thôi!” Giọng anh lúc này đã như làm nũng.

Giản Tiểu Bạch liếc mắt thấy con trai còn đang ngủ thì lắc đầu. “Em gọi không được.”

Cô cảm thấy gọi như vậy quá khó khăn, xấu hổ đến khuôn mặt cũng nóng bừng. Nhìn cô thẹn thùng như thế, đôi môi Mạc Tử Bắc cong lên, vẽ mặt khó lường chăm chú nhìn cô hồi lâu. Sau đó liền thấy cô khấn trượng nuốt nuốt nước miếng rồi rụt người lại. Anh đột nhiên kêu lên: “Bà xã!”

Giản Tiểu Bạch bị hai chữ này làm cho rung động. Ngay sau đó Mạc Tử Bắc ở vào lúc cô kinh ngạc mà nghiêng người hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, ngậm lấy sự kinh ngạc của cô vào trong miệng miệng. Xa cách hồi lâu bốn cánh môi cuối cùng lại ngọt ngào hòa vào nhau.

Đã lâu không có hôn như vậy, cô gần đây xảy ra rất nhiều chuyện, anh với cô đều rất căng thẳng, hơn nữa cô vừa sảy thai, cơ thể còn rất yếu mà anh cũng bị thương. Hôn lên cái miệng nhỏ ngọt lạnh của cô trong lòng anh nhất thời tràn đầy thỏa mãn.

“Uhm.” Giản Tiểu Bạch trong đầu rối loạn, chỉ duy nhất ý thức được đầu lưỡi anh đang ở trong miệng của cô, quẩn lấy cô.

Anh cũng không có làm cho nụ hôn sâu hơn, bởi vì anh lo cô sẽ chịu không nổi. Cơ thể của anh cũng không thích hợp cho kích tình. Buông cô ra, anh dừng lại ở khuôn mặt tuyệt mỹ của cô, trên dung nhan che kín màu đỏ ửng. Anh nâng cằm của cô lên, nhìn chằm chằm ánh mắt của cô nói: “Gọi một lần thử xem!”

Giản Tiểu Bạch lắc đầu.

“Không gọi thì anh sẽ hôn em tiếp!” Anh cười gian xảo, trong đôi mắt tràn ngập tà ác.

Giản Tiểu Bạch đưa tay vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của anh. Ngũ quan tỉ mỉ như dao khắc gần như hoàn mỹ, cái mũi thẳng tắp, cao ngất, hàng lông mi dài dày mạnh mẽ giống cây quạt nhỏ đang phát phơ. Cô cố gắng lờ đi, thẹn thùng lắc đầu nói: “Em không gọi.”

Sau đó cô đột nhiên buông anh ra chạy qua một bên. “Em chính là không gọi.”

Mạc Tử Bắc bắt đắc dĩ lắc đầu, hết cách với cô bởi vì anh thật sự là không chống đỡ được bao lâu.

Đang cười vui vẻ thì tiếng đập cửa vang lên. Giản Tiểu Bạch đi mở cửa sau đó phát hiện là Tina. Ánh mắt của cô lập tức ảm đạm hẳn, nhớ tới mấy lời lần đó cô ta đã nói cùng Mạc Tử Bắc. Mà anh sau khi khôi phục lại trí nhớ lại quên Tina đã nói là cái gì. Điều này làm cho cô vẫn canh cánh trong lòng, mỗi lần nhìn thấy cô ta thì trong lòng lại xẹt qua một tia bất an.

“Có việc gì sao?” Cô chặn ở cửa cũng không tính cho cô ta đi vào.

“Tôi muốn bàn cùng tổng giám đốc Mạc, cô không thu xếp được đâu.” Trong ánh mắt Tina tràn ngập khinh thường.

Giản Tiểu Bạch méo máo cho cô ta đi vào. Tina hiêng ngang đi thẳng vào căn phòng bên trong. Mạc Tử Bắc đã ngồi trên sofa. “Tina, có chuyện gì?”

“Mạc, chuyện công ty!”

Giản Tiểu Bạch cũng đi vào, cô phát hiện ánh mắt Tina đang nhìn Mạc Tử Bắc vô cùng đặc biệt, giống như có chút gì đó rất khó nắm lấy đang tồn tại, cô ta đang quan sát người đàn ông của cô.

Phát hiện này khiến vẻ mặt Giản Tiểu Bạch đầy tức giận, quai hàm cũng căng lên. Bọn họ nhanh chóng nói chuyện với nhau, đều là chuyện của công ty. Nhưng ánh mắt Tina lại làm cho Giản Tiểu Bạch rất khó chịu, cô thừa nhận mình thật sự ghen tị.

Trước khi đi, Tina còn nói một chút tiếng Anh với Mạc Tử Bắc, trên mặt Mạc Tử Bắc liền hiện lên một tia xấu hổ, ánh mắt cũng nhanh chóng nhìn về phía Giản Tiểu Bạch. Sau đó anh nở nụ cười nói câu gì đó hình như là nói đến Giản Tiểu Bạch. Sau đó Mạc Tử Bắc ra hiệu cho Tina đi ra ngoài trước.

Cô ta mới vừa đi, Giản Tiểu Bạch liền nhin không được hỏi: “Cô ta nhất định nói gì đó không thể cho ai biết, anh cũng chột dạ!”

Sự lên án của cô làm cho Mạc Tử Bắc bật cười, anh lò cò một chân đi đến Giản Tiểu Bạch nói với cô: “Tiểu Bạch, cho dù Tina nói gì thì em chỉ cần tin anh kiếp này chỉ vì một mình em mà rung động, không bao giờ như thế với người khác.”

Đáy mắt anh là tình cảm vững vàng khiến cô mê muội không mở mắt ra được. “Thật không? Cô ấy nói gì?”

Mạc Tử Bắc xấu hổ cười: “Cô ấy tỏ tình với anh.”

Giản Tiểu Bạch vừa nghe liền nổi trận lôi đình, khí thế đó xem ra là muốn đi ra ngoài tìm Tina tính sổ, đang muốn ra bên ngoài thì bị Mạc Tử Bắc ngăn lại, kéo vào trong lòng.

“Nghe anh nói đã, lời cô ấy nói anh không thêm để ý.”

Mạc Tử Bắc an ủi vẫn không hiệu quả, Giản Tiểu Bạch có chút điên cuồng. Cô tây Tina kia lần nào cũng khiêu chiến sự kiên nhẫn của cô. “Mạc Tử Bắc anh cho cô ta nghỉ đi, em rất ghét cô ta, đổi một thư ký nam đi!”

“À!” Mạc Tử Bắc lại bật cười, hai vai nhin không được run run, nắm lấy vai cô. “Tiểu Bạch, anh phát hiện biểu hiện của em lúc ghen thật sự rất đáng yêu! Ha ha ha.”

“Anh còn cười!” Giản Tiểu Bạch đẩy anh một cái, cổ không đỡ nổi la lên: “Lần trước cô ta nói cái gì với anh?”

“Anh không phải đã nói rồi sao? Anh không nhớ!” Mạc Tử Bắc hoàn toàn không giống như đang nói dối.

Giản Tiểu Bạch trề môi, thực sự tức giận. Môi lại bị anh chặt chẽ gắt gao ngăn chặn, anh giống như một con rắn quấn lấy người cô. Lúc này tiếng đập cửa lại vang lên. Giản Tiểu Bạch bối rối đẩy anh ra, đỏ mặt cúi đầu đi mở cửa. Sau khi cửa mở sau cô lại sững sờ đứng ở cửa, không nghĩ bọn họ sẽ đến.

152. Chương 153: Nhận Tổ Quy Tông [1]

Giản Tiểu Bạch nhìn hai người đứng ở cửa mà nhất thời có chút kinh ngạc. Thì ra là ba mẹ Mạc Tử Bắc, lần trước bọn họ có đến bệnh viện tìm anh nhưng đáng tiếc Mạc Tử Bắc lại mất trí nhớ không nhận không ra họ. Bây giờ họ lại tới.

“Chủ tịch Ôn! Dì Mạc!” Giản Tiểu Bạch vẫn không quên năm năm trước khi làm việc ở Ôn thị, vị chủ tịch lớn tuổi này đã từng động viên cô.

Hai người đều nở nụ cười, vẻ mặt chờ mong.

“Ai vậy?” Mạc Tử Bắc ở bên trong nói vọng ra.

“Vào đi ạ!” Giản Tiểu Bạch mỉm cười, tránh ra để Mạc Tuệ Cầm cùng Ôn Thanh Nham đi vào.

“Tử Bắc thế nào rồi?” Mạc Tuệ Cầm vẻ mặt đầy lo lắng, con trai không nhận ra bà khiến lòng bà rất thương tâm.

“Anh ấy đã khôi phục trí nhớ rồi ạ, để con đi gọi anh ấy!” Giản Tiểu Bạch nở nụ cười đi vào phòng xép.

“Ai tới vậy?” Mạc Tử Bắc hỏi.

“Ba mẹ anh!”

“Bọn họ?” Mạc Tử Bắc vẽ mặt kinh ngạc.

“Đi thôi!” Giản Tiểu Bạch đi lên dìu anh: “Đi gặp họ đi, họ rất nhớ anh đấy!”

“Anh không đi!” Mạc Tử Bắc tiếp theo đó xụ mặt xuống như là mất sổ gạo, nhìn rất mất tự nhiên.

“Đi thôi, thực không hiểu anh đấy. Đã lớn như vậy rồi mà còn ầm ĩ, cự nự gì nữa chứ?” Giản Tiểu Bạch kéo người anh, chuẩn bị ra bên ngoài, nhưng anh lại quá nặng cô dùng sức hồi lâu cũng không kéo được anh.

“Mạc Tử Bắc!” Giản Tiểu Bạch có chút phát hỏa. “Anh rốt cuộc đang trốn tránh cái gì? Chẳng lẽ anh tưởng có một ngày Thiên Thiên con trai chúng ta cũng đối xử với chúng ta như vậy sao?”

Mạc Tử Bắc nhất thời giật mình, anh chưa từng nghĩ tới, trong lòng chấn động nhưng ngoài miệng còn tại liêu chết không thừa nhận. “Anh không muốn gặp ông Ôn đó.”

“Đó là ba anh mà!”

“Anh không gặp!”

“Được thôi, vậy em bé Thiên Thiên đi luôn! Em không bao giờ để ý đến anh nữa.” Nói xong Giản Tiểu Bạch liền giả bộ khóc.

Mạc Tử Bắc đành phải ôm cô vào lòng: “Được rồi mà. Anh đi, đừng khóc!”

Vừa nghe thấy anh chịu đi, Giản Tiểu Bạch lập tức nín khóc mỉm cười. “Đi thôi.”

Mạc Tuệ Cầm cùng Ôn Thanh Nham nhìn thấy Mạc Tử Bắc được dìu ra đều nhin không được đứng lên. Mạc Tuệ Cầm đi đến bên anh, nhin không được xoa mặt anh. “Con trai!”

Một tiếng con trai này khiến Giản Tiểu Bạch cay cay sống mũi. Không nuôi con không biết lòng cha mẹ, cho tới hôm nay cô mới hiểu ý nghĩa của những lời này.

Mạc Tử Bắc cực không tình nguyện kêu một tiếng: “Mẹ!”

“Con tỉnh táo rồi, tỉnh rồi là tốt!”

Ôn Thanh Nham môi có chút run run không biết nói cái gì, vẽ mặt chờ mong muốn nói nhưng lại dừng lại, chỉ có thể nhìn chằm chằm mặt Mạc Tử Bắc im lặng đứng lên.

Giản Tiểu Bạch nhìn vị chủ tịch già nua cả đời tung hoành thương trường nay yếu ớt, bất lực như vậy thì lại thương cảm. Cô tự nhủ với mình nhất định phải làm cho Mạc Tử Bắc nhận tổ quy tông, nếu anh không đồng ý vậy kêu Thiên Thiên nhận tổ quy tông cũng được.

“Mẹ, con không sao. Hai người không cần đến thăm con đâu. Hiện tại nơi này rất nguy hiểm hai người tốt nhất đừng tìm con.” Mạc Tử Bắc vẫn nhin không được quan tâm đến ba mẹ mình, tuy rằng trong lòng không được tự nhiên nhưng cũng không thật sự hy vọng Ôn Thanh Nham chết đi. Trái tim anh cũng không tàn nhẫn như vậy.

“Con trai à, chúng ta chỉ là nhớ con quá thôi. Ba con nhớ con cũng nhớ Thiên Thiên nữa, cháu nội của mẹ đâu rồi?” Mạc Tuệ Cầm tìm kiếm bóng dáng cháu nội mãi mà không thấy, điều này khiến bà có chút thất vọng.

Lúc này Thiên Thiên lại dụi mắt từ trong phòng chạy ra. “Mẹ!”

Giản Tiểu Bạch lập tức chạy tới. “Thiên Thiên dậy rồi hả con?”

Thiên Thiên lúc này mới mở to mắt nhìn mọi người trong phòng, cái miệng nhỏ nhắn nở nụ cười ngọt ngào chào một tiếng. “Chào ông nội, chào bà nội buổi sáng!”

“Cháu nội tôi ngoan quá.” Mạc Tuệ Cầm rưng rưng nước mắt.

Từ lần đầu bọn họ nhìn thấy Thiên Thiên rồi lúc Mạc Tử Bắc mất trí nhớ, Giản Tiểu Bạch đã bảo Thiên Thiên nhận họ làm bọn họ đều rất cảm kích Giản Tiểu Bạch. Ôn Thanh Nham cũng vui vẻ vươn tay muốn kéo bàn tay nhỏ bé của cháu nội.

Mạc Tử Bắc lại ngây ngẩn cả người. “Thằng bé sao lại?”

Giản Tiểu Bạch liếc mắt nhìn anh không để ý tới.

“Tử Bắc, con chừng nào thì cùng cô Giản kết hôn vậy?”

“Dì cứ gọi con là Tiểu Bạch cũng được ạ.” Giản Tiểu Bạch bởi vì sự khách khí của Mạc Tuệ Cầm mà thấy có chút ngượng ngùng.

“Đợi nguy hiểm qua đi bọn con sẽ kết hôn!”

Thiên Thiên đi đến bên Ôn Thanh Nham giữ chặt tay ông. “Ông nội!”

Ôn Thanh Nham nhìn gương mặt cháu trai non nớt đáng yêu thì lại nghĩ tới Mạc Tử Bắc hồi bé, trong lòng ông lại càng áy náy. Cuộc đời này ông đã có lỗi với rất nhiều người, có lỗi với Mạc Tuệ Cầm, với mẹ Hường Đình, càng có lỗi với Mạc Tử Bắc.

“Tử Bắc!” Ôn Thanh Nham nói với anh: “Ba xin lỗi!”

“Tôi không cần lời xin lỗi của ông!” Mạc Tử Bắc lập tức phản kháng.

Giản Tiểu Bạch nhin không được tròng mắt liếc anh một cái: “Mạc Tử Bắc, anh còn dám dùng thái độ này nói chuyện với bác trai. Cần thận em lóc da anh dán lên trên tường làm tranh da người đấy!”

Mạc Tử Bắc trong lúc nhất thời xấu hổ cũng không dám chống đối, sợ cô bỏ đi thật. Anh thật vất vả mới làm mất đi rồi tìm lại được cô, không nỡ để cô rời đi nữa.

“Mạc Tử Bắc, em tính cho Thiên Thiên nhận tổ quy tông!” Giản Tiểu Bạch đột nhiên tuôn ra ý nghĩ của mình.

Ôn Thanh Nham cùng Mạc Tuệ Cầm đều nhất thời sửng sốt.

Mạc Tử Bắc trong lòng mừng như điên. “Nói như vậy em đồng ý cho Thiên Thiên theo họ Mạc?”

Giản Tiểu Bạch lắc đầu mỉm cười, lời cô nói ra làm cho gương mặt Mạc Tử Bắc lập tức u ám. “Em tính để Thiên Thiên mang họ Ôn!”

Điều này khiến Ôn Thanh Nham thật sự chấn động: “Họ Ôn?”

Ông thì thào tự nói, trên nét mặt già nua nhin không được mà rơm rớm. “Cám ơn cô, cô Giản. Thật sự cám ơn cô!”

“Anh không đồng ý!” Mạc Tử Bắc rống to.

Mạc Tuệ Cầm không biết nên nói cái gì để mà bộc lộ sự cảm kích trong lòng. “Tiểu Bạch, con thật sự nghĩ như vậy?”

Giản Tiểu Bạch rất nghiêm túc gật đầu. “Để Thiên Thiên mang họ Ôn đi. Con với Mạc Tử Bắc từ nhỏ đều mang họ mẹ, con muốn để Mạc Tử Bắc trở về họ Ôn, cũng để Thiên Thiên mang họ Ôn. Mọi người đồng ý không?”

Ôn Thanh Nham cùng Mạc Tuệ Cầm đều nhin không được gật đầu, hai người cùng cười, vẻ mặt cảm kích. Mạc Tử Bắc lại không được tự nhiên, khập khiễng trở lại phòng trong. Rầm một tiếng đóng cửa lại. Giản Tiểu Bạch có chút tức giận, nhưng trước mặt trưởng bối lại không tiện phát tác chỉ có thể tạm thời nhin xuống. Cô xấu hổ cười. “Bác trai, dì, hôm nay hai người đừng đi, nguy hiểm lắm, hơn nữa con cần hai người giúp.”

Ôn Thanh Nham vừa nghe cô cần giúp liền lập tức gật đầu. “Cháu nói đi, chúng ta nghe lời cháu.”

“Hai người ở lại Mạc thị đi, giúp con trông thẳng bé, giao cho người khác con không yên tâm!” Giản Tiểu Bạch thật ra muốn lợi dụng cơ hội này cải thiện quan hệ giữa Mạc Tử Bắc cùng Ôn Thanh Nham một chút.

Lời của cô làm cho Ôn Thanh Nham cùng Mạc Tuệ Cầm đều thực cảm động, Mạc Tuệ Cầm tiến lên giữ chặt tay Giản Tiểu Bạch. “Tiểu Bạch, chúng ta không đi. Chỉ cần dùng được chúng ta thì chúng ta nhất định sẽ đem hết khả năng. Tử Bắc đến bây giờ còn chưa thể tha thứ cho ba nó, cũng là lỗi của dì không có giáo dục nó cho tốt. Tính tình nó rất thối, hy vọng con có thể bao dung, tha thứ cho nó.”

“Vâng, dì yên tâm đi!” Giản Tiểu Bạch cười vỗ vỗ tay bà. “Trước tiên hai bác cứ ngồi đây một lát, con đi vào bảo anh ấy thu xếp phòng ọ người. Thiên Thiên, con phải nghe lời ông nội đây.”

Thiên Thiên thực vui vẻ gật đầu, thoáng cái đã có ba, có chú, dì còn có cả ông bà nội, Thiên Thiên có chút phấn khởi đi đến sô pha, về mặt Ôn Thanh Nham đầy sùng bái. Giản Tiểu Bạch đột nhiên cảm động muốn rơi lệ, quan hệ máu mủ ruột rà như vậy cô hơn hai mươi năm mới lần đầu tiên được hưởng thụ vậy mà Mạc Tử Bắc còn không phối hợp. Cô phải vào xử lý anh mới được.

“Con đi đi! Chúng ta cam đoan không làm phiền các con.” Mạc Tuệ Cầm cười đến có chút ái muội.

Giản Tiểu Bạch lập tức đỏ mặt, xoay người vào phòng xếp. Mạc Tử Bắc đang ngồi hờn dỗi. Giản Tiểu Bạch hứng thú nhìn khuôn mặt tuần tú của anh, vào lúc anh chưa bị thương thì ngồi xuống ôm cổ anh. “Mạc Tử Bắc, anh lại giận sao?”

Anh không để ý tới cô, Giản Tiểu Bạch mếu máo. “Anh thực sự để ý đến chuyện Thiên Thiên họ Ôn sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cúi xuống đầu vai anh, phải hơi vào bên tai anh. Hơi thở ấm nóng truyền đến khiến Mạc Tử Bắc chỉ cảm thấy lỗ tai mình vừa ngứa vừa nhột, trong lúc nhất thời chỗ nào đó ở bụng cũng bốc hơi lên, Giản Tiểu Bạch dường như còn chưa chịu buông tha anh, tiếp tục phả hơi vào anh.

Mạc Tử Bắc bị cô phả hơi trúng thì có chút không khống chế được cảm xúc, ôm lấy cái eo nhỏ của cô, nắm lấy cái cằm xinh xắn của cô mà nóng bỏng hôn lên môi cô. Trần trọc khao khát gặm cắn đôi môi đỏ mọng cho đến khi cô bởi vì đau mà phát ra tiếng run rẩy rất nhỏ, lúc này anh mới đưa tựa mặt mình vào mặt cô khàn khàn nói: “Không phải, anh sợ tổn thương em!”

“Em không có. Mạc Tử Bắc, anh với Thiên Thiên đều nhận tổ quy tông đi. Em không hy vọng anh giận dỗi ba mình, em không có ba cũng không có mẹ, em không muốn lại mất đi ba mẹ chồng đâu. Mạc Tử Bắc anh nói có được không?”

Mạc Tử Bắc trong lòng thở dài: “Anh không biết nên tha thứ cho ông ấy như thế nào.”

“Vì sao?”

Mạc Tử Bắc ôm thắt lưng của cô, đem mặt lại dán trước bờ ngực mềm mại của cô kể ra nguyên nhân cùng kết quả câu chuyện. “Năm đó, mẹ anh là học sinh còn Ôn Thanh Nham lúc ấy là một thương nhân danh tiếng, lúc đến trường đại học diễn thuyết thì vừa gặp đã yêu mẹ anh.”

“Uhm!”

“Sau đó ông ấy tiến hành theo đuổi mẹ anh, hai người rất cực cũng yêu nhau. Mẹ anh sau đó có thai anh. Mãi đến khi vợ Ôn Thanh Nham tìm tới cửa, mẹ anh mới biết là Ôn Thanh Nham đã có gia đình.”

Giản Tiểu Bạch nhất thời sửng sốt, hóa ra dì Mạc là người thứ ba.

Mạc Tử Bắc nói tiếp: “Vợ Ôn Thanh Nham trở về liền âm ỉ với ông ấy, mẹ anh ở vào lúc mất hết hy vọng mà quyết định bỏ anh. Lúc bà đang nằm ở phòng mổ chuẩn bị mổ thì Ôn Thanh Nham đuổi tới đón mẹ anh đi. Sau đó bọn họ bởi vì quá yêu nhau mà cuối cùng vẫn không có chia tay. Vợ Ôn Thanh Nham cũng chính là mẹ Ôn Hướng Đình bởi vì chịu không được việc chồng mình phản bội mà phát điên. Bị Ôn Thanh Nham đưa đến Thụy Sĩ an dưỡng, mẹ anh cảm thấy có lỗi với bà ấy nên cả đời cam tâm làm người tình của Ôn Thanh Nham, cũng khiến anh cả đời mang cái danh con rơi. Ôn Thanh Nham cũng thấy có lỗi với vợ nên không cưới mẹ anh.”

“Thì ra là thế!” Giản Tiểu Bạch đến bây giờ mới hiểu được vì sao Mạc Tử Bắc ghét Ôn Thanh Nham như vậy. Cô trong lòng đau xót tưởng tượng những năm tháng Mạc Tử Bắc bị người ta cười nhạo là con riêng thì có bao nhiêu yếu ớt.

Cô ôm lấy mặt anh, in lên đó nụ hôn của mình. Cô không biết nên an ủi anh thế nào chỉ muốn đem mình hoàn toàn giao phó cho anh, sưởi ấm anh.

153. Chương 154: Nhận Tổ Quy Tông [2] (18+)

Giản Tiểu Bạch chủ động hôn khiến Mạc Tử Bắc kích tình, cô làm anh điên cuồng. Ánh mắt anh bắt đầu bối rối, muốn né tránh nhưng cô lại tiến lên. Ánh mắt anh cấp bách muốn đẩy cô ra, nhưng lại sợ làm cô bị thương nên không dám dùng sức. Anh đang làm cái gì vậy, cô vừa sảy thai hơn nửa tháng!

Giản Tiểu Bạch hai tay tóm lấy khuôn mặt anh, khóa chặt tầm mắt anh mà lay động thân mình, rúc vào trong lòng anh làm cho anh không thể trốn tránh. Trên người cô có mùi hương trong trẻo nhưng lạnh lùng xông vào mũi, hơi thở ngọt ngào phe phẩy mơn trớn hai má anh, trái tim anh khiến anh lại lần nữa trầm mê không thể tự kiềm chế.

“Tiểu Bạch!”

“Nói cho em biết anh có yêu em không hả Bắc?” Sau đó cô đột nhiên gọi anh là Bắc, Mạc Tử Bắc chỉ cảm thấy mình phải thoát ra ngay nhưng rốt cuộc lại không thể khống chế được. Anh siết chặt hai cánh tay, bá đạo nhét cô vào trong lòng mình, đè xuống, hai cơ thể dán chặt vào nhau. Mạc Tử Bắc cúi xuống bên tai tôi, cắn lấy vành tai xinh xắn của cô mà gầm nhẹ. “Tiểu Bạch, đúng vậy anh yêu em. Năm năm trước đã yêu em!”

“Bắc!”

Một cơn run rẩy trào dâng khiến Giản Tiểu Bạch nhin không được ôm sát cổ anh.

“Tiểu Bạch!” Anh vội vàng tìm kiếm môi cô. Sau đó đầu lưỡi đẩy hàm răng của cô ra mà chui vào trong miệng cùng cô dây dưa.

Mạc Tử Bắc tăng thêm lực đạo, ôm chặt cô như muốn cơ thể cô, lòng của cô, mỗi một phân, mỗi một tắc của cô toàn bộ đều hòa vào trong anh.

“Bắc!” Giản Tiểu Bạch tìm cách kéo giãn khoảng cách. Ánh mắt của cô khóa chặt lấy anh sau đó cô đỏ mặt cười nói: “Bắc, em cũng yêu anh. Từ năm năm trước đã yêu anh!”

Mạc Tử Bắc si mê nhìn chăm chú đôi mắt to của cô lộ ra vẻ ngây thơ quyến rũ lòng người. Ánh mắt anh lại sâu thêm, anh cúi người cướp lấy môi cô, vội vàng, mạnh liệt nhưng vẫn rất dịu dàng. Thở vờn đầu lưỡi mở hàm răng của cô, tiến vào đôi môi đỏ mọng, cái lưỡi mê hoặc của cô quấn lấy ngọn lửa của cô.

Mạc Tử Bắc ôm lấy cô đặt xuống giường.

“Đừng quên chân bị thương, cẩn thận đi.”

Anh đè lên cô. “Tiểu Bạch được chứ?”

Anh không biết có thể chạm vào cô hay không, dù sao cô cũng vừa mới sảy thai. Giản Tiểu Bạch then thùng ở trong ngực anh dùng giọng khàn khàn đến mức tận cùng nói: “Đã không còn chảy máu nữa rồi.”

Mạc Tử Bắc nghe vậy lại chiếm lấy môi cô: “Anh muốn em!”

“Uhm...” Cô không tự giác mà phát ra một tiếng yêu kiều.

Mạc Tử Bắc Cực vô cùng dịu dàng chuyển động ở trong môi cô, không ngừng tận hưởng hương vị ngọt ngào trong miệng cô.

Giản Tiểu Bạch toàn thân mềm nhũn vòng tay ôm lấy cổ anh, để nhịp tim của hai người hòa vào nhau. Nồng nhiệt đáp lại anh, hơi thở cô hỗn loạn, gấp gáp. Giọng anh cũng khàn đi. Lần nào cũng muốn ở trong cô thể cô từ từ phóng thích, không tự giác mà hãm sâu vào trong sương mù.

Mạc Tử Bắc lại rời khỏi môi cô, để nụ hôn của mình dừng ở trên trán cô, mi tâm, chóp mũi, hai má lại trần trọc mút lấy vành tai của cô: “Bắc! Em chịu không nổi!” Giản Tiểu Bạch cong người than nhẹ.

Mạc Tử Bắc nhìn thật sâu cô gái anh yêu say đắm ở dưới thân mình, con người hàm chứa vẻ dịu dàng, gương mặt thỏa mãn như là có được cả thế giới, cuối cùng cũng không còn mong muốn gì. Anh không hề do dự, tự động cởi bỏ quần áo trên người, đặt cô ở dưới thân, tiếp đó bàn tay to đẩy ra cởi váy của cô xuống,

bỏ một bên. Sau đó nâng người cô lên hôn lấy nơi cao ngất thẳng đứng mềm mại kia, cái lưỡi của anh thì nhẹ nhàng lướt quanh hai viên ngọc bé nhỏ. Giản Tiểu Bạch càng thở gấp.

Đỉnh núi kiêu ngạo từng từng càng tuyệt mỹ hơn, khuôn mặt cô đẹp đến mức người ta phải nín thở, đẹp đến mức người ta phải phát cuồng. Anh đưa chân nhẹ nhàng tách hai chân của cô ra, rồi chen vào giữa hai chân cô.

Động tác của anh khiến Giản Tiểu Bạch cảm thấy toàn thân khô nóng giống như một dòng điện trăm ngàn volt từ đầu tay anh mà truyền tới toàn thân của cô, xâm nhập vào mọi nơi trên cơ thể cô.

Giản Tiểu Bạch xụi lơ, kỹ xảo của Mạc Tử Bắc tuyệt vời khiến cho cô dễ dàng hòa vào sự nhiệt tình của anh.

“Ừ.” Một cơn thở gấp từ miệng Giản Tiểu Bạch tràn ra.

Mạc Tử Bắc nhất thời cảm thấy bụng mình truyền đến một cảm giác khó chịu mà đau đớn, phần kích đến độ anh vội vàng muốn thẳng tiến vào trong cô, cô lại kẹp chặt hai chân không cho anh tiến vào.

Nhịn cơn khao khát xuống, Mạc Tử Bắc thống khổ gầm nhẹ: “Cho anh vào!”

“Anh phai đồng ý với em trước. Em muốn nhận tổ quy tông được chứ!” Giản Tiểu Bạch đã sớm nghĩ ra cách tốt để ép buộc anh.

Mạc Tử Bắc bắt đầu dĩ lắc đầu, phần kích muốn cấp bách cùng cô kết hợp, lại vào đúng lúc đòi mạng này mà bị cô hãm lại như vậy thì anh nhất định sẽ liệt dương mất.

“Tiểu Bạch!” Anh gầm nhẹ.

Giản Tiểu Bạch gian trá cười: “Không chịu thì thôi.”

Mạc Tử Bắc cương quyết tách chân của cô ra rồi chạm vào khe núi non mềm của cô. Giản Tiểu Bạch lại tóm lấy nhược điểm của anh.

“Không được, anh đồng ý trước đã!”

Mạc Tử Bắc cảm thấy mình sắp điên rồi, cho dù anh có sức khổng lồ thế nào thì vào lúc này cũng kìm không được, chỉ có thể tước vũ khí đầu hàng. “Được, anh đồng ý!”

Giản Tiểu Bạch lập tức kéo đầu anh xuống, nâng mình lên.

“Em đúng là yêu tinh!” Trong giọng nói khàn đục của anh đã bao hàm khát vọng mãnh liệt.

Anh nâng cô lên rồi nhẹ nhàng thẳng tiến vào khe núi. Đôi chân dài của Giản Tiểu Bạch vòng quanh lưng anh, nóng bỏng đón ý nói hòa theo nhịp anh tiến vào. “Bắc, em yêu anh!”

Lúc vào đến đỉnh cao, cô lại hô lên cảm giác trong lòng mình.

“Tiểu Bạch, anh cũng yêu em!”

Một lần lại một lần xâm nhập khiến Giản Tiểu Bạch nỉ non ra tiếng tiếng thở gấp, cô rút cuộc kiềm chế không được sự kích động nhiệt tình trong cơ thể mà thẹn thùng thốt lên. “Bắc!”

Rất lâu sau, tiếng thở gấp dần dần nhỏ lại. Bọn họ lúc này mới tách nhau ra, nằm ngửa ở giường. Giản Tiểu Bạch giống như một con mèo rúc vào trong lòng anh, mồ hôi thấm ướt cả ngực anh. Trong không khí hỗn loạn, ướt át sau hoan ái, Mạc Tử Bắc cong khóe miệng, khuôn mặt tuần tú đầy thỏa mãn.

“Bắc!” Giản Tiểu Bạch nhắm mắt lại gọi tên anh.

“Hửm?”

“Anh đã đồng ý là phải nhận tổ quy tông, không được hứa lèo.”

“À!” Mạc Tử Bắc bật cười. “Anh không nhớ anh đã đồng ý với em cái gì nữa!”

“Anh!” Giản Tiểu Bạch cắn răng: “Vậy anh còn muốn hay không muốn?”

Mạc Tử Bắc lập tức giơ tay đầu hàng: “Được rồi, anh nhận là được chứ gì!”

Giản Tiểu Bạch lúc này mới thật sự nở nụ cười, cười đến vô cùng thỏa mãn.

154. Chương 155: Nhận Tổ Quy Tông [2] (18+)

Giản Tiểu Bạch chủ động hôn khiến Mạc Tử Bắc kích tình, cô làm anh điên cuồng. Ánh mắt anh bắt đầu bối rối, muốn né tránh nhưng cô lại tiến lên. Ánh mắt anh cấp bách muốn đẩy cô ra, nhưng lại sợ làm cô bị thương nên không dám dùng sức. Anh đang làm cái gì vậy, cô vừa sảy thai hơn nửa tháng!

Giản Tiểu Bạch hai tay tóm lấy khuôn mặt anh, khóa chặt tầm mắt anh mà lay động thân mình, rúc vào trong lòng anh làm cho anh không thể trốn tránh. Trên người cô có mùi hương trong trẻo nhưng lạnh lùng xông vào mũi, hơi thở ngọt ngào phe phẩy mơn trớn hai má anh, trái tim anh khiến anh lại lần nữa trầm mê không thể tự kiềm chế.

“Tiểu Bạch!”

“Nói cho em biết anh có yêu em không hả Bắc?” Sau đó cô đột nhiên gọi anh là Bắc, Mạc Tử Bắc chỉ cảm thấy mình phải thoát ra ngay nhưng rốt cuộc lại không thể khống chế được. Anh siết chặt hai cánh tay, bá đạo nhét cô vào trong lòng mình, đè xuống, hai cơ thể dán chặt vào nhau. Mạc Tử Bắc cúi xuống bên tai tôi, cắn lấy vành tai xinh xắn của cô mà gầm nhẹ. “Tiểu Bạch, đúng vậy anh yêu em. Năm năm trước đã yêu em!”

“Bắc!”

Một cơn run rẩy trào dâng khiến Giản Tiểu Bạch nhịn không được ôm sát cổ anh.

“Tiểu Bạch!” Anh vội vàng tìm kiếm môi cô. Sau đó đầu lưỡi đẩy hàm răng của cô ra mà chui vào trong miệng cùng cô dây dưa.

Mạc Tử Bắc tăng thêm lực đạo, ôm chặt cô như muốn cơ thể cô, lòng của cô, mỗi một phân, mỗi một tắc của cô toàn bộ đều hòa vào trong anh.

“Bắc!” Giản Tiểu Bạch tìm cách kéo giãn khoảng cách. Ánh mắt của cô khóa chặt lấy anh sau đó cô đỏ mặt cười nói: “Bắc, em cũng yêu anh. Từ năm năm trước đã yêu anh!”

Mạc Tử Bắc si mê nhìn chăm chú đôi mắt to của cô lộ ra vẻ ngây thơ quyến rũ lòng người. Ánh mắt anh lại sâu thêm, anh cúi người cướp lấy môi cô, vội vàng, mạnh liệt nhưng vẫn rất dịu dàng. Thử vươn đầu lưỡi mở hàm răng của cô, tiến vào đôi môi đỏ mọng, cái lưỡi mê hoặc của cô quấn lấy ngọn lửa của cô.

Mạc Tử Bắc ôm lấy cô đặt xuống giường.

“Đừng quên chân bị thương, cẩn thận đi.”

Anh đè lên cô. “Tiểu Bạch được chứ?”

Anh không biết có thể chạm vào cô hay không, dù sao cô cũng vừa mới sảy thai. Giản Tiểu Bạch then thưng ở trong ngực anh dùng giọng khàn khàn đến mức tận cùng nói: “Đã không còn chảy máu nữa rồi.”

Mạc Tử Bắc nghe vậy lại chiếm lấy môi cô: “Anh muốn em!”

“Uhm...” Cô không tự giác mà phát ra một tiếng yêu kiều.

Mạc Tử Bắc Cực vô cùng dịu dàng chuyển động ở trong môi cô, không ngừng tận hưởng hương vị ngọt ngào trong miệng cô.

Giản Tiểu Bạch toàn thân mềm nhũn vòng tay ôm lấy cổ anh, để nhịp tim của hai người hòa vào nhau. Nồng nhiệt đáp lại anh, hơi thở cô hỗn loạn, gấp gáp. Giọng anh cũng khàn đi. Lần nào cũng muốn ở trong cô thể cô từ từ phóng thích, không tự giác mà hôn sâu vào trong sương mù.

Mạc Tử Bắc lại rời khỏi môi cô, để nụ hôn của mình dừng ở trên trán cô, mi tâm, chóp mũi, hai má lại trần trọc mút lấy vành tai của cô: “Bắc! Em chịu không nổi!” Giản Tiểu Bạch cong người than nhẹ.

Mạc Tử Bắc nhìn thật sâu cô gái anh yêu say đắm ở dưới thân mình, con ngươi hàm chứa vẻ dịu dàng, gương mặt thỏa mãn như là có được cả thế giới, cuối cùng cũng không còn mong muốn gì. Anh không hề do dự, tự động cởi bỏ quần áo trên người, đặt cô ở dưới thân, tiếp đó bàn tay to duỗi ra cởi váy của cô xuống, bỏ một bên. Sau đó nâng người cô lên hôn lấy nơi cao ngất thẳng đứng mềm mại kia, cái lưỡi của anh thì nhẹ nhàng lướt quanh hai viên ngọc bé nhỏ. Giản Tiểu Bạch càng thở gấp.

Đỉnh núi kiêu ngạo từng từng càng tuyệt mỹ hơn, khuôn mặt cô đẹp đến mức người ta phải nín thở, đẹp đến mức người ta phải phát cuồng. Anh đưa chân nhẹ nhàng tách hai chân của cô ra, rồi chen vào giữa hai chân cô.

Động tác của anh khiến Giản Tiểu Bạch cảm thấy toàn thân khô nóng giống như một dòng điện trăm ngàn volt từ đầu tay anh mà truyền tới toàn thân của cô, xâm nhập vào mọi nơi trên cơ thể cô.

Giản Tiểu Bạch xụi lơ, kỹ xảo của Mạc Tử Bắc tuyệt vời khiến cho cô dễ dàng hòa vào sự nhiệt tình của anh.

“Ừ.” Một cơn thở gấp từ miệng Giản Tiểu Bạch tràn ra.

Mạc Tử Bắc nhất thời cảm thấy bụng mình truyền đến một cảm giác khó chịu mà đau đớn, phần kích đến độ anh vội vàng muốn thẳng tiến vào trong cô, cô lại kẹp chặt hai chân không cho anh tiến vào.

Nhịn cơn khao khát xuống, Mạc Tử Bắc thống khổ gầm nhẹ: “Cho anh vào!”

“Anh phai đồng ý với em trước. Em muốn nhận tổ quy tông được chứ!” Giản Tiểu Bạch đã sớm nghĩ ra cách tốt để ép buộc anh.

Mạc Tử Bắc bắt đầu dĩ lắc đầu, phần kích muốn cấp bách cùng cô kết hợp, lại vào đúng lúc đòi mạng này mà bị cô hãm lại như vậy thì anh nhất định sẽ liệt dương mất.

“Tiểu Bạch!” Anh gầm nhẹ.

Giản Tiểu Bạch gian trá cười: “Không chịu thì thôi.”

Mạc Tử Bắc cương quyết tách chân của cô ra rồi chạm vào khe núi non mềm của cô. Giản Tiểu Bạch lại tóm lấy nhược điểm của anh.

“Không được, anh đồng ý trước đã!”

Mạc Tử Bắc cảm thấy mình sắp điên rồi, cho dù anh có sức khổng lồ lớn thế nào thì vào lúc này cũng kìm không được, chỉ có thể tước vũ khí đầu hàng. “Được, anh đồng ý!”

Giản Tiểu Bạch lập tức kéo đầu anh xuống, nâng mình lên.

“Em đúng là yêu tinh!” Trong giọng nói khàn đục của anh đã bao hàm khát vọng mãnh liệt.

Anh nâng cô lên rồi nhẹ nhàng thẳng tiến vào khe núi. Đôi chân dài của Giản Tiểu Bạch vòng quanh lưng anh, nóng bỏng đón ý nói hòa theo nhịp anh tiến vào. “Bắc, em yêu anh!”

Lúc vào đến đỉnh cao, cô lại hô lên cảm giác trong lòng mình.

“Tiểu Bạch, anh cũng yêu em!”

Một lần lại một lần xâm nhập khiến Giản Tiểu Bạch nỉ non ra tiếng tiếng thở gấp, cô rút cuộc kiềm chế không được sự kích động nhiệt tình trong cơ thể mà thẹn thùng thốt lên. “Bắc!”

Rất lâu sau, tiếng thở gấp dần dần nhỏ lại. Bọn họ lúc này mới tách nhau ra, nằm ngửa ở giường. Giản Tiểu Bạch giống như một con mèo rúc vào trong lòng anh, mồ hôi thấm ướt cả ngực anh. Trong không khí hỗn loạn, ướt át sau hoan ái, Mạc Tử Bắc cong khóe miệng, khuôn mặt tuần tú đầy thỏa mãn.

“Bắc!” Giản Tiểu Bạch nhắm mắt lại gọi tên anh.

“Hửm?”

“Anh đã đồng ý là phải nhận tổ quy tông, không được hứa lèo.”

“À!” Mạc Tử Bắc bật cười. “Anh không nhớ anh đã đồng ý với em cái gì nữa!”

“Anh!” Giản Tiểu Bạch cắn răng: “Vậy anh còn muốn hay không muốn?”

Mạc Tử Bắc lập tức giơ tay đầu hàng: “Được rồi, anh nhận là được chứ gì!”

Giản Tiểu Bạch lúc này mới thật sự nở nụ cười, cười đến vô cùng thỏa mãn.

Hết chương 155

155. Chương 156: Hình Cảnh Quốc Tế?

Giản Tiểu Bạch lúc này mới nhớ tới bên ngoài còn có ba mẹ chồng và con trai, vừa rồi say đắm trong men tình nên cô cũng quên bèn là bên ngoài vẫn phòng còn có người. Cô thận trọng đẩy Mạc Tử Bắc ra, anh cũng đứng lên, tìm quần áo.

Dù đã nhiều lần gần gũi nhưng cô chưa bao giờ nhìn trọn vẹn đường nét cơ thể anh cho nên cô cảm thấy rất ngượng rồi lại thấy vô cùng ỷ lại vào tấm lưng rộng lớn của anh. Da thịt anh rắn rỏi mà đầy sức sống, từng thớ cơ bắp lại ẩn ẩn hiện hiện sau mỗi động tác anh co duỗi người. Đúng là một anh chàng hấp dẫn.

Nhìn thấy cô không nói năng gì mà chỉ nhìn chăm chăm lưng mình, Mạc Tử Bắc lập tức xấu xa đột ngột xoay người, đồ lót vẫn còn cầm trong tay. Hành động bất ngờ này của anh làm Giản Tiểu Bạch lập tức đỏ bừng mặt, kêu lên một tiếng rồi che mắt lại.

“Anh mau mặc đồ vào đi!”

Mạc Tử Bắc hắc hắc cười hai tiếng rồi mặc đồ vào: “Em vẫn còn ngượng vậy sao? Đừng quên em đã là mẹ của một thằng nhóc rồi đây.”

Giản Tiểu Bạch thả tay xuống: “Đến bà nội của thằng nhỏ còn ngượng nữa là, anh đúng là lưu manh.”

“Nhưng em lại yêu kẻ lưu manh như anh không phải sao?”

“Bác!” Giản Tiểu Bạch đột nhiên gọi anh.

“Ừ?”

“Anh đã đồng ý là không giận nữa đấy. Anh thử nhìn bác trai mà xem, bác ấy chờ anh gọi một tiếng ba đã rất lâu rồi đó. Nếu Thiên Thiên cũng giống như anh qua hơn ba mươi tuổi mới nhận cha thì anh sẽ đau lòng biết bao nhiêu?”

Mạc Tử Bắc trong lòng căng thẳng, tuy biết cô nói đúng nhưng lòng anh vẫn có chút không được tự nhiên.

“Được rồi, anh đi là được chứ gì.”

“Uhm, chúng ta đi ra ngoài đi!” Giản Tiểu Bạch từ trong chăn vươn một bàn tay tóm lấy váy rồi nhanh chóng mặc vào. Mạc Tử Bắc thấy cô như thế lại không nhịn được cười. Sửa sang lại giường chiếu hơi lộn xộn, Giản Tiểu Bạch gương mặt ửng hồng đi ra khỏi phòng.

Mạc Tuệ Cầm nhìn thấy cửa mở ra thì nháy mắt với Ôn Thanh Nham, ý tứ rất rõ ràng con cháu sẽ về đến ngay thôi.

“Tiểu Bạch!”

Bà gọi một tiếng, nhìn thấy mặt Giản Tiểu Bạch đỏ ửng thì khóe miệng Mạc Tuệ Cầm lại càng cong hơn nữa.

“Hai đứa ra rồi à?”

Một câu này của bà khiến Mạc Tử Bắc mãnh liệt kháng nghị. “Mẹ!”

Mạc Tuệ Cầm cười nói: “Ha ha, không sao, nếu không đủ thời gian hai đứa có thể vào lại. Có điều phiền con giúp mẹ và ba tìm một chỗ để chúng ta đưa Thiên Thiên đi theo.”

“Dì!” Giản Tiểu Bạch có chút ngượng ngùng kéo tay bà nói: “Con có tin tốt cho hai người này, anh ấy đã đồng ý nhận tổ quy tông.”

Mạc Tuệ Cầm kinh ngạc sửng sốt. Con dâu của bà đúng là có bản lĩnh, mới bước chân vào nhà đã làm cho con bà biết nghe lời rồi.

“Con đồng ý theo họ Ôn.” Mạc Tử Bắc rất mất tự nhiên nói, ánh mắt cũng không nhìn Ôn Thanh Nham.

“Tử Bắc!” Ôn Thanh Nham nhin không được mà rơm rớm nước mắt.

“Bác trai, đây đúng là chuyện vui mà, bác thoát cái đã có con trai còn có cả cháu trai nữa, vậy thì bác phải vui mới đúng.” Giản Tiểu Bạch khuyên Ôn Thanh Nham, cô sợ sức khỏe ông không chịu nổi.

“Bác đúng là rất vui nhưng lại không kim được mà rơi lệ. Là bác có lỗi với nó!” Ôn Thanh Nham nhìn về phía Mạc Tử Bắc, ánh mắt tràn ngập áy náy.

Mạc Tử Bắc lại xoay đi, không nhìn ông: “Anh đồng ý theo họ Ôn nhưng không thể gọi ông ta là ba, anh gọi không được.”

“Mạc Tử Bắc!” Giản Tiểu Bạch kêu to một tiếng làm Mạc Tuệ Cầm và Ôn Thanh Nham cả Thiên Thiên đều sửng sốt. “Anh không phải đã đồng ý rồi sao?”

Mạc Tử Bắc xoay đi, xem như không nghe thấy. Giản Tiểu Bạch không thể nhịn được nữa mà đi lên nhéo lỗ tai anh. “Anh không phải đã đồng ý rồi sao? Anh tính làm tiểu nhân lật lọng.”

“Anh không có!” Mạc Tử Bắc sợ dùng sức sẽ làm cô bị thương nên cực kỳ không tình nguyện xoay mặt vào cửa phòng tổng giám đốc gọi một tiếng: “Ba!”

Giản Tiểu Bạch lúc này mới chịu buông anh ra. Ôn Thanh Nham nghe một tiếng ba kia thì nước mắt lại tuôn tràn hai má. Tuy rằng Mạc Tử Bắc chỉ nhìn cánh cửa gọi ba, nhưng với Ôn Thanh Nham và Mạc Tuệ Cầm thì chừng đó là quá là đủ rồi. Mạc Tuệ Cầm kéo tay Tiểu Bạch, hai mắt rưng rưng. “Tiểu Bạch, cảm ơn con!”

Giản Tiểu Bạch có chút ngượng ngùng lắc đầu. “Con dâu có làm gì đâu, di không cần như vậy đâu ạ!”

“Con trai sắp xếp giúp ba mẹ một chỗ ở đi. Mẹ với ba con sẽ giúp con trông cháu để hai đứa có không gian để thưởng thức thể giới của hai người.”

Mạc Tử Bắc nghe vậy liền gật gật đầu, ngồi vào bàn làm việc, bấm điện thoại. Chỉ chốc lát sau Tina đi đến: “Mạc, có chuyện gì vậy?”

“Đưa ba mẹ tôi đến căn phòng bên cạnh phòng họp rồi gọi công ty bách hóa chuyển một bộ giường và chăn đệm đến đó.”

“Okie!” Tina nhìn thoáng qua Mạc Tử Bắc một cái thật sâu rồi xoay người đi ra.

Giản Tiểu Bạch trẻ môi liếc cô ta, cô có hơi ghét Tina mà lại không thể nói gì nên thật sự là bức muốn chết. Thiên Thiên ở trong lòng Ôn Thanh Nham giúp ông lau nước mắt trên mặt. “Ông nội, ông đừng khóc!”

Sự an ủi nhỏ bé đó khiến Ôn Thanh Nham rất cảm động. “Cháu nội của ông!”

Ôm chặt cậu nhóc vào trong lòng, Ôn Thanh Nham lại nhớ ra mình có nhờ người giúp ông chuyển Thiên Thiên. “Có chuyện ba muốn nói với hai đứa.”

“Chuyện gì ạ?” Giản Tiểu Bạch hỏi.

“Lúc Thiên Thiên bị bắt cóc, ba có tìm người cứu nó, người nọ không giúp được nhưng lại nói cho ba một manh mối quan trọng. Hắn ta nói ngày đó đã nhìn thấy người bắn chết Hướng Đình.”

“Nhìn thấy ở đâu?” Mạc Tử Bắc cùng Giản Tiểu Bạch đều nhin không được hỏi.

“Lúc ấy do trùng hợp bọn họ cũng ở trên núi nên mới nhìn thấy. Bọn họ nói là một người mang mặt nạ đã bắn chết Hướng Đình, bọn họ nói vậy có đúng không?” Ôn Thanh Nham không hiểu vì sao lại có người mang mặt nạ.

Mạc Tử Bắc gật gật đầu. “Là mặt nạ vàng bắn chết anh ta, nhưng anh ta cũng là bị trừng phạt theo đúng tội.”

“Ba biết nó có kết cục như vậy hoàn toàn là gieo gió gặt bão.” Ôn Thanh Nham cũng không bênh vực cho Ôn Hường Đình, ông chỉ cảm thấy có lỗi với mẹ Ôn Hường Đình, mà mặt khác chết đối với Ôn Hường Đình mà nói lại là sự giải thoát.

“Tử Bắc, hai đứa cuối cùng là đã chộc phải ai?” Ôn Thanh Nham không thể nghĩ ra được. “Bạn của ba nói có hình cảnh quốc tế đang giúp hai đứa, có thật vậy không?”

“Hình cảnh quốc tế?” Mạc Tử Bắc có chút khó hiểu. “Ai nói? Sao tôi không biết.”

“Nhưng là người nọ nói rất chắc chắn. Ba cũng không biết cụ thể, ông ta nói bọn họ có điều tra thấy hình cảnh quốc tế thường lui tới chỗ hai đứa nằm viện.”

“Bác?” Giản Tiểu Bạch cũng ngây ngẩn cả người. “Sao lại có hình cảnh quốc tế?”

“Anh không biết.” Mạc Tử Bắc cũng bị tin tức này làm cho chấn động, bên cạnh anh có ngoại hồ tàng long cũng không phải là chuyện không có khả năng nhưng mà là ai chứ?

Hết chương 156

156. Chương 157: Bật Vô Âm Tín

Đang nói thì Lâm Hiểu Tình từ bên phòng bên cạnh đi vào, nhìn thấy Mạc Tuệ Cẩm cùng Ôn Thanh Nham thì nhất thời có chút sững sờ, sau khi chào hỏi xong Ôn Thanh Nham đưa Mạc Tuệ Cẩm sang phòng khác. Lâm Hiểu Tình nhìn rất tiêu tụy, hai mắt sưng đỏ vừa nhìn là biết đã khóc.

“Hiểu Tình!” Giản Tiểu Bạch đi qua ôm bả vai cô. “Đừng lo, anh hai sẽ trở về mà!”

Giản Tiểu Bạch mỗi ngày đều an ủi cô như vậy, hiện tại chỉ mong Hùng Lập Tân thật sự có thể trở về.

“Ừ!” Lâm Hiểu Tình ngoài việc tin Hùng Lập Tân có thể trở về thì cũng không thể làm gì. Cô ngoài nhớ thương, chờ đợi thì thực sự chẳng làm được gì. Ngày đến rồi đi, cũng đã một tuần mà vẫn không có tin tức. Những dây vô dấn vặt trong lòng cũng chỉ có chính mình là rõ ràng nhất.

“Hiểu Tình, vừa rồi bác trai nói bạn ông ấy nói là trong chúng ta có hình cảnh quốc tế.”

“Là ai?” Lâm Hiểu Tình nghe vậy cũng bị kinh sợ.

“Không biết!”

“Mạc Tử Bắc, anh có thể đoán ra là ai không?”

Mạc Tử Bắc lắc đầu.

“Dù sao cũng không phải tôi.”

“Có thể là Tiểu Túc hay không?” Lâm Hiểu Tình hỏi.

“Cũng chỉ là suy đoán mà thôi, chờ Doãn Đăng Nhân điều tra có kết quả trở về chúng ta sẽ biết. Cho dù người đó là ai thì chúng ta vẫn phải cảm ơn họ.” Mạc Tử Bắc nói

Lâm Hiểu Tình chần chờ một lúc lâu mới quay ra nói với Giản Tiểu Bạch: “Lâu vậy rồi không ra ngoài nên mình có chút lo lắng. Mình muốn về nhà xem thử.”

“À!” Nghe Hiểu Tình nói như vậy, Giản Tiểu Bạch lập tức hét to một tiếng.

“Sao vậy?” Mạc Tử Bắc bị cô tiếng hét của cô dọa đến đau cả tim.

“Thỏ con của em sao rồi?” Giản Tiểu Bạch nhớ ra đã thật lâu không cho thỏ con ăn.”

“À! Việc đó thì em yên tâm, có người giúp việc theo giờ đến hỗ trợ cho thỏ con ăn nên không chết được đâu.” Mạc Tử Bắc sớm đã thông báo cho công ty giúp việc.

Giản Tiểu Bạch lúc này mới yên lòng. “Cũng không biết anh hai cùng anh Thiếu Khanh thế nào rồi, vì sao tên Dạ Lang kia lại phải đuổi cùng giết tận chúng ta như vậy?”

Tâm tình của Giản Tiểu Bạch lập tức sa sút, cô bỗng nhiên cảm thấy lo lắng trước nay chưa từng có. Mạc Tử Bắc thấy cô như vậy trong lòng cũng thở dài.

“Không sao đâu! Hắn ta chính là muốn diệt trừ hậu hoạn, làm quá nhiều chuyện thẹn với lòng nên lo lắng có kẻ thù tìm tới cửa.”

Anh đã bảo Nhân tìm người bạn Nhật Bản. Tin chắc không bao lâu nữa sẽ tìm được Hùng Lập Tân và Mai Thiếu Khanh, về phần Tiểu Túc anh thấy chỉ cần tìm được Hùng Lập Tân nhất định sẽ tìm được.

“Tôi thật sự sắp điên mất rồi. Mạc Tử Bắc chúng ta khi nào thì mới được giải thoát? Cái cuộc sống này thật sự thực khủng bố. Tôi thật muốn liều lĩnh mà đi ra ngoài.” Lâm Hiểu Tình cảm xúc có chút kích động.

Giản Tiểu Bạch an ủi cô: “Hiểu Tình cậu đừng như vậy. Cậu đi rồi anh hai trở về tìm không thấy cậu sẽ lo lắng đó!”

“Ừ!” Lâm Hiểu Tình gật đầu. “Mình chỉ là có chút lo lắng cùng khổ sở chứ không phải thật sự muốn đi, mình chỉ thuận miệng nói thôi. Mọi người đừng lo mình nói thôi chứ không làm thật đâu.”

Đang nói Doãn Đăng Nhân thở hồng hộc chạy vào nhìn mọi người.

“Sao rồi?” Mạc Tử Bắc hỏi.

“Mạc, có tình huống mới.”

Hết chương 157

157. Chương 158: Kết Cục Lớn [1]

“Tình huống gì?”

“Tình huống gì?”

“Tình huống gì?”

Trong lúc nhất thời Mạc Tử Bắc, Giản Tiểu Bạch cùng với Lâm Hiểu Tình đều có chút kích động mà gần như đồng thời hỏi.

Doãn Đăng Nhân nở nụ cười: “Ha ha, tình huống này chính là giao dịch ma túy của Dạ Lang bị hình cảnh quốc tế phá, rất nhiều tên côn đồ rơi vào phạm vi không chế của cảnh sát.”

“Dạ Lang thì sao?” Lâm Hiểu Tình hỏi.

“Hắn ta thoát được!”

“Ồ!”

“Có tin tức gì của Hùng Lập Tân không?” Lâm Hiểu Tình trong giọng nói đầy lo lắng khiến Giản Tiểu Bạch cũng lo lắng theo, cô cũng nhện không được hỏi: “Đúng vậy, có tin gì về anh hai, anh Thiếu Khanh với Tiểu Túc không?”

Sắc mặt Doãn Đăng Nhân lập tức ảm đạm xuống, nhắc tới Tiểu Túc trái tim anh ta lại đau đớn. “Không có.”

“Tin tức của anh có đáng tin không?” Giản Tiểu Bạch có chút hoài nghi.

Doãn Đăng Nhân cũng không giải thích thêm chỉ nói với Mạc Tử Bắc: “Mạc, chúng ta nói chuyện riêng chút đi.”

Nghe Doãn Đăng Nhân vừa nói như vậy Giản Tiểu Bạch cùng Lâm Hiểu Tình lập tức căng thẳng. “Vì sao chúng tôi không thể nghe?”

“Thì là vậy!” Doãn Đăng Nhân có chút xấu hổ cười cười, nụ cười kia thật là yếu ớt, khó coi còn hơn cả khó coi, người ta nhìn vào mà cũng thấy trong lòng chua chát. Anh ta nói: “Tôi chỉ là muốn nói với Mạc nói về chuyện của tôi với Tiểu Túc thôi, không có chuyện gì khác đâu. Các cô cũng nghe sao?”

Giản Tiểu Bạch cùng Lâm Hiểu Tình đều phát tay: “Hai người ở trong này nói đi. Tôi cùng Hiểu Tình qua phòng bên cạnh.”

Giản Tiểu Bạch kéo Lâm Hiểu Tình đi ra ngoài, lúc đi qua cửa nhìn thấy Tina ở một mình trong khu làm việc sửa sang lại văn kiện. Giản Tiểu Bạch liếc cô ta một cái, cũng không có chào hỏi cô ta. Cô gái này thật sự rất đáng ghét hơi một tí là nói tiếng Anh, rõ ràng biết nói tiếng Trung Quốc, đã ở trên địa bàn Trung Quốc mà lại dùng tiếng Anh thổ lộ với Mạc Tử Bắc chọc cô giận. Chẳng lẽ cô ta không hiểu đạo lý hoa đã có chủ sao? Đúng là buồn cười!

Liếc xéo cô ta một cái, Giản Tiểu Bạch kéo Lâm Hiểu Tình bước đi thì lại bị Tina gọi lại. “Cô Giản tôi có thể nói chuyện với cô một chút không?”

Dừng bước Giản Tiểu Bạch làm cái mặt quỷ quay đầu cười nhẹ, trong đôi mắt to sáng ngời lóe lên thần sắc phức tạp mà bạo dạn. “Chuyện gì?”

“Tôi có thể nói chuyện riêng với cô không?” Tina khẽ vuốt mái tóc vàng lại đưa mắt nhìn Lâm Hiểu Tình. Ý rất rõ ràng là Lâm Hiểu Tình không thể nghe.

“Cậu đi trước đi, xong mình đi tìm cậu ngay!” Giản Tiểu Bạch hơ tay lại đem tầm mắt chuyển tới trên người Tina.

Đợi Lâm Hiểu Tình đi vào phòng bên cạnh, Giản Tiểu Bạch mới nói với Tina: “Nói đi, chuyện gì?”

Tina không nói mà chỉ cười, cười rất quỷ dị. “Cô Giản, cô có biết tôi quen Mạc lúc nào không?”

Giản Tiểu Bạch gật gật đầu. “Ừ! Cô muốn nói cái gì cứ nói thẳng tôi không muốn đi vòng vèo.”

Giản Tiểu Bạch là một người rất trực tiếp, thẳng thắn bộc trực, cô chỉ muốn biết Tina đến tột cùng muốn nói cái gì.

“Tôi yêu anh ấy, vẫn luôn yêu!” Tina nói mà không một chút kiêng dè, trong ánh mắt là ý cười càn rỡ giống như thích Mạc Tử Bắc chính là chuyện hiển nhiên, rất bình thường vậy.

“Tôi biết!” Giản Tiểu Bạch không có chút kinh ngạc. “Thì sao?”

“Tôi sẽ không từ bỏ Mạc!”

“Ừ!” Giản Tiểu Bạch trong lòng đã sắp bùng nổ tới nơi nhưng vẫn làm bộ như rất bình tĩnh. “Đó là chuyện của cô, không cần phải nói cho tôi biết. Cô chỉ cần nói với Mạc Tử Bắc là được! Còn chuyện gì nữa không? Không có thì tôi đi nhé!”

Giản Tiểu Bạch như vậy, ngược lại khiến Tina kinh ngạc, rõ ràng lúc cô ta thổ lộ với Mạc đã nhìn thấy mặt Giản Tiểu Bạch tức đến méo xệch, vì sao bây giờ nói cô lại không quan tâm?

“Vậy là không có việc gì đúng không?” Giản Tiểu Bạch nhún nhún vai: “Tôi đi nhé!”

Khi xoay người Giản Tiểu Bạch liếc thấy trên bàn Tina có để một quyển [Ba mươi sáu kế]. Cô chỉ vào quyển sách kia hỏi: “Cô thích cái đó hả?”

Tina gật đầu. “Đúng vậy, rất yên bác!”

“Vậy cô xem đi, tôi đi đây!” Giản Tiểu Bạch quay sang, gương mặt lập tức âm trầm hẳn. Cái cô tây này thật sự coi trọng Mạc Tử Bắc, giới hạn phong độ của cô chỉ là ở lúc giáp mặt đấu tranh, còn ở sau lưng cô vẫn rất lo lắng. Cô ta lại xem [ba mươi sáu kế], chẳng lẽ cô ta muốn dùng lúc theo đuổi Mạc Tử Bắc sao? Không biết vì sao vừa thấy ánh mắt Tina thì trong lòng cô liền cảm thấy mơ hồ bất an.

Đi nói với Lâm Hiểu Tình chuyện của cô gái này thì đúng là không ổn, cô hiện tại cảm thấy mình thật sự rất bà tám, nhưng mà cũng hết cách, cô sắp sụp đổ mất rồi. Người phụ nữ khác nhìn trộm người đàn ông của mình, cô không thể phách lối cũng phách lối không nổi.

Trong phòng tổng giám đốc.

Doãn Đăng Nhân đợi Giản Tiểu Bạch vừa đi liền đóng cửa lại, nói với Mạc Tử Bắc: “Mạc, Lam Sư đã đồng ý giúp chúng ta nhưng hắn muốn cậu giao toàn bộ công ty cho hắn?”

Mạc Tử Bắc hơi hơi sững sốt, anh thực sự không ngờ Lam Sư sẽ có khẩu vị lớn như vậy. “Hắn ta đúng là sư tử há mồm rộng nhưng mà anh đồng ý là được.”

“Mạc, đáng giá sao?” Doãn Đăng Nhân nhìn còn tiếc Mạc thị hơn cả Mạc Tử Bắc.

“Dùng công ty đổi lấy mạng người rất đáng giá!” Mạc Tử Bắc thản nhiên cười. “Tiền có thể kiếm lại được chứ người thì không! Nói trắng ra là tiền là để phục vụ cho con người, mình không thể làm nô lệ đồng tiền, cho hắn ta hết đi. Mình chỉ muốn Hùng Lập Tân cùng Mai Thiếu Khanh an toàn đương nhiên bây giờ còn cả Tiểu Túc nữa.”

“Mạc, mình thật sự cần một lần nữa nhìn nhận cậu một chút. Nếu đổi là mình thì chưa chắc có thể làm được!” Doãn Đăng Nhân chưa sót cười. “Cảm ơn cậu còn nhớ đến Tiểu Túc. Mình thật sự rất cảm ơn cậu!”

“Chuyện này khoan nói cho Tiểu Bạch biết. Lam Sư có nói lúc nào lấy không? Là muốn công ty hay là muốn tiền mặt?”

“Hắn muốn tiền mặt có điều hắn nói cũng có thể để sau khi xác định Hùng Lập Tân cùng Mai Thiếu Khanh an toàn mới thanh toán.”

“Hắn thật đúng là tin chúng ta!”

“Hắn buộc phải tin!” Doãn Đăng Nhân rất hiểu Lam Sư, một người trừ phi không cần thiết nếu không sẽ không xuất hiện.

“Ba mình nói bên trong chúng ta có hình cảnh quốc tế, theo trực giác của cậu thì đó là ai?”

“Sao bác Ôn lại biết?” Doãn Đăng Nhân kinh ngạc muốn chết, anh ta cảm thấy các kênh tin tức quá nhiều ngay cả ông cụ cũng xuất động. “Hình cảnh quốc tế?”

“Đúng vậy, mình nghi là Tiểu Túc!” Mạc Tử Bắc cũng không thể hoàn toàn chắc chắn.

“Mình không biết, đừng hỏi, mình thật sự rất sợ.”

“Ừ, mình đi tìm giám đốc tài vụ xác định vốn lưu động hiện tại của công ty. Còn nữa bắt động sản của mình xem xử lý như thế nào hiện tại cũng nên bắt tay vào chuẩn bị. Bảo Lam Sư, mình sẽ giao cho hắn sớm chỉ cần ba người bọn Hùng Lập Tân an toàn!”

“Ừ!”

Tiếng chuông cửa vang lên, Tina đi vào báo giám đốc tài vụ đã đến.

“Được rồi!” Tina nhìn vẻ mặt Mạc Tử Bắc nhưng Mạc Tử Bắc không có tâm tình nhìn cô ta, vẻ mặt ôn nhu như nước của anh lập tức trở thành kẻ nghèo hèn.

Giám đốc tài vụ nhanh chóng đi lên, Mạc Tử Bắc nói cho ông ta nghe dụng ý của mình, không ngờ giám đốc tài vụ lại lập tức nói: “Công ty của tổng giám đốc e là không thể bán!”

“Vì sao?” Mạc Tử Bắc trong lòng chấn động.

“Tổ tài vụ chúng ta vừa phát hiện tài khoản tài chính bị di chuyển, ngay cả cổ phần công ty hình như cũng bị chuyển đi rất nhiều!”

Mạc Tử Bắc sững sốt gầm nhẹ: “Gọi Tina đến đây!”

Hết chương 158

158. Chương 159: Kết Cục Lớn [2]

Edit: Phong Vũ

Mạc Tử Bắc trong lòng trầm xuống, anh thật sơ sót, trong công ty lại có kẻ gian.

“Mạc!” Doãn Đăng Nhân thực lo lắng quan tâm hỏi: “Mình có thể làm gì?”

“Cậu cứ đi vào trong trước, lát mình gọi cậu! Giám đốc Lý ông cũng đi ra ngoài đi!”

Doãn Đăng Nhân cũng chỉ gật đầu đi vào phòng bên trong đóng cửa lại. Không bao lâu sau Tina liền đi vào, sau khi nói chuyện một lúc lâu với Mạc Tử Bắc rồi đi ra ngoài. Doãn Đăng Nhân lại tiến vào khi Mạc Tử Bắc đang nhú mào.

“Mạc, cậu thật sự đã đồng ý?”

“Mình không có lựa chọn nào khác, không phải sao?” Mạc Tử Bắc xoa nhẹ mi tâm. “Cuộc nói chuyện mới rồi cậu đều nghe thấy rồi đấy, giúp mình gọi Tiểu Bạch qua đây đi, còn nữa giúp mình bảo vệ các cô ấy an toàn, mình sẽ giữ Thiên Thiên ở bên cạnh. Các cô giao cho cậu.”

“Ừ!” Doãn Đăng Nhân cũng chỉ có thể gật đầu. “Cậu yên tâm đi, mình đi liền đây!”

Giản Tiểu Bạch đang cùng Lâm Hiểu Tình lên án công khai Tina thì Doãn Đăng Nhân về mặt u buồn đi vào, anh ta chỉ nói với Giản Tiểu Bạch.

“Mạc gọi cô qua kìa.”

Lâm Hiểu Tình nghe ra trong giọng nói anh ta có vẻ nặng nề bèn lo lắng hỏi: “Không có việc gì chứ?”

Doãn Đăng Nhân hít một hơi thật sâu, nếu không có việc gì thì tốt rồi. Nhưng anh ta cũng không thể nói gì.

Giản Tiểu Bạch không rõ cho nên lại có chút lo lắng thấp thỏm đi ra ngoài, vào phòng tổng giám đốc. Mạc Tử Bắc ngồi đối diện với ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ. Giản Tiểu Bạch lấy tay cản ánh mặt trời, có chút không thích ứng đột nhiên mở cửa sổ.

“Bắc? Làm sao vậy?” Cô rõ ràng cảm nhận được Mạc Tử Bắc đang căng thẳng.

“Chúng ta chia tay đi Tiểu Bạch!” Anh đột nhiên mở miệng.

“Vì sao?” Giản Tiểu Bạch hoảng sợ hỏi, cô chỉ cảm thấy máu trong toàn thân đều ở chảy về phía ót, trong chớp mắt gần như đứng không vững, lao đảo tựa vào cái bàn bên cạnh. “Anh, anh rốt cuộc làm sao vậy?”

Mạc Tử Bắc thản nhiên cười, khóe miệng đầy bi thương mà thâm đậm. “Anh chỉ là cảm thấy có chút ngán ngẫm. Em là con gái Bộ Văn, bởi vì em mà anh có khả năng bị Thanh bang cho lên nóc. Anh không muốn hủy hoại sự nghiệp của mình chỉ trong chốc lát.”

“Ồ!” Giản Tiểu Bạch nhất thời kinh ngạc, cô trong lúc nhất thời không suy nghĩ được gì.

Cô cắn đầu cắn chặt môi, cánh môi nháy mắt trắng bệch. Người đàn ông này vừa rồi còn cùng cô triền miên, giờ phút này lại nói chia tay. Người đàn ông này đã hứa với cô cả đời vậy mà nói thay đổi là thay đổi. Cô thật sự không thể tin được.

“Bắc, em không cần anh phải yêu em cả đời!”

Cô không tin.

Mạc Tử Bắc trong lòng trầm xuống, nhấn nhai nỗi đau trong lòng ra vẻ vô tình nói: “Anh ghét, đột nhiên cảm thấy ghét. Nhân nói Dạ Lang đã đào tẩu anh không muốn bởi vì em mà trở thành vật hi sinh dưới họng súng của Dạ Lang.”

Giản Tiểu Bạch nghe như sấm rền vang trên đầu, cô không tin vào lỗ tai mình. “Bắc!”

“Anh quyết định rồi anh sẽ ở bên Tina, cô ấy có thể ở giúp anh về sự nghiệp hơn nữa cô ấy cũng sẽ chăm sóc tốt cho Thiên Thiên. Một cộng sự như vậy anh không muốn đánh mất.”

Giản Tiểu Bạch lệ ngưng nơi hốc mắt, nghẹn nghẹn hít mũi. “Cả Thiên Thiên anh cũng muốn lấy đi sao?”

“Anh không thể để con anh đi theo em chịu khổ, đi theo em trở thành đối tượng công kích của Dạ Lang. Em yên tâm đi anh sẽ nuôi Thiên Thiên thật tốt.”

Trái tim đang yên lặng lại cuồng loạn muốn nổ tung. Giản Tiểu Bạch run run, không muốn tin những lời nói vô tình như vậy lại từ trong miệng Mạc Tử Bắc nói ra. Vừa rồi anh còn hứa chăm sóc cô cả đời, vì sao mới một phút đã thay đổi, bất thường khiến cho người ta không kịp trở tay.

“Em không tin, em không tin. Bắc anh rút cuộc làm sao vậy?” Giản Tiểu Bạch thống khổ la to.

Mạc Tử Bắc cố nén ý muốn tiến lên ôm lấy cô, hạ quyết tâm đi đến án chuông. Tina từ bên ngoài thắng lợi đi vào giống như một nữ vương. “Mạc có chuyện gì sao?”

Ánh mắt Mạc Tử Bắc nhìn đến Tina thì hiện lên một tia âm ngoan, lập tức liềm mạng giấu đi. “Tina lại đây.”

Tina cười khanh khách đi lên. “Mạc!”

Mạc Tử Bắc ôm lấy Tina. Ở trước mặt Giản Tiểu Bạch mà hôn lên đôi môi đỏ mọng của Tina mà Tina cũng không ngại xấu hổ, ôm lấy đầu Mạc Tử Bắc làm nụ hôn thêm sâu. Mạc Tử Bắc vốn muốn cự tuyệt hôn sâu nhưng anh không muốn để Tiểu Bạch tiếp tục lừng khờ nữa nên cũng chỉ có thể như thế. Anh lại từ bị động chuyển thành chủ động.

Gương mặt Giản Tiểu Bạch cứng đờ, yết hầu giống như bị cái gì đó mắc kẹt trong đó, khó chịu đến hít thở cũng không thông, cô thấy choáng váng mặt mày, cả thế giới cũng trở nên đen tối. Nuốt nước mắt vào trong, cô cắn chặt môi, tơ máu cũng từ khóe môi mà chậm rãi chảy xuống.

“Anh thật sự quyết định?”

“Đúng vậy!” Mạc Tử Bắc buông Tina ra.

“Em không tin. Buổi sáng anh còn nói yêu em cả đời, chúng ta còn...”

“Tiểu Bạch, anh thực sự yêu em nhưng tình yêu không thể mài ra làm cơm mà ăn được. Anh không thể bởi vì em mà liều lĩnh từ bỏ tính mạng của mình. Nếu phải lựa chọn giữa tình yêu và tính mạng thì anh chỉ có thể lựa chọn cái sau.”

“Không!” Cô rưng rưng lắc đầu không muốn tin. Chuyện này nhất định có ẩn tình. Doãn Đăng Nhân nhất định biết, anh ta không phải nói chuyện một hồi với anh sao? Vì sao vừa rồi còn tốt đẹp mà hiện tại lại thay đổi?

“Hơn nữa, đáng người Tina lại đẹp như vậy, không khô khan giống như em, đến cảm giác khi ôm em cũng không thoải mái bằng Tina. Cho nên tìm cô ấy mà sống cả đời so với em có lẽ tốt hơn rất nhiều. Không phải sao?” Mạc Tử Bắc càng nói càng tàn nhẫn.

Bước chân cô mềm nhũn lui xuống hai bước. “Bắc, đừng nói như vậy. Em không tin!”

“Cô Giản, cô muốn nhìn tôi với Mạc sao? Muốn chúng tôi... cô mới tin sao?” Tina cười càng thêm đắc ý, nụ cười của cô ta hoàn toàn phá hủy lý trí Giản Tiểu Bạch.

Cái nụ cười hạnh phúc trên mặt Tina kia đập thật mạnh vào trái tim Giản Tiểu Bạch, cô đau đớn không phải bởi vì ghen tị với Tina dù sao Mạc Tử Bắc cũng không yêu cô ta. Cô chính là đau lòng vì Mạc Tử Bắc thay đổi quá nhanh. Điều càng làm cho cô đau khổ hơn là chẳng lẽ mấy ngày qua cô cùng Mạc Tử Bắc cùng sinh cùng tử, tình cảm đem ra so với sinh mệnh thật sự cực kỳ bé nhỏ như thế sao?

Vậy anh có còn là Mạc Tử Bắc mà cô biết hay không? Có còn là một Mạc Tử Bắc có thể vứt bỏ tính mạng vì con trai hay không? Có còn là Mạc Tử Bắc đã nói cả đời này chỉ cần cô hay không?

Cô cứ nghĩ tình yêu của bọn họ đã có thể vượt qua cả sinh tử nhưng cô đã sai rồi, quá sai rồi. Cô hét to một tiếng rồi chạy ra khỏi phòng tổng giám đốc.

Mạc Tử Bắc trên mặt lập tức đầy thống khổ. “Cô vừa lòng rồi chứ?”

Tina chau mày: “Mạc, người ta thực sự yêu anh!”

Mạc Tử Bắc đẩy người cô ta ra, ngồi vào ghế tổng giám đốc, nhắm chặt hai mắt muốn đóng hết cả cửa tâm hồn mình. Giản Tiểu Bạch chạy ra khỏi phòng tổng giám đốc thì nước mắt đã chảy dài trên hai má. Doãn Đăng Nhân vẫn luôn ở trước cửa chờ cô, anh ta lo Giản Tiểu Bạch sẽ nghĩ quẩn trong lòng. Anh ta không ngờ khi cô thật sự đi ra liền chạy nhanh ra ngoài. Lâm Hiểu Tình cũng chạy theo. “Rút cuộc làm sao vậy?”

Doãn Đăng Nhân giữ chặt cánh tay Giản Tiểu Bạch. “Cô Giản, cô không được đi ra, bên ngoài rất nguy hiểm.”

“Không, tôi muốn đi, buông tôi ra, đừng có cản tôi cứ để tôi chết đi!” Cô thống khổ kêu to.

“Tiểu Bạch, rốt cuộc làm sao vậy?” Lâm Hiểu Tình cũng bắt được cánh tay kia của cô.

Giản Tiểu Bạch bật khóc lớn một tiếng, Mạc Tử Bắc ở bên trong phòng tổng giám đốc nghe thấy tiếng khóc thảm thiết của Tiểu Bạch thì trong lòng càng đau đớn kịch liệt, bàn tay bất giác siết chặt bên người.

Hết chương 159

159. Chương 160: Kết Cục Lớn [3]

Edit: Phong Vũ

“Tiểu Bạch rốt cuộc làm sao vậy?” Lâm Hiểu Tình trong lòng đã cảm thấy bất an.

“Anh ấy chia tay mình, anh ấy sợ chết! Anh ấy ở với Tina.” Giản Tiểu Bạch khóc lớn.

Lâm Hiểu Tình sửng sốt. “Anh ta nói chia tay?”

Lâm Hiểu Tình chuyển tầm mắt sang Doãn Đăng Nhân muốn Doãn Đăng Nhân đích thân xác định. Doãn Đăng Nhân lại quay mặt qua chỗ khác không biết nên trả lời thế nào. Lâm Hiểu Tình buông Giản Tiểu Bạch ra, chạy đến phòng tổng giám đốc của Mạc Tử Bắc. Tina đang ngồi ở trên sofa, dáng vẻ rất ung dung. Đây là cái vẻ điển hình của tiểu nhân đắc chí sao? Lâm Hiểu Tình tiến lên, tay vịn vào máy tính trên bàn ghé vào quan sát ánh mắt Mạc Tử Bắc.

Trong mắt Mạc Tử Bắc lại sâu như biển, không hề có chút chột dạ, áy náy hay đau lòng chỉ lạnh nhạt giống như người xa lạ.

“Anh thật sự sợ chết?”

“Chẳng lẽ cô không sợ chết sao?” Anh hỏi lại, gương mặt vẫn không chút thay đổi.

“Tôi không tin lý do này!” Lâm Hiểu Tình muốn từ trong ánh mắt Mạc Tử Bắc tìm kiếm một chút dấu vết để lại nhưng nguyện vọng này của cô đã sụp đổ tan tành. Trong mắt Mạc Tử Bắc cái gì cũng không có.

Giản Tiểu Bạch lại đột nhiên khóc, chạy vào đến trước mặt Mạc Tử Bắc. Anh cũng đứng lên, một chân chầm đất, nhưng không dám động đây.

Giản Tiểu Bạch đột nhiên nói với bọn họ: “Mấy người đều đi ra ngoài được không? Tôi có chuyện nói riêng với anh ấy.”

Mạc Tử Bắc trong lòng căng thẳng, rốt cục vẫn là ung dung gặt đầu. Tina rất không tình nguyện đi ra ngoài, Lâm Hiểu Tình liếc mắt nhìn bọn họ một cái thật sâu rồi cũng đi ra ngoài, cùng Doãn Đăng Nhân đợi ở cửa.

Trong phòng tổng giám đốc.

Không khí trầm tĩnh vô hạn.

Cô nhìn vào đôi mắt đen như màn đêm, sâu như biển khơi không thấy đáy của anh, trong đôi mắt ấy không hề có ngọn lửa nóng cháy mà chỉ là một chút thương hại. Anh tha thương hại cô cũng không yêu cô nữa.

Lòng ngực cô siết chặt lại, dự cảm xấu bao phủ quanh người Giản Tiểu Bạch. “Thật sự quyết định vậy sao?”

Cô muốn một lần cuối cùng giữ lại giọng nói của mình như vẫn run run, không tin tưởng. Cô quyết định một lần cuối cùng cố gắng ulla vào trong lòng anh.

“Bác, đừng tàn nhẫn như vậy được không?”

Mạc Tử Bắc theo bản năng muốn đưa tay vỗ lưng cô nhưng bàn tay lại đang cứng ngắc bên người, nắm chặt đăm. Trên mặt là vẻ nhần nhện đến cực hạn.

“Bắc, anh quên hồi sáng anh đã nói gì sao? Em biết anh còn giữ cái ra giường mà lần đầu chúng ta ở bên nhau, trên ra giường còn có vết máu của em. Tối đó chúng ta đã có Thiên Thiên, thằng bé còn đáng yêu như vậy!”

Nước mắt của cô từ từ thấm ướt áo khoác anh, anh vươn cánh tay muốn ôm cô nhưng lại dừng ở giữa không trung, để mặc cho cô khóc, mặc cho trái tim cô siết chặt. Lúc cô rốt cục cảm giác được anh đỡ dẫn cùng lạnh lùng, lúc anh căng thẳng và cứng đờ thì cô ngừng khóc. Từ trong lòng anh mà ngược đôi mắt lên dừng ở nơi con người đen mênh mông vô bờ của anh, trên hàng lông mi cô còn vương đầy nước mắt, sự kinh hoàng không tự tin từ đáy lòng dâng lên: “Bắc, thật sự không thể không chia tay sao?”

Mạc Tử Bắc chậm rãi mở miệng, giọng nói đứt khoát. “Không thể!”

“Được!” Giản Tiểu Bạch đột nhiên nở nụ cười.

Trong mắt của cô vừa có khóc lại có cười. Mãi đến khi nước mắt từng giọt thấm ướt mảng áo trước ngực, mãi đến khi nở được nụ cười cứng nhắc, bất lực cô mới nói: “Được! Anh chăm sóc Thiên Thiên cho tốt nhé. Em sẽ không để cho hai người chết. Em nhất định sẽ không để cho hai người chết!”

Cô xoay người muốn chạy đi thì Mạc Tử Bắc lại giữ chặt cánh tay của cô, ôm cô vào trong lòng. “Tiểu Bạch, em phải sống, phải sống thật tốt. Anh sợ chết nên không thể ở bên em nhưng mà em vẫn phải sống thật tốt.”

Giản Tiểu Bạch cứng đờ người: “Chăm sóc con em cho thật tốt. Những chuyện khác không cần anh phải quan tâm! Nếu anh không thể bảo đảm Thiên Thiên an toàn thì em có lên trời xuống đất sẽ không tha cho anh!”

Cô mỉm cười lau nước mắt, nuốt chua sót vào lòng. Kiếng mũi chân, kéo đầu của anh xuống, nhẹ tay lau đi dấu son môi trên môi anh rồi lại in lên dấu môi của cô. Mạc Tử Bắc trong đầu trống rỗng gần như là trong nháy mắt anh hôn lên môi cô. Đầu lưỡi vươn vào trong miệng của cô cùng cô dây dưa. Hơi thở nóng hổi tràn ngập ở bên trong phòng tổng giám đốc, anh cùng cô ôm chặt lấy nhau. Một hương vị tuyệt vọng lan tràn trong trái tim cả hai người. Mạc Tử Bắc còn đắm chìm ở trong miệng của cô thì bị cô đẩy ra.

Cô khẽ cười nói: “Là em nhất thời không kiềm chế được, sẽ không bao giờ như thế nữa. Tạm biệt Mạc Tử Bắc!”

Cô kiên cường xoay người bỏ đi. Cô đã đi rồi nhưng trên mặt Mạc Tử Bắc dường như vẫn còn lưu lại cảm giác mềm mại khi tóc cô phất qua, cảm giác ấy chạm vào lòng rõ ràng chỉ rất nhẹ mà lại đau đến thế.

Khi cô nhìn thấy Doãn Đăng Nhân cùng Lâm Hiểu Tình thì lại mỉm cười. Nụ cười hư vô mờ mịt làm trái tim Doãn Đăng Nhân cùng Lâm Hiểu Tình đau đớn.

Mạc Tử Bắc một mình suy sụp ngồi ở trên ghế, đau lòng đến không thể hô hấp. Anh muốn ôm cô, hung hăng hôn lên môi của cô, anh muốn cô, cả đời này chỉ cần cô nhưng mà anh lại chẳng thể làm được gì.

“Tiểu Bạch!” Lâm Hiểu Tình thân thiết kéo tay cô.

Cô lại cười rất nhẹ nhàng. “Đi thôi chị dâu. Nơi này không về chúng ta!”

Doãn Đăng Nhân cảm thấy không đành lòng nên vọt vào phòng tổng giám đốc. “Mạc, cậu có cần suy nghĩ một chút nữa không?”

Mạc Tử Bắc lắc đầu.

Doãn Đăng Nhân chạy nhanh ra thì Giản Tiểu Bạch cùng Lâm Hiểu Tình đã không còn thấy bóng dáng. Còn Tina thì dùng thái độ của kẻ thắng, hai tay khoanh ở trước ngực cười rất đắc ý, nhìn Doãn Đăng Nhân rời đi với ánh mắt khiêu khích.

Doãn Đăng Nhân chán ghét trừng cô một cái rồi chạy vào thang máy.

Dưới đại sảnh Giản Tiểu Bạch kéo tay Lâm Hiểu Tình mỉm cười hỏi: “Cậu có sợ chết không?”

Lâm Hiểu Tình trong lòng chua xót: “Không sợ!”

“Tốt lắm! Mình cũng sẽ không để cậu chết!” Cô đột nhiên kiên cường khiến Lâm Hiểu Tình trong lòng càng thêm chua xót. “Tiểu Bạch, cậu đừng có tỏ ra mạnh mẽ.”

“Mình không phải tỏ ra mạnh mẽ! Nếu mình là con gái Bộ Vân thì mình sẽ là con gái của một đại ca. Ít nhất mình phải kiên cường giống như anh hai. Có lẽ mình không làm được gì ngoài mỉm cười, như vậy đủ rồi. Ít nhất mình biết tuy mình không có gì nhưng có kiên cường.”

“Tiểu Bạch!” Lâm Hiểu Tình trên mặt ràn rụa nước mắt. “Chúng ta đi thôi!”

Hai người tay trong tay như chiến sĩ lao tới chốn pháp trường. Lúc Doãn Đăng Nhân từ trong một cái thang máy khác đi ra liền nhìn thấy bóng dáng các cô cùng nhau đi ra khỏi đại sảnh. Anh ta không chút nghĩ ngợi liền đuổi theo.

Hết chương 160

160. Chương 161: Kết Cục Lớn [4]

Edit: Phong Vũ

Giản Tiểu Bạch vừa kéo Lâm Hiểu Tình ra khỏi cửa thì vừa lúc gặp được một chiếc xe taxi, không chút suy nghĩ liền lên xe. Doãn Đăng Nhân khi đuổi đến thì xe đã đi rất xa. Trong lòng anh ta có dự cảm không ổn nhưng xe đã đi xa. Anh ta đành phải quay lại Mạc thị đi thẳng đến phòng tổng giám đốc.

“Mạc, các cô ấy đi rồi!”

Mạc Tử Bắc đứng phắt dậy, quên cả cái chân bị thương, quên luôn vừa rồi đã dứt khoát chia tay: “Nhân, cậu mau đuổi theo đi!”

“Mình biết chạy đi đâu mà đuổi theo?” Doãn Đăng Nhân chưa sót cười. “Mạc, mình thấy chuyện này cũng là cậu nên tự mình đi nói mới đúng. Bởi vì mình thật sự cảm thấy việc này cậu có thể thận trọng một chút. Vì sao lại phải vì Hùng Lập Tân và Mai Thiệu Khanh mà đánh đổi cả tình yêu? Mình tìm Lam Sư xử lý Tina.”

“Nhân, Tina dùng trăm phương ngàn kế đào góc tường của mình là cô ta có chuẩn bị trước. Mình không thể để Hùng Lập Tân và Mai Thiệu Khanh chết được, cậu mau đi tìm Tiểu Bạch cùng Lâm Hiểu Tình đi. Nếu hai người đó có cái gì bất trắc thì mọi việc mình cố gắng làm đều uống phí mất.” Mạc Tử Bắc lo lắng theo nhau mà đến.

“Cậu thông minh như vậy lại để cô ta luồn vào khe hở khổng chế toàn bộ công ty thật là tức chết mình mà!” Doãn Đăng Nhân vẻ mặt đã trở nên tối tăm hẩn đi. “Mình đi đâu mà tìm hai người đó đây?”

Mạc Tử Bắc nói hai cái địa chỉ, một là biệt thự của Lâm Hiểu Tình và Hùng Lập Tân, cái còn lại là nhà trọ của Giản Tiểu Bạch. Doãn Đăng Nhân lập tức chạy không kịp thở đuổi tới. Nhưng cả hai chỗ đều không có bóng người. Anh ta sợ bỏ lỡ lại phải trở thủ đi đến canh giữ ở khu biệt thự nhưng vẫn bật vô âm tín. Anh ta tìm suốt một buổi chiều cũng không tìm được. Đang định gọi điện thoại cho Mạc Tử Bắc thì không ngờ anh đã điện thoại tới.

Vội vàng hỏi: “Nhân có tìm được không?”

“Không có, mình đã tìm mấy lần mà không thấy!”

Nghe vậy Mạc Tử Bắc ngồi thụp xuống ghế, yết hầu siết chặt không phát ra được tiếng chỉ nhìn thấy môi khẽ nhúc nhích. “Không thấy?”

“Mình lại đi tìm xem.” Doãn Đăng Nhân cúp máy chuyên tâm lái xe.

Mạc Tử Bắc trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng không muốn cho ai biết. Anh thì thào tự nói: “Tiểu Bạch!”

Nỗi hoảng sợ từ đáy lòng khuếch tán ra, lòng anh đau đến khó có thể ức chế, chẳng lẽ anh thật sự sẽ mất Tiểu Bạch sao?

“Không!” Mạc Tử Bắc ở trong văn phòng gào thét, tay anh hơi hơi run run, trái tim cũng phi thường kịch liệt nhảy lên, không tìm thấy Tiểu Bạch, mọi tin tức bắt người cướp của anh chiếm lấy thần kinh anh. Anh muốn đi tìm cô, anh chỉ biết là trong lòng có một giọng nói đang la lên: anh không thể mất Tiểu Bạch, không thể.

Tina vừa lúc tiến vào, đi đến bên Mạc Tử Bắc vô cùng thân thiết tựa vào người anh: “Mạc, khi nào chúng ta thì kết hôn?”

Mạc Tử Bắc gạt mình, anh đã đồng ý chỉ cần anh cùng Tina kết hôn thì công ty vẫn có thể trở lại trong tay anh, sau đó anh mới có thể dùng công ty ra cứu tính mạng Mai Thiếu Khanh cùng Hùng Lập Tân, chăm dứt trận truy sát mười mấy năm này. Nhưng mà anh quá sơ suất, lại đi tin tưởng Tina như vậy, đem toàn bộ việc quản lý giao cho cô ta, không ngờ cô ta lại rút củi dưới đáy nồi, khống chế 50% cổ phần của công ty.

Anh muốn bán công ty thì phải kết hôn với Tina. Cô ta ra điều kiện này thì anh sẽ không thể không chia tay Tiểu Bạch. Anh tự nhủ mọi việc đều là vì Hùng Lập Tân cùng Mai Thiếu Khanh nhưng hiện tại xem ra anh đã thật sự sai rồi sao?

“Mạc. Khi nào vậy?” Tina lại hỏi.

Mạc Tử Bắc cắn chặt răng: “Bây giờ đi!”

Tina lập tức vui vẻ hẳn lên, đôi mắt lấp lánh, vui như lấy được châu báu hiếm có. “Dứt khoát lắm, em rất thích sự dứt khoát này của anh. Chúng ta đi thôi!”

Mạc Tử Bắc đứng lên đỡ lấy cạnh bàn. “Gọi luật sư đến đi, tôi muốn đổi cổ phần công ty ngay tại chỗ.”

Tina kiêu diễm cười. “Đó là đương nhiên. Gọi luật sư nào đây?”

“Tôi vốn chỉ tin vào công ty cổ vấn pháp luật của Doãn Đăng Nhân. Để tôi gọi điện thoại.”

Tina nhún nhún vai. “Tùy anh! Chỉ cần anh kết hôn với em thì mấy chuyện khác em cũng không để ý.”

Mạc Tử Bắc ánh mắt âm trầm đối diện với cô ta, trong ánh mắt anh là xa lạ âm trầm, sự tín nhiệm của anh đối lấy hành động rút củi dưới đáy nồi của cô ta. Lần đầu tiên trong đời anh thất bại khi dùng người không tốt đẹp như vậy.

Lúc Doãn Đăng Nhân biết được anh thật sự kết hôn cùng với Tina thì trong lòng rung động há to miệng. “Mạc, không được!”

“Giúp mình tìm Tiểu Bạch, không được để cô ấy xảy ra chuyện nếu không lương tâm mình cả đời này cũng không yên ổn được!”

“Mạc!” Doãn Đăng Nhân đầu dây bên này gầm nhẹ. “Đừng kết hôn với cô ta, mình đem Doãn thị của mình cho Lam Sư cũng có thể cứu được bọn họ.”

“Không, đây là chuyện cá nhân của mình. Mình không thể để cậu lấy công ty ra bồi đắp. Không thể!” Mạc Tử Bắc lúc này vô cùng cảm kích anh ta nhưng đó là chuyện của riêng anh.

“Mạc, mình không đồng ý. Mình sẽ không để cậu kết hôn với cô ta. Cậu yên tâm, mình sẽ tìm Lam Sư giúp cậu lấy lại công ty. Đừng kết hôn với cô ta mà.”

Tina không biết bọn họ đang nói gì, vẻ mặt như đang nghi vấn. Mạc Tử Bắc nhìn chăm chăm cô ta, trong ánh mắt tràn đầy chán ghét cùng khinh thường. Giọng anh vẫn mềm nhẹ nói chuyện với Doãn Đăng Nhân. “Mình đã quyết định rồi, giúp mình cử một luật sư đến. Hiện tại mình sẽ đi với cô ta.”

“Không, Mạc chờ mình một ngày đi, đừng vội kết hôn. Lam Sư nói hẳn có thể để sau mới lấy công ty của cậu, dù sao hẳn cũng không vội. Chúng ta cũng đừng vội vàng.”

Mạc Tử Bắc trầm tư một chút: “Được rồi, ngày mai nói sau.”

“Nhớ đấy, nhất định chờ tin của mình, mình cúp máy đi tìm các cô ấy đã.”

“Nhất định phải tìm được!”

“Mình biết rồi!”

Mạc Tử Bắc buông điện thoại lẳng lặng nhìn Tina: “Hôm nay không được rồi.”

“Vì sao?” Tina rống to.

“Hôm nay tôi còn chưa cần dùng đến công ty cho nên ngày nào còn chưa cần đến thì ngày đó tôi cũng không thể kết hôn với cô. Tina tính ra thì chúng ta cũng đã quen nhau gần năm năm, tôi biết cô vẫn thích tôi nhưng mà tôi không ngờ cô lại vì cái cô gọi là tình yêu đó mà có thể không từ thủ đoạn như vậy. Cô thật sự làm cho tôi phải nhìn với cặp mắt khác xưa!”

Tina gầm rú một tiếng sau đó lại bị lời Mạc Tử Bắc nói làm cho kinh sợ lập tức lại nở nụ cười. “Mạc, anh muốn thuyết phục em sao?”

Mạc Tử Bắc lắc đầu. “Tôi biết cô đã quyết tâm, tôi thua cũng thực thắm. Cô đã lợi dụng sự tín nhiệm của tôi đối với cô.”

“Mạc!” Tina kêu lên.

“Cô có biết cho dù tôi và cô kết hôn thì tôi cũng sẽ không muốn cô. Đây chỉ là giao dịch, tôi không yêu cô, người mà tôi yêu chỉ có một mình Tiểu Bạch. Như vậy mà cô cũng chịu kết hôn với tôi sao?”

Tina lại suy nghĩ, gương mặt cô ta dường như phũ lên một chút tức giận lại giống như đang cực lực nhẫn nhịn.

“Em không cần. Em chỉ yếu mỗi ngày đều có thể nhìn thấy anh cho dù anh không ở cùng em, không nói chuyện với em, chỉ cần con người anh ở bên em là đủ.”

“Cô có biết là kiểu yêu này của cô khiến người ta rất mệt mỏi không?” Mạc Tử Bắc xoa mày, thần sắc anh chỉ thoáng thay đổi rồi lại trở về tự nhiên.

“Em không quan tâm được nhiều lắm. Em chỉ có thể như thế!”

“Hừ!” Mạc Tử Bắc cười lạnh. Người xem tình yêu giá trị cao như vậy anh cực độ khinh bỉ, cực độ phỉ nhổ, cực độ chán ghét thì làm thế nào có khả năng yêu cô ta? Đời này cũng không khả năng. Đừng nói là có Tiểu Bạch, cho dù không có Tiểu Bạch thì anh cũng sẽ không yêu Tina cuồng cố chấp này.

Tina không sợ, trừng mắt nhìn anh, trong mắt dần hiện ra vẻ tuyệt nhiên vô tình cùng lãnh khốc, cô ta cười khẩy nói: “Mạc, anh không phải muốn dùng công ty cứu bọn Hùng Lập Tân sao?”

Mạc Tử Bắc lạnh nhạt liếc mắt một cái. “Cô yên tâm đi, tôi sẽ kết hôn với cô có điều không phải hôm nay thôi.”

Tina tiến lại, ngồi lên chân Mạc Tử Bắc, ôm cổ anh: “Mạc, anh xem xem. Em tuyệt đối sẽ không thua cô Giản.”

Mạc Tử Bắc kéo tay cô ta xuống, hai tay nâng lên cô ta lên, dịch ra khỏi người sau đó buông ra để cô ta rơi phịch xuống thảm.

“Mạc!” Cô ta có chút thẹn quá thành giận kêu to. “Nếu anh không thể ở bên tôi thì tôi cũng sẽ không giao cổ phần công ty.”

Mạc Tử Bắc nghe vậy thì trong lòng trầm xuống: “Cô đừng có được voi đòi tiên!”

“Em muốn anh ở với em ngay bây giờ!” Tina chẳng biết xấu hổ nói.

Cũng khó trách, cô ta là gái Tây nên sẽ không rụt rè giống phụ nữ phương Đông, Mạc Tử Bắc lắc đầu. “Cô đang mượn gió bẻ mặt sao, nhưng mà tôi không có hứng ở với cô!”

“Tôi không tin!” Tina bị thương rống to.

“Tin hay không tùy cô!” Mạc Tử Bắc cảm thấy liếc nhìn cô ta thêm một cái cũng thấy ghét. Anh không có thể làm gì với người phụ nữ này cho dù là bản năng đàn ông cũng không thể.

Tina ngồi ở trên thảm vẻ mặt không thể tin được. Cô ta đột nhiên nhào tới, đưa tay vào giữa hai chân Mạc Tử Bắc bóp một cái.

“Tina, cô!”

Tina lại nắm chặt lấy chỗ đó.

“Haizz!” Mạc Tử Bắc thở dài một hơi. “Tina, tôi đã nói rồi tôi đối với cô không có cảm giác, cô buông ra!”

Tina cho dù có vân vê như thế nào cũng không làm nên chuyện gì. Cơ thể anh không có phản ứng, mềm oặt không hề có dấu hiệu hưng phấn.

“Vì sao?” Trong ánh mắt Tina đã rưng rưng.

“Bởi vì bốn năm trước tôi đã như vậy.” Mạc Tử Bắc cũng biết cơ thể anh rất kỳ quái ngoài Tiểu Bạch thì những cô khác thật sự không thể khiến cho em trai của anh kích động.

Tina suy sụp ngồi dưới đất thì ào ào nói. “Vì sao? Vì sao cô ta có thể mà tôi lại không?”

Sự tự tôn cùng tự tin của cô ta bị tổn thương nghiêm trọng, Mạc Tử Bắc đứng lên khắp khiêng đi trở về phòng xếp sau đó anh đứng ở cửa nói: “Nếu Tiểu Bạch mà chết thì tôi cũng sẽ không sống nổi!”

Nói xong liền đóng cửa lại.

Giản Tiểu Bạch cùng Lâm Hiểu Tình lên một chiếc xe, sau đó Giản Tiểu Bạch vốn muốn về lại chỗ mình ở nhưng Lâm Hiểu Tình lại nói nơi đó không an toàn vì thế hai người liền vào một khách sạn. Vừa mới vào phòng Giản Tiểu Bạch ngồi sụp xuống. “Hiểu Tình, mình nên làm cái gì bây giờ?”

Lâm Hiểu Tình liếc mắt lên nhìn Giản Tiểu Bạch, đáy mắt lặng lẽ rớm lệ. “Tiểu Bạch có lẽ Mạc Tử Bắc cũng là có nỗi khổ bất đắc dĩ!”

“Mình nên làm cái gì bây giờ?” Cô ảo não nói.

“Chúng ta trước tiên cứ chờ Hùng Lập Tân đi. Nếu anh ấy may mắn trở về, nếu chúng ta còn chưa có chết thì sẽ tiếp tục bàn bạc kỹ hơn. Chứ mình cũng không biết nên làm cái gì.”

Giản Tiểu Bạch ánh mắt hoảng hốt hẳn lên. “Hiểu Tình. Đời này tớ sống vậy cũng đã rất đáng giá. Cho dù có chết cũng không hối tiếc. Mình có anh trai còn có con, lại từng có tình yêu tuy rằng ngắn ngủi nhưng vậy là đủ rồi. Anh Thiếu Khanh đã bảo vệ mình nhiều năm như vậy, có lẽ mình nên vì mọi người làm chút gì đó!”

“Tiểu Bạch, cậu đừng có ngốc!” Lâm Hiểu Tình không nghĩ tới cô lại có suy nghĩ hy sinh ở trong đầu. “Cậu không được xảy ra chuyện nếu không mình không biết phải nói sao với Hùng Lập Tân. Anh ấy tuy rằng không nói đến ao ước có người thân nhưng mà mình biết anh ấy cũng ao ước có người thân giống cậu. Hai người xuất thân đã định hai người không thể có cuộc sống bình thường nhưng mình tin ông trời công bằng. Ông ấy nhất định có thể ọi người chúng ta một tương lai tốt đẹp.”

“Ha ha!” Giản Tiểu Bạch yếu ớt cười cười. “Hiểu Tình, mình biết rồi. Cảm ơn cậu! Cậu yên tâm mình sẽ không dễ dàng đi tìm cái chết. Mình cũng không có cái gan đó chẳng lẽ cậu quên mình rất tham sống sợ chết sao. Mình còn muốn sống lâu một ít nhìn con mình lớn lên.”

Lâm Hiểu Tình cũng cười nhưng trong nụ cười lại rất nhiều chua xót. “Mình cũng muốn có một đứa con, một đứa con gái nhưng mà vẫn chưa có nếu thật phải chết thì mình cũng sẽ để cậu trốn ở phía sau mình.”

Giản Tiểu Bạch xoay người ôm lấy bả vai cô, nở nụ cười. Nụ cười đó thực chua xót. “Hiểu Tình, chị dâu của mình. Mình thật sự không nghĩ chúng ta sẽ là người một nhà. Nhưng mà khi chúng ta trở thành người một nhà lại gặp phải hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, mình thực áy náy vì đã khiến cậu bị liên lụy.”

Lâm Hiểu Tình cũng ôm lấy cô, cũng cười rất đau lòng đồng thời cũng rất vui mừng. “Ai bảo mình yêu người đàn ông như Hùng Lập Tân làm gì? Hiện tại mình mới biết anh ấy tiếp cận mình là có mục đích, tuy rằng bọn mình có tình cảm nhưng vẫn không thể phủ nhận là ngay từ đầu anh ấy đúng là vì cậu mới tiếp cận mình. Đây cũng là chuyện số trời đã định nhiều lúc con người không thể thay đổi được.”

Giản Tiểu Bạch gật gật đầu cười, nước mắt rơi lả chả trên vai Lâm Hiểu Tình. “Cảm ơn cậu đã yêu anh hai mình!”

“Đồ ngốc, mình với Hùng Lập Tân xem như thiết lòng yêu nhau, là anh ấy lòng dạ quá sâu còn mình thì quá đơn thuần. Tuy rằng mình rất giận anh ấy nhưng mình biết xuất thân của hai người như vậy anh ấy không thể không giấu diếm. Có lẽ tình yêu với anh ấy mà nói là chuyện ngoài ý muốn. Anh ấy nói anh vẫn nghĩ đến tình yêu là một loại xa xỉ phẩm, lúc gặp gỡ mình anh ấy lại chạy trốn không khỏi nểng.”

“Anh ấy yêu cậu!” Giản Tiểu Bạch nói: “Anh ấy không muốn cậu lo lắng, ít nhất anh ấy là một người chồng tốt. Ngoài chuyện anh ấy không cho cậu một đứa con thì những chuyện anh ấy giấu diếm thật sự có thể tha thứ.”

“Chuyện tới nay mình đã không còn trách anh ấy nữa, mình yêu anh ấy nên không cần quan tâm những điều này! Tiểu Bạch mình cảm thấy Mạc Tử Bắc thật sự không phải người rất sợ chết, sự dịu dàng của anh ta đối với cậu mình đều thấy hết. Một người cho dù lòng dạ có sâu thế nào thì ánh mắt cũng sẽ không gạt người. Ánh mắt anh ta nhìn cậu tràn ngập yêu thương là tình yêu của một người đàn ông dành ột người phụ nữ.”

“Anh ấy yêu mình sao?” Giản Tiểu Bạch đau khổ nhắm hai mắt lại. “Chính miệng anh ấy nói với mình là anh ấy sợ chết.”

“Có lẽ mọi chuyện đều là hiểu lầm. Anh ta nhất định có nỗi khổ.”

“Kệ anh ấy đi!” Giản Tiểu Bạch cảm thấy mệt mỏi.

Hai người nằm lên giường, ai cũng không muốn ăn, cũng không ai biết ngay sau đó sẽ xảy ra cái gì. Chỉ là cảm thấy trong lòng thật thê lương. Không biết qua bao lâu Giản Tiểu Bạch mới phát hiện ra Lâm Hiểu Tình đã ngủ thiếp đi. Cô rút cục ngồi dậy, trong lòng đã có một dự tính. Nếu thật sự phải có người hy sinh thì cô nguyện làm người có thể hy sinh, chỉ cầu xin ông trời phù hộ cho người thân của cô được an toàn.

Cô trượt xuống giường, cẩn thận mang giày sau đó rón ra rón rén đi tới cửa, quay lại nhìn thoáng qua Lâm Hiểu Tình thật sâu, trong mắt rưng rưng, khóe miệng lại cong lên một nụ cười. Cô nhẹ giọng nói: “Tạm biệt, Hiểu Tình!”

Ngay sau đó cô mở cửa đi ra ngoài. Cô không biết nên đi đâu, cô chỉ muốn người của Dạ Lang mau chóng bắt lấy cô, như vậy Hiểu Tình và Mạc Tử Bắc đều an toàn. Cô một mình đi lững thững trên đường, lại không ngờ rằng phía sau thật sự có một người đi theo cô. Một ông già nhìn đã ngoài sáu mươi. Ông bám theo Giản Tiểu Bạch rất sát. Tuy rằng tuổi đã có hơi già nhưng vẫn đi rất nhanh. Nhưng đáng ông ta đi rất kỳ quái nhìn có chút khập khiễng.

Giản Tiểu Bạch đi một chút lại ngừng, cũng không phải gấp lắm dù sao cô cũng không muốn sống. Không sao cả. Ngay lúc cô chuẩn bị đi qua cột đèn giao thông thì một chiếc xe vọt tới, bên trong vọt ra một cái đầu hướng về phía Giản Tiểu Bạch nả một phát súng.

Đau đớn!

Ngay sau đó cơ thể cô được người ta đỡ lấy, cô rơi vào một vòm ngực ấm áp cảm giác giống như một người cha vậy. Sau đó người nọ hướng về phía chiếc xe mà nả một phát súng, người đi trên đường đều sợ ngây người, sợ tới mức chạy trốn khắp nơi. Chiếc xe kia cũng đã bỏ đi.

Giản Tiểu Bạch muốn nhìn xem người đã đỡ mình là ai nhưng lại không có sức, máu tươi nhuộm đỏ phần váy trước ngực.

Hết chương 161

161. Chương 162: Kết Cục Lớn [5]

Edit: Phong Vũ

Lúc Lâm Hiểu Tình tỉnh lại phát hiện không thấy Giản Tiểu Bạch đây, cô thất kinh chạy ra vừa lúc gặp phải Doãn Đăng Nhân. Lâm Hiểu Tình sợ tới mức bắt lấy tay anh ta khẽ gọi: “Doãn Đăng Nhân, Tiểu Bạch không thấy đâu hết. Cậu ấy thật sự muốn chết, giờ phải làm sao?”

“Đừng có gấp, chúng ta đi tìm!” Doãn Đăng Nhân kéo cô chạy vội xuống lầu.

Hai người ở trên đường cái tìm thật lâu không tìm được. Doãn Đăng Nhân đành phải đưa Lâm Hiểu Tình trở về Mạc thị Duy Bạch. Lúc Mạc Tử Bắc biết tin thì đau khổ lập tức hiện lên hai gò má. “Cô ấy mất tích rồi?”

“Anh rốt cuộc đang làm cái gì vậy?” Lâm Hiểu Tình rống to. “Nếu Tiểu Bạch mà chết thì anh sẽ an tâm sống sót sao?”

Mạc Tử Bắc thống khổ đưa hai tay vò đầu: “Tôi, Tiểu Bạch, tôi thực có lỗi với cô ấy. Tôi đi tìm cô ấy, tôi nhất định phải tìm được cô ấy.”

Anh đã không khống chế được cảm xúc, đưa chân muốn ra ngoài.

“Mạc, không được đi. Bác trai, bác gái, cả Thiên Thiên vẫn còn ở đây. Thật sự rất nguy hiểm.” Doãn Đăng Nhân tỉnh táo hơn, anh ta không muốn để lộ ra sơ xuất gì, hiện tại xem ra ai cũng không an toàn. “Mình đưa bọn họ đến một chỗ an toàn sau đó chúng ta lại đi tìm.”

“Ừ!” Mạc Tử Bắc đã hoảng loạn, Tiểu Bạch đã chiếm hết mọi tâm tư của anh.

Không kịp giải thích gì liền dẫn Thiên Thiên cùng ba mẹ đi, Mạc Tử Bắc được Doãn Đăng Nhân dìu, đoàn người hướng về phía thang máy. Tina nhìn thấy cảnh tượng như thế thì trong lòng cũng quýnh quýnh kêu lên: “Mạc!”

Mạc Tử Bắc chỉ lạnh lùng liếc cô ta một cái, đáy mắt là vô tận chán ghét cùng phần nộ.

Ánh mắt anh như thế làm cho Tina thực hết hoảng giật mình. “Mạc, anh đi đâu?”

Không ai để ý đến cô ta, tất cả đều vào thang máy. Một mình Tina ngồi phịch xuống sàn, nhìn cửa thang máy đóng chặt mà rơi nước mắt. Mạc Tử Bắc cùng Doãn Đăng Nhân đưa ba mẹ cùng con trai sắp xếp ở nơi an toàn mà Lam Sư cung cấp sau đó liền điên cuồng tìm kiếm Giản Tiểu Bạch nhưng trời đất to lớn biết chạy đi đâu mà tìm?

Suốt cả một tháng không có tin tức gì, Mạc Tử Bắc đã bắt đầu tuyệt vọng. Anh đau khổ làm cho người ta cũng thốn thức. Lâm Hiểu Tình đã không còn muốn nói anh nhảm tâm hay gì nữa, khi biết Mạc Tử Bắc dùng Duy Bạch đổi lấy sự an toàn của Hùng Lập Tân cùng Mai Thiếu Khanh cô liền chấn động. Do Tina đã khống chế 50% cổ phần công ty nên Mạc Tử Bắc không thể không dùng hôn nhân ra trao đổi. Kết quả này làm cho Lâm Hiểu Tình thực bất ngờ, hiện tại cô nhìn Mạc Tử Bắc cũng không biết nên khuyên cái gì.

“Mạc Tử Bắc ăn một chút gì đi!”

Mạc Tử Bắc vẻ mặt đau đớn, cất tiếng xót xa: “Tôi ăn không vô!”

Chờ đợi đang tra tấn anh, thể xác và tâm hồn anh đã quá mệt mỏi trong đau khổ nhẫn nại, trong vô cùng lo lắng chờ mong, mặc cho gió đêm cắn nuốt bản thân mình. Có người nói buồn sầu quá cũng có thể chết người, hiện tại anh đã rơi vào trong một cái hố rất sâu, có thể lĩnh nhận được sự bàng hoàng cùng bất lực trong đó. Từng chút từng chút một mài mòn nhuệ khí cùng ý chí chiến đấu của anh đến gần như không còn, biến anh thành một kẻ nhát gan và yếu đuối.

“Tiểu Bạch!”

Anh chỉ có thể khê kêu tên cô hết lần này đến lần khác, vì sao ông trời lại tàn nhẫn như vậy, yêu nhau mà không thể bên nhau, vì sao cứ phải tra tấn người ta như vậy?

Lâm Hiểu Tình thở dài một hơi. Một tháng rồi mà cũng không có tin tức gì, không biết trên thế giới này còn có người tên là Tiểu Bạch hay không. Doãn Đăng Nhân cũng không có tin của Túc Nhĩ Nhiên. Bốn người bọn họ thật giống như tan biến vào hư không, tổ chức của Dạ Lang đã bị báo chí công bố là giải tán mà Dạ Lang cũng không thấy tung tích. Tên đầu sỏ này đã ngày nào chưa bị diệt trừ thì ngày đó bọn họ vẫn chưa thể loại trừ cảnh giới.

Doãn Đăng Nhân rốt cuộc không thể nhịn được nữa mà nói với Mạc Tử Bắc: “Mạc, tỉnh lại đi. Hiện tại phải nghĩ cách tìm được Tiểu Bạch, cô ấy là đối tượng dễ bị công kích nhất, Tiểu Túc có võ nên cô ấy không dễ dàng bị thương nhưng Tiểu Bạch thì khác, cái gì cũng không có.”

Lời nhắc nhở của anh ta khiến Mạc Tử Bắc cũng làm cho anh ta càng thêm hoảng sợ. “Nhân, mình đi ra ngoài. Mình đi tìm cô ấy.”

Mạc Tử Bắc như một con sư tử phát cuồng chạy nhanh như chớp khỏi tòa nhà Doãn thị. Doãn Đăng Nhân không kịp nói gì chỉ có thể dặn Lâm Hiểu Tình. “Cô đừng đi ra ngoài, Dạ Lang hiện tại không biết ở đâu nên rất nguy hiểm.”

“Anh yên tâm đi. Hai người cũng cẩn thận chút!”

Giản Tiểu Bạch ngày ấy được người ta cứu rồi đưa về một gian phòng rất nhỏ, lúc tỉnh lại thì đã là mười ngày sau. Cô mở đôi mắt mờ mịt nhìn chung quanh, đột nhiên nhìn thấy một người già nua, trên mặt đầy nếp nhăn.

“A!” Cô thử há mồm nói chuyện, giọng nói cũng rất khàn. “Tôi, tôi đang ở đâu?”

Người kia không có phản ứng gì chỉ nhìn cô như là muốn thông qua cô tìm kiếm một dung mạo khác đã xa cách nhiều năm. “Cháu là Tiểu Bạch?”

Giọng của ông ấy già nua nhưng khó nén được uy nghiêm. Giản Tiểu Bạch cảnh giác nhìn ông ta không gật đầu cũng không có lắc đầu. “Ông đã cứu tôi?”

Cô nhớ ngực mình hình như bị trúng đạn, cô sợ tới mức vội vàng lấy tay sờ vào. Đã không còn đau nữa.

“Cô bị bắn trúng ngực phải, thiếu chút nữa là xuyên qua phổi. Chúng ta không thể ở bệnh viện lâu quá nên tôi chỉ có thể mang cô về đây. Cô đã hôn mê mười ngày rồi, cũng may là cô đã tỉnh.”

“Cám ơn ông!” Giản Tiểu Bạch rốt cục nói: “Tôi là Giản Tiểu Bạch!”

“Tôi biết.” Ông lão nở nụ cười. “Tôi là Lan Thương!”

“Lan Thương!” Giản Tiểu Bạch kinh hãi, niềm vui sướng hiện lên trên hai má của cô: “Ông biết chị em của tôi ở đâu có phải không?”

Trên gương mặt già nua của Lan Thương lại xẹt qua một nụ cười. “Đúng vậy, cô cũng đã gặp con bé!”

“Đã gặp cô ấy?” Giản Tiểu Bạch càng thêm kinh ngạc.

“Túc Nhĩ Nhiên!”

“Tiểu Túc?”

“Đúng vậy! Con bé là chị cô!”

“Thật sự là cô ấy? Xem ra Mạc Tử Bắc đoán không có sai. Vậy cô ấy có phải đã đi tìm anh hai rồi không, cô ấy nghe anh hai đi tìm Dạ Lang liền đi theo.”

Lan Thương gật đầu. “Mẹ con bé họ Thư, chúng tôi vì trốn tránh truy sát mới bắt đắc dĩ đổi thành họ Túc!”

Giản Tiểu Bạch vừa nghe trong lòng liền có chút khổ sở: “Những năm gần đây mọi người nhất định rất vất vả. Cám ơn ông đã cứu các chị tôi! Tôi nên gọi ông là gì nhỉ?”

Giản Tiểu Bạch chỉ biết ông ấy là tài tướng đắc lực của ba cô, còn lại cô hoàn toàn không biết gì cả.

Lan Thương lại nói: “Khổ cũng chỉ là mai danh ẩn tích mà thôi, cũng may đều nuôi lớn chị em nó. Cô cứ bảo tôi là chú đi! Tôi là anh em vào sinh ra tử với ba cô nên cô cứ gọi tôi là chú cũng được.”

“Chú Lan, một người chị của cháu thật sự bị điên rồi sao?” Giản Tiểu Bạch nhớ chị Túc Nhĩ Nhiên đang ở bệnh viện tâm thần.

“Đúng vậy, con bé điên rồi. Là chú đã không chăm sóc tốt cho họ, cũng may nhiên nhiên thực ưu tú.” Đây là điều Lan Thương thấy đáng vui mừng nhất.

“Chú Lan, vậy chú làm thế nào cứu được cháu?”

“Nhiên nhiên trở về nói cho chú biết là con bé đã tìm được anh và em gái mình, nó còn cùng với anh trai đi tìm Dạ Lang, bảo chú đi bảo vệ cháu. Nó đưa cho chú cái điện thoại, bên trong có ảnh của cháu. Chú vẫn luôn ở dưới lầu Mạc thị chờ cháu, chú cũng không biết cháu có rời khỏi đó hay không. Nhưng chú nhìn thấy cháu cùng với một cái cô gái đi ra rồi lên xe taxi, chú cũng lái xe đuổi theo. Sau khi hai người vào khách sạn thì chú lại chờ ở dưới, không ngờ cháu vừa vào mấy tiếng đã đi ra. Chú chỉ bám theo phía sau.”

“Chú có thấy người bán cháu là ai không?”

“Thuộc hạ của Dạ Lang.”

“Vậy Hiểu Tình phải thế nào?” Giản Tiểu Bạch hô nhỏ.

“Chú nhìn không được rõ lắm, tuổi cao rồi nên tay chân cũng không còn linh hoạt. Hiện tại cháu đang bị thương cần tĩnh dưỡng, chúng ta cũng đừng ra ngoài. Nơi này rất an toàn, chú nghỉ chờ Nhiên Nhiên trở về rồi nói sau. Cái người tên Hiểu Tình kia là chị dâu cháu sao?”

“Đúng vậy ạ, là chị dâu của cháu. Cháu rất lo cho cô ấy?”

“Đã mười ngày rồi, nếu gặp chuyện không may thì có thể đã thật sự xảy ra rồi, còn chuyện có còn sống hay không thì phải xem vận may của cô ấy, chú cũng hết cách.” Lan Thương đẩy mắt lên một chút bị thương không thể nhận ra. “Chỉ cần mấy người các cháu không sao là chú an tâm!”

“Chú Lan cảm ơn chú!” Giản Tiểu Bạch nghe vậy cảm động rơi nước mắt.

“Khách khí sáo làm gì thế con bé ngốc!” Lan Thương nhẹ tay vỗ hai má của cô, giống như một người cha từ ái cười với Giản Tiểu Bạch. “Chú phải dựa vào các cháu phụng dưỡng cho chú đến lúc lâm chung nữa đấy.”

Câu đùa của ông làm cho Giản Tiểu Bạch càng thêm khổ sở. “Chú Lan, chú sẽ không chết đâu. Bọn cháu sẽ chăm sóc chú!”

“Chỉ mong Nhiên Nhiên có thể giúp anh cháu loại trừ Dạ Lang mà bình an trở về.”

“Nhất định như vậy!” Giản Tiểu Bạch ở trong lòng cầu nguyện.

Cô vẫn ở cùng Lan Thương không có rời khỏi tiểu viện của Lan Thương, suốt một tháng không liên lạc với bất kỳ ai, cô cũng không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì. Cứ như vậy mà qua một tháng.

Lúc đang ăn cơm Giản Tiểu Bạch đột cảm thấy dạ dày khó chịu, cảm giác buồn nôn ứa lên, cô chạy vào buồng vệ sinh ới ra một trận rồi đi ra. Kiệt sức tựa vào ghế thở dốc.

Lan Thương thân thiết hỏi: “Cháu làm sao vậy?”

“Không biết có phải là do di chứng viện đạn để lại hay không nữa?” Giản Tiểu Bạch cũng không nghĩ nhiều.

Lan Thương cũng không biết rốt cuộc là làm sao. “Tốt nhất là đừng để bị nhiễm trùng. Chúng ta đi ra ngoài sẽ nguy hiểm nên chỉ có thể lẩn trốn thôi.”

“Cháu biết rồi chú Lan, không có việc gì đâu nôn ra rồi cũng thoải mái hơn.” Gương mặt Giản Tiểu Bạch bởi vì vừa nôn mà có chút tái nhợt.

Lan Thương có chút dăm chiêu hỏi: “Tiểu Bạch, hay là cháu có thai?”

“Dạ?” Giản Tiểu Bạch nhất thời cứng đờ. “Có thai?”

“Đúng vậy, nếu không đang yên lành cháu lại đột nhiên buồn nôn?”

Giản Tiểu Bạch giật mình, mang thai sao? Có thể sao? Ông trời thật là là trêu đùa người ta mà, vào lúc này lại cho cô mang thai, không phải là muốn làm khổ cô sao?

Hết chương 162

162. Chương 163: Kết Thúc

Edit: Phong Vũ

Mạc Tử Bắc chạy thẳng một mạch, lái xe khắp các con đường tìm kiếm nhưng vẫn không tìm được. Lúc này điện thoại của anh lại vang lên, là Tina gọi tới. Mạc Tử Bắc trong lòng trầm xuống, anh rất giận nhưng vẫn nghe máy. “Chuyện gì?”

“Mạc, tôi biết cô Giản ở đâu, tôi đưa anh đi!”

“Cô biết?” Mạc Tử Bắc kinh ngạc thiếu chút nữa lạc tay lái.

“Đúng vậy, anh tới đón tôi đi. Tôi sẽ đưa anh đi.”

Mạc Tử Bắc không biết người phụ nữ này lại đang làm cái trò quỷ gì nhưng cô ta có tin tức của Tiểu Bạch, anh không thể không đi. Sau khi tập hợp với Doãn Đăng Nhân, bọn họ cùng đi đón Tina.

Doãn Đăng Nhân trong lòng có chút nghi ngờ. “Vì sao cô ta lại biết Tiểu Bạch ở đâu? Mình tìm cả một tháng, vận dụng mọi mối quan hệ đều không thấy tung tích. Cô ta làm sao lại có?”

“Mình không biết, mình không muốn bỏ qua.” Mạc Tử Bắc làm sao còn có tâm tình quan tâm là có phải thật hay không, anh chỉ muốn bắt lấy một cơ hội có một chút xa vời.

Tina nhìn thấy Doãn Đăng Nhân cũng đi theo thì có chút kinh ngạc lại lập tức bình tĩnh trở lại. Cô tiến vào trong xe nói với Mạc Tử Bắc: “Đi thôi, tôi dẫn hai người đi!”

Dựa theo địa chỉ Tina nói, bọn họ sau khi đi qua một đoạn quẹo trái quẹo phải ngoằn ngoèo thì chui vào một con ngõ nhỏ chật hẹp. Tina chỉ vào một cánh cửa sắt cũ nát nói: “Ngay đó!”

Mạc Tử Bắc cùng Doãn Đăng Nhân đưa mắt nhìn nhau, hai người cũng không động đây. Tina thấy bọn họ như thế thì trong lòng cũng hiểu. “Tôi đi gõ cửa.”

Cô ta dùng sức đập vài cái lên cửa, bên trong có một người đi ra, là một ông già đi đứng không linh hoạt lắm ra mở cửa, nhìn thấy ba người thì sửng sốt hỏi: “Có việc gì?”

Tina đi thẳng vào vấn đề nói: “Gọi Giản Tiểu Bạch xuất hiện đi?”

Trong ánh mắt ông lão hiện lên một chút kinh ngạc rồi lập tức lại bình tĩnh. “Cô tìm lắm chỗ rồi, tôi không biết người mà cô nói.”

“Không sai, tôi biết cô ta ở trong này, mau kêu cô ta đi ra đi, nói là Mạc Tử Bắc tìm đến cô ta.”

“À!” Ông lão lắc đầu: “Mời cô về cho. Chỗ tôi thật sự không có người cô nói.”

Mạc Tử Bắc cùng Doãn Đăng Nhân cẩn thận đánh giá ông lão một chút. Mạc Tử Bắc rốt cục nhận không được hỏi: “Ông ơi, tôi là chồng của Tiểu Bạch, tôi tới đón cô ấy!”

Ông lão thật sâu đánh giá Mạc Tử Bắc, trong ánh mắt xẹt qua một tia không dễ phát hiện, thần sắc lập tức lại bình tĩnh lắc đầu: “Anh à, thật sự không có.”

Mạc Tử Bắc nhìn ông lão nói rất kiên quyết nên trong lòng có chút nghi ngờ cũng không nói gì nữa. Anh đã quyết định rồi anh sẽ tự mình ngồi ở đây canh chừng. Đang nói thì trong con ngõ nhỏ đột nhiên ầm ầm tiến vào mấy chiếc xe hơi, chặn hết lối đi, có năm sáu người từ trong xe bước, đi về hướng bên này.

Ông lão vừa nhìn thấy liền lập tức muốn đóng cửa, lại bị Doãn Đăng Nhân nhanh tay lẹ mắt ngăn lại. “Ông ơi, Tiểu Bạch thật sự không ở đây sao?”

“Đoàng” một tiếng súng vang lên.

Mạc Tử Bắc cùng Doãn Đăng Nhân đều kinh ngạc một chút nhưng ông lão hình như rất bình tĩnh. Doãn Đăng Nhân túm lấy Mạc Tử Bắc lặn vào trong viện. Ông lão cũng không nói cái gì nữa, động tác lưu loát chạy vào trong nhà. Tina cũng đi vào, theo Mạc Tử Bắc cùng Doãn Đăng Nhân thuận thế lặn một vòng qua cửa. Năm sáu người kia la hét xông vào sân.

“Tina, cô rất tuân thủ lời hứa, tránh qua một bên đi!” Tên cầm đầu nói.

Mạc Tử Bắc cùng Doãn Đăng Nhân đồng loạt nhìn về phía người nọ, chỉ thấy trên mặt hắn ta có vết sẹo rất sâu. Doãn Đăng Nhân lặng lẽ nói với Mạc Tử Bắc: “Cái tên lẩn trước ở bệnh viện hại Tiểu Bạch sảy

thai chính là hắc. Bóng người trên băng ghi hình cũng rất giống tuy rằng không rõ lắm nhưng vết sẹo trên mặt hắc thì rất rõ ràng.”

Tina tránh sang một bên, trong ánh mắt Mạc Tử Bắc tràn ngập sự phẫn nộ, anh lại bị người phụ nữ này đâm một nhát. Tina dường như vừa chạm vào ánh mắt lạnh lẽo của Mạc Tử Bắc thì thân mình cũng run lên, ánh mắt ảm đạm hẳn.

“Mạc Tử Bắc, Doãn Đăng Nhân, hôm nay là ngày chết của bọn mày. Giải quyết xong bọn mày, cả Giản Tiểu Bạch cùng Lan Thương cũng sẽ lên Tây Thiên.” Tên mặt sẹo tàn độc nói.

“Không!” Tina lắc đầu: “Anh đã nói sẽ tha cho Mạc Tử Bắc mà!”

Doãn Đăng Nhân sững sốt: “Ý là tôi phải đi Tây Thiên sao?”

“Đương nhiên!” Gã mặt sẹo âm trầm cười, vết sẹo trên mặt càng dữ tợn.

“Không, Á Lỗ Khắc, anh đã nói sẽ không dả thương Mạc Tử Bắc. Anh không thể nói mà không giữ lời!”

“Ha ha, Tina à, hắc ta đâu có thích cô. Hắc ta chết cô có thể đi tìm thằng khác, mang theo toàn bộ Mạc thị Vi Bạch gì đó thì thiếu gì đàn ông?”

Hóa ra tên mặt sẹo tên là Á Lỗ Khắc, nghe hơi giống tên người ngoại quốc.

“Tôi chỉ muốn Mạc Tử Bắc, bằng không tôi sẽ không đồng ý với các người. Các người chỉ nói sẽ giải quyết Giản Tiểu Bạch chứ không có nói là muốn Mạc Tử Bắc chết.”

“Ha ha, không phải cô nói là được đâu?” Á Lỗ Khắc châm chọc cười.

Tên mặt sẹo Á Lỗ Khắc cuồng ngạo giơ súng lục lên nhắm ngay vào Mạc Tử Bắc bóp cò súng. Mạc Tử Bắc sững sốt liếc mắt về cánh cửa phía sau. Doãn Đăng Nhân cũng ngẫm hiểu ý, bên cạnh Doãn Đăng Nhân cũng vừa hay có cái chậu sắt cũ nát, anh ta vung một cước đá thẳng cái chậu vào Á Lỗ Khắc. Mạc Tử Bắc nhân cơ hội phóng người đi, hai người đều lách vào trong phòng.

Ngay sau đó tiếng súng vang lên. Doãn Đăng Nhân cùng Mạc Tử Bắc hai người cùng đá một cước đóng cửa lại. Nhìn chung quanh một chút, bên trong phòng có một cái mật thất, bọn họ không hẹn mà cùng lặn đến cửa mật thất. Lúc này cửa lại đột nhiên mở ra, ông lão vừa rồi một tay cầm súng đi ra. Cúi đầu đưa mắt nhìn hai người nói: “Bảo vệ cháu gái tôi cho tốt, không được để con bé bị thương.”

Ông lão nói xong thì cầm súng ra ngoài.

“Chú Lan!” Giản Tiểu Bạch chạy đến giữ chặt ống tay áo ông. “Không được!”

Cô khóc, nước mắt vội vàng lăn xuống. Mạc Tử Bắc cùng Doãn Đăng Nhân đều ngây ngẩn cả người.

“Tiểu Bạch?” Mạc Tử Bắc đứng lên, tiến lên muốn cầm tay Tiểu Bạch lại bị cô đẩy ra.

Giản Tiểu Bạch không để ý đến anh chỉ kéo tay Lan Thương: “Chú Lan đừng đi, cháu không thể để chú chết!”

“Lan Thương?” Doãn Đăng Nhân hô nhỏ. “Vậy ông nhất định biết chị em Giản Tiểu Bạch ở đâu.”

Lan Thương sững sốt: “Không còn kịp rồi. Con nhớ bảo trọng, nhớ rõ nói với chị con là bảo nó hạnh phúc!”

Lan Thương đẩy cô ra, chạy vội tới cửa, cầm súng bắn hai phát vào đám người trong viện. Giản Tiểu Bạch vừa muốn đi theo ra ngoài thì bị Mạc Tử Bắc kéo lại, nhốt cô vào trong phòng: “Mình ra đó, Nhân cậu bảo vệ cô ấy!”

Mạc Tử Bắc không có gì vũ khí, anh chỉ có thể tay không ra trận. Đột nhiên trong viện lập tức trở nên im ắng, không có tiếng súng, cũng không có động tĩnh, ngay cả Lan Thương cũng chấn động, kinh ngạc quay sang nhìn phía Mạc Tử Bắc.

“Làm sao vậy?” Mạc Tử Bắc từ cửa sổ cẩn thận nhìn ra ngoài.

Trên mặt đất có mấy người đang nằm, tên mặt sẹo Á Lỗ Khắc cũng nằm ngay đơ trên đất. Chỉ có Tina một mình lui vào góc tường run rẩy. Đứng ở cửa viện là một người cao lớn anh tuấn đeo mặt nạ bạc. Trong tay người nọ trống không, khoe miệng là một nụ cười nhạt. Còn Tina thì đã sợ tới mức cả người phát run.

Mạc Tử Bắc kinh hô: “Mặt nạ bạc!”

Doãn Đăng Nhân từ chỗ cửa chạy đến. “Giải quyết hết rồi?”

“Xem ra đều đã chết, người mang mặt nạ bạc này là địch hay là bạn?” Lan Thương thu súng lại hỏi.

“Là bằng hữu, anh ta đã từng giúp Tiểu Bạch!”

Lan Thương cũng không nói gì nữa. Giản Tiểu Bạch từ bên trong chạy đến, nhìn thấy Lan Thương không chết, tiếng súng cũng không có. Cô vui vẻ quá mà khóc, bổ nhào vào lòng Lan Thương, ôm cổ ông vui vẻ mà rưng rưng hô to: “Chú Lan, chú thật sự không chết! Thật tốt quá!”

“Tiểu Bạch!” Mạc Tử Bắc kêu cô.

Giản Tiểu Bạch ở trong lòng Lan Thương mà cứng đờ người, cô không hiểu vì sao Mạc Tử Bắc vừa rồi lại chịu dùng sinh mệnh bảo vệ cô? “Anh không phải sợ chết sao?”

“Người bên ngoài có thể là Mai Thiếu Khanh!” Anh căn bản không muốn nói nhưng lương tâm anh đột nhiên trắc ẩn, cứ cho là lấy lòng của cô đi.

“Anh Thiếu Khanh?” Giản Tiểu Bạch vừa nghe đã chạy ra khỏi phòng.

Hai mét trước cửa viện có một người cao lớn mang mặt nạ bạc, đứng dưới ánh mặt trời, cái mặt nạ cũng theo đó mà lấp lánh. Lòng của cô một trận kinh hoàng, có chút không biết làm sao, năm sáu người chết cũng không làm cho cô thấy sợ hãi, cô bước qua đám người chết đó mà đi.

Mặt nạ bạc nhìn thấy cô đi ra thì trong mắt hiện lên một chút dịu dàng rồi lập tức xoay người.

“Anh Thiếu Khanh!” Giản Tiểu Bạch nhìn thấy anh sắp đi thì không khỏi kêu to.

Mặt nạ bạc khựng lại rồi tiếp tục cất bước. Giản Tiểu Bạch liều lĩnh chạy lên, từ phía sau ôm lấy lưng anh ta: “Anh Thiếu Khanh. Là anh sao?”

Giọng của cô rất nhỏ, không dám chắc chắn có phải là Mai Thiếu Khanh hay không. Cô chỉ có thể ôm lấy anh ta, không để anh ta đi, cho đến khi xác định anh ta không phải là anh Thiếu Khanh của cô mới thôi.

Mặt nạ bạc chậm rãi xoay người, khoe miệng hơi mỉm cười. Anh ta nâng tay nhắc cái mặt nạ lên, từ phía sau cái mặt nạ chậm rãi lộ ra gương mặt tuyệt đẹp làm cho người ta hít thở không thông, đập vào mắt là đôi mắt hoa đào như gió xuân thắm ba của anh ta, sống mũi cao thẳng, mày kiếm khê cong, khoe môi nhếch một nụ cười mỉm mị hoặc chúng sinh.

Giản Tiểu Bạch nước mắt ào ào tuôn rơi, bổ nhào vào trong lòng anh ta, vừa khóc vừa kêu: “Anh Thiếu Khanh! Đúng là anh!”

Mai Thiếu Khanh chính là mặt nạ bạc, Mạc Tử Bắc đoán cũng không sai chỉ là không biết mặt nạ vàng kia là ai. Ba người bọn họ đều từ trong phòng đi ra.

“Em không có nằm mơ, nói cho em biết đây thật sự là anh Thiếu Khanh đi. Anh đi đâu vậy, em rất nhớ anh. Em không phải đang mơ đúng không, anh thật sự là anh Thiếu Khanh của em đúng không!” Giản Tiểu Bạch kích động đến choáng váng, mười ngón tay siết lấy thắt lưng anh ta, tựa đầu vào trước ngực anh ta không ngừng rơi lệ, từ khóc thất thanh cho đến khi khóc thút thít.

Tay Mai Thiếu Khanh cũng đỡ thắt lưng của cô: “Không sao!”

Mạc Tử Bắc thấy bọn họ vô cùng thân thiết như thế thì đáy lòng dâng lên một chút ghen tuông, không khỏi siết chặt nắm đấm nhưng rốt cục không có phát tác. Tất cả mọi người đang nhìn bọn họ ôm chặt nhau.

Tina trong lòng đau xót, ánh mắt liếc về nơi khác. Cô ta biết đến tận đây rồi thì cô ta thật sự không còn có cơ hội đến với Mạc Tử Bắc. Ngay lúc cô ta chuẩn bị rời đi thì phát hiện ngón tay của tên mặt sẹo Á Lỗ

Khắc động dậy ngay sau đó súng của hắn ta giơ lên hướng tới Mạc Tử Bắc đang ở gần hắn nhất mà nả một phát súng.

“Đoàng!”

Mạc Tử Bắc bị đẩy một cái lão đảo thiếu chút nữa ngã quy. Một tiếng súng thật lớn này quá chấn động, Giản Tiểu Bạch hoảng sợ. Mai Thiếu Khanh nâng tay từ trong tay áo phóng ra một con dao phẫu thuật bắn thẳng đến chỗ cổ họng tên mặt sẹo, ngay lập tức mất mạng.

“Ai bị trúng đạn rồi?” Giản Tiểu Bạch trong lòng căng thẳng.

Mạc Tử Bắc ổn định thân mình, xoay người liền nhìn thấy Tina ở phía sau anh, chậm rãi ngã xuống, bên môi của cô ta nở rộ một nụ cười mỉm, một nụ cười buồn xuôi cùng thả lỏng.

Mạc Tử Bắc giật mình, nâng cơ thể của cô ta. Vừa giơ tay liền chạm đến vết máu nóng ảm phía sau lưng cô ta, máu tươi nhuộm đỏ từ trước ngực đến phía sau lưng Tina.

Anh hô nhỏ: “Tina, cô giúp tôi chặn đạn?”

Mạc Tử Bắc không thể tin được, cô ta vừa rồi hình như ở rất xa chỗ tiếng súng nổ đồng thời anh cảm giác người mình bị va một cái, vừa xoay người thì Tina đã trúng đạn.

“Mạc!” Tina cười xinh đẹp: “Khụ khụ.”

Máu tươi theo khoe môi chảy ra, hình như viên đạn bắn trúng động mạch phổi. Cô ta nâng bàn tay dính đầy máu lên xoa hai má anh, mỉm cười, khoe môi, hàm răng đều dính đầy máu khiến nụ cười này nhìn quái dị mà quý bí. “Mạc, trả Duy Bạch lại cho anh. Em sai rồi. Tha thứ cho em.”

Tina dường như còn có rất nhiều điều muốn nói nhưng lại không ngừng ho khan khiến cô ta rất nhanh đã nói không ra lời, đến hô hấp cũng gấp gấp hơn rất cực ngạt thở mà chết. Bên môi vẫn còn đọng một nụ cười, nhan sắc xinh đẹp vậy máu làm cho người ta tan nát cõi lòng, máu tươi nhuộm đỏ tây trang trước ngực Mạc Tử Bắc, Mạc Tử Bắc kinh ngạc nâng người Tina, thật lâu sâu vẫn không buông ra.

Doãn Đăng Nhân đón lấy Tina mà đặt xuống. “Chúng ta đi thôi, nơi này sợ là cảnh sát sắp tới rồi.”

Giản Tiểu Bạch ngẩng mặt nhìn Mai Thiếu Khanh. “Anh Thiếu Khanh, chúng ta đi thôi. Mang theo cả chú Lan nữa!”

Mai Thiếu Khanh gạt đầu cười với Lan Thương rồi lập tức lại đeo mặt nạ. “Đi thôi chú Lan, cảnh sát sẽ tới ngay thôi.”

“Nhưng mà nơi này, tôi lo lắng Nhiên Nhiên trở về sẽ không tìm thấy tôi!”

Mai Thiếu Khanh ngần ra, sắc mặt trầm xuống. “Chú Lan, cô ấy với anh hai có khả năng vĩnh viễn không thể trở về.”

“Vì sao?” Giản Tiểu Bạch đưa tay chặn ở ngực, tin tức không thể tin được này làm người ta giật mình.

Mạc Tử Bắc cũng đứng lên, Doãn Đăng Nhân sững sốt. “Nhiên nhiên có phải là Túc Nhĩ Nhiên không?”

Mai Thiếu Khanh chậm rãi gạt đầu.

Doãn Đăng Nhân khoe môi run run, run run lắc đầu: “Không phải, anh gạt tôi!”

“Rốt cuộc sao lại thế này?” Lan Thương cũng lão đảo một chút, gần như đứng không vững.

Mai Thiếu Khanh hít sâu một hơi: “Anh hai với tôi ở trên tàu chở khách qua Đại Tây Dương truy lùng tung tích Dạ Lang. Nhiên Nhiên cũng lên vào tàu chở khách, giữa đường thì anh hai gặp phải Dạ Lang, hai người đấu với nhau rất lâu, anh hai bị Dạ Lang chém bị thương. Nhiên Nhiên phát hiện ra mới chạy tới nói với tôi là anh hai đã cùng Dạ Lang rơi xuống Đại Tây Dương. Tôi cùng Nhiên Nhiên nhảy xuống biển, sau đó Nhiên Nhiên mất tích, tôi cũng không tìm được anh hai, chỉ tìm được thi thể Dạ Lang. Nhiên nhiên cũng không thấy đâu, khi tôi được nhân viên công tác trên phà cứu lên phà thì lại phải thuyền nhỏ tìm kiếm cả nửa đêm cũng không phát hiện ra bọn họ. Tôi không có cách nào khác phải tiếp tục chờ bởi vì tôi còn có nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ gì? Anh có nhiệm vụ gì không thể cứu bọn họ lên?” Doãn Đăng Nhân đã không thể ngăn chặn được cơn bi ai cùng cực của mình mà nhịn không được rống lớn.

“Tôi không còn lời nào để nói!” Mai Thiếu Khanh trên mặt cũng tràn đầy đầy bi thương.

Lúc này cảnh sát đến. Mai Thiếu Khanh đưa một tờ giấy chứng nhận cho cảnh sát, vị cảnh sát kia liền đột nhiên chào anh ta. Tất cả mọi người trên mặt đều hoảng sợ và đầy thống khổ. Nước mắt Giản Tiểu Bạch vẫn tuôn ào ào, Doãn Đăng Nhân trên mặt bi thương không thua gì cô thậm chí còn sâu hơn.

Lan Thương cũng lập tức già nua hơn. Môi ông run run, Mạc Tử Bắc đi qua đỡ lấy ông, cho ông điểm tựa.

“Thi thể phải xử lý như thế nào?” Cảnh sát hỏi Mai Thiếu Khanh dường như là đang xin chỉ thị.

Mai Thiếu Khanh chỉ thản nhiên nói: “Cứ theo trình tự thông thường đi!”

“Rõ!” Vài cái cảnh sát lôi thi thể đi.

Mai Thiếu Khanh rốt cục nói: “Tàn dư của Dạ Lang đã bị diệt trừ hết. Mọi người cũng không cần lo lắng. Tôi phải đi rồi!”

“Anh Thiếu Khanh!” Giản Tiểu Bạch khẽ gọi: “Anh đi đâu?”

Mai Thiếu Khanh cười nhẹ, khôi phục lại dáng vẻ ban đầu. “Anh đi tiếp nhận công việc của Nhiên Nhiên, anh muốn giúp cô ấy làm thật tốt!”

“Nhiên Nhiên!” Lan Thương kinh hô. “Không đâu, con bé sẽ không chết đâu. Nói cho tôi biết chỗ bọn họ rơi xuống biển đi?”

“Rơi xuống hải vực trung tâm Đại Tây Dương, thời gian lại là buổi tối, tôi nghĩ khả năng còn sống rất nhỏ.” Mai Thiếu Khanh đối diện tai nạn không trốn tránh.

“Anh hai, anh ấy?” Giản Tiểu Bạch hai tay che mặt. không biết nên làm thế nào tin tưởng tin dữ này. “Chị ơi! Anh hai!”

Cô thấp giọng lẩm bẩm, lắc đầu không muốn tin.

Mai Thiếu Khanh lại nói: “Tiểu Bạch chấp nhận đi!”

“Không, em không tin!” Giản Tiểu Bạch lắc đầu thống khổ.

Mạc Tử Bắc muốn tới an ủi cô nhưng anh biết nói cái gì cũng vô ích. Huống chi hiện tại cô còn đang giận anh. Cô nhất định còn giận chuyện anh chia tay cô!

“Tiểu Bạch!” Mạc Tử Bắc kêu tên của cô.

Giản Tiểu Bạch xoay người, không đối mặt với anh. Mai Thiếu Khanh đi qua kéo tay cô giao cho Mạc Tử Bắc. “Chăm sóc tốt cho cô ấy, cả chị dâu nữa!”

Về mặt Mai Thiếu Khanh nghiêm túc, ánh mắt lại thành khẩn. Mạc Tử Bắc gật đầu: “Tôi sẽ làm!”

Giản Tiểu Bạch lại ra sức rút tay lại, Mạc Tử Bắc cầm chặt tay cô không buông ra. “Tiểu Bạch, anh sai rồi, là anh không đúng!”

Giản Tiểu Bạch rưng rưng quay mặt đi không nhìn anh.

Mai Thiếu Khanh cười nhẹ. “Ta đi đây. Mạc Tử Bắc giúp tôi chăm sóc chú Lan!”

“Anh đi đâu?”

“Trở về phục mệnh!”

“Về đâu?”

“Bí mật!”

Một tháng sau.

Sau khi mọi chuyện trở về với bình thường, Giản Tiểu Bạch được Mạc Tử Bắc đưa về căn biệt thự trên núi ở bên cạnh Lâm Hiểu Tình.

Ngày ấy sau khi biết tin Hùng Lập Tân rơi xuống biển, Lâm Hiểu Tình không ăn không uống mà ngất đi, lúc đưa đến bệnh viện thì phát hiện cô đã có thai. Cô không thể không chấp nhận sự thật mà ăn uống thật tốt để nuôi dưỡng thai nhi, nhưng mọi người đều biết trong lòng cô rất đau xót. Cho nên Giản Tiểu Bạch, Mạc Tử Bắc cùng với ba mẹ anh đều cẩn thận bảo vệ cho cô.

Còn Giản Tiểu Bạch cũng bởi vì nôn nghén mà bị buộc làm kiểm tra, lúc siêu âm lại phát hiện trong tử cung nội có hai cái túi thai, cô mang thai song sinh. Từ đó về sau Mạc Tử Bắc trở thành siêu cấp vú em, thật cẩn thận không rời một bước. Tuy rằng còn chưa giành được sự tha thứ của Giản Tiểu Bạch nhưng Mạc Tử Bắc tin với sự chân thành và kiên định anh nhất định có thể lại cảm động Tiểu Bạch.

Lam Sư không giúp đỡ tất nhiên cũng không lấy đi Duy Bạch của Mạc Tử Bắc. Doãn Đăng Nhân giống như thay đổi thành một người khác, dường như không nói một lời xoay đầu liền trở thành một người đàn ông băng sơn.

Mạc Tử Bắc vẫn không nghĩ ra rất nhiều chi tiết, từ miệng Lan Thương anh biết Tiểu Túc hóa ra là hình cảnh quốc tế. Vậy hiện tại Mai Thiếu Khanh tiếp nhận công tác của cô cũng là hình cảnh quốc tế?

Vậy mặt nạ vàng là ai?

Đang nghĩ thì Mai Thiếu Khanh đã tới.

Gặp lại sau một tháng mà Mạc Tử Bắc vẫn kinh ngạc: “Sao anh biết địa chỉ nhà mới của bọn tôi?”

Mai Thiếu Khanh cười mà không đáp. Mạc Tử Bắc khẩn cấp chặn ở cửa biệt thự hỏi: “Mặt nạ vàng là ai?”

“À!” Mai Thiếu Khanh chau mày. “Anh thật sự muốn biết? Là tôi với anh hai! Tôi đeo mặt nạ vàng lần cứu Thiên Thiên. Nhớ rõ Thiên Thiên là con của tôi!” Mai Thiếu Khanh hiếm có một lần nói đùa.

Mạc Tử Bắc trừng anh ta. “Được, cũng coi như là con anh nhưng mà giống loại thật sự thì là của tôi không chút nghi ngờ!”

“Ha ha!”

Hai người cùng cười, không khí coi như hòa hợp.

“Vì sao hai người lại phải đeo mặt nạ như vậy? Trêu cợt chúng tôi!”

Mai Thiếu Khanh lắc đầu, lần đầu tiên trong đời nói ra một câu như vậy: “Vì cuộc sống chúng tôi không muốn làm đại ca Lam bang nữa. Anh ấy không muốn mà tôi cũng không muốn! Cho nên mới lấy mặt nạ đối mặt với mấy lão già Lam bang!”

“À!” Mạc Tử Bắc rốt cục cũng hiểu.

“Gia nhập tổ chức hình cảnh quốc tế rồi thì anh coi như là đi vào đường quang minh rồi chứ gì?”

Mai Thiếu Khanh đánh vào ngực anh một cái: “Hỏi xong chưa? Tôi đi thăm Tiểu Bạch!”

Anh ta vòng qua Mạc Tử Bắc, ngông nghênh đi vào cửa, để lại Mạc Tử Bắc một mình sững sờ ở ngoài cửa, anh ta thật đúng là xem nơi này như nhà mình mà.

Mạc Tử Bắc hiện tại khổ sở nhất là chuyện hôn lễ. Tiểu Bạch nói ngày nào chưa có tin tức của anh hai và chị gái thì ngày đó cô sẽ không lấy chồng.

Tuy rằng Mạc Tử Bắc cũng hiểu được tình cảm này anh một chút giảm giá cũng chưa có mà thậm chí còn lời được một cậu con trai, một mỹ nhân cùng với cái bào thai song sinh trong bụng cô nữa. Nhưng Tiểu Bạch một ngày chưa chịu kết hôn với anh thì tim anh một ngày cũng không thể an bình.

Mạc Tử Bắc đành phải khẩn cầu ông trời đừng để Hùng Lập Tân cùng Túc Nhĩ Nhiên thật sự chết đi. Nhưng hiện tại bọn họ đều không có tin tức, xem ra hôn lễ của anh thật sự sẽ không bao giờ có rồi.

Hết chương 163

163. Chương 164: Kết Thúc 2

Edit: Phong Vũ

Giản Tiểu Bạch ngồi ở sô pha xem TV, nơi cửa đột nhiên xuất hiện một bóng người cao lớn làm cho ánh mắt của cô theo đó mà sáng ngời, có chút kích động đứng lên. Run run môi hưng phấn mà kêu một tiếng: “Anh Thiếu Khanh!”

Mai Thiếu Khanh đứng ở cửa lại bình tĩnh mỉm cười nhìn cô.

Hai người nhìn nhau, trong mắt đều là ấm áp. Thiên Thiên ở trên sô pha bên cạnh chơi xếp gỗ vừa quay đầu liền sững sốt, lập tức kêu to nhào tới: “Ba!”

Mai Thiếu Khanh ôm lấy cậu nhóc. “Thiên Thiên!”

“Ba!” Thiên Thiên ôm cổ Mai Thiếu Khanh, chu miệng hôn lên mặt anh ta.

Mạc Tử Bắc sau khi mở cửa liền nhìn thấy hình ảnh bọn họ thân mật như thế, trong lòng có chút chua chát, nhin không được khê gọi: “Đó là con tôi đó được chưa?”

Mai Thiếu Khanh liếc xéo anh một cái, cũng không để ý tới. Giản Tiểu Bạch nhìn anh tiến vào mà sắc mặt trầm xuống. Cô lại nghĩ tới lần trước lúc nguy cấp anh đã nói đến chuyện chia tay cô. Cô vẫn canh cánh trong lòng, vẫn rất giận. Còn nữa anh còn dám hôn người phụ nữ nhân. Tuy rằng sau này anh đã giải thích hết mọi chuyện đều là vì Hùng Lập Tân cùng Mai Thiếu Khanh nhưng cô vẫn nhin không được mà tức giận. Lúc mẩu chốt hai người không phải sống nương tựa vào nhau, bàn bạc với nhau, chỉ có một mình anh quyết định. Cho nên cô vẫn phải trừng phạt anh, về sau cô lấy việc mang thai mà cự tuyệt lời cầu hoan của anh. Chèn ép Mạc Tử Bắc đến mức sắp hỏng luôn!

Thấy Giản Tiểu Bạch trề môi, Mạc Tử Bắc xám xịt đứng ở cửa nhìn con mình cùng Mai Thiếu Khanh gần gũi mà không thể làm gì. Giản Tiểu Bạch cũng vọt tới muốn nhào vào trong lòng Mai Thiếu Khanh. Mạc Tử Bắc cũng không chịu mà kéo cô lại.

“Em là phụ nữ của anh. Anh không thể chịu được cảnh em chui vào trong lòng người khác!”

“Mạc Tử Bắc!” Giản Tiểu Bạch thét chói tai. “Anh!”

Mạc Tử Bắc cười nhẹ mà Mai Thiếu Khanh ngược lại rất đồng tình nhìn anh tựa tiểu phi tiểu khê cong khéo miệng, vẻ mặt kia chính là đang nói: “Anh hết thuốc chữa rồi!”

Giản Tiểu Bạch giống như một con nhím nhỏ đang xù lông, Mạc Tử Bắc lo lắng cho hai cục cưng trong bụng cô nên không dám làm càn: “Xin em đó, cẩn thận cục cưng!”

Giản Tiểu Bạch nghe thấy hai chữ cục cưng liền lập tức an tĩnh lại. “Anh Thiếu Khanh, sao lâu rồi anh mới đến, em rất nhớ anh!”

“Anh cũng nhớ em!” Mai Thiếu Khanh ôm Thiên Thiên ngồi vào sô pha, hành động chẳng khác nào đang ở nhà của mình.

“Anh còn đi nữa sao?” Giản Tiểu Bạch nhin không được hỏi.

Mai Thiếu Khanh chậm rãi cười, nụ cười kia rực rỡ như nắng mang theo cảm tình không hề nhẹ: “Anh tính ở nhà em luôn đây!”

“Ồ!” Mạc Tử Bắc ngược lại có chút bất ngờ. “Mặt trời mọc ở hướng tây sao? Anh mà sẽ ở nhà chúng tôi?”

“Mạc Tử Bắc, anh rốt cuộc có muốn để anh Thiếu Khanh ở lại không, anh mau nói đi?” Giản Tiểu Bạch bị anh ôm thắt lưng nhưng không chút ảnh hưởng đến khẩu khí cô nói chuyện.

“Đương nhiên là hoan nghênh, anh giơ hai tay hoan nghênh.” Dưới loại tình huống này Mạc Tử Bắc dám nói không sao?

“Anh Thiếu Khanh!” Giản Tiểu Bạch lấy tay Mạc Tử Bắc ra, ngồi trở lại sô pha. “Anh hai với chị thật sự đã chết rồi sao?”

Mai Thiều Khanh chơi với Thiên Thiên rồi nghĩ nghĩ. “Có lẽ vậy!”

“Em không tin!” Giản Tiểu Bạch hạ thấp giọng nói, nước mắt lại rơi xuống. “Anh Thiều Khanh, em vẫn cảm giác anh hai với chị Tiểu Túc vẫn còn sống, anh nói cho em biết đi, anh tận mắt nhìn thấy bọn họ rơi xuống biển sao?”

Mai Thiều Khanh gật gật đầu. “Đừng nghĩ nữa mà sống cho tốt đi, còn nữa kết hôn với cái tên đáng thương kia nữa, dù sao em cũng không thể cả đời không kết hôn, đúng không?”

“Anh Thiều Khanh!” Giản Tiểu Bạch cắn chặt môi, đáy mắt hiện lên đau xót. “Em không thể kết hôn. Anh hai với chị một ngày còn chưa trở lại thì một ngày em vẫn không thể kết hôn.”

“Nếu cả đời cũng không về thì em cũng đời cũng không kết hôn với anh ta sao?”

“Uhm!” Giản Tiểu Bạch hạ quyết tâm. “Nhưng mà em cảm thấy anh hai với chị nhất định sẽ không chết. Chúng ta đều không có tạo nghiệp chướng ông trời sẽ không tàn nhẫn như vậy. Em nhất định phải đợi bọn họ trở về.”

“Nếu trở về thì em sẽ kết hôn với anh ta?” Mai Thiều Khanh chỉ vào Mạc Tử Bắc hỏi Giản Tiểu Bạch.

Cô lại suy nghĩ. “Uhm! Nếu trở về thì em sẽ cố gắng lấy anh ấy.”

Mạc Tử Bắc lắc đầu cười khổ, cố gắng sao, anh thật sự là tự làm bậy đắc tội với tiểu tổ tông nhưng anh lại tâm can tình nguyện chịu khổ hơn nữa còn rất thích thú.

“Hiếu Tình hiện tại tâm trạng rất không tốt. Em cũng không thể kết hôn, em phải ở cùng cô ấy cho nên cho nên chỉ có thể ủy khuất Mạc Tử Bắc.” Giản Tiểu Bạch thấp giọng: “Trong lòng em bất an, nếu chỉ có một mình em hạnh phúc thì em sẽ bứt rứt!”

“Tiểu Bạch!” Mai Thiều Khanh có chút dở khóc dở cười: “Hạnh phúc của em là điều mọi người hy vọng nhìn thấy nhất, không ai có ý kiến gì đâu. Đừng tự trách, mọi chuyện không liên quan đến em.”

“Tôi đi thu xếp cho anh ở tại phòng bên cạnh chú Lan được chứ?” Mạc Tử Bắc hiện tại chính là một người đàn ông của gia đình hiền lành, ngoan ngoãn.

“À được, tùy theo ý chủ nhà!”

Mạc Tử Bắc lên lầu đi thu dọn phòng.

“Anh Thiều Khanh, em nói này, có một cô gái tên là Ứng Tiểu Thuần đi tìm anh, anh có biết không!” Giản Tiểu Bạch đột nhiên nghĩ đến việc này.

“Ứng Tiểu Thuần?” Mai Thiều Khanh nhú mày. “Khi nào?”

“Hôm anh mới vừa đi thì cô ấy ở phòng khám. Em đến tìm anh nên cô ấy biết anh có thể phải đi nên muốn đi tìm anh, còn nói chân trời góc biển cũng phải tìm được anh.”

“À!” Mai Thiều Khanh xoa nhẹ mi tâm: “Cô ta thật là phiền toái.”

“Cô ấy thích anh!”

“Ừ!”

“Mà anh cũng thích cô ấy!”

“Tiểu Bạch, anh đi nghỉ đây!” Mai Thiều Khanh không muốn lằng nhằng như vậy nữa nên đứng lên chuẩn bị lên lầu.

“Em đưa anh đi, anh muốn chạy trốn sao?” Với hiểu biết nhiều năm, cô cảm thấy Mai Thiều Khanh một khi gặp phải chuyện tình cảm là lại trốn tránh. Cô phải nghĩ cách làm anh hạnh phúc mới được.

Sau khi hai người lên lầu, chú Lan cùng ba mẹ Mạc Tử Bắc ở trong phòng chơi cờ đánh bài, ba người lại thiếu mất một chân nên chơi không vui. Nhìn thấy Mai Thiều Khanh trở về, trên mặt chú Lan cuối cùng cũng mỉm cười. Đạo này cũng bởi vì không có tin của Hùng Lập Tân với Túc Nhĩ Nhiên mà ông cứ rầu rĩ không vui.

Mạc Tử Bắc đang sửa sang lại chăn, khi Giản Tiểu Bạch đẩy cửa tiến vào liền nhìn thấy anh đang trải ra giường trắng tinh.

“Màu trắng hả?” Mai Thiếu Khanh hỏi.

“Ừ, tôi biết anh có tính ưa sạch sẽ, căn phòng kia không phải đều là màu trắng sao?”

“Ồ!” Mai Thiếu Khanh nở nụ cười: “Anh thật đúng là hiểu tôi. Tiểu Bạch em ra ngoài đi, anh có lời muốn nói cùng Mạc Tử Bắc!” Mai Thiếu Khanh nhẹ nhàng đẩy Tiểu Bạch đi rồi đóng cửa phòng lại, anh ta ngồi xuống giường mà Mạc Tử Bắc vừa trải xong.

“Chuyện gì?” Mạc Tử Bắc hỏi.

“Tôi muốn nói cho anh biết, hôn lễ của anh sẽ không còn xa nữa đâu, mau chuẩn bị đi!” Mai Thiếu Khanh nói rất lạnh nhạt, trong con người cũng là trêu chọc.

“Anh?” Mạc Tử Bắc thở dài một hơi: “Đừng trêu tôi. Tuy rằng tôi muốn kết hôn nhưng Tiểu Bạch sẽ không đồng ý. Tôi chuẩn bị xong rồi thì kết hôn với ai?”

“À!” Mai Thiếu Khanh cười cười. “Đời này tôi sống thực sự là mệt chết đi được. Tôi chưa từng trêu ai, thời thơ ấu không hề có một chút vui vẻ, không biết vì sao gần đây tôi lại muốn trêu chọc nhiều người hơn một chút. Ví dụ như anh, ví dụ như Tiểu Bạch, ví dụ như Doãn Đăng Nhân, đương nhiên còn có chính bản thân tôi nữa.”

“Là sao?” Mạc Tử Bắc chăm chú quay đầu nhìn anh ta: “Anh muốn nói cái gì?”

Mai Thiếu Khanh ngoác miệng cười: “Tôi chính là muốn đùa chút thôi. Tôi muốn kết hôn, tôi đột nhiên rất muốn cùng mấy người cử hành hôn lễ.”

Mạc Tử Bắc hoảng sợ giật mình: “Là sao?”

Mai Thiếu Khanh lắc đầu: “Anh cũng thật ngốc nghếch. Tiểu Bạch sao lại thích loại đàn ông ngốc như anh vậy chứ!”

“Anh rốt cuộc muốn nói cái gì?” Mạc Tử Bắc không thể tin được hỏi: “Anh thật sự muốn kết hôn? Anh là nói hai cặp chúng ta cùng nhau cử hành?”

Mai Thiếu Khanh lườm anh một cái: “Anh cuối cùng cũng không phải quá ngu ngốc, nhớ gọi Doãn Đăng Nhân cùng Lâm Hiểu Tình tới nữa. Hôn lễ của tôi cần mấy người tham gia. Thỏa mãn yêu cầu duy nhất này của tôi đi!”

“À được!” Mạc Tử Bắc trong lòng đã mừng như điên rồi. “Nhưng mà, nhưng mà Tiểu Bạch sẽ không đồng ý kết hôn với tôi. Anh có biết là chuyện của Hùng Lập Tân với Tiểu Túc cũng khiến tôi rất áy náy không.”

Mai Thiếu Khanh nghe vậy trong mắt hiện lên một tia sáng quỷ dị. “Đừng nói đến chuyện này nữa. Tôi tính ba ngày sau kết hôn, nếu muốn cùng nhau tổ chức thì mau chuẩn bị đi.”

“Được, hôn lễ của anh tôi nhất định sẽ chuẩn bị tốt. Nhưng mà Tiểu Bạch sẽ không đồng ý lời cầu hôn của tôi.”

“Anh chỉ cần lo chuẩn bị là được. Tôi cam đoan ngày đó Tiểu Bạch sẽ cam tâm tình nguyện kết hôn với anh!”

“Anh tính làm như thế nào?”

“Được rồi, ra ngoài đi. Đừng làm phiền tôi, tôi muốn ngủ rồi. Ba ngày nay mệt chết đi được! Nhớ nói mọi người tham gia, Lâm Hiểu Tình cùng Doãn Đăng Nhân cũng không được thiếu.”

Mai Thiếu Khanh giống như một đứa trẻ mà nằm xuống, lần đầu tiên trong đời nằm thoải mái như vậy.

“Vậy ăn cơm thì sao?” Mạc Tử Bắc hỏi.

“Đừng gọi tôi, lúc nào đói bụng tôi sẽ đi xuống!”

“Được rồi!” Mạc Tử Bắc có nhiều điều muốn hỏi nhưng cũng chỉ có thể đợi sau khi anh ta dậy vậy.

Mai Thiếu Khanh này mà cũng muốn kết hôn, cô dâu là ai nhỉ? Trời ạ! Tin tức này thật sự là chấn động nhất thế kỷ. Mai Thiếu Khanh kết hôn thật sự là rất chấn động!

Sau khi đi ra cũng không nhìn thấy Tiểu Bạch, hình như cô đã về phòng. Anh ức chế nghi vấn trong lòng, mở cửa ra liền nhìn thấy Giản Tiểu Bạch đứng ở cạnh cửa còn Thiên Thiên thì đứng ở bên cạnh cô.

“Con đi tìm mấy ông đi!”

“Dạ!” Thiên Thiên ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Mạc Tử Bắc từ phía sau ôm lấy Giản Tiểu Bạch. “Tiểu Bạch! Chúng ta kết hôn đi!”

“Đi chết đi!” Giản Tiểu Bạch thoát khỏi anh.

“Ồ, anh mà chết thật thì em sẽ vui vẻ sao? Anh lo em sẽ giống như Hiếu Tình mà rất khổ sở.” Mạc Tử Bắc lại dựa vào, tiến lên, tựa đầu vào vai cô. “Tiểu Bạch anh yêu em!”

“Hừ!” Giản Tiểu Bạch ngoài miệng hừ lạnh nhưng trong lòng lại thít lại, cô làm sao có thể chịu được việc mất anh chứ?

“Tiểu Bạch!” Mạc Tử Bắc thật bất đắc dĩ, từ lần trước đến bây giờ cũng đã hai tháng anh cấm dục. “Anh muốn”

“Hừ!” Giản Tiểu Bạch vẫn không để ý tới anh. “Nhưng cơ thể cô vẫn không rời khỏi anh mà tựa vào trong lòng anh.”

“Bà xã em đồng ý với anh đi. Chúng ta kết hôn, anh Thiếu Khanh của em cũng muốn kết hôn?”

“Cái gì?” Giản Tiểu Bạch kinh ngạc há miệng.

Mạc Tử Bắc xoay người cô lại nghiêm túc nói: “Anh ta nói ba ngày sau muốn kết hôn, hỏi anh có phải cùng tham gia. Em rốt cuộc có muốn lấy anh không?”

“Không lấy, không lấy!” Giản Tiểu Bạch trề môi. Trong lòng cũng rất nghi hoặc, anh Thiếu Khanh muốn kết hôn?

Mạc Tử Bắc nhìn chăm chăm đôi môi đỏ hồng của cô mà thấy nóng rực cả người. “Tiểu Bạch!”

Giọng anh đột nhiên khàn hẳn đi, Giản Tiểu Bạch cau mày liếc anh một cái, anh lại đột nhiên ôm cô vào trong khuỷu tay, cúi đầu chiếm lấy môi cô.

“Ừ.”

Giản Tiểu Bạch đẩy anh một cái: “Không được, ừ...”

Anh tiếp tục làm nộ hôn càng sâu, Giản Tiểu Bạch từ phản kháng lúc ban đầu cũng biến thành thuận theo, bất lực xụi lơ ở trong lòng anh, suy nghĩ cũng theo đó mà hỗn loạn, cõi lòng thoải mái, gần như không có sức đề mà thở nữa.

Thật lâu sau Mạc Tử Bắc mới buông cô ra, say đắm nhìn chăm chú vào cô. “Tiểu Bạch chúng ta kết hôn đi!”

Bàn tay anh xoa bụng cô, dịu dàng nói: “Chúng ta còn có hai bảo bối này nữa. Anh không muốn chúng lại phải làm con rơi. Đồng ý với anh đi!”

Giản Tiểu Bạch né ánh mắt anh, lắc đầu. “Mạc Tử Bắc trong lòng em rất khổ sở!”

“Anh biết!” Mạc Tử Bắc tiến lên lại ôm lấy cô. “Anh cũng buồn nhưng mà chúng ta phải sống cuộc sống của mình.”

“Anh Thiếu Khanh muốn kết hôn?”

“Đúng vậy!”

“Em không thể, em cần thời gian!”

Mạc Tử Bắc gật gật đầu: “Vậy được rồi, anh không miễn cưỡng em!”

Trong lòng anh có chút thất vọng, xoay người lẻ loi đi ra ngoài, để lại Giản Tiểu Bạch một mình ở trong phòng ngăn ngõ. Kết hôn? Cô có thể chứ?

Ba ngày sau trong phòng tiệc.

Giản Tiểu Bạch không chấp nhận lời cầu hôn của Mạc Tử Bắc nhưng cô vẫn tới tham dự hôn lễ của Mai Thiếu Khanh. Hiện tại Mai Thiếu Khanh là người thân duy nhất của cô, chị của Tiểu Túc đã điên rồi nên cô chỉ có một người thân là Mai Thiếu Khanh thì làm sao có thể không đến?

Cô thuyết phục Lâm Hiểu Tình cũng đến, có lẽ là cho tới nay đều rất áp lực nên lần đầu tiên sau khi Hùng Lập Tân gặp nạn Lâm Hiểu Tình cuối cùng cũng ra khỏi biệt thự, khuôn mặt cô tái nhợt mà tiều tụy, cả người thoát nhìn tựa như vừa qua cơn bạo bệnh.

Còn Doãn Đăng Nhân khi gặp lại còn xuất hiện thêm một chòm râu rất dọa người.

“Nhân!” Mạc Tử Bắc trong lòng có chút khổ sở.

Doãn Đăng Nhân quay mặt lại, trong con ngươi xinh đẹp tràn đầy thống khổ. Chòm râu quai nón đã rất dài khiến người ta có chút không thể tin được người đàn ông tóc dài để râu quai nón trước mắt lại là Doãn Đăng Nhân.

“Mạc, cậu nói đúng. Sau khi mất đi rồi mình mới biết quý trọng nhưng mà đã muộn!”

Mai Thiếu Khanh một thân lẻ phục đứng ở trong đám người, xuất chúng là vậy đáng tiếc đến bây giờ cũng không biết cô dâu ở đâu. Mọi người đều rất kinh ngạc, vẫn luôn tìm kiếm bóng dáng cô dâu mà buồn bực muốn chết. Không biết cô dâu này là thần thánh phương nào nữa.

Mai Thiếu Khanh đi tới hướng Doãn Đăng Nhân, tặc lưỡi thở dài: “Dáng vẻ này của anh thật sự là không thể kết hôn!”

“Người kết hôn là anh mà, tôi có thể đến đã là tốt lắm rồi!” Doãn Đăng Nhân một chút vui đùa cũng không muốn nói, nói xong là lại khổ sở.

“Tôi có thể đi đưa chưa!” Doãn Đăng Nhân đưa một cái bao lì xì đỏ thắm cho Mai Thiếu Khanh.

“À!” Mai Thiếu Khanh kinh ngạc một chút rồi nở nụ cười. “Trả lại cho anh, tôi không cần!”

Anh ta lại đem tiền lì xì trả lại cho Doãn Đăng Nhân.

“Vì sao?” Doãn Đăng Nhân bắt lực hỏi lại.

“Bởi vì nhân vật chính hôm nay không phải là tôi!” Mai Thiếu Khanh hứng thú cười.

“Là sao vậy?” Mạc Tử Bắc kinh hãi. “Tôi vất vả lắm mới gọi được mọi người tới anh có ý gì vậy?”

“Hôm nay tôi không kết hôn!” Mai Thiếu Khanh đột nhiên nói.

“Anh tính giỡn chúng ta hả?” Doãn Đăng Nhân la to khiến nhiều người chú ý. “Sớm biết thế tôi sẽ không đến đây.”

Mạc Tử Bắc cũng có chút tức giận: “Anh làm cái quỷ gì vậy, đùa giỡn người ta sao? Trò đùa của anh thật sự làm cho người ta giận đó!”

“À!” Mai Thiếu Khanh đột nhiên vỗ vỗ tay kêu lên: “Mọi người im lặng. Hôm nay là ngày kết hôn của hai cô em gái xinh đẹp! Không phải tôi cho nên xin phối hợp một chút giục Tiểu Bạch đi thay quần áo!”

“?! Làm cái gì vậy?” Giản Tiểu Bạch ở một bên hô nhỏ.

Cô khi nào thì nói muốn kết hôn. “Tôi không lấy chồng!”

Lâm Hiểu Tình miễn cưỡng cười cười. “Tiểu Bạch kết hôn đi, Hùng Lập Tân nếu còn sống cũng sẽ bảo cậu lập gia đình! Đừng náo loạn nữa, mọi người đều đang chờ cậu đây!”

“Mình không cưới đâu!” Giản Tiểu Bạch nghĩ đến anh hai mà trong lòng càng thêm khổ sở. Anh trai với chị gái ngay cả hài cốt cũng chưa tìm được, cô làm sao có tâm tình kết hôn.

“Khoan đã, anh Thiếu Khanh nói hai cô em gái sao?” Giản Tiểu Bạch nghĩ đến cái gì đó liền lập tức chạy tới chỗ Mai Thiếu Khanh. “Anh Thiếu Khanh, anh nói hai cô em gái là ai? Còn có một người nữa?”

“Đúng vậy? Là ai?” Mạc Tử Bắc cũng có chút kinh ngạc.

Mai Thiếu Khanh bí hiểm nở nụ cười cười, nhìn về phía Doãn Đăng Nhân. “Tiểu Túc cả đời không trở lại thì anh không phải tính cả đời không kết hôn đó chứ?”

Doãn Đăng Nhân nghe thấy tên Tiểu Túc thì ánh mắt lại ảm đạm hẳn. “Tôi sống nên tôi phải chịu báo ứng nhất định phải cả đời cô đơn.”

“Anh yêu con bé sao?” Mai Thiếu Khanh lại hỏi.

“Đương nhiên! Tôi yêu Túc Nhi. Tôi cả đời này cũng không thay đổi. Tôi sẽ không kết hôn với ai ngoài Tiểu Túc.” Tâm tình của Doãn Đăng Nhân khiến Mạc Tử Bắc cũng rất hiểu, đổi lại là anh thì cũng như vậy chỉ cần một mình Giản Tiểu Bạch.

Doãn Đăng Nhân cô đơn mọi người đều có thể cảm thụ được, Lâm Hiểu Tình cũng đã đi tới nói với mọi người: “Mạc Tử Bắc, Tiểu Bạch, hai người đã phí thời gian năm năm rồi. Đừng chậm trễ nữa, mau kết hôn đi!”

“Hôm nay tôi sẽ mang đến ọi người một sự ngạc nhiên, đừng cảm kích tôi quá nhé!” Mai Thiếu Khanh cười làm cho người ta không nắm bắt được, mọi người đều dời tầm mắt về phía anh ta.

Chỉ thấy anh ta huýt sáo một cái rồi chuyển hướng tầm mắt ra cửa phòng tiệc. Mọi người cũng đều hướng tầm mắt nhìn theo anh ta.

Nơi cửa đột nhiên im lặng hẳn đi, một cô gái mặc áo cưới màu trắng khoác tay một người đàn ông mặc âu phục màu đen chậm rãi bước đến.

Về mặt cô gái rất lạnh nhạt, còn người đàn ông trái lại có vẻ mặt mỉm cười ấm áp như ánh mặt trời.

Giản Tiểu Bạch nước mắt ào ào tuông rơi, thất thanh hô: “Anh hai, chị.”

Lâm Hiểu Tình của lao đến, trên mặt không thể ức chế được vẻ kinh ngạc vui mừng. Doãn Đăng Nhân nhìn thấy Tiểu Túc thì khó có thể tin tưởng mắt nhìn. Tầm mắt Hùng Lập Tân cùng Lâm Hiểu Tình chạm vào nhau, ánh mắt hai người đều ngẩn ngơ quẩn lầy nhau. Không phải ảo giác, cơ thể anh ta xác thực tồn tại, anh ta ôm lấy cô, đặt môi lên môi cô.

Doãn Đăng Nhân cũng rốt cục không khống chế được nhào qua đi ôm cổ Tiểu Túc: “Em đã về, đã về!”

Túc Nhi Nhiên lúc này mới nở rộ lên một nụ cười tươi đẹp, đưa môi hôn lên đôi môi lún phún râu quai nón của Doãn Đăng Nhân. Thật lâu sau cô mới buông anh ta ra nháy mắt nói: “Doãn Đăng Nhân, chúng ta kết hôn đi!”

“Ồ!” Doãn Đăng Nhân mở lớn miệng. “Được!”

Mạc Tử Bắc nhìn hai cặp đôi ôm lấy nhau thì trong lòng cũng tràn đầy cảm động, đi qua huých bả vai Mai Thiếu Khanh. “Đây là trò đùa của anh sao?”

Mai Thiếu Khanh chau mày: “Còn chưa đi?”

“Anh cũng tàn nhẫn quá đó, anh biết bọn họ bình an từ khi nào vậy?”

“Ha ha vẫn luôn biết!” Mai Thiếu Khanh cười, vẻ mặt bình tĩnh một chút áy náy cũng không có.

“Anh!”

“Hai người còn không đi đổi lễ phục sao?” Mai Thiếu Khanh hỏi Mạc Tử Bắc cùng Giản Tiểu Bạch.

Mạc Tử Bắc nắm tay Giản Tiểu Bạch, đột nhiên quỳ một gối xuống, ở trước mặt nhiều bạn tốt và người thân, đồng nghiệp trong công ty nói. “Bà xã chúng ta kết hôn đi!”

Giản Tiểu Bạch nâng đôi mắt chứa đầy nước mắt vui sướng lên nhìn sang anh hai rồi lại nhìn sang chị gái, quay đầu nhìn Mai Thiếu Khanh cùng chú Lan. Xác nhận không phải một giấc mơ, bọn họ đúng là đã trở lại.

Túc Nhĩ Nhiên nắm tay Doãn Đăng Nhân đi tới: “Tiểu Bạch, chị em chúng ta cùng nhau cử hành hôn lễ đi?”

Giản Tiểu Bạch hô nhỏ: “Chị ơi!”

“Mau đồng ý đi!” Túc Nhĩ Nhiên cười nói.

Cô rút cục gạt đầu. Mai Thiếu Khanh lại lén lút lui đến một góc, anh ta nghĩ có lẽ anh ta nên đi một chuyến rồi!

Tám nguyệt sau.

Ngoài phòng sinh.

Hai người đàn ông lo lắng đi qua đi lại.

“Cầu trời phù hộ!”

“Cầu trời phù hộ!”

“Cho xin đi! Hai người cũng khoa trương quá đó. Đây là sinh con có cầu thì hai người nên đi cầu bác sĩ chứ không phải ông trời đâu!” Doãn Đăng Nhân ôm vợ mình buồn cười nhìn Mạc Tử Bắc cùng Hùng Lập Tân.

“Cậu cho bọn mình không nghĩ đến nhờ bác sĩ sao. Vừa rồi khi đi vào đã nhờ rồi, hiện tại mình cầu ai cũng được chỉ cần phù hộ Tiểu Bạch bình an sinh hạ cục cưng thôi. Tim của mình cũng sắp nhảy ra ngoài rồi.” Mạc Tử Bắc khẽ vuốt ngực, vẻ mặt lo lắng cùng bất an.

“Lần đầu tiên anh làm ba, anh thật khẩn trương, khẩn trương lắm! Không tin cậu sờ đi!” Hùng Lập Tân kéo tay Doãn Đăng Nhân.

“Oa!” Doãn Đăng Nhân kêu to. “Anh đổ mồ hôi!”

“Đúng vậy! Anh rất khẩn trương.”

“Hùng Lập Tân anh là đồ khốn!”

Trong phòng sinh vang lên tiếng Lâm Hiểu Tình hét chói tai cùng tiếng mắng.

“Ôi, cô ấy đau quá, vậy phải làm sao?” Hùng Lập Tân lo lắng giống như có ruồi bọ mắt đầu: “Bà xã, em kiên trì đi. Kiên trì chính là thắng lợi!”

“Ồ!” Doãn Đăng Nhân trợn mắt. “Cho em xin, có phải đối phó Dạ Lang đâu mà hai người khẩn trương như vậy. Lúc trước anh bơi ra Đại Tây Dương cũng không khẩn trương như vậy chứ?”

“Ồ!” Hùng Lập Tân lắc đầu. “So với cái đó thì việc này còn quan trọng hơn vạn lần, có phải hay không Nhiên Nhiên?”

Túc Nhĩ Nhiên chỉ cười cười, đêm đó thật sự là rất mạo hiểm. Tiếng kêu cứu của bọn họ bị tiếng ca-nô bao trùm, không ai nghe thấy bọn họ la lên.

“Quá khứ thì cứ để nó qua đi, đừng nhắc nữa dù sao bơi trên Đại Tây Dương một ngày một đêm không phải chuyện đùa, cũng may cuối cùng gặp được tàu hàng.”

“Mạc Tử Bắc, em muốn giết anh.” Tiếng Giản Tiểu Bạch gầm rú lại truyền ra.

Mạc Tử Bắc trên mặt là bất đắc dĩ và lo lắng. Nếu có thể bình an vô sự thì anh nhất định để cô giết, tôi phải cầu xin thần phù hộ thôi!

Không bao lâu cùng với tiếng trẻ sơ sinh khóc, cửa phòng sinh cũng được mở ra.

“Chúc mừng hai anh. Cô Lâm sinh con trai, cô Giản sinh một đôi long phượng, trước mắt cả mẹ và bé đều khỏe mạnh.”

“!” Mạc Tử Bắc cùng Hùng Lập Tân ôm nhau. “Bình an bình an!”

“Đúng là điên!”

Túc Nhĩ Nhiên liếc mắt: “Anh đi làm thử xem, em cảm động lắm đó. Nếu tám tháng sau em sinh cục cứng mà anh không khẩn trương thì em sẽ giết anh thật đó!”

“!” Doãn Đăng Nhân căng thẳng lập tức hưng phấn mà kêu to: “Chẳng lẽ anh cũng làm ba rồi?”

Túc Nhĩ Nhiên gật đầu.

“!” Lại một tiếng thét chói tai, đinh tai nhức óc đủ so sánh với sản phụ vang lên. “Tôi làm ba, tôi làm ba rồi!”

Mạc Tử Bắc cùng Hùng Lập Tân đều bị Doãn Đăng Nhân làm cho choáng váng, hai người lập tức nhìn nhau cười.

Cùng với tiếng trẻ con khóc, mấy người đàn ông hưng phấn thét chói tai, hạnh phúc tràn đầy ở trong ngoài phòng sinh.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-nhan-be-nho-cua-tong-tai-xau-xa>